

נשים מדברות על עצמן

סיפורים אישיים מהחיים
מיועד לנשים!

בתוספת המאמר הנפלא:

"תלוי בחוט השערה"

שבו הובאו מאמרים, עדויות, מחקרים, מכתבים ועובדות
אמיתיות מאנשים ונשים בני זמנינו.
- מדהימים מרתקים נפלאים ומחזקים -

ערכתי וסדרתי בעזרת החונן לאדם דעת

אלון פרחי

מחבר הספרים:

"בנות מדברות על עצמן"

"בצל גללי החמור"

שנת התשע"ד

עימוד: ג.ש. 052-7628705
Sefer41@gmail.com

כל הזכויות שמורות
ניתן לצלם ולהעתיק אך ורק לצורך זיכוי הרבים

הערות והארות יתקבלו בברכה
בטל': 03-9096294
או בפלאפון: 050-4108346
כתובת: רשב"ם 8 אלעד

הקדמה קצרה

פעמים רבות קורה לנו, שכשאנחנו שומעים איזו הרצאה או שיעור ואפילו כשאנחנו קוראים בספר דבר מסוים... לא תמיד הדברים חודרים במלואם לתודעתנו, פעמים רבות אנחנו "מנותקים" ולא כל כך מושפעים ממה שאנחנו שומעים או קוראים ולפעמים הדברים די מעורפלים ואינם כל כך מובנים...

מהי הסיבה לכך?

הרב פינקוס סיפר באחד משיחותיו: "סיפר לי אחד שהיה מעשן כבד, שהוא שמע אלפי פעמים!!! שהעישון מזיק לבריאות, ושהניקוטין ממכר ונדבק לריאות, וכך וכך אנשים מתים כתוצאה מהעישון וכו', אבל שום דבר לא השפיע עליו להפסיק את העישון. רק דבר אחד בלבד השפיע עליו להפסיק את העישון – כשהוא נכח פעם בניתוח ריאות וראה כמו עיניו את הריאות של המנותח שהיה גם הוא מעשן כבד – כשהן מפויחות ושחורות..."

מה שינה אותו? הרי אלפי פעמים הוא שמע שעישון מזיק, ויכול אף לגרום למיתה...?

המחשה אחת!!!

כשהוא ראה ריאות של מעשן כבד איך הן ניראות, אזי בבת אחת חדר לתודעתו כל מה ששמע על נזקי העישון! מה שלא עשו הסברים ושיכנועים רבים, עשתה המחשה אחת!!!

וזה הסוד הגדול!... כדי להכניס דברים ללב השומע או הקורא, צריך לשם כך לספר ולהמחיש את הדברים ואז ניתן לומר שהמסר אכן הופנם בהבנה מלאה אל תוככי השומע והקורא!

סיפרה אשה אחת שהתחזקה בנושא הצניעות והחליטה לעבור מפאה למטפחת בעקבות נס שארע לה:

"הוזמנתי לכנס נשים בירושלים כדי לספר את הסיפור האישי שלי. לפני דיברה אשה אחת מאוד צנועה מ'מאה שערים' במשך כשעה על החובה ללכת היום בצניעות וכמה זה מכבד את האשה וכמה זה חשוב... אני דיברתי אחריה בערך 20 דקות! לא יותר!

אני רוצה לומר: שאחרי שדיברתי, ניגשו אלי נשים ואמרו לי שהסיפור שסיפרתי נתן להן יותר כח ועידוד הן פשוט הזדהו יותר עם הסיפור שלי.

הן חשו את עצמן בסיפור..."

כוחו של הסיפור הוא, שהוא מוריד את הבנת דברים לשפת המעשה, הוא נותן המחשה לדברים שהאדם מבין בשכלו, ולפעמים מה שלא עושים ספרים שלמים ושעות רבות של דיבורים כדי

לשנות אדם, עושה סיפור אחד!!! כי אז האדם מזדהה עם הדברים בכך שהוא מרגיש שהוא יחד עם גיבור הסיפור וכל כולו נתון בתוך הסיפור... וראיה לכך: שלפעמים אנו רואים אנשים קוראים סיפור והם צוחקים או מתרגשים ובוכים... זה מוכיח בעליל שהאדם נתון בתוך הסיפור לא רק בשכלו אלא בעיקר גם בליבו והרגשותיו.

וכך מובא משמו של ה'בעל שם טוב' הקדוש, שאמר: "היכן הוא האדם? היכן שמחשבתו וליבו של האדם, שם הוא האדם!". כלומר אדם יכול לקרוא ספר... אך למעשה רק גופו נמצא כאן, הוא באמת נמצא בתוך הסיפור!

פעמים רבות כשאדם שקוע באיזה ספר מסוים באים אליו לאחר זמן ואומרים לו: "קראתי לך כמה פעמים, מדוע אינך עונה?". ואתו אחד מתנצל ואומר: "הייתי שקוע בתוך הסיפור... לא שמתי לב כלל שקראת לי". זה מוכיח שהאדם כביכול לא נמצא כאן, הוא שקוע בתוך הסיפור יחד עם גיבור הסיפור...

שמעתי פעם הסבר נפלא, מדוע סיפור נקרא בשם "סיפור"? אחת האבנים שהיו קבועים בחושן של הכהן גדול, הייתה אבן 'הספיר'. מה טיבה של אבן זו?

לכל אבני החושן ישנם גוונים המיוחדים לאותה אבן. למשל: אבן 'האודם' הייתה בצבע אדום, אבן 'הפטדה' הייתה בצבע ירוק, וכן שאר האבנים כל אחת והצבע המיוחד לה. אבן 'הספיר' הייתה בגוון בהיר. בהירות הייתה תכונתה של אותה אבן.

לפי זה מסבירים מדוע "סיפור" נקרא כך, מפני שכל תכלית הסיפור היא לתת בהירות לדברים. כלומר אדם הקורא או השומע איזה דבר מסוים ועדיין הדברים לא מתיישבים היטב בשכלו... באמצעות סיפור, משל או דוגמא ניתן להבין את הדברים! – וזאת למעשה הייתה דרכו של רבי יעקב קראנץ המגיד מ'דובנא' להסביר רעיונות תורניים עמוקים שיכנסו ללב השומעים, על ידי סיפורים ומשלים.

אומר רבי חיים שמואלביץ (בשיחות מוסר ח"ב מאמר שובה ישראל): "הנה אין תועלת בכל מה שיודע, אם אינו מצרף את ידיעותיו ומקשרן אל עצמו, וכשאינו שם על ליבו, הרי כל מה שיודע נשאר חכמה בעלמא שאין לה קשר אליו, וממילא נשאר במצבו הירוד". – וזאת ניתן להשיג על ידי המחשת הדברים בשפת המעשה!!!

הספר שלפנינו "נשים מדברות על עצמן" מחולק לשלושה חלקים. החלק הראשון "נשים מדברות על עצמן" הינו אוסף סיפורים אמיתיים מהחיים שסיפרו נשים על עצמן, בו הן מתארות את כל חיבוטי הנפש שעבר עליהן... עד לצעד הגורלי של חייהן שבו

הן זוכות לעבור – אף על כל הקשיים והניסיונות – מפאה למטפחת! בסיפורים אלו הקוראת מזדהה עם כל הקשיים והחוויות הלא קלות שעוברת בעלת הסיפור. אלו סיפורים עם הרבה חויה עוצמה ורגש שכל מטרתם זה לתת כוח רב, תמיכה ועידוד לקוראות.

החלק שני של הספר הוא המאמר הנקרא: "תלוי בחוט השערה" מאמר זה הינו מקיף ורחב המלוקט מעשרות ספרים, מאמרים, ועדויות רבות של אנשים ונשים, הנוגעים באופן כללי על כל נושא הפאות והלבוש.

מאמר זה הינו נחוץ ביותר לאשה ולבת החרדיות! בו הוא מראה ומוכיח בעליל עד כמה פאות זמנינו הינן שקר וזיוף אחד גדול... ואין לפאות אלו היום בדורינו, שום היתר והצדקה כלל!!!

החלק השלישי של הספר הם הוספות חשובות ויקרות – מאוד מרתקות ומאוד מחזקות, המהוות כעין תוספת והשלמה למאמר "תלוי בחוט השערה", והם נקראות: "בשולי הדברים...". "רציתי לשאול...". "ונקודות קטנות למחשבה...!". בחתימת הספר הצגנו שיר נפלא וכמה קריקטוריות נחמדות ומשעשעות.

פעם דיברתי עם יהודי יקר שזכה לעשות מצגת של חיזוק בכל נושא הפאות, והוא אמר לי שאת הדיסק צפייה של המצגת צריך לתת לא רק לנשים שהולכות עם פאות אלא גם לנשים שהולכות כבר במשך שנים עם מטפחות.

שאלתי אותו: "לשם מה נשים עם מטפחות צריכות לצפות במצגת הזאת, הרי הן במילא כבר חזקות?".

הוא ענה לי דבר חכם: "ישנן נשים רבות שהולכות עם מטפחות כבר זמן רב, האם הנך חושב שהן לא מושפעות מהסביבה? שהן לא מושפעות מנשים שהולכות ברחוב יום יום עם פאות יפיפיות מתנופפות ברוח ובגדים מושכים... והן ניראות מליון דולר? הרי השפעת הסביבה היום היא נוראה מאוד, הפיתויים גדולים ומאוד מושכים, עד שלצערינו, נשים רבות נשברות ונופלות ועוברות מרוב יאוש וקושי ממטפחת לפאה! – ולכן אותה מצגת חיזוק מיועדת גם לנשים עם מטפחות לתת להן הרבה כח ועידוד להמשך דרכן...".

וזאת בדיוק היא מטרתנו בספר הנוכחי:

- א. לתת לנשים ההולכות עם פאות – חומר למחשבה ביחס לעצמן, שתדענה את חומרת הדברים.
- ב. לתת לנשים המתלבטות... בין פאה למטפחת – ראייה נכונה של הדברים, כדי שתוכלנה באמת להחליט על מטפחות ראש או כובעים (צנועים) ולא חס ושלום פאה נכרית.
- ג. לתת לנשים שכבר זכו ללכת עם מטפחות ראש – עידוד, חיזוק וכוח רב להמשך צדקת דרכן, שידעו שהן עושות את הדבר הנכון והרצוי בעיני ה' יתברך.

הנני להודות לשבח לפאר ולרומם את אבינו מלכינו יוצרינו ובוראינו – ה' יתברך בורא כל העולמים, שזיכנו בשנית להוציא מתחת ידינו, ספר נוסף בנושא הצניעות. הרב הקדוש רבי שלום מבעלז (סידור "לב שמח" דרך התפילה), אומר: "ישנם אנשים כאשר מתברכים במעלות טובות, הם חושבים שכוחם ועוצם ידם עשה להם את החיל הזה, ולא מייחסים זאת לה' יתברך הנותן להם כוח לעשות חיל. ישנם אנשים טובים יותר שאמנם מכירים בעובדה שה' יתברך חנן אותם במתנות טובות, אך הם סבורים – מחמת קוצר דעתם – שהדבר מגיע להם על פי שורת הדין מפאת מצוותיהם ומעשיהם הטובים, ואינם יודעים שמצד מעשיהם לא מגיע להם כלום! וכל מה שיש להם הוא לפנים משורת הדין... ובאמת הכל מאת ה' יתברך בחסד גמור ולא בדין... מי שמאמין בזה, יזכה שאותם טובות – הן ברוחניות והן בגשמיות – שקיבל במתנה, ישארו אצלו לעד ולא יסורו ממנו כל הימים!!".

ומוסיף על דבריו בספר "המעייין הנצחי", ואומר: "מי שמסדיר את הלך מחשבותיו כך, הוא מרוויח שלושה דברים, האחד: הוא מודע לזה שכל מה שיש לו הוא בזכות ה' יתברך ולא בזכותו, וממילא אין לו להתפאר כיון שהכל מתנת ה' יתברך. השני: הוא מודע לזה שמתנה זו לא ניתנה לו בזכות מצוותיו אלא מחמת רחמיו של ה' יתברך, וזה יועיל לו לבל יחשוב שהוא מלא וגדוש במצוות ומעשים טובים. השלישי: הוא רוכש לעצמו את התכונה של הכרת הטוב למי שהטיב עימו".

ואף אנו הדלים, איזובי הקיר, תולים את כל הסיעתא דשמיא הנפלאה שזכינו לה בהוצאת ספר זה ובספרינו הקודם, בחסדו של הבורא יתברך שמו, שהוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים – ברוך הוא וברוך שמו לעד!

תודתי נתונה:

לאותן נשים שהסכימו לשלוח לנו באופן פרטי את סיפורן האישי על מנת לחזק את הקוראות. לארגונים החשובים, "בחגוי הסלע", "נפשינו", "כתר מלכות", "מלכותך", שחלק נכבד מהסיפורים ומהמאמרים לקוח מהם. למחברי הספרים הנפלאים, "דברי שלום", "דבר ה'", וכן לגברת ח. רוז מארגון "משואה", שנעזרתי בהם בחלק מכתובת המאמר "תלוי בחוט השערה". ישלם להם הקב"ה כפעלם הטוב ויזכו להפיץ עוד ועוד תורה וחיזוק בעם ישראל עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו. אכ"ר.

ובפרט לרבנים הגאונים שליט"א חברי ארגון "משמרת החיים" שהסכימו להקדיש מזמנם היקר לעבור על הספר ולהעיר את הערותיהם החשובות והנכונות. ישלם להם ה' כפועלם הטוב ויברכם באושר ועושר ושלוה וחיים טובים ושיזכו לחבר עוד חיבורים טובים ומועילים. אכ"ר.

תודה להוריי היקרים והנפלאים אבא מארי שלום ואימי מורתי שושנה, שבזכותם זכינו לישב באוהלה של תורה מתוך נחת ושלווה, ודואגים לכל מחסורינו מעודינו ועד הלום, ובזכותם זכינו בחסדי ה' להוציא בשנית את ספרינו זה. יהי רצון שהקב"ה יעריף עליהם משפע טובו ברכות גדולות וטובות עד בלי די, ושיתברכו בכל הברכות והישועות, ויזכו לאריכות ימים ושנים מתוך בריאות, אושר, עושר וכבוד, ולראות את כל יוצאי חלציהם הולכים בדרך התורה הקדושה ולרוות מהם רק נחת דקדושה כל ימי חייהם מתוך נחת ושלווה ויישוב הדעת. אכ"ר.

תודה להורים היקרים והמסורים מר חמי מאיר ומרת חמותי אביגיל אשר תומכים ומסייעים לנו בכל עת ברוחב לב. יהי רצון שהקב"ה יאריך את ימיהם בטוב וימלא את שנותיהם בנעימים בבריאות איתנה ונהורא מעליא. ויזכו לרוות רק נחת דקדושה מכל יוצאי חלציהם מתוך אושר ועושר שלווה וכבוד, ושיתברכו בכל הברכות והישועות הכתובות בתורה. אכ"ר.

ואחרונה חביבה, הנני חב תודה עמוקה לאשת חיל עטרת בעלה מנשים באוהל תבורך, אשתי היקרה, שתמכה ועודדה אותנו במשך כתיבת הספר ואפשרה לנו לסדרו ולחברו מתוך מנוחה ויישוב הדעת, ומטה על שכמה את עול גידול הבית וגידול ילדינו. יהי רצון שהקב"ה יוסיף ויתן לה כוח ובריאות אושר ושלווה מתוך נחת רוח לאורך ימים ושנים, ושנזכה לרוות נחת דקדושה מכל יוצאי חלצינו לעבודת ה' יתברך, ושזכות הצניעות תעמוד לנו ולזרעינו ולזרע זרעינו עד ביאת גואל צדק במהרה בימינו. אכ"ר.

תוכן העניינים

נשים מדברות על עצמן

ראש בראש

"התעוררנו ב-6:30 בבוקר, אנחנו פותחים את הדלת של החדר... כל הבית מלא עשן, כל הבית שחור, לא הבנתי מה קורה" 15

צרות בצרורות

"נשארתי על מקומי המומה, היא הנחיתה עלי 'בלוק' על הראש... לא זיתי ממקומי לקח לי כמה דקות לעכל את זה" 26

התמודדות

"הבזיונות האלה זה היה חלק של כפרת עוונות שהייתי צריכה לעבור... כל המשפחה שלי הייתה פשוט בהלם, הם דיברו עלי" 39

ברגע האחרון

"איבדתי את העשתונות... יצאתי למרפסת, ובשעה 3:00 לפנות בוקר כשהכל שקט דממה, התחלתי לצרוח בכל הכוח" 45

ביעור חמץ

הוא לא הבין מה קרה. הוא שאל אותי: "ממה את כל כך מתלהבת?". אמרתי לו בתמימות מעושה: "שרפת חמץ, לא?" 56

אות משמים

"אתה בא אלי עם פרצוף נפוח ביום החתונה ועם עיניים נפוחות... חשבת לעבוד עלי??! אז תדע שאין לך שום סיכוי!" 66

תוכחת מקורחת

"רק זה היה חסר לי שהיא תראה את זה... אך היא ראתה את זה, הדברים זעזעו אותה והיא פרצה בבכי מר" 83

כך כתוב בתקנון

"את האוכל היו זורקים לי בדלת והיו בורחים. אם הדלת שלי הייתה קצת פתוחה, היו צועקים לי: "תסגרי תסגרי" 91

מתוך ההפיכה

"הרגשתי שאני לא מסוגלת, הלב שלי דפק בחוזקה... אינני מגוימה אבל לקח לי 20 דקות להוריד את הידית של הדלת" 104

סערות נגד שערות

"תראו, אני לא יכול להגיד לכם, אבל זה נראה מגוחך... היא בעצם משלה את עצמה, תחשבו על זה... זה הרי לא נתפס במוח!!!" 115

הכיסוי לאמת

"ידעתי!" "ידעתי!" הייתי מבוהלת להחריד. "מה קרה?" שאל בעלי כשהוא מבוהל... נכנסתי לחדר לקחת 'טישו' ואני בוכה ובוכה 125

קסדה מאמא

"הוא הקדים בזהירות כמה מילות פתיחה כדי לא לומר לי את הדברים בבת אחת. ואני כבר נמתחתי כמו קפיץ, הייתי ממש קצרת רוח" 135

החיים במתנה

'איך יכול להיות שאומרים לי כך... ופתאום אני מגלה עולם אחר?' החלטתי שאני לא משתפת את בעלי, אני עושה לו הפתעה... 142

הפעם, בלי נסיגות!

היא מתקשרת אלי ואני לא יודע מה להגיד לה... לא היה לי את האומץ. "שרה, תתקשרי לאבא שלך אני לא יכול לדבר כרגע... להתראות!" 157

סתירה או סטירה?

"חזרתי הביתה מהמכולת אחרי הקניות לשבת, שם ראיתי את העיתון "בקהילה" שפרסם את הדברים. אשתי אמרה לי: "אל תדאג... עוד ידאגו לטייח את זה" 170

תלוי בחוט השערה

מאמרים מרתקים, תיאורים מזעזעים, כתבות מענינות, סיפורים מדהימים, תחקירים נפלאים, מכתבים כואבים, עדויות אמיתיות. — מדהים סוּחַף מהנה ומרגש! — בלעדי לאשה החרדית!

- 184 "לא הבנתי על מה הוא מחייך"
- 186 "צריכים... צריכים... צריכים"
- 187 עובדות קצרות מזעזעות!
- 190 רעיון חדש נצנץ במחשבתה – 'גרביונים'!
- 191 "זה גרם לי לחזור חזרה לקינג ג'ורג'"
- 191 "הייתי די סקרנית לשמוע מה הם מדברים"
- 192 בגדי המלך החדשים
- 193 על מה אברכים בוכים? – דברים כואבים!
- 195 "החרדיות שהולכות עם..." – מקרים מזעזעים!
- 196 לא מגלים את האמת... הכל עטוף בסודיות... – מחקר מצמרר!
- 197 "אם תבואי למשרד עם כסף, תקבלי את התעודה" – שערוריית הכשרי הפאות!!
- 202 מה קורה היום בתחום הפאות? – מספר ידיעות מענינות!
- 205 אני שואלת: "לאן עוד נגיע בדגמי 2015??!"
- 205 "פתאום נפל לי האסימון, זו הייתה אותה אחת!!!"
- 206 איך אשה גויה משפיעה על אשה חרדית?
- 206 יתכן שהבעלים שלהן מרשים להן ללכת כך??!
- 208 "אני מוכרחה לשתף אותך בחוויה קשה שחוויתי"... היא רעדה כולה
- 210 "מדוע אין בחוברת שום התייחסות לפאה?" – שאלו הבנות
- 211 היא לא רוצה ללכת עם פאה, אך יש לה לחץ מהבחור? – בעיית השידוכים
- 213 אמרתי לה: "אני לא מטאטא שום דבר מתחת השטיח..."
- 215 'כיצד תיקנו יומיים בלבד חודשים תמימים של הרס??'
- 218 "הייתם צריכים לראות אותו כמה הוא "שבר" את הראש..."
- 218 למעלה משבועיים היא מחפשת ניר טואלט כשר לפסח
- 219 "לא מפוצץ אותך לשמוע שאלות מהסוג הזה???"
- 220 "אם כך, זה בכלל לא נורא כמו שחשבתי!" – אמר הבעל
- 221 היא הסתובבה אצל 7 פאניות וכולן לא הבינו את דרישתה המשונה
- 222 "כמו שהרבנים לא הצליחו עם הפאות, כך לא יצליחו עם הבגדים!!!"

- 223 כל הצבא כולו מפחד מ... ג'ק!!! – מחקר מצמרר
- 226 את רוצה להיות פנויה? אין בעיה, את תהיי באמת פנויה!
- 229 הערבי ממשיך להתעקש ולא מוכן לחתום!
- 230 "אני מתבונן ורואה שזה מכוון ליופי לאופנה והרזייה"
- 231 "סבתא למה את בוכה?" – היא הצביעה על ראשה ולא אמרה מילה
- 235 מה עושה היום התחזקות קטנה בצניעות? – פשוט מדהים!
- 238 1 כפול 100 כפול אין סוף!
- 239 לעולם לא יידע האדם מהם התענוגות האדירים שמחכים לו
- 240 הם לוחצים 'פליי' ומתחילים לראות. הכל נחמד
- 244 "ראיתי אשה רצה, שיגעו אותה, והיא צועקת "הצילו הצילו!!!"
- 246 איזהו שוטה? – דברים מחרידים!
- 248 היא הייתה בהלם מוחלט! היא חשבה שאני עובדת עליה
- 249 הבחורה התהפכה 180 מעלות!!!
- 250 היא אומרת לי: "תראה כמה בחורות החזרתי בתשובה"... הייתי בהלם
- 251 את יכולה להשתנות! בידך הדבר!
- 252 "כבוד השופט, אני מסכים להחזיר את כל החוב, אבל בתנאי..."
- 254 פתאום היא הבינה שהוא מדבר עליה!!!
- 256 להתחיל עם קבלות קטנות!
- 256 ראיון עם אשה בעלת תפקיד חשוב בקרב נשים ובנות
- 258 "את יורקת עליהם וקורעת אותם לחתיכות" – אמר לה הרב
- 259 איך אפשר לדעת מה באנו לתקן?
- 260 את המשיח נביא ב... "חוט השערה"???
- 262 את הפרצוף האמיתי שלו הוא גילה לי ביום האחרון
- 263 הבנות, כשדמעות בעיניהן, אמרו: "קשה לנו מאוד..."
- 264 "כולם... כולם... כולם" – בעיה קשה, מה עושים?
- 266 השבוע החליטה שהגיע הסוף, היא תקנה ויהי מה!
- 268 מחר... מחר... לא היום!
- 268 הוא לא הבין מה בוער לגזור דווקא עכשיו?
- 269 מגלים שיש לה גידול של חצי ק"ג!!!
- 270 "כבוד הרב הכל אני מוכן לקבל, רק לא זקן!"
- 273 "תצחקו כמה שאתם רוצים, אבל אני מרגישה זרם באצבע הקטנה!"
- 275 "אני אוהז פרפר בין שתי ידיי, הוא חי או מת?"
- 276 אם זכית לעשות את רצון ה' יתברך... זה נשאר שלך לנצח!

בשולי הדברים...

- 277 היסוך בריא - כאן! ועכשיו!
- 284 אוצרות או צרות? - סוד ההצלחה!
- 292 חצי מיליון אפסים... - גאוה יהודית אמיתית!
- 298 לא מתאים לי! - למי יש יותר כבוד?
- 306 מה יהיה (לפני) הסוף?
- 314 עשרת המכות (של שנות האלפיים...!)
- 324 טיפים ועצות טובות להינוך ושמירת הבנות!
- 330 ציטוטים קצרים מגדולי ישראל!
- 334 להיזהר מטעות וממכשול!

רציתי לשאול...

- 339 *אמה וזוקא צניעות? אמיים וזמיים אמיים הטלעזנים גיקון?*
- 339 *מה אני אשמה על איך שאני הולכת מישהו אלה אלה אהסגבל זלוי?*
- 340 *מה זה משנה ס'ה פה או יוגי באוק האצאית או אפ האולצה צמונה או לא?*
- 340 *אומרים שללך עם אצאיות אמונות זה ראוי, האם זה נכון?*
- 341 *האומץ יש ביכולתי להשפיע בהכ?*
- 341 *וכי אני יוגי צדיקה אשמה של רב פאנוי שלא מקפידה כל כך בצניעות?*
- 342 *הפועל הנווהו הגדום ציכוח בכלל הכשר? מה רצו בהם?*
- 342 *מה אצטע? אני לא מוצאת בזים בתנוות?*
- 343 *אדעיים או, צומקים זלוי, כמה אני יכולה לסבול?*
- 343 *אומץ כמיני אלה במטפח ראש ובלבוס צנות, אך רי קשה אי עם זה?*
- 344 *ימסי אני מרגישה שאני רי צנעה מה הבדיחה?*
- 345 *האם יש עניין אהמורי ולהוסיל עוז בצניעות אל שגבי הולכים כפי דמישה ההלכה?*
- 346 *שמעתי שבינים מקפדים על הספר ידוע והדג אבושה (הרב פאוק), ורימי אדע אפ אכן נונים הדברים?*
- 346 *הבנות שלי אומרות במסגרות ב המורח מופיעות עם פאור בלבוס צרי, כיצד אהמורג עם זה?*
- 346 *האם ישנה זישה נונה ומדעילה אהמנב או אלא ב הוא טוב אהשפיע על נפש הבנות?*
- 347 *האומץ ישנם רינים המימים אה הפאה?*
- 347 *האם זה נכון שלשים אשכנציו מוגי פאוג?*
- 348 *אמה ריבנים לא יוצאים נגד הפאוג?*
- 349 *האם פאה וכובד זה יוגי טוב אשמה ריך פאה?*
- 349 *האם יש הבדל בין פאור קצרים אמונות?*

- 350 איך בכל זאת ישנן רבנים הטוענים שפאה דגיפה מלמטפמג?
- 350 אני מניחה כלה רבנים המגויחים פאה, וכי הם טועים?
- 351 הגריה אמרה שצריך אכסוי את הראש, זך פאה מנסה את הראש?
- 351 מהלמטפמג יוצא השיער בצצצוק, מהפאה לא, אף כן פאה ויגר דגיפה מלמטפמג?
- 351 אינני מבינה מדוע הפאוא של היוק אסור, הרי כל אמו יודע שזו פאה ולא שיער?
- 352 אומרים שמוטב ללבוש פאה מאשר מלמטפמג, כפי שהבדל לא יסגבל על אחרות?
- 352 מה לגבי השערה שיש 'חצוה' לאשה להגלבש יפה כשיוצאת ארמו, כיון שבכך היא זולמת לקיווש ה' .
- 353 נשים ההולכות בלבוש ה'שאי' מושכות גשומה לב בלכתן ברמו, אף כן זך זה אינו צנוע?
- 353 אני חוצה לקרר על דצמיו 'שאי' אף כי מושגת אף יקבלו את זה?
- 354 אף אף על דצמיו 'שאי' ולא אצלום לעמו בזה?
- 354 אני מאוז חוצה לקרר על דצמיו הידועים ומומחים בצנועו אף בדלי מגננו, מה לעשות?
- 355 אף יגבן שנישם קיבלו על דצמיו צנועו אמורה ובכל זאת יש אהן קשים בוויק?
- 355 המצקת בצנועו ובכל זאת אינני יואה ישועות?

נקודות קטנות למחשבה...

- 357 מודעה שהתפרסמה
- 358 בשורה משמחת
- 359 מציאות עגומה
- 361 טעות גורלית
- 363 תוכחה "בשרית"
- 364 הפטנט החדש
- 366 שיח שמיימי
- 369 תרגיל אמריקאי
- 370 הכל ווקאלי
- 371 שתהיי בריאה
- 373 חויה מרטיטה
- 375 מפגש חלומי
- 376 המגיד הירושלמי
- 379 כולם כולם
- 381 אשת קריירה
- 383 הטירה הקסומה
- 386 מכתב מאבא
- 387 אל תעשי מכל גזוק פיל - שיר
- 388 אם זה לא היה עצוב זה היה מצחיק - קריקטורות
- 400 רשימת טלפונים נחוצה
- 401 רשימת קבלות

ועד דבנים ארצי לענייני צניעות

משמרת החיים

בנשיאות הגר"ש ואזנר והבד"צ העדה החרדית שליט"א

052-76-746-76 / 0573-100-170

לשאלות בהלכות הלבוש וההנהגה, ופיקוח חנויות, ניתן לפנות לפקס 03-574-3752

תפילה לאם ולבת יהודיה

"רכונו של עולם כראת גן עדן
וכראת גיהנום כראת
צדיקים וכראת רשעים
יהי רצון מלפניך שלא
יכשלו בני אדם"
(סוטה כב, ובספר ש"א שם)

בת ישראל הצנועה והכשרה

כנוסף להגדות והשמירה
נצרכת תפילה,
ואשרי אשה
המתפללת
על צניעותה
יום יום.

בס"ד

לכבוד האברך היקר והנכבד הרה"ג א. פרחי שליט"א

ראיתי את מלאכתך העצומה, פרי עמל ויגיעה, באוסף נדיר כעמיר גורנה, של סיפורי אמת מופלאים בגודל מעלת כיסוי הראש במטפחת צנועה כהלכה, ואשר מרטיטים לב ונפש, עד היכן הדברים מגיעים.

סיפורים אלו משכנעים יותר מהכל, לדעת באמת מה רצון ה' יתברך, ומה הדרך הנכונה והרצויה באופן מצוות כיסוי הראש. ולדעת שאפילו כשיש היתרים שנאמרו במקומם ולשעתם באופנים מסוימים, אין בכך לשנות את האמת שכיסוי הראש במטפחת צנועה היא הדרך בה יש לנהוג לכתחילה.

וכפי שכתב בשו"ת מן השמים לענין חובת הטבילה לפני התפילה שאפילו שהדבר מותר ובטלו לטבילת עזרא (כמבואר ברמב"ם), אולם הודיעו לו מהשמים שאריכות הגלות הוא בגלל שלא טובלים לפני התפילה ואין מתפללים בטהרה. וכן הוא בנידון דידן, שהמוסרות נפשן לדקדק בחובת כיסוי הראש במטפחת צנועה המכסה את השיער כראוי זכות לניסים ולישועות מעל הטבע.

ופשוט שחובה גמורה להפיץ ספר זה עם הכתובות והטלפונים של המספרים ממקור ראשון, כי כח הסיפור לכבוש את הלב הוא עצום מאד, כמו שכותב דוד המלך (תהלים ע"ח) "אפתחה במשל פי... אבותינו ספרו לנו" ללמדנו שכח הסיפור עצום ונורא.

וביותר שכבר הודיעו והכריעו גדולי דורנו (הגרש"ה ואזנר, הגר"ש אלישיב, הגר"ח קניבסקי, הגר"ש בעדני, ולהבדיל בין חיים לחיים הגרש"ז אוירבך זצ"ל) שרוב ככל הפאות היום נראות כשיער (שהן מתנועעות וגמישות ומבריקות, ולא נראות כגוש נוקשה) ולא דברו עליהן המתירים, ואין להם שום היתר כלל!

ועל כן, בוודאי שיש לחזק את ידיו של המחבר החשוב שליט"א שיפוצו מעיינותיו חוצה, ובזכות זה נראה בקרוב בישועתם של ישראל ובביאת גואל צדק בב"א.

כאנו על החתום
ועד הרבנים משמרת החיים
בני ברק

ראש בראש

ה תחתנתי לפני 4 שנים.
 ילדתי שתי ילדים שנה אחרי שנה. הכל היה ממש בסדר הכל היה וורוד הכל היה טוב הכל היה נוצץ כמו שחשבתי שהכל צריך להיות. לאחר זמן קצר נפקדתי שוב. הגעתי לחודש שני אני עושה בדיקות ונכנסת לרופאה. הרופאה אומרת לי: "את צריכה לעשות הפלה"
 אמרתי לה: "מה?"
 היא אומרת לי: "כן, אין לך עובר בתוך הבטן"
 אמרתי לה: "מה זאת אומרת אין לי עובר?"
 "יש לך שק הריון, יש לך שלייה, אבל אין עובר!"
 לא כל כך התרגשתי, אמרתי – בסדר כל אשה עוברת הפלה זה לא 'ביג דיל', לא כל כך התרגשתי מכך. עשיתי את ההפלה.
 חמותי מתקשרת אלי, ואומרת לי: "את יודעת ליאת, אני חושבת שההפלה שהייתה לך זה בגלל הפאות שלך"
 אמרתי לה: "מה את אומרת?! את בעצמך לא מזמן הלכת עם פאות, מה את רוצה ממני?"
 היא אומרת לי: "אני כמעט בטוחה שההפלה היא בגלל הפאה"
 אמרתי לה: "אף אחד לא מזכיר של אלוקים, איש איש באמונתו יחיה... עזבי אותי, מספיק מה שעברתי"
 "טוב, אני לא אומרת כלום."
 אחרי חודשיים שוב נפקדתי. אמרתי לבעלי: "אתה רואה? זה לא בגלל הפאה, הכל שטויות".
 אחרי שלושה חודשים. עשיתי בדיקות. הכל טוב הכל בסדר, אמרתי לבעלי עוד פעם:
 "אתה רואה? אמא שלך מדברת שטויות, היא חושבת שהיא מזכירה של אלוקים"
 הוא אומר לי: "אל תגידי שאין בזה משהו..."
 "אין בזה כלום הכל שטויות!"
 "טוב, מה שתרצי מה שתגידי".
 אני מגיעה לחודש רביעי. עוד הפעם אני עושה בדיקות. אני נכנסת לרופאה, מקבלת את התשובה של ה'אולטרא-סאונד'. אומרים לי את צריכה לעשות הפלה.
 ישבתי על הכסא והתחלתי לבכות. אמרתי לה: "עוד פעם??"
 היא אומרת: "כן"

אני אומרת לה: "אבל עכשיו מה הבעיה?"
 "אותה בעיה, אין לך עובר"
 "אבל לפני חודש אנחנו עשינו בדיקות וכן היה עובר, איפה הוא?"
 "אנחנו לא יודעים"

לא האמנתי. נסענו לבית החולים 'בלינסון'. היינו שם כל הלילה סיפרתי להם את הסיפור. הכניסו אותי לחדר – עשו לי אולי 7 פעמים 'אולטרא-סאונד' – בדקו פנימי וחיצוני, כלום!

השק הריון גדול, הבטן גודלת, ועובר אין!
 גם להם לא האמנתי. החלטנו לנסוע ל'בני ברק' לבית החולים 'מעייני ישועה', שם לא עושים הפלות בקלות, שמה בודקים ביסודיות – אמרתי – רק עליהם אני סומכת.
 הגענו ל'מעייני ישועה', אני מראה להם את ה'אולטרא-סאונד' הקודם שיש עובר ויש הכל, ועכשיו אין. הרופאים אומרים: "אנחנו לא מבינים מה קורה פה, אבל את חייבת לעשות את ההפלה"

אמרתי: "שוב?!"
 "כן, אין לך ברירה"
 נשארתי שם, ואחרי יומיים עשיתי את ההפלה

חמותי מתקשרת אלי שוב פעם, היא אומרת לי: "מה את אומרת ליאת? אני אומרת לך – אני בטוחה שזה בגלל הפאות שלך"
 אמרתי לה: "לא! זה לא בגלל הפאות שלי – אין מצב שזה בגלל הפאה. מיליון נשים הולכות עם פאות כל יום, אני הולכת לעבודה אני יוצאת... למה דווקא לי?"
 "כי הפאות שלך מאוד מכשילות"
 "סליחה, אני לא מקבלת את זה"

בעלי ניסה לשכנע אותי: "אולי בכל זאת תורידי?"
 אמרתי לו: "בשום פנים ואופן!"
 "ליאת, תסתכלי כבר שני עוברים איבדנו, אולי בכל זאת?"
 "לא!".

מי שלובשת פאה, יודעת עד כמה זה קשה להוציא אותה... הרגשתי כאילו רוצים לשרוף אותי...

התאוששנו איך שהוא אני ובעלי ביחד. אחרי 4 חודשים שוב פעם נפקדתי. הכל היה חלק, הכל היה יפה.

אבל שוב פעם אותו סיפור – הכל חוזר על עצמו, יש הכל ואין עובר!
 אני נכנסת לרופאה. היא אומרת לי: "מה הולך פה, זה בית משוגעים...!! חודש לאחר

החתונה מיד נקלטת ואחר כך ילדת. לאחר חודש שוב פעם נקלטת ושוב ילדת. שתי הלידות האלו עברו לך צ'ק צ'ק, מה קורה פה??
 אני שואלת אותה: "מה עושים? עוד הפעם?"
 "כן, אין לך ברירה"

שוב פעם אותו סיפור. הם שמים 'אולטרא-סאונד' ואני שומעת את הכל. אני רואה את העובר, אני שואלת: "איפה הוא?"
 "לא יודעת, אין לי מה להגיד לך".
 נסענו שוב ל'מעייני ישועה'... אותו סיפור.
 לאחר שעשיתי את ההפלה השלישית. באותה תקופה הייתי אומרת – ה' ירחם – 'למה ה' עשה לי'... 'למה ה' עשה לי'... באיתי להתפלל ולא הייתי מסוגלת.
 אמרתי לבעלי: "איך ה' עושה לי'...??!" – מיררתי בבכי.

בוקר אחד, הרב של בעלי מתקשר. הוא אומר לי: "ליאת, תדעי לך, יש לך דין מאוד קשה בשמים"
 אמרתי לו: "מה אתה רוצה ממני? לא מספיק מה שאני עוברת?!"
 "יש לך דין מאוד מאוד קשה..."
 "כבוד הרב, תעזוב אותי, אני לא מסוגלת לשמוע את הדברים האלה"
 "תקשיבי, אם לא תשרפי את הפאות שלך, זה לא יגמר בזה"
 "כבוד הרב, אין מצב שאני שורפת. תגיד לי הכל, רק לא זה"
 "טוב, תדעי שזה לא יגמר בזה..."
 ניתקתי את הטלפון.

אני רוצה לומר לכן, אשה שהולכת עם פאה, לאט לאט הבגדים מתחילים להתקצר... ובשרוולים... אני טיפוס שבחיים לא הייתי הולכת עם קצר, מאז שהתחלתי ללבוש את הפאה, פשוט החצאיות התחילו לעלות ולעלות בלי סוף... לא שמת לב.

לאחר שבוע, התחלתי להרגיש כאבים – כאבי תופת. במשך שבועיים אני לא ישנה בלילות, מסתובבת מצד לצד. לילה אחד התעלפתי מכאבים, נסענו מיד לבית חולים 'שערי צדק', אנחנו עוברים שם בדיקות במשך כל הלילה. הם קוראים לנו ב-6:00 בבוקר.
 "ליאת?"

"כן"

"יש לך אולקוס"

"מה?? אולקוס?! אני סך הכל בת 23, אתה בטוח?"

"כן גברת, יש לך אולקוס"

אמרתי: "ריבון העולמים, מה אתה רוצה ממני? מכה על מכה... די! תעזוב אותי".
אמרתי את זה בעצבים. בעלי חשב כבר שאני לא נורמלית.

בעלי אמר לי: "את רואה? בואי, בואי נוציא את הפאות, אני מתחנן"

אמרתי לו: "זה לא יעזור לך כלום!"

"אבל הרב אמר שיש לך דין קשה"

"זה לא מעניין אותי"

"את מוכנה לעוד..."

"אני לא מוכנה לעוד... אבל אני גם לא יכולה להוריד את הפאות"

היה לי מאוד קשה, אני יודעת שזה קשה – מי כמוני שהלכה עם זה 4 שנים.
התקשרתי לרב, אמרתי לו: "כבוד הרב, אתה יודע אתמול היינו בבית החולים, הם אמרו
שיש לי אולקוס"

"אמרתי לך, אני רואה שיש לך דין קשה"

"תגיד לי משהו אחר, רק לא פאה..."

"תשרפי אותן! לא לזרוק לא להעביר, פשוט תשרפי"

בעלי אומר לי: "את עקשנית...!"

אני לא עקשנית, אך בפאה לא הייתי מוכנה לוותר.

הרב ניתק את הטלפון.

אני יורדת למטה ומתחילה לבכות, לבכות עם עצמי. אמרתי, כבר לא מעניין אותי מי
מסתכל עלי, לא אכפת לי. ישבתי על הספסל ורק בכיתי...

לאחר זמן קמתי והתחלתי ללכת, אני מסתובבת פתאום ורואה ערימה של דפים זרוקים
ובניהם פתק ורוד, לא התייחסתי לזה. המשכתי ללכת, לאחר שנרגעתי מהבכי, אני חוזרת
בחזרה – אני רואה עוד הפעם את הפתק הזה – אמרתי, אני ארים אותו אולי זה פתק
קדוש. אני מרימה אותו ופותחת, וכך כתוב בו:

רבונו של עולם! אבא רחום וחנון, זכיני שאהיה בת ישראל כשרה וצנועה
כרצונך, והסר ממני כל המפריעים לעבודתך. אנא ה' אתה מסייע לבאים להטהר
ואתה אמרת פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם כפתחו של אולם,
הנה אני עכשיו פותחת לך, אבינו שבשמים, פתח כחודו של מחט ואני מתחננת
לפניך אנא ה' אני רוצה לשוב אליך בתשובה שלימה וללכת בצניעות, אבל קשה
לי יש לי הרבה ניסיונות ומפריעים, לך לא קשה שום דבר, תעזור לי להתגבר
בשמחה על כל הניסיונות, ותסלק מעלי את כל המפריעים ואזכה להיות יהודיה
כשרה כרצונך הששה ושמחה מאוד בקיום התורה הקדושה. יהי רצון מלפניך

שלא יכשלו בי בני אדם, אנא ה' רחום וחנון רחם עלי ושמע תפילתי...

אחרי שראיתי את הפתק הזה, כל מה שבכיתי לפני כן – בכיתי כפול. אמרתי, זהו! עזבי את חמותך, תעזבי את הרב... די! מספיק עם המשחקים. אמרתי לעצמי: 'די! עד מתי? לאבד עוד עובר ועוד עובר...?'

בעלי מגיע מהעבודה, אני מספרת לו את כל מה שעברתי, שהרב דיבר איתי וירדתי למטה... אני מקריאה לו את הפתק. הוא אומר לי: "בבקשה אני מתחנן בואי עכשיו..." אמרתי: "עכשיו אני מוכנה" "באמת?!"

"כן, עכשיו אני מוכנה לשרוף את הפאות".

ירדנו למטה. הוא הביא קרשים, לקח מאחד השכנים 'טרמפנטיין' לקח גפרורים... ובאישור השכנים – ב-11:00 בלילה – אנחנו מדליקים מדורה. בעלי אומר לי: "תביאי את שלושת הפאות"

אמרתי לו: "אולי רק אחת נשרוף"

"את שלושתן תביאי!!" – אמר בטון תקיף, "לפני שתתחרטי – תביאי את כולן" בעלי מתחיל לשרוף... אני אומרת לו: "תשאיר אחת לפחות..." התחלתי לבכות הרגשתי כאילו הוא שורף אותי. היה לי מאוד קשה להתפטר מזה.

בקשתי מה' סליחה... שיעזוב אותי. מספיק כבר קבלתי את העונש שלי – איבדתי 3 עוברים, מספיק גם הפגיעה שנפגעת בגופי בגלל האולקוס, (שכל חפיסה כזו של כדורים להרגיע את הכאבים עולה 300 שקל!) חוץ מהבדיקות שהם בכלל לא נעימות – למי שיודעת מה זה בדיקות של אולקוס.

אחרי ששרפנו את הפאות, אנחנו עולים הביתה, עיניי היו נפוחות מרוב בכי. בעלי אומר לי: "אל תדאגי, הכל יהיה בסדר"

אני אומרת לו: "איך מחר אני הולכת לעבודה?" "עם מטפחת!"

"מה?! כל החברות שלי עם פאות, מה אני אומרת להן מחר, שחזרתי בתשובה?" "כן".

אני מתחילה לשים מטפחת, ושואלת אותו: "זה יפה?" "כן"

אני שמה מטפחת אחרת. "ואיך המטפחת הזאת?"

"יפה"

"אני לא מאמינה לך"

"אני מבטיח לך זה יפה"

אחרי 4 ימים. אני הולכת לקבל כדורים לאולקוס מהרופא. אנחנו מחכים בתור אני ובעלי, אני לא רוצה להיכנס אני מפחדת מהבדיקות. זאת בדיקה איומה.

אני אומרת לבעלי: "אני לא נכנסת עוד הפעם"

הוא אומר לי: "מה לא, את חייבת"

"לא אני לא נכנסת!"

"אין לך ברירה את חייבת!" – כך אנחנו מתווכחים במשך חצי שעה.

מגיע התור שלנו, אני אומרת לו: "תוציא בשבילי את הכדורים"

"אבל את חייבת להיכנס..."

"כנסו כבר כנסו!" – הרופא היה כבר עצבני.

נכנסנו.

"איפה הטפסים של 'שערי-צדק'?" – שאל הרופא. אני מביאה לו.

"ליאת?"

"מה"

"אין לך כלום"

"אני לא מאמינה לך"

"אני מבטיח אין לך כלום"

אני אומרת לו: "דוקטור, אני רוצה כדורים! אני לא אסבול את הכאבים האלה, אני רוצה לישון בלילה..."

"אני מבטיח שתשני טוב. אבל אולי יש לך אבנים בכיס המרה, או שזה 'פנדציט'?"

שלח אותי לעוד 'אולטרא-סאונד' ולעוד בדיקות. הבדיקות מראות שאין לי כלום!

בכל זאת בקשתי כדורים. הרופא אומר לבעלי: "תגיד לי מה היא רוצה? אנשים בוכים שלא יהיה להם אולקוס, והיא רוצה כדורים!"

בעלי אמר: "תעזוב, אנחנו הולכים".

יצאנו משם. רק אני ובעלי ידענו שהיה לנו פה נס.

אמרתי לבעלי: "מה, הקב"ה משלם שכר כזה מהר?! תוך 4 ימים??!"

אחרי שבועיים. אני הולכת לשיעור וחוזרת ב-10:00 בלילה. בעלי והילדים כבר ישנים, גם אני נכנסת לישון.

ב-4:00 לפנות בוקר, אני מריחה ריח חזק של חצילים על האש. אני מעירה את בעלי:
 "צביקה, קום!"
 "מה?"
 אתה מריח ריח של חצילים על האש?"
 "כן"
 "מה זה?"
 "עזבי, השכנים פה הם קצת לא נורמלים, הם עושים לך סלטים באמצע הלילה"
 "אבל ב-4:00 לפנות בוקר חצילים??!"
 "כן, תשני, עוד מעט אנו צריכים ללכת לעבודה".

התעוררנו ב-6:30 בבוקר. אנחנו פותחים את הדלת של החדר... כל הבית מלא עשן, כל הבית שחור, לא הבנתי מה קורה. בעלי רץ מיד למטבח... מתברר שבעלי חימם לו לאכול ופשוט שכח לכבות את הגז. מ-10:00 בלילה עד 6:30 בבוקר האש שרפה את הסיר וכיסתה אותו בלהבות. אני רואה את הסיר בוער ובווער... בעלי כיבה מיד את הגז. יש לנו בלון גז גדול בתוך הבית צמוד לכיריים, זה היה עניין של כמה שניות עד שהיה הבלון מתלקח באש ומתפוצץ... מיד הורדנו את כל הילדים אל השכנה למטה.

התקשרתי לרב שעה אחרי המקרה. הוא אומר לי: "נו, מה עכשיו?"
 אני אומרת לו: "כבוד הרב אתה לא מאמין... סיפרתי לו את כל הסיפור.
 הוא אומר לי: "לזה התכוונתי, שיש לך דין קשה בשמים – תקשיבי טוב – את בעלך והילדים שלך לא הייתם צריכים להיות כאן היום, אני ראיתי שהיה צריך לקרות לכם משהו מאוד מאוד... למה אמרתי לך לשרוף את הפאות? תדעי לך בזכות זה שאת שרפת את הפאות! את ניצלת משריפה מידה כנגד מידה!"
 "מה???" – הייתי המומה.
 "תגידי לשכנות שלך שגם הן תאמרנה ברכת הגומל, כי בלון גז שמתפוצץ הוא מפוצץ בבת אחת 7 קומות!!!"

כל בוקר שאני קמה, אני מחבקת הילדים ומנשקת אותם. אני אומרת לבעלי: "קיבלתי אותם במתנה, הם לא היו צריכים להיות כאן היום"
 הוא אומר לי: "את רואה שזה היה שווה? את קבלת את השכר שלך גם בעולם הזה וגם בעולם הבא!"

אני אומרת לבעלי: "תביא לי רגע את היומן שלי". אני מנהלת יומן מאוד מסודר. הוא מביא את היומן, אנחנו יושבים בסלון ואני מתחילה לדפדף ביומן אחורה אחורה... אנחנו רואים שההפלה הראשונה התחילה שבועיים לאחר שקניתי את הפאה החדשה,

שהייתה ארוכה עם גוונים ועם שביל... אני אומרת לבעלי: "תסתכל, בדיוק שבועיים לאחר שקניתי את הפאה, הפלה ועוד הפלה ועוד הפלה... אולקוס... היינו המומים. הוא אומר לי: "שמת לב? היו לך 3 פאות – היו לך גם 3 הפלות!!! אחד על אחד!!!". אף אחת לא יכולה להגיד שזה לא בגלל הפאות, רואים את זה בחוש שהכל רק בגלל הפאות!

הרבנית שושנה אמרה לי: "תקשיבי, אנחנו חייבים לפרסם את זה בעיתון שייצא מזה קידוש ה'.

היא פרסמה את הסיפור בעיתון. אנשים התחילו להתקשר ולהתקשר... תתפלאו אך הרוב שהתקשר היו גברים. אולי 4 נשים דיברו איתי אבל רובם היו גברים. הדבר הכי מזעזע, זה שדיבר איתי ראש ישיבה אחד והוא אומר לי: "ישר כוח גדול! את לא יודעת מה עשית... אני רוצה לספר לך על עצמי: אני ראש ישיבת... אני 9 שנים שומר על העיניים שלי! 9 שנים אני מוריד את העיניים למטה!!! צהריים אחד אני יוצא מהכולל ובטעות הרמתי את העיניים, עברה לידי אשה עם פאה ומיד הורדתי את העיניים. הוא אומר לי: "את יודעת מה זה עשה לי? חודשיים לא יכולתי לשבת ללמוד תורה. חודשיים!!! בכל פעם שאני בא לפתוח את הספר, האשה ההיא עולה לי מול העיניים, ואז אני לא מסוגל ללמוד ואני סוגר את הספר. את יודעת מה האשה ההיא גרמה לי? חודשיים של הפסד, של גזל לימוד תורה... היא פשוט גזלה לי את הלימוד!!!".

עוד אחד התקשר אלי וגם הוא אומר לי: "ישר כוח! אני רוצה לספר לך סיפור: בבניין שלנו היו זוג חרדי. בקומה הראשונה הייתה גרה החרדית, ובקומה הרביעית היו הזוג החילוני. את יודעת מה האשה החילונית הייתה עושה לחרדית? היא עשתה לה את המוות... היא הייתה שמה לה את האשפה ליד הדלת, הייתה צובעת לה את הדלת, שמה לה קיסמים בתוך החור של הפלדלת והייתה צריכה כל פעם להחליף רב בריח... כך עשתה לה את המוות במשך 6 שנים! אחרי 6 שנים החרדית עברה דירה, לאחר שבוע מתקשרת אליה השכנה החילונית ומבקשת לפגוש אותה.

החרדית: "בשום אופן! מספיק סבלתי ממך 6 שנים, תעזבי אותי בשקט!"
 "אני חייבת לפגוש אותך"

"אין מצב! אני לא רוצה לראות אותך!!!"

"טוב, אני אגיד לך את זה דרך הטלפון – את יודעת למה עשיתי לך את כל זה? תדעי לך כל בוקר שהיית הולכת לעבודה, כל בוקר בעלי היה עומד על המרפסת ולא מוציא

את העיניים שלו ממך!!

עד שלא היית עולה לאוטובוס, הוא לא היה מוציא את העיניים שלו ממך! כל בוקר הוא היה בדיוק ב-7:00 בבוקר, על הדקה, מסתכל עליך דרך החלון... ולפעמים היה האוטובוס מאחר – והוא היה מאחר לעבודה רק כדי לראות את הפאה שלך!!! ובגלל זה השלום בית שלי נהרס... ומאז שעזבת השלום בית שלי חזר".

ועוד סיפור אחד קטן שסיפרו לי: היו שני בחורים אחד נשוי והשני רווק. הם היו באיזו חתונה.

הבחור הנשוי אומר לבחור הרווק: "אתה כבר בן 28, תתחיל לזוז, למי אתה מחכה?" הרווק עונה לו: "אני אגיד לך את האמת, אני קצת מתבייש אני לא יודע איך מתחילים עם זה, אני לא כל כך בעניינים"

הנשוי אומר לו: "אתה יודע מה? תשלח את אחותך לעזרת נשים, ואם היא תראה איזו מישהי שמוצאת חן בעיניה תגיד לי ואני מסדר את העניינים..." אומר לו הרווק: "אגיד לך את האמת, אחותי כבר שמה עין על מישהי כבר מתחילת הערב, בחורה יפיפייה..."

"תשאל אותה מי זאת? עכשיו אני הולך ומדבר עם אבא שלה בשבילך!"

הרווק מצלצל לאחותו ושואל אותה: "מי אבא של הבחורה?"

היא מדריכה אותו בטלפון מיהו האבא, איך קוראים לו... ואיך הוא נראה...

ניגש הרווק אל הנשוי ומצביע לו על איש מסוים ואומר לו: "הנה, זה אבא של הבחורה!" "אתה בטוח?"

"כן"

"אתה יודע מי זה? זה חמי!!!, הבת שעליה דיברת – היא אשתי! וואי, איזה בושות!" הוא היה המום! "מה??? ככה אשתי מכשילה???"

באותו ערב הוא עשה לה 'טרור' ולא הניח לה עד שתוציא את הפאה...

ועוד סיפור אחד אחרון שסיפר לי אחד בטלפון: "הכרתי אשה ש-25 שנה לא היו לה ילדים! הלכה לפוריות הלכה לבדיקות... הלכה לרבנים ביקשה ברכות... כלום! עד שהגיעה לבסוף לאיזה רב צדיק אחד. הרב אומר לה: "אני רואה שיכול להיות לך רק ילד אחד, אבל רק ילד אחד, לא יותר!"

היא אמרה: "אני מוכנה לעשות הכל רק תגיד לי מה?"

"תוריד את הפאה שימי כיסוי ראש מלא, אני מבטיח לך שיהיה לך ילד אחד, אבל תזכרי רק ילד אחד אני מבטיח לך, לא יותר!"

אמרה לו: "גם לילד אחד אני מוכנה".

היא הורידה את הפאה ושמה כיסוי ראש... לאחר 6 חודשים היא נפקדה, ולאחר 9 חודשים היא ילדה בת יפיפייה. אותו מטלפן אומר לי: זאת בת מאוד יפיפייה ומאוד

מיוחדת.

אך מאז חברותיה החלו להציק לה: "מה קרה נהיית רבנית...? מה קרה נהיית דוסית...? תראי איך את נראית יאכנע... כמו איזו סבתא". היא אמרה להן: "אני קיבלתי על עצמי כיסוי ראש מלא ואני ממשיכה עם זה, עד הסוף!".

הן נדנדו לה כך שנה שנתיים... והדברים עשו את פעולתם ולאט לאט חילחלו וחילחלו עד שלאחר 4 שנים, היא החליטה שהיא קונה פאה בחזרה. היא הורידה את המטפחת ושמה פאה.

לאחר שלושה חודשים קרתה תאונה קטלנית והבת שלה הקטנה נהרגה במקום!!! היא הלכה שוב לאותו רב ופשוט נפלה על הריצפה, היא בכתה ובכתה... "כבוד הרב", היא התחננה בדמעות, "אני מבקשת סליחה, אני יודעת שטעיתי..." אמר לה הרב: "תשמעי, את שיחקת פה באש!!! זה כבר לא יעזור לך יותר... זה כבר לא יעזור לך יותר!!!".

אני רוצה לומר לכן על עצמי: שמאז שהתחלתי לכסות את הראש, פתאום באופן אוטומט הרגשתי שכל הבגדים שהיו לי בארון, אינם מתאימים לי... היו לי חצאיות קצרות וחולצות צמודות... אני אומרת לבעלי: "אני לא יכולה יותר ללבוש את הבגדים האלה"

הוא אומר לי: "יופי, אני שמח"

"נו, מה עושים?"

"זורקים"

"ומה לובשים?"

"תשאירי לך מה שיש לך הכי הכי צנוע, וה' יעזור"

אנחנו מביאים שקיות ומתחילים לזרוק ולזרוק... היו לי המון חצאיות וחולצות קצרות וצמודות וצבעוניות... כך זרקנו בגדים בכמויות. ים של כסף. לבסוף נשארנו עם 4 בגדים צנועים.

גם כשהתחלתי ללכת עם כיסוי, לא הלכתי עם כיסוי ראש מלא, אלא עם בנדנות. ואז הרב אומר לי: "קיבלת על עצמך ללכת עם כיסוי ראש, קבלי אותו עד הסוף! אני מבטיח לך שאם את תלכי עם כיסוי ראש מלא, את תראי ישועות".

אמרתי לו: "בסדר". – כבר לא היה לי קשה כי ראיתי שכל מה שהרב אומר לי זה כל כך נכון. וכך התחלתי ללכת עם כיסוי ראש מלא.

לאחר זמן קצר ה'בוס' פתאום קורא לבעלי, ואומר לו: "חשבתי אתמול עליך וזה לא בסדר שאתה כבר עובד פה 3 שנים ולא העליתי לך במשכורת".

בעלי חשב: 'טוב, כמה כבר הוא יעלה לי'... אני רוצה לומר לכן, שהוא העלה לו כמעט בכפול ממה שהוא היה מקבל!! אמר לו ה'בוס': "רק אל תגיד את זה לאף אחד שלא יעשו לי פה בלגאן..."

לפני שבוע בעל הבית קורא לי – אני עובדת בגן בתור סייעת – ואומר לי: "תראי, אני רוצה שיהיה לך טוב, אני מוסיף לך עוד 600 שקל למשכורת!! ותדעי לך אפילו הגננת שיש לה תואר שני, לא מקבלת סכום כמו שלך".

אני רוצה לומר לכן: אשה שהולכת בצניעות, אשה שהולכת עם כיסוי ראש מלא, היא תראה רק ישועות. זה מובטח!

צרות בצרורות

מי מיטל.

גדלתי בבית חרדי ב'בני ברק'. למדתי בבית ספר יסודי חרדי 'בית יעקב', עברתי לסמינר 'וולף' התקבלתי בקלות הייתי תלמידה חרוצה ומוכשרת וצנועה וכל מה שצריך. סיימתי את הסמינר בכיתה י"ב, התחתנתי עם בחור ישיבה, כמוכן לומד כל היום כמו שכולם רוצים.

עם הזמן התחלתי לעבוד במקום מאוד מכובד ונחשב. ואז הגיע הלחץ החברתי, ותמיד היה חשוב לי להיראות הכי טוב היכן שאני נמצאת, לא אהבתי לבלוט רציתי רק להרגיש טוב עם עצמי. באמת הצלחתי במטרה שלי להיראות הכי טוב. לבשתי את הבגדים הכי יפים, לאט לאט החלפתי מכיסוי ראש לפאה. כמוכן לא העזתי לעבור לפאה ממש, לבשתי פאה סינטטית עם כובע לא חשבתי לעבור לפאה לא צנועה.

התחילו בעיות עם השכן ממול עד שנאלצנו באותה שנה בגללו לעבור דירה, זאת דירה שגרנו בה קרוב ל-10 שנים. גם עם הבעל פתאום לא היה בדיוק כמו קודם! עברנו לעיר אחרת. ובכל אותה תקופה עבדתי באותו מקום, אך שם הניסיונות גדלו וגברו, כי שם האוכלוסיה הייתה יותר מודרנית ולכן גם הרצון לביגוד מודרני גבר, עברתי לפאת 'קאסטם' טבעית בלי כובע.

עברו שנתיים והצרות ממש גברו.

את הדירה שהשכרנו השכרנו בטעות לאדם הלא נכון, ו-7 חודשים לא שילמו לנו שכירות. הסתבכנו בכספים... הצרות פשוט הלכו וגברו. ואז נאלצנו לעבור מהדירה ששכרנו בעיר השניה כי נוצר לנו חוב בשכירות והיינו צריכים לשלם גם שכירות וגם משכנתא על הדירה שהייתה לנו, וגם היינו צריכים להוסיף עוד כסף לעורך דין כדי להוציא את הדיירת. הסתבכנו בכספים כהוגן. נאלצנו בסופו של דבר למכור את הדירה, לא היה לנו ברכה בכסף... הייתי מקבלת משכורת ליד וזה היה פשוט נעלם, לא יודעת איך.

אני רוצה לחזור לנקודה הקריטית של החיים שלי.

זה התחיל כשבעלי אמר לי: "החלטתי להזמין לך פאה עבודת יד, אני מכיר מישהו שעובד בחוץ לארץ הוא עושה פאות לכל השחקניות בהוליווד הוא אלוף, זאת פאה מאוד יקרה השווה 3,000 דולר!! ואני רוצה שהוא יסרוג לך את הפאה על הראש ממש, אני רוצה שזאת תהיה הפאה הכי טבעית".

כאן אני רוצה לומר, שבהתחלה אני זו שרציתי את הפאה הסינטטית והכובע ובעלי התנגד, אבל בשלב הזה בעלי היה זה שרצה את הפאת 'קאסטם' ואני התנגדתי, רציתי לחזור אחורה ולהוריד את הפאה.

אמרתי לו: "מה?? מה פתאום שספר גבר ימדוד עלי...?"
 "לא איכפת לי, ככה אני רוצה"

כבר אז היה לו חבר מודרני שהתחבר איתו ואשתו של החבר הייתה עושה אצל אותו ספר פאות.

אז הייתה לי פאת 'קאסטם' זרקתי אותה וחזרתי לכיסוי ראש, ובעלי החליט שאני אחזור לפאה הרבה יותר יקרה ומשובחת וטבעית יותר.

דיברתי עם דודה שלי על כך, אהבתי להתייעץ איתה, אמרתי לה: "תראי, בעלי כבר לא אוהב אותי יש לנו הרבה צרות... למה שלא אשים פאה? כל החברות, כל נשות האברכים הולכים למפגשים. תמיד הן כאלה יפות, הוא יסתכל עליהן ויראה אותן יפות עם פאות ואילו אני אלך עם כיסוי ראש?! הוא יסתכל על אחרות הוא לא יסתכל עלי כי אני לא מספיק יפה כמו כולן..."

כך דיברתי ודיברתי... היא הקשיבה לי בדומיה.

ואז היא אמרה לי כך: "אם את חושבת שהוא יסתכל עלייך על חשבון הקב"ה, אז תדעי לך מה שבטוח יקרה זה שהוא בכלל לא יסתכל עלייך, ואז תאבדי גם את הקשר עם בעלך וגם עם הקב"ה!!!".

כשבעלי הגיע כבר לא היה מנוס, לא יכולתי לעמוד בפניו. הלכתי איתו לאותו מומחה פאות והזמנתי את הפאה הזאת. מאותו רגע הרגשתי רע מאוד אבל כבר לא היה לי את הכוח להילחם בזה.

בעבודתי הייתי יושבת ליד איזה פקיד. יום אחד הוא שומע שסיימתי שיחה בטלפון, הוא פונה אלי ואומר לי: "מה אמרת? ילדים?"

אמרתי לו: "כן"

"מה יש לך ילדים... את נשואה?"

אמרתי לו: "כן"

"אני לא מאמין! הייתי בטוח שאת סתם בחורה רווקה... את נראית ממש רווקה..." הוא התחיל לגמגם. הוא היה המום.

במשך חודש ימים הוא לא קלט שאני נשואה.

וזה בגלל אותה פאה שהייתה כל כך טבעית. היה לי שביל, והיה קרקפת. את השיער

יכולתי להעביר לצדדים ולאחור... להיכן שרציתי להעיף את השיער, העפתי. היו בה פסים של גוונים מיוחדים ששזר אותם בשיער, זה היה משהו מטורף. אין דברים כאלה.

תוך חצי שנה, מרגע שקניתי את הפאה האיזמה הזאת, עברתי גיהנום עלי אדמות, צרות נחתו עלי בצרורות...

באותו חודש איבדתי את הבית שלי. הבנק התחיל ללחוץ על המשכנתא, המשכנתא גדלה והיינו עדיין מסובכים עם החובות שהשאירה הדיירת. נאלצנו למכור את הדירה. מכרנו וסגרנו את המשכנתא. חשבנו לקנות דירה אחרת בעיר החדשה שאנו גרים בה. שמנו את הכסף למשמורת. נכנס בנו רוח תזזים והתחלנו לפזר... קנינו ריהוט... כל מיני דברים... כספים נעלמו לא הבנתי לאן. כל הכסף של הדירה רוב רובו נעלם ואני נותרתי ללא קורת גג.

מיד לאחר מכן חוויתי הפלה, מעולם לא היה לי כזה דבר אני אשה בריאה. ההפלה הסתבכה ואחרי שבוע חזרתי ל'בית החולים' הגעתי כמעט בלי הכרה, הייתי צריכה לעבור שוב גרידה...

לא חלף זמן רב, בעבודה שעבדתי חשדו בי על דבר שלא עשיתי והעיפו אותי משם בבושת פנים. המנהל קרא לכל העובדים ובייש אותי ליד כולם... ואחר כך זרק אותי החוצה בלי פיצויים, מצאתי את עצמי בלי עבודה על לא עוול בכפי. חודש וחצי לאחר מכן, בעלי פשוט החליט שהוא עוזב, הוא הלך בלילה ויותר לא חזר. לא עבר שבוע וגנבו לי את הרכב.

נשארתי בגיל 26 וחצי עם ילדים, בלי בית, בלי עבודה, בלי בעל, בלי רכב, רק עם הבגדים שעלינו ובלי המשכורת המכובדת מהמקום "הנחשב" שבו עבדתי. התחלתי ללוות כספים מאנשים.

החורף התחיל ולא היה לי בגדים לילדים. הלכתי ומכרתי את כל התכשיטים שלי שהיו שווים כמה אלפים וקיבלתי תמורתם 2,000 שקל. לקחתי את הכסף הזה וקניתי לילדים בגדים וקצת אוכל, זה החזיק לי לפחות לתקופה הראשונה.

אבל עדיין לא הבנתי את הרמזים שהקב"ה שולח לי.

המשכתי לקנות בגדים בקניון. הכי יפים, הכי מושכים, הכי מוחצנים. ולאחר חודשיים התחלתי לקבל מזונות הייתי צריכה להתרגל ל-3,000 שקל לחיות איתם. לאחר עשרה חודשים של גיהני גיהנום שהכל היה שחור, באותה תקופה הסתבכתי בחובות. היה יוצא לי בזק 1,300 !! שקל, נייד עוד 1,300 !! שקל... עד שניתקו לי את הטלפון והנייד.

הייתי יוצאת הרבה עם חברות. לוויתי מכל מקום שרק אפשר ולא חשבתי בכלל איך

להחזיר... לא חייתי פה הייתי באיזה ערפל. רציתי רק ליהנות וליהנות לא לחשוב על היום ולא על מחר.
 לאט לאט הלכתי והסתבכתי עוד ועוד בחובות עד שהגיעו אלי מהוצאה לפועל, וגם הכסף נגמר.
 ואז קיבלתי את הגט.
 לא האמנתי שזה קורה לי.
 ליום של הגט הזמנתי עוד פאה יותר יפה באותו מחיר, נתתי צ'קים בתשלומים, וכך הגעתי לקבל את הגט.
 שם הייתה לי קריסת מערכות.

יום אחד הגעתי להוריי אמרתי להם: "יש לי משהו לספר לכם", התחלתי לבכות, "הסתבכתי, אני בצרות".
 הוריי מאוד נבהלו כי אני טיפוס מאוד עצמאי, כל החיים שלי עבדתי היה לי כל מה שאני צריכה.
 אני שהיה לי בית ורכב ועבודה קבועה במקום כל כך מכובד... ואם מיטל אומרת שהיא בצרות אז היא באמת בצרות.
 אמרתי להם: "אני מסובכת בחובות, שקעתי בהלוואות, יש לי הוצאות לפועל, ורוצים להעיף לי את הילדים מהתלמוד תורה כי שמעו שהתגרשתי... אני מרימה ידיים אין לי יותר חשק לחיות, אני לא יכולה להסתכל בעיניים של ילדיי אין לי מה לתת להם".
 הם נורא נבהלו. מיד הם תפסו אותי והחלו לדבר איתי.
 אבא שלי דיבר עם אמא שלי כמה דקות. הם קראו לי ואמרו לי: "תביאי את הילדים שלך לפה שבועיים. לכי תסדרי את כל הסידורים שלך, לכי לביטוח לאומי, לכי לארנונה תסדרי את החוב, תפרסי צ'קים בתשלומים... תעשי כל מה שצריך. חובות בבזק ובפלאפון בואי תראי לנו אנחנו נעזור לך, לכי תבלי קצת תשתחררי תנוחי ואנחנו נשמור עליהם".
 הם הצילו אותי.

הבאתי את הילדים. הייתי עם עצמי. חגגתי, המשכתי ללכת כמו שאני: מודרנית, פאה, משקפי שמש, קצר, צמוד, מושך, נעלי עקב גבוהות... אבל הכל מבפנים מרוסק.

יום אחד אני חוזרת הביתה.
 אני מורידה את המשקפי שמש, מורידה את העדשות הירוקות, מורידה את הפאה, שמה את הכובע של הבית, שמה חלוק בית פשוט. הסתכלתי על עצמי במראה ואמרתי לעצמי:

“מיטל, תסתכלי רגע במראה, זאת מיטל האמיתית. מה זה כל הקליפות האלו שאת שמה על עצמך ברחוב?”
 זאת הייתה נקודה של הארה בתוך כל החושך הזה. כאילו הקב"ה קרא לי ואמר לי: “מיטל, לאן הלכת? למה איבדת את הדרך? בואי תחזרי אלי אני כאן מחכה לך, למה עוד לא חזרת? את לא רואה שאת רצה קדימה לבד ואת מאבדת את הדרך?! בואי תלכי אחרי אני אוביל אותך, אני אקח אותך לדרך הכי טובה כמו שרק אבא יכול להוביל את הבת שלו, לאיזה אשפתות הלכת לנבור...?!”
 אבל עדיין הייתי חלשה מדי.

סגרתי את כל החובות. כל מה שהייתי צריכה לעשות עשיתי. החזרתי את הילדים הביתה.

באותה תקופה הכרתי בחורה בשם יעל. היא הייתה מאוד צדיקה... 'דוסית', לא הבנתי מה הקשר שלי אליה אבל מאוד התחברנו אחת לשנייה. כל שבוע היא הייתה באה לקחת אותי עם הרכב לשיעור – תורה לשמוע דברי אמונה ובטחון.

הרבנית המדהימה שדיברה שם, היא אחת הרועים שהובילה אותי להיכן שהגעתי. כל כך הייתי שקועה בכל הזוהמה הזו ובדיכאון שהייתי ישנה כל היום. לא היה לי כוח לעשות כלום כי נהרסו לי החיים, ובאותה תקופה בעל הבית – המשכיר החליט שבגלל שהתגרשתי הוא מוציא אותי מהדירה, הוא השאיר לי מכתב איום שהוא יוציא לי את הדברים.

עברתי לדירה אחרת עם הרבה קשיים... היא הייתה מתקשרת אלי ואומרת לי: “אני פה למטה מחכה לך מתחת לבית... אני לא זזה מכאן”. היא הייתה שולפת אותי בעל כרחי מהבית.

לשיעור הראשון באמונה, באתי כמובן עם חציאת קצרה, חולצה צמודה, פאה... אני באה לרבנית ואומרת לה: “תראי, אני עכשיו רוצה ללכת לראות סרט, אוקיי, זה לא משנה לי גיהנום גן עדן יענישו אותי יתנו לי שכר... זה לא מעניין אותי, אני עכשיו רוצה לראות סרט! לא איכפת לי שיענישו אותי אני רוצה לראות סרט, מה יעצור אותי?”
 הרבנית שתקה. ואז היא הרימה את הראש והסתכלה אלי ואמרה לי: “תראי, לא מסתכלים על זה ככה מסתכלים על זה אחרת; האם מה שאני הולכת לעשות עכשיו זה לשמח את ה' – את אבא שלי את הקב"ה – או יעשה אותו עצוב, כך מסתכלים על זה”. הסתובבה והלכה.

נשארתי על מקומי המומה.

היא הנחיתה עלי 'בלוק' על הראש!!!

היא לקחה את המשקפת שאני מסתכלת בה שנים ופשוט סובבה אותה לכיוון אחר. כל החיים שלי שמעתי אם תעשי ככה תקבלי שכר ואם לא תקבלי עונש... פתאום היא נתנה לי זווית ראייה חדשה לחלוטין! ! שלא הייתה מוכרת לי! לא זזתי ממקומי לקח לי כמה דקות לעכל את זה. המשפט הזה הלך איתי כל כך הרבה שנים אחר כך. הרבה פעמים זה עצר אותי מלעשות כל מיני דברים.

באותה תקופה פגשה אותי איזו מישהי שהולכת עם 'שאל' רחב ואומרת לי: "תראי גברת אפשר לומר לך משהו?"

אמרתי לה: "כן"

היא אומרת לי: "תראי את כל כך צנועה, אבל אם היית שמה גרביים עבות, את היית מושלמת!"

אני בלב צחקתי. אמרתי, 'איזה חצאית קצרה וצמודה אני הולכת, איזו חולצה צמודה, איזו פאה ארוכה ומגרה, איזה איפור, איזה עדשות ירוקות, איזה עקבים... וזאת אומרת לי אם הייתי שמה גרביים עבות הייתי מושלמת...'

היא אומרת לי: "אני לא הייתי אומרת לך את זה אבל אני אגיד לך את האמת, יצא לי לראות אותך כבר שלוש פעמים ברציפות ואני בכלל לא מכירה אותך, נראה לי שמשמים אני צריכה להגיד לך את זה". אמרה והלכה. – קראו לה רות. לא התייחסתי אליה.

בוקר אחד הבן שלי בן השנתיים קם ולא יכול לצאת מהלול, והוא בוכה ובוכה.

אני אומרת לו: "למה אתה לא יכול לצאת?"

הוא אומר: "אמא, אני לא יכול כואב לי הרגל".

עבר יום ראיתי שזה לא עובר לקחתי אותו לרופא.

הרופא אומר לי: "מה??! יום שלם השארת אותו כך??! את יודעת שמסתובב עכשיו חיידק שפוגע בעצבים של תינוקות בגילאים האלה ואם זה פוגע בהם הם לא יכולים ללכת יותר, זה מאוד מסוכן!"

אני מטיס אותך עכשיו ל'בית החולים'."

הוא נתן לי הפניה דחופה, טסתי עם הילד ל'בית החולים' עשו לו בדיקות דם... בינתיים הלכתי לקנות משהו מאיזה חנות והנה אני רואה את אותה רות. היא מחבקת אותי כאילו היא מכירה אותי שנים, לא הבנתי מה היא רוצה ממני, היא אומרת לי: "אולי בכל זאת תקבלי על עצמך גרביים עבות".

אמרתי: 'רבונו של עולם, מאיפה האשה הזאת הגיעה אלי?' – אני אומרת לה: "תראי,

אני לא מכירה אותך, אבל אני חייבת לספר לך משהו: "הבן שלי עכשיו ב'בלינסון' הוא לא יכול ללכת על הרגליים, חושדים לחיידק שפוגע בעצבים..." היא אומרת לי: "מה את אומרת??!! זה משמים! תקבלי על עצמך גרביים עבות אני אומרת לך יהיה לך ישועות".

הלכתי. חזרתי הביתה שכחתי מזה. אני באה לרוץ לאוטובוס ופתאום אני נזכרת ברות, אמרתי: 'רגע, אם אני אשים גרביים עבות אני אציל את הרגליים של הילד שלי...? טוב אני אנסה מה יכול להיות?'

בבית לא היו לי גרביים עבות, היו לי גרבי ספורט שהייתי שמה אותם כשהייתי הולכת לעשות כושר, הם לא היו ארוכות אבל לפחות היו עבות. וככה הלכתי עם גרבי ונעלי ספורט.

הגעתי ל'בית החולים' נכנסתי למחלקה, קוראים לי בדחיפות: "גברת מיטל, עשינו בדיקת דם דחופה לבן שלך, בבדיקת דם מסתבר שכן יש חיידק". הרופא אומר לי: "אני לא רוצה לאכזב אותך, אני אומר לך את כל האמת, 99 אחוז!! שזה החיידק הזה, האחוז היחיד שנשאר לך זה אולי שכשהאחות הכניסה את המחט לעשות לו את הבדיקת דם, נדבק חיידק אחר מהאוויר שהוא לא מסוכן והוא זה שנכנס לדם... אנחנו קיבלנו תוצאות שיש חיידק אבל עדיין לא קיבלנו את השם שלו. תראי, אני לא רוצה לאכזב אותך, זה נדיר מאוד שזה החיידק הלא מסוכן..."

הייתי נורא מבולבלת. כל אותו הלילה ישנתי עם הבן שלי במחלקה. בבוקר הרופא מגיע ואומר לי בהתרגשות: "תקשיבי גברת מיטל, אני לא מאמין! זה חיידק שנתפס על המחט מהאוויר, זה לא החיידק המסוכן. אבל איך זה יכול להיות...?".

בסוף גילו שיש לילד סדק קטן שאיננו מזיק שלא ראו אותו קודם. היה ברור לי שזה בגלל הגרביים.

באותו זמן אבא שלי הלך ברחוב מרכזי ונפל לכביש ליד גלגלי אוטובוס. נקרע לו ווריד ראשי ביד ימין ונהיה לו נמק הוא לא יכל להניח תפילין, הדם הפסיק לזרום והיד נהייתה לאט לאט שחורה...

ארגנתי מיד שיקראו כל יום אני ואחיותיי ספר שלם של תהילים, אבל ראיתי שהמצב לא משתפר כלל אלא הולך ומחמיר... אמרתי: 'ידיים זה גפיים, גפיים זה גם רגליים, אני אקבל על עצמי ללכת בחצאיות ארוכות לרפואת ידו של אבי, אבל מאיפה אני אביא עכשיו חצאיות ארוכות?' מזונות הפסקתי לקבל, כסף לא היה לי וגם לא היה לי ממי לבקש,

אבל נזכרתי שמתוך שמונה חצאיות קצרות שהיו לי (כל אחת בסביבות ה-350 שקל), הייתה לי חצאית אחת ארוכה שהייתי עושה איתה עבודות של אקונומיקה. לקחתי ולבשתי אותה, אמרתי: 'רבונו של עולם החצאית הזאת תקדש אותי'. אני זוכרת שיום יום במשך חודש וחצי!!! הלכתי עם החצאית הזאת יום חול, שבת, אירועים, חתונות... התאמתי לה גם חולצות ארוכות וגרביים עבות.

לאחר שבועיים אבא שלי הולך לבדיקה שגרתית. הרופא אומר לו: "אתה יודע שקרה לך נס? הדם התחיל לזרום ליד!". לאחר חודשיים היד חזרה לתפקד כרגיל...!!!

במשך חצי שנה היו לי עליות ומורדות. הצרות חזרו והתגברו. המשכתי שוב ללכת עם הפאה המוחצנת וחולצות צמודות, נעליים גבוהות, עדשות ירוקות...

אותה חברה שהכניסה אותי לשיעור בביטחון, הכירה לי רב אחד מאוד מאוד גדול בירושלים שהוא היה איתי בקשר רציף, והוא אמר לי: "תראי, אם את מקבלת על עצמך להתנתק מכל הליכלוך; מהאינטרנט, מהשירים הלא טובים, מהחברה הלא טובה... במשך חצי שנה, אני אתפלל עליך. את מכירה אותי ואת יודעת מה אני עושה למען עם ישראל. את מאמינה שה' מקבל את התפילות שלי... את מאמינה בזה?" אמרתי לו: "כן"

"אז בואי נעשה את העסק הזה"

אמרתי לו: "תראה כבוד הרב אני לא אשקר לך, אני לא יכולה לומר לך כן ואז מאחורי הגב אני אעשה דברים אחרים, אני מציעה שבמידה ואחרי חצי שנה אם אני לא אזכה לזיווג האמיתי שלי, אני חוזרת למעשים שלי"

הוא אומר לי: "אם לאחר חצי שנה זה לא מצליח, את חוזרת למעשים שלך ואני מקבל את כל הגיהנום שלך"

אמרתי לו: "עשינו עסק?"

"עשינו עסק"

"טוב אז תכתוב לי את זה שכשאגיע לבית דין של מעלה... זה יהיה עליך"

אמר לי: "עלי!".

זה היה בראש השנה. מראש השנה ועד פסח הלכתי והתעליתי... אני זוכרת שבחודש שבט שמעתי איזה שיעור חזק של הרבנית מהשיעור, ולאחר השיעור רצתי לחנות מטפחות, היה לי 10 שקל בכיס וביקשתי מטפחת.

באותם ימים סיפרה לי חברה – באותו זמן שהייתי אצלה בבית – שהיא הייתה במשטרה ושמעו שמדברים עלי ועל הילדים שלי... לא הבנתי מה אבל הבנתי שמהו ממש רע

נרקם מאחורי גבי.

יצאתי מהבית שלה. קיבלתי סחרחורת... התחלתי לבכות.
הגעתי לבית. ידעתי שהייתי צריכה לעשות משהו גדול להציל את הילדים שלי. חשבתי
מה אני יכולה לעשות? ואז נזכרתי...

מטפחת!!! איפה המטפחת???

אני רצה בכל הבית הופכת את כל המדפים... מחפשת בארונות... איפה המטפחת?
בסוף מצאתי אותה זרוקה מאחורי ערימה של בגדים, שלפתי אותה משם.
החלטתי לשים אותה רק בשבת. הדלקתי נרות שבת ושמתי את המטפחת.
אם פעם היו אומרים לי לשים מטפחת, הייתי אומרת לאותה אחת שהיא צריכה אשפוז,
אני! מטפחת??! זה שייך לסבתות שלי לא אלי.
כששמתי את המטפחת, הפחד הכי גדול שלי היה מה יגידו? 'מסכנה הייתה נשואה לבשה
פאה, התגרשה שמה מטפחת... מסכנה... פעם היא הייתה בסדר'. אבל לא היה איכפת לי,
ידעתי שזה או המטפחת או הילדים שלי.

שמתי את המטפחת, ברכתי שהחינו הילדים שלי הסתכלו עלי. הרגשתי שנשפך עלי שפע
של קדושה ממרום. אני לא יכולה לתאר את זה במילים, זה היה רגע מאוד מרומם מאוד
מיוחד. זה היה הרגע של החיים שלי הרגשתי מה פירוש המילה "שכינה" מה זו "נשמה
יתירה".

השבת כמעט הסתיימה והגיע זמן סעודה שלישית. הייתי אמורה כבר לרדת למטה. השכנות
דפקו כבר בדלת וקראו לי: "מיטל נו תרדי כבר...".
היה לי לחץ גדול לרדת עם המטפחת. הרגשתי שאני קופצת לבריכה של מים רותחים.
אמרתי לעצמי: 'מיטל, תעצמי עיניים וקפצי'.

ירדתי למטה. השתדלתי כמה שיותר להסתיר את עצמי.

אני באה לראשונה ואומרת לה: "איך המטפחת?"

היא אומרת לי: "לא שמתי לב, ממש חמודה"

אמרתי לעצמי: 'מה?? היא לא שמה לב?'

המשכתי לשניה, אני אומרת לה: "איך המטפחת?"

היא אומרת לי: "ממש מתאים עליך, רגע... מה אף פעם לא הלכת עם מטפחת? נדמה לי
שראיתי אותך פעם עם מטפחת"

כשבאתי לחברה השלישית כבר לא אמרתי כלום והיא לא אמרה לי כלום. היא אפילו לא
שמה לב שיש לי מטפחת. ואז הבנתי שכל המחשבות האלו דמיוניות, אף אחת לא מסתכלת
עליך איך את נראית כל אחת מסתכלת רק על עצמה.

הסתיימה השבת. אמנם לא רציתי לחזור לפאה לא היה לי חשק יותר, אבל הכוח של הסטרא אחרא היה כל כך חזק שעדיין לא הצלחתי לזרוק את הפאה. אבל כבר מאז ששמתי את המטפחת באותה שבת והיא נשארה לצמיתות על ראשי, פתאום נעלמו כולם! אחת שעובדת במטבח שהתעסקה עם כל הסיפור שלי עם הילדים... עברה למקום אחר. גם התיק עבר לעיר אחרת... אותה אחת שהייתה ברווחה נעלמה... הגרוש נעלם, שנתיים וחצי כבר לא מוצאים אותו... פשוט כולם עזבו אותי. בחסדי ה' יתברך הילדים שלי נשארו איתי.

אני בעיקרון הייתי פאנית במשך שנתיים. למדתי פאנות עשיתי תעודה, ושנתיים עבדתי בזה. סחרתי קצת בפאות והייתי מסרקת פאות... שיער זה היה דבר שמאוד יקר לי, אני כל כך אהבתי שיער ששיער זה היה הכל בשבילי. היו ימים שהייתי יושבת ומלטפת את הפאה והרחתי את הריח של השיער של הפאה... לכן היה לי מאוד קשה להתנתק מהפאה ולזרוק אותה.

הכרתי איזו בחורה ממש באותו שבוע. יום אחד היא אומרת לי: "ביום שני שורפים אצלי פאה, בואי את מוזמנת אלי" אמרתי לה: "יש לי גם פאה" היא אמרה לי: "מה?? אני לא מאמינה לך... יש לך פאה תביאי אותה" אמרתי לה: "אני לא חייבת לך שום דבר..." כל אותו יום שני היא מתקשרת ומתקשרת ולא מניחה לי. אמרתי לה: "אני אחשוב" "טוב, אבל תבואי, אפילו אם לא תביאי את הפאה תבואי"

אמרתי לעצמי: 'מה איכפת לי, אני אבוא עם הפאה ואגיד לה שתשמור אותה, ואם תהיה לי ישועה אני אשרוף אותה!' באתי אליה עם הפאה.

אמרתי לה: "כל חיי הנישואין שלי סבלתי, ועכשיו אני בשיא המשבר שלי... מה פתאום בגלל שאשרוף את הפאה האומללה הזו תהיה לי ישועה הרי במילא אני לא לובשת אותה?" היא אומרת לי: "תקשיבי טוב, אני אגיד לך דבר אחד, היום שני, אם את לא רואה השבוע ישועות אני קונה לך פאה יותר יפה! מה את אומרת?" – אני יודעת שהיא אשה מאוד עשירה והיא מסוגלת – "אני כותבת לך בכתב ידי התחייבות שאני קונה לך פאה חדשה במידה ותוך שבוע את לא רואה ישועות!".

הייתה שם עוד בחורה שהייתה פרודה מבעלה, ששרפה שם את הפאה. והחלטתי שגם אני אשורף, מה יכול להיות...??
אני רוצה לומר לכן שקרה לי שם דבר נורא מוזר.

אני שורפת את הפאה ואני לא מרגישה שום הרגשה. ככל שהאש מכלה את הפאה לא הרגשתי שום תחושה. אבל כשהאש הגיעה לשערות האחרונות, פתאום הרגשתי שנפל מסך שחור!! פתאום רצים לי בראש מחשבות... תפסתי את התהילים ואמרתי: "אוי, אלוקים, מה עשיתי??? איך החטאתי איך הכשלתי איך הלכתי... למה????" ואז התחלתי לחשוב על כל גבר שהסתכל עלי אני אתן את הדין על כל הרהור... "אבא תסלח לי כי אני לא ידעתי פשוט לא ידעתי, אני לא עשיתי את זה בכוונה... איך אני אצליח לכפר על זה????" אמרתי לקב"ה: "אבא, אני מבטיחה לך בלי נדר שאני אישית אשורף 7 פאות של נשים לכבודך אני אלך ואזעק בכל מקום שרק אוכל לשרוף פאה!!! אבא סליחה!!! אבא לא ידעתי!!! לא ידעתי!!! סליחה!!! סליחה!!!...!!!" – פרצתי בבכי.

עד היום זכיתי לשרוף 9 פאות!!!

חזרתי הביתה. לא עברו יומיים מאז ששרפתי את הפאה, קבלתי הצעת עבודה מדהימה גם לפי השעות שביקשתי וגם לפי כל הנתונים שרציתי. התחלתי לקבל גם הצעות שידוכין. באמת היו לי ישועות!

הגיע פסח. לא הכרתי עדיין את הזיווג האמיתי שלי ואז... שוב נפלתי. הודעתי לרב שלא הייתה לי ישועה ואני חוזרת לסורי לאינטרנט לסרטים לכל השטויות... הוא אמר לי: "את צודקת, אבל תחשבי על זה". יומיים אחרי, הייתה לי שיחה עם חברה שלי טובה, היא אמרה לי: "תקשיבי, כל מה שעשית עד היום במשך החצי שנה הזאת, למה עשית את כל זה? לצורך עצמך! לצורך האינטרסים שלך!

אבל עכשיו אם תמשיכי... זה יהיה רק לשם שמים! ומזה הקב"ה כל כך ישמח!!!".
אהבתי את הרעיון הזה... אני אוהבת אתגרים...
אמרתי לה: "מתאים לי! מהיום אני עושה רק לכבוד ה'".

באמת חזרתי למוטב, לאט לאט יצאתי מכל השטויות... היה לי מאוד מאוד קשה. היו לי עליות וירידות עליות וירידות, אבל ברוך ה' לבסוף עליתי ועליתי.
אבל החלו קשיים כלכליים. הפסקתי לקבל מזונות, נאלצתי לעזוב את העבודה שעבדתי בה, נכנסתי לעבוד במשק בית.

מעובדת בנק מצליחה שמרוויחה הרבה מאוד – נאלצתי לשטוף שירותים של אנשים. הייתי בוכה ובוכה... שנה וחצי עבדתי במשק בית. העבודה במשק הבית הרסה אותי רגשית נפשית ופיזית. אני מאוד עדינה וזה לא מתאים לי פיזית, וגם רגשית זה מאוד שבר אותי.

בכיתי לה' ואמרתי לו: "אני יודעת שכל מה שאתה עושה בשבילי זה הכל לטובה".
אמרתי לה': "גם אני עושה משק בית, גם נהיו קשיים כלכליים, אבא מה אתה רוצה ממני?
רק תן לי סימן".

אחרי בכיות רבות של חודשים אני חולמת חלום: חלמתי שאני שוטפת שירותים ויש את
המקל שאיתו מנקים את השירותים, ואז באה דמות ענקית מכוערת ושחורה ומקטרגת עלי...
ואני לוקחת את המקל הזה ודוחפת לו בתוך הפה והוא מצטמק ומצטמק עד שנהיה קטן
ומת.

התעוררתי ולא הייתי צריכה יותר הסברים. אמרתי לה': "אבא, תודה. הבנתי את המסר
ששלחת לי. מהיום אני רוקדת ומנקה בתי".

המשכתי לנקות בתים וידעתי שאני מכפרת על כל המעשים הרעים שלי ועל כל ההכשלות
שהכשלתי.

הלכתי ושקעתי יותר ויותר בעבודה הזאת. מאוד מאוד נשחקתי פיזית ונפשית, עד שאחרי
שנה וחצי... הלכתי לחברה שלי טובה והתחלתי לבכות לה.

במשך שעה בכיתי ובכיתי... אמרתי לה': "תראי, אני לא יכולה יותר!! אני יודעת שה'
מקיים את התורה... אז אם ה' מקיים את התורה כתוב בתורה שהקב"ה העניש את אדם
ואת חוה... אדם הראשון נענש 'בזיעת אפך תאכל לחם'. חוה נענשה 'בצער גידול בנים'.
אבל אני נענשתי גם על אדם הראשון וגם על חוה?! למה?? אני יותר לא מוכנה, לא
מוכנה...". בכיתי כל כך.

היא מסתכלת עלי המומה ואומרת לי: "מיטל, את עם האמונה שלך, מדברת ככה?!..."
אמרתי לה': "גם אני נשברת לפעמים, אבל אני לא מוכנה יותר, אני רוצה שה' יציל אותי!".
פניתי לקב"ה ואמרתי לו: "ה' עכשיו אתה פה ואתה שומע אותי... תוכיח לי שגם אתה
מקיים את התורה! שאני לא צריכה להיענש גם את העונש של אדם וגם של חוה...".

כנראה שבאותו רגע נפתחו שערי שמים וה' שמע את התפילה שלי.

באותו שבוע התארחו אצלי זוג עם ילדים והבעל ראה תמונה שלי עם פאה.
הוא אומר לי: "מה היית עם פאה?!... למה החלפת למטפחת? הלוא את גרושה את
פנויה?"

אמרתי לו כך: "כשהייתי נשואה התאמצתי להיות פנויה, אז ה' אמר לי מה הבעיה? את
רוצה להיות פנויה? בואי תהי פנויה!... ועכשיו – אבא שבשמים אתה שומע אותי – אני
פנויה אבל אני נראית כמו נשואה, אז תעשה שאני אהיה נשואה".

לאחר חודש פתאום ה' כיון אותי למקום שמשם קיבלתי הצעת עבודה מכובדת, שכמעט מכפילה !! את הסכום שהייתי מקבלת במשק בית. וגם ישועות מדהימות ראיתי עם הילדים – ממש רואים זאת עין בעין איך שכל הבית השתנה – הכל שליו ורגוע, זורם על מי מנוחות. ועוד עשרות רבות של מקרים שהשתנו לטובה... יצאתי סופית מכל אותה תסבוכת שהייתי שקועה בה הן ברוחניות והן בגשמיות.

את כל המתנות הנפלאות הללו – קיבלתי מבורא עולם ! וזה נזקף לזכותם של המטפחת והבגדים הצנועים... זה ברור !

התמודדות

אני לא אשת חינוך, לא רבנית, לא מרצה. אני רק רוצה לספר לכן את הסיפור האישי שלי, שיהיה לי מזה תשובת המשקל וזיכוי הרבים.

ובכן, עד לפני כמה שנים, הייתי אשה מאוד מאוד מודרנית. הייתי קמה בבוקר מיישמת 'מודה' אני לפניך... אהבתי מאוד את המודה, אהבתי להתלבש כמו שהמודה מכתיבה, הייתי פאנית 17 שנה, ומתוקף תפקידי כפאנית תמיד היה לי חלום... לפאה מאוד טבעית.

עד שעשיתי את הפאה עברתי איזה 5, 6 גלגולים עד שעשו לי את הפאה שאני אוהבת. היה לי שיער בלונדיני, אז רציתי שתהיה לי גם פאה בלונדינית, ואם בעצם מותר פאה... אז למה שלא תהיה הפאה הכי יפה, הכי טבעית, מתולתלת, גוונים, שביל לבן, ארוכה... אני זוכרת שעברתי כמה יבואנים של יצרנים שמייצרים את הפאות עד שייצרו לי את פאת חלומותיי. בתחילה עשו לי פאה אחת, וזה לא היה בדיוק מה שרציתי, השיער היה כל כך... לא ממש טבעי, ואז עשו לי שוב וזה לא בדיוק היה... ככה עברתי מפאנית לפאנית המתמחות בייצור הפאות, וכמובן שבנושא הזה, גם מתעסקים גברים שמייצרים פאות, לא ראיתי בזה שום בעיה. אז גם עברתי דרך שם, ניסיתי אצל כל מיני פאנים למיניהם שעשו לי פאה אחת ועוד אחת וזו לא בדיוק הייתה הפאה שרציתי... בסוף החזירו לי את הכסף.

איכשהו מצאתי סוף סוף את הפאה שבאמת חלמתי עליה. מאוד מאוד אהבתי אותה. היא עלתה לי משהו בסביבות ה-3,000 דולר!!! בלונדינית עם גוונים, תלתול טבעי, לא מתנפחת, השיער איננו עומד אלא מתנופף ברוח... משהו מאוד מאוד טבעי ויפה ומושך תשומת לב.

באתי מבית חרדי, כולן אצלנו עם פאות, אמא שלי ואחיותיי... לא ראיתי בזה משהו חריג או לא בסדר.

אפשר לומר שמתוך תמימות הייתי עם פאה כי הייתי פאנית, אהבתי את הנושא של הלבוש, הייתי מתלבשת בצורה מאוד מושכת, מאוד אהבתי להתלבש באופנה במודה... אני זוכרת שהיו לי חצאיות מיני צמודות וכתומות, אדומות, צהובות... כל הצבעים הזוהרים והבולטים למיניהם, מאוד אהבתי את זה ואני זוכרת שכשהיו מעירים לי: "תראי, איך את בכל זאת... איך את נראית, את דתיה או מה...?"

אמרתי: "בסדר, בעלי אוהב את זה איך שאני נראית..." – לא משנה שבעצם אני אהבתי את זה יותר ממנו – "ומי שמסתכל זה בעיה שלו לא בעיה שלי".

לא ראיתי בזה שום פסול, שום בעיה. היינו אמנם חרדים, אבל לא ראיתי בזה שום סתירה שאפשר גם להיראות כביכול טוב ומודרנית.

כמו שאמרתי הייתי 17 שנה פאנית. מאוד הצלחתי במקצוע הזה, הרווחתי בערך 20,000 שקל בחודש!!!

פאה זה היה אצלי ממש כמו זוג נעליים. ללכת בלי פאה זה כמו ללכת בלי נעליים, זה היה ממש חלק ממני.

אני זוכרת שגם הייתי סתם ככה מודל לחיקוי אצל נשים, כי ממש כולם הסתכלו עלי איך שאני נראית, ואהבו לחקות אותי ולהתלבש כמוני.

הן היו שואלות אותי: "מה אני אומרת על הפאה הזאת... ומה אני אומרת על החצאית הזאת..."

שימשתי, לצערי, דוגמא וחיקוי שליליים לאחרות.

כשסוף סוף קיבלתי את הפאה שמאוד אהבתי אותה, לא נהייתי ממנה הרבה זמן. כנראה שהקב"ה רצה ממני שחלילה אני לא אצא מהעולם הזה בלי תשובה. הוא דאג בעצם להראות לי עד כמה שאני טועה.

לפני 9 שנים בערך נולדה לי ילדה שהיו לה בעיות קשות מאוד ברגליים. הרופאים אמרו שיש פשוט סיכוי גדול מאוד שהיא תישאר צולעת לכל החיים!!!

אני שהיה לי קשה להשלים עם הבשורה הזאת – אהבתי להתפלל – והלכתי עם בתי 40 יום לכותל ומיררתי בבכי שהרגליים של בתי בעזרת ה' יסתדרו והיא תוכל ללכת כרגיל.

אני זוכרת שהלכתי לכותל עם אותה פאה שאהבתי... הפאה הייתה מאוד ארוכה, היא הגיעה עד אמצע הגב... אך כשהגעתי לכותל רציתי להיראות צנועה אז אספתי אותה למן משהו... כמו בננה כזאת וככה הייתי הולכת איתה עם הפאה 40 יום לכותל ומתפללת ובוכה לה' שהבת שלי תהיה בעזרת ה' בסדר ולא תהיה לה שום בעיה ברגליים והיא תוכל ללכת כרגיל!

יום אחד לאחר שסיימתי להתפלל בכותל, ניגשה אלי אשה מאוד מאוד צנועה, ואיכשהו התחלנו לדבר.

תוך כדי שיחה היא שואלת אותי: "תגידי, את דתיה?"

אמרתי לה: "כן, מה את לא רואה?!"

היא עונה: "לא אני לא רואה! – אם את דתיה, אז למה את לא מכסה את הראש?"

השבתי לה: "אולי את לא רואה שזה פאה... אבל, יש לי פאה על הראש וזהו... אני מכוסה..."

היא אומרת לי: "אינני מבינה, אבל זה נראה ממש כמו שיער...!!!"

באותה תקופה היה לי משבר מאוד קשה מכל מיני סיבות. אם זה כל מיני ייסורים שהקב"ה שלח אלי, או כל מיני צרות אחרות שפתאום צצו להם... לעורר אותי כנראה לתשובה! ואז אותה אשה שואלת אותי: "תגידי לי, מה לך ולפאה הנכרית הזאת?? אם את בת יהודייה, אז למה את לובשת פאה נכרית? פאה נכרית שייכת לנכריות!" צחקתי בליבי, עניתי לה: "תראי, אולי את לא כל כך בעניינים אבל תדעי לך שהיום כולן הולכות עם פאות, אני לא היחידה, זה דבר שמאוד נפוץ ומאוד פופולרי – אשה חרדית לובשת פאה".

ואז היא ענתה לי תשובה שאני לא אשכח אותה עד היום, היא אמרה לי: "תראי, אני רוצה להגיד לך משהו, כולן זה לא תשובה! למעלה, אחרי 120 שנה, תשובה כזאת לא תתקבל בבית דין של מעלה, בגהנום יש מקום לכולם... למעלה את עומדת לבד לא עם כולן, מה תגידי? שכולן הולכים עם פאה...? זה תשובה??!"

אמרתי לעצמי: 'אוקיי, בסדר, אולי היא צודקת אבל אני לא מסוגלת ככה לעשות צעד כזה דרסטי ולהוריד את הפאה'. זה היה למעלה מיכולתי... ובכלל גם לא חשבתי להוריד אותה בשלב הזה!

באותה תקופה, היה לי כמו שאמרתי המון ייסורים הם הקיפו אותי מכל עבר ולא נתנו לי מנוח.

יום אחד, פניתי אל הקב"ה וביקשתי ממנו: "ריבוננו של עולם, תגיד לי בבקשה מה אתה רוצה ממני?"

מהי הסיבה שאתה שולח לי בגללה ייסורים?"

ממש לא חשבתי לרגע שאני לא בסדר, לא חשבתי שיש לי איזושהי בעיה, אני חרדית, אני מתפללת, אני עושה מה שצריך לעשות – מצוות... אז מה הבעיה איתי...? באותו רגע שאני שואלת את הקב"ה ומבקשת ממנו שיגיד לי במה אני לא בסדר, באותה שנייה ממש הקב"ה הכניס לי לתוך המחשבה את התשובה... שהיא בעצם מילה אחת:

"הפאה!!!"

ואז תפסתי, הפאה שאני חובשת היא זאת שבעצם גורמת לי לכל הייסורים!!! כל הסבל שאני סובלת עם בתי ועוד כל מיני דברים שמפריעים לי מסביב... ידה של הפאה בזה!!!

ואז הרגשתי שהקב"ה פשוט שם אותי על כף המאזניים... הייתה לי כביכול מן הרגשה

כזאת שהקב"ה אומר לי: "או שאת פשוט ממשיכה לסבול ולסבול... או שאת פשוט חייבת לקום ולעשות מעשה שזה אומר להוריד את הפאה... אמרתי: 'אני לא יכולה יותר להמשיך לסבול... אני מרגישה שמה שה' רוצה ממני זה שפשוט אוריד את הפאה!!! במילים אחרות, הוא פשוט רוצה ממני... צניעות!'."

למחרת בבוקר, אני זוכרת שהפאה הייתה מונחת על השידה. הלב שלי נצבט. ואז ברגע אחד אמרתי: 'די! אני לא מסוגלת לשים את הדבר הזה יותר על הראש... אני לא רוצה יותר להמשיך לסבול... אני מפסיקה ללבוש את הפאה!' אזרתי את כל האומץ, ועם המון המון בכי ודמעות, ביקשתי מה' שיעזור לי לעמוד מול כל המלעיגים, אני רוצה להיות בת ישראל כשרה. סערה התחוללה בקרבי, הרגשתי פשוט איך שהיצר הרע מושך אותי בכוח ולא נותן לי לעשות צעד כזה. הוא כביכול אמר לי: "עד כאן! ברגע שפשוט אני נותן לך להוריד את הפאה... אז גמרנו, אין לי יותר כבר מה לעשות... גמרתי את התפקיד שלי איתך..."

אני זוכרת את המלחמה העצומה הזאת שהייתה לי, היה לי נורא נורא קשה. ברוך ה', הקב"ה – באמת עם המון תפילה – עזר לי להתגבר על זה... ואז ניגשתי לבעלי ואמרתי לו: "תשמע, אני רוצה להיות כמו יהלום שמור ומוצנע... אני רוצה להוריד את הפאה! אני יודעת שמסתכלים עלי, ואני ממש רוצה להפסיק עם זה... אני מרגישה עם זה מאוד מאוד לא טוב...". כמובן שבעלי נתן לי את ברכתו לכך.

היו לי הרבה מאוד בזיונות מזה. כמובן שגם הבזיונות האלה זה היה חלק של כפרת עוונות שהייתי צריכה לעבור... כל המשפחה שלי הייתה פשוט בהלם, הם דיברו עלי... "מה פתאום היא השתנתה... מה קרה לה...?".

באותו זמן אחותי חיתנה את אחד הילדים, והיא אמרה לי: "טוב, תשמעי, הכל טוב ויפה אבל לחתונה, תעשי טובה תבואי עם פאה..." לא הגבתי.

לחתונה הגעתי מכוסה בכיסוי ראש מלא. ואינני מגזימה, אך אני הייתי היחידה עם כיסוי ראש ממש!!!

כולן עם פאות מדהימות, חלקות, טבעיות... תלבושות... וכל מיני הופעות.

היה לי קשה בהתחלה, אבל הרגשתי שלימה מאוד עם עצמי.

אמרתי, 'כמה כבר אפשר לדבר? יום יומיים, שבוע שבועיים, שנה שנתיים... כמה ידברו כבר עלי? ברגע שיראו שאני חזקה בזה, הם יעזבו אותי... ככה זה תמיד!'

מהיום והלאה הפאה הבלונדינית כבר לא שייכת אלי, גמרנו עם זה, זה חלק מהעבר... וכך היה. לבסוף הם ירדו ממני והפסיקו גם להציק לי עם כל השאלות והתשובות וההסברים.

כשהורדתי את הפאה, באותו בוקר... כשיצאתי מכוסה בכיסוי ראש, הרגשתי איזה טוהר ה' נתן לי, הרגשתי את הבושה והרגישות לצניעות. אני רוצה לומר לכן שלפני כן לא הרגשתי כך! הדבר הזה לא היה קיים בי קודם.

באותו זמן כשהלכתי בחוסר צניעות, איבדתי את הרגש הזה! איבדתי את הבושה הזאת! זאת אומרת שהיו יכולים להסתכל עלי איך שאני מופיעה ואיך שאני הולכת בכזאת פריצות, ולא הייתי מתביישת.

הייתי חושבת: 'זה לא הבעיה שלי שמסתכלים עלי, אני אוהבת את עצמי איך שאני נראית וזה לא הבעיה שלי'. ובאמת קיבלתי מתנה עצומה והיא, שהקב"ה החזיר לי את הבושה לצניעות. ממש התחלתי להרגיש שאני מתביישת ללכת עם פאה כזו ועם בגדים שכאלה...

באותו יום שיצאתי לרחוב בפעם הראשונה עם כיסוי ראש, הייתי נראית כל כך שונה. הרגשתי שכולם מסתכלים עלי. אבל ההרגשה שליוותה אותי הייתה שה' כל כך שמח בי, וכך הוא באמת רוצה שאראה.

היו לי גם הפתעות, מתגובות של נשים שאמרו לי: "תדעי לך שאנחנו מקנאות בך". הסברתי להן קצת מה שהרגשתי כל הזמן, שבעצם פאה זה לא האמת! זה לא יכול להיות שזה האמת, כי בעצם הנשמה יודעת ומרגישה בפנים את האמת! אבל השכל והחכמה לא תמיד נותנים לה לעשות את הצעד הזה.

כשהחלטתי להוריד את הפאה, אמרתי טוב, אוקיי, אני לא לובשת פאה בחוץ, אבל אולי לכבוד שבת... לכבוד בעלי רק בבית... אני אלבש את הפאה.

כשבאתי לשים את הפאה ולהדליק נרות, הבת שלי אומרת לי: "אמא, בדיוק ביום הכי קדוש, את שמח את הדבר הכי טמא על הראש??!". היא הרגישה שזה לא זה... אמרתי לה: "את יודעת מה? ... את צודקת!"

נכנסתי לחדר הורדתי את הפאה, אמרתי בסדר! גמרנו! אני יותר לא צריכה את הפאה הזו לא בבית ולא בחוץ. השיער הזה זה שיער של גויות של רוסיות של כל מיני נשים טמאות זה לא קשור אלי... אני לא מאמינה בזה יותר!!! – בעצם את נקודת האמת אפשר לשמוע מילדים שזה משהו מאוד אמיתי ומאוד נכון.

לאחר תקופה שלא עבדתי נסעתי יום אחד לטבריה ונכנסתי לרבנית קוק הידועה מטבריה. אמרתי לה: "תראי, אני סגרת עכשיו לא מזמן עסק של פאות ואני מבקשת ממך ברכה

שתברכי אותי שיהיה לי פרנסה, שאני אוכל בעזרת ה' להמשיך להתפרנס בכבוד... שהקב"ה ימשיך להשפיע עלי שפע של פרנסה...". היא תפסה אותי וממש חיבקה אותי וברכה אותי מעומק הלב, ואמרה לי: "אשריך שזכית, ברוך ה', לסגור את העסק הזה" – אך היא הוסיפה עוד משפט מצמרר: "רציתי לומר לך עוד משהו אחד... תדעי לך שניצלת מסרטן !!! זכית להינצל מהמחלה הידועה !!!!"

כל כולי הזדעזעתי.

היא אומרת לי: "כן, תדעי לך שממש ניצלת מסרטן !!!".

אינני יודעת איך ידעה זאת... אבל ממש אלו היו המילים שלה.

אני רוצה לומר לכן שכל השינוי הזה שעשיתי, זה פשוט הציל את חיי! הרגליים של בתי ברוך ה' הסתדרו ללא שום בעיה, ברוך ה' היום היא הולכת רגיל בלי כל מיני מכשירים למיניהם... ממש כאחד האדם !!! כל מה שהרופאים הפחידו אותי עם ניתוחים ושהיא תהיה צולעת... הכל פרח ונעלם כלא היה... הכל הסתדר על הצד הטוב ביותר !!! ברוך ה' היום היא בסדר גמור.

בעצם כל הבית שלי הפך למשהו אחר לגמרי. הבית נהיה בית של קדושה... הכל פשוט התהפך.

פעם, כשהייתי מודרנית, חיפשתי כל היום להיות בחוץ ולאן ללכת... ואיפה להסתובב... וקניות... הרחוב מאוד מאוד סחף אותי.

היום זה בדיוק ההיפך! אני נהנית לשבת בבית, אני נהנית לעשות את מה שאני צריכה לעשות כאשה יהודייה – את כל עבודות הבית. פעם הייתי עושה את הכל מתוך הכרח... כי צריך לעשות ולא מתוך שמחה אלא מתוך הרגשה של ל'צאת ידי חובה'... היום זה לא כך!

פעם הייתי נהנית מקניות ובילויים... לקנות דברים מודרניים... בשמים ותכשיטים... אך ברגע שמשנים את הראש והולכים עם כיסוי ראש מלא, שזה בעצם היראת שמים של האשה, הכל מתהפך... הלבוש משתנה ונהיה יותר עדין וצנוע, לא שחצני, לא צועק, ולא מושך. הבית מקבל אורה אחרת, אורה טהורה יותר. גם היחס בין בעלי ובין הילדים... נהיה משהו אחר לגמרי.

ומעל הכל לגבי עצמי... אני מרגישה שקבלתי פשוט נשמה חדשה!

ברגע האחרון

אני באה ממשפחה שהסגנון שם הוא של מטפחות. המשפחה של בעלי הם סגנון מאוד מודרני מכל הבחינות גם בבגדים וגם בפאות, אצלם כל חתונה או אירוע, מה שתופס זה, פאות... בגדים... ההופעה החיצונית. כשנפגשתי עם בעלי הוא רצה שאשים פאה, בגלל שכל החברים שלו בישיבה, נשותיהם היו עם פאות. וגם המשפחה שלו בסגנון של פאות, שגם זה משפיע... אצלינו במשפחה כולן עם כיסוי ראש, זה היה ברור לי שגם אני אלך עם כיסוי ראש... לבסוף התפשרנו על פאה וכובע, לא ידעתי עדיין את המשמעות של הצניעות... זה היה לפני 10 שנים.

התחתנתי. שמתי פאה וכובע, מבחינת בגדים הייתי לא מודרנית אבל גם לא צנועה, במשך 5 שנים הייתי עם פאה וכובע, לא החלפתי אותה, בקושי הייתי מסרקת אותה...

באחד מהריונותיי כשהגעתי לחודש שמיני התאשפזתי בבית חולים. כל ערב כשבעלי היה בא לבקר אותי, היינו יושבים בחוץ והייתי מסתכלת על נשים שנכנסות ויוצאות, הייתי אומרת לו: "תראה איזה כיף להן, הן לא צריכות להשתגע להחליף כל פעם כובע ולהתאים לכל בגד... יש להן פאה!". כולן במשפחה שלו היו עם פאות. אני היחידה שהלכתי עם פאה וכובע הייתי ממש יוצאת דופן. החלטתי שאני מנדנדת לו שאני רוצה רק פאה בלי כובע. הוא אמר לי: "לא כדאי... למה את צריכה פאה? יפה לך פאה וכובע" אמרתי לו: "לא מעניין אותי. אני לברית רוצה פאה (ידעתי שיש לי בן), לא יעזור לך, זהו!".

באופן יחסי אינני עקשנית אני די וותרנית, אבל כאן נכנס בי יצר הרע, לא עניין אותי כלום, אני רוצה פאה!... כל יום שהוא היה בא לבקר אותי הייתי אומרת לו: "אתה רואה אותן אני רוצה להיות כמותן". ככה כל יום נדנדתי לו בלי הפסקה, עשיתי לו שטיפת מוח.

ילדתי בן. חזרתי הביתה. היצר הרע גדול, כי את יכולה להזמין אליך פאנית הביתה. היא תבוא אלייך עם כל הפאות ומה שאת בוחרת היא עושה לך מיד, באותו רגע, איזו התסרוקת שאת רוצה – הכל. התקשרתי לפאנית, אמרתי לה: "אני מגיעה מה'בית חולים' בשעה 16:00, ב-17:00 את אצלי!"

היא אמרה לי: "איך בעיה, אני באה".

היא באה עם הפאות. הן היו פאות ארוכות מסולסלות ומגוונות... כשהיא נכנסה אלי עם הפאות, נבהלתי, אמרתי לבעלי: "לא, לא, אני מתחרטת... אני לא רוצה". הוא אומר לי: "עכשיו, אני לא מוותר! עכשיו את מורידה את הפאה והכובע ואת הולכת רק עם פאה..." התחלתי לבכות.

לא מספיק שעברתי את הלידה ומצב רוחי משתנה, וגם עכשיו הוא מקשה עלי?!... היו אצלי כמה מבנות המשפחה של בעלי. כשהן ראו את הפאות, הן אמרו לי: "הפאות פשוט מהממות"...

אמרתי: "לא, אני לא מסוגלת לשים את זה על הראש...! איך אני אסתכל על אבא שלי בעיניים?"

אני לא מסוגלת... – אמרתי לפאנית: "לא יעזור לך אני לא מסוגלת" אמרתי לבעלי: "אתה יודע מה? אני אשנה את הפאה והכובע שלי... לפחות שיהיה לי קצת יותר מעניין"

הוא אמר לי: "בשום פנים ואופן! אם את רוצה, זה רק פאה שלימה ללא כובע" "אני לא קונה, זה לא יעזור לך". – אמרתי לפאנית: "אני לא קונה את יכולה ללכת"...

באותו ערב ישבתי במרפסת וכל הזמן הייתי בוכה, 'איך אני אסתכל על אבא שלי בעיניים?' ההורים שלי אמנם לא מדברים על זה, אבל זה ברור שאצלינו לא לובשים פאה. הבנות דודות של בעלי, אמרו לי: "מה, את צריכה לעשות את רצון בעלך ומה שבעלך רוצה..."

החלטנו להתקשר לאיזה רב, בעלי דיבר איתו.

הרב אמר לו: "תראה, אפילו הרב הזה (כאן הוא נקב בשמו של רב מסוים) התיר פאות... כן, היא יכולה ללכת עם פאה" אמרתי: 'אם הרב אמר אז אפשר'.

יום למחרת השתכנעתי. קראתי לה שוב לאותה פאנית, כמוכן שכולן שוב התאספו מסביבי נותנות לי "עידוד"... לבסוף קניתי ממנה פאה. הרגשתי מוזר. הרגשתי שהיצר הרע נכנס בי... ומאז ששמתי את הפאה הזאת, נכנסה בי מין הרגשת עזות... לא רק עזות לכל דבר אלא אפילו עזות לבעלי, התחלתי לענות לו בחוצפה מה שלא הייתי מעיזה לעשות עד עכשיו... הוא הרגיש שהשתנתי אבל לא אמר לי דבר.

עד עכשיו ההרגשה שלי ביחס אליו הייתה התבטלות והכנעה, ומאז ששמתי פאה חשתי עליונות, חשתי שאני יותר יפה... שאני מעליו...

בברית הייתי עם הפאה. אחת הקרובות במשפחה שלי, היא אשה דוגרית כזאת שאומרת מה שחושבת בפנים, היא פנתה אלי בצורה ישירה: "אסתי, תגידי, את בסדר? מה זה הפאה הזאת?"

אמרתי לה: "סליחה, מה שבעלי אומר לי אני עושה, זה מה שבעלי רצה".
ההורים שלי בברית ראו ולא אמרו לי כלום.

בהתחלה לא הייתי הולכת אליהם עם הפאה הייתי מתביישת, אבל אחר כך כבר לא היה איכפת לי.

אחותי מידי פעם, הייתה רומזת לי בעדינות: "בואי לשיעור..."
הייתי אומרת לה: "אל תדברי איתי על צניעות בכלל".

מאז שלבשתי את הפאה בברית התדרדרתי בכל נושא הצניעות, גם בעלי התדרדר איתי, אם היינו הולכים לסבתא שלי או לסבתא שלו והטלוויזיה הייתה דלוקה, היינו אני ובעלי יושבים ורואים...

הגעתי למצב כזה – שהייתי מסתובבת בלי גרביים גם ליד משפחתו של בעלי, לבשתי קצר, צמוד, סגנון של הג'ינס חצאיות וז'קטים של דמוי ג'ינס, מגף פלטפורמה גס, איפור, בושם תכשיטים... הכל.

מי שהייתה צנועה מהקרובות ומהחברות, לא הגיבה, אבל מי שלא הייתה צנועה הרעיפה עלי תשבחות: "איזה מהממת..." "איזה יפה..."

הגיע יום ההולדת שלי. חמותי אמרה לי: "אסתי, לכי לאיזו פאנית שאת רוצה, איפה שאת רוצה, כמה שזה יעלה, אני משלמת... מתנה ליום ההולדת שלך".

הלכתי לפאנית טובה, בחרתי לי פאה. היה לי באותו יום אירוע רציני ללכת אליו עם הפאה החדשה. הפאנית עצבה את הפאה וסרקה אותה עלי.

באותה תקופה אחי התחתן הלכתי לתופרת, תפרתי בגד שהיה מאוד מאוד מושך צועק ובולט, וכך הלכתי לחתונה עם אותו בגד כשאני נעולה בנעליים גבוהות, מאופרת ומבושמת...

בחתונה של אחי נכנסה איזו אחת שהייתה צנועה, אני זוכרת שמרוב שאחזתי מעצמי הסתכלתי עליה בזלזול. אמרתי בליבי: 'איזה מסכן בעלה, אשה צריכה להיראות יפה... איך היא נראית?!'

אך אני הייתי בעננים... כולן מחמיאות לי... הצלם הגיע ביקשתי ממנו שיצלם אותי... – ממש התדרדרתי עד לתהום.

לאחר החתונה, אני ובעלי היינו באוטו ודיברנו על כך שאנחנו יוצאים למסעדה מחר בבוקר.

בדיוק כשיצאתי מהאוטו אני רואה את אחותי עוברת לידי, היא אומרת לי: "אסתי, מחר בערב אני עושה אצלי שיעור את רוצה תבואי את רוצה אל תבואי... אני עשיתי את שלי"

אמרתי לה: "כל עוד שזה על צניעות חבל לך על הזמן, אני לא באה, אין סיכוי!" היא אמרה לי: "זה לא על צניעות, זה על המלחמה בצפון בגלל המצב" אמרתי לה: "אני לא באה, זה בטוח על צניעות, אני אבוא לעזור לך לסדר את הכיסאות והכיבוד לא מעבר לזה, אחר כך אני הולכת" היא אמרה לי: "תעשי מה שאת רוצה, אני מבחינת שמים נקיה" אמרתי לה: "טוב, מספיק עם השטויות שלך" – הייתי מזלזלת בה כשהייתה מדברת איתי על צניעות.

יום למחרת, הלכתי לאחותי מוקדם בשעה 19:00 בערב כדי שלא אראה את הנשים, אמרתי לה: "10 דקות אני עוזרת לך..." סידרתי את כל מה שצריך ובאתי ללכת, היא אמרה לי: "חבל, אולי תישארי?" אמרתי לה: "אני לא נשארת". הלכתי.

עד היום אינני יודעת איזה נס היה לי, תכננתי לשבת עם בעלי... ולפתע בלי לשים לב אני רואה את עצמי חוזרת לאחותי, מין דחף כזה בלתי מוסבר, דחף והניע אותי ללכת אליה. הגעתי לבית של אחותי. היו שם הרבה נשים אני ישבתי מאחורה, הייתה שם רבנית אחת מירושלים שהביאה איתה עוד 3 נשים שסיפרו את סיפורן האישי.

הערב הזה היה מדהים!!! כל הערב הייתי מהופנטת... פשוט לא הייתי מסוגלת לזוז מהמקום!!!

בדרך כלל אם היו איזה אירועים אצל אחותי, הייתי נשארת לעזור לה, אבל באותו ערב, איך שהרבנית סיימה את דבריה, אמרתי לאחותי: "אני הולכת"... רק נכנסתי הביתה התחלתי לבכות, אבל בכי חזק מהנשמה. בכיתי ובכיתי ללא הפסקה... בעלי מאוד נבהל, הוא לא הבין מה קרה לי, הוא חשב שאולי נפגעתי... ההרצאה הזו באותו ערב, זעזעה אותי, החלטתי בעקבותיה להוריד את הפאה... אך פחדתי מהתגובה של בעלי לא ידעתי אם הוא בכלל יסכים לי? לא יכולתי לדבר בכיתי ובכיתי... התפללתי בליבי: 'ה' תעזור לי... איך אני אומרת לו שאני רוצה להוריד את הפאה?' בעלי אומר לי: "תרגעי, תגידי לי מה קרה?" אני בוכה, ולא מסוגלת עדיין לדבר איתו. הוא אומר לי: "נו... תרגעי, תגידי לי איפה היית?" אמרתי לו: "הייתי אצל אחותי"

"היית בשיעור?"
 "נכון" ... המשכתי לבכות.
 "טוב, אסתי מה קרה?"
 אמרתי לו: "בבקשה, אני מתחננת אליך"
 "מה?"
 "בבקשה תסכים לי?"
 "מה את רוצה?"
 "בבקשה... תסכים לי להוריד את הפאה!"
 "תגידי, את נורמאלית? בגלל זה את בוכה ככה? כבר נבהלתי לא ידעתי מה קרה"
 "בבקשה אני מתחננת אליך, תסכים לי להוריד את הפאה" – עדיין לא הייתי רגועה.
 "אם זה לקדושה, בטח שאני מוכן".

לא האמנתי שהוא יגיב כך. פרצתי בבכי מרוב שמחה.
 במשפחה שלו כולן הולכות עם פאות, מבחינתי – כשהוא הסכים – זה היה פשוט נס
 גלוי!!!

אני רוצה לציין תופעה מעניינת: הבנות במשפחה של בעלי הן מודרניות ומצב הצניעות
 שלהן שואף לאפס!! הן מדברות עם גיסים בחופשיות וצוחקות איתם, אבל בתפילה
 ובתהילים... הלוואי והייתי מגיעה לרבע שלהן. כשהייתי עם פאה, הייתי יכולה יותר להתפלל
 ברגש ובהתלהבות.

כל בוקר שאני נוסעת באוטובוס לעבודה, אני רואה שבדרך כלל כל אלו שעם הפאות,
 מתפללות בכזו דבקות... ממש שקועות בתפילתן, ואילו אני מרגישה שאני לא מתחברת
 לתפילה כמותן.

זה מאוד הפריע לי שאינני יכולה להתפלל כמותן...

בעלי אמר לי: "אסתי תקשיבי, הן לא צנועות... הן מרגישות שהן לא בסדר, אז לפחות
 כשהן קוראות תהילים ומתפללות, יש משהו שמרגיע אותן בתחושה של עשיתי את שלי"
 – הוא אמר לי: "אסתי, נשים חייבות רק בתפילה אחת ביום, ואילו צניעות היא במשך
 24 שעות ביממה... זה שטויות, אל תתייחסי לזה, תבקשי מה' שיתן לך חשק להתפלל,
 דברי אליו מהלב והוא יעזור לך".

הדברים שלו מאוד עודדו אותי.

מהרגע שהחלטתי שזהו! אני מורידה את הפאה, הרגשתי שהקב"ה נותן לי במתנה את

הבושה של הצניעות. זה פשוט מדהים, אינני יודעת איך להסביר זאת אבל נכנס בי רצון חזק לשמוע עוד ועוד הרצאות בנושא הצניעות.

לאחר שהורדתי את הפאה, הבנתי שאיני יכולה להמשיך ללכת כך עם הביגוד שהיה ממש מושך ומכשיל, ידעתי שאני חייבת לעשות שינוי אך היה קשה לי מאוד לשנות את הלבוש... התחלתי ללכת עם חצאית ארוכה שהייתה בהתחלה צמודה, הרגשתי כזאת 'דוסי'... ראיתי לאחר שבועיים שאני בסדר, לא קרה לי כלום, שמתי על החולצת לייקרה כמין חולצת ווסט מכופתר עם צווארון פתוח, הרגשתי שאני "חנוקה"... לאחר שבועיים שלושה, ראיתי שזה לא כל כך נורא, הוספתי שרוולים... הכל עדיין היה צמוד והייתי הולכת עם איפור רועש כרגיל, ראיתי לאחר תקופה שהכל בסדר החלטתי להרחיב את החצאיות, ולאחר מכן את החולצות והשרוולים... הגרביים במשך הזמן נהיו יותר ויותר אטומות...

אחר כך אמרתי, אני עוברת לפנים. התחלתי עם העגילים, הורדתי מהאורך שלהם כל פעם קצת, עד שהגעתי לעגילים שנצמדות לאוזן, ולאחר מכן הורדתי בהדרגה מהאיפור... ולאט לאט טיפלתי גם בעניין הבושם... עד שגם ממנו התפטרתי... כך הצלחתי לעבור עוד שלב ועוד שלב עד שהגעתי לשלב הסופי... אז כבר הייתי מאוד מאוד חזקה בצניעות, עד כדי כך, שאם היה בא משיח לא הייתי מפתדת !!! מרוב שהרגשתי בעצמי שאני מושלמת!

חודשיים לאחר שקיבלתי על עצמי להוריד את הפאה, הבן שלי היה עם אבעבועות רוח. באותו ערב הייתה הרצאה בירושלים ואני התכוונתי ללכת אליה עם אחותי ובת דודה שלי. חצי שעה לפני שאני יוצאת אני רואה שיש לילד חום, אמרתי לבעלי: "אני שמה לו נורפן ל-8 שעות עד שאני אחזור".

נסעתי.

כל הערב בעלי מתקשר אלי ואומר לי: "אסתי, החום לא יורד, אני לא יודע מה לעשות" אמרתי לעצמי: "מה אעשה, איך אני אחזור עכשיו מירושלים?". הייתי בלחץ נורא.

אני חוזרת הביתה בשעה 3:00 לפנות בוקר, הבן שלי היה לאחר בכי של כמה שעות טובות עם חום גבוה, הנורפן לא עזר לו, הוא היה קודח מחום, שמתי אותו בלול. שמתי לו שוב נורפן, אמרתי: 'אני אלך למטבח אשים לו מעט חומץ בפנים ועל הראש'... כשחזרתי אני רואה אותו מפרכס, עושה כל מיני תנועות מוזרות ומפחידות, ראיתי שהעיניים שלו לא זזות והוא עושה תנועות מפחידות, צרחתי לבעלי: "בא מהר !!!..."

ככל שעובר הזמן הוא נהיה יותר גרוע. לקחנו אותנו לאמבטיה לשטוף לו פנים, שום דבר לא עזר הוא הלך ונהיה יותר ויותר גרוע... הוא נהיה כבר לי בדיים! אני מסתכלת עליו, הוא נהיה ממש כחול!! פעם ראשונה שאני רואה מה זה ילד כחול, תמיד חשבתי זה סתם הגזמה שאומרים על איזה ילד שהכחיל, באותו לילה הבנתי בדיוק מה זה ילד כחול. בעלי הניח אותנו על הדלפק במטבח, הילד עצם עיניים והוא נהיה עוד יותר כחול!! בשלב הזה הוא כבר לא נשם!!

ראיתי את זה, היה ברור לי שהוא מת... איבדתי את העשתונות, יצאתי למרפסת, ובשעה 3:00 לפנות בוקר כשהכל שקט דממה, התחלתי לצרוח בכל הכח לאחותי שהייתה גרה מולי...

לרוע מזלי, באותו יום אחותי עשתה מזגן חדש והיא סגרה את כל החלונות, מהבלבול ומההלם לא התקשרתי אליה, הייתי כל כך הסטרית... היא לא שמעה אותי ואני עוד יותר צורחת!! לא ידעתי מה לעשות זרקתי את עצמי במרפסת ודפקתי את הראש בקיר, אמרתי: 'זהו הבן שלי מת!!!'...

ואז לאחר כמה דקות התעשתי, התקשרתי אליה, אמרתי לה: "תבואי הוא מת!!..." הוא מת!!!"

היא אומרת לי: "מי מת?"

ואז היא קלטה שאני מתכוונת לילד – היא באה אלי מהבית במהירות ואמרה לי: "אסתי, בזכות הפאה שאת הורדת הוא יחיה... אל תדאגי!" עוד יותר בכיתי.

ואז צעקתי לה' כשכולי דומעת מרוב בכי: "ה' אל תקח לי את הילד... אני הקרבתי קרבן אני הורדתי את הפאה... אתה לא תקח לי את הילד! ה' אני מבטיחה לך שאם תחזיר לי את הילד... אם הוא יחיה... אני אעשה שיעור בצניעות אצלי בבית!!! ואני עוד אראה לך שאני אחזק נשים בצניעות!!!".

באותו זמן בעלי אומר לי: "אסתי, תביני, אני 3 פעמים מנסה להנשים אותו ואני לא מצליח... כבר חשבתי לשבת עליו שבעה, זה היה ברור לי שאני יושב עליו שבעה... בדיוק כשאת אמרת: "ה' אני הקרבתי בשבילך קרבן את הפאה... הילד פשוט התחיל לנשום!!! באותו זמן ממש חזרה לו הנשימה!!!..."

עד אז בעלי לא הבין מה זה המשמעות של הצניעות ושל הורדת הפאה, הוא חשב שזה איזה מין חומרה... אבל באותו זמן כשהוא שמע אותי מתפללת לה' כשהוא הנשים את הילד... רק אז הוא תפס כמה כח ועוצמה יש למי שמורידה את הפאה עד כדי כך שהיא יכולה להציל חיי אדם!!! זה נתן לי ולבעלי משמעות אחרת לגמרי.

אחר כך הגיעו מד"א, הם היו בהלם מוחלט! הם ידעו, כנראה לפי הדופק, שהילד באמת היה במצב קרוב לסכנת מיתה! הוא פרכס שם במשך קרוב לשעה!!! כל טיפול נמרץ היה סביבו.

הם לקחו אותו מיד לאשפוז בבית חולים. שם הוא היה מאושפז שבוע!! לקח לו כמה ימים עד שהוא חייך, הוא היה אפטי... ולפעמים הוא היה מפרכס שם בבית חולים... הרופאים אמרו לנו שהוא יצטרך לחיות עם כדורים ויש לו אפלפסיה... (הבן שלי היום בריא ושלם בלי שום דבר!! ברוך ה')

עזבנו את הבית כמו שהוא, לא הסכמנו לחזור אליו! במשך חודש שלם לא היינו בבית, היה לנו טראומה מכל מה שקרה שפשוט לא היינו מסוגלים לחזור... זה היה פחד אימים.

בעלי היה בטראומה רצינית מאז המקרה, חשבנו שהוא צריך פסיכולוג, המשפחה שלו אמרה שכדאי להוציא אותו קצת, שישתחרר.

כל שנה בחופש הגדול המשפחה של בעלי יוצאים לבית מלון, תמיד היינו מצטרפים איתם. כשהבן שלי השתחרר מהבית חולים זה יצא באותו תאריך שכולם נוסעים לבית מלון. באותו זמן ממש אני קבעתי אצלי שיעור בבית בנושא הצניעות עם רבנית חשובה כמו שהבטחתי, אמרתי לבעלי: "אני את השיעור לא דוחה, בשום פנים ואופן! אני מסכימה בלב שלם שתצא עם המשפחה שלך לבית מלון בלעדי". אף שזה היה קשה לי, אך ידעתי שהוא צריך את זה.

בשיעור שעשיתי בביתי, לא היה מקום מרוב נשים שהגיעו, פיניתי את כל הבית... היו שם יותר מ-100 נשים!!! לא היה מקום לזוד!

באותו ערב היה חיזוק גדול. נשים קיבלו על עצמן קבלות בצניעות. דודה שלי שהייתה עם פאה אמרה לרבנית: "את רואה את הבת שלי? אין לה 8 שנים ילדים... אם תברכי אותה שיהיה לה ילדים אני מורידה את הפאה!" גם הבת שאלה את הרבנית: "מה אני אקבל על עצמי כדי שיהיו לי ילדים?"

אמרה לה הרבנית: "תורידי את התכשיטים שלך" היא אמרה לי אחר כך: "את יודעת זה היה ניסיון גדול בשבילי להוריד את כל התכשיטים, קניתי ממש לפני כמה ימים במירון ב-800 שקל הרבה תכשיטים בזול, מכל הצבעים... עגילים, צמידים, שרשראות..." – בכל זאת היא קיבלה על עצמה להוריד את הכל!!! בדיוק באותו זמן היא התחילה טיפול, כמה ימים לאחר השיעור היא הייתה צריכה לקבל תשובה. לאחר כמה ימים היא קיבלה תשובה חיובית שהיא בהריון! ולאחר תשעה חודשים היא ילדה תאומים!!!

אני רוצה לחזור לתקופה שהבן שלי היה מאושפז בבית החולים, כל התקופה הזאת בעלי לא היה כותב תפילין ומזוזות בגלל הטראומה שעברנו, וגם אני לא עבדתי, כך שלא נכנס לנו כסף.

ב-15 לחודש הייתה צריכה לרדת לנו משכנתא, יומיים לפני שהייתה צריכה לרדת המשכנתא בעלי אומר לי: "אין לנו כסף למשכנתא, מה נעשה?" אמרתי לו: "אין לי מושג, ה' יעזור".

יום למחרת חמותי מתקשרת אליי ושואלת אותי מה החשבון בנק שלכם?" שאלתי: "למה את צריכה?"

היא אומרת: "לא, אני סתם צריכה לברר איזה משהו על חיסכון לילדים" הבאתי לה את מס' החשבון

יום למחרת קיבלנו הודעה מהבנק שנכנס לחשבון 1,500, בעלי אומר לי: "תראי, שלחו לי הודעה מהבנק שנכנס לנו כסף לחשבון, איך זה יכול להיות?!"

הוא מתקשר לבנק ומתברר לו שאמא שלו הפקידה לנו לחשבון את הכסף. היינו המומים – "תראי איזה נס גלוי... איך פתאום דווקא עכשיו שאין לנו כסף למשכנתא נכנס לנו בדיוק את הסכום שהיינו צריכים".

אני מוכרחה לציין: שזה לא המקרה היחיד, לאחר שהורדתי את הפאה ראינו ניסים גלויים בהרבה מקרים!

אתן שואלות: מה עלה בגורלה של הפאה? ובכן, קראתי לאחותי ולחברה שלי, לקחנו את הפאה והתחלנו לגזור אותה לחתיכות! על כל גזירה וגזירה שגזרנו מהפאה היינו מבקשות בקשות בפרנסה, בשלום בית, בחינוך ילדים... כך גזרנו וגזרנו את כל הפאה לחתיכי חתיכות!!!

את כל הבגדים הצמודים הקצרים הצבעוניים הבולטים המקושטים את כל גזרתי וזרקתי, אמרתי: 'כל בגד שהחטיא לא יישאר אצלי בבית!!!'. מאז לא קניתי שום בגד שאינו עונה לדרישת ההלכה.

ועוד דבר: אז שהייתי לבושה לא צנוע, תמיד היה לי פחד שלא יסתכלו על בעלי, ושבעלי לא יכשל חס ושלום באחרות, ומאז שהתחזקתי בצניעות בעלי מקפיד יותר על שמירת העיניים... זה פשוט מדהים איך שהצניעות משפיעה גם על הבעל. היום אני רואה את זה בחוש!

פעם היו הקרובות משפחה והגיסות מדברות איתו, היום, זה משהו אחר לגמרי! הן יודעות היום שזה לא כך.

השלום בית שלנו השתנה לגמרי. פעם היינו מתווכחים הרבה היו דברים שלא התאימו לי ושלא התאימו לו. היום בעלי הוא יד ימיני לכל דבר. וגם ביחס לילדים אני יותר רגועה... פשוט סייעתא דשמיא מדהימה!!!

היום הכל שונה לגמרי לטובה. אני אומרת לנשים: 'קחי מטפחת ראש ובגדים צנועים לעצמך... תחסכי לך את כל הבלגאן... רק טובה וברכה יכולים לצאת מזה.'

אני זוכרת שהלכתי לחתונה של איזו בת דודה מהצד של בעלי, ואצלם זה סגנון כזה שכולן ביחד וכולן מדברות על בגדים ועל פאות: זאת הולכת להשכיר פאה כזאת וכזאת... וזאת הולכת להשכיר שמלה ב-1,000 ומשהו... וזאת הולכת לקנות בגד כזה וכזה... זה לחיות כל הזמן סביב שעון הבגדים והפאות, כל היום זה מתנהל כך: "איפה קנית את הבגד הזה?"... "ומאיפה השכרת את הפאה הזאת?"...

כשראיתי איך אני נראית הרגשתי רע, התחלתי לבכות לבעלי: "למה אני צריכה להיראות ככה כמו מסכנה, עם מטפחת וחליפה פשוטה"... – מצד אחד הייתה לי גאווה שאני צנועה אבל מצד שני אמרתי: "כולן עם פאות מהממות ועם בגדים מדהימים והן מתלהבות"... בעלי אמר לי: "אסתי, את הדמעות האלה הקב"ה אוסף עכשיו, תבקשי בקשות אני אומר לך זה זכות, אל תתפעלי מאותן נשים... שיהיו הכי יפות שבעולם, הן פשוט מסכנות!". הוא מאוד ריגש וחיזק אותי, זה נתן לי המון כוחות.

באתי לחתונה וראיתי שם אחת שהכרתי שהייתה נראית ביום יום "זוועה" (סליחה על הביטוי).

ובחתונה היא נראתה מדהים ממש! הייתה לה פאת 'קאסטם' חדשה והיא לבשה שמלה שחורה צרה... היא נראתה נוצצת... ראיתי אותה ורציתי לבכות. יצאתי החוצה והתקשרתי לאחותי, אמרתי לה: "אני לא מאמינה... איפה אני נמצאת? איזה עולם הפוך! בבית היא מכוערת ואילו כאן היא נראית מקסים... איזה שקר!!!".

בעבר כשהייתי הולכת לאירועים והייתי נפגשת עם נשים ההולכות בפאות ובבגדים צמודים לא הייתי אוהבת להיות בחברתן, כי הן לא היו מקבלות כשהייתי מעירה להן... הן לא רצו שאדבר איתן על פאה ועל צניעות... וזה היה מכעיס אותי נורא, למה הן בורחות מהאמת???

הייתי אומרת להן: "תשמעו את האמת... אלו דברים שנוגעים אליכן!" – הן היו מפנות לי את הגב והולכות.

אך היום, כשאני רואה מישהי שהיא לא צנועה אינני כועסת עליה, להיפך, אני מרחמת עליה. ומצד שני אני לא מעירה לה – אני יודעת מהניסיון שהן לא אוהבות שמעירים להן... אז מה שאני עושה, אני מחפשת מישהי באולם שהיא כן צנועה ואז אני ניגשת אליה ואומרת לה בקול שכולן ישמעו: "אני חייבת להגיד לך את נראית טוב וצנוע"... אני מרגישה צורך לומר לה זאת, כי כל אשה צנועה צריכה עידוד... היום בדורינו זה מאוד

חשוב, ובזה אני מרויחה שני דברים: גם עודדתי את הצנועה, וגם "הוכחתי" בעקיפין את הבלתי צנועה.

היום ברוך ה' זכיתי ואני מארגנת הרבה שיעורים לצניעות. יש לי את הכח מאת ה' לדבר ולשכנע נשים מה מעלת הצניעות, וכמה שפע מרויחים בזכותה.

מנסיוני אני יודעת דבר אחד – מי שפותחת את האוזן לשמוע את האמת ומוכנה לעמוד מולה פנים מול פנים, הקב"ה עוזר לה ופותח לה את הלב ואז כשהדברים נכנסים הם מחלחלים, כי האמת היא היחידה ובשביל להגיע אליה צריך זכויות רבות.

ביעור המין

ש מי תהילה, למדתי בסמינר. בעלי גם הוא בוגר ישיבה שנינו מבתים חרדיים. בעודי בסמינר בתור תלמידה, הייתי רבה עם המורות בכל מה שקשור לצניעות. לא שהייתי חלילה חוצפנית פשוט מחיתי בכאב על דברים שהיו לא נכונים. יום אחד המורה בשיא חוצפתה, באה ודיברה על הבית היהודי ועל שלום בית איך צריך להתנהג לבעל וכל מה שצריך לעשות... וכשהגיעה לדבר על החלק של הצניעות מיד התחלתי לריב איתה... היא אמרה לנו: "תשמעו בנות, אתן צריכות ללכת אחרי מה שהבעל יגיד, וזה כולל גם לשים פאה ו..."

אמרתי לה: "המורה, סליחה שאני מדברת אבל אל תדברי על פאות..."

היא הסתכלה עלי בזעם ואמרה: "מה?? איזו חוצפה, תלכי מיד לרב!"

אמרתי לה: "איך לי בעיה ללכת לרב, אבל אל תדברי על צניעות, צניעות ופאה לא הולכים ביחד! בשבילי זה לא צניעות".

הלכתי לרב – למנהל ודיברתי איתו. אמרתי לו: "כבוד הרב, המורה דיברה על צניעות... אני מבקשת שבכיתה היא לא תזכיר את נושא הפאות"

הוא שאל: "למה?"

אמרתי לו: "כי פאה זה כמו שיער... ואני לא מוכנה לשמוע את זה בשיעור".

באמת מאז, יותר היא לא דיברה על זה.

כל פעם הייתי רבה איתה כשהייתה מדברת על פאה ועל צניעות, הייתי אומרת לה: "אל תתני לנו מוסר כשאת בעצמך לא מושלמת". – היא הייתה באה לסמינר עם חצאיות קצרות, וכשהיא ושאר המורות היו יושבות בשולחן, כל החצאית שלהן הייתה עולה והיו רואים להן את הרגליים והברכיים... זה הכעיס אותי מאוד, הן מדברות כל הזמן על צניעות, צניעות, צניעות... אז איפה הצניעות פה??

בעלי יותר סגנון ישיבתי, במשפחה שלו כולן עם פאות אני היחידה שהלכתי בלי פאה. בתחילת הנישואין שלי, יום לאחר החתונה כששמתי את הכיסוי ראש בעלי ניגש אלי ואומר לי: "תשמעי תהילה, זה לא מתאים לך... אני לא מוכן שתשימי כיסוי ראש, אני רוצה שתלבשי פאה"

אמרתי לו: "אל תדבר איתי על זה עכשיו רק עכשיו התחתנו, בוא נחכה עד שיעברו השבע ברכות ואחרי זה נדבר".

ניסיתי בינתיים להעביר את זה.

שנה וחצי לאחר מכן הייתי אחרי לידת הבן, באותה תקופה היה אירוע של אחד מהמשפחה של בעלי שהתחתן. כולן, כל הקרובות משפחה מהצד של בעלי באו עם פאות. בן דוד של בעלי בא אליו בחתונה ואומר לו: "מה זה צריך להיות שאשתך הולכת עם מטפחת?! זה לא מתאים לה, זה מבגר אותה..." – הוא דיבר ודיבר וכך לאט לאט הוא מילא לבעלי את הראש כמו שצריך... בעלי בא הביתה לאחר החתונה עם ראש מנופח באותם שטויות שהכניס לו הבן דוד בקשר לפאות והתחלנו לריב. בעלי התעקש שאשים! ואני בשלי, לא מוכנה... הוא לא היה מוכן לוותר. סבלתי מאוד במשך חודש שלם.

בעלי אמר לי: "זהו! החלטתי! מהיום אני קונה לך פאה זה לא יעזור לך" אמרתי לו: "אתה יכול לחלום... את הפאה הזאת אני לא אשים!" כך התווכחנו בינינו. בעלי הלך וקנה לי פאה על דעת עצמו. אך הוא לא הסתפק בכך הוא הביא לי את הרב ד. הוא אב בית דין של חסידות מסוימת – והוא אמר לי שאני חייבת לשים את הפאה משום שלום בית. אמרתי לרב: "זה לא יעזור! אני מעדיפה להתגרש ולא לשים את הפאה... אני לא מוכנה! ואני ממש גם לא מעוניינת...!" – הסברתי לרב: "שגם לפני החתונה זה היה בדיוק אותו סיפור... אמרתי לבעלי אני נגד פאה פשוט נגד! זה לא יעזור! אך הוא לא הקשיב לי – אחרי החתונה הוא עשה מה שבא לו". גם הרב ד. אמר לי שהוא מכיר את התופעה הזאת, שהרבה בחורי ישיבות לפני החתונה מסכימים לעשות מה שהבחורה רוצה, ולאחר מכן הם עושים מה שהם רוצים. וזה מה שקרה לי, שאחרי החתונה, הוא הביא לי את הרב ד. שהכריח אותי לשים. הרב חזר שוב ואמר, שמפני שלום בית אני חייבת לשים.

ממש בליט ברירה, לאחר שהייתי תחת לחץ כבד, לבסוף... שמתו פאה, אבל התניתי שזה אך ורק בשבתות וחגים ולא מעבר לכך. הייתה לי רק פאה אחת. הוא רצה לקנות לי עוד אחת נוספת, לא הסכמתי לו... וחוזן מזה, הייתי צריכה לשלם כל פעם גם על החפיפה וגם על הסירוק... הרגשתי שזה סתם הוצאות לחינם, ממש בזבוז מיותר.

באותו יום ששמתו את הפאה – ממש באותו יום – התחילו לי כאבי ראש. בהתחלה זה היה בדרגה ממש נמוכה. הרגשתי חום בראש, ולא הבנתי מה זה. אמרתי לבעלי: "אני מרגישה חום, אולי זה סימן שאני אעיף את זה?" הוא אומר לי: "תעזבי, זה סתם שטויות".

כל פעם כשהייתי מתלוננת, הוא היה עונה לי את אותה תשובה כל הזמן: "זה שטויות! אל תתייחסי לזה".

כך לאט לאט התחילו לי הכאבים בראש, זה היה הולך וחוזר... במשך חודש הכאבים היו הולכים ולאחר שבועיים היו חוזרים. כך זה היה במשך תקופה ארוכה.

שבועיים וחצי אחרי הלידה של הבת שלי, הייתי אצל חמותי. באחד הימים, הסתובבתי עם בעלי ועשינו קניות, קנינו בגדים לילדים ועוד כל מיני דברים... עבר שם זוג עם ילד. אשתו של אותו אחד הייתה מדברת איתו ובעלה היה קורץ לי... עד שבעלי שם לב לזה והסתכל בו במבט קשה וחודר. מאז באותו יום ראיתי רק שחור... התחיל לכאוב לי הראש חזק מאוד ואחר כך זה ירד, לאחר מכן שוב זה חזר... אך הפעם הכאבים עלו בדרגה מאז הכאב הראשון.

הלכתי לרופא.

הרופא אומר לי: "תשמעי, אין לך כלום! לכי לרופא שיניים". הלכתי לרופא שיניים. גם הוא אומר לי: "אין לך כלום!" – אמרתי, 'ריבון העולמים מה קורה איתי???'... כך הכאבים לאט לאט הלכו וגדלו עד שהגעתי ברמת הכאבים, למי שמבינה, לדרגה של 10 פלוס!!! לא יכולתי לסבול את הכאבים. זה היה נורא ואיום! הייתי דופקת את הראש בקיר... וזה לא היה עוזר!!! הלכתי לכל מיני בתי חולים שונים בארץ. בפעמים הראשונות הייתי ב'בלינסון' וב'ברזילאי'. בפעם השלישית הייתי ב'קפלן' 3 פעמים!! ובפעם הרביעית הייתי ב'תל השומר' 6 פעמים!!!

מלא כדורים הביאו לי... הייתה לי רשימה ארוכה של כדורים שהייתי צריכה לקחת. לאחר שנה וחצי הייתי בהריון ובגלל הכדורים הרבים שהייתי לוקחת, הייתה לי הפלה.

שנה וחצי לאחר מכן נפקדתי שוב פעם. הכדורים האלו פגעו לי בבריאות, הרגשתי כאבי בטן איומים. בעלי לקח אותי לרופא.

הרופא אמר לי: שהייתי בהריון והכאבים שאני מרגישה זה בגלל שהייתה לי הפלה. מאז ההפלה השניה, הכל הסתבך לי. הייתי במצב קריטי, הגעתי לבית חולים. בגלל ההפלה נוצר אצלי זיהום פנימי... התרחב לי אגן הירכיים... הזדהם לי כל האגן... הייתי במצב מאוד קשה. הרופא אומר לי: "את צריכה להיות בשמירת הריון". באותה תקופה עברתי גיהנום. קיבלתי מלא זריקות ותרופות... חוץ מהכאבי ראש הנוראים שלא הרפו ממני בין לבין. אני אישית ידעתי שכל זה נובע מהפאה, אבל בעלי היה עקשן והוא לא רצה להודות שזה מזה, אך הייתי סובלת ושותקת.

לא הייתי ישנה בלילות כל לילה הייתי בוכה... במשך 4 וחצי שנים!!! לא ידעתי מה זה לילה ואפילו מה זה יום... הייתי מתרוצצת בין הבתי חולים... מלא זריקות ותרופות הביאו לי, פשוט לא ידעו מה יש לי.

בשלב הזה, רק תרופות קיבלתי. אני לא מאחלת אפילו לשונא שלי את כל הסבל הזה שעברתי.

אמרתי לבעלי: "די! אני הולכת להעיף את זה!"...

הוא אומר לי: "לא, תעזבי את זה!"

אמרתי לו: "תעזוב אותי, אני הולכת להעיף את זה, נמאס לי..."

"זה לא יעזור לך – מצידי תמכרי את זה"

"אני לא מוכרת את זה, אני אשרוף את זה!"

הוא לא רצה לשמוע בשום פנים ואופן.

אמרתי: 'בורא עולם... תתן לי את הדרך להעיף את זה'.

אחרי ההפלה השניה הגעתי לבית. נכנסתי לדיכאון מיוחד. הייתי שומעת ילדים בוכים... הייתי שומעת ששכנה ילדה... והייתי בוכה. אמרתי לבעלי: "תראה כמה סבל גרמת לי... תראה עד כמה..."

הייתי רואה נשים בהריון והייתי חושבת לעצמי: 'למה כל זה קורה לי??!'

הכאבים לא הפסיקו.

לאחר זמן התחילו לי כאבים בכבד, הרגשתי את הכאבים באזור הבטן (זה היה לאחר ההפלה), לא ידעתי מה זה... הלכתי לרופא, הוא אומר לי: "גברת, יש לך כבד שומני..."

לא ידעתי מאיפה זה בא לי. אחר כך התחילו לי בעיות בלב...

הרופא אמר לבעלי – שבתור רופא הוא מכיר אותי מאז שנולדתי (זה רופא משפחה שעד היום מטפל בילדים שלי) – "תדע לך, אשתך עד לפני החתונה לא היה לה כלום! היא הייתה באה אלי אולי לדלקת בגרון... אולי לאיזה וירוס... אבל לא היה לה את כל זה!! אני לא מכיר אותה ככה!! מאז שהיא התחתנה... היא השתנתה הרבה".

הייתי לוקחת 3 סוגים שונים של כדורים שלוש פעמים ביום!!! חוץ מהאנטיביוטיקה. בעלי עבר גם הוא ניתוח. הייתה לו אבן בכליה שנפלה לו לשלפוחית השתן, זה עשה לו זיהום וזה הסתבך לו רציני. ואם לא די בזה, גם הילדים שלי נהיו חולים הרבה – כל הבית נהפך לאנשים חולים.

אמרתי לו: "תראה, מאותתים לנו... תראה כמה איתותים קיבלנו...!!?".

עד אז היינו אנשים בריאים לחלוטין לא היה לנו שום דבר.

לאחר מכן קיבלתי התמוטטות גופנית בבית. זה היה בליל שבת – בעלי הזמין לי טיפול נמרץ.

שילמנו על כך 950 ₪. כך שילמנו גם על שאר האמבולנסים שהיו באים לפעמים לקחת אותי כשהייתי קורסת. כל אמבולנס עלה לנו יקר מאוד... וזה חוץ מכל הבתי חולים שהייתי מסתובבת בהם כל שני וחמישי והייתי צריכה לשלם על כל טיפול וטיפול...

בבית חולים 'תל השומר' שכחתי לשלם מרוב שהייתי מתאשפזת שם כל פעם... הסתבכתי שם בתשלומים... הצמידו לי על כך עורך דין, חוץ מכמות התרופות האדירות שהעמיסו עלי על ימין ועל שמאל שהייתי צריכה לשלם... וגם על הזריקות שהייתי מקבלת... ועל הרבה מאוד צילומי ראש... אינני מגזימה – אך הגענו אני ובעלי ל... 50,000 הוצאות!!!
50,000 ₪ שהלכו בשביל בריאות גופי ככה סתם... כתוצאה מכך – הצטברו לנו חובות רבים.

הייתי שפן ניסיונות של הרופאים... הרופאים היו אומרים לי: "גברת אין לך כלום".

בכיתי לרופא, אמרתי לו: "תגיד לי אתה בסדר? ! אני סובלת! דוקטור אני סובלת...!"
צרחתי שם מכאבים. אני סובלת ואני בוכה והם לא יודעים מה קורה איתי. הם חשבו שהשתבשתי בשכלי. אמרתי לבעלי: "מה, אתה לא מבין שכל זה בא לי מהפאה?!"
הוא אומר לי: "לא נכון... אולי היית חולה לפני החתונה!"

הרופא משפחה שלי אמר לו בפירושי: "אני לא מכיר את האשה הזאת דורכת אצלי... אולי פעם בשנה". – הוא אמר לו: "תראה, איך בתקופה של 4 שנים התיק שלה התמלא בבעיות גופניות חמורות".

כל אחת מהתרופות הייתה יותר גרועה מהשניה... אחת יותר חזקה מהשניה... הן רק פגעו לי בלב.

אחרי שהתמוטטתי בבית, הייתי מאושפזת בליל שבת בבית חולים 'ברזילאי'. הרופא אמר לבעלי: "אם לא תשמור על אשתך היא פשוט תתמוטט לגמרי"...
אותה שבת בכיתי המון... אבא שלי תפס את בעלי ואמר לו: "לקחת את הבת שלי כשהיא בריאה, תראה אותה, היא בסך הכל בת 24, תראה איך שהיא נראית?"...

אחרי ששמתי פאה גם הלבוש שלי השתנה – בעלי הוא זה שהכניס גם את הלבוש הפרוץ... אני בהתחלה – בסמינר הייתי חזקה מאוד, הייתי הולכת עם חולצות סגורות ובגדים רחבים... כשאמא שלי ראתה אותי לאחר החתונה עם הפאה והביגוד היא קיבלה את

השוק של החיים שלה!!! הייתי באה אליהם עם פאה ובגדים צמודים וקצרים...
 אמא שלי הייתה בהלם.
 היא אמרה לי: "תהילה, מה זה...??!"
 אמרתי לה: "מה אני אעשה, ככה בעלי רוצה... אמא עזבי, אל תדברי איתי על זה! תעזבי אותי בשקט".
 אבא שלי, בהתחלה כשראה אותי עם הפאה, היה המום!! הוא אמר לבעלי: "תראה זה לא כך... וזה לא מתאים... בפרט לבית של תורה..."
 בעלי אמר לו: "אני רוצה את זה, וזהו!".
 זה לא עזר.
 עד שיום אחד איבדתי את ההכרה ונפלתי בבית.
 חשבתי שאולי סוף סוף משהו התחיל לזוז אצלו... להתעורר... מה קורה פה?
 אך גם זה, לצערי, לא עזר. בעלי היה מאוד קשה בנושא הזה.
 הרופא בא אלי ואומר לי: "גברת, אני חושב שאת צריכה לעשות סיטי מוח... בדיקה פנימית"
 אמרתי לו: "דוקטור אני לא עושה כלום"
 הוא אומר לי: "מה לא? את חייבת!"
 אמרתי לו: "אני לא עושה כלום!"
 "טוב, תחתמי שאת לא רוצה."
 חתמתי והלכתי הביתה.

הלכתי לרבי רפאל אבוחצירא (אבא שלי היה שמש שלו), ובכיתי אצלו... אמרתי לו: "כבוד הרב, אין לי כבר יותר כח! אני סובלת נורא... קשה לי..."
 הרב אמר לי: "תזרקי את הטומאה שיש לך בבית, ואז הכל יהיה בסדר"
 כשחזרתי הביתה, מיד ניגשתי לבעלי ואמרתי לו: "מה הטומאה שיש לנו בבית שהרב התכוין אליה? – זאת הפאה הארוכה הזאת!!!"
 בעלי אומר לי: "עזבי, תני לו לדבר מה שהוא רוצה..."
 אמרתי לו: "מה??? אתה אומר שאני אעזוב את מה שהרב אומר???!"
 הוא אומר לי: "אני מצטער מאוד אבל אני לא מעוניין... את לא תזרקי אותה!!!"
 יום אחד הלכתי לרופא אחרי שכבר לא יכולתי יותר לסבול... ואמרתי לו: "דוקטור, אני כבר לא יכולה יותר! אני לוקחת 3 חפיסות!!! של אופטלגין וזה לא עוזר לי".

הוא אמר לי: "סעי לבית חולים שוב פעם".
נסעתי שוב. אמרו לי שם: "הכל בסדר, אין לך מה לעשות תחזרי הביתה"
אמרתי לו: "דוקטור אני לא חוזרת הביתה עד שאתה לא מטפל בי כמו שצריך, אני סובלת
מכאבים". ואז הוא נתן לי זריקות קשות כדי שיפסיקו לי הכאבים, אמנם הכאבים נרגעו
אבל רק לחצי שעה, לאחר מכן הם שוב חזרו. זה לא עזר.
הרופא לא הבין מה הולך איתי. הוא הביא לי כדור מאוד מאוד חזק (שהוא גם גרם לי
את ההפלה השניה), ההשלכה שלו שהוא פוגע בלב ישירות... וזה באמת פגע לי בלב.

הרגשתי כאבים פנימיים – שוב חזרתי לרופא.
הרופא אומר לי: "שעכשיו הוא גילה שיש לי חור בלב! יש לי מום לבבי... שמשהו שם
סתום..."

כל פעם מצאו לי איזה משהו אחר...
בפעם האחרונה שהלכתי הוא אמר לי: "שהתווספה לי גם בעיה חריפה בכליות".
די! כבר לא יכולתי לשמוע את זה! הדברים האלו גמרו אותי. עברתי סבל רב כלל לא
פשוט.

ואז יום אחד החלטתי: 'זהו! את הפאה הזאת אני לא שמה יותר!!! מצידי שיתהפך
העולם'.

שמתי את הפאה בארון וסגרתי אותה שם. אמרתי לפחות שזה יהיה רחוק ממני.
לאחר שבועיים שלוש ראיתי שזה לא עוזר. עדיין הכאבים ממשיכים.
לא הבנתי – הרי אם הפסקתי ללכת לגמרי עם פאה, למה זה לא עוזר??? – אמרתי, רגע,
אולי בורא עולם רוצה שאני אוציא אותה לגמרי מהבית?... אבל איך אוציא את הפאה?
בעלי לא יתן לי.

ביקשתי ממנו להוציא את הפאה...
הוא אומר לי: "אין מצב! זה לא יוצא מהבית!! חד משמעית!"

שנה שעברה בפסח, ניקיתי את כל הארון. עשיתי סדר. הוצאתי את הפאה וזרקתי אותה
לרצפה.

הוא אומר לי: "מה את עושה??"
"מה זאת אומרת מה אני עושה? שלום! אני מעיפה אותה!..."
"שקט! אל תדברי מילה!"

הוא הרים אותה מהרצפה, ניקה אותה יפה, והכניס אותה בחזרה בארון.
התפללתי לקב"ה: 'אנא ה' תתן לי שאני אעיף אותה מהבית שלי לצמיתות'.

לאחר שבועיים עלה לי רעיון מבריק.
לקחתי ארגז הכנסתי לשם את הלחם שנשאר לי מלפני כמה ימים, וחוך מזה קניתי עוד
שתי חבילות של פירורי לחם... שפכתי את הכל בפנים לתוך הארגז. אמרתי לו: "לך
תשרוף... מהר מהר, נו... עוד מעט נגמר זמן שריפת החמץ תזדרזו..."
פחדתי נורא. הייתי על 120 מרוב שפחדתי שהוא לא יראה את זה.
הוא ירד למטה ושרף את הכל.
שאלתי אותו: "שרפת את החמץ?"
"כן"
אמרתי: "ישתבח שמך בורא עולם, אני אוהבת אותך!"
הוא לא הבין מה קרה. הוא שאל אותי: "ממה את כל כך מתלהבת?"
אמרתי לו בתמימות מעושה: "שרפת חמץ... לא?"
למחרת אחותי – שהייתה נשואה טרייה של חצי שנה – אומרת לי: "תהילה אני רוצה
לקנות פאה, מה את אומרת?"
אמרתי לה: "תזהרי לך...! אם את לא רוצה לעבור גיהנום!"
היא אומרת לי: "תראי, אני רוצה את הפאה שלך אני יודעת שאת כבר לא לובשת אותה"
"מותק", אני אומרת לה, "בעלי שרף אותה אתמול"
"מה???", היא הייתה המומה.
"כן! מה ששמעת בדיוק".
בעלי שמע את השיחה – הוא היה מזועזע כולו – הוא אומר לי: "מה?? את רוצה לומר
לי ששרפתי את הפאה???"
אמרתי לו: "שש... אל תדבר איתי על זה... מילה אני לא רוצה לשמוע!!".
מאז ששרפתי את הפאה הכל התחיל לאט לאט להיעלם.
עשיתי בדיקה של הלב לפני כחודשיים, הרופא אומר לי: "גברת אין לך כלום! אני לא
מבין מה את רוצה?"
"מה אין לי כלום? תסתכל על כל הבדיקות!"
"אני לא יודע... אבל אני רואה שאין לך כלום".
ליתר בטחון, עשיתי את האקו לב האחרון שלי.
"דוקטור אני רוצה לראות שבכל בסדר, אני לא יודעת מה קורה איתי?"
המטפל שעשה לי את האקו לב אומר לי: "אבל גברת אין לך כלום!"
"אבל אמרתם לי שיש לי חור בלב... שיש לי עורק סתום...?"
"אני מבטיח לך, אין שום דבר!"
"ומה עם הבדיקות של הכבד?"
"אין לך כלום! את בריאה ושלימה כאחד האדם!"

בתיק הרפואי שלי רואים בבירור שבבדיקות הקודמות יש סתימת עורק ויש חור בלב... ויש לי משהו בכבד ובכליות... אבל מאז שהורדתי את הפאה, כל הבדיקות הראו תוצאות חיוביות!... - הכל אצלי חלק!!!

אבל עדיין פחדתי שאולי יש לי עדיין איזה משהו שהם לא ראו או שאולי זה יכול לחזור... עדיין המשכתי להיבדק. אך ברוך ה' – התברר לי סופית שבאמת אין לי כלום!!! הגוף שלי חזר לעצמו – אני יכולה לעמוד על הרגליים ולתפקד מחדש!!!

אחותי, לצערי, לא השתכנעה, לבסוף היא קנתה פאה ארוכה. אמרתי לה: "תזהרי לך! את רוצה ברכה בבית שלך? את רוצה פרנסה? את רוצה שיוולדו לך ילדים בריאים? תזרקי את הדבר הזה!!".

מאז אחותי ובעלה כל שני וחמישי היו חולים. היא פעם עם דלקת ריאות, והוא פעם עם דלקת במעיים... כל פעם היה להם משהו אחר. אמרתי לה: "תראי איך בורא עולם מאותת לכם שתזרקו את הדבר הזה מהבית שלכם! את רוצה שיהיה לך ברכה והצלחה? תעיפי את הפאה הארורה הזאת! אם לא, תדעי לך שאת תסבלי ממנה כל החיים שלך!!".

כשאני רואה אשה שהולכת עם פאה אני אומרת לה אותו דבר: "את רוצה ברכה והצלחה תזרקי את הלכלוך והטומאה שלך מהראש...!!!".

כשהייתי בקופת חולים – באותה תקופה כשהיו לי אז כל הבעיות – כל פעם הייתי רואה שם נשים עם פאות ארוכות והייתי אומרת להן: "תדעו לכן כל מה שאתן נמצאות כאן... כל הסבל הזה שאתן עוברות... זה רק מהפאה שלכן!" הן היו אומרות לי: "תפסיקי לדבר שטויות...". אמרתי להן: "מה שטויות? אני מדברת אתכן על דברים אמיתיים ונכונים". הן פשוט לא חשו את כל הסבל והייסורים על בשרן. וחבל שלבסוף מקבלים מכות קשות שהורסות את הגוף, כמו שאני עברתי.

ההורים שלי מאוד שמחו שחזרתי לעצמי מכל הבחינות גם הגשמי וגם הרוחני. היום לא איכפת לי מאף אחת אני גאה במה שאני, ומי שלא מוצא חן בעיניה שתשים מסכה על העיניים ולא תסתכל עלי, זה אני וזהו! כך ה' רוצה. אני היום הולכת עם מטפחות זה מאוד יפה. אני מרגישה קדושה, אצילות, יש הרבה שפע

בפרנסה, יש לי נחת, יש לי רוגע, הבית שלי רגוע יש לי שלום בית, ומעל הכל אני אשה בריאה! – הכל השתנה לטובה ברוך ה'.

אני מרגישה שהקב"ה פשוט הרים אותי... ממש כך, ועזר לי לצאת מכל הטומאה הזאת.

אני מודה לבורא עולם שזה עבר. אני מבקשת מכל הנשים שיורידו את הדבר הזה כי זה רק יביא להן צרות. יופי אמיתי זה לא נותן כמו שחושבים, זה ברור! זה סתם בשביל התשומת לב, ממש שטויות והבלים.

אות משמים

באתי ממשפחה חרדית תלמידת בית יעקב סמינר חרדי לבנות. בגיל 12 בערך התחלתי לעסוק בתחום השיער, הייתי נערה מאוד מוכשרת. כבר אז בגיל 12 התחילו לשלם לי כסף. כל יום שישי היו באות אלי בנות מהשכונה. הייתי עושה להן תסרוקות, צמות, כל מיני עיצובים יפים בשיער.

בגיל 14 וחצי היו מגיעות אלי ממספרות כדי לתקן עבודות של ספריות מקצועיות... התקדמתי ממש בקצב מהיר מאוד. הרגשתי שאני לגמרי מבינה את תורת השיער, כאילו נולדתי עם זה. בגיל 18 לאחר שסיימתי את התיכון הלכתי ללמוד באופן מקצועי בתל אביב. למרות שהמקום לא היה דתי אבל זה היה אח של שכנה שלנו, כך שלהורי היה קל יותר לשלוח אותי למקום כזה. (מחוסר ברירה, התעקשתי ללמוד)

אני רוצה לחזור לגיל 15 שאז קרתה לי תפנית כואבת מאוד ששינתה את חיי. למדתי אז בסמינר חרדי הייתי מאוד צנועה. הייתי אחת התלמידות המצטיינות בכיתה; תלמידה מבריקה, מסודרת, מהבית לבית ספר ומבית הספר לבית לא מסתובבת ברחובות, ילדה טובה כמו שכתוב בספרים, עוד 3 שנים הייתי אמורה להשתדך לאברך, וכך לצעוד במסלול של כולם.

אך קרתה איזושהי תקלה מצערת במיוחד. גם כשהייתי מאוד צנועה הייתי מאוד נאה במראי. אין לי מושג עד היום מי זה עשה לי את אותו תרגיל מכוער – אולי חברה קינאה בי אולי גבר שראה אותי ובירר עלי פרטים – בחור אחד התקשר לסמינר וביקש אותי, הוא נתן את כל הפרטים שלי.

למזלי, אמא שלי עבדה בסמינר שבו למדתי. המזכירה ניגשה אליה ואמרה לה: "את יודעת, לבת שלך יש חבר" אמי נדהמה לשמוע דברים מחרידים אלו: "מה? לבת שלי יש חבר?!". "כן, מתקשר גבר כל פעם ומבקש את רבקה מכיתה ט' 3, אמרתי לבחור שאי אפשר, אנחנו לא קוראים לבנות לטלפון".

אמא שלי הייתה מזועזעת.

יום אחד המזכירה תפסה אותו בטלפון: "מי זה שמבקש אותה?"
 "אני אח שלה". ענה מעבר לקו.
 "איזה אח שלה?"

“אני אחיה יאיר”.

למזלי אחי יאיר היה מתקשר כל פעם לאמא שלי לעבודה, המזכירה הכירה את הקול שלו. “אתה לא אח שלה יאיר, כי את אחיה יאיר אני מכירה”. פסקה המזכירה בביטחון. “תשמעי, אני אגיד לך את האמת... אני החבר שלה”.

המזכירה לא שאלה אותי ולא ביררה איתי אם זה נכון, גם הוריי בתמימותם לא בדקו את אמיתות הסיפור, הם היו בטוחים שיש לי חבר.

בערב הגעתי מהסמינר עם תעודה מצויינת שהכל מושלם – הכל 9, ציונים מבריקים... אני מנסה להראות את התעודה להורים שלי, ופתאום אני מקבלת מהם נזיפה: “מאיפה החבר הזה שלך? ומה פתאום יש לך חבר בגיל כזה...!!!?” “אבא ואמא אני לא יודעת על מה אתם מדברים איתי בכלל?...” – הייתי המומה מהמתקפה. “אל תשקרי לנו, אנחנו יודעים שיש לך חבר! איך את מעיזה... המזכירה אמרה לנו”.

המזכירה מאוד אהבה לדבר ומהלשון הרע שלה היא פשוט הרסה לי את החיים! הייתי אמורה להמשיך ולהיות תלמידה טובה וצנועה ולהשתדך עם אברך תלמיד חכם כמו שאר האחיות שלי הנשואות לרבנים – תלמידי חכמים. המשפחה שלי מאוד מכובדת, משפחה כלל לא פשוטה (אני מהשושלת של סוליקה הצדקת ממרוקו, וגם צאצאית של המקובל הגאון הקדוש רבי שלמה אלקבץ).

מאוד נשברתי מכך. ולמחרת הפכתי להיות התלמידה הכי מופרעת בכיתה.

במשך הזמן באיזושהו שלב התאזנתי, אבל עד שהתאזנתי וחזרתי לספסל הלימודים, הכרתי בחור.

הוא לא היה בחור ישיבה, הוא היה בחור פשוט שלגמרי לא התאים לרמה האישית שלי, הוא היה שונה לגמרי ממני. אבל באותה תקופה הייתי “עיוורת”. “רק זה הבחור שמתאים לך???” “שאלו אותי כולם, “מה, לא יכולת למצוא מישהו אחר...?”

אבל אני לא רציתי להקשיב. בגיל 19 וחצי, התחתנתי איתו.

ילדתי 3 ילדים. במקביל עסקתי בכל תחום היופי. התמחיתי בעיקר בפאות, בתסרוקות, באיפור, בעיצוב שיער... מכלול של עולם היופי. כל כולי עסקתי בעולם של יופי.

בגיל 24 פלוס, לאחר כחמישה חודשים מאז שנולד לי הבן השלישי, כבר הייתי בהליכי גירושין וכבר מאז אם חד הורית. לאחר מספר חודשים מצאתי את עצמי גרושה פלוס שלושה, בלי בית בלי קורת גג ובלי לקבל דמי מזונות. הייתה לי את השואה האישית

שלי, הייתי יוצאת מסבל ונכנסת לסבל – עברתי מסלול חיים לא פשוט. רוב הזמן הייתי עובדת מהבית עד שהילדים גדלו ואז פתחתי עסק.

באותה תקופה אמא שלי ביקשה ממני: "רבקה, את רוצה שאני אעזור לך? תגזרי את הצפרניים... תלכי צנוע... אל תביישי אותי בפני השכנים..." המראה שלי מאוד צרם לה. עניתי לה בהתרסה: "אמא, אני עסוקה בצרות שלי!!! זה מה שמעניין אותך הצפרניים שלי והשרוולים שלי??!... זה מה שמעניין אותך??! אני עסוקה בצרות אין לי מה לתת לילדים לאכול אני בבלאגנים שלמים אני כל יום עוברת משטרה, רבנות, ביטוח לאומי... ומה שמעניין אותך זה השכנים שלא נעים לך מהם??!" אז לא הבנתי אותה. ציערתי גם את אבי וגם את אימי – לא סתם עברתי את מה שעברתי אני שילמתי על החטאים שלי, אני מקבלת את הכל באהבה.

אף על פי כן לעולם לא נכנסתי בחוצפה לאמא שלי הביתה אפילו שהייתי מגודלת צפרניים, תמיד הייתי מקפידה על הלבוש. גם אם הייתי עם חציאת מאוד קצרה וצרה, הייתי לוקחת חציאת יותר ארוכה. אמא שלי הייתה יודעת שאני לבושה לא צנוע, אך לפני שהייתי מגיעה הייתי לובשת חציאת ארוכה ונכנסת לבית הורי כך... לא הייתי יכולה עד כדי כך לצער אותה.

באירועים המשפחתיים תמיד ידעתי לעשות כבוד אף פעם לא ביישתי אותם. היו לי חליפות 'רוסיות' – כמובן מסוגנות בטוב טעם אבל צנועות לגמרי במאת האחוזים.

גם אם הקפדתי על מצוות; נטילת ידיים, ברכות, תפילות (תמיד הייתי אומרת שאפילו חרדיות ונשות אברכים בבני ברק לא עומדות לידי, כי אני כל שבת גומרת שני ספרי תהילים!...) אבל מה שהיה קשור לצניעות פשוט לא התחברתי. המראה החיצוני שלי לא שיקף מעולם את הפנימיות שלי, אלו היו שתי קצוות! במראה שלי לא הייתי צנועה בכלל. תמיד הולכת עם נעלי עקב גבוהות, תמיד צמוד וקצר, פאה ארוכה... הייתי מושכת באופן טבעי, לא היה מצב שהייתי נכנסת לאיזה מקום ולא הייתי מפגינה נוכחות.

היו תקופות שהרגשתי שאני משקרת את עצמי.

גם שהתעסקתי בעולם של יופי הייתי אומרת ללקוחות: "תדעו לכן, שאנחנו משקרות את הקב"ה ו'עובדות' על עצמינו, כי בעצם הכיסוי האמיתי זה המטפחות הפשוטות! כמו הסבתות שלנו! (אפילו לא הכובעים המודרניים) אנחנו סתם עושות איזה 'קומבינה'... זה סתם רמאות, זה לא צניעות"

ויחד עם זאת לא יכולתי להיות צנועה. הייתי אומרת לכולן אני יכולה לקבל על עצמי הרבה דברים – בפנימיות שלי הייתי מאוד חזקה; בעלת אמונת חכמים מאוד גדולה, אמונה מאוד חזקה בקב"ה... עם כל זה שהייתי למודת סבל הייתי מקבלת את הייסורים באהבה.

הייתי אומרת נשמת כל חי כשהייתי עוברת מצבים קשים... הפנימיות שלי הייתה מאוד מלאה – אבל בחיצוניות הייתי אומרת: עד כאן!!! "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא"... הקב"ה יסלח לי, אבל מה לעשות אני נגועה בדבר הזה. אני מודה – לא הייתי צנועה, במפורש לא! ובידיעה מוחלטת!!! לא הייתי מסוגלת לחשוב שאהיה מסוגלת להיות צנועה אי פעם. הלבוש שלי היה מאוד מודרני, קצר, צמוד זה היה צועק הצילו!!

עד כדי כך שפעם באחד האירועים המשפחתיים כשנכנסתי לאולם, אחד מקרובי המשפחה שלי ראה אותי מהצד של הגברים. הוא אמר לחבר שלו: "תראה איזו אשה יפיפייה נכנסה לאולם, אני חייב לגשת אליה".

הוא ניגש אלי כדי ליצור איתי קשר, הוא לא ידע שזו אני הוא לא זיהה אותי... כשהוא התקרב הוא נבהל, "אני לא מאמין... תסלחי לי, לא נעים לי להגיד לך אבל באתי להתחיל איתך, לא ידעתי בכלל שזו את"...

הייתי אגואיסטית אוהבת את המראה שלי אוהבת שרואים אותי. כאן זה מתחיל וכאן זה נגמר! פשוטו כמשמעו. פשוט אהבתי להיות לא צנועה, אם היו אומרים לי, למשל, לסגור כפתור לא הייתי מסכימה תמיד הכפתור היה קצת פתוח...

עברו שנים. פתחתי עסק של סירוק ואיפור לכולות. כל כלה זה נכס, הייתי מרוויחה כמה מאות שקלים אם לא כמה אלפים... תלוי אם זה היה עם מכירת פאות או בלי מכירת פאות. הייתי יקרה במחירים שלי, הייתי בין המובילות. הערכתי את עצמי, את העבודה שלי (מבחינה מקצועית) והיה לי על מה. לא הייתי מתפשרת בקלות.

כשהיו מבקשים ממני הנחה הייתי אומרת: "אני לא עושה הנחות!". אך יחד עם זאת היה לי פטנט, הייתי לוקחת מכלה לדוגמא: 500 שקלים על תסרוקת ואיפור ואז הייתי אומרת לה: "קודם כל תשלמי לי את ה-500". – אחרי שהיה לי את ה-500 שקלים ביד, הייתי מוציאה מה-500 האלה 50 שקלים והייתי אומרת לה: "אחרי שנתת לי את זה אני עושה מעשר כספים, ואני נותנת את המעשר כספים הזה להכנסת כלה בשבילך אם זה עושה לך טוב, כי אני לא עושה הנחות".

יום אחד, משמים העמידוני בפני ניסיון מאוד מאוד קשה. היה לי רכב מדגם מיצובישי די חדיש ולצערי התקלקל לו המנוע, הייתי זקוקה לכמה

אלפי שקלים כדי לתקן אותו. ופתאום מגיעה אלי כלה שהייתי צריכה לעשות לה; תסרוקת, איפור, לעצב לה שתי פאות, ולסרק את האחיות שלה ולאפר אותן ביום של החתונה שלה – הרווח היה אמור להיות בערך בין 1,500 ל-2,000 שקלים – ואותה כלה באה אלי ומבקשת ממני שאעשה לה הנחה.

"תשמעי, אני לא עושה הנחות! אך אל תתפסי אותי במילה אשתדל לבוא לקראתך במה שאפשר". לקחתי בחשבון שמתוך 1,500 שקלים אני צריכה לתת מעשר 150 שקלים, שזו הנחה יפה וזה בסדר.

זה היה שבוע וחצי לפני החתונה של אותה כלה.

למחרת החברה שלה – שהיא גם כלה שלי, מגיעה אלי – היא זו שבעצם שלחה אותה אלי – ואומרת לי: "איזו מסכנה הבחורה הזו!"
"מה קרה?", שאלתי.

"היא ממש מסכנה", ענתה לי בצער, "רק עכשיו היא קמה משנת האבל על פטירתו הפתאומית של אביה, ממש עכשיו הם יצאו משנת האבל וכבר היא מתחנתת כל כך כואב... האבל ממש טרי"

"מה את אומרת?", הייתי נסערת, "למה לא אמרת לי שהיא כלה יתומה?"
"מה זאת אומרת?" – היא לא הבינה.

"לא, לא קרה כלום!" – שתקתי. חזרתי בי מיד כי לא רציתי לבייש את אותה כלה יתומה.

היא באה אלי אחרי יומיים. קיבלתי אותה כאילו היא לקוחת המיליון דולר שלי, עשיתי לה עיצוב של שתי פאות נתתי לה את ההרגשה הכי טובה בעולם. משסיימתי, ביקשתי ממנה לשבת. היא התיישבה.

"תקשיבי לי, אני רוצה לומר לך משהו... שמעתי שזה עתה קמתם משנת האבל של האבא זכרונו לברכה, אני משתתפת בצערכם." – הרגשתי שאני חייבת להתנצל בפניה. – "אני מאוד מאוד מצטערת, אך יחד עם זאת אני שמחה שהתגלגלה לידי מצוה מאוד גדולה. אני יודעת שאת יתומה. אני לא לוקחת כסף מיתומות, למרות שמדובר כאן בסכום לא קטן בכלל, אני מוותרת לך על כל הסכום הזה. תדעי לך שלא אני עושה לך טובה, אלא את זו שעושה לי טובה כי את היתומה ואת מזכה אותי, אני ממש מבקשת ממך שתסכימי לקבל את המתנה הזו ממני".

רוממתי אותה, נתתי לה את ההרגשה הכי טובה.

זה היה ניסיון קשה. הייתי צריכה כמה אלפי שקלים לתיקון מנוע הרכב שלי. לא היה לי כסף נאלצתי למכור את הרכב לחלקים. אמנם הפסדתי הרבה כסף וגם את הרכב... אך אמרתי לעצמי, את המצווה הזאת לא אפסיד!

כל זה כשאני נראית שיא המודרנית ואי אפשר לראות עלי שאני מסוגלת לעשות מעשה כזה.

הייתי מסרקת נשים לפעמים גם נשות רבנים, הן היו חושבות שאם אני מודרנית ואני גרושה אז מותר הכל. אם אני מתירנית במראה אני גם מתירנית בהשקפה שלי... וזה לא היה נכון כלל.

כפי שאמרתי: רק במראה שלי הייתה לי בעיה להיות צנועה, פשוט הייתי סולדת מצניעות. היו יושבות אצלי נשות אברכים והיו מספרות לי דברים חמורים שאיני יכולה לפרט... הייתי מזדעזעת מהסיפורים שלהן.

כל הסיפורים האלו חיזקו אצלי את ההרגשה המוטעית שרק הפנימיות קובעת ולא החיצוניות!

-

נשארתי בלי רכב, מה שפגע בעצם ביכולת העבודה שלי. המצב הכלכלי שלי מאותו יום התדרדר... הרבה עבודות – הרבה כלות, כבר לא יכולתי לקבל כי רכב לא היה לי, לא היה לי איך לנסוע לבתים של הכלות. בערך שנה וחצי הייתי במצב כלכלי מאוד קשה. שנה אחר כך עשיתי בר מצוה לבני הגדול, לא היה לי אפילו 5 שקלים לנסיעה באוטובוס מחומרת המצב הכלכלי.

חודשיים לאחר הבר מצוה של הילד, הייתה לי הצעה להשכיר איזשהו סטודיו צמוד לביתי. חשבתי לעצמי, 'יופי, הילדים שלי גדלו ולא נעים לי להכניס נשים לתוך הבית' – 250 דולר לחודש להשכיר את הסטודיו, לא כל כך נורא.

התייעצתי לפני כן עם אחי אם לקחת סיכון ולהשכיר או לא... אחי אמר לי: "אל תדאגי, מ-250 דולר אף אחד לא מת מזה... לא קורה כלום, אל תדאגי אני עומד מאחוריך".

"אבל אני לבד", די חששתי, "אני לא מקבלת דמי מזונות לילדים ואני משלמת משכנתא _ כלה כל_ אני עושה לבד... אם פתאום לא תהיה לי עבודה אז מה אעשה? מאיפה אשלם...? להתחייב על עוד 250 דולר??! כאילו שחסרים לי הוצאות..."

"אל תדאגי לא יקרה כלום... אעמוד מאחוריך". הוא העניק לי תחושת בטחון.

פתחתי את הסטודיו צמוד לביתי.

אחרי בערך חודש הגיעו אלי הרבה לקוחות.

כ-3, 4 לקוחות ביקשו ממני שאלמד אותן: "תשמעי אני מאוד רוצה ללמוד את המקצוע הזה, את יכולה ללמד אותי?"...

חשבתי לעצמי, אם יש 3, 4 בנות שרוצות ללמוד, כבר אפתח קבוצה, לא חשבתי

שיוולד מזה ה'בית הספר' הכי גדול בארץ!!!

לילה אחד אבא שלי בא אלי בחלום. אני חולמת שאני נמצאת במרתף במדבר במקום שומם לגמרי, המרתף היה נראה בנוי בדיוק כמו הסטודיו שהיה לי, היה לו איזושהי מדריגה שעולים לכיור חפיפה ושירותים ומטבחון... כל זה נמצא בתוך האדמה כשהפתח של הסטודיו נמצא למעלה בקו האדמה ואת הפתח סוגרת זכוכית שזאת בעצם הדלת כניסה.

אני רואה זקן עם גלימה לבנה וזקן ארוך יושב שם בצד, ולפתע, אבא שלי נכנס דרך הזכוכית (בחלום אני יודעת שאבא שלי מסוגל להיכנס בגלל שהוא כבר נפטר והוא רוח, הוא לא משהו ממשי), אבא שלי מביא לי לחם 3 פעמים ואומר לי: "בתי, אל תדאגי את לא לבד... תדעי לך בגלל שאת הבת של אברהם אבינו והבית שלך הוא בית של אברהם אבינו לכן כל פעם שתצטרכי לחם אביא לך" – הוא רמז לי בחלום שהזקן שיושב בצד זה היה אברהם אבינו. אברהם אבינו כידוע, מסמל את מידת החסד ובחלום הבנתי שזה בגלל החסד שעשיתי עם אותה כלה יתומה (אגב היא לא שוכחת לי את זה עד היום!)

חודשיים אחרי החלום הזה גלגלתי ים של כסף... פשוט התעשרתי. היו לי קרוב ל-200 תלמידות מכל הארץ והעולם!!! מצרפת – פריז, פרברי פריז, צפון צרפת, משוויץ, מלונדון... מהמקומות הכי נדחים בארץ, וממקומות שלא חלמתי... הגיעו אלי.

הכל התחיל ממודעה קטנה שפרסמתי – איך ומהיכן הגיעו אלי אינני יודעת. בחלוקת התעודות הראשונה שלי במחזור הראשון, היו לי 76 תלמידות!!! פשוט קצרתי הצלחה מסחררת... שמי הלך לפני והיכן שהייתי הולכת היו אומרות לי: "מה, זו את רבקה ח. זו את שכל העולם מדבר עלייך... זו את?" פרסמו עלי כתבות ענק בעיתונים, היה עיתון שנקרא 'מפתח העיר' עיתון מאוד גדול ומפורסם, הייתי כותבת שם עמודים שלמים! השם שלי רבקה ח. היה צועק 'הצילו' אי אפשר היה להתעלם מהשם שלי, היו לי גי'נגלים ופרסומות ברדיו 'קול חי' אפילו הופעתי בתוכנית ייעוץ ברדיו – ייעצתי למאזינים בשידור חי על בעיות שיער על נשירת שיער... וכן הלאה...

באחד הימים, טסתי לצרפת לתערוכה בין לאומית בארמון וורסאי, היו שם בארמון 3 קומות של תערוכה.

מכל קצווי העולם באו. הגיעו אומנים, אומני שיער ואיפור, תצוגות אופנה ענקיות, הפקות ענק... ממש דברים אסטרונומיים... למדתי שם והשתלמתי בכימיה של צבעים וכן תכשירים חדשים שיש היום.

יצאתי מהארץ עם משלחת של כ-30 איש!! ביניהם היו מנהלים בכירים, אנשים מפורסמים... החברה בצרפת שאירחה אותנו היא מבין החברות המובילות בתחום השיער והיופי בעולם, הבכירים שבחברה התרשמו ממני מאוד לטובה והזמינו אותי אחרי חודש וחצי והפעם לבדוק אפשרות לשיתוף פעולה עסקי.

מלבד היותי מומחית גדולה בפאות, הייתי מומחית גם בהדבקות שיער רפואיות: שזירות שיער, מטפלת בבעיות של נשירת שיער והתקרחויות של אנשים... עבדתי גם עם חולי סרטן... מעבר לכך שהייתי פאנית מצליחה הייתי ממש 'מאסטר' – מומחית ברמה עולמית!!!

אחרי חודש וחצי טסתי פעם שניה לדרום צרפת. הכניסו אותי למפעלים לראות איך מייצרים את כל צבעי השיער, כל מיני חומרים ותכשירים, ג'לים, שמפונים... ראיתי את כל המיכלים והדודים – הייתי נוכחת במקום רואה ולומדת את הכל.

שם בצרפת, הייתה איזושהי מרצה באוניברסיטה בין האנשים שהיו איתי בפגישות העסקיות שם. היא הייתה אמורה להיות היחצנית שלי בכל איזור אירופה. המגמה הייתה שיהיה סניף שלי באירופה ששם אינני מלמדת אנשים מהתחלה – אנשים שבכלל לא יודעים את מקצוע הספרות – אלא אני אמורה ללמד בעלי מספרות, הדבקות רפואיות ועבודה על פאות שזה כולל עיצוב סירוק חפיפה... וכל מה שכרוך בזה. – הייתי אמורה להרוויח מכל העסק הזה פשוט ים של כסף!!! היו לי שם אנשי מקצוע מהמובילים ביותר בעולם, מנכ"ל מכירות עולמי של החברה העולמית והיחצנית שלי (שהיא גם כן יחצנית של החברה...) בקיצור אנשי מקצוע מהשורה העליונה.

שם, בצרפת, כשהייתי שקועה כל כולי באותם פגישות... קיבלתי טלפון לא כל כך נעים מהארץ.

מיד ידעתי שאני חוזרת לארץ לאיזושהי בעיה אך לא שיערתי עד כמה שהיא חמורה. מפאת כבודם של ילדיי אינני יכולה לפרט איזו טרגדיה עברתי... אך כשחזרתי מצרפת בפעם השניה פשוט עברתי טרגדיה נוראה שגרמה לי להתמוטטות נפשית מאוד קשה. הודעתי בצרפת שהכל מבוטל.

בסך הכל הייתי אמורה לטוס אחת לחודשיים שלושה למשך 4 ימים עם מתורגמנים צמודים כדי לתת את מה שאני יודעת ולחזור לארץ ולגרוף חבילות של כסף! הודעתי שאני נמצאת בבעיה מאוד אישית – משפחתית ומה שחשוב לי כרגע זה לטפל בילדים שלי.

חזרתי ללמד את התלמידות שלי – במשך כעשרה ימים עד שאיבדתי את ההכרה. פשוט התמוטטתי לגמרי! הודעתי לבנות שפשוט אינני מסוגלת כרגע להמשיך ללמד, אינני

מרגישה טוב ואני עומדת בפני מציאות מאוד קשה.
 כמובן שהתנצלותי בפניהן, והבטחתי שאודיע בהמשך מה יהיה...

אחרי חודש וחצי חזרתי ללמד אותן, ולאחר כמה חודשים סגרתי את העסק טוטלית!!
 וצללתי לתוך עולם של ייסורי גוף ונפש קשים מנשוא.

במשך מעל שנתיים!! הייתי עם כדורי הרגעה מרותקת למיטה, ממש מנותקת מהעולם.
 הייתי במצב סיעודי קשה... לא הייתי מסוגלת להרים את הראש, לא הייתי מסוגלת לרחוק
 אפילו כוס!...

היו רוחצים אותי, מלבישים אותי, מאכילים אותי, ירדתי במשקל – הייתי בתת משקל,
 הגעתי ל-40 קילו!!!... המשבר הנפשי שלי בא לידי ביטוי בקריסה של הגוף שלי. –
 הייתי לעיתים קרובות מאבדת את ההכרה... היה לי כאבים פיזיים חזקים מאוד בכל הגוף,
 עברתי ייסורי נפש וגוף מאוד מאוד קשים... לא היה איבר בגוף, שריר, או גיד שלא סבלתי
 ממנו כאבי תופת. הייתי מרימה את העיניים שלי לשמיים ואומרת לקב"ה: "אבא יקר
 שלי, אני יודעת שאתה מכניס אותי כרגע להרתחה, אני יודעת שכרגע אתה מכבס את
 הנשמה שלי, אני יודעת... אני מודה לך, אני יודעת שאתה אוהב אותי אני יודעת שאתה
 מכפר לי את העוונות שלי אני יודעת שחטאתי בהחטאת הרבים... כשהייתי לא צנועה...אבא
 אני אוהבת אותך גם כשאתה מייסר אותי...".

חטאתי וידעתי שאני חוטאת, זה לא היה משהו שלא ידעתי ועשיתי את זה מתוך בורות,
 ידעתי בידיעה ברורה שאני כרגע עושה חטא... שאני כרגע לא צנועה, שאני כרגע שורפת
 לגברים את העיניים! – כשסבלתי את הכאבים ידעתי שאני עוברת איזשהו תהליך כיבוס,
 ענישה – כפרת עוונות.

בזמן הזה עברתי במקביל פריצות אחת לחודשיים. פרצו לי את הרכב וגנבו לי אותו, לא
 היה לי עליו ביטוח... לאחר חודשיים נכנסו לי הביתה וגנבו לי ציוד של איפור השווה
 בממוצע בין 15,000 ל-20,000!! ואחרי חודש שוב פרצו וגנבו כמות גדולה של צבעי
 שיער בשווי של 10,000!! כך לאט לאט רששו אותי... נשארתי בלי כלום!... ובנוסף,
 הייתי באותו זמן חולה מאוד.

הקב"ה עשה איתי חסד עצום עם הטרגדיה הזאת. זה קצת הרגיע אותי... מי יודע להיכן
 הייתי מגיעה עם כל הכסף שהייתי גורפת בארץ ובחו"ל אם לא הייתי מקבלת את הסטירה
 הזאת?... מי יודע לאן הייתי נופלת? הקב"ה הפיל אותי לצורך עליה.

הייתי מעל שנתיים במצב מאוד מאוד קשה, אנשים הוציאו עלי שם רע. אמרו עלי שאני ברחתי עם כספים לחוץ לארץ... ועוד כל מיני דברים רעים ונוכלויות המציאו עלי...

אלו שידעו מקרוב שאני עוברת משבר נפשי, גם אמרו שהשתגעתי. כל אחד מצא לו איך 'לקשט' את הלשון הרע עלי.

הלכתי לפסיכיאטרית והתייעצתי איתה.

אמרתי לה: "תעשי לי טובה, תבדקי אותי תראי מה קורה איתי, אני לא רוצה את הכדורים האלה יותר!! אני רוצה לחזור לכוחות שלי, הייתי בחורה עם מרץ, בחורה מאוד כריזמטית, מזיזה עניינים... אני לא אוהבת את עצמי במצב הזה אני לא מסוגלת אפילו לקום, למה אני מאבדת את ההכרה כל פעם?" – סיפרתי לה שיום אחד אחי נקש בדלת ובאתי לפתוח לו את הדלת, ועד שהגעתי לדלת ראיתי את הכל שחור ומיד התעלפתי, נזרקתי לרצפה, כל הפנים שלי נהיו כחולות... – כך דיברתי ודיברתי כשעה וחצי.

היא פנתה אלי ואמרה לי: "נכון שאת במצב סיעודי קשה. את יושבת מולי, את אחרי מקלחת, את לא מוזנחת, את לא מלוכלכת... הקשיבי יקירתי, אין מקום לאשפז אותך כי זה לא המקום שלך את לגמרי נורמאלית! פשוט מה שקרה לך, את סבלת הרבה מאוד במשך תקופה מאוד ארוכה, אף פעם לא טיפלת בעצמך, היית קשוחה עם עצמך, ופשוט מאוד הגוף שלך קרס! הוא לא היה מסוגל לעמוד בנטל של הסבל הזה. מה שאת צריכה לעשות זה לנוח... רק לנוח ולנוח כל הזמן... את תקומי לבד". – כל הזמן הייתי נלחמת עם עצמי לקום... היא אמרה לי: "רק תנוחי! יום יבוא ולאט לאט את תקומי!".

באותו זמן המשפחה שלי עזרה לי. אמא שלי עמדה לצידי, טיפלה בי ובילדים עד שלאט לאט התאוששתי. חזרתי לעצמי, הפסקתי לקחת כדורי הרגעה. כמובן שזה בזכות התפילות! רק בזכות התפילות הפסקתי לקחת טיפולים תרופתיים לא הייתי צריכה את זה יותר, חזרתי לכוחות שלי חזרתי לגור בבית שלי ולטפל בילדים שלי במלוא הכוח... חזרתי לעבודה – לימים הקודמים שלי למכור פאות ולעשות כמה מאות שקלים ביום – חזרתי לעשות כסף.

תמיד ידעתי שאני צריכה לקבל על עצמי משהו ולא ידעתי מהו... הייתי מוכנה לעשות ולקבל על עצמי הכל... אבל עד הצניעות! אל תדברו איתי בכלל על צניעות!

אני חייבת להדגיש שהיו תקופות בחיים שלי שהרגשתי ששיער ופאה זה אותו דבר! – פאה זה לא כיסוי ראש! ומכוח המחשבה הזאת שזה לא כיסוי ראש, אמרתי לעצמי: 'רגע, את מי אני משקרת? אם אני הולכת עם פאה אז אוריד אותה... מה ההבדל?' ואז גם הורדתי את הפאה. כי לא הרגשתי בכלל שזה כיסוי ראש, זו רמאות! זה לשים סטרא אחרא על הראש!!!

לאחר שהורדתי את הפאה קיצרתי גם את השרוולים ואת החצאית, אמרתי מה זה משנה ס"מ יותר ס"מ פחות? הרשיתי לעצמי להיות במראה קצת יותר נועז... זה היה פחות מתרדי מודרני זה היה כמו דתי לייט כזה, משהו לא מוגדר.

חשבתי לקבל חיזוק בכל, אך לקבל על עצמי צניעות?? עד כאן! יש לי מספיק מצוות שאני עושה אותם! מה לעשות, לכל אחד יש את החולשה שלו, זו החולשה שלי! ככה הקב"ה ברא אותי, אני חיה בעולם של יופי וזהו!... הייתי מודעת לנגע הזה של החוסר צניעות, והתכחשתי לו! אמרתי: 'פה אי אפשר לדבר איתי, גמרנו! יש מצוות אחרות יש חסד יש תפילה יש כל מיני דברים... להקפיד פה להקפיד שם... עד הצניעות!'

הייתי אומרת לעצמי: 'רגע, כל החרדיות שבבני ברק וכי הן יותר צנועות ממני??!... אלה שהבנים שלהן בשיבות ובתלמודי תורה – בעיניי הן לא צנועות!' (גם היום אני חושבת שהן לא צנועות. לא כולן כמובן!)

חייתי בבני ברק 40 שנה... לדעתי כל הרחוב שם הוא לא צנוע בכלל, מה ההבדל ביניהם לבין אחת שהולכת בדיזינגוף? אין הבדל! זו צועקת 'תסתכלו עלי' וזו צועקת 'תסתכלו עלי'! אדרבה, החרדית מושכת יותר מהחילונית כי החילונית מראה את הכל, מה כבר נשאר לה להראות? והחרדיות שכאלו הן צנועות והולכות כמו דוגמניות ברחוב הן צועקות עם המראה שלהן. – זה שכנע אותי, זה ניחם אותי, בזה שראיתי את כולן את נשות רחוב רבי עקיבא הולכות כך.

יש לי חברה מאוד מאוד טובה שהבת שלה נשואה לאחד האדמורי"ם הגדולים בארץ. אשה שנראית שיא המודרנית; פאה עד אמצע הגב, איפור כבד, צמוד, קצר, גרביים שקופות נעלי עקב, הכל... ממש מעודכת מבחינה אופנתית. בעלה מוכר כרב, הילדים שלה בחורי ישיבות... אז למה שאחת כמוני מאוד מודרנית תחשוב שהיא צריכה להשתנות בצניעות... במה היא יותר צנועה ממני? היא רק מדמיינת שהיא יותר צנועה ממני.

האבסורד הוא שהן יודעות להעיר לאחרות שהן לא הולכות צנוע כי הן בטוחות שהן צנועות!

ויותר מזה – הן חיות באשליה שהן עושות קידוש ה', הן אומרות: "תראו, העולם החילוני רואה אותנו באור חיובי... אנחנו עושות קידוש ה', כשהחילונים רואים אותנו הם לא נסלדים מחרדים..."

אשליות!

עדיין הרגשתי שזה לא מספיק! – הנשמה שלי זועקת למשהו אחר, אמיתי, למשהו שיתן לי שקט ושלוה... פשוט לא היה לי שקט נפשי... הנשמה שלי כל הזמן הייתה בחיפוש ולא ידעתי אחרי מה.

כל הזמן הייתי חושבת ומבקשת מבורא עולם: 'הקב"ה במה אני צריכה להשתנות? אנא, תן לי רמז!'

לילה אחד, ב – 2:00 לפנות בוקר. הילדים שלי קמים ורואים אותי יושבת בוכה, ומתפללת מול נרות – אין צדיק שעזבתי אותו בשקט הדלקתי נרות לעילוי נשמת כל הצדיקים, כל המטבח שלי היה מלא בנרות.

"אמא מה קרה? קרה משהו?!" הם נבהלו כשראו אותי.

"אני רק מתפללת! לא קרה כלום..." ניסיתי להרגיע אותם.

התפללתי עם דמעות מכל הלב, ממש בבכי חזק: "בבקשה אבא שבשמים, בבקשה אבא שלי יצחק בן מרים, בבקשה תתפלל עלי אתה צדיק תעשה רעש בשמים, תבוא לי בחלום... רבי מאיר בעל הנס... תבואו לי בחלום או תעשו לי סימן ברור... אני קטנה, אני אשה תמימה, אינני מבינה רמזים, אני רוצה סימן הכי ברור שיש מה אני צריכה לקבל על עצמי שיעשה רעש בשמים!! – אבא שבשמים הקב"ה, יש לך את כל הדרכים... אני מתחננת לפניך שתראה לי בצורה ברורה מה אני צריכה לקבל על עצמי, אני רוצה לזעזע את השמים! כדי שהחיים שלי יקבלו תפנית אחרת..."

סיימתי להתפלל נרגעתי מהבכי, חזרתי למיטה שלי. פתחתי את המחשב ולתדהמתי באותם רגעים שאני מתפללת נשלח לי "מייל" – אין לי מושג איך הגיעו לכתובת ה"מייל" שלי. (במחשב – לא הייתי צופה חלילה בדברים לא צנועים, אדרבה, דברים שיכולים לתת כוח... הייתי אוהבת לראות כל מיני סרטוני וידיאו על אנשים שעברו מוות קליני וכדומה... אני אוהבת את הדברים האלה יש לי משיכה לרוחניות הזו). אני רואה שיש לי הודעה בדואר אלקטרוני.

אני פותחת ומסתכלת, רואה ששלחו לי סרטון וידיאו... מה הסרטון וידיאו הזה? 'סעדה' (זהו סרט מחזק ומרגש, של אשה חילונית שקיבלה איתותים מדהימים משמים עד שחזרה בתשובה שלימה!) – קיבלתי את הסימן הכי ברור שיש!!!

עד 3:30 לפנות בוקר אני רואה את הסרטון הזה כשאני בוכה ובוכה... הזדהיתי איתה בהרבה מאוד דברים... ב-3:30 לפנות בוקר, עם דמעות בעיניים, החלטתי!

"זהו!! אבא שבשמים, החלטתי! אני קמה בבוקר ומחליפה את כל המלתחה שלי!!! – אני לא עושה את זה בשלבים... אלא בפעם אחת!!! אני לא יודעת איך אבא, אין לי כסף לקנות בגדים, אין לי כסף להחליף מלתחה... מהיום אני מתחילה ללכת עם חצאיות יותר ארוכות יותר רחבות, עם בגדים לא צמודים, עם צווארון סגור, עם מטפחת ורק מטפחת!

שום פאה אני לא רוצה, שום מודרניזציה אני לא רוצה... אני לא רוצה יותר לגרום לאף גבר להרהר בי אני רוצה להיות האשה הכי צנועה... יש לי פאות מודרניות, יש לי פאות מאוד יקרות (כל פאה בסביבות 1,600 דולר!) אני הולכת לשרוף אותן... נגמרו כל השטויות, זהו!".

כל זה לבד עם עצמי – פתאום נפתח בי משהו... כנראה ששמעו את התפילה שלי ופתחו לי את הפתח הזה. זה מה שהנשמה שלי הייתה צריכה!!!

מאותו רגע שהחלטתי, הרגשתי כזאת שלווה עצומה שמעולם לא הרגשתי שלווה כזו!! ברגעים שהיה לי חבילות של כסף והייתי הולכת עם 2,000 שקל לקניון, מפנקת את עצמי בבגדי מעצבים ונעליים בשווי של 1,500 שקל!!! שאשה יכולה לחלום... וקונה ככל העולה על רוחי – לא הרגשתי שלווה כזאת!

טלפנתי לאחותי ואמרתי לה: "תראי, קיבלתי על עצמי כך וכך... אבל אין לי כסף לקנות בגדים, אני לא יודעת איך אתחיל לקנות בגדים יותר רחבים יותר ארוכים... איך אני אעשה את זה ואין לי מספיק כסף? וגם מה יהיה עם הפרנסה שלי? הרי עד עכשיו עבדתי במכירת ועיצוב פאות, ועכשיו קיבלתי על עצמי להפקיד את הפרנסה בידי שמים, אני לא מוכנה בעד שום הון שבעולם למכור את העולם הבא שלי ולסייע לנשים להסתובב מטופחות ולהכשיל את הגברים.

לא אסייע להחטיא את הרבים גם אם זה לצורך פרנסה! אני לא מוכנה!".

מאז שקיבלתי על עצמי להשתנות, כבר מאותו יום לא קיבלתי יותר לקוחות מתוך רצון עצמי.

בהתחלה אמרו לי: "מה קרה לך, השתגעת?... נפלת על הראש?... איך את עושה כזה דבר???". נשים היו אומרות לי: "אני רוצה אותך ורק אותך... מה איכפת לך את מרויחה כסף...".

היו לי לקוחות של שנים שאני ורק אני הבנתי את הראש שלהן וידעתי לעשות להן מה שהיו צריכות ומה שהיו רוצות... ופתאום להחליף מישהי אחרת זה היה בשבילן אסון.

אמרתי לכולן: "לא! בשום אופן לא! – את העולם הבא שלי אני לא מוכרת בכסף! אני לא מוכנה לקבל כסף שנשים יבראו בזה מלאכי חבלה, לא מוכנה!". (אגב יש אנשים שעד היום קשה להם לקבל את זה – על כך שזרקתי פרנסה של 26 שנה לים ברגע אחד. ללא פחד).

הגעתי למצב כזה שלא היה לי עם מה לעשות שבת.

הייתי מכינה לילדים 'ספגטי' לא היה לי כסף לקנות חלות, לא היה לי מה לאכול... הייתי

קמה בבוקר ולא היה לי כסף ללכת למכולת לקנות אוכל. אני לא מדברת על גבינה ועל חלב... אני מדברת על לחם, לא היה לי כסף לקנות אפילו לחם. העוני היה ניכר בהחלט. אך הייתה לי שמחה פנימית ושלוה – שמעולם לא חלמתי שעברתי אי פעם איזה שהוא משבר נפשי – הייתי נינוחה ושלוה, היה לי רוגע כזה שאינני יודעת להסביר אותו... בזמן שהייתי עושה ים של כסף לא הייתי רגועה כמו אז שהייתי נמצאת בעניות נוראה!

הייתי צריכה לחפש עבודה. לא ידעתי במה להתחיל. אמרתי לאחותי: "אני מוכנה לעבוד בניקיון... אך כל עבודה שאני מנסה להתחיל נחתכת לי באמצע... לא הולך". וגם אם הייתי מוצאת עבודה אחרת, לא היה לי כסף לנסיעות... היו לי כל מיני מכשולים וקשיים... בסוף איכשהו התגברתי והלכתי לעבוד במשק בית. איזה כיף, לא אומרים לי: 'תעשי שיהיה יותר נפוח, פחות נפוח... תרימי את הפוני, תורירי את הפוני'... איזה כיף, אני ראש קטן נמצאת בפניה שלי... וגם ריפוי בעיסוק... – פשוט נהניתי מהעבודה הזאת.

עברתי פיתויים וניסיונות מאוד לא קלים אך עמדתי בזה. לאחר זמן קצר באה אלי מישהי ורוצה לקנות ממני פאה. סירבתי.

"מה איכפת לך את מרויחה כסף?" (כל נתח רווחים של מכירת פאה, זה לפחות 2,000 שקל!!)

הייתי אומרת לכל אלו: "לא תודה, תהיו בריאים". הייתי עובדת במשק בית ב-40 שקל לשעה, ומייגעת את עצמי בעבודה ומתלכלכת... העיקר לא ליהנות מהכסף הזה של החטאת הרבים.

כעבור מספר חודשים אני מקבלת טלפון מבן דודה שלי. "אני חייב את העזרה שלך"

"כן מה אתה רוצה, מה אני יכולה לעזור?"

"אני עושה בר מצוה לבן, את יודעת שלאשתי יש בעיה עם כיסוי ראש ואני מאוד רוצה שבבר המצוה של הבן היא תכסה את הראש, לבסוף התפשרנו על פאה". – 18 שנה הוא נלחם עם אשתו שתלך עם כיסוי ראש.

"אני רוצה לומר לך שאני קיבלתי על עצמי לא להתעסק יותר עם פאות, אך בגלל שמדובר פה במישהי שהיא לגמרי לא מכסה ואולי זה יכניס אותה לפחות למסלול של כאילו כיסוי ראש ולאט לאט היא תקבל על עצמה מטפחות, רק בגלל זה אני מסכימה".

עזרתי לה. כמובן שבמקביל אמרתי לה שזה לא כיסוי ראש זה סתם רמאות...

הבן דודה שלי ראה את הדבקות שלי ואת היושר שלי, הוא תמיד ראה אותי מאוד מודרנית מאוד בעניינים... פתאום הוא רואה אותי משהו אחר לגמרי, אני כל היום מדברת איתו דברי תורה ואמונה... כבר לא מדברים על יופי... כלה כל... העולם הגדול... עסקים... ביזנס... הוא ראה שהשתנית.

ואז יום אחד הוא אומר לי: "תשמעי אבל אני חייב לומר לך יש לי משהו בדיוק בשבילך, גם לו יש צידקות כזו ויראת שמים, הוא תלמיד חכם..."
 עניתי לו: "אני בשקט שלי, בשלוח שלי, לא רוצה להתחתן... טוב לי איפה שאני"
 "את חייבת לנסות, מה איכפת לך? תכירי אותו."

הוא נתן לו את הטלפון שלי.
 ערב אחד הבחור מתקשר אלי. הוא דיבר איתי בדיוק שתי דקות. לבסוף אמר לי: "טוב, אדבר עם הבן דודה שלך".
 עברו שבועיים והבחור לא מתקשר.
 לאחר שבועיים נסעתי לבקר את הדוד.
 אותו בן הדודה שלי עשה לי תרגיל. הוא הביא את הבחור כאילו במקרה. ואז בעצם ראיתי אותו בפעם הראשונה. באותו רגע שהוא נכנס, חשבת בליבי: 'זה בעלי'.
 הוא ראה אותי וחשב בליבו: 'זו האשה שחיפשתי כל החיים'.
 כל זה בלי לדעת אחד על השני.

לאחר חודשיים הגיע הבר מצוה של הבן דודה, ושם נפגשנו בפעם השניה.
 לאחר יומיים נפגשנו שוב, זו הייתה למעשה הפגישה הראשונה הפורמלית.
 דיברנו קצת... לאחר 10 דקות הוא מציע לי נישואין.
 כמובן שהסכמתי מיד. תוך שבועיים היינו תחת החופה.

בהכנות לחופה – חשבת לעצמי: 'נכון לעכשיו בכל זאת אני כלה, אז כלה צריכה קצת להסתדר... אשים פאה! רק לחתונה שלי זה הכל! ואחרי החופה אשים מטפחת!'

דיברתי עם חברה שלי – אחת היצרניות הגדולות של הפאות... בעבר היא הייתה השותפה שלי, ואמרת לי: "את חייבת להביא לי פאה ליום אחד"
 "אין בעיה בשמחה" – היא נתנה לי פאה מופצצת. סידרתי אותה כמו שצריך, אני יודעת שאני עוד יומיים מתחתנת ויש לי פאה מוכנה.

התראנו. היינו חייבים לעשות סידורים אחרונים לפני החתונה. הגענו הביתה, הצעתי לו:
 "בוא תראה את הפאה, מה אתה אומר?"
 "תעשי לי טובה... אני נגד פאות! אני מתבייש שיראו אותך עם פאה בחתונה"

"אני ממש מבקשת ממך... תראה, נכון שאני קיבלתי על עצמי מטפחות אך בכל זאת אני כלה אני לא הולכת לשים שמלת כלה, אני רק לובשת חליפה, לפחות בחתונה שלי אני רוצה להיראות יפה, זה הכל".

"טוב, אם זה הרצון שלך, אז בסדר". – הוא היה מעט מאוכזב – אמר שלום והלך. חבשתי את הפאה כדי לראות במראה איך היא עלי. ואז... משום מה קרה לי דבר מוזר... כשחבשתי את הפאה עלי... ממש מיד ללא כל שהיות זרקתי אותה מהראש!!! – פשוט הנשמה שלי לא הייתה מסוגלת לקבל אותה, לא יכולתי לסבול את הטומאה הזאת על הראש שלי... הרגשתי כאילו משהו בוער לי מבפנים.

התקשרתי אליו. "יש לי משהו לשמח אותך...?"

"כן"

"אני הולכת עם מטפחת לחתונה"

"מה? איזה יופי!" – הוא היה כל כך מאושר – "זהו! קנית אותי לכל החיים!"

בבוקרו של יום החתונה קמתי עם פרצוף נפוח, עיניים נפוחות, וירוס, חום גבוה... הייתי נראית גרוע ביותר. הסתכלתי על עצמי במראה ואמרתי לה: 'תקשיבי לי מראה, ותקשיבי לי אתה יצר הרע, אתם חושבים לעבוד עלי?!... אתה בא אלי עם פרצוף נפוח ביום החתונה ועם עיניים נפוחות...' – הייתה לי דלקת חריפה בעיניים, בחיים לא הייתה לי דלקת כזו. העיניים היו נדבקות לי ושורפות. – 'איך לי זמן ללכת לרופא עיניים ולא לשים טיפות עיניים ולא שום דבר. חשבת לעבוד עלי, שבגלל זה אולי אשים פאה ואטשטש את העיניים הנפוחות ואת הפנים הנפוחות???!... אז תדע שאין לך שום סיכוי! כי גם אם אני אצטרך ללכת לחתונה שלי עם מטפחת ובלי איפור... אני אלך לחופה שלי בלי איפור ועם מטפחת! ואפילו אם אצטרך להיות הכי מכווערת... כי כך החלטתי! אני לא אתן לך את התענוג הזה להרוס לי את הצניעות!!'.

לא האמנתי שאני בחופה שלי אלך עם מטפחת ראש פשוטה וצנועה – אני רבקה ח. אמנית האיפור והיופי – כשהפרצוף שלי כולו נפוח והעיניים שלי נפוחות ושורפות.

אני רוצה לומר: שזכיתי באדם גדול. הוא ראש קהילה, רב פוסק הלכה בהלכות טהרה, רב מקדש, בעל מידות מדהימות... לא ציפיתי לעולם שאקבל מתנה כזו נפלאה. רק אחרי החתונה ידעתי שהוא אדם גדול. לפני כן חשבתי שהוא רק אברך.

היום אני מזכה את הרבים. אני מרכזת מתנדבות של ארגון קירוב לבבות בהפצת טהרת המשפחה.

היום אני מובילה נשים למקווה. אני מוסרת שיעורי תורה ומקרכת נשים ליהדות. זכיתי להוביל הרבה בנות שיקבלו על עצמן צניעות.

עד היום יש רגעים קשים שאני מתמודדת איתם. חברה שלי, מאוד מודרנית ובעלה רב, מתקשרת אלי. דיברנו בטלפון: "מה איתך? ... מה חדש? ... מה את עושה היום?" עניתי לה: "קיבלתי על עצמי צניעות... מטפחת... אני כיום מוסרת שיעורים..." "טוב, זה שקיבלת על עצמך מטפחת זה יפה מאוד... אבל את יכולה להיות גם עם מטפחת מודרנית" "תגידי לי, את נורמאלית?!". עניתי לה המומה. "למה לא? תתייפי קצת... תתאפרי... תשימי איזה פרח יפה במטפחת... קצת נעלי עקב... תהיי עדכנית" "את נורמאלית?? שאני אלך עם עקבים?! חלילה, אני לא הולכת עם עקבים ואני לא מתאפרת... על מה את מדברת בכלל...? נפלת על הראש??!".

גם היום שאני באה לאירועים וחתונות של המשפחה, מסתכלים עלי ואומרים לי: "זו את רבקי? זו את?". – אני הולכת היום לאירועים בלי איפור. ואם יש אירוע מאוד מאוד קרוב, אני שמה מעט איפור ועדין מאוד... רק כדי להחיות את הפנים. אני כבר לא מתחברת לזה, זה נעשה פסול בעיניי.

ברוך ה' במשך 24 שעות ביממה אני רק מזכה את הרבים, זה העיסוק שלי. החיים שלי קיבלו תפנית אחרת לגמרי – זה חיים אחרים לגמרי, חיים מלאים בתוכן רוחני עשיר.

אני מודה להקב"ה שזיכה אותי לקבל מתנה נפלאה – לעשות תשובת המשקל בכזו קלות. אין לי מילים לתאר את עוצמת האושר שבי ותחושת הסיפוק האופפת אותי.

תוכחת מקורחת

ה לא קל לי לספר לכן את סיפורי. אבל קיבלתי על עצמי בלי נדר כמובן, לספר את הסיפור כדי לקדש שם שמים ברבים ולהודות לקב"ה על הנס הגלוי שעברנו במשפחה. הסיפור שאני מספרת לכן משתרע על שתי תקופות. תקופה אחת זו תקופה מיד אחרי הנישואים של הבת הגדולה שלנו. בחורה שסיימה בסמינר הישן בירושלים, שכל אמא מחכה שיגיע הרגע והבת שלה תקבל את הזיווג המתאים לה. – בודקים בין המשפחות הטובות וברוך ה' היא זוכה לתלמיד חכם חשוב מאוד, בוגר ישיבה חשובה בירושלים. אין יותר מאושרים מאיתנו שהבת שלנו ברוך ה' מתחילה את הדרך. תקופה שניה התחילה לאחר הלידה הראשונה שלה, הבת שלנו מרגישה לא טוב. מי שידעת – ישנם בחורי ישיבה שמאוד חשוב להם שכלתם תלך עם פאה לאחר החתונה. וכך זה היה. היא הלכה עם פאה בלונדינית... ועם הפאה היא ניראתה הרבה יותר יפה.

אני זוכרת שחמותה הביאה לה לאחד האירועים איזו שמלה יפה מחוץ לארץ. כשהיא לבשה אותה היא הייתה כל כל יפה... אמרתי: 'ה' ירחם, זה אמנם יופי... אבל לא שלנו! זה לא יופי שלנו!!' – כשדיברתי איתה על כך, היא אמרה לי: "אמא, זה הרצון של בעלי! ככה הוא אוהב אותי...".

אמא לא יכולה לדבר. אמא יכולה לשכנע, אמא יכולה לומר איזה משהו... אבל אמא לא יכולה להכתיב. – זהו! הבת כבר נשואה.

אז מה אמא יכולה להגיד...? היא יכולה להתפלל שה' יפתח להם את העיניים. לצערי, במקרה שלנו, הקב"ה פתח את העיניים אבל בצורה מאוד כואבת... גילו לה גידול בראש!!!

אני עובדת בתלבושת אחידה לבנות, אני מוכרת תלבושות לכל בתי הספר בארץ. כשגילו לבת שלי את הגידול הזה, אני עצמי לקחתי את זה בצורה אישית מאוד קשה. בכיתי לפני הקב"ה ואמרתי לו: "אבא יקר, מה אני לא עושה למען הבנות שלך, אני סוחבת קרטונים של בגדים ובדים – אשה בגילי. אני מתרוצצת לדרום ולצפון... והכל בשביל שתהיינה חולצות צנועות ובדים אטומים... הכל בצניעות. ואם אני עושה בשביל הבנות שלך... אתה לא תעשה למען הבת שלי...?! אני מבקשת ממך, תרפא אותה! תרפא אותה! אני רוצה לראות ממנה ילדים... נכדים, אני לא רוצה שיקרה לה משהו, אני לא רוצה לחשוב אפילו שיקרה לה משהו".

ובאמת הלכתי והתפללתי על קברות צדיקים והקב"ה שמע את התפילה שלי. היא יצאה מזה... היא החלימה! – וברוך ה' נולדו לה עוד שני ילדים. היה לה כבר שלושה ילדים והילדה השלישית קראו לה על שמי – לאה. ילדה מקסימה פיקחית בצורה בלתי רגילה, תינוקת בת שלושה חודשים... הכל היה בסדר.

פתאום הבת שלי שוב לא מרגישה טוב.
 "אמא, יש לי סחרחורות, יש לי כאבי ראש..."
 באה אלי השכנה ואומרת לי: "אל תדאגי, יש איזה וירוס כזה שמסתובב שמרגישים כאבי ראש וסחרחורות זה יעבור לה, עוד שבוע שבועים זה יעבור".

עובר עוד שבוע עוד שבועים... והמצב רק הולך ומחריף.

יש לי שתי בנות נשואות שגרות אחת ליד השניה ב'רמות'.
 הבת השניה אומרת לי: "אמא, תשמעי, זה לא מוצא חן בעיני בכלל, אני לא רוצה להפחיד אותך אבל אני שואלת אותה: "נחמי, תגידי, מה מספר הטלפון של זה וזה"... והיא אומרת לי מספרים שגויים.
 אני אומרת לה: "נחמי, תגידי רגע, מה הכתובת שלך...?" – כך אני מנסה אותה והיא שוכחת פרטים... אמא, זה מאוד לא מוצא חן בעיניי"
 אמרתי לה: "את יודעת מה? אני עולה לירושלים, זה כבר מתחיל להדאיג אותי".

אני גרה ב'קרית ספר'. תכננתי לעלות לירושלים כבר באותו יום לראות מה קורה... אסור לנו להזניח את זה. זה כבר לא כל כך פשוט. – אך בפועל לא יכולתי באותו יום לעלות לירושלים.

בבוקר הבת שלי שוב מתקשרת אלי ואומרת לי מזועזעת: "אמא אל תשאלי, משהו קרה לעיניים של נחמי, אני לא רוצה אפילו להגיד לה היא בטח לא שמה לב, עין אחת פשוט עלתה למעלה..."

כאן כבר לא יכולתי להישאר אדישה – מיד בהזדמנות הראשונה באתי לראות אותה.

זה היה פשוט מזועזע... לא האמנתי שזו הבת שלי!!

זה היה נראה כאילו שמישהו לקח את הפרצוף שלה ועשה לו כמין צורה כזו מעוותת... בחורה יפיפייה! עיניים כחולות! בורקות! פתאום אתם רואים שהפנים שלה... זה לא זה!
 זה לא זה!

זה משהו אחר לגמרי...!!!

הייתה לי הרגשה מאוד לא טובה.

רצנו איתה מיד לבית חולים 'הדסה'. מיד שלחו אותה לבדיקת 'אמאריי' ואני רואה את הרופאים מדברים שם ביניהם. הם מתלבטים איך לגשת אלינו... אני כבר אמרתי לבעלה של בתי: "תשמע, זה לא מוצא חן בעיניי, תראה איך שהם מסתודדים שם... הבשורה לא טובה.

הם מגיעים אלינו, ואומרים: "אנחנו לא יודעים איך להגיד לכם... אבל יש לה גידול בראש!!!"

ברגע שאמרו לנו את זה, החתן שלי – בעלה של בתי, בחור צדיק כזה אמיתי – פתאום אני רואה אותו... כולו נרעד ופורץ בבכי כמו ילד קטן, הוא פשוט לא האמין... הוא רואה את האשה שלו שוכבת שם, כולה חסרת אונים... הפרצוף שלה מעוות... הכל השתנה שם... כמו איזה סרט בלהות שהתחבר לחיים המשפחתיים שלהם ויש להם שני ילדים ותינוקת...

אני התאפקתי בכל כוחי ושמרתי על קור רוח. אמרתי לו: "תשמע, כמו שזה בא זה יכול ללכת. יש לנו אבא חזק בשמים והוא כל יכול בוא נראה מה צריך לעשות עכשיו, בעזרת ה' הכל יהיה בסדר... על מה בכלל לבכות?!" – עם אבא כזה שבורא שמים וארץ ובורא את כולנו צריך לבכות?!" – יש לנו אבא כזה חזק! לא צריך לבכות, רק צריך לראות מה ה' רוצה מאיתנו".

עשינו טלפונים מיד לרב פישר ולרב פירר.

הרב פישר אמר לנו: "תקחו אותה ישר למחלקה פרטית. תצטרכו לשלם 30,000 שקל!!! למנתח פרטי, הוא רוצה לעשות לה ביופסיה".

לאחר מעשה, מסתבר שהביופסיה הזו לא בכלל לא הייתה צריכה להיעשות. כי אם בבדיקה של 'אמאריי' רואים גידול כזה אז צריך להכניס אותה לחדר ניתוח ולהוריד אותו ולהמשיך הלאה בטיפולים... אבל הוא רצה לעשות ביופסיה, וזה היה טעות! כי ביופסיה זה להכניס סיכה מאחורה ולוקחים סיכון על ה'חיים ועל המוות'. – צריכים לתקוע את זה בפנים, בתוך הראש, ולהוציא חומר... החומר שהוא הוציא היה כמות לא מספקת, שלחנו את זה לאנגליה לראות איזה סוג גידול זה, יש כל כך הרבה סוגים, לא עלינו, של גידולים.

כל הצער הזה היה לחינם.

ישבנו שלושה שבועות בטיפול נמרץ. מי שיודעת מה זה טיפול נמרץ לא נותנים להורים להיכנס.

אסור להיכנס כשהילדה בפנים. אנחנו לא יודעים מה עושים איתה, לא יודעים מה קורה איתה, מותר להיכנס שעה וגם בשעה הזו בקושי.

אני לא אשכח כשהיא הייתה בפנים ונתנו לי להיכנס, היא אמרה לי: "אמא, אני לא יכולה להתפלל, אני פשוט לא מסוגלת להתפלל..."

לקחתי את הידיים שלה ואמרתי לה: "נחמי, אנחנו אוהבים את הקב"ה, אנחנו בוטחים בקב"ה, יש לנו אבא גדול בשמים ובעזרת ה' את תצאי מזה, אין לך מה לדאוג! עם אבא כזה לא צריך לדאוג, מה את חושבת? הרופאים האלה הם רק עושים ניסיונות, הם רק מנסים".

עברנו תקופה מאוד קשה שם... ראינו שאין שיפור, אין כלום! ניגשנו שוב לרב פירר.

הרב פירר אמר: "תוציאו אותה משם... חבל על הזמן... תיגשו לבית חולים 'איכילוב' יש שם פרופסור בשם צבי רם, תלכו אליו שהוא יגיד לכם מה לעשות איתה".

הוצאנו אותה משם. חתמנו שאנחנו לא דורשים מהם שום דבר.

ב'איכילוב', ראו שצריך לעשות לה טיפול אבל היא לא יכולה לקבל את הטיפול, כי כל האיזור של המוח בפנים היה מלא בדלקת. מהביופסיה שהם עשו לה שם הם זיהמו לה את כל הראש וכל הראש נהיה עם דלקת!! – היא הייתה צריכה להתחיל לקבל אנטיביוטיקה, וכשמקבלים אנטיביוטיקה אי אפשר לעשות טיפולים, אי אפשר לעשות ניתוחים. החזירו אותה אלי הביתה שוב פעם.

אני רוצה לומר לכן שבתקופה הזו, אני הפכתי להיות אמא לתינוקת שלה. הילדה שלה ישנה אצלי במיטה כשכולה רועדת ופוחדת וכל מיני פחדים ודמיונות שיש לילדים. כשקורה דבר כזה... כל הבית מתערער.

לאחר מכן היא נכנסה לניתוח.

זה היה ניתוח מאוד קשה. הניתוח הזה אומר שאי אפשר כרגע לעשות שום דבר רק לנקז את הדלקת... עדיין לא מטפלים בגידול כלל.

זה היה הניתוח השני שלה. עוד פעם פתיחת ראש. – זה לא פשוט, זה ניתוח ראש! זה לא ניתוח יד או רגל... כל פתיחת ראש, ה' ירחם, דפיקות לב – אני נמצאת בחוץ והבת שלי בפנים, סובלת.

רק שתבינו על מה אני מדברת: מעל הראש יש לנו גולגולת שהיא למעשה עצם, כדי להיכנס לטפל בגידול צריך לעשות מן חור – ריבוע כזה בראש ולהוציא את עצם הגולגולת – להיכנס פנימה ולנתח, ורק לאחר מכן להחזיר את העצם פנימה.

היא באה אלי בשבת אחרי שניקזו לה את הדלקת, ונשארה אצלי. אני לא צריכה לספר לכן שכשקורה כזה דבר במשפחה, כל המשפחה צריכה לקחת בחשבון שצריך להתעורר – וכל אחד צריך לחפש ולפשפש בפנים מה לא בסדר אצלו ומה הוא צריך לתקן.

באותו ליל שבת כשהיא הייתה אצלי, אני רואה על השולחן שהילדים הביאו מבית הכנסת איזה עלונים... אני רואה את הבת שלי מנסה לקרוא את העלון, הראיה שלה הייתה קצת משובשת ובכל זאת זה היה כתוב באותיות גדולות מאוד.

היא אומרת לי: "אמא, את חייבת לראות מה שכתוב פה" "מה כתוב פה?"

"בואי תראי מה כתוב פה!" – אני לוקחת את העלון ורואה ציטוט של הנביא ישעיהו:

"יען כי גבהו בנות ציון... הלוך וטפוף תלכנה... רש"י כותב שם: שהיו קושרות פאות נכריות, קליעת שערות תלושים, ושמים אותם על הראש... ובהמשך הפסוק כתוב: "ותחת מעשה מקשה קרחה..." רש"י כותב שם: במקום שהן שמו את הפאות הנכריות כדי שזה ייראה כאילו שזה השיער שלהן, אני אביא להן מכה שמקרחת את הראש!!!"

רק זה היה חסר שהיא תראה את זה... אך היא ראתה את זה, הדברים זעזעו אותה והיא פרצה בבכי מר...

היא אומרת לי: "נו, מה את רוצה להגיד? האם זה לא מה שהקב"ה עשה לי? שעכשיו אני צריכה לעבור טיפולים ולהיות קרחת בראש" אני מנסה להרגיע אותה: "נחמי, תרגעי מותק, אל תקחי את זה כל כך קשה, בעזרת ה' נעבור את זה"

"לא אמא את לא מכירה אותי... אם הנביא אומר נבואה, נבואתו נאמרה לדורות שזה כולל גם את הדור שלי הדור שלנו, אם הנביא כותב ככה, אז מי אני שאני אקום ואני אעשה נגד? אני לא רוצה יותר לראות את הפאה הזאת... בעזרת ה', מוישי יגיע מבית הכנסת ודבר ראשון אנחנו נכנסים לדבר, עוד לפני הקידוש, אני לא רוצה להתחיל לקדש עדיין".

חשבת: 'מעניין איך בעלה יקבל את השינוי החדש...?'

בעלה מגיע מבית הכנסת. הם נכנסים לחדר ומדברים ביניהם. כולנו מחכים להם לקידוש. לאחר זמן מה היא יוצאת עם מטפחת ראש שלי לבנה על ראשה, היא ובעלה קיבלו על עצמם שהיא תלך עם מטפחות... היא לא רוצה יותר לראות את הפאות, אם הנביא אומר כזה דבר: "תחת מעשה מקשה קרחה..." זה מה שהיא קיבלה על עצמה. היא אמרה: "אני עושה 'נעשה ונשמע' כמו שכתוב, אני מקבלת על עצמי בלי לשאול ובלי לחשוב מה יהיה... – וה' יעשה לי, בעזרת ה', נס!" "אמן!" – עניתי בקול רם.

עשינו קידוש, הייתה אוירה די מחשמלת בבית. אתן צריכות להבין שמאוד קשה לבחור כשקורה דבר כזה לאשתו – וגם לאמא כשקורה דבר כזה לבת שלה – היא פוחדת על מרקם היחסים שבין הזוג, היא פוחדת שחס ושלום משהו לא ישבר שם... הכל מאוד רגיש.

עד יום רביעי היא הייתה אמורה לקבל את האנטיביוטיקה והכל... אבל המצב הלך והחמיר. ביום חמישי היא שוכבת במיטה והיא בוכה לי על הראש שלה... היא אומרת לי כשכולה ממררת בכי: "אני לא יכולה לסבול יותר... הראש מתפוצץ לי מבפנים... מתפוצץ לי מבפנים הראש שלי אמא..." אני אומרת לה: "אוקיי נחמי, אנחנו הולכים לבית חולים, עוד פעם נוסעים ל'איכילוב'". למזלינו בדיוק פרופסור רם היה בחדר מיון.

הוא רואה אותה שהיא צורחת מכאבים. הוא אומר: "אוקיי, אנחנו עולים עכשיו לבדיקת 'אמארי'".

הוא מעלה אותנו ל'אמארי' וחוזרת התשובה, הוא אומר: "תשמעו, אני לא יודע איך זה... אך הגידול נהיה פי שתיים!!! – בתקופה של שבוע וחצי הגידול גדל פי שתיים!!! – מחר, ביום שישי, אני לא עובד... אבל בשבילה אני אפתח את חדר הניתוח זה מצב חירום... ואנחנו ננתח אותה".

קשה לי מאוד להיזכר בכל התקופה הזו, כמה רצתי ממקום למקום. לפני שנסעתי הביתה, אמרתי לנחמי: "תישאר כאן בלילה עם בעלך, אני רצה להכין את השבת. בבוקר בעזרת ה', אחזור לכאן... אל תדאגי".

טסתי עם המכונית לבית. בישלתי כל הלילה לשבת, העמדתי פלטה וחזרתי שוב לבית

חולים בשעה 7:00 בבוקר. כמובן שכל אותו הלילה לא ישנתי.
ב-8:00 כבר הכניסו אותה לניתוח.

שאלתי את הפרופסור: "כמה זמן הניתוח צריך להיות?"
"בערך 3, 4 שעות, בעזרת ה' אני מקווה שיהיה בסדר..."

הוא יהודי חילוני כמובן אבל אמרו לנו שהוא מאוד מיוחד... אמרנו שבעזרת ה' הוא יהיה השליח הטוב. ישבנו שם וחיכינו. – אחד החזיק גמרא אחד משנה... אני עם תהילים כל אחד עם הלימוד שלו. גמרתי את כל ספר תהילים, ובינתיים הזמן רץ. עוברת שעה, עוברת שעות, שלוש ארבע חמש שש שבע שעות... – חמותה כל רגע מתקשרת לראות מה קורה...

חמותה היא מנהלת באחת מבתי הספר בירושלים באחד הסמינרים, אשה מאוד יפה, מאוד מטופחת.

מי שמכירה את העדה ה'חלבית' הן נשים מאוד מטופחות. היא גם כן הולכת עם פאה, והיא דומה מאוד לבת שלי. כשהלכנו לחדר ניתוח בפעם הראשונה ללידה, חשבו שאני האמא של החתן והיא האמא של הבת שלי מרוב שהן דומות אחת לשניה. כל רגע היא מתקשרת בטלפון ואומרת: "מה קורה שם? מה קורה שם?" ואני אומרת: "עוד לא יצאה".

יש כזה לוח בחוץ, בחדר ניתוח, ויש שם עדכון כל כמה זמן: 'זה בהתאוששות', 'זה בנייתוח', 'זה עלה למחלקה'... – ורק שלנו נשארה בחדר ניתוח. לא השתנה אצלה כלום. יום שישי מזדרונות ריקים, אין אף אחד. דממת מוות. היא בפנים ואנחנו לא יודעים מה קורה שם.

ב-13:45, חמותה מתקשרת שוב פעם והיא פורצת בככי נסער, היא אומרת: "נחמי לא הייתה צריכה להיכנס לניתוח פעם שלישית לא היו צריכים לפתוח לה את הראש, בגללי הם פתחו לה את הראש, אני לא קיבלתי על עצמי שום דבר... אני ברגע זה מקבלת על עצמי לכסות את הפאה, ובעזרת ה' כשאצליח, אני אלבש כיסוי ראש מלא".

ככה היא אומרת לבעלה של בתי בטלפון והיא בוכה ובוכה... זה היה ב-13:45.

בשעה 14:00 המנתח יוצא... הידיים שלו היו רועדות, והוא אומר לנו כזה משפט: "20 שנה אני מנתח, ולא ראיתי כזה גידול אגרסיבי שלקח שלישי מכלי הדם לרשותו והשתלט לה על המוח, היא איבדה הרבה מנות דם, אבל מה אני אגיד לכם? אני לא מבין מה קרה

פה במשך שעות רבות אני עומד ומנתח... ורק לפני רבע שעה הצלחתי להשתלט על הדימום החזק שהיה לה בראש".

זה היה אותו רבע שעה שלפני כן חמותה קיבלה עליה לשים כיסוי ראש!!!

ברוך ה' עברו מאז הניתוח כמעט שנתיים. היא הייתה צריכה לעבור ניתוח נוסף. הלכנו לרב אלישיב, הרב אלישיב הוא ידיד טוב מאוד של המשפחה שלנו, הנכד שלו נמצא יחד עם בעלי בארגון 'דרכי חינוך' ואנחנו כמו משפחה ממש. כל פעם הוא מברך אותה ברפואה שלימה. וכשהלכנו אליו בפעם האחרונה, אז הוא בירך אותה שהיא תשלים את רפואתה.

במשך כמעט חצי שנה היה לה כל הזמן הפרשות מהעצם שהוציאו לה כי היא לא התחברה.

העצם – למעשה היא אבר מת, וכשמחזירים אותה היא כמו נמק. כל הזמן היו הפרשות וריחות לא נעימים, לחיות עם זה... בכלל לא נעים. ושוב היינו צריכים להתייעץ עם ה'פלסטיקאי' ושוב פעם... לחשוב איך עושים עוד פעם את המאמץ הזה... אבל ברוך ה', היה לנו את הברכות של הרב אלישיב.

עוד דבר ברצוני להוסיף: כל פעם הם היו הולכים לרבי דוד אבוחצירא מנהריה, המשפחה של בעלה מקורבים אליו מאוד, וכל פעם הוא היה מוריד את הראש ואומר: "בעזרת ה' יהיה בסדר".

בפעם האחרונה שהם הלכו אליו הוא הוריד את הראש... ופתאום הוא חייך ואמר: "התבטלה הגזרה!!! התבטלה הגזרה!!!".

כשהוא אמר לנו את זה, היה לנו יותר אומץ לגשת לניתוח האחרון. בסייעתא דשמיא היא עברה אותו. לקחו לה שוב חלק מהראש וכיסו את החלק הפתוח. לקחו לה חתיכה מהרגל ושמו בחזרה על הראש.

כמובן שהשיער שם לא יצמח לעולם... והיא תצטרך תמיד להיות כך, זה המחיר שהיא שילמה בגלל הפאה!

היום היא אמא בריאה לילדים שלה. היא חזרה למסלול החיים עם כיסוי ראש מלא והיא נראית כמו נסיכה, כמו בת מלך אמיתית!!!

כך כתוב בתקנון

ש מי חני ואני רוצה לספר לכן את הסיפור האישי שלי. גדלתי בבית חרדי מאוד. להורים חרדים, בית ספר חרדי. למדתי ב'בית יעקב'. בתור ילדה אהבתי מאוד לשמוע את הסיפורים על אימותינו הקדושות והייתי גם מדמינת אותן מדמינת איך הן נראות. אני אתן דוגמא: למשל כשהייתי שומעת את הסיפור על רות המואביה איך היא הייתה מתהלכת עם חצאית ארוכה ומלקטת את השיבולים, הייתי מדמינת אותה עם חצאית ארוכה וכולה עטופה ומכוסה... ככה גם את כל האמהות הקדושות שלנו.

תמיד היה לי דימיון כלשהו שהכל היה ארוך, הכל מכוסה, הכל עטוף... כמו למשל רבקה אימנו שהייתה הולכת עם רדיד מלמעלה והכל היה עטוף לה ומכוסה.

אני זוכרת בכיתה ו' הסתכלתי על המורה שלי וחשבתי לעצמי: 'רגע, היא בעצם לא דומה לאף אחת מאמותינו הקדושות. לא לשרה, לא לרבקה, בטוח לא לרות. החצאית שלה הייתה קצרה מדי, הגרביים שקופות... כשהייתה יושבת הייתי רואה לה את כל הרגליים'.

אבל מעל הכל היה מוזר בעיני... הפאה!

בתור ילדה לא הבנתי איך יתכן שהמורה הזאת לוקחת שיער ושמה על השיער שלה? לא הבנתי למה היא עושה את זה??

גדלתי קצת. הגעתי לסמינר, הגעתי עם חצאית ארוכה וגרביים אטומות. יום אחד ניגש אלי המנהל ואומר לי: "תראי, החצאית שלך ארוכה מדי מחר תבואי עם חצאית יותר קצרה".

לא שאלתי הרבה שאלות כי לא הייתי ילדה חוצפנית. כך כתוב בתקנון. באתי עם חצאית יותר קצרה.

למחרת ראו שהגרביים שלי לא שקופות, הן לא היו בצבע הרגל. ניגשה אלי המורה ואמרה לי: "תראי, חנה, מחר את באה עם גרביים בצבע הרגל..." היה לי קשה מאוד לקבל את זה, הרי רק לפני כמה ימים למדנו על רות שהייתה עם חצאית ארוכה והכל היה מכוסה והכל עטוף... הרגשתי שממש מפשיטים אותי, אבל אין ברירה כך כתוב בתקנון.

לא היה לי למי לפנות ולמי לדבר. וככה הגעתי לכיתה, לבושה חצאית קצרה וגרביים שקופות בצבע הרגל.

אני זוכרת שבאיזה יום חורפי אחד, ירדתי את הירידה של הבית ספר והייתה רוח חזקה

שהעיפה את החצאית הקצרה שלי, החצאית התעופפה לה למעלה... אין לי מילים לתאר את הבושות שקיבלתי.
אבל אין מה לעשות, כך כתוב בתקנון: צריך לבוא בחצאית קצרה!

באחד הימים התחתנה אחת המורות בבית ספר. למחרת היא הגיעה אחרי כמה ימים... איך לא? עם פאה!! ואז ממש ממש קיבלתי כמו... בום... כזה. איך זה יכול להיות שהמורה שלי שהייתה הולכת לפני כמה ימים עם שיער אסוף וצנוע, נראית היום כמו מיליון דולר??!! הפאה הייתה חלקה, פזורה וגולשת... כל רגע היא הייתה מזיזה את ראשה לצדדים מעיפה את הפאה שלה מצד לצד.

לאורך כל הזמן שהייתי בסמינר הרגשתי שמדברים איתי בעצם על הכל. מדברים איתנו על לשון הרע, מדברים איתנו על לדון לכף זכות, על אהבת ישראל... אבל על דבר אחד לא דיברו איתנו מספיק, איך צריכה להיות לבושה באמת בת ישראל! איך בת ישראל צריכה להיראות? כמו אימותינו הקדושות. לבושה מכוסה עטוף וצנוע. ועוד דבר אחד שאף פעם לא דיברו איתנו, מה הטעם של כיסוי הראש? מדוע שמים כיסוי ראש?

ועוד דבר שבעצם לא הבנתי, אם אנחנו רוצים לכסות את הרגליים למה לכסות את הרגל בדבר שדומה לרגל? למה לא לכסות אותו במשהו שמסתיר אותו? למה אני צריכה לבוא לכיתה עם משהו שדומה לרגל שלי...??!

כמובן לא שאלתי שאלות, כולן היו ניראות כך, כולן הלכו כך. את רוצה להיות להיראות כמו כולן ולא להיות שונה.

עזבתי את הסמינר. יצאתי עם תחושת בטן מאוד חזקה מהסמינר שבעצם צניעות זה לא דבר חשוב, זה דבר שולי, דבר שהכי פחות מדברים עליו. כיסוי ראש לא משנה כבר, תשימי פאה או לא תשימי... אין הבדל!

שנים חלפו ועברו.

אחרי כמה זמן אמרתי לעצמי: 'למה לשים גרביים בצבע הרגל? בטח גרביים זה סתם'. הורדתי את הגרביים לגמרי הלכתי בלי.

ואז... החצאית התקצרה עוד קצת, החולצה נהייתה צמודה, נפתח לו איזה פתח בצוואר... בקיצור התדרדרתי מאוד בצניעות, הייתי בטוחה שצניעות זה דבר לא כל כך חשוב, אבל הייתי עדיין חזקה ברוחי, אוהבת את ה', מדברת עם ה', מתפללת, לא מדברת לשון הרע,

עושה הכל וחושבת ובטוחה שבעצם אני צנועה ולא נראית כמו איזה בחורה חילונית חשופה... אני הולכת עם חצאית, השרוול שלי עדיין ארוך, אמנם לא שמתי גרביים... אמרתי לעצמי: 'בשביל מה לשים גרב בצבע הרגל? עדיף כלום'.

באותו זמן התחלתי גם ללמוד. התחלתי ללמוד במקצועות היופי, אהבתי את היופי אהבתי להיראות טוב. כך הלכתי והתקדמתי. למדתי קורס מקצועי של איפור, עשיתי הרבה השתלמויות, למדתי גם קורס לספרות ולתסרוקות. סרקתי כלות... ואז גם באה הפאנות, למה לא?

למדתי קורס מקצועי לפאנות. עבדתי בסלון פאות מאוד מאוד מצליח. בסלון הפאות ראיתי שם הכל: ראיתי נשים שבאות עם קוקו צנוע וסגור, ואז היו שמות את הפאה וניראות כמו איזה דוגמניות!!

ראיתי נשים עם מטפחות שהחליטו להחליף לפאה, היו יוצאות מסלון הפאות כמו ממש... דוגמניות!! ראיתי נשים שהן קרחות ולאחר ששמו את הפאה, הן היו ניראות משהו אחר לגמרי...

ועוד דבר אחד שהיינו רגילים לראות בסלון הפאות שתמיד היה נותן לנו הרהורי תשובה, זה לראות את הנשים, לצערנו הרב, החולות בסרטן שגם הן נכנסות – גם נשים דתיות וגם חילוניות – לקנות פאה להסתיר את הקרחת.

זה היה דבר שהיה קשה לי כל פעם לראות וזה היה פלא, שמאותו פתח שהיו בעצם נכנסות נשים צנועות ויוצאות כמו פרועות ראש, היו גם נכנסות נשים חולות סרטן. אף אחד בעצם לא הסתכל על זה, אף אחד לא חשב שאולי יש קשר בין הדברים...

התחנתני.

לשים כיסוי ראש לא הייתי בדרגה הרוחנית הזאת, אבל גם לא לשים פאה, לא הייתי מוכנה לשים את השקר הזה על הראש.

בתור פאנית אני יודעת בדיוק מהי הפאה, מאיפה היא מגיעה וכמה חילול ה' היא עושה. השיער של הפאה מגיע מכל קצוות העולם, מגיע שיער מכל העולם לתוך שוק של שיער גדול שאף אחד בעצם לא יכול לדעת מאיפה זה בדיוק מגיע, מה מקור השיער...? אף אחד לא יכול לדעת.

למדנו שיש שיער שמגיע מנשים שמתו. גוזרים להן את השיער לאחר פטירתן ומזה עושים פאה!

יש שיער שמגיע מתקרובת עבודה זרה, 8.000.000 הודים מקריבים את השיער שלהם לפני העבודה זרה, את זה מוכרים לסוחרים והסוחרים מביאים את זה לתוך שוק פאות גדול ומשם זה נמכר למפעלים.

יש עוד סוג של שיער שמגיע בעצם מנערות מסכנות שבשביל כמה פרוטות נאלצות לגזור את השיער שלהן... וגם השיער הזה מגיע לשוק. – בעצם כולן, כל הפאות, מגיעות משיער של נשים גויות.

לא הסכמתי לקחת שיער של איזו גויה ולשים על הראש שלי, וגם לא הסכמתי לעשות כזה חילול ה'.

היו ניגשים אלי בחורים חילונים ואומרים לי: "תראי תראי את החרדיות האלה... מה הן עושות? מה הן שמות כזה שיער על הראש???! כמו דוגמניות... אחת אחת...".

ביקשתי מהקב"ה שיזכה אותי שיום אחד אני אצליח לשים כיסוי ראש אמיתי על הראש, אבל בינתיים התהלכתי עם השיער שלי המפוזר עם התלתלים ועם האיפור. אחרי כמה זמן נולד לי הילד הראשון, הוא נולד ילד מאוד מאוד חולה, הייתה לו קיבה פתוחה.

זה "רפלוקס" בדרגה מאוד גבוהה שכל האוכל יוצא החוצה, הוא היה מקיא הכל, פולט הכל, בוכה וצורח במשך שנה שלימה ימים ולילות... אין שום טיפול לזה. בשנה הראשונה הילד היה מאוד מסכן, אני לא רציתי לראות את יד ה' בדבר. אמרתי: 'זה שטויות! כולם סובלים. לכל אחד יש בעיות...' המשכתי בשלי, סרקתי פאות יצאתי בחוץ עם הלבוש המודרני ללא כיסוי ראש... חשבתי שאני כמו כולם.

יום אחד ניגש אלי בעלי ואומר לי: "תראי חני, אני רוצה שתשימי על עצמך איזה סממן שיראו שאת אישה נשואה... השיער שלך גלוי לא רואים שאת אישה נשואה, מתחילים איתך, מדברים איתך אני רוצה שתראי נשואה. אני חושב שכל בעל זה הרצון שלו שאשתו תצא בחוץ ותראה נשואה"

אמרתי לו: "תראה, אתה יודע שאני לא בדרגה הזאת לשים כיסוי ראש אני לא מסוגלת" אמר לי: "תנסי תנסי... שימי על עצמך משהו, תקשרי אפילו חצי כיסוי איזו בנדנה... משהו, שתצאי יראו שאת אישה נשואה".

באמת התחלתי לנסות. אמרתי לעצמי: 'תנסי...' עמדתי מול המראה שעות. התחלתי לקשור על עצמי בנדנות ומטפחות והייתי זורקת את זה לא הייתי מסוגלת. עד שלבסוף שמת

איזה חצי כיסוי כזה בנדנה...
 אמרתי לו: "תראה נתחיל עם זה, בינתיים אני אתפלל לה' שיעזור לי. הקב"ה יכול הכל הוא יכול גם להכניס בליבי לשים כיסוי ראש אמיתי, אני לא שקרנית אני מחפשת כיסוי ראש אמיתי"

אמר לי: "תתפללי תתפללי ה' יעזור לך...".
 התחלתי להתפלל כל יום. אמרתי: אני הולכת לעשות על זה 'פרוייקט' תפילה. וכך אני מתחילה. עובר יום יומיים, עובר שבוע שבועיים... חודש חודשיים שלושה ארבעה חודשים ואני עדיין מתפללת: "אבא תעזור לי אני רוצה לשים כיסוי ראש, אבל אני לא מסוגלת אני לא יכולה, אני לא יכולה לצאת מפתח הבית עם זה...".

יום אחד – בזמן שאני עדיין באותו פרוייקט תפילה שהתחלתי – אני ממששת בצוואר ומרגישה שיש לי איזה גוש. חשבתי: 'לא, זה סתם שטויות! מה יכול להיות? סך הכל איזו בלוטת "לימפה" שהתנפחה... זה שום דבר'. אבל בכל זאת קצת חששתי.

אמרתי לבעלי: "תראה יש פה איזה גוש... משהו?"
 אמר לי: "שום דבר אין לך כלום!".
 התעלמתי מזה, והמשכתי כמובן להתפלל לה' שיעזור לי: 'אני רוצה לשים כיסוי ראש, אני רוצה להתחיל בצניעות'.

אבל הכל נשאר בעצם בגדר של תפילה, מעשים לא היו. לא התחלתי לעשות כלום!
 ככל שאני מתפללת ולא עושה... הגוש הזה גודל. אני מתפללת והגוש הזה גודל עוד. הגוש הלך וגדל הלך וגדל... אמרתי לבעלי: "אין ברירה חייבים ללכת לראות מה זה, חייבים!"

כמובן הלכתי. עשיתי בדיקת ביופסיה. מעשים להשתנות מצדי, עוד לא היו.
 אחרי כמה ימים אני מקבלת טלפון. הרופא אומר לי: "תעלי למרפאה אנחנו צריכים לדבר". אחותי הייתה לידי אמרתי לה: "את חייבת לבוא איתי יש לי הרגשה לא טובה – אני אומרת לך יש לי הרגשה לא טובה".
 עלינו ביחד למרפאה. אחותי כל הדרך אומרת לי: "עזבי, שטויות, זה שום דבר". עליתי. הרופא אומר: "שבי בבקשה"
 הוא מסתכל עלי ואומר לי: "תראי חנה, יש לך סרטן!!!"

אני חושבת שזה הדבר הכי קשה שאפשר לשמוע. אחותי שהייתה לידי התעלפה במקום. אני לא הורדתי דמעה. אמרתי לעצמי: 'למה רק התפללת? למה לא עשית שום מעשה? למה לא התחלת אפילו במשהו? ה' רוצה אותך! את אשר ה' יאהב יוכיח, ה' הוכיח אותך

כבר פעם אחת היה לך ילד חולה, לא שמעת לא ראית... קיבלת סטירה אחת עכשיו עוד סטירה. ה' רומז לך כל הזמן: 'אני אוהב אותך בתי היקרה... אני רוצה שתהיי איתי'. באותו רגע אמרתי בלב: 'גם אני רוצה אותך אבא, עוד כמה דקות אני יוצאת מכאן ואני אוכיח לך...'

אני זוכרת שהשאלה הראשונה ששאלתי את הרופא: "מה דוקטור יהיה לי קרחת...?" הוא אמר לי: "מה הבעיה? יש היום פאה!..." בלב ידעתי, 'לא פאה ולא שום דבר. כמו אותה ילדה בכיתה ג' שזכרה את אמותינו הקדושות, כך אתה תראה אותי אבא!!'

ירדתי לבית לקחתי מטפחת קשרתי על הראש. שזה יהיה הקושי שלי ולא משהו אחר. באותו זמן שקיבלתי על עצמי את המטפחת, קשרתי אותה ככה יפה שלא יראו שום שיער. אחותי שעמדה לידי הייתה עם פאה. היא הסתכלה עלי ואמרה לי: "וואו, ביום אחד, בדקה אחת להחליט... אני מתביישת לידך, את עכשיו הרבה יותר צנועה ממני" אמרתי לה: "לכי תורידו את הפאה, שימי מטפחת כמו שהקב"ה באמת רוצה מאיתנו". באמת אחרי כמה זמן היא הורידה 3 פאות!!! שתינו כיסינו את הראש כמו שצריך.

אחרי כמה ימים דיברתי עם הרופא. הוא הסביר לי, שיש מסכת ארוכה לפני ואני אצטרך לעבור שני ניתוחים שיפתחו לי את כל הגרון וינקו את הכל... ואחר כך עוד כמה טיפולים. הוא אמר: "הניתוחים יכולים ועלולים להסתבך חלילה, אלו ניתוחים שקרובים למיתרי הקול וחלילה וחס יכולים להיפגע מיתרי הקול ויכול להיות שלא תוכלי לדבר לעולם...". – לא פחדתי משום דבר. ידעתי, אני צנועה, יש לי את הקב"ה אני לא פוחדת משום דבר. כשיש לך כיסוי ראש אמיתי, אין לך נקיפות מצפון. כשאת צנועה ומכוסה את אוזת רק באחד יחיד ומיוחד ואת קשורה בו.

עמדתי לעבור את הניתוח הראשון. לא חיכיתי שהוא יתבטל או משהו כזה. לפעמים אשה מקבלת על עצמה משהו... שמה מטפחת על הראש מקבלת על עצמה איזה קבלה, ואז היא אומרת: "תראי קיבלתי על עצמי ככה וככה... איפה הישועה...?" אני לא חיכיתי לשום דבר, אמרתי אני צריכה גם לכפר על מה שעשיתי. כמובן שעזבתי את כל מקצועות היופי שעבדתי והתעסקתי בהן, פשוט עזבתי את הכל. קורסים שהשקעתי עליהם מאות ואלפי שקלים... הכל זרקתי מאחוריי, אמרתי אני עבד ה', נאמן!

יופי זה רק בתוך הבית לבעל, לא בחוץ! זהו, אני יותר לא מקשטת אף אחת!!

לא ציפיתי שהניתוח יתבטל. נכנסתי לניתוח הראשון עם הרבה הרבה אמונה, ידעתי שכל

מה שה' עושה, עושה לטובה. אם אני צריכה לעבור את זה עכשיו, אז שזה יהיה לי לכפרת עוונות.

הניתוח ערך 12 שעות!!! הרופא נכנס לחדר הניתוח עם טייפ ביד.

אמרתי לו: "דוקטור, מה טייפ עכשיו?!"

הוא אומר לי: "תראי חנה, הניתוח שלך מאוד מאוד ארוך, אין לנו כל יום כאלה ניתוחים... לפחות לשמוע קצת מוסיקה"

אמרתי לו: "תשמע מוסיקה, תשמע מה שאתה רוצה, תדע לך היום אתה לא מנתח אותי, ה' מנתח אותי! – רק דבר אחד אני מבקשת ממך: שהכיסוי ראש שלי לא יפול מהראש, תשתדל..."

"אין בעיה", אמר.

כשהתעוררתי מהניתוח הוא אמר לי: "באמת ה' ניתח אותך, שום דבר לא נפגע, הצלחנו... השתלטנו על הכל".

אחרי שבועיים נכנסתי לניתוח השני. שוב פעם היו צריכים להוריד את כל בלוטת ה"תריס" ולנקות את כל הצוואר... הניתוח היה לכל אורך הצוואר. פתחו לי את הכל מתחילת הצוואר ועד למעלה... ההתאוששות הייתה מאוד מאוד קשה... לא פשוט שהמכה מגיעה... לא פשוט.

הצטערתי מאוד. הצטערתי למה לא חשבתי לפני? למה לא קיבלתי על עצמי לפני? למה הכל היה רק בגדר של תפילה...?

התחברתי לה' בשתי דברים: א'. אמונה לדבר עם ה' להתקרב אליו לאהוב אותו כמו שהוא אוהב אותי. וב'. בצניעות. כל דבר שקיבלתי, כל קבלה, עוד דבר ועוד דבר ראיתי איך ה' תופס לי את היד ומעביר אותי עוד צעד ועוד צעד...

כמה שבועות אחרי שתי הניתוחים, הייתי אמורה להתחיל סדרה של טיפולים. רק שתבינו מה הייתי צריכה לעבור: לפני כל טיפול הייתי צריכה חודש וחצי להתכונן!! הכנות של בדיקות, הכנות של צריכת כדורים כלשהם... חודש וחצי לא פשוטים, ואז להגיע אחרי חודש וחצי לקבל את הטיפול.

חודש וחצי הראשונים של הכנות, עברו. באתי לקבל את הטיפול.

אני יושבת מול הרופא. הרופא מסתכל עלי ואומר לי: "איך קוראים לך?"

אני אומרת לו את השם.

"את לא רשומה לכאן היום".

"מה זאת אומרת?! דוקטור תראה הנה הכרטיס שלי" – אני מראה לו את הכרטיס

– "תראה השם שלי כאן כתוב... איך זה ייתכן? אני חודש וחצי מתכוננת לטיפול ואתה אומר לי עכשיו שאני לא רשומה, מה זה אומר...?"
 "זה אומר שלא הזמנו לך חומר. היום, את לא מקבלת את הטיפול".

אני חושבת שאם זה היה לפני כמה זמן, אני לא יודעת איך הייתי מגיבה לדוקטור הזה אבל בגלל שהייתי עם ה', הסתכלתי עליו ואמרתי לו: "עזוב, זה לא אתה זה הקב"ה, ה' החליט שהיום אני לא אעבור טיפול... אני אחזור הביתה תזמינו את החומר ואני אעשה את זה עוד חודש וחצי".

הרופא אומר לי: "כן, זה מה שצריך לקרות. היום נזמין לך את החומר ועוד חודש וחצי תעשי עוד הפעם את כל ההכנות, ורק אחרי חודש וחצי נעשה את הטיפול"
 "טוב" – אמרתי – "אם זה מה שה' רוצה".

יצאתי החוצה מ'הבית חולים' אמרתי ה' הצדיק אני לא דואגת, כל מה שאתה עושה זה לטובה אני לא דואגת.

חזרתי הביתה. הייתי צריכה לעשות בדיקות דם אחרי כמה ימים.
 עשיתי את הבדיקות.

הרופאה האישיית שלי מתקשרת אלי ואומרת לי: "חנה תשבי"
 "לשבת? אני יושבת מה יש לך להגיד, מה כבר את יכולה להגיד לי?"
 היא אומרת לי: "אני הולכת להגיד לך משהו שלא היה יכול לקרות, לא מבחינת הגוף שלך ולא מבחינת ההורמונים שבגוף שלך ולא מבחינת זה שאין לך בלוטת ה'תריס', פשוט לא היה יכול לקרות כזה דבר...!"
 "מה? מה לא היה יכול לקרות וקרה דווקא לי?"
 "את בהריון! חנה את בהריון, תחליטי מה את עושה..."
 "מה זה מה את עושה?", אני עונה לה נדהמת, "זה ילד של ה'! אם קרה מצב שזכיתי להיקלט נגד כל הסיכויים עם גוף כזה חולה בטח שאני משאירה אותו... זה ילד של ה'!
 זה מתנה – מתנה של ה'".

בעצם מה שקרה הוא: שלכל אורך ההריון לא יכלו לדעת מה מצב הסרטן, לא יכלו לעשות מיפוי לא יכלו לדעת שום דבר, כלום! אך למי שיש לה את ה', היא לא מפחדת. אם היא קשורה בו והיא צנועה כמו שהוא רוצה ומאמינה בו, שכל מה שאתה עושה אבא אתה עושה לטובה... אין לה ממה לפחד! משום דבר!! לי יש אותך אבא, אני קרובה אליך, אני עטופה ומכוסה ואני צנועה, אני יודעת שאתה איתי ושאתה שומר עלי.

ילדתי את הבן השני שלי קראנו לו דורון, מתנה – מתנה מה'.
 וככה עם התינוק ביד הלכתי לעבור את הטיפולים.
 אחרי חודש וחצי של הכנות לטיפול אני באה לרופא עוד הפעם.

נכנסת אחת הרופאות ומתיישבת לידי. "מתי ילדת?" היא שואלת אותי.
 "לפני חודשיים וחצי"
 היא מסתכלת עלי ואומרת לי: "אנחנו לא יודעים מה קורה איתך? ... אנחנו לא יודעים
 מה קורה איתך...?"
 "מה קורה איתי?... מה עכשיו?"
 היא אומרת לי: "יש לך ניסים. קודם כל, פעם שעברה לא עברת את הטיפול והיית בהריון
 הילד היה יכול להיפגע. אם היית עוברת אותו יום את הטיפול, הילד היה נפגע, עכשיו
 ילדת... עכשיו כשאת באה להיכנס עוד הפעם לקבל את הטיפול, אני רוצה להגיד לך עוד
 משהו: הבדיקות מראות שאת בהריון שוב!!!"
 "מה???", הייתי המומה, "אני עוד הפעם בהריון??!"
 היא אומרת לי: "כן, כנראה יש אחד למעלה שלא רוצה שתעברי את הטיפולים האלה,
 תעשי מה שאת חושבת אנחנו לא מתערבים לך, אנחנו מאוד מקווים שיהיה טוב גם אחרי
 ההריון הזה."

עוד הריון – כשאני עם תינוק ביד אחרי שני ניתוחים, לפני טיפולים... אם לא הייתי
 בצניעות ולא היה לי את הקב"ה לא הייתי מסוגלת לעבור את זה!
 כעבור שנתיים של הריון... שיש לך סרטן בגוף ואי אפשר לעשות כלום...
 רק עם סיוע מהקב"ה ילדתי עוד בן. קראתי לו אבישי, אבי שבשמים שלח לי שי, עוד
 מתנה.
 "מתנות צניעות" קראתי לזה. כל קבלה עוד מתנה, כל החמרה עוד מתנה, ה' צדיק הוא
 לא מאכזב. גם כשאת לא מצפה לישועה הוא נותן לך.

אחרי הלידה של הבן השני, דבר ראשון ביקשו ממני לעשות מיפוי על כל הצוואר, קודם
 כל על הצוואר לראות מה המצב. לפני הלידות היו לי גרורות, הטיפול היה צריך להשמיד
 את כל הגרורות שנשארו. בניתוחים הוציאו את רוב הגרורות אבל היה צריך גם לעבור מיפוי
 וטיפול בשביל להשמיד את כל הגרורות הקטנים שלא יכלו להוציא.

דבר ראשון אני ובעלי הלכנו לעשות את המיפוי של הצוואר. ישבנו בתור.
 בעלי היה מאוד לחוץ... "מה קורה? מה קורה?... במשך שנתיים לא טיפלנו!! לא עשינו
 כלום!! רק שנשמע בשורות טובות, שנתיים בלי שום טיפול... שום מיפוי, מה יגידו לנו
 עכשיו...?"

היה מתח באוויר. הסתכלתי על בעלי ואמרתי לו: "אתה יודע שהקב"ה לא יאכזב אותי עכשיו... הבוטח בה' חסד יסובבנו, כל יום בתפילה הייתי אומרת לקב"ה בדמעות: לעולם לא אבוש... שלא אבוש כי כך בטחתי, בטחתי בכך בלב שלם שלא אתבייש. שלא אעמוד עכשיו מול הרופאים ויגידו לי מה עשית??! שלא אתבייש" – אמרתי לו – "אתה תראה אני לא אתבייש הכל יהיה בסדר".

נכנסנו למיפוי... קיבלנו תשובה... הכל נקי!!! אין כלום!!! שום עדות למחלה!!!

בעלי אמר לי: "רק עכשיו אני יודע מה הערך של הצניעות שלך! אני מעריך אותך... אני מעריך אותך..."

הייתי שמחה קודם כל על כל המתנות שהקב"ה נתן לי, ולשמוע שהכל תקין. אחרי שנתיים שאת לא יודעת שום דבר מה המצב... שאת לא יודעת כלום! הרופא ניגש אלי ואמר לי: "תראי חנה, אפילו שהכל נקי אין לנו ברירה חייבים לעשות טיפול מונע, חייבים בשביל להיות בטוחים במאה אחוז לדעת שהכל יהיה בסדר בעתיד. אמרתי לו: "טוב, אם חייבים... אז חייבים, מה אפשר לעשות?".

נכנסתי לטיפול. הייתי עשרה ימים בבידוד מוחלט, בקרינה, כולי קרינה, כולי מוקרנת אף אחד לא יכול להתקרב אלי... לא מטר... כלום! שתי דלתות סגורות. זה לא מצב פשוט!

את גם חולה, ויש לך גם התקפת הקאות ובחילות, הרגשה נוראית!! את גם צריכה לטפל בעצמך...

אבל לא הייתי לבד... אבי שבשמים היה איתי, היה איתי קרוב אלי דיברתי איתו, סיפרתי לו, הכל עברתי ביחד איתו, לא שכחתי להודות לו – להודות לו כל הזמן:

"תודה אבא, תודה בעצם שנתת לי את מחלת הסרטן... בלי הסרטן הזה אבא הייתי כל כך רחוקה ממך, הסרטן זה המתנה הכי טובה שנתת לי, הכי טובה!!! מתנה במתנת חיים - לא הגיע לי כלום ממך, כלום! תעזור לי אבא שאצליח לתקן כל מה שעשיתי, כל החטאת הרבים, כל מבט ומבט שהסתכלו עלי גברים, כל פאה שיצאה מתחת ידי... כל מישהי שייפיתי אותה באיפור ובפאנים... הכי יפה הייתה יוצאת ממני... והיו מסתכלים ונכשלים בה... תרחם עלי אבא שאצליח לתקן הכל!!".

כשהייתי בבידוד הרגשתי כמו מצורעת. אי אפשר להתקרב אלייך אי אפשר כלום... את האוכל היו זורקים לי בדלת והיו בורחים... אם הדלת שלי הייתה קצת פתוחה היו צועקים לי: "תסגרי תסגרי...". הייתי כולי מלאה בקרינה. אך הקב"ה היה איתי ועזר לי לעבור את זה, בלי הקב"ה את לא יכולה לעבור כזה דבר... עם שתי תינוקות בבית ואת במצב קשה, חולה ולא מרגישה טוב.

באותם ימים שהייתי בכידוד חשבתי לעצמי: 'בעצם למה שלא תתחילי ללמוד למה שמים גרב שקופה או גרב בצבע הרגל, אם רוצים להסתיר את הרגל? למה שמים פאה חלקה שמושכת את העין אם אשה צריכה להסתיר את היופי שלה אחרי שהיא מתחתנת? הרי על כל מבט ומבט שנותנים בה היא יורדת לגיהנום! ישבתי ולמדתי וקראתי ספרים... ולאחר בירורים רבים גיליתי שלמעשה אף אחת לא הולכת בפאה שעומדת בתקנון. פאה שעומדת בתקנון היא פאה שלא מתנופפת, היא לא משיער טבעי, לא משיער חלק... כמו גוש, מי תשים פאה כזאת היום...?!

אמרתי לאחת הפאניות שעבדתי אצלה: "אם היית מוכרת פאות שעומדות בתקנון, היית סוגרת את העסק שלך מזמן... שום פאה לא עומדת בתקנון!!! – היום, בין את הפאות "הצנועות" והלא צנועות צריך לעקור מהשורש!!!

ברגע ששמתי כיסוי ראש וכיסיתי את כל השיער כמו שצריך, הכול אצלי השתנה: האיפור הכולט והצעקני נמחק ונהיה עדין מאוד מאוד... תכשיטים בולטים הושלכו לפח... החצאית התארכה כל יום משהו.

חזרתי הביתה אחרי הבידוד, הסתכלתי על החצאיות שלי ואמרתי, את אמנם הולכת בכיסוי ראש אבל החצאיות שלך קצרות, את חושבת שה' אוהב את החצאית שלך? תפסתי את כל החצאיות – את כל המלתחה שהייתה לי – וזרקתי אותן לפח אשפה המרכזי של השכונה.

הגעתי הביתה לאחר בידוד ממושך. ראיתי את הילדים שלי הקטנים זה היה נראה כמו נצח. כל המשפחה הייתה שם קיבלו אותי ואז הייתי צריכה לעבור עוד דבר אחרון ולבדוק שבכל הגוף אין גרורות לא רק בצוואר, לעשות מיפוי על כל הגוף שחלילה לא הגיע לריאות או לא הגיע למקום אחר.

הגעתי למיפוי. במשך שעה וחצי קשרו אותי למכונה, אמרו לי: "לא לזוז! ואוי ואבוי לך אם תזוזי! המיפוי הזה עולה הרבה כסף ב'קופת חולים'".

את ערה ורואה הכל, ואת לא יכולה לא לדבר ולא לזוז, שום דבר. נרדמו לי שתי הרגליים ושתי הידיים, לא הייתי יכולה לנער אותם, כלום! גרד לי כל הגוף... היו לי בחילות... הרגשתי שאני מתעלפת...

זה היה סבל נורא!!! שיהיה לי לכפרת עוונות.

בעלי ראה אותי שם שוכבת והדמעות שלו זולגות זולגות... ואת לא יכולה לומר לו: 'מה יש לך? מה קורה לך? איפה כואב לך?' את לא יכולה להגיב...

תארו לכן: לשבת שעה וחצי בלי לזוז כלל. כל הגוף מתאבן!

אני רוצה להגיד לכל אחת: למה לחכות למכה שתבוא?
למה לא לרצות להיראות צנועה כמו אמותינו הקדושות, לפני שהמכות מגיעות?
ולא רק לרצות ולא רק להיראות, אלא גם לעורר את האחרות לדבר על זה... מה יש לאשה
יותר מצניעות...??

אני יכולה להגיד לכן אישית, ניגש אלי איזה בחור חילוני ואמר לי: "דבר אחד אני לא
מבין, הפאות האלה מה זה? את יודעת יושבים חבר'ה כל היום ובודקים: זה פאה? לא,
זה לא פאה! וגם מתערבים על קופסאות סיגריות, האם השיער שלה פאה או לא פאה?...
פאה או לא פאה?..."
וגם כשהייתי מאושפזת במחלקה האונקולוגית, אמר לי בחור חילוני: "מה זה הפאות
האלה...???" אני חוטא בנשים חרדיות יותר מאשר בחילוניות!!! השיער של הפאה...
הבלונדיני הזה המתנופף...".

וגם אם יש לך פאה צנועה, לנכדה שלך כבר אין פאה צנועה!! אף נכדה לא תשים את
הפאה של סבתא, כל הפאות היום לא עומדות בתקנון!! מי מסוגלת לעבור על דברי גדולי
הדור...??

איך יתכן שמורה ב'בית יעקב' יושבת בתחנת האוטובוס ורואים לה את הרגליים? ותלמידות
של 'בית יעקב' רוצות להיות צנועות, רוצות לעשות את רצון הקב"ה, הן לא יודעות וזה
ממש בתמימות שהלבוש שלהן ממש נגד ההלכה!!! שהרי כך כתוב בתקנון: חצאית
קצרה וצמודה, גרביים בצבע הרגל...
וכי זה צניעות של בת ישראל???!!!

אני פונה אליכן נשים יקרות מלב אל לב, הדברים שלי יוצאים מן הלב ואני מקווה שייכנסו
ללב, כל אחת תעשה חשבון נפש מה אבא שבשמים רוצה ממנה.

החצאית שלך קצרה?

תאריכי אותה!

הגרביים שקופות?

שימי גרביים שחורות אטומות!

הפאה שלך חלקה?

יש כיסוי ראש, מטפחות!

פאה לא בא בחשבון! וכי יש פאה היום שלא מחטיאה את הרבים?

יש פאה היום שעושה נחת רוח לקב"ה? בטוח שלא!

גם אם הפאה שלך צנועה איך יהיו הדורות אחרייך? איך תלכנה בנותייך ונכדותייך?

את הפאות צריך לעקור מהשורש אחת ולתמיד !!!
כל אחת תעשה חשבון נפש אמיתי לא לחכות למכות שיבואו.
אני קיבלתי סטירה אחת וקיבלתי עוד אחת... הייתי קשת עורף!
וחוץ מזה את תראי בעלך יעריך אותך יותר, אפילו שאת שונה מכולן! באמת היה לבעלי בהתחלה מאוד קשה ששמתי מטפחת כמו כולנו, אבל היום הוא אומר לי: "את לא יודעת אבל שאת יוצאת לחוץ ככה עטופה ומכוסה, אני בוטח בך!". – הוא יודע שהיופי שלה זה רק בשבילו!

אסיים: כל אחת תחשוב ותשתדל להתקרב לקב"ה. שאת מתחילה ללכת בצניעות ומכסה את הראש, את תראי איך שהכל משתנה לטובה !!!
אם כל אחת ואחת תעשה צעד ועוד צעד ועוד משהו לצניעות... כמו שכתוב בתקנון האמיתי של בורא עולם, אני בטוחה שזה הדבר היחיד שיכול להביא לנו את הגאולה.

מתוך ההפיכה

א ני באה מבית חרדי.

למדתי ב'בית יעקב', כל ההשקפה שלי הייתה בהתאם לרוח 'בית יעקב'. אני טיפוס די חזק בדיעותיי ובפרט בהשקפות בנושאים תורניים. בדיעותיי הייתי (ועד היום) נוטה מאוד לדרך החיים ולסגנון הליטאי האשכנזי. שזה אומר – בין היתר – שהלכתי עם פאה. האמת היא שגם בעלי רצה, אך הוא למעשה העדיף וגם ביקש ממני שאלך עם פאה וכובע. אמרתי לו: "כשאתה תשים 'שטריימל' אני אשים פאה וכובע... אני רוצה אך ורק פאה!".

במשפחה קצת העירו לי על הפאה שהיא לא כל כך צנועה... אמנם לא הייתי כל כך מודרנית, אבל הייתי הולכת עם צר וקצר, לא בצורה זולה ולא עם 'לייקרות' או 'טריקו' אלא מה שנקרא יחסית לבוש "מכובד" – כלומר בסגנון חסידי מודרני מחוייט. אך הלבוש עמד ממש צמוד על הגוף בלי שום עודפי בד.

הייתה תקופה שקראו לנו – נשות האברכים – לדבר עם בנות חילוניות שבאו אלינו מטעם 'לב לאחים', וגם ממני ביקשו לבוא.

הייתי באה ויושבת ליד המדרחוב. הן היו רואות אותי – אשה חרדית – ומתחילות לדבר איתי ולשאול שאלות. הן מאוד התעניינו בנושאי הדת ושאלו אותי שאלות רבות ומגוונות, ואני הייתי עונה להן תשובות עד כמה שידעתי, על פי השקפת התורה.

בין היתר עלה נושא הפאה.

הן שאלו אותי: "תגידי, מה זה פאה?... תגידי, למה באמת החרדיות הולכות עם שיער? מה זה הדבר הזה??!" – כך זה היה בדרך כלל בכל פעם שהייתה מצטרפת בת חדשה – היא הייתה שואלת אותי: "מה, את נשואה? למה את הולכת עם שיער? איך זה יתכן?" – הייתי מסבירה להן שזה שיער תלוש, ושיער תלוש מותר וזה בסדר מבחינת ההלכה וכו'. אך הן לא קיבלו את הדברים – הן התווכחו איתי וטענו: "שזה ממש כמו שיער רגיל ואין כל הבדל?...". הסתכלתי עליהן מתוך רחמים – לא האשמתי אותן – יצאתי מנקודת הנחה שהן בנות מסכנות מרקע חילוני ולכן הן כל כך בורות ולא מבינות מהי השקפת התורה בזה... הבהרתי לכולן מפורשות: "כן, אתן אמנם לא כל כך יודעות, אבל זה מותר!".

ולא רק שסברתי שפאה מותרת, אלא ממש הייתי חדורה בדעה כזאת, שאדרבה, בת ישראל צריכה ללכת רק בפאה כדי להיראות יפה מכובדת ומרשימה, ולא כמו איזו סבתא מ'מאה שערים' עם מטפחת.

באותה תקופה הייתה לי מן עליה רוחנית, וזה גרם לי נקיפות מצפון לגבי הפאה.

אמרתי לבעלי: "אני מרגישה רע עם הפאה..."

הוא אמר לי: "תראי, את יודעת שאני רוצה שתלכי עם פאה וכובע, אבל מצד שני את יודעת שאני גם לא אוהב נסיגות! אם את רוצה לעלות ברוחניות ולשים כובע על הפאה, אז בלי ירידה! אין לחזור אחורה! החשש שלי שבעוד זמן קצר ההרגשה הזאת תעבור לך ואז תרצי להוריד את הכובע ולהישאר שוב עם הפאה, וזה אני לא מוכן! עדיף שתישארי כך עם הפאה בלי כובע מאשר שתשימי כובע על הפאה ואחר כך תורידי אותו".

חשבתי על מה שאמר. ואף על פי כן – לאחר מספר התלבטויות – החלטתי לשים כובע על הפאה.

זמן קצר לאחר מכן, השכנה שלי שהייתה ממוצא אשכנזי, חיתנה את הבת זקונים שלה.

הבת זקונים שלה – הכלה – הייתה בחורה די מבוגרת כבת 30.

הלכתי לחתונה עם הכובע על הפאה – כמו שקיבלתי על עצמי לפני זמן קצר – כשהגעתי לשם הרגשתי ממש רע עם עצמי על איך שאני נראית... עם הכובע על הפאה...

הרגשתי כמו איזה רבצ'ן מבוגרת כבת 80 – פשוט לא יכולתי לסבול את המראה שלי.

באתי הביתה בוכה לבעלי, אמרתי לו: "תשמע, האמא של הכלה – שהיא מחתנת את הבת זקונים שלה, שהיא בת 30 – הייתה נראית עם הפאה שלה יותר טוב ממני... הרגשתי ממש זוועה".

ייאמר לזכותו של בעלי שהוא לא אמר לי, 'ידעתי, אמרתי לך'... במקום זה הוא אמר לי: "מחר נלך לקנות פאה יפה מתחת לכובע, שכשתבואי הביתה תוכלי להוריד את הכובע וליהנות מהפאה".

אמרתי: "טוב, אני מוכנה לנסות".

קניתי פאה חדשה ושמתי אותה מתחת לכובע. אבל עדיין לא הייתי רגועה... רציתי לחזור שוב לפאה בלי כובע.

אצלינו בבית לא היינו שומעים רדיו (עד היום), אבל מכיון שהייתי באותו 'פרויקט' מטעם 'לב לאחים' לעזור לאותן בנות מתחזקות בצעדיהן הראשונים ביהדות, ביקשתי מבעלי רשות לשמוע את אחד הערוצים החרדיים. חשבתי שאולי דרך זה אוכל לרכוש ידיעות ולרדת לרמתן הרדודה והשטחית של אותן בנות (בשבילי זה היה ממש לרדת ברמה, אך לא הייתה לי ברירה).

בעלי אמר לי: "בשביל מה? איך שאת מדברת זה בסדר!". אבל לאחר שיקול נוסף החלטנו; שמכיון שהילדים עדיין קטנים ואינם מבינים, אוכל לשמוע באופן זמני, את אותו ערוץ ברדיו.

זה היה בדיוק באותה תקופה שדיברו אז בערוץ במשך שעתיים על כל נושא הפאות.

למחרת הדלקתי את הרדיו... איך שאני מדליקה את הרדיו אני שומעת את הסיפור של אסתרקה (זה סיפורה של אחת שעברה מוות קליני והראו לה בשמים מה היא גרמה בעולמות העליונים כתוצאה מכך שהלכה בחוסר צניעות... ומשום זה רצו להעניש אותה... עד שבית דין של מעלה אפשרו לה לחזור שוב לעולם הזה ולתקן את מעשיה). בדיוק היא סיפרה שם שחברה שלה באה אליה בחלום וכו' כל מיני דברים מוזרים ודמיוניים... כך חשבתי.

נורא התעצבנתי מהסיפור הזה... 'מה זה השטויות האלה...??!' (דווקא מפני שאחזתי מעצמי שאני אחת משכילה ברמה – בוגרת 'בית יעקב' – חשתי זלזול נורא לאותו ערוץ ולאותו סיפור).

מיד התקשרתי לאותו ערוץ והתפרצתי בכעס: "סליחה, אני רוצה לדעת מי עומד מאחורי הרדיו הזה? מה זה השטויות האלה...??! מי זאת בכלל האשה שמדברת? האם אתם יודעים מה שאתם עושים...??! אתם מבלבלים את העם, אתם מדברים נגד רבנים נגד ראשי ישיבות, נגד אדמו"רים... מה אתם חושבים...??! איך נראה לכם שהולכות כל נשות הרבנים... עם פאות!" – כך דיברתי ודיברתי... הוצאתי עליהם את כל העצבים שלי... ממש רתחתי.

הבחור שם במערכת הקשיב לי מהתחלה ועד הסוף בנימוס, לאחר שסיימתי את 'הנאום' הוא אמר לי: "יש פה טלפון, תוכלי לדבר איתם". הוא נתן לי טלפון של איזו אחת שפעילה בארגון צניעות מירושלים.

התקשרתי אליה וגם עליה שפכתי קיתון של רותחים, דיברתי איתה בצורה קשה ומתנשאת. גם היא הקשיבה לי בשקט. כשסיימתי, היא אמרה לי: "אני אתן לך מספר טלפון של רב ותדברי איתו"

אמרתי: 'בטח היא תביא לי איזה רב אחד ספרדי שאוסר פאות'.

היא אמרה לי: "תרשמי, הרב ליפשיץ...". אמרתי, "ליפשיץ? זה נשמע טוב!"

חיפשתי את העיפרון הכי קרוב אלי. אמרתי לעצמי, 'אם זה רב אשכנזי, זה מתאים לי... זה נשמע יותר רציני...' היא אמרה לי, שהוא מכיר את האשה הזאת שדיברה ברדיו.

התקשרתי.

הרב ענה לי מיד. לאחר שהצגתי את עצמי, חזרתי לו שוב על אותם דברים. הרב הקשיב לי בסבלנות. הוא אמר לי, שאכן הוא מכיר את האשה הזאת והסיפור שלה אכן אמיתי.

שאלתי אותו: "אני הולכת עם פאה וכובע, האם זה בסדר?" הוא ענה לי: "זה כמו שיער וכובע". ואז הוא הסביר לי, מה הטעם בכלל שמכסים את הראש... – דברים שאף פעם לא חשבתי עליהם ולא לימדו אותנו על זה בסמינר – הוא אמר, שהמטרה של כיסוי הראש זה לכסות את נוי שיערה של האשה! ואם כן, אם השיער שלך פחות יפה מהפאה, אז יותר עדיף מבחינה מסוימת שתלכי עם השיער שלך האמיתי מאשר שתשימי פאה...!". בסיום השיחה הוא אמר לי: "תגידי לבעלך שאני מוכן ללמוד איתו את כל הסוגיא של הפאה הנכרית, מהגמרא ועד פסיקת ההלכה".

דיברתי על כך עם בעלי.

הוא לא אהב את זה, הוא אמר לי: "אמרתי לך שלא תשמעי רדיו... חבל שאת לא שומעת לי!"

אמרתי לו: "תשמע, הרב הזה מבטיח \$18,000 לאברך שיפריך לו את הסברא ויוכיח שמותר ללכת עם פאה, ו...\$35,000 לאברך שיביא לו דיין או מורה הוראה או את ראש הכולל שלו שיפריך לו את הסברא שמותר ללכת עם פאה". אמרתי לבעלי: "תשמע, זה מתאים לי! תלמד את הסוגיא, אני בטוחה שתמצא היתר ללכת עם פאה, אין כזה דבר שלא, כל הרבנים מתירים פאה, בטוח שזה מותר! איך אשתו של הרב הזה הולכת... ואשתו של הרב הזה... דבר איתו, תפריך לו את הסברא, ואז נקבל \$18,000 \$3,000 תשאיר לי לפאות, ואתה עם ה-\$15,000 תעשה מה שאתה רוצה". הייתי ממש בטוחה שנצליח, עד כדי כך שהלכתי כבר מראש לשתי פאניות ובחרתי לי שתי פאות יפיפיות שרציתי לקנות.

בעלי לא הסכים ללמוד. התחננתי אליו... ביקשתי שיעשה את זה בשבילי בתור מתנה ליום הנישואין, כי רציתי מאוד להוריד את הכובע מעל הפאה. לאחר שכנועים רבים, בעלי הסכים ללמוד איתו.

במשך שלושה ימים עד השעה 2:00 בלילה, הוא למד איתו ביחד את הסוגיא. הייתי בטוחה שבעלי יפריך את הדברים, לא היה לי ספק בכך.

בלילה השלישי בעלי ניגש אלי בפנים נפולות ואומר לי: "זהו! אין מאיפה לצאת, פאה נכרית אסורה ברשות הרבים! אין לכך שום היתר!". הייתי ממש המומה.

אמרתי לו: "סליחה שאני אומרת לך, אבל אתה כנראה לא יודע ללמוד, אני מצטערת זה לא נראה לי, זה לא יכול להיות... פשוט לא יכול להיות... מה, כל הרבנים כל האדמו"רים כולם עושים עבירה?! מה אף אחד לא יודע??!" זה לא הגיוני!". אמרתי: 'אני חייבת לברר את זה אצל הרב ליפשיץ'.

הרב ליפשיץ אמר לי, שבמשך 35 שנה הוא מלמד את הסוגיא הזאת (אז לפני 35 שנה התבהרה לו כל הסוגיא) הוא עשה ממש מסירות נפש גדולה ללכת לכל הרבנים וללמוד איתם ביסודיות את נושא הפאה. הוא הביא לי כל מיני הסברים וראיות לכך שהפאה אסורה בלבישה, ולכל שאלה הוא נתן לי תשובה מפורטת ומנומקת. ואז הבנתי בעצמי שבאמת אין מה לעשות.

הרב ליפשיץ אמר לי: "אם את כל כך רוצה, תקני פאה רק לבית".

קנינו פאה ממש יפה רק לבית ב-1,700 שקל. לאחר שבועיים הרב ליפשיץ מתקשר אלי ואומר לי, שהוא שכח להגיד לי שיש בעיה של עבודה זרה בפאות. הוא ממש התנצל על כך שלא הודיע לי קודם לכן. מיד התקשרתי לפאנית שלי, ואמרתי לה שאני בבעיה עם הפאה.

היא אמרה לי: "מה קרה? עבודה זרה?"

אמרתי לה: "איך ידעת?"

היא אמרה לי: "שמעתי משהו כזה, אבל אל תדאגי זה מאירופה".

היא נתנה לי טלפון של סלון פאות שמשם היא ביצעה את ההזמנה.

התקשרתי.

ענתה לי שם אחת שהסבירה לי במשך 20 דקות איך מייצרים את הפאות... היא הודתה אומנם שבאמת יש גם שיער של עבודה זרה, אבל היא הבטיחה לי שזה בטל בשישים! ואין מה לדאוג.

בעלי בא מהכולל. אני ניגשת ואומרת לו בהתלהבות: "ברוך ה', זה בטל בשישים!"

הוא אמר לי: "מה זה השטויות האלה בטל בשישים...??!" זה רק בבשר וחלב! מה הקשר בטל בשישים לאיסור עבודה זרה?!"

הוא למד בכולל במשך כמה ימים את הנושא של עבודה זרה... והוא צדק! אין היתר של בטל בשישים בעבודה זרה!

ממש התאכזבתי זאת הייתה פאה חדשה שקניתי רק לפני שבועיים!!

הפאנית לא הסכימה להחזיר לנו את הכסף... ולי לא הייתה ברירה אלא לזרוק אותה לפח.

אגב, ברצוני לציין, שכל פעם שרצינו הלוואה לקנות פאה, תמיד השגנו באותו יום! ואם לא, אז למחרת! אמרתי לבעלי: "זה מדהים! באיזו מהירות היינו אז משיגים כסף לקנות

פאה!"

בעלי אמר לי: "זה הכוח של הסטרא אחרא, שהיא מושכת אותנו, בלי שום מאמץ, להיכשל בלבישת פאה".

זהו! ראיתי שלפי ההלכה פאה אסורה בלבישה ברשות הרבים, וגם בבית איני יכולה ללבוש מפאת איסור עבודה זרה – החלטתי שאני גומרת עם הפאות אחת ולתמיד!

בראש השנה, זו הייתה הפעם הראשונה שלא שמתי את הפאה. זה היה בשבילי ממש ממש חריג – כי אני הולכת לחמותי, ושם אני מוצגת כדמות כזאת שכולם יודעים שאני הולכת תמיד עם פאה – אמרתי לעצמי, שמן הסתם לא ישימו לב כל כך שאני ללא הפאה, כיון שזה יום ראש השנה יום הדין, וממילא יקבלו את זה בהבנה. הייתי עם 'ברט' כל החג.

בכיפור אמרתי, 'די, אני לא הולכת עם מטפחת'... זה היה ממש כמו להרוג אותי ולהשאיר אותי בחיים – זה לא פשוט. בחורה חרדית מ'בית יעקב' שרגילה ללכת עם פאות ופתאום משנה למטפחת ראש... זה פשוט לחנוק אותה... אני אומרת לכל אותן אלו מ'בית יעקב' שמחליפות בפעם הראשונה מפאה למטפחת, שתהיינה מחוברות ל'עזרה ראשונה', שלא יקבלו התקף לב.

אני זוכרת שבערב יום כיפור הפרשתי חלה וממש בכיתי, ביקשתי מה': 'בבקשה תעזור לי, אני לא יודעת אם ללכת עם מטפחת זה מה שצריך... תעזור לי שאשאר שפויה בדעתי'. הלכתי וקניתי מטפחת ב-70 שקל. הרגשתי שאני מבזבזת די הרבה כסף רק בשביל איזו חתיכת בד. אמרתי למוכרת: "את בטוחה 70 שקל?! זה הרבה כסף!" היא שואלת אותי: "למה כמה עלתה הפאה שלך?"

אמרתי לה: "פאה זה משהו אחר! אבל על מטפחת...??!" – מבחינתי, היו צריכים לשלם לי על כך שאני בכלל לוקחת מטפחת. קניתי מטפחת גדולה – כפולה. שם בחנות, המוכרת הראתה לי איך קושרים ועוד כל מיני קשירות... הרגשתי די מוזר.

אמרתי לקב"ה: 'אני רוצה להראות לך – שאף שבאזור שלי אי אפשר ללכת עם מטפחות כי כולם הולכות שם עם פאות... וגם הילדים שלי שם בתלמוד תורה, והרבה מכירות אותי שאני עם פאה... – אבל בכל זאת בכיפור אני אצא עם מטפחת'. וזאת משתי סיבות: א. בכיפור לא ידברו עלי לשון הרע. וב. בכיפור גם החילוניות שמות מטפחת, וכך גם אני! זה לא יחייב אותי להמשיך עם מטפחת, ואם ארצה אוכל תמיד לחזור לפאה.

שמתי את המטפחת.

בדרך כלל איני יוצאת מהבית בכיפור, אבל הפעם אמרתי אני אצא עם הילדים, אך ורק כדי להראות להקב"ה שיצאתי עם מטפחת.

שמתי אותם בעגלות והתכוננתי ליציאה. ממש רעדתי... הרגשתי שאני לא מסוגלת, הלב שלי דפק בחוזקה... הילדים היו חסרי סבלנות: "נו, אמא, מתי יוצאים...?" – אינני מגזימה אבל לקח לי 20 דקות להוריד את הידיית של הדלת ולצאת... היד שלי ממש רעדה, זה היה בשבילי מאוד מאוד קשה.

בפעם הראשונה – לאחר שסוף סוף הצלחתי להתגבר על עצמי איך שהוא, ויצאתי מהבית – הלב שלי דפק בצורה מטורפת, הרגשתי באותו רגע שאני ממש מוסרת את נפשי על קידוש ה'.

התפללתי: 'ה' רק שלא יראו אותי'...

הסתובבתי בחוץ עם הילדים, וכל הזמן הייתי בפהד: 'רק שלא יראו אותי... רק שלא יראו אותי'.

כשהייתי רואה איזו מישהי מרחוק, הייתי פונה מיד לאיזו סמטה צדדית כדי שלא תבחין בי, מהבושה.

ואת אשר יגורתי בא לי... באחת הסמטאות נפגשתי בעל כרחי עם שתי חברות אשכנזיות. הלב שלי דפק, 'רק זה חסר לי'... אמרתי, 'אני לא אסתכל עליהן, אלך מהר שלא יבחינו בי'... אבל הן זיהו אותי: "שלום דינה, וואי, איזה יפה לך, את נראית ממש חסידה" השניה אמרה לי: "את נראית אשכנזייה...". כל אחת החמיאה לי – מאוד נהייתי, אני אוהבת להיראות בסגנון חסידי אשכנזי. אמרתי להן תודה רבה והלכתי.

חשתי הקלה עצומה, עברה לי 'הטראומה'. בהתחלה זה נראה כמו הר גדול אבל לאחר שעוברים אותו, זה ממש כלום. מה שנתן לי כוח בהמשך, הייתה אותה סוגיא הלכתית! היא זאת שתפסה אותי תמיד לא לסגת כלל מהמטפחת ולהחזיק מעמד, כי הבנתי מצד השכל שזה אסור! אף שהיה לי די קשה עם זה בהתחלה, אבל ידעתי שזו האמת! – החלטתי סופית להישאר עם מטפחת!

כשהלכתי לקנות את המטפחת הראשונה, בעלי חיכה לי מחוץ לחנות. כשהראיתי לו אותה הוא אמר: "לא, זה לא מתאים!". מדדתי 10 מטפחות ולבסוף לקחתי את הראשונה. זה לימד אותי שיש איזשהו מעבר פסיכולוגי שחייבים לעבור! אני טוענת, שכל אשה שרוצה לשנות מפאה למטפחת, חייבת לעבור את השלב הזה ביחד עם בעלה.

או שהם ילכו ביחד לחנות לקנות מטפחות או שתביא לביתה כמה מטפחות לבחירה ותראה לו אותם, זה לא משנה איך, הוא צריך ביחד איתה לעבור את המהלך הפסיכולוגי הזה. הייתה לי חברה שבעלה ממש שיגע אותה, לשים מטפחת. כל הזמן הוא נידנד לה על כך שהוא רוצה שתחליף למטפחת. הלכה לבסוף לקנות מטפחת. היא באה אליו ביום שישי עם מטפחת בהתלהבות, הוא אמר לה: "לא, אני לא מוכן שתלבשי את זה!". זה שבר אותה. היה חסר לה את המעבר הפסיכולוגי הזה ביחד עם בעלה.

בהתחלה בעלי התנגד למטפחת. הוא טען, שמטפחת זה שייך לדתי לאומי... לבעלות תשובה, הוא רצה שאלך דווקא עם 'ברט'.

אמרתי לו: "אבל יש לנו עוד חודש שלושה אירועים צפופים יום אחרי יום; חתונה, בר מצוה ואירוסין?"

הוא אמר: "מה הבעיה? תקני בכמה צבעים, תקני חדש"

אמרתי לו: "אתה יודע, ה'ברט' הולך עם חלוק ונעלי בית, זה לא כל כך מתאים בשביל חתונה"

לבסוף החלטנו שאנחנו לא עושים חשבון לאף אחד ולאף אחת! לא אכפת לי מהחברות שלי!

כעבור חודש וחצי התקשר הרב ליפשיץ אל בעלי ושוחח איתו. הוא אמר לו שיעביר לי בשמו, שבכל פעם שילעגו לי שכנות או חברות... שאני לא אגיב ולא אענה אלא אנצל את אותו רגע לבקש בקשה מה' – כיון שממש באותו רגע ישנה עת רצון גדולה ועצומה בשמים!

לאחר שבועיים הוא מתקשר אלי ושואל: "נו, מה קורה?"

אמרתי לו: "אפילו הזדמנות אחת של שעת רצון לא הייתה לי... פשוט כולן החמיאו לי על המטפחת". זה היה בניגוד לכל הציפיות!

חצי שנה בערך לאחר שהורדתי את הפאה – באיזה שהוא שלב – התחלתי לארגן הרצאות בביתי בנושא הצניעות. הבאתי מרצות רבות וביניהן את הרבנית אסתר ק'ה (זאת שאז דיברתי נגדה כששמעתי אותה ברדיו). מכיון שמקום מגוריי היה באזור שרוב רובן של הנשים הולכות שם עם פאות ולבוש קצר וצמוד, די חששתי לפרסם את הרבנית אסתר ק'ה בכינויה 'אסתר ק'ה כי ידעתי שיכולים לעשות לי עם זה בעיות... במקום זה כתבתי במודעות 'הרבנית א. _ כלה כל _ בנושא מוות קליני'.

ימים ספורים לפני ההרצאה, נזכרתי שהיא הולכת עם 'שאל', וזה די הלחיץ אותי. פחדתי מהתגובות שאני עלולה לקבל מהמוזמנות לאחר ההרצאה. לא חיכיתי רגע, מיד התקשרתי

אל אותה מארגנת שהפנתה אותי לאסתרקה, והתחננתי אליה: "תעשי טובה, דברי איתה שלפחות בתוך האולם היא תוריד את ה'שאל'... זה ממש 'מסוכן' באזור שלנו שכולן הולכות שם עם פאות".

היא התקשרה אליה ודיברה איתה. היא לא הסכימה. היא אמרה לה: "בלי 'שאל' אני לא מגיעה!".

לא ידעתי מה לעשות, הייתי בדילמה נוראה...

הדלקתי נר לעילוי נשמת אחותה של אסתרקה – שרה לאה – וכביכול דיברתי איתה, אמרתי לה: "שרה לאה! אם זה נכון מה שאחותך אומרת... שיבואו להרצאה 100 נשים! לא פחות ולא יותר! – ואם זה לא נכון, שאף אחת לא תבוא".

הגיעו 99 נשים! וקרוב לשעה 10:00 הגיעה האשה ה-100...!!! – מי שהייתה הפאניתי שלי.

פשוט נס הגלוי!!! – זה ריגש אותי נורא באותו ערב.

הערב הזה היה מדהים! נשים התחזקו בצניעות וקיבלו על עצמן קבלות! – לא האמנתי שכך זה יהיה. כל חששותי מה יגידו ואיך יהיה... הכל היה דמיונות ופחד שוא. – הכל עבר בצורה מוצלחת ביותר!

תקופה די קצרה לאחר שעברתי מפאה למטפחת, נסענו אני ובעלי לסדר איזה עניין מסוים, עם שתי ילדי התינוקות – תינוקות אחת הייתה בת שנה וחצי והשניה בת חצי שנה. התינוקות בת השנה וחצי הייתה קשורה בכיסא התינוקות ליד בעלי, ובת החצי שנה הייתה בכיסא השני איתי, מאחורה.

אינני יודעת איך זה קרה, אך באיזה שהוא שלב בעלי נרדם על ההגה, הרכב סטה במהירות מהכביש וכולנו התדרדרנו למטה לתוך תעלה תלולה ומסוכנת...!! ברגע הראשון לא הבנתי מה קורה... הסתכלתי לכיוון בעלי ואני קולטת שהוא נרדם עם הראש על ההגה, והוא ממשיך ללחוץ על הגז והרכב ממשיך לדהור במהירות כלפי מטה... התפללתי באותו רגע לה: "אנא ה', בזכות השיעורי תורה בצניעות שארגנתי... בזכות המטפחת... תציל אותנו...!!!".

מאז אינני זוכרת מה היה איתי... אני רק זוכרת שהרגשתי את ה'בומים' והזעזועים שקיבל הרכב תוך כדי ההתדרדרות... אך מעבר לזה לא ראיתי כלום!... פשוט איבדתי את ההכרה...

לאחר כמה דקות שוב חזרה לי ההכרה, שמעתי את הבכי של התינוקות. אני קוראת לבעלי והוא לא עונה... אני מנסה שוב, והוא לא עונה לי... אמרתי; 'קודם כל אוציא את הבנות, ואחר כך אבדוק מה קורה איתו'. לאחר מכן בעלי התעורר ויצא מהרכב בבהלה. הסתכלנו למעלה, לעבר הכביש, וראינו מלא משאיות עוצרות, רכבים... אנשים קופצים מהרכב עם הידיים על הפנים המומים... הם לא הבינו איך בכלל יצאנו חיים בעוד שהרכב היה מעוך כולו...!!!

ואיך בכלל יכולנו לצאת מהרכב...!!! הרי הכל היה מעוך... ולא היה שום סיכוי לפתוח את הדלתות!! – מההלם של האנשים איך שהם דיברו בהתפעלות... וגם לאחר שראינו שהכל בסדר איתי ועם בעלי והבנות, שאנחנו בריאים ושלמים ולא קרה שום דבר... – הבנתי שזכינו לנס גלוי משמים!!!

(אגב – שנה לאחר מכן, ממש באותו מקום בדיוק שהתהפך לנו הרכב, נהרגו שם שני בחורים צעירים בהתהפכות משאית, ה' ירחם)

ברור לי ללא כל ספק, שניצלנו בזכות כוחה האדיר של המטפחת!!!

לאחר כשנתיים וחצי בערך שאני עם מטפחת, הגעתי לחתונה חרדית מהשכונה בה גרתי קודם (עברתי דירה מאז), תקופה מעל שנתיים לא נפגשנו. שם הרגשתי את עצמי כאיזה נטע זר... כל השכונה – כולל מורות של 'בית יעקב' וכולל מורה שלימדה אותי והייתה פעם 'יאכנע' ממש – פתאום נראות צעירות; ג'קט פתוח ומתחת לייקרה, וחצאית לייקרה ומעליה תחרה, ושלא נדבר על הפאה שהייתה ממש טבעית וגולשת... לא האמנתי למראה עיניי שכך כולן ייראו – פתאום הרגשתי כאילו שהוציאו אותי מתוך ספר הסטוריה! ממש התביישתי! התביישתי לרקוד התביישתי שיראו אותי בכלל!

ביקשתי מבעלי לחזור הביתה עכשיו!

באמצע החתונה, בערך ב-21:30, בעלי בא ברכב לאסוף אותי. איך שהתיישבתי התפרצתי בבכי... סיפרתי לבעלי את הרגשתי הנוראה, אמרתי לו, שממש חבל שהגעתי בכלל... איזה בושות, אני נראית כמו סבתא – כמו איזו אחת מספרי ההסטוריה!

"זהו" – אמרתי כשכולי דומעת – "אני לא מסוגלת יותר להתלבש כך!". היה לי ממש קשה.

בעלי הקשיב בדממה, ואז אמר: "חבל שבאת לחתונה??! טוב מאוד שבאת לחתונה! – תארי לעצמך חתונה חרדית משכונות חרדיות, וכל המוזמנות מ'בית יעקב', והקב"ה מסתכל ומחפש מי מהבנות שלו שומרת לו אמונים... וכך הוא ממשיך ומחפש... עד שהוא מוצא אותך!!! הבת היחידה ששומרת לו אמונים!!! – מי יודע איזה קטרוג מנעת כשבאת

לבושה כל כך צנוע ובמטפחת ראש...?"

בכיתי – כל כך התרגשתי מהמילים הנכונות! הן נתנו ונותנים לי חיזוק עד היום!

כשאני מרגישה קושי בלבוש הצנוע – השמרני (אגב, זה לא אומר שצריך ללבוש בגדים בלויים או לא מכובדים... חלילה, אלא צריך בגדים מכובדים צנועים ונקיים; חולצות צווארון, חצאיות קפלים או רחבות... ישנם ברוך ה' הרבה דוגמאות יפות וצנועות!), אני נזכרת במילותיו של בעלי: "הקב"ה מסתכל ומחפש מי מהבנות שלו שומרת לו אמונים...?" – ואז אני מרגישה את הקב"ה קרוב אלי ומתמלאת באושר!

מאז ועד היום, המטפחת לא יורדת לי מהראש! זכיתי לארגן אצלי ובמקומות אחרים עוד ועוד כנסי חיזוק בצניעות. וזכיתי אף שאחרות השתנו או אפילו התחזקו בצניעות.

שלא תבינו לא נכון, כמו אז גם היום אני חזקה בדיעותיי והשקפותיי התורניות, אבל הפעם בכיוון הנכון והאמיתי!!!

שערות נגד סערות

ש מי קרן ואני בת 29, תושבת ירושלים. אני רוצה לשתף אתכן בסיפור האישי שלי. יותר נכון הסיפור קשור לכשרון השיווקי שלי.

בגיל 19, 20 ניהלתי חנות במרכז העיר בירושלים, התחלתי לעצב כובעים והלך מאוד מאוד טוב.

ואז עלה לי רעיון, אם אני כבר פותחת חנות של כובעים אז נכניס פאות יחד עם כובעים. התחלתי לברר, גיששתי. בין לבין הפנו אותי ליבואן די גדול בתחום השיער שהוא בעצם מתמחה בכל מה שקשור לתוספות שיער טבעי ויש לו גם מפעל מאוד מאוד גדול ברוסיה. הגעתי אליו וביקשתי פאות זולות. לא רציתי פאות יקרות, כי רציתי שזה יהיה משהו כזה יותר תואם לפאות עם כובעים. קניתי ממנו איזה 10, 20 פאות, ראיתי שתוך שבוע אני מעיפה אותם.

חזרתי אליו שוב, ואז הוא אומר לי: "תראי, יש לי סטוק ישן של פאות זולות..." שמתה להן מחיר מאוד זול. פאה שנמכרת בסביבות 1,000 ומשהו שקל מכרתי אותה ב-600 שקל.

הוא הביא לי אותן גם במחיר מאוד מאוד זול וכך התחלתי לשווק את הפאות הזולות שלו.

אפשר לומר שתוך חודש הצלחתי להעיף המון המון פאות... הבן אדם התלהב, הוא אישית עסק עם הרבה הרבה פאניות, אבל הוא ראה שבעצם אפילו שאין לי את תחום הפאנות, כיון שאינני פאנית ואני לא מסדרת פאות, אבל אני מאוד מאוד טובה בשיווק.

הבן אדם הזה מגיע מעולם הבוהמה, הוא לא מכיר שום דבר שקשור לעולם הדתי, והוא חיפש מישהי שבאה מהעולם הדתי – חרדי שהיא יכולה לתווך ולעזור לו במכירת הפאות לעולם הדתי חרדי.

הוא פנה אלי והציע לי שנפתח ביחד עסק שבו בעצם אנחנו משווקים את הפאות באופן ישיר ללקוחות.

זאת אומרת: אנחנו מוציאים להם פאה איכותית מאוד, יוקרתית מאוד, טובה מאוד ובמחיר מאוד מאוד זול! – העניין באמת היה נראה טוב מכל הבחינות. הוא הביא לי מעצב ברמה מאוד מאוד גבוהה והסכים להשקיע את כל הכסף. אני נכנסתי בתור שותפה, בתור מנהלת העסק ללא שום עניין כספי והוא היה מוכן לבוא ולהשקיע את הכל.

באמת סיכמתי איתו שאני מקבלת משכורת בסיסית פלוס בונוסים... מבחינתי זה היה מצויין, מה גם שהייתי צריכה לעבוד איזה כמה שעות מאוד מאוד מעטות.

פתחנו חנות במרכז העיר. לי יש סטודיו ב'רמות' אני מוכרת מהסטודיו שלי מהבית, וחוך

מזה מהחנות ב'רמות' אני מחזיקה עוד מוכרת או שתיים. שם, בחנות, נמצא המעצב ואני מנהלת את כל העסק. אני יותר קשורה לתחום הפרסום, לתחום המכירות, לתחום הניהול.

כשמכרתי את הפאות הזולות, הוא סיפר לי שיש לו פאות 'קאסטם' מאוד מאוד יוקרתיות ומאוד מאוד איכותיות, שהוא מוכר אותם למובילים ביותר והם מוכרים אותם בסביבות ה-3,000 דולר!!! כי זה השיער הכי איכותי והכי מובחר... אמרתי לו: "תראה, אני לא מבינה ב'קאסטם' ואני אף פעם לא קניתי 'קאסטם', אני מוכנה לשווק לך את זה אבל בתנאי שאתה הולך בדרך שלי... אני רוצה לשווק אותן במחיר מאוד מאוד זול. אני מוכנה לעשות את זה בכמויות אבל שזה יהיה במחיר זול, זה התנאי!". כמובן שהתחלנו במכירות ובפרסומים... הוא השקיע המון המון כסף לפרסום. הוא נתן לי יד חופשית, זאת אומרת: שאני אומרת מה אנחנו עושים ו... אנחנו ממשיכים הלאה. מבחינת הבית הסטודנטי, בעלי הביא לי עוזרת, מטפלת... כל מה שהייתי צריכה, לא הייתה לי שום מגבלה משום בחינה בעולם.

אני אישית אף פעם לא קניתי פאת 'קאסטם', אף פעם לא אהבתי את העניין הזה של פאות 'קאסטם' למרות שהלכתי עם פאה אבל להשקיע כל כך הרבה כסף וכל כך הרבה אנרגיות בשביל איזה מושג שנקרא 'קאסטם' זה לא התאים לי... אבל מה לעשות? בשביל הפרנסה, וגם הבעל דוחק וכולם דוחפים... ואני אשת שיווק מצליחה, ביחד עם הכבוד והמסחר כשהכל זורם יחד... זה נורא נורא מפתה!

התחלנו לזרום עם העסק וזה התחיל ללכת... מקסים! מה זאת אומרת מקסים? היה לי פלאפון שלא הפסיק לצלצל. פשוט 24 שעות הפלאפון מצלצל, מצלצל ומצלצל... מפרסמים, אנשים, פאניות, שיווק... משהו שאי אפשר אפילו לדמיין!! אני יכולה לומר שבאמת מבחינת כבוד ותהילה וכסף, הגעתי לשיא שיכולה אשת שיווק להגיע!!! החלום שלי מתגשם!!!

אף שהיה לי גם בוטיק בגדים והיה לי גם חנות בגדים, ולמרות שהכנסתי לשם גם תיקים וגם כובעים... אבל זה לא היה כמו הפאות! היינו יוצאים למכירות בערב בכל מיני מקומות, שכרנו אולמות... כלה כל... סביב הפאות! זאת אומרת עם הפאות היינו משלשים את הסכום!!! יכולנו שלושתינו להתפרנס מכך: היבואן המעצב ואני. מדובר כאן בים של כסף שאפשר לעשות. השיווק היה גם מהבית שלי וגם מהחנות. בחנות הייתה לי מוכרת חרדית היא הייתה

פאנית, והיה גם את המעצב, הוא היה מספר אחד בתחום שלו, אחד מהגדולים.

כאשת שיווק מצליחה ומפורסמת, היו צריכים לסדר לי את הפאה הכי יפה שבעולם! אז באמת קיבלתי פאת 'קאסטם' עם שיער מדהים, משהו חלומי שאי אפשר אפילו לדמיין... יכולתי להוכיח לכולם שאני לא חופפת אותה ואני לא עושה לה כלום לא פאנים ולא ספריי... כל שיער טוב שאנשים יכולים לקרוא לו, הפאה שלי עברה אותם בגדול!!!... הכל התנהל כמו שצריך.

הגבולות היחידים שבעצם אפשר לומר שהם כן הגיעו ועצרו אותי היו בעצם... מהקב"ה. הקב"ה הרגיש את הרהורי ליבי... הוא הבין שאני לא שלימה. האיתות הראשון היה כשפתחנו את החנות. הכל זרם על מי מנוחות, היה לי כל מה שצריך. באותו זמן חיפשתי מטפלת לילד, הילד שלי היה אז בן שנה וחודשיים, איך שהוא נכנס למטפלת נסגרה עליו הדלת בעוצמה... שגרמה לו לשבר ותפרים רציניים ביד... לילד בגיל שנה וחודשיים!!

הזעיקו אותי דחוף מהחנות. הגעתי לשם, אני חושבת שזה היה אחד הרגעים הקשים ביותר של החיים שלי... הילד צרח צרחות אימים, ועבר שם עינויי תופת של תפירות ושל התעללות... שאני לא יכולה אפילו להגדיר אותה!! באותו יום חזרתי הביתה, אני זוכרת שכל כך בכיתי בצורה הסטרית...

יום למחרת כבר הבנתי שאני בהריון. הריון מבחינתי, זה פתאום קרן הופכת להיות הרבה יותר רוחנית, הרבה יותר חושבת יותר מתבוננת. חשבתי על כל המצב, אבל כלום לא השתנה.

עדיין העניינים זורמים... התמיכה מצד הבעל, מצד היבואן, מצד המעצב, מצד המכירות מצד כולם הכל זורם ברמה הכי טובה. מכירות, פרסום... הצלחנו להגיע לרווחים גבוהים. הכל התנהל בצורה מאוד מאוד יפה ומרשימה!

האיתות השני הגיע אחרי חודש. נכנסתי לאיזו שהיא חנות גדולה ושמה נגנב לי התיק עם סכום כסף מאוד מאוד גדול, וכל מה שהיה לי מסמכים וכו'... הכל נעלם!!

האיתות השלישי קרה בפורים. יצאתי עם הילדים שלי. באוטובוס נפלה הבת שלי בת ה-5 – גם זה היה אחד המצבים הכי הכי קשים שגם כן עברתי – הילדה נפלה באוטובוס וקיבלה מכה חזקה בפנים.

אני הייתי בהריון עם עוד תינוק. למזלי אחותי הייתה איתי ביחד באוטובוס, כשירדנו מהאוטובוס אחותי גילתה שירד לילדה דם מהאוזן, במקרה היה שם חובש, רציתי רק

שהוא ינגב לה את האוזן ויעצור את הדימום. הלכתי אליו ואמרתי לו, שהילדה נפלה באוטובוס ויש לה דימום מהאוזן.

הוא הביא לי כדור הרגעה, כי אמרתי לו שאני בהריון וכל מה שמתלווה לזה... ואז הוא אומר לי: "תראי, אני לא יודע איך לומר לך את זה אבל אני מזמין למקום אמבולנס, איך שאני מסתכל על זה, זה נראה שהדימום בא מתוך האוזן וזה אומר שזה פגיעת ראש חלילה קשה מאוד".

הרגשתי שהשמים נוחתים עלי... לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, אינני זוכרת את עצמי מתמודדת עם מצבים כאלה שאני בדרך באמבולנס ואני נוסעת ל'עין כרם' ועוד ביום פורים... אומרים פורים הוא ככיפורים, אני חושבת שזה היה באמת כפרת עוונות מאוד מאוד גדולה בשבילי.

הגענו לשם. לאחר סידרת שאלות ובדיקות הודיעו לי: שהיה לה חור שנוצר... מה שקרה הוא, שפשוט הייתה איזו מחט שעשתה לה את החור באוזן וזה גרם לאותו דימום נורא מהאוזן.

ברוך ה' ירד החשש לפגיעת ראש קשה. לאחר מכן שיחררו אותנו לבית. אבל את ההרגשה שהרגשתי אז שהשמים נופלים, היה קשה לשכוח.

האיתות הרביעי הגיע אחרי פחות מחודש, נגנב לנו הרכב. במקרה לא היה לו ביטוח... זה היה בדיוק לאחר שסיימנו קניות, דלק מלא, תיקים שלנו, ארנקים שלנו, מסמכים שלנו, עגלות, כיסאות, כלה כל נגנב... לא הספקתי להתאושש מזה... כולם הבינו שמהו קורה לקרן, משהו כאן לא נורמאלי... חודש אחרי חודש מכות כאלה לא נורמאליות!!

הילד שלי בן שנה וחצי, לוקח כוס זכוכית והכוס מתנפצת עליו וכולו מיד מתמלא בדם... באותם רגעים אני לא יודעת לאן לפנות ומה לעשות... כמובן שרק זועקים לקב"ה, וכך אני רצה כשכל השמלה שלי ספוגה בדם. אני רצה לרופא והוא מפנה אותי לכירורגית. שם עשו לו תפרים, הוא שוב עובר את התפרים, הוא שוב עובר עינויים... בדיוק אותה סיטואציה שחוויתי ממש לא לפני זמן רב.

כבר כאן, בשלב זה, היו לי הרגשות לא טובות. זאת אומרת אני כביכול בחנות, הטלפונים לא מפסיקים לצלצל, אני עם הפאת 'קאסטם' היפה הזוהרת... הכל זורם, הכל נהדר, החנות מתקדמת בצורה מאוד מאוד יפה... התכוונו אפילו להגדיל את העסק, ובעצם כבר התחלנו איזושהי תפנית כבר התחלנו לדבר על משהו יותר גדול... גם את בעלי הכנסתי לכל העסק הזה.

ואז דווקא בשלב הזה שמתחילים להתקדם יותר, אני מתחילה להרגיש לא טוב... משהו כאן מציק לי, המכות הם יותר מידי אחת אחרי השניה, זה כבר היה יותר מרמז... ומעבר לכל זה, השקר הזה של הפאות צועק! יותר מידי צועק!!!

המעצב יושב בחנות, וכל הנשים ה"צדקניות" באות למעצב ורוצות שיעצב להן פאה כמה שיותר טבעית וכמה שיותר שטוחה, שתהיה כמה שאפשר משיער טבעי ולא מתנפח... המראה הזה הציק לי!

אני לא גדלתי בבית חרדי ממש, לא באתי מהרקע של ה'בית יעקב' עם השם הכי גדול... וזה מאוד מאוד הציק לי... זה הפריע לי, איך את בדיוק מנסה להצניע את עצמך כאן??... כשהן היו מורידות את הפאות, הן היו נראות 'זוועה' (סליחה על הביטוי) ואחר כך כשהן היו יוצאות עם הפאות לראשן, הן היו נראות מיליון דולר!!... זה הפריע לי! איפה כאן הצניעות??...

למה בעצם אשה חרדית שאמורה לכבד את עצמה ולהראות צנועה, צריכה פתאום להיראות מיליון דולר??... הן יוצאות מסלון הפאות כאלה וזהרות ונוצצות... מרגישות טוב עם עצמן והכל נהדר... זאת היה נקודה שמאוד הפריעה לי.

הרגשתי כל הזמן בעצם שהכל הוא סביב הפאה, הספקתי לשגע את בעלי על כל העניין הזה... אני מדברת איתו על פאות על חיצוניות, על שקר, על איך עולם הישיבות? איך 'בית יעקב'? איך כולם בעצם הולכים עם זה...? זה תסכל אותי, זה שיגע אותי כי אני הייתי בפנים, אני ראיתי את הבתי ספר עם השמות הכי הכי טובים, הולכים עם אותן פאות שמכרת... לא הצלחתי להבין את זה?

נקודה שניה שהציקה לי בכל העסק הזה, היה העניין הזה של הכשרות, הן רצו לדעת שיש כשרות לפאות. – אני יכולה לומר באופן אישי, כנראה בורא עולם הכניס אותי לניסיון הזה כדי להבין עד כמה הכשר הבד"ץ הזה, הוא הכשר מזויף של יצר הרע בלבד! במלוא מובן המילה!!!

כי בעל העסק שלי הוא אדם שמגדיר את עצמו בתור איש בוהמה... ממש, הוא מתעסק עם דוגמניות ועם פרוצות, ועם... 'בית יעקב'. פשוט רשת השיווק שלו עברה דרך שלושת המסלולים האלו: דוגמניות, פרוצות, ו'בית יעקב'. זה היה כל כך מגוחך!... אבל מעבר לזה, הוא פשוט נתן לי כל הזמן להבין מה זה חילול ה', הוא כל הזמן נתן לי להבין איך בן אדם שנמצא בעולם הבוהמה רואה את חילול ה' בהתגלמותו.

המשגיח שהיה אמור לתת את "ההכשר" לפאות, פונה אליו ואומר לו: "תראה, את העסק הזה של הפאות היוקרתיות של אירופה הכשרת... אתה רוצה להכשיר גם את העסק השני שלך...?".

אני רוצה לציין שהמעסיק שלי, אף שהיה אדם חילוני מעולם הבוהמה, הוא היה אדם מאוד כנה ואמיתי (הייתי מאוד שמחה אם הרבה אנשים מהעולם החרדי היה להם את הכנות שלו), המעסיק שלי פונה למשגיח ואומר לו: "רגע, אבל העסק השני שלי הוא לא כשר, אני מביא שיער גם מהודו גם מסין... מכל מיני מקומות". המשגיח אומר לו: "אז מה? הכל עניין של כסף, הכל ביוזנס". – ממש במילים האלה!!!

המעסיק מרים אלי טלפון ואומר לי: "רק תראי לאיזה עולם את משתייכת..."

כשהוא אמר לי את זה, הרגשתי כבר שהבומים הם יותר מידי גדולים, זאת אומרת... הבנתי כבר שאני נמצאת בניסיון ועכשיו באמת צריך להתחיל לברוח ממנו. אבל עדיין לא עשיתי כלום.

ההריון הולך ומתקדם, לצאת לחנות כבר היה קשה לי, החלטתי שאת העסק אני מעבירה לבית.

אני חייבת לציין, כמה שהניסיון הזה של עסק הפאנות הוא גדול. זה היה לפני פסח... תוך חמישה ימים עשיתי 7,000 שקל, בלי מאמץ, בלי לזוז, בלי כלום...

זאת אומרת מדובר כאן בים של כסף, מבחינה כספית זה היה פיתוי לא נורמאלי. וכך אני ממשיכה... החנות אמנם קיימת, המעצב ניהל אותה לבד ואני הייתי עובדת מהבית. ואז... יום הלידה הגיע. אני הייתי במהלך צירים, באותו זמן, הבן שלי בן השנתיים יצא לרחוב... הייתי בבית של ההורים שלי לא ידעתי מה קורה ואיפה הוא, אחת השכנות החזירה לי אותו מהכביש כשהוא מבוהל, השכנה עצמה הייתה בפחד היא הרגיעה אותי שהכל בסדר... רק אחר כך הבנתי שהייתה מאחוריו משאית ענקית שנסעה לאחור והנהג כלל לא ראה אותו... הוא כמעט נדרס למוות!! ממש ברגע האחרון היא קלטה אותו ומשכה אותו מהכביש!! אני... עם הבום הנוסף הזה הולכת ללדת בהרגשה נוראה.

בלידה עצמה אמרו לי שחבל הטבור של התינוקת הוא סביב הצוואר... הייתי בפחד נורא, איך יתפתחו העניינים, ברוך ה' הם הצליחו לשחרר את חבל הטבור מהתינוקת, והיא נצלה. אחרי יומיים שאני עומדת להשתחרר לבית, קורא לי הפרופסור של התינוקיה ואומר לי: "תראי, אני לא יודע איך לא שמענו את זה לפני... אבל הילדה... שומעים משהו מהלב, אנחנו רוצים לשלוח אותה ל'עין כרם' לבדוק מה זה הקולות האלה מהלב".

אני יומיים אחרי לידה, כל ההורמונים של הלידה עם הבכי והכל... אני מגיעה לשם ואז מודיעים לי שיש לתינוקת שלושה חורים בלב, שניים מהם קטנים אחד מהם יותר בינוני, ואז הרופא אומר לי: "תראי, אני לא יודע איך לומר לך את זה... זה פיפטי פיפטי... אי אפשר לדעת, עד גיל חצי שנה או שהיא תעבור ניתוח לב פתוח או שיהיה נס וזה ייסגר".

כאן אני מתחילה כבר להבין שבעצם זה קשור הרבה הרבה לפאות, זאת אומרת, למרות שכבר אני לא בחנות אבל אני מבינה שיש כאן כל מיני עניינים עם הפאות... סוף סוף עדיין אני מוכרת אותן.

זה היה לפני ראש השנה, עשיתי עוד מכירה של פאות, ואז ממש כמה ימים אחרי זה התינוקת בת החודש וחצי פורצת בבכי היסטרי לא נורמאלי פשוט לא נורמאלי. למחרת אני הולכת איתה לרופא ילדים, הרופא נוגע לה בראש ואז הוא אומר: "תראי אני חושב ש... – הוא מדבר לעצמו הוא לא אומר לי את זה ישירות – "אני חושב שישנה בעיה חמורה עם החור...".

הרגשתי ש... די! אני נופלת, עד כאן! אני לא מסוגלת יותר... בום אחרי בום אחרי בום... ככה בשנה רצופה, זה גדול עלי יותר מדי!!! אני שומעת שיש בעיה... אין התפתחות אין כלום! אין דבר יותר גרוע מזה... ואז אני מקבלת על עצמי בלב: 'ריבונו של עולם! חודש ימים, אני לא הולכת עם פאת קאסטם'.

הוא שלח אותנו לבית חולים, הם רצו לאשפז אותה ולעשות לה את כל הבדיקות שקשורים לעמוד השדרה... בינתיים, משום מה, אני חושבת על הצדיק רבי נחמן מברסלב ואני פתאום נזכרת באיזו חברת ילדות שהייתה לי שחזרה בתשובה ונהייתה ברסלבית... זה נכנס לי איכשהו לראש.

אנחנו חוזרים לרופא והוא אומר לי: "אני לא יודע, אבל או שאנחנו מאשפזים אותה או שאנחנו נעשה בדיקות ונראה מה קורה...".

בסוף מתברר שזה היה רק גזים. הם שלחו אותנו הביתה.

כל פעם מה שהיה במהלך השנה הזאת, זה כאילו שהשמים נופלים והכל נראה הכי הכי גרוע בעולם ולבסוף... הקב"ה שולח אותך הביתה ואין כלום! זה היה נראה כאילו שהקב"ה אומר לי: "תלכי, תחשבי בבית מה עכשיו את צריכה לעשות".

חזרתי הביתה. חשבתי על החברה הזאת הברסלבית, שהיא הייתה בעצם בחתונה שלי... דיברתי איתה משהו כמו שנה אחרי החתונה שלי אבל אחר כך, כמה שנים מאז, לא דיברתי איתה.

ואז היא מרימה אלי טלפון יום לאחר שאני חושבת עליה, והיא אומרת לי: "שלום קרן! מה העניינים? מה קורה...?". לפתע היא שואלת אותי: "תגידי לי, עם איזה כיסוי ראש את הולכת?"

אני אומרת לה: "את יודעת... אני הולכת עם הכל". היא זכרה דווקא שהלכתי עם כובעים בתחילת הנישואים. הייתי אוהבת ללכת יותר עם כובעים.

היא שואלת: "מה את לא הולכת עם כובעים?"

עניתי לה: "ת'אמת? לא... אני עם פאות"

ואז היא אומרת לי: "את יודעת, אני ראיתי עלייך חלום. ראיתי שאת הולכת בלי כיסוי ראש ו... אני לא אספר לך את כל הפרטים של החלום אבל..."

אמרתי לה: "וואוו... את יודעת, אני מוכרת פאות ובדיוק אתמול קיבלתי על עצמי לא ללכת עם פאת קאסטם בכלל"...

היא התפעלה מהצירוף מקרים הזה... שוחחנו עוד קצת ולאחר מכן סיימנו את השיחה.

חשבתי לעצמי: 'מעניין, איך העניינים התגלגלו... שבדיוק אחרי שאני חושבת עליה, היא מתקשרת אלי ורואה עלי חלום'. זה היה נראה לי כבר יותר מדי מוזר...

אמרתי לעצמי: 'תראי קרן, עם פאות את לא מתעסקת יותר !!!'.

הרמתי טלפון ליבואן ואמרתי לו: "תראה, אני לא יודעת מה קורה אבל אתה בא ולוקח עכשיו את כל הפאות, אני לא יכולה להסביר כרגע מה ואיך".

הוא הגיע. ואז... הוא נתן את החיוך הכי מאושר שאי פעם הוא נתן. זה היה כמו שהוא הרגיש שעשיתי את הצעד הכי טוב שאי פעם הייתי יכולה לעשות.

הוא פונה אלי ואומר לי: "תדעי לך שאני מצדיע לך! את עושה את הדבר הכי גדול שיכולת אי פעם לעשות! תדעי לך שהכל שקר...". הוא אמר לי: "אני מכבד נשים עם כיסוי ראש מלא ולא עם הפאות השיקריות האלה, תדעי לך שהכל שקר אחד גדול !!!".

ובאמת הוא לקח את כל הפאות. החזרתי סופית את הפאות ליבואן... ועכשיו אני תקועה עם עצמי, איך בעצם אני ממשיכה?

הגיעו אלי כל מיני נשים ואמרו לי: "תחליפי ישר למטפחת...".

זה לא היה נראה לי... זה היה בשבילי צעד גדול מדי.

אפשר לומר שברגע שהפסקתי למכור פאות, הרגשתי בתוך תוכי במאת האחוזים שאני מתעסקת במשהו לא כשר ולא טוב, אבל עכשיו שאני אתחיל להוריד את זה ??? זה כבר משהו אחר, זה כבר משהו הרבה יותר כבד. פתאום להתחיל לראות את עצמי עם מטפחת... בחורה שהייתה מוכרת פאות 'קאסטם' כל היום והולכת עם הפאת 'קאסטם' הכי הכי יפה ויוקרתית, אוהבת להחליף בין הפאות, בין הסרטים בין הקישוטים, פתאום הופכת להיות בבת אחת עם מטפחת ??? זה היה קצת כבד מדי!

הבת שלי עמדה לפני כניסה לבית ספר, היא עלתה לכיתה א' ובגלל העניין הזה של הפאה, לא רציתי לרשום אותה ל'בית יעקב', העדפתי מסגרת יותר ספרדית של מורות ספרדיות... כי זה הציק לי!

ה'בית יעקב' פשוט נתן לי בום אחד גדול שבעצם... בחורה שנראית 6, 7... – כמו שהגדיר את זה אחד הרבנים הגדולים – כשהיא שמה פאה היא נראית פתאום 9, 10.

אני ראיתי את זה בוודאות... אני ראיתי את זה כמו עיניי, ועם כל זאת היא מגדירה את עצמה האשה החרדית הצנועה והטובה ביותר??!... זה פשוט מגוחך... זה נשמע לא מציאותי!!!

עדיין אני תקועה... מה אני עושה עם עצמי?

במשך הזמן הזה, פגשתי חברה שלי שהיא אמא לשלושה ילדים קטנים. היא חלתה במחלה והיא סיפרה לי ש... כמובן היא הורידה את הפאה! וכל המשפחה שלה הורידה את הפאה לרפואתה!!!

הספקתי לשמוע עוד סיפור שגם הגננת של הבת שלי חלתה במחלה הידועה במצב קשה מאוד, היא הייתה ממש במצב של סכנת חיים מאוד מאוד גדולה, היה לה גידול בראש גדול ובמהלך הניתוח קיבלו המשפחה שלה על עצמם קבלות להסיר את הפאה, ואומרים שהרופא פשוט יצא והוא אמר שהתרחש כאן נס אדיר שהוא לא יכול אפילו לדמיין מה קרה... הוא רופא לא דתי אבל הוא אמר: "משהו כאן קרה לא הגיוני בכלל!!!"

החליטו בעקבות הסיפור של הגננת הזאת שהיא גם תושבת 'רמות', לעשות ערב לרפואתה של חברה שלי... כולנו יודעות מה זה אמא לשלושה ילדים קטנים, כמה זה כואב מצב כזה במשפחה.

עשו ערב לרפואתה בנושא הפאות ושם הן סיפרו כל מיני סיפורים על צניעות, וזה דווקא כן נגע לליבי... היה שם באותו כנס הרב קליין והוא כל כך חיזק את העניין הזה. הוא אמר: "תראו, אני לא יכול להגיד לכם, אבל זה נראה מגוחך..." – הוא פשוט נקט באותם מילים – "זה נראה כל כך מגוחך שאשה שמחפשת צניעות... פתאום מחפשת דווקא את הפאה הכי טבעית, הכי שטוחה, הכי יפה, שיער הכי הכי... עם תכונות טבעיות... והיא בעצם משלה את עצמה שהיא מכסה את שיער הראש שלה והיא בעצם צנועה" – הוא אמר – "תחשבו על זה... זה הרי לא נתפס במוח...!!!".

אני באותם רגעים, רציתי לקום ולאשר את דבריו שזה כל כך נכון, אבל הפנמתי את זה פנימה, אמרתי לעצמי: 'די! קרן זאת האמת, אמנם את כבר לא מוכרת פאות אבל את כמה שיותר מהר צריכה כבר להיפטר גם כן מהפאה שעל הראש שלך'...

הרב קליין הוסיף ואמר: "אנשים חושבים שהרב אלישיב כן בעד פאה, אבל תדעו לכם שאני מקורב אליו מאוד ואני יודע מקרוב את ההתנגדות שלו שהוא נגד פאות. יום אחד הבת שלו הגיעה אליו עם כיסוי ראש אז הוא בירך אותה ואמר לה: "כל הכבוד!" היא אמרה לו: "אבא אני לא בטוחה שאני אעמוד בזה, אתה יודע את הניסיון..."

הוא עודד אותה ואמר לה: "תדעי לך, כל שעה, כל רגע, שתקבלי על עצמך להוריד את הדבר הזה, יש לך שכר מרובה בשמים!!!".

אני שמעתי את זה וזה מאוד מאוד נגע לליבי. נכון, כולנו חיצוניות כולנו אוהבות להתבלט, כולנו אוהבות בעצם לא להיות ממש צנועות... אבל יש לזה שכר גדול מאוד בשמים, ושווה להשקיע בזה את כל הכוחות.

באותו ערב לאחר שחזרתי מההרצאה אמרתי: 'שלרפואתה של חברה שלי בתור התחלה, אני מקבלת על עצמי כל יום שני ללכת בלי פאה...!'

אני חייבת לציין שאני באה ממשפחה – אני לא כל כך אוהבת להגדיר את זה כך – אבל יחסית מאוד מאוד מודרנית. אמא שלי בעלת תשובה מהשומר הצעיר והיא מאוד אוהבת שהבנות שלה נראות טיפ טופ. היא חייבת לראות שהפאות שלהן מסודרות... האחיות שלי הן אמריקאיות, הן מתלבשות במיטב האופנה של הפאות והלבוש... והכל. אנחנו באות ממשפחה כזאת שדורשת שכולנו צריכות להיות תמיד צנועות... אבל את האמת? לא באמת צנועות. זאת אומרת את יכולה לחשוב עם כל ההלכות צניעות שבעולם שאת צנועה, אבל בעצם את לא צנועה!

הייתה עוד הרצאה שהשתתפתי בה בנושא הצניעות, של אחת הדוגמניות לשעבר שהיא מספרת שהיא עברה טרגדיה מאוד מאוד קשה, שקשורה גם לפאה, היא טוענת שרבים גדולים אומרים שהיא שליחה בנושא... כל ההרצאות והדיבורים האלה יחד... זה מחדיר, זה נותן, זה עושה לך משהו בלב, את מבינה שאת נמצאת במצב כזה שיש לך שקר ואת חייבת להפטר ממנו. זה עשה לי מאוד טוב לדעת שאני כבר לא מוכרת את הפאות והפרנסה שלי לא מגיעה ממכירת הפאות הללו...

אמרתי לעצמי: 'את חייבת לעשות איזה משהו, להתחיל במעשים!'

התחלתי לקנות ים של מטפחות. אני חייבת לציין שזה עשה קידוש ה' גדול, נשים שראו אותי לפני כן עם פאות 'קאסטם' זוהרות ויפיפיות... פתאום רואות שהתחלתי ללכת עם מטפחות ראש.

את האמת? אני מאוד אוהבת את המטפחת היום! אני מקווה שבעזרת ה' זה ימשיך ככה. הבת שלי כל הזמן אומרת: "אמא, את יודעת יש לך כתר על הראש!..."

בזמן האחרון היא החליטה לקרוא לי מלכה אני לא יודעת למה. היא אומרת לי: "אמא את מלכה! אבא מלך! ואנחנו נסיכים!". לפני חצי שנה כשהלכתי עם הפאה היא לא אמרה את זה.

ברוך ה' אני כבר הולכת רק עם מטפחות. העפתי את הפאות לצמיתות. ואני מקווה שאני לא אודקק להן יותר, שהמשיח יבוא לפני... אני מקווה שעוד הרבה נשים כמוני יזרמו לכיוון הנכון והאמיתי!

הכיסוי לאמת

הייתי כבת 19 כאשר הוצעה לי הצעת השידוכים הראשונה. הבחור היה מתמיד גדול, ירא שמים ובעל מידות טובות. המהלכים התקדמו בזה אחר זה, עד שהתארסתי.

החודשים חלפו. ההכנות לחתונה היו בעיצומן. בין מסעי הקניות הייתה כמובן, גם קניית פאה.

נכנסתי לסלון הפאות הראשון שהומלץ לי על ידי חברותיי. לא ידעתי בדיוק להגדיר לעצמי איך אני רוצה שהפאה שלי תראה, אך היה ברור לי שאני רוצה פאה קצרה עדינה ויפה. ביקשתי מהפאנית פאה הדומה בצבעה לשערותיי. היא החלה למדוד לי פאות ממינים שונים, אחת הייתה בהירה מדי השניה כהה מדי... וכו'

לפתע היא פונה אלי ואומרת לי בהתלהבות: "נזכרתי, יש לי פאה שתתאים לך בוודאי! יש לנו אותה עכשיו במבצע מדהים!" – היא נכנסה להביא אותה מהחדר הפנימי. כשראיתי את הפאה קצת הייתי מופתעת – הייתה זו פאה חדישה, מבריקה, גולשת לכתפיים ונעה לצדדים עם כל הטיית ראש. לא לפאה כזאת התכוונתי, זה לא מה שחשבתי... אך לא רציתי למהר ולאכזב את המוכרת הנלהבת, אמרתי: 'למדוד אף פעם לא מזיק'... חבשתי את הפאה.

הייתן צריכות לראות איך עיניה של הפאנית נדלקו ממש, היא אמרה בהתפעלות: "ואוו, איזו התאמה! הפאה פשוט מהממת עליך! נדמה שהפאה לא נוצרה כי אם בשבילך". "זה ממש הולם אותך", "כן, מאוד מחמיא לך" – הוסיפו אחריה עוד כמה מעובדות החנות.

שרשרת של שבחים ומחמאות הרעיפו עלי סביב הפאה. הסמקתי מבושה. אך ראיתי, שאין מה לומר הפאה התאימה לי ביותר! כך לאט לאט כבשו אותי השבחים. הרגשתי טוב עם עצמי. חייכתי מול המראה כשהפאה על ראשי, הנעתי את ראשי מצד לצד כשהשבחים ממשיכים להישמע ברקע, דמיינתי לעצמי את מבול המחמאות שיציף אותי בין חברותיי...

זהו זה! החלטתי. ברור לי שזאת הפאה שאני רוצה, אין מתאימה ממנה! אימי שהייתה ביחד איתי, לא הייתה כל כך מרוצה מן ההחלטה, היא אמרה לי: "מיכל, מראה הפאה נועז מדי! אין היא מסוג הפאות הצנועות בהן נוהגים במשפחתנו ללכת..."

אוזניי היו אטומות, לא הייתי מוכנה לשמוע. הייתי מאוד נחרצת: "זו הפאה ויהי מה!"

כשהגענו לבית, אחיותיי ביקשו לראות את הפאה שקניתי. אחותי הבוגרת התאכזבה ואמרה לי: "הפאה ממש אינה צנועה, לעולם לא הייתי בוחרת בכזו".

שתקתי.

חשבתי לעצמי: 'זה לא אומר כלום, כל אחת מסתכלת מנקודת מבט אחרת. אני בטוחה כי גם על פאה כשל אחותי לא הייתה המחנכת שלי בת ה-70, סומכת ידיה... כל דור והפאות שלו!'.

גם אחותי הקטנה ממני, אמרה לי: "הפאה נראית ממש כמו שיער ואפילו יפה הרבה יותר, ואיך זה נחשב לכיסוי ראש בפאה שכזו...!!!!?"

השבתי לה: "למה לא? וכי אחרי החתונה יש מצוה להיות מכוערת? ! אולי צריך להיות אז יפה יותר...!".

בלילה כששכבתי לישון, התקשיתי להירדם. מצד אחד הרגשתי שבפנים אני לא כל כך שלימה עם עצמי, הרגשתי שהטענות של עצמי לא כל כך משכנעות. אך מאידך חשבתי על... הבת של המחנכת מכיתה ו', שגם היא הולכת עם פאה יפיפייה משיער טבעי המגיע עד הכתפיים... אם המחנכת הצדקת לא ראתה פסול בפאה של בתה, ודאי שהפאה שלי – הדומה לפאה שלה – מותרת.

זהו!! מסע ההרגעה הושלם! לא טעיתי בהחלטתי!
נרדמתי רגועה, במצפון שקט.

למחרת, רציתי שחברות מהסמינר יראו את הפאה שקניתי. משום מה לא כל כך התחשק לי להזמין אלי את חברותיי הטובות שהייתי איתן בקשר טוב, דווקא התחשק לי יותר להראות את הפאה שקניתי לבנות אחרות (שמאז ומתמיד לא כל כך אהבתי את התנהגותן). רציתי שדווקא הן יאמרו לי מה דעתן.

אך לבסוף הזמנתי את חברותיי הקרובות שהתעניינו אודות קניית הפאה. הראיתי להן אותה.

הן מאוד התפלאו, ואחת מהן אף אמרה לי: "מיכל, את לא מרגישה שהפאה הזו ממש מושכת את העין???" איך קנית אותה...?? תמיד היית כמעט סמל הצניעות של הכיתה...!!!!".

לא התרגשתי במיוחד ממה שאמרו לי.

לא בכל התחומים צריכות להיות חברות – אפילו טובות.

יום אחד רבקה השכנה שלי מלמעלה דופקת אצלי בדלת. הייתי עולה אליה לפעמים לשמור לה על הילדים.

“שלום, מה נשמע? איך ההכנות? נו, קנית פאה?”

“כן, בואי תראי אותה”. אמרתי אולי רבקה תבין את רגשותיי, גם היא קנתה לאחרונה פאה מן הסוג שקניתי.

מפי רבקה פרצו ביטויי התפעלות: “ואוו, איזו פאה משגעת... היא פשוט מדהימה... ממש יפיפייה...”

“את יודעת”, אמרתי לה, “יש שאמרו לי שהפאה מדי טבעית ו... לא מספיק צנועה”

“נו... תמיד יש כאלו שמחמירים. אני סומכת עליך שלא תוותר על פאה שכזו! תראי, חשוב להיראות טוב בפרט לפני הבעל...”

קיבלתי “חיזוק” מדבריה להחלטתי.

הפאה בסדר!

הזמן רץ. ההכנות לחתונה היו בשיאן. נסחפתי במערבולת קניות. קנינו רהיטים מכשירי חשמל... וכמובן חידשתי מלתחה חדשה של ביגוד מתאים לסגנון הפאה.

החתונה עברה ועמה ימי ה'שבע ברכות'. הסתגלתי לפאה שלי.

גם אם היו לי אי שם הרהורים ולבטים, הם נשטפו בזרם המחמאות והשבחים שהקיפו אותי מכל עבר. הפאה פשוט סינוורה אותי!

הלכנו לגור ב'בני ברק', ליד בית הוריי. בעלי מצא את מקומו בכולל נבחר באזור, וכך חיי החדשים החלו לזרום על מי מנוחות.

היה זה ביום שלישי בדרכי לעבודה. הזדקרה למולי מודעה המודיעה על כנס לנערות ולנשים צעירות המקימות בית בישראל. מאז ומתמיד אהבתי ללכת לכל מיני כנסים של חיזוק. כשראיתי את המודעה אור נדלק בעיניי. איזו זכות! אסור להחמיץ כנס שכזה! גמרתי בליבי ללכת אליו.

באותו יום שהיה את הכנס, הזדרזתי להגיע. תפסתי אני וחברותיי את השורות הראשונות. אט אט התמלא האולם בנשים ובנערות רווקות. כאשר היה האולם כבר מלא מפה לפה, פתח המנחה בדברי ברכה והזמין את הרב הגאון הפוסק הגדול, את הרב וואזנר שליט"א, כולן באולם שתקו בהתרגשות וחיכו למוצא פיו.

הרב פתח אודות גודל מעלת הצניעות, וכמה גדול האושר והשמחה השורים על האשה הצנועה – לעומת חומרת אשה העוברת על גדרי הצניעות, חס ושלום, שמבטלת את חובתה ותפקידה...

ואז הרב עבר לנושא הכיסוי ראש, וכך אמר: "שבח גדול ומעלה גדולה לכל הנשים הצנועות הנוהגות כמנהג אימותינו הקדושות, ומקפידות על כיסוי כל הראש במטפחת... אולם אף המקילות לחבוש פאה חייבות להקפיד שהפאה תעמוד בכל כללי הצניעות ותהיינה צנועות מאוד ולא כפאות המודרניות שאין ביניהן לגילוי הראש לגמרי ולא כלום!! ! לבושתינו ולחרפתינו נהפך כיסוי הראש בבתים רבים להצגה מודרנית! והאשה הזאת לא נחשבת כלל כאשה חרדית אלא רק כאחת השחקניות, ואיננה ניראית לא כבת ישראל ולא כאשת בן תורה, אלא כבת פריז!! !..."

הרב ירד מהבימה. העבירו דפים בין כל הנשים בהם מפורטים הקריטריונים ההלכתיים בהם הפאה צריכה לעמוד. מאוד קיוויתי שהדפים לא יגיעו אלי, מי יודע מה הם יחייבו אותי? אחרי כל מה שהרב דיבר על הפאה – פחדתי להציץ בהם. אבל הם הגיעו. אמרתי לעצמי, אדרבה, אקח את הדפים ואוכיח שלא מדובר על פאה כשלי, יש פאות גרועות יותר ולהן הכוונה... אך משהתחלתי לעיין בהם, חלשה דעתי, ראיתי שגם פאה שלי אסורה ואין לה כל היתר! הכנסתי את הדפים לתיקי, וכשהגעתי לבית דחפתי אותם בפינת הספרייה, לא רציתי לעיין בהם.

אחרי יומיים, בעלי נתקל ב"טעות" בדפים שקיבלתי באותו כנס. הוא קרא אותם בעיון ולאחר מכן שוחח איתי כל כך. אמרתי לו שלפי הבנתי לא מדובר על הפאה שלי, מדובר על פאות מהסוג הגרוע ביותר... אך הוא לא השתכנע. "את יודעת מה? אמרת שיש לך ספר העוסק בענייני צניעות... אולי נבדוק שם את הדברים?" "כן, ספר 'משבצות זהב לבושה'". לא נגעתי בו מכיתה ד' סמינר, אז לימדה ממנו המורה שלי.

פתחתי אותו, והתחלתי לחפש ולחפש... והנה אני רואה להפתעתי, את הדין כתוב בצורה ברורה חד משמעית: "פאה הנראית כשיער טבעי אסורה לדעת כל הפוסקים...!!!" בהירות הדברים היממה אותי, לא היה לי מה לענות לבעלי. שתקנו.

אך לא יכולתי לוותר כל כך מהר, היה קשה לי מאוד לקבל את משמעות הדברים. אמרתי לבעלי: "אף אדם אינו מושלם, לכל אחד יש חסרונות, אם תחום אחד לקוי אצלי זה לא סוף העולם".

בעלי נאנח אך שתק, הוא לא אמר לי מילה... הוא ידע עד כמה אני קשורה לפאה.

הטלפון צלצל. אני מרימה, אני שומעת את המזכיר במפעל בו עבדתי אומר לי: "אני לא רוצה לצער אותך אך תצטרכי לקבל את המצב. אסון כלכלי אירע למפעל. מסיבות כלכליות שונות, נאלץ המפעל לפשוט את הרגל. הודעה על פיצויים תבוא בהמשך"

"מה?! ...? טוב?"

"תראי, הדבר נגרם שלא באשמתנו, אנו מצטערים על עגמת הנפש. נדאג לשלם פיצויים לכל עובד. עלי למהר להודיע זאת לשאר העובדים, שלום."

התקשיתי לעכל את הדברים. הודעה פתאומית מוזרה כל כך. נשארתי בלי עבודה. משפחתי התקשו להאמין לי. עבודה שהייתה כל כך מסודרת, חלקה, לא היו איתה כל בעיות, ככה בבת אחת נקטעה בלי כל הודעה מוקדמת? ...?

נשארתי בבית ללא עבודה. התחלתי במרתון של חיפוש עבודה, בהנהלת חשבונות ובמזכירות.

אחד אמר לי, שיחזיר לי תשובה עוד שבוע. אחר אמר: "כעת אין לנו צורך בעבודה, תשאירי את הפרטים, אם נצטרך נודיע לך...". ניסיתי גם במקומות אחרים, כולם אותה תשובה: "אם נצטרך נודיע לך...". הייתי מותשת מכל השיחות האלו. כך עבר עוד יום ועוד יום, עבר שבוע, ואני ללא עבודה. קיבלתי על עצמי ללמוד כל יום שתי הלכות בשמירת הלשון, והחלטתי גם להתחזק בעבודת המידות להתרחק מהכעס... אבל עדיין לא הייתי רגועה. ידעתי למה, אך התעלמתי.

לקראת ראש חודש אלול התארגן כנס נשים אדיר. הרגשתי שאני מאוד זקוקה לזה עכשיו. הרב שם דיבר על חובת התשובה בימים אלה, וגודל מעלתה לפני ה'... ואז הוא אמר כך: "אדם המתעלם במודע מאחד האיסורים. אם יש תחום אחד בו אדם יודע את אשר עליו לעשות, אך הוא במזיד לא מוכן להשתנות, הוא יודע שמעשהו אסור ומתעלם מן האמת - זהו גדר של מומר לדבר אחד שעוונו חמור מנשוא!!! ועל הדבר הזה יש לעשות תשובה בראש ובראשונה...!!!".

פתאום הרגשתי כאילו קיבלתי סטירת לחי... כאילו שפכו עלי מים קרים... זה הרי מה שקורה איתי, ואני מנסה להרגיע את עצמי שתחום אחד לקוי זה לא סוף העולם. הרגשתי כאילו הרב דיבר אלי ישירות. אבל לא הייתי מסוגלת להשתנות. להיראות שונה מהחברות?! להשליך מעלי את הפאה שקצרתי עליה כל כך הרבה שבחים?! להחליף לכיסוי ראש...?! לא! פשוט לא הייתי מסוגלת!

בליבי התרעמתי: 'מדוע לא מדברים על זה בסמינר? למה מסתירים מאיתנו את האמת הכל כך פשוטה וברורה? כל פעם שמעלים את העניין לשולחן הדיונים, איך שהוא מתחמקים מלדון בו, מדוע?

מדוע אני צריכה לעמוד לבדי להילחם על נפשי במערכה הזו???

ליבי נשבר, מדוע האמת כה מוסתרת...???

ידעתי את אשר עלי לעשות, אך קשה היה לי לשבור את ההרגל... קשה היה לי לשנות תדמית.

נזכרתי בהרצאה ששמעתי פעם מבעל תשובה שאמר: "הכל אני מוכן חוץ מלשים כיפה על הראש". אך איך אפשר להיות שומר מצוות גלוי ראש? אז הוא החל להתאמן בחבישת הכיפה בביתו. וכך הוא סיפר לחבריו: "שמתי את הכיפה על הראש והבטתי בראי, ואז אמרתי לעצמי: 'יחתכו אותי לחתיכות, אני לא שם את הדבר הזה על הראש!! יגידו לי גיהנום... יגידו לי מה שירצו, את זה אני לא שם על הראש לעולם!!'. עד שקפץ יום אחד למים ושבר את הפחד של ה"מה יאמרו". כיום הוא רב גדול וידוע... אך אני לא הייתי מסוגלת. חשתי שזה מעבר לכוחותיי! דמיינתי את שכנתי את חברותיי... מה יגידו כולן?

יום אחד מתקשרת אלי אימי, ומודיעה לי שאח שלי יבוא מהשיבה אלי לביקור קצר. שמחתי. מיהרתי לארגן את הבית ולערוך את השולחן לארוחת ערב. בעלי עדיין לא חזר מהכולל, חिकיתי לו כדי לומר לו על אחי שיבוא לבקרינו. לאחר זמן מה בעלי הגיע ויחד המתנו לאחי. הדקות עברו... אני מסתכלת בשעון ורואה שעברה למעלה משעה מאז שהתקשרה אימי, ואחי עדיין לא הגיע.

"בטח היו פקקים בדרך", אמרתי.

בעלי הוציא ספר והחל ללמוד.

הזמן עובר ועובר... ושום דפיקה בדלת.

"איפה הוא???"

"את בעצמך אמרת כי יש פקקים, בעזרת ה' הוא יבוא בעוד כמה דקות".

לא הייתי רגועה.

הטלפון צלצל. הייתה זו אימי, היא רצתה שאזכיר משהו לאחי...

"אבל הוא עוד לא בא!". קולי רעד.

"עוד לא הגיע?!", אימי הייתה מופתעת. "מה זאת אומרת? הוא יצא מהשיבה לפני למעלה משעתיים?! זה מוזר... אני מיד מבררת מה קורה"

אמרתי לבעלי: "אני מרגישה שמהו לא בסדר"

"אולי בינתיים תקראי תהילים..."

לאחר דקות ספורות, הטלפון מצלצל. זינקתי לטלפון, והקשבתי... התחלתי להחוויר...
 "ידעתי! ידעתי!", צעקתי וכולי רועדת. הייתי מבוהלת להחריד.
 "מה קרה?", נבהל בעלי.
 "היה פיגוע בתחנת האוטובוס בירושלים, ממש ליד הישיבה של אחי. בדיוק באותה שעה
 שהיה צריך לצאת מהישיבה"... פרצתי בבכי.
 בעלי ואני היינו המומים. לא ידענו איך לעכל את הבשורה.
 כשכולי רועדת ובוכה, נכנסתי לחדרי לקחת 'טישו' לנגב את הדמעות... ולפתע עיני
 נתקלות בפאה שלי – הטבעית.
 השפלתי את עיניי מבושה. לפתע נראו בעיניי הפאה וצעצועי הביגוד, כל כך זולים וכל
 כך דמיוניים וחסרי ערך, כהבלים שאין בהם ממש. 'די!' זעק קול עמוק בתוכי, 'עד מתי?'
 מה עוד את רוצה שיביא עליך אלוקים? עוד לא הבנת את האיתותים שהוא שולח לך?
 שבועות את כבר יושבת בביתך ללא עבודה, ה' רוצה להציל אותך מלהחטיא כמה שפחות
 גברים... אחיך בסכנה... ליבי נשבר לרסיסים.
 "אבא" – קראתי לה' בקול חנוק – "אבא, אני מקבלת עלי לזרוק את הפאה האסורה הזו
 – אנא שמור על אח שלי, הצל אותו, אני מתחננת אליך...".

לאחר חצי שעה התברר לנו מה קרה. אח שלי יצא מהישיבה ב-15:17 כפי שתכנן, איך
 שהוא הגיע לתחנה נזכר ששכח את התפילין שלו בבית הכנסת של הישיבה. הוא מיהר
 לחזור לישיבה. ואז הוא שמע את הפיצוץ הנורא. תחנת האוטובוס, שהיה אמור לחכות
 שם, התרסקה לרסיסים, לא נשאר ממנה זכר... זה היה נס מדהים. פשוט הצלה משמים!!!

למחרת, כשאני עדיין תחת הרושם של הנס הגדול שקרה לאחי, אני פוגשת את רבקה השכנה.
 היא נראתה מבודחת: "יש לי סיפור טרי מדהים בשבילך", היא אומרת לי, "יש לי חברה,
 רוחי כהן, את מכירה אותה, ראית אותה בפעם האחרונה כשהיית אצלי בבית. היא נשואה
 עם שני ילדים.

אתמול הופתעתי לפגוש אותה עם כובע. רוחי תמיד הייתה לובשת פאה יפיפייה שהתאימה
 לה.

"מה קרה שהורדת את הפאה?" שאלתי אותה.

תשמעי מה שאמרה לי: "לפני מספר ימים פגשתי חברה מהסמינר. שוחחנו זו עם זו, והנה
 לפתע החברה מציעה לי שידוך... היא לא ידעה שאני כבר נשואה פלוס. הזדעזעתי, אמרתי
 אם חברה מקרוב לא זיהתה שיש לי פאה, משמע שאני נראית כרווקה ההולכת בגילוי
 ראש... אז איזה כיסוי ראש הוא זה???! את מי אני מרמה??". כששמע את זה בעלי, גם הוא

הזדעזע עמוקות ואמר לי באופן חד משמעי: "זהו! מהיום אין פאה! רק מטפחות וכובעים!! ומאז היא הולכת עם כיסוי ראש מלא, מה את אומרת על הסיפור הזה...?".

לא הבנתי מה מקום להתבדח על כך. אבל לא אמרתי לה דבר.

אותו ערב סיפרתי לבעלי את מה שסיפרה לי רבקה השכנה על רוחי חברתה. בעלי הזדעזע, אך שתק. הרגשתי שהוא רוצה לומר לי משהו, אך הוא אינו מעז. הוא לא ידע שקיבלתי על עצמי, אתמול, באותו יום שהיה הפיגוע לזרוק את הפאה. החלטתי לספר לו על כך. בעלי זרח מאושר.

זהו! החלטנו שיותר אני לא לובשת את הפאה הזו, אך עדיין התלבטתי אם להשאיר אותה כדי ללבוש אותה בבית או לזרוק אותה מהבית כדי לא להיכנס לניסיון נוסף... לבסוף החלטנו אני ובעלי לסלקה לצמיתות. הפאה המהוללה הושלכה לאשפה בביזיון.

נו, מה עושים עכשיו?

בפשטות התכנון היה לצאת לחנות פאות קרובה, לחפש פאה קצרה, לא מבריקה, ששערותיה אינן מכסות את הפנים. אך הרגשנו אני ובעלי, שזה לא זה! רצינו לעשות באמת את רצון ה' על הצד הטוב ביותר. וכך עלתה בליבי ההחלטה שאני אלך מהיום ב... מטפחת! בעלי הסכים מיד. הייתי מאושרת, הרגשתי שאני עושה את הדבר הנכון. סוף סוף הרגשתי שלוה ורוגע פנימיים, לא עוד נקיפויות מצפון שהייתי דוחקת אותם ומתעלמת מהן.

ביום שלישי בבוקר יצאתי לחנות מסוימת לבחור מטפחות לשבת ולחול. השתדלתי לקנות מטפחות צנועות, שאינם בצבעים רועשים. בעלת החנות למדה אותי סוגי קשירות שונות של המטפחת.

בחרתי, כמובן את הקשר הצנוע ביותר...

לפתע מישהי נכנסת לחנות ואומרת: "שלום מיכל".

זו הייתה יעל חברתי שהתחתנה בתחילת השנה.

"שלום, מה גם את במטפחת? כמעט ולא הכרתי אותך!", אמרתי מופתעת.

"כן, ברוך ה', בעלי כבר לא מסוגל לסבול את הפאות שיש היום, הוא אומר, שהן מתאימות לגויות ולא לבנות ישראל. גם אני החלטתי שזה כבר לא בשבילי".

שוחחנו בינינו מה התחדש אצל כל אחת. סיפרתי לה בין היתר, שהמפעל שעבדתי בו כמנהלת חשבונות פשט את הרגל.

"שבועות אני מחפשת עבודה ואינני מוצאת...". יעל השתתפה בצערי והבטיחה שתודיע לי אם תשמע על מקום שמחפשים שם מנהלת חשבונות.

נפרדנו.

פתאום ניגשת אלי אשה מבוגרת לא מוכרת, ואומרת לי: "תסלחי לי שאני מתערבת, שמעתי שאת מחפשת עבודה בתחום הנהלת חשבונות, יש לי אח מנהל מפעל טקסטיל בדרום, והוא מחפש ממש בנרות מנהלת חשבונות בכירה ואחראית. אני אמנם לא מכירה אותך אבל נראה לי שאת אחראית. לכן חשבתי להציע לך לנסות. תנאי העבודה מעולים, ואחי ישמח להעסיק אשת אברך..."

חשבתי לעצמי שהעבודה בדרום לא נראית לי מעשית כל כך, אבל בכל זאת אמרתי: "אם תוכלי לתת לי את מספר הטלפון אודה לך..." לקחתי ממנה את המספר.

הכנתי את עצמי למפגש עם חברותיי. ואכן כך היה, חברותיי שלא היו רגילות לראות אותי עם מטפחת, התפלאו מאוד. אך רובן התרגלו ופרגנו לי על כך והחמיאו לי על המטפחת... השכנה רבקה אמרה לי: "אני ממש המומה ממך, לא ידעתי שאת כל כך תמימה להוריד פאה בגלל סיפור מצחיק... אבל אני חייבת לציין שהמטפחת ממש יפה עליך..."

סיפרתי לבעלי, על אותה הצעת עבודה שהציעה לי אותה אשה בחנות המטפחות. "למה לא? בואי ננסה, כאן לא מצאנו עבודה, אי אפשר לדעת אולי מהשמיים גלגלו כך". התקשרתי. תנאי העבודה באמת היו מעולים, וגם המקום היה קרוב מאוד לקהילה חרדית. התקבלתי לראיון, אחרי שהודעתי שאני לא מתחייבת ועלי לבדוק את כל התנאים מסביב... הם התרשמו ממני לטובה ומבחינתם התקבלתי.

בעלי התייעץ עם רבו, האם לעבור דירה לדרום בשביל עבודה, כשיש שם קהילה חרדית וכולל אברכים מסודר, וכן מוסדות חינוך חרדיים... הרב הקשיב, שאל כמה שאלות, ולבסוף בירך אותנו בהצלחה!

התחלנו לחפש דירה בדרום. הקב"ה סייע בידינו ותוך זמן קצר, ברוך ה', מצאנו דירה כלבנו.

אני רוצה לומר לכן: שכשנפלות חומות ה"מה יגידו?" כשאת נחה מבלבול הדמיונות, או אז את רואה את האמת חדה וברורה!!! ריחמתי כל כך על חברותיי שנסחפו בזרם ה'אופנה' במיטב הפאות הטבעיות והלבוש המושך והמגרה... ויותר מכל ריחמתי על אותן פאניות – שמחטיאות את הרבים ומכשילות מאות בנות בלבישת פאות פרוצות ואסורות... כל פעם שהייתי נוסעת להורי בבני ברק הייתי רואה את השלטים והפרסומות בחוצות של פאות וביגוד פרוץ... וליבי היה בוכה: 'עד מתי?? עד מתי לשקר הזה?? עד מתי להתכחש לאבינו – הקב"ה??'

מתי הנשים והבנות החרדיות יבינו סוף סוף שהפאות המודרניות הללו אינן משמשות ככיסוי ראש כלל ועיקר???!! מתי נקלוט זאת...??'.

הרגשתי שאני חייבת לעשות משהו. חשבתי הרבה והחלטתי לארגן כנס ביתי. יצרתי קשר עם רוחי כהן – זאת מהסיפור שסיפרה לי עליה רבקה השכנה, וגם עם יעל חברתי. ביקשתי מהן שהן תספרנה את הסיפור האישי שלהן. שתיהן הסכימו ושמחו על ההזדמנות.

הכנס התקיים ביום שלישי בערב. רוב חברותיי הגיעו. חלקן היו נשואות וחלקן לא. אני, רוחי, ויעל סיפרנו את סיפורינו, דיברנו מעומק הלב והסברנו את הדברים. שאלו שאלות וענינו... ברוך ה', הייתה התעוררות גדולה. בנות לקחו את הדברים לתשומת ליבן. אך לא כולן. היו עדיין הרבה שהיו עטופות באותה בועה אטומה. לא דנתי אותן לכף חובה, מי כמוני יודעת עד כמה זה קשה להחליף מפאה למטפחת. אך מאוד כאב לי על כך.

לא נותר לי אלא להתפלל על חברותיי ועל כל בנות ישראל: "יהי רצון שהקב"ה יפתח את עיניהן במהרה ותזכינה לשוב אליו באמת כפי רצונו יתברך".

קסדה מאמא

באתי מבית חרדי ככל הבתים החרדיים. החיים הנורמאליים זרמו להן כרגיל כמו אצל כולן פחות או יותר. הכל היה שליו ורגוע, לא היה משהו מסוים חריג... חוץ מדבר אחד שנכנס לחיינו שבאיזה שהוא שלב כבר לא היה לי שקט נפשי ממנו...

הפאה!!!

זמן רב הלכתי עם פאה, היא מאוד החמיאה לי הרגשתי טוב... הלכתי איתה לאירועים למפגשים לטיולים, כמעט לכל מקום, כל זה היה בסדר מבחינתי עד ש... בעלי הגיע יום אחד וביקש לשוחח איתי.

תהיתי, מה כבר יש לו לומר לי? היה נראה לי שהוא מעט 'לחוץ'. הוא ביקש ממני לשבת.

התיישבנו. קודם כל הוא הרגיע אותי, 'שזה לא משהו מפחיד', הוא ראה שאני קצת מתוחה. ואז הוא אומר לי: "תראי, יש נושא שמאוד בוער לי, ואני חושב עליו כבר כמה ימים. אני זקוק שתעזרי לי, אני צריך שתשתפי איתי פעולה" "במה המדובר?" – התחלתי לחשוש. "על הפאה!"

בום! הרגשתי שנחתה עלי מהלומה על הראש!!!

"אתה מדבר ברצינות?!" – הייתי כולי המומה, הבנתי מה הוא כבר רוצה לומר לי – "בשום פנים ואופן לא!!!". הייתי מאוד נחרצת.

"אבל תביני, אין היתר לפאות שישנן היום, פשוט זה 'בלוף' אחד גדול. גם ההיתר שיש היום על פאות מסוימות זה על כך שהשיער שלהן לא בא מהודו וכל מיני מקומות שעובדים שם עבודה זרה, אבל על עצם זה שהפאה של היום נותנת לאשה מראה של אחת שנראית כרווקה, על זה אין שום היתר!" "אינני מוכנה לשמוע על כך, אף מילה...!!!". פשוט לא יכולתי לעכל את זה.

כך זה התחיל. מסע של שכנועים. תקופה ארוכה בעלי מבקש, מסביר, מביא ראיות ממקורות הלכתיים מנסה להוכיח לי, שפשוט אסור ללכת עם פאה... ואין בזה כל היתר! אך אני כמו בועה אטומה לא הייתי מוכנה להקשיב.

יום אחד היה לנו ויכוח קשה ונוקב על כך. שוב בעלי מנסה לעודד אותי לעבור למטפחת ולזרוק את הפאה...

"זה לא בא בחשבון, ברור???" – אמרתי בקול חנוק מדמעות. "אינני מסוגלת לדמיין את עצמי זורקת את הפאה ומכסה את ראשי רק במטפחת, מילא בבית או אפילו בשכונה, אין לי בעיה אני יכולה עוד איכשהו ללכת עם מטפחת. אבל בשמחות ובמפגשים משפחתיים – אינני מעוניינת להפוך ל'קריקטורה' מהלכת עבור משפחתי... אני לא מוכנה לכך!".

הרגשתי שאני נקרעת בין רצוני כאשה כשירה לעשות רצון בעלי, לבין החשש ממה יאמרו ויגיבו מסביבי. (אם כי ידעתי בבירור בתוך ליבי, שהצדק עימו. אבל היה קשה לי להסכים עם זה)

ישבתי בבית עגומה ומכונסת בעצמי, חושבת על הדברים. לא עשיתי כלום בבית, הבלגאן חגג... לא התחשק לי לעשות כלום.

קול צלצול בדלת הקפיץ אותי, במהירות זינקתי משיבתי ה'קפואה' ורצתי אל הדלת, בפתח עמדה גילה השכנה. "אוי" – נזכרתי שהיינו אמורות ללכת לאיזו הרצאה של רבנית אחת ידועה... – "איך שכחתי", אמרתי כמתנצלת. מיד התארגנתי ויחד הלכנו לשמוע את ההרצאה.

"את שומעת, מחר יש לתאומים שלי יום הולדת הם כבר בני שנתיים!". – אמרה לי גילה בתגיגות. "אני אזמין את כל ילדי השכנים ואערוך להם מסיבת יום הולדת חגיגית ממש כמו בגן, ובשבת אערוך להם מסיבה משפחתית".

"את לא מגזימה קצת" – הערתי בעדינות.

"אני יודעת שזה נראה מוזר שאני מתלהבת ומתרגשת מאירוע ילדתי כמו יום הולדת, ובפרט שמדובר בסך הכל בילדים בני שנתיים, אבל אני רוצה שתשמעי את סיפורי ואז תביני למה אני כל כך עושה מזה עניין:

לתאומים שלי נתנאל ושירה חיכינו, אני ובעלי, 7 שנים! 7 שנים מלאות בצער ובאכזבה. למעלה מ-5 פעמים ציפינו שאולי הפעם... אך הצפייה הסתיימה כל פעם במפח נפש נוראי עם הרבה הרבה כאב לב! כל פעם שהייתי חוזרת לביתי, אל הבית הריק, עטפה אותי כל פעם מחדש תחושה איומה ונוראה של תיסכול... בפעם ה-5 הרגשתי שאין לי יותר כוח, לא נפשי ולא גופני להמשיך הלאה, הרגשתי שהקב"ה מבקש מאיתנו משהו... אך מה?

"זו באמת שאלה קשה. מה את אומרת אולי נשאל את הרב?" – נאנח בעלי בשקט, מנסה להסתיר את שברונו. סוף סוף הוא הגבר, והוא צריך להיות החזק והתומך.

בלי לאבד דקה מיד יצאנו יחד אל ביתו של הרב. אינני יכולה לתאר לך את הבכיות הנוראות ואת נחלי הדמעות ששפכתי בחדרו של הרב, ואת היללות והצעקות שהשמעתי באוזניו. הרבנית מיד הגיעה לחדר כדי להרגיע אותי, היא לקחה אותי למטבח ומזגה לי כוס תה צמחים מרגיע, בינתיים בעלי נשאר בחדר הרב ושמע את עצתו וברכתו. לאחר שהרבנית שוחחה עימי בעדינות ובנעימות... נרגעתי קצת. לאחר מכן בעלי יצא מחדרו של הרב. הודיתי לרבנית, ויחד נפרדנו מהרב והרבנית.

”נו, מה אמר הרב?” – שאלתי מסוקרנת כולי.
 ”הרב הדגיש במפורש שמדובר בהמלצה ולא בהוראה מחייבת, תשמעי, תחשבי, ואז תחליטי אם הדבר נראה מתאים לך או לא.”
 הוא הקדים בזהירות כמה מילות פתיחה כדי לא לומר לי את הדברים בבת אחת. ואני כבר נמתחתי כמו קפיץ... את מכירה את הקטע הזה שמרוב שאומרים לך לא להילחץ, את אוטומטית נלחצת. מי יודע במה המדובר? אולי ללכת 40 יום לכותל מאוד מוקדם בבוקר לתפילת נץ החמה, ולומר אחריה את כל ספר התהילים ופרקי שירה... או אולי לאמץ ילד יתום ולקבל ישועה בזכותו... מי יודע?

”תשמעי”, עניתי בחופזה, ”עוד לפני שאתה ממשיך אני מבינה שמדובר במשימה מאוד מאוד כבידה, אבל אני רוצה שתדע שאני מוכנה לעשות הכל בכל מכל כל, העיקר שנזכה!!”
 ”כמובן בלי נדר” – הזכיר לי בעלי בעדינות.
 ”עם נדר, כמובן!!!” – התרסתי מולו – הייתי כל כך להוטה לקבל על עצמי את מה שהרב אמר.
 ”טוב”, אמר בעלי, ”הרב המליץ ש...” הוא דיבר באיטיות ומתח אותי עד לשמים.
 ”נו...” – הייתי קצרת רוח.
 ”הרב המליץ שתעברי מפאה לכיסוי ראש!!!”

בום!!! הכוס נפלה לי מהיד והתנפצה לאלפי רסיסים חדים, הרצפה המצוחצחת והבוהקת התמלאה בכתמים גדולים וחומים של קפה! אך לא שמתי לב לכל זה, קיבלתי כמו בלק אאוט כל כולי רעדתי.
 עכשיו הבנתי מדוע בעלי טרח להדגיש לי בלי נדר...
 טוב, היה ברור לי שאינני מסוגלת לעמוד במה שהרב המליץ לי, זה היה כבד יותר מדי בשבילי!
 רק לפני חודשיים קניתי פאה יפיפיה יוקרתית מאוד במחיר אסטרונומי... בעלי לווה מגמחי"ם כדי לכסות את עלותה של הפאה!!! לא חשבתי לרגע שההוצאה הזאת מיותרת.

שקט השתרר במטבח. המתח היה רב עד שיכולנו לחתוך את השקט בסכין חדה.

פתאום שמעתי את דניאל – התינוק של השכנים, פורץ בבכי. הקולות האלו שברו את ליבי, כמה רציתי לשמוע קולות אלו גם בביתי... עד לשבר האחרון. מצד שני, חלפה במוחי מחשבה, שבעצם בידי להגשים את חלומי ואני זאת שדוחה אותו בשתי ידיים... מה עושים?

“אתה יודע מה, נחשוב על זה בלילה, בסדר?” – לחשתי בקול מרוסק מדמעות.
 “נו נו, שיהיה כך” – לחש בעלי באיפוק. שמתי לב בעיניו עד כמה הוא משתוקק שאסכים.

למחרת קפצה אימי לביקור קצר, היא רצתה לראות מה שלומי. בלי לשים לב נשפכתי בפניה וסיפרתי לה את עצת הרב. “תארי לעצמך איזו משימה כבדה הטיל עלינו הרב!” – התייפחתי בפניה, “כבר הייתי מוכנה להכל ואפילו לאמץ ילד פגוע שכלית לכל החיים... אבל להחליף מפאה למטפחת, איך אפשר בכלל לעמוד בכך?!?!...”

אימי הייתה המומה לרגע, היא שתקה, לא היה לה מה לומר לי.
 “את יודעת מה”, לבסוף שברה את הדממה לאחר דקות ארוכות, “אם תחליטי לשנות מפאה למטפחת, אצטרף גם אני לצעד שלך, כן, גם לי מותר להקריב משהו כדי לזכות לראות ממך נחת”.

נפלנו זו על צוואר זו בחיבוק אמיץ של אהבה, כמה הערכתי את אימי על כך... בצוותא היה לי הרבה יותר קל”. אמרה גילה ועיניה נצצו.

‘ממש חוכמה גדולה’ – חשבתי לעצמי בלב – ‘לגילה הייתה תמיכה של אמא, ולי מחכה “תמיכה” מאחות וגיסה המחכות ללעוג לי אם אחליף למטפחת’. הבטתי במורת רוח בגילה. לרגע עבר לי חשד שאולי בעלי ביקש ממנה להשפיע עלי בעניין... איזו שטות, כעסתי על עצמי, הוא לעולם לא יעשה לי תרגיל כזה...

“ובכלל”, המשיכה גילה לדבר בהתלהבות, כלל אינה מנחשת מה עובר לי בראש, “כמו ששמענו בשיעור הקודם, שהיצר הרע ‘מנפח’ את הדברים ומראה שהקושי הוא בלתי אפשרי, אך כשאנו חזקות, היצר הרע מקפל את הזנב וכל הקשיים מתנדפים ונעלמים... אני רוצה לומר לך שאחרי כשנה לאחר שעברתי למטפחת, זכינו אני ובעלי לתאומים המקסימים שלנו – נתנאל ושירה, עכשיו את מבינה מדוע אני נרגשת כל כך?”
 “מבינה ועוד איך!” – החזרתי לה חיוך חמוץ, קשה לי היה להשתתף עימה רגשית בגלל כל הנושא הזה של כיסוי הראש, לכן העדפתי לסיים במהירות את השיחה.

“אולי נזוז כבר? הרבנית התחילה מזמן את ההרצאה” – הצעתי.
 “אוי ואבוי, איך נסחפתי”. נבהלה גילה.

שתינו נדחסנו פנימה אל האולם שהיה כבר מלא בנשים ובנות. הרבנית הייתה באמצע מדרש המדבר בכוח הצניעות... וכמה זה משפיע על הבית, על הבעל ועל הילדים... מישהי מהיושבות שם הזכירה את עניין הפאות של היום. הרבנית החלה להבהיר את דעת גדולי ישראל ואת דעת ההלכה, שאסור ללבוש את הפאות של היום... שכן כולן עשויות משיער טבעי ואף הפאות הסינטטיות עשויות במראה טבעי... ואין זה קשור אם האשה היא אשכנזייה או ספרדית, לכולן זה אסור... הרבנית דיברה ודיברה ואני הרגשתי שאני על סף התפוצצות, 'ריבונו של עולם, האם כולם עשו היום יד אחת נגדי?' קשה לי לומר ששמעתי עוד מילה מדברי הרבנית, כל כולי הייתי שקועה בעצמי ובמה ששמעתי.

כשחזרתי הביתה בתום ההרצאה צנחתי על מיטתי, התעלמתי לגמרי מהבלגאן שחגג לו מכל פינה... אינני יודעת אם הייתי עייפה פיזית או נפשית. אף על פי כן לא הצלחתי להירדם כליל, כל המחשבות... ההתלבטויות... הכל טרד את מנוחתי, עד שנרדמתי. שקעתי בשינה עמוקה, והנה אני רואה בחלום את אחותי לועגת לי ומצביעה באצבע ארוכה ודוקרנית על המטפחת שלי. לידה עמדה גיסתי ומחאה כף בחוזקה, ואני ברחתי מהן מבוישת כולי. לפתע אני רואה בחלום את הרבנית, היא עמדה מולי ותפסה את כתפיי בחוזקה כדי לעודדני, למראה הרבנית ברחו הדמויות הלעגניות ונעלמו...

התעוררתי בנשימה טרופה וכולי מזיעה. ניגבתי את הזיעה ממצחי וניסיתי ללא הצלחה להירדם שנית.

אמרתי, במילא אני כבר לא אחזור לישון, קמתי מהמיטה והלכתי לכיוון המטבח... התחלתי לארגן לסדר ולקרצף... עד תחילת הבוקר. המטבח היה נקי ומבריק! אמנם הייתי עייפה אך רגועה.

ידעתי את אשר עלי לעשות. זהו! החלטתי החלטה אמיצה, כן! בלי נדר אעשה זאת, לא איכפת לי מה שיחשבו עלי בנות המשפחה השכנות והחברות... אני מחליפה למטפחת, ויהי מה!!!

לא היה גבול לאושרו של בעלי כשחזר מהכולל בצהריים, הוא פשוט רקד משמחה, הוא לא האמין שאעבור מתי שהוא למטפחת... והנה החלום מתממש סוף סוף לנגד עיניו... הוא כל כך העריך את אומץ ליבי, הוא ידע עד כמה זה קשה בשבילי.

שעות היום עברו עלי בעייפות נוראה, בגלל שקמתי מאוד מוקדם באותו בוקר, הרגשתי כאבי ראש מחמת עייפות. אמרתי לבנים שלי – דודי ויצחק לרדת עם האופנים שלהם לגינה. בדרך כלל אני יורדת איתם למטה ומשגיחה עליהם, הפעם פשוט קרסתי, לא יכולתי להחזיק מעמד, הייתי חייבת לנוח מעט שהראש קצת יירגע. איך שנכנסתי למיטה נרדמתי, שקעתי בשינה כל כך מתוקה.

כחצי שעה לאחר מכן הקפיצו אותי צלולים טורדניים בדלת. קמתי במהירות, בפתח עמד דודי בוכה בכי היסטרי: "מונית פגעה ביצחק והעיפה אותו... הוא שוכב על הכביש ויורד לו מלא דם מהראש...!"
התאבנתי במקום. לא הייתי מסוגלת לזוז.
אינני זוכרת איך בכלל הצלחתי לחייג לבעלי ולהזעיק אותו הביתה.

ירדתי לרחוב, הוא היה עמוס, ליד הכביש הייתה התקהלות המונית של אנשים, פנסי הצלה הבהבו למרחוק... ואני נכנסתי בין ההמון כדי להגיע לאמבולנס, אנשים לחשו: "זאת האמא המסכנה... זוזו! תנו לה לעבור!"... לא הספקתי להגיע לאמבולנס... הוא נסע במהירות לטיפול נמרץ ובתוכו יצחק שלי, היה אסור לאבד זמן כל דקה חשובה. בצדי הכביש ראיתי את האופניים שלו זרוקות, התחלתי לרעוד בכל הגוף קיבלתי פיק ברכיים... האופניים היו מעוכות לחלוטין!!! ואם האופניים נראות כך, מי יודע מה מצבו של יצחק שלי...??? הרגשתי שאני בתוך חלום שחור! לא ידעתי מה לעשות.

ואז, באותם רגעים נוראים, עצמתי עיניים ושאגתי באלם קול: 'אלוקים! אבא שבשמים! אני קיבלתי באותו בוקר על עצמי להיכנע לרצונך, ללא פשרות!!! - אנא! בזכות זה ששברתי את רצוני מפני רצונך והחלפתי מפאה למטפחת על אף כל הצער והקושי שבדבר... אני מבקשת ומתחננת לפניך שהזכות הזאת תעמוד לבני...!'

בכיתי ובכיתי... השעות שעברו היו לי סיוט! קשה לי מאוד לחזור לאותה תקופה ולאותם שעות.

אינני מאחלת לאף אחת את הטעם הנורא של החרדה, שאת יושבת שם בחוץ עם בעלך והבן שלך בפנים ואת לא יודעת מה מצבו... אם הוא חס ושלום נאבק על חייו באותם רגעים... אוי, זה היה נורא, הלב כמעט התפקע מרוב פחד וחרדה.

הרופא יצא אלינו ואמר: "כרגע אינני יודע מה מצבו, הוא נפגע בראשו במצב קשה מאוד... נחכה למחר ואז נראה מה קורה".

באותו לילה נשארנו שם. מיותר לומר שלא יכולנו להירדם, היינו מאוד מאוד דרוכים ומתוחים. כל אחד היה מכונס בעצמו. לא ידענו לקראת מה אנחנו הולכים...

אני רוצה לומר לכן: שלמחרת הרופא בא אלינו וכולו המום!!!

“אינני מבין מה קורה פה? ... מה זה? איך זה יתכן? ... זה פשוט לא יאומן! הבן שלכם התעורר לחיים! הוא ניצל מהתאונה לחלוטין... אין לו כלום!!!”. הרופא והצוות שם לא האמינו למראה עיניהם!!!

נס רפואי!!!

אך בכל זאת שלחו אותו לבדיקה נירולוגית. ברוך ה' לא נצפתה אף פגיעה נירולוגית! כבר באותו יום הוא השתחרר! בשעת השחרור, הנירולוג עדיין היה המום מהתגלית, והוא ספק שאל ספק קבע: “הילד חבש קסדה, נכון?”

השבתי בליבי: “הילד לא חבש קסדה, אך אמא שלו חבשה קסדה (מטפחת) למענו והצילה את חייו!”

ברוך ה' הבן שלי בריא ושלם. אני מודה לבורא עולם שזיכה אותי להתעורר בעוד מועד ולהחליף מפאה למטפחת ראש, אחרת מי יודע היכן היה היום יצחק שלי. אין לי ספק שהכל נזקף לזכותה וכוחה האדיר של המטפחת!

החיים במתנה

שמי מרסל. אני רוצה לשתף אתכן בסיפור חיי שיכול לגעת לכל אחת מכן. גדלתי בבית חילוני. הבית, הסביבה, ובתי הספר שגדלתי היו באווירה חילונית לא היה שום סימן שהזכיר יהדות. – בגיל די צעיר עסקתי במקצוע הדוגמנות בעולם החילוני. כשהתבגרתי התחתנתי בחתונה חילונית לכל דבר. במשך הזמן התחלתי להתעניין מעט ביהדות.

לאחר שזכיתי לגלות שיש בורא עולם ויש תורה ומצוות, חפצתי בכל מאודי להקים בית יהודי בישראל.

באותה תקופה התחיל הקשר שלי עם בעלי להתפורר. אני חייתי בעולם משלי והוא בעולם אחר, אני לא הפרעתי לו והוא לא הפריע לי אבל הקשר כבר לא היה כשל בעל ואשה. לבסוף נאלצתי להתגרש.

לאחר 4 שנים הכרתי בחור בשם דורון, הוא היה תלמיד של הרב זילברשטיין. גם הוא היה גרוש עם שתי בנות. הרב זילברשטיין חיתן אותנו אצלו בכולל. דורון התגרש מאותן סיבות שאני התגרשתי ולכן יכולנו להבין ולהתאים אחד לשני.

לאחר שנישאנו עברנו לגור באחת הערים החרדיות. מכאן התחילו לי כל מיני שאלות.

באחת הפעמים שישבתי בבית הכנסת בחגים ישבה לידי איזו מישהי שידעתי אמנם שהיא נשואה אבל היא הייתה נראית בלי כיסוי ראש.

פניתי לאחת הנשים ממש בתמימות, ושאלתי אותה: "איך זה יכול להיות שבעיר חרדית יש נשים שהולכות עם שיער פרוע בלי כיסוי ראש והן נשואות?"

היא אומרת לי: "חס ושלום! זה כיסוי ראש, יש לה פאה"

"מה פתאום פאה...?! זה בכלל לא נראה פאה"

"בטח שזו פאה, יש לה פאה על הראש!"

"אבל תסתכלי", אני אומרת לה, "מה את לא רואה...??! זה לא נראה פאה??"

היא עונה לי בנחרצות: לא! מרסל זו פאה!"

המראה שלה עם הפאה כלל לא הסתדר לי – אותי לימדו שכיסוי ראש זה דווקא מטפחת ולא פאה.

לא שאלתי יותר שאלות.

במשך הזמן גיליתי שעוד אחת ועוד אחת הולכות כמו אותה אחת שראיתי... וגם כשהוזמנתי לאסיפת הורים ראיתי אימהות שהולכות עם אותן פאות זהות שכלל לא ידעתי שהן פאות. – זאת הולכת בפאה בצבע כזה... וזאת בשיער מבריק... וזאת באורך הזה והזה... מבחינתי זה היה עולם חדש עולם אחר.

אני זוכרת שלאחר שחזרתי בתשובה, לימדו אותי שאך ורק מטפחת זה הנכון! אין מקום בכלל למשהו אחר! לא ידעתי שקיים משהו אחר. חשבתי שאם יש פאה היא לא אמורה להיראות כך. כל התמונה הזאת מסביב, כל החסידויות שראיתי ושאר זרמים של נשים עם פאות... פתאום נתן לי איזה 'בוס' מה שלא הכרתי במהלך ה-10 שנים של התשובה. – כתוצאה מכך התחילו לי המון שאלות מתוך רצון להבין ולדעת. הייתי מאוד חזקה בדרך שלי, שמחתי בה, אבל עניין אותי להבין ולגלות עוד דברים שאינני מכירה.

דבר שהפריע לי במיוחד אצל כל מיני נשים ובנות שהכרתי וגם מסביב... הוא בעצם כל נושא הלבוש. ראיתי נשים חרדיות נשואות לתלמידי חכמים או נשים ובנות של רבנים חשובים או סתם כך נשים חרדיות שאינן בעלות תשובה... שהלבוש הכללי שלהן, בין אם זה הפאה או שאר הלבוש, שלא כל כך התאים למושג "צניעות" שהכרתי. זה היה בעיניי מאוד תמוה ומוזר. עד כדי כך שבאיזה שהוא מקום זה הזכיר לי אותי ואת חברותיי למסע באותה תקופה שהיינו דוגמניות חילוניות.

לי אישית בתחילת דרכי היה קשה מאוד מאוד לכסות את הראש במטפחת, משום שהיה לי שיער מאוד ארוך שופע ויפה. אני בטוחה שהמון בנות ישראל יכולות להזדהות איתי בקטע הזה – שמבחינתן הן היו מוכנות להשים על הגוף שמיכה וג'לביה, רק אל תכסו לי את הראש.

אז באותה תקופה, שמתי והורדתי שמתי והורדתי... עד שהגעתי למצב כזה שאמרתי לבורא עולם: 'אני מעדיפה שתכרות לי את הראש שלא ייכשלו בי בני אדם, מאשר שלא יהיה לי כיסוי ראש! – או שאתה עוזר לי לשים כיסוי ראש או שאתה כורת לי את הראש, כי אני לא מוכנה להכשיל בני אדם'...

אז במקום זה, לקחתי מכוונת תספורת ועשיתי לעצמי שיער ממש ממש קצוץ כדי שלא יהיה לי יצר הרע. כשהייתי רואה את עצמי במראה הייתי אומרת: 'זהו! עכשיו אין לי יותר יצר הרע להוריד את הכיסוי!'.

כשיותר התחזקתי לא היה לי את הרצון לעשות שוב את השיער קצוץ – אך באותה תקופה עדיין היה לי כל כך קשה לכסות את הראש.

כשהגעתי לאותה עיר חרדית, התבלבלתי. לא הבנתי מה קורה פה? אמרתי לעצמי: 'למה סיפרו לי שכל כך קשה לכסות את הראש?... הנה תסתכלי, יש פה נשים חרדיות שהולכות

עם פאה מהממת, פעם היא בלונדינית פעם היא חומה שחורה... שיער גולש... – פאה יפיפייה ומדהימה שאפילו לי ולחברותיי שהיינו אז בעולם הדוגמנות והיופי, לא היה שיער כזה עם ברק וכזה חי ויפה...

אז למה סיפרו לי שקרים, שצריך כיסוי ראש... וקימחית זכתה ל-7 כהנים גדולים בזכות שכיסתה במטפחת ולא ראו שצורה...?

למה כל כך הייתי צריכה להילחם עם עצמי ולכסות את הראש במטפחת? מה זה כל הסיפורים האלה על גהינום... מה זה כל השטויות האלה? תסתכלי, אלו נשים נשואות לתלמידי חכמים בנות של רבנים חשובים שגדלו בבית חרדי ואימהות צדיקות, ויש להן בית מקסים וחם שהלוואי עלי לזכות להגיע לכזה מעמד כמו שלהן... אז אם הן יכולות, מי אני הבעלת תשובה הקטנה שאבוא ואגיד להן: "מה אתן שמות את הדבר הזה על הראש"?

שאלתי כמה נשים והן הסבירו לי: "שיש ליטאים ויש ספרדים, יש פוסקים כאלה שאוסרים וכאלה שמתירים וכל אחד נוהג לפי הרב שלו"...

כשאמרו לי את הדברים האלה, אמרתי: 'רגע, אני נשואה לאשכנזי, הבית שלי בית אשכנזי טהור לכל דבר ואני אמורה ללכת לפי בעלי, אז אם זה נכון שגדולי הפוסקים האשכנזים מתירים פאה... אז למה שגם אני לא אראה כך? למה אני צריכה 10 שנים ללכת עם מטפחת?' – למרות שאהבתי ללכת עם מטפחת – אבל שיער זה דבר שהוא חשוב לאשה, ועצם ההתעסקות עם שיער הוא היה דבר שמאוד אהבתי, ואם אני יכולה ללכת גם עם פאה... אז למה לא? למה לכסות דווקא עם מטפחת??!...

החלטתי לעשות מעשה. התקשרתי לרב שלנו בלי ידיעת בעלי, ואמרתי לו: "כבוד הרב, יש לי יצר הרע. אני 10 שנים מכסה את הראש במטפחת, ואני רואה לנכון שמותר ללכת עם פאה וגם אני רוצה ללכת עם פאה, זה מותר או אסור?"

הרב ענה לי: "כמובן שזה מותר, הרבה מתירים ללכת עם פאה וזה בכלל לא יצר הרע. אבל צריך פאה שהיא בגדרי ההלכה, שזה בעצם עד החוליה הראשונה של הצוואר... אני לא כל כך בקי לכי תשאל רבנית שתדריך אותך!"

שאלתי אותו: "זה לא ירידה רוחנית שאחרי 10 שנים פתאום אני אקנה פאה?" הוא אומר לי: "לא! אשה מותר לה להיראות יפה... ולהיראות כמו שהיא אוהבת אבל כמובן בצניעות לפי גדרי ההלכה."

ניתקתי את השיחה. אמרתי: 'בורא עולם! איך יכול להיות ששיקרו עליי כל כך הרבה שנים?'

איך יכול להיות שאומרים לי כך... ופתאום אני מגלה עולם אחר??
החלטתי שאני לא משתפת את בעלי, אני עושה לו הפתעה.

קבעתי עם פאניתי. נורא התרגשתי, אמרתי לה: "תקשיבי, אני רוצה פאה כמו שההלכה אומרת עד החוליה הראשונה של הצוואר, ממש לא מילימטר יותר, ככה שזה יהיה צנוע". – כמובן שבאותו זמן התכוונתי ללכת עם הפאה אך ורק בבית, לבעלי, לא היו לי שום כוונות לצאת החוצה. וגם להרגשה הטובה של להרגיש קצת שיער שאני יכולה ללכת איתו.

לפני שיצאתי מהחנות, כיסיתי את הפאה עם מטפחת כאילו אני מכסה את השיער.

הגעתי הביתה, השעה כבר הייתה מאוחרת. הילדים ישנו. דורון בעלי היה דרוך בסלון חושב מה אני הולכת להראות לו. אני מוציאה את המטפחת מהראש ועושה לו: "טרם... עשיתי לך הפתעה!"

הוא מסתכל עלי המום ואומר לי: "תגידי לי השתגעת? מה הסתפרת?"
אמרתי לו: "לא"

"מה לא, אני רואה שהסתפרת! מה עשית?"
אמרתי לו: "תסתכל טוב".

לאחר שקלטתי שהוא באמת לא מבין, הורדתי את הפאה מהראש. הוא כל כך נבהל, הוא חשב שהוצאתי את הקרקפת מהראש... מרוב פחד הוא שם צעקה. הוא אמר לי: "את משוגעת?... השתגעת? מה זה הדבר הזה?"
החלטתי לספר לו ולשתף אותו שבעצם שאלתי את הרב וככה הרב אמר.

הוא היה המום. הוא אמר לי: "מרסל זה מקח טעות! אין מצב בעולם שאשתי תיראה ככה..." אמרתי לו: "מה אתה דואג? זה רק לבית, זה בשבילך ובשביל ההרגשה שלי, סתם קצת לשנות להרגיש אחרת... מה אתה עושה מזה סיפור..." – הוא לא היה מוכן לקבל את הדבר הזה.

אתן יודעות מה זה כוח של אשה שכשהיא רוצה משהו אין שום כוח אחר בעולם שיכול עליה, וזה מה שקרה. דורון לא רצה וגם אני לא, להגיע למריבות ולזעזע את הבית. באותו לילה לא ישנתי.

בבוקר שלחתי את הילדים למוסדות החינוך. לאחר מכן שמתי את אותה פאה על הראש, התלבשתי והתאפרתי (כמובן שזה היה בבית רק לבעלי) הרגשתי כאילו שנולדה מרסל חדשה.

בעלי כמובן לא אהב את זה בכלל.

הילדים חזרו מבית הספר, איך שהם ראו אותי הם פרצו בבכי: "אמא מה קרה לך? את בלי כיסוי ראש, זה לא יפה... אנחנו לא רוצים..." הסברתי להם, שזה שום דבר! זה סך הכל כיסוי ראש שונה אבל זה בסדר וזה מותר והרב מסכים. הילדים שלי המשיכו לבכות. הם נבהלו, היה קשה להם לקבל את המראה החדש הזה. אני התעקשתי להישאר עם הפאה. לא ראיתי בזה משהו לא בסדר. ככה הלכתי במשך חודשיים בתוך הבית, מאוד השתדלתי שאף זר לא יראה אותי כך. – אם מישו היה דופק בדלת הייתי בורחת לחדר שלא יראו אותי.

באותם הפעמים שהייתי שמה מטפחת, בעלי היה תמיד אומר לי: "מרסל תגידי מה שאת רוצה אבל ככה אני יותר רגוע, ככה יותר טוב לי לראות אותך". בכל זאת לא הסכמתי להוריד את הפאה.

יום אחד אני חולמת חלום שבו אני רואה את החדר שינה שלי, ובחדר שינה שלי אני רואה דמות מהרצפה עד התקרה. אני מבינה בחלום שזה מלאך המוות – זו הייתה דמות שחורה כמו צל... נבהלתי נורא, צעקתי לו: "מה אתה רוצה ממני? למה באת?... מה אתה רוצה ממני?"

הוא עונה לי כמו בטלפטיה לא בדיבור: "באתי לקחת אותך!". נורא פחדתי. ברחתי ממנו לחדר הילדים. בחלום החדר ילדים נראה אותו דבר, כאילו זה אמיתי.

נצמדתי לבן שלי הגדול שישן במיטה כאילו שיגן עלי, כיסיתי את עצמי בשמיכה והצצתי מתחתיה בפחד. אני רואה שהדמות הזאת נכנסה אחרי לחדר – מלאך המוות נשען על המשקוף, הוא היה גבוה מהרצפה ועד התקרה שחור כולו ומפחיד... רעדתי כולי, שקשקתי מרוב פחד...

עוד הפעם צעקתי עליו: "תלך מכאן תלך מכאן... מה עשיתי?". ואז הוא נעלם. אני רואה את עצמי בחלום קמה מהמיטה, מסתכלת במראה ואני שואלת את עצמי: 'אני יפה? אני יפה?' ותוך כדי כך אני רואה שכל הפנים שלי מתעוותות...

התעוררתי בבוקר. קמתי מבועתת כולי עדיין רועדת מאותו סיוט נורא.

סיפרתי לדורון את החלום. הוא אמר לי: "את רואה? אמרתי לך! ממתי את חולמת חלומות כאלה? זה רק מאז ששמת את הפאה!"

אמרתי לו: "מה הקשר בכלל לפאה?" – האמת, שהרגשתי איזשהו פחד, כי מעולם במשך ה-10 שנים בהיותי בעלת תשובה, לא חלמתי כאלו חלומות. נכנסתי ממש לפחד. לקחתי

את אותה פאה באותו יום והכנסתי אותה חזרה לארון. החלטתי שאני לא רוצה להשתמש בה יותר.

ככה עברו כארבעה חודשים. חזרתי למטפחת, חזרתי לחיים הנורמאליים שלי. בעלי היה יותר רגוע הבית היה יותר רגוע. הכל היה טוב ויפה.

ואז... שוב הכל התחיל מחדש.

יצר הרע הכניס לי שוב את אותם שאלות... אותם תהיות. – זה לא שהיה חסר לי משהו, אהבתי את המטפחת אהבתי את המראה שלי ועד היום אני שלימה עם המראה שלי, אבל אשה יש לה את הקטע הזה של שינויים. – ובעיקר השינוי שרציתי זה השיער.

הייתי רואה את אותן נשים חרדיות שיוצאות עם הפאה והלבוש הנצמד הולכות בסגנון מודרני... אמרתי: 'בואי נשנה קצת. די! את כבר אשה, בואי תשני קו אחר... את רואה, זה גם לבוש שאת אוהבת וזה גם מראה שאת אוהבת, זה גם צנוע והרב מסכים'. – ככה היצר הרע התחיל לחפור לי בראש... עוד פעם ועוד פעם, מכניס לי כל מיני מחשבות. הייתי אומרת לעצמי: 'זאת נשואה לבעל תלמיד חכם וזאת בת של רב וזאת ככה וזאת ככה... מה כל כך נורא? מה, חרב עליה עולמה? וכי היצר הרע הרג אותה? תראי כמה נשים מסתובבות ככה? מישהו אמר לך שהחלום הזה בא לך בגלל הפאה??! ... את סתם מכניסה לעצמך שטויות לראש'.

אין שמחה כהתרת הספיקות – החלטתי שזהו! אני יותר לא הולכת ומשתגעת עם עצמי. אני שואלת רב, והפעם התשובה שאני מקבלת זה מה שה' רוצה וככה זה יהיה. עם זה אני הולכת עד הסוף. נקודה. אמרתי לבעלי: "תקשיב לי דורון, אני מבקשת ממך בשביל עצמי, בשביל ההרגשה הטובה שלי, בשביל עבודת ה' שלי, בשביל השלימות שלי... בוא נרים טלפון אל אותו רב שאז אני שאלתי ותשמע בעצמך, בוא נספר לו את הכל גם את החלום... ונראה מה יגיד?".

הוא התקשר לרב וסיפר לו את הכל.

הרב אמר לו: "תשמע, אין שום איסור בהלכה לאשה ללכת עם פאה, לאשה מותר להיות יפה אבל כל עוד שזה בגדרי הצניעות. זה כמו שאשה תקנה בגד יפה והוא צנוע שזה מותר, אותו דבר פאה. אין שום איסור להשים פאה. הרבה מגדולי הפוסקים האשכנזים כן התירו פאה ואין בכך שום איסור! רק מה שכן, היא צריכה לשאול רבנית איזו פאה נכונה ללבוש שהיא בגדרי ההלכה. תניח לה, תעזוב אותה, היא אשה יש לה את הרצונות שלה, ואת הרצון שלה להיראות כמו שהיא אוהבת, וזה לא ירידה ומותר לה גם לצאת כך לרחוב. תאמין לי, אין בזה שום בעיה".

בעלי שאל אותו: "אבל אשתי היא אשה מאוד נאה ואם היא תחבוש את הפאה זה הופך אותה ליותר נאה, אני מבטיח לך הרב שהיא בטוח מכשילה?".

הרב אמר לו: "אין שום איסור! תניח לה. ואם זכית לאשה שנראית כך, אשריך! רק שהיא תחבוש פאה בגדרי הצניעות".

בעלי סיים את השיחה מאוכזב. הוא סיפר לי את כל מה שהרב אמר. אני מבחינתי הייתי מאושרת.

למחרת בבוקר קמתי בהרגשה נהדרת כמו כלה שהרגע הולכת להתחתן. מצאתי את עצמי בבני ברק אצל אחת הפאניות הידועות. ישבתי שם יום שלם כאילו אני ביום של כיף, עד שמצאתי לי את הפאה שאני הכי אוהבת. שילמתי עליה 1,000 דולר!! הגעתי הביתה והחלטתי שאני מחדשת אותה לשבת. בעלי כל הזמן לא הפסיק לקטר לי הפאה ועל המחיר. הוא אמר: "זה באמת מה שעושה לך את זה...??! זה לא כלום בשבילי!". תמיד, כשהייתי שמה את הפאה החדשה הוא היה אומר לי: "שתדעי לך מרסל שזה לא על דעתי! אני עושה את זה כי הרב ביקש ממני ואני לא רוצה לעבור על דעתו, לי אין נחת מזה ואני אוהב את המראה שלך עם מטפחת, זה עושה אותי יותר רגוע... אבל אם לך זה עושה טוב בסדר שיהיה".

ככה הלכתי עם הפאה במשך שנה. יצאתי איתה גם לרחוב. הרבה חברות שהיו רגילות לראות אותי עם מטפחת התפלאו לראות אותי עם פאה, הן שאלו המון שאלות... סיפרתי להן את כל ההשתלשלות. בעקבות זה חברות רבות הורידו בגללי את המטפחת ושמו פאה. אני הייתי שלימה עם הדרך שלי ומאושרת, כבר לא היה לי שאלות, כבר לא פחדתי יותר, כבר לא היו לי חלומות מבעיתים... פשוט הייתי שמחה. בעלי לפעמים היה נשבר ואומר לי: "אני לא מאמין שאת יוצאת ככה החוצה... אין מצב מרסל שאת לא מכשילה, את נראית בדיוק כמו דוגמנית חרדית כמו שהיית נראית לפני שחזרת בתשובה. אני חותם לך על זה שכשאת יוצאת החוצה את מכשילה!".

אפילו שהייתה לי פאה צנועה – ראיתי שהרבה כך הולכות וזה לא היה חריג. ראיתי גם מורות שמלמדות בבית יעקב שהיו הולכות כך... – אם כי אני מודה שבעקבות הפאה הלבוש השתנה.

בהתחלה הייתי הולכת עם חצאיות שהיו ארוכות הרבה למטה מאחורי הברך, ומאז ששמתי את הפאה החלטתי לקצרן. לקחתי את כל החצאיות שלי וקיצרתי את כולן במכונת תפירה עד כ-10 ס"מ מתחת לברך. הן כבר לא היו ארוכות כמו שהלכתי לפני. החולצות גם הן קצת התחילו להשתנות. כבר לא היה חולצות מכופתרות רחבות אלא

חולצות קצת יותר צמודות... אמנם עדיין הייתי משתדלת ללכת לפי גדרי ההלכה, אבל הצניעות באופן כללי כבר התחילה קצת לקבל שינוי אחר. התפילות שלי גם הם כבר לא היו אותם תפילות בהם הייתי מתפללת בדביקות... משהו השתנה אצלי בלי להבין ובלי להרגיש.

אני טיפוס מאוד ביתי – אחת שיוצאת כמה שפחות, אני לא טיפוס של קניונים ושל לצאת ולקנות ולבזבז – אני הייתי אוהבת לסדר ולטפח את הבית שלי ואת המטבח שלי, אבל מאז שחבשתי את הפאה פתאום מצאתי את עצמי יותר אוהבת לצאת ולבלות. – אם הייתה חלוקת תפקידים ביני לבין בעלי, העדפתי אני לצאת לקניות ולסידורים ובעלי היה נשאר לעזור בבית. פשוט משהו השתנה אצלי לא היה לי מושג למה.

כל פעם בעלי היה אומר לי: "מרסל, זה לא על דעתי! לי יש יותר נחת רוח לראות אותך עם מטפחת, אני יותר רגוע, משהו בנשמה שלי מרגיש יותר טוב. יש לך אור וכן אחר על הפנים, הפאה הזו לא כלום בשבילי! – אמנם את יוצאת עם זה לרחוב כי הרב התיר לך ואני בטוח שאת עושה את זה בתמימות ולא מתוך כוונה להכשיל, אבל אני מבטיח לך מרסל, שבתור גבר כמו שאני רואה אותך כרגע, כשאת יוצאת החוצה את מכשילה ומכשילה מאוד".

הייתי עושה לו ביד תנועה של ביטול: "אוף, איזה פרימיטיבי, מה השטויות האלה מכשילה?! כן רק אני מרסל מכשילה, רק עלי מסתכלים, אין נשים אחרות ברחוב"... התרסתי נגדו – "נו באמת, אנחנו כבר בשנות האלפיים!... על מה אתה מדבר?! – לא התייחסתי למילים שלו.

דורון בעלי הצדיק שרצה שלום בית, לא התעקש על זה. – דווקא הייתי מאוד בטלה לרצונות של בעלי בכל התחומים, אבל כאן הייתה לי מן עקשנות חזקה מאוד שלא יכולתי להבין.

"תגידי מה שאתה רוצה... את נושא הפאה תשאיר לי... זה עניין שלי לעצמי להרגשה הטובה שלי, ועם אשה לא מתווכחים!". – כך חתמתי את הוויכוח בינינו.

בכל פעם כשהייתי חובשת את הפאה ומסתכלת על עצמי במראה או שהייתי רואה את דמותי משתקפת באיזה משהו... הייתי שואלת את עצמי כל פעם מחדש: 'אני לא מבינה? מה כל הרעש הזה שכולם צועקים צניעות צניעות... כיסוי ראש... מטפחת... מה כל הרעש הזה? למה כל כך הרבה מתעקשים על כך? למה ישנם כל כך הרבה הרצאות בנושא... וכל פעם מוציאים מודעות וכל מיני פשקווילים?' – כל פעם הייתי חוזרת על הטענה הזאת עם עצמי. פשוט צחקתי על עצמי: 'איזה שטויות... מי סיפר לך את הבלבולים האלה? תראי איך את נראית צנועה וחסודה, וגם הרב אמר שזה מותר!' – הייתי אומרת: 'כמה כיף שאפשר להיות חרדית וגם להיראות כמו שאת אוהבת... ולא כמו שכופים עלייך את המטפחת הזאת להיראות כמו איזו זקנה'.

למרות שבעיניי מטפחת זה היה דבר מדהים, אבל אז באותה תקופה המטפחת מבחינתי, הייתה כמו מטפחת אף (סליחה על ההשוואה). את המגירה עם כל המטפחות לא פתחתי כלל! לא הייתי משתמשת בהם הם כבר לא עניינו אותי יותר! לא תפסו אצלי מקום! רק כשהייתי מנקה או שוטפת את הבית. ומאידך הפאה הייתה בשבילי כמו יהלומים על הראש ורק אותה הייתי מטפחת ועושה לה רולים, שמנים, פאנים, חפיפה, סירוק... כל מה שצריך. מאוד החשבתי אותה. ככה במשך שנה הלכתי עם הפאה והייתי מאושרת. כל מה שיכולתי לבקש באותה תקופה קיבלתי: היה לי בעל מדהים וצדיק שכיבד אותי ואני כיבדתי אותו. הילדים שלי היו בתלמודי תורה ובמוסדות חינוך מעולים – הבית שלנו היה מטופח, בית יהודי קדוש לתפארת. היה לי עסק משלי מאוד מצליח ומשגשג הפרנסה הייתה בשפע. שכנים מקסימים. חיים טובים. כל מה שהתפללתי, נענית. – הרגשתי שהקב"ה פיצה אותי על כל הניסיונות והקשיים שעברתי בתור בעלת תשובה.

היה זה ביום ראשון ה' בכסליו ב-2006. הייתי אמורה לצאת עם בעלי לקנות כל מיני דברים שהיו חסרים לנו לעסק. לשם כך היינו צריכים לנסוע למושב 'צפריה' ולרכוש את אותם דברים.

בעלי חזר מהבית כנסת. את הגדולים שמתו במוסדות החינוך ואת הקטנים לקחנו אתנו ונסענו.

היה זה יום יפה וחמים במשך כל הנסיעה שרנו ודיברנו... הכל היה כל כך יפה וטוב.

בדרך חזרה הביתה, ממש דקות ספורות לפני שנכנסנו לעיר, היינו מעורבים בתאונה חזיתית קשה מאוד שאירעה באחת הצמתים במהירות של 200 קמ"ש!! – דורון בעלי בו במקום נהרג. הנהג שנכנס בנו גם הוא נהרג. הבן שלי בן השנתיים נפצע קשה, נשברה לו חוליה בגב והתרסקו לו הרגליים. הילדה שהייתה מאחורי יצאה בנס בשריטות קלות. אני התרסקתי כולי, הצלעות נשברו וקרעו את הריאות. כל היד נשברה לי. הטחול נקרע לי. כל האיברים הפנימיים התרסקו... הנס הגדול שהרגליים והראש לא נפגעו. – באותו רגע הייתי על סף מוות. – המכשיר באמבולנס הראה על קו ישר, וכל הדרך מה שהחזיק אותי עד תל השומר היו רק החיאות.

הגעתי לתל השומר – פינו אותי מיידית לחדר הניתוחים. שם טיפלו בי 12:00 בצהריים עד השעות הקטנות של הלילה, לא היה רופא שלא היה נמצא שם. – באותו זמן לא הרגשתי ולא זכרתי כלום ממה שאירע, הייתי מחוסרת הכרה לגמרי.

אינני יכולה לומר בדיוק איך וכיצד אירעו הדברים אך לפתע אני מוצאת את עצמי, ללא שום הכנה מוקדמת, במקום מאוד מאוד גדול מוצף באור. הרגשתי כאילו שאני נמצאת בתוך אולם ענק.

שמתי לב שאני דורכת במקום שאין מתחת ריצפה – אני רואה שאני עומדת על השמים... לא הבנתי איך אני יכולה לעמוד על השמים מבלי ליפול?

אני רואה את עצמי לבושה בבגדים של בית חולים ואני מרגישה כמו חולה... אבל לא כואב לי כלום! לא כאב פיזי ולא נפשי! – תוך כדי שאני נכנסת לאותו אולם אני שומעת קולות וצעקות: "הכל בגללך... הכל בגללך...!! תראי מה עשית לנו... הכל בגללך!! את האשמה...!!".

אני שומעת את הקול הולך ומתחזק יותר ויותר... ואז אני רואה מרחוק סבים וסבתות, אבות ואימהות, כל מיני נשים, ילדים קטנים ותינוקות... אני מתקרבת אליהם ושומעת שוב: "הכל בגללך... הכל בגללך!!". הם צועקים עלי ומתקרבים אלי יותר. הקול הפך להיות עוד יותר חזק.

לא ראיתי שום אדם סביבי, רק אני הייתי נמצאת שם... הבנתי שהצעקות מכוונים אלי. הם הסתכלו עלי במבט חודר ומאוד מאוד כועס והמשיכו לצעוק עלי: "תסתכלי איך נענשנו בגללך... אנחנו קיבלנו עונשים חמורים וקשים בגללך... את אשמה...!! תסתכלי מה קרה לנו בגללך!!!"

נבהלתי כל כך מהצעקות המאשימות. הרגשתי לחץ איום ונורא... פרצתי בבכי: 'למה הם צועקים עלי? למה אני? מה עשיתי? מי האנשים האלה? מעולם לא ראיתי אותם?' – לא ידעתי שכרגע אני נמצאת למעלה. לא ידעתי כלל היכן אני נמצאת... כלום! – אני בוכה ומתחננת ומתחילה לצעוק אליהם בחזרה: "מה עשיתי? מה עשיתי?... מה אתם רוצים ממני?".

הם המשיכו לצעוק עלי עוד ועוד... ואז הקול מתגבר ואומר: "הכל בגללך! את החטאת אותנו! בגללך נענשנו בעונשים חמורים... את הלכת ברחוב וגרמת לנו להסתכל עליך... את גרמת לנו להיכשל בך... תסתכלי מה קרה בגללך!!!" – הסבים והסבתות האבות האימהות הבחורים הילדים... כולם צועקים עלי ומאשימים אותי, הרגשתי שהם רוצים לבלוע אותי...

באותם רגעים הרגשתי בושה שאי אפשר לתאר, הלוואי והאדמה הייתה יכולה לבלוע אותי... אך לא היה לי לאן לברוח. לא היו מסביבי לא ארון לא כסא לא שולחן לא יכולתי להתחבא... ואף לא לזוז ממקומי.

אני רוצה לומר לכן; שבושה שם למעלה זה עונש כל כך קשה וכואב!!! הייתי מעדיפה

שישרפו אותי... שיהרגו אותי... שיעשו לי הכל! רק אל תביישו אותי... זה היה יותר גרוע מהמוות!!!
 באותם רגעים הרגשתי החמצה גדולה – הייתה לי הזדמנות בחיים ולא ניצלתי אותה! יכולתי יותר להשתפר! יותר לתקן! – ואם הייתי עושה זאת מבעוד מועד לא הייתי עוברת את כל הסבל הזה... ועכשיו זה כבר מאוחר!! צער איום ונורא של אכזבה מילא אותי באותם רגעים.
 שוב צעקתי לעברם: "למה אני? אני רק בעלת תשובה... אני לא ידעתי... מה עשיתי??". באמת ובתמים עדיין לא כך כך הבנתי מה עשיתי? ובמה הכשלת? שככה הם צועקים עלי.

במקום לקבל תשובה, אני רואה לפתע סרט תלת מימדי של כל החיים שלי מאז שהייתי תינוקת ועד לרגע התאונה... הסרט רץ רץ במהירות מדלג על כל תקופת הילדות והבגרות. ואז אני רואה שהסרט מתעכב בהילוך איטי על תמונות בהם הייתי דוגמנית. ראיתי שם את עצמי בלבוש הלא צנוע עם השיער שלי... באותה תקופה שהייתי בת 17, 18, שאז כבר התחלתי לפשפש בתשובה – ואז במקביל אני רואה את עצמי לאחר שכבר חזרתי בתשובה בכיסוי ראש... ולאחר מכן אני רואה, בהילוך איטי מאוד, את התמונות שלי כשהלכתי עם פאה...

מיד הבנתי את הקשר בין הדברים... הם הראו לי שאותן תמונות בהם הלכתי עם פאה ואותן תמונות בהם הייתי דוגמנית, היו ממש בדיוק אותם תמונות!!! – אז הבנתי במה הכשלתי ולמה כל כך כעסו עלי...

לפתע אני רואה את בעלי בין כולם. התחלתי לצעוק לו: "דורון תעזור לי, הצילו! בבקשה תעזור לי" – אני מושיטה לו את היד ומתחננת – "דורון תעזור לי... אני מתחננת...". דורון ניסה לבוא לקראתי אבל כל האנשים שהיו שם חסמו אותו ולא נתנו לו לעבור אלי. ואז אני זוכרת שהוא צעק לי מרחוק: "את רואה מרסל, אמרתי לך שאת מכשילה!... כל הזמן אמרתי לך שאת מכשילה!... למה לא שמעת לי...??!". הוא ניסה לבוא ולעזור לי אבל הוא לא יכל.

לאחר מכן נכנסת לאולם אשה מאוד צנועה, לבושה בכגדים לבנים עם כיסוי ראש לבן רגיל.
 אשה מוארת, אשה טובת לב. היא התיישבה לצידי והחלה להקריא ולהסביר לי מתוך ספר הלכות צניעות לבת ישראל. היא דיברה איתי על בגדים, על חולצות, על חצאיות, על

מטפחת... על הכל! ולאחר מכן הלכה. – ושוב לאחר זמן מה, הייתה באה ויושבת לצדי, מקריאה לי והולכת. ככה זה היה מידי פעם. אין לי מושג כמה זמן זה נמשך.

ואז באחד הפעמים היא באה אלי ואמרת לי: "מרסל היקרה, את יודעת אני נשלחתי מההיכל של הצדיק הקדוש ה'בבא סאלי', הוא שלח אותי אלייך, הוא ביקש ממני לבוא לעזור לך וללמד אותך מה זה בת ישראל צנועה, מה זה מטפחת, מה זה חצאית, מה זה צניעות... אבל את תדאגי עוד מעט ואת יוצאת מכאן... עוד מעט את מסיימת לרצות את העונש שלך".

ואז היא לקחה מטפחת לבנה, קשרה לי על הראש ואמרה לי: "מרסל, הפעם את יוצאת מכאן אך ורק עם מטפחת! אך ורק עם כיסוי על הראש!". – זה מה שראיתי עד לאותו זמן.

לפתע פתאום אני מריחה ריח ערב וניחוח של תבשילי שבת. זה היה ריח כל כך חזק וטוב שלא אוכל לתאר לכן את העונג שהרגשתי באותה שעה.

אני רואה את עצמי שוכבת על המיטה בבית החולים ואני עולה למעלה למעלה וטוב לי. כמה שיותר עליתי ככה היה לי יותר טוב. ראיתי את עצמי למטה שוכבת במיטה ולא פחדתי, לא נבהלתי, הרגשתי שאני הולכת למקום טוב.

תוך כדי זה שאני עולה למעלה אני פתאום רואה את עצמי עומדת במקום מסוים שבו ניצב שולחן שבת ארוך וגדול. אני רואה את בעלי בקצה האחד של השולחן ואת עצמי בקצה השני ואת כל הילדים שלנו סביבנו, ואז אני שומעת את בעלי אומר קידוש (עדיין לא ידעתי שבעלי נהרג). לא היה זה קידוש כמו שאנחנו עושים בערב שבת שאנחנו רעבים ורוצים להתחיל כבר לאכול... לא, זה היה קידוש שיש בו חוויה רוחנית עוצמתית!! כל מילה הייתה מודגשת ומהדהדת בקול רם... כל האווירה הייתה של קדושה עלאית!! פשוט גן עדן אין לי משהו אחר לומר. זה מה שהרגשתי באותו רגע.

מהמעמד הזה אני רואה את עצמי נמצאת במקום אחר לגמרי כשכל כולי טובלת ומוקפת באור לבן.

איפה שרק הסתכלתי היה אור; למטה למעלה מצד ימין מצד שמאל מאחורי... חוץ מאותו מקום שבו דרכתי שזה היה השמים – היה זה אור נצחי עצום גדול ונפלא!!!... אור אין סופי וכל כך עוצמתי!!!... אור שאין כלל וכלל בעולם הזה... שגם אם נסתכל על השמש היא תהיה "שחורה וחיוורת" לעומת האור הזה!!! אין דבר כזה בעולם...!!! לא תבינו על מה אני מדברת.

אני בתור נשמה הרגשתי שזה האור של השכינה... הרגשתי אהבה, חום, חמלה, רחמים, ממש חשתי איך שהאור הזה עוטף אותי ומלטף אותי ואוהב אותי ומרחם עלי ורוצה לתת לי חיים חדשים. האור הזה היה כל כך טוב שרציתי להישאר שם ולא לצאת משם לעולם,

אבל לא יכולתי להתקרב יותר מדי.

יחד עם זה הרגשתי צער כל כך עמוק... 'איך עשיתי לו דבר כזה???' איך יכולתי לצער אותו...???'! תחשבו, אם מישהו הציל את הבן שלכם ממוות, קיבלתם ילד חדש במתנה, אתם כל החיים שלכם תודו לאותו אדם! בחיים שלכם לא תרצו לצער אותו או לגרום לו רע... אתם רק תרדפו אחריו להחזיר לו רק טוב! – זה מה שהרגשתי באותם רגעים כלפי אותו אור שרק נותן ונותן לי... וכל הזמן מטיב איתי וכל כך אוהב אותי... 'איך יכולתי להיות כפויה טובה שכזו...???'!! איך יכולתי לעשות לו צער ולבייש אותו לפני כל המלאכים...???'!! – סליחה אבא יקר שעשיתי לך את זה... סליחה על כל הצער והכאב אשר גרמתי לך... תסלח לי אבא על הכל, תסלח לי...!!!

הייתי עטופה בכד לבן רוחני שכיסה לי את כל הראש וכל הגוף, מלמעלה עד למטה. מצד שמאל שלי ראיתי את השידה שלי (שיש לי אותה עד היום) שבה היו שתי מגירות גדולות ושם היו מונחות כל המטפחות שלי. פתאום אני רואה את אותה פאה שהייתה לי באותו זמן בראש, תפסתי אותה ביד והשלכתי אותה בכל הכוח לתוך אור השכינה, וצעקתי: "הכל קרה לי בגלל הפאה... הכל קרה לי בגלל הפאה... אני מצטערת אבא... אני מבטיחה לך שכשאני אחזור הביתה אני אנשק כל מטפחת ומטפחת! – רק עתה אני יודעת ומעריכה מה זו מטפחת... זה כתר על הראש!!! זה יהלומים!!! תסלח לי שלא התייחסתי למטפחות האלה בכבוד, תסלח לי שלא חבשתי אותם על ראשי". – הרגשתי שם בעולם ההוא שהמטפחות הינן ממש יהלומים יקרי ערך. ראיתי אותן שם למעלה איך הן נוצצות מתוך השידה, ממש כמו יהלומים גדולים זוהרים ומאירים!!!

אולי זה ישמע לכן מוזר, אבל בתור נשמה, הרגשתי שהאור מחייך אלי.

אתן לא יודעות כמה נחת רוח עושה אותה חתיכת בד הקטנה הזו, שם למעלה. זה אוצרות...!!! זה עולמות...!!! – כל העולם עומד בזכות הצניעות.

ראיתי שם את מידת הדין למעלה, כמה שהיא קשה ועמוקה אין לכן מושג. אין כזה דבר: "לא ידעתי", "אני רק בעלת תשובה", "לא אמרו לי", "רבנים התירו לי"... שם זה לא תופס! – כי קולות והיתרים כל אחת יכולה למצוא לה! – אני לא רבנית, אני סך הכל בעלת תשובה הכי קטנה בעם, אבל אני אומרת לכן את הדברים מקרוב! ממה שאני בעצמי חוויתי שם למעלה!

בשמים אמרו לי שאני מקבלת שוב את חיי במתנה, משום שאני צריכה להיות שליחה לספר לנשות ישראל את כל מה שראיתי בעולמות העליונים. שכולן תדענה שצריך אך ורק

מטפחת! שזה, ואך ורק זה, נחשב לכיסוי ראש!!! – אותי לא קיבלו בשמים כשהלכתי עם פאה, אותי לא קיבלו כשאמרתי "אני בעלת תשובה"... אינני יודעת על סמך מה רבנים מתירים היום פאה.

אני מוכרחה להוסיף עוד דבר: כמו שיש את מידת הדין יש את מידת השכר... שם למעלה, אשה שהלכה בצניעות אין לה מושג מה גודל העידון שמחכה לה שם למעלה!! אין לתאר איזה עונג ואיזה שעשועים יציפו אותה בלי סוף...!!! אני חוויתי את זה! אני הרגשתי את זה! – אני כל כך מחכה, שלאחר שאצא מהעולם הזה, הקב"ה יחכה לי עם זרועות פתוחות כמו אבא שלא ראה את הבת שלו עשרות שנים והוא מתגעגע אליה, ויאמר לי: "בואי בתי, היי עימי במחיצתי". ואני ארוץ אליו בשמחה.

הגעתי לגדול הדור הגאון רבי עובדיה יוסף זצוק"ל וסיפרתי לו את כל הסיפור. הרב עובדיה בעצמו ישב בחדרו והאזין לי במשך כחצי שעה, ולאחר מכן אמר לי: "תגידי לבנות ישראל הקדושות והטהורות, שאני בדקתי בכל הפוסקים – בכל הראשונים והאחרונים – ישר והפוך מכל הכיוונים, ולא מצאתי שום פוסק שמתיר היום בדורינו את הפאה, שום פוסק!!".

וזה המסר שלי אליכן נשים יקרות: בת ישראל כשירה עם מטפחת ראש, שלא תחפש תחבולות. שלא תחפש כל מיני חכמות. צניעות זה אך ורק מטפחת! ובגדים רחבים! – זו האמת! זה מה שבורא עולם שכל כך אוהב אותנו, רוצה מאיתנו! כדאי להשקיע כאן, בעולם הזה, בכל כוחנו בשמירת צניעותינו! ויהי רצון שנזכה על ידי זה לגאולה השלימה במהרה לעם ישראל, אמן.

הפעם, בלי נסיגות

בעלי ואני באים שנינו מבתים חרדיים מבני ברק. היו לי חיים יפים. הקב"ה לא מנע ממני כלום; בית מפנק, הורים אוהבים, משפחה חמה ותומכת, חברות, כסף, הצלחה בלימודים... כל אלה לא חסרו לי. קיבלתי כל מה שרציתי.

אין מצב שהייתי יוצאת מהבית כשאני לא מרגישה טוב עם עצמי. הייתי מבזבזת הרבה זמן וחיפוש אחר בגדים מודרניים וייחודיים, רוב הבגדים שלי היו מותגים. אני לא יודעת איך להסביר אבל אהבתי בגדים והמון. מוכרות מהקניונים השונים היו מכירות אותי בעל פה. כל הרדיפה הזו אחר החומריות גרמה לי לסיפוק רב.

אתחיל את סיפורי מאותה תקופה בה למדתי בסמינר. אני הייתי מהראשונות בסמינר שמחליפות את האופנה. הלכתי בסגנון לבוש שהיה ממש על קצה גבול התקנון. המורות היו מעירות לי הרבה.

אני חושבת שאני היחידה שקיבלתי הערות יותר מכולן. המצחיק הוא, שלפעמים הייתי מגיעה בחצאית ארוכה (שזה בעצם הכי צנוע), וגם על כך היו מעירים לי. לדעתי אחד הטעויות שעשו שם זה, שלא דרשו מהבנות שיבואו כולן בתלבושת אחידה. למרות שביקשנו ודרשנו, אך ההנהלה לא הסכימה!

כל אחת הייתה באה עם הופעה אחרת כדי לא להיות דומה לשניה. לא אהבתי את זה. זה הביא לתחרות – אם לא גלויה לכל הפחות סמויה – בין הבנות. הדבר הזה גרם למלחמות ארוכות ומתישות בין ההנהלה לבין הבנות: "את אל תבואי ארוך", "ואת תלבשי גרביים כאלה ונעליים כאלה", "ואת תכניסי את החולצה לחצאית..." אז בשביל מה היו צריכים בכלל להתחיל עם זה?! אם מלכתחילה היו כולן באות עם תלבושת אחידה, היינו חוסכים הרבה סכסוכים ומריבות מיותרות בין המורות לבנות.

טעות נוספת שהייתה, לצערי, בסמינר (כמו בהרבה סמינרים) זה, שלא היו לנו שיעורים בצניעות! הכל למדנו, חוץ מצניעות! לא היה לנו ממי לקבל וממה להתחזק. אף מורה לא לקחה על עצמה את היוזמה האישית לבוא ולהדריך אותנו איך להיות צנועות כפי רצון ה', היפך ממה שהולך היום ברחובות החרדיים.

במקום זה, המורות היו מסתובבות בין הבנות וכל הזמן רק מעירות ומעירות... בלי לעודד ובלי להסביר! – אף פעם לא טרחו להסביר לנו באמת מה זה בכלל צניעות? מה חשיבותה של הצניעות? כמה היא שומרת על כבודנו כבנות מלכים?... כלום! כל מה שאמרנו לנו

זה: "ככה תלכו!", "את זה תלבשו!", "וככה תעשו!". זהו זה! – הכל בצורה רובוטית, קרה ויבשה, ללא כל הסבר וטעם.

כך סיימתי את הלימודים.

לאחר סיום לימודי בסמינר – לפני כארבע שנים – התחתנתי. בשונה מהסיפורים הקודמים, דווקא אני כן הלכתי עם מטפחות (כי 10 שנים לפני כן אמא שלי הורידה פאה וגם בעלי לא כל כך רצה, כך שלא הרשיתי לעצמי ללכת עם פאה). הסיפור שלי, הוא על כך שהמטפחת לא הייתה מכסה אצלי את כל שערות הראש לגמרי. השיער שלי היה גלוי מעט מלפנים כשלוש אצבעות – תופעה שהיא די מצויה היום – בגלל שהייתי הולכת עם בנדנות. (מיותר לומר, שלאף אשה בנדנה זה לא טוב. זה סוג של מטפחת שאיננה מכסה טוב והיא אף צמודה מאוד לראש, דבר שנוגד את הצניעות מכל וכל).

וכמובן שלבושי היה בהתאם ל"מטפחת"; קצר, צמוד, מעודכן לפי המורה והצעקה האחרונה.

לאחר החתונה פגשתי איזו מישהי והתחלנו לדבר על כל מיני עניינים שונים. תוך כדי שאנחנו משוחחות, היא פונה אלי לפתע בשאלה: "תגידי, מה דעתך ללמוד את מקצוע האיפור?"

אמרתי לה: "ת'אמת, לא חשבתי על זה"

"היום זה מקצוע די מבוקש בציבור שלנו, הרבה עושות מזה ים של כסף, זו הכנסה ממש טובה... מה אכפת לך לנסות?". כך דיברה ודיברה... עד ששכנעה אותי. החלטתי שאני הולכת על זה. גם בגלל שהייתה לי משיכה לא קטנה למקצוע הזה, וגם ובעיקר, כדי לעשות כסף כמו שכולם היום מחפשים.

דבר ראשון שעשיתי זה, להתעניין דרך האינטרנט (היום אני יודעת עד כמה חמור השימוש במכשיר הזה, אז עוד לא כל כך ידעתי) היכן ישנם קורסים מקצועיים המלמדים את המקצוע הזה.

נרשמתי לאחד הקורסים. – הקורס הזה היה מורכב מ-27 שיעורים.

וכך התחלתי ללמוד את הנושא לאט וברצינות; איך לאפר כלות, ואיך לאפר לאירועי ערב, אירוסין, בריתות, בר מצוה, שבע ברכות, וסתם איפור רגיל ויומיומי.

בדרך כלל מה שקורה זה, שקודם כל לומדים את המקצוע, רוכשים מיומנות, ורק לאחר מכן מתקבלים לעבודה.

אינני יודעת איך זה קרה, אך אצלי כבר בשיעור הרביעי שלי התקבלתי לעבודה באורח פלא!! אף שעדיין הייתי טירונית בתחום הזה ולא ידעתי כל כך איך לאפר באופן מקצועי.

חנות האיפור – מקום עבודתי – היה במרכז קניון 'איילון'. האזור כולו כולל הקניון, לא היה כמובן חרדי. כולם, החברה והצוות – המעסיקים, העובדים, הספקים, ציבור הלקוחות – היו אנשים חילוניים לכל דבר! וממילא האווירה שם הייתה "בהתאם". מה שזה אומר, פריצות איומה, תערוכת של גברים ונשים, מוזיקה חילונית, דיבורים אסורים, צחוקים... בקיצור, מרכז הטומאה. במסגרת העבודה שלי, הייתי צריכה לעשות מידי פעם 'בוק'. 'בוק' זה אומר, שהייתי צריכה להביא אשה או בחורה ומתאמנת עליהן. הייתי מאפרת אותן בכל מיני סוגי איפורים שונים, כל פעם דוגמא אחרת. לאחר שהבנות היו מוכנות, היה מגיע אחד מהצלמים ומצלם אותן כך, כמו שהן מאופרות. עשיתי את זה במטרה כדי שתהיינה לי ביד עבודות גמר של איפור מוכנות, שאם תבוא כלה או סתם איזו מישהי ותתעניין מה איכות העבודה שלי... אני אוכל להראות לה את התמונות. השקעתי בזה הרבה, עד שבמשך הזמן התווספה לי כמות גדולה של תמונות. – עשיתי לי קטלוג שלם. הייתה באה אשה או בחורה ובוחרת לה, מתוך עשרות תמונות, איך שהיא רוצה להיראות. אני מודה, העיסוק בזה גרם לי לשקוע עמוק עמוק בשיא הטומאה (היום, במבט לאחור, אני לא מעכלת את העובדה שהייתי מתעסקת בזה).

אני אציין כאן דוגמא אחת למה אני מתכוונת: רצייתי ללמוד למשל איך לאפר את העין, אז מה עשיתי? הורדתי מהאינטרנט הרבה תמונות רק של עין. כל עין עם צבע אחר של איפור. – רק שתבינו, היו לי קרוב ל-200 תמונות שונות של סוגי איפור שונים רק על העין!!! (תעשו חשבון כמה השקעה יש על שאר חלקי הפנים). אך לא הסתפקתי בזה, מיוזמתי האישית המשכתי לבדוק ולהתעניין על עוד ועוד דברים שיוכלו לעזור לי להשתלם היטב בנושא הזה מכל היבטיו. לשם כך, הייתי מסתובבת שעות ארוכות בכל מיני קניונים וחנויות כדי להתעדכן בכל מיני מוצרי איפור שונים של כל מיני מותגים וכל מיני חברות. אני אומרת לכן, זה פשוט ים של הוצאות כספיות... זה לא נגמר! אני יכולה להעיד בפה מלא, שבאותה תקופה הוצאתי בסביבות ה-50,000 שקל!!! למרות שבעלי היה אברך.

באותה תקופה, נפקדתי. חודשי ההריון עברו בסדר, ללא בעיות, עד... לקראת החודש החמישי.

כל פעם שהייתי מגיעה לעבודה ונכנסת לחנות, העובר היה פשוט משתולל... זה היה נראה כאילו שרצה לרמוז לי: 'אמא, לא טוב לי שאת כאן! ... זה מאוד מפריע לי... אנא אמא, אל תכנסי לכאן!'. ובאמת כשהייתי יוצאת, העובר היה נרגע. ככה זה היה קורה לי תמיד, באופן קבוע.

יום אחד – זה היה ביום שישי בשבוע, ערב ראש השנה – לפתע אני מרגישה כל מיני תחושות לא נעימות והחלטתי ללכת ולהיבדק בקופת חולים לראות שהכל בסדר. בדקו אותי ואמרו לי שמתחילה להתפתח אצלי לידה. בעלי ואני לא ידענו איך לקבל את זה; "מה פתאום לידה?? אנחנו בסך הכל רק בחצי הריון... איך זה יתכן?!", אבל אלו היו העובדות.

הפלא הגדול הוא, שעד לפני יומיים הייתי אצל הרופא והבדיקה הייתה תקינה. (אז לא ידעתי שאסור לאשה ללכת ולהיבדק אצל רופא גבר, אלא אם כן מדובר בהיתר מיוחד מרב). אני עצמי די בריאה גופנית, ובאותם חודשי הריון לא הלכתי לטיולים, לא קפצתי... לא עבדתי קשה... לא הרמתי דברים כבדים... ופתאום כבר מודיעים לי על לידה!?! זה הרי מצב לא נורמאלי!

ככינו, פחדנו, לא ידענו לקראת מה אנחנו הולכים... מקופת חולים הריצו אותנו ל'תל השומר', הגענו לשם בסביבות השעה 11:00 בבוקר.

שם התפתחה אצלי לידה מעוכבת.

הביאו לי כל מיני תרופות וכדורים למיניהם כדי לעצור את הלידה המוקדמת. שאלתי את הרופאה: "מתי אני אוכל להשתחרר ולחזור לעבודה?" כדי להרגיע אותי היא אמרה לי: "מקסימום שלושה שבועות!". למרות כל מאמצי הרופאים לעכב את הלידה, לא הועיל להם כלום! הקב"ה רצה אחרת...

בשבוע ה-25 ילדתי תינוקת פגית במשקל 750 גרם! – זה היה בליל ראש השנה ב-10:25 בלילה.

כמה שהרופאים בדקו וכמה שחקרו, עד היום אין להם שום תשובה ברורה ושום סיבה הגיונית, מה גרם בעצם ללידה המוקדמת! שום הסבר רפואי! מיד התינוקת קיבלה עזרה ראשונה. היא עברה החייאה, הנשימו אותה בתוך האינקובאטור, ובנוסף נתנו לה עוד כל מיני זריקות וטיפולים. עוד באותו היום היא הועברה למחלקת טיפול נמרץ של הפגיה. יום למחרת, נתנו לנו אישור להיכנס לפגיה. ראינו אותה בתוך האינקובאטור. לא האמנו שיצור כזה קטן יכול לחיות. היו עליה כל מיני מכשירים... אינפוזיה... הזריקו לה דרך הצינורות כ-13 חומרים שחדרו לה לגוף בו

זמנית. כי להניק אותה לא יכולתי, היא הייתה קטנה מדי כדי שתוכל לינוק. האכילו אותה דרך הצינורות שהיו מחוברים לגופה.

במשך כל אותו הזמן היא הייתה מונשמת. לא הייתה לנו שום אפשרות לגעת בה, חוץ מפעם אחת שנתנו לי ולבעלי לגעת בה דרך השרוול של האינקובאטור, וזה כמובן רק אחרי ששטפנו וחיטאנו את הידיים בחומר מיוחד.

וכאן אני מגיעה לחלק המוזר והמסתורי של הסיפור...

כשבוע לפני הלידה אני חולמת חלום. בחלום אני רואה אשה אחת שלא הכרתי כלל ולא ראיתי אף פעם, שהייתה נראית מכוסה היטב במטפחת ראש כך שלא ראו לה אף שערה אחת! אותה אשה מסתכלת לעברי ואומרת לי: "הייתי הולכת במטפחת שלא מכסה את כל השערות, ועכשיו אני חוזרת לעולם רק כדי לתקן את הפגם הזה!!!". היא סימנה לי בידה והראתה לי בצורה ברורה ביותר, עד איפה היו רואים לה את השערות. זה היה בערך כ-2,3 ס"מ מלפנים. "לא נותנים לי להיכנס לגן עדן... אני באה לעולם עכשיו רק כדי לתקן את זה".

ככה סיימה את דבריה ונעלמה.

אני אחת שבדרך כלל ממש לא מתרגשת מחלומות ולא עושה מהם סיפור, אולם הפעם, הייתה לי הרגשה אחרת! הייתה לי הרגשה מוזרה שיש כאן איזשהו קשר בין האשה הזו אלי. אבל מי זאת אותה אשה? איך היא קשורה אלי? ומה בכלל כל זה נוגע אלי?... לא הייתה לי תשובה. ומכיון שלא היה לי הרבה מה לעשות בקשר לאותו חלום... קיבלתי על עצמי לכסות את ראשי באופן שלא תציץ אף שערה! כעבור מספר ימים שכחתי מהחלום לגמרי.

בינתיים, נשארתי עם בעלי ועם אמא שלי בתל השומר, לראות איך יתפתחו העניינים.

לאחר מספר ימים הודיעו לנו, שיש הרעה במצבה – המשקל שלה ירד ל-620 גרם!! התייעצנו עם אחד הרבנים והוחלט לקרוא לה שם. בחרתי בשבילה את השם: 'שילת'. דיברנו איתה, התפללנו עליה, גמרנו כמה וכמה ספרי תהילים לרפואתה, ישבנו שם לידה כל יום במשך כמה שעות טובות, אבל המצב לא השתפר. מצבה של התינוקת הלך והתדרדר... נהיה לה זיהום תוך בטני, הבטן שלה הלכה והתנפחה והיא נהייתה כחולה... לאחר שבוע בדיוק, דיברו איתנו ואמרו שהמצב הולך ומחמיר ושנחשוב על הכי גרוע, כי לא נראה להם שהיא תשרוד במצב הזה...

ביום שישי התינוקת השתוללה וסבלה.

וכך, במצב הזה, נאלצנו לחזור הביתה לפני שבת מודאגים. (הרופאים ביקשו מאיתנו שנשאיר את הפלאפונים דלוקים. אבל לא עשינו זאת כי האמנו וקיוונו שהכל יהיה איתה בסדר.) במשך כל השבת היינו במתח: 'מה קורה איתה?' ... 'מה קורה איתה?' ...

במוצאי שבת מיהרנו שוב לבית החולים וראינו שמצבה הורע. כל כך כאב לנו לראותה כך סובלת... אבל לא יכולנו לעשות כלום חוץ מלהתפלל...
נשארו שם עד השעה 24:00 בלילה. נפרדנו ממנה בתקווה ליום חדש שהיא תבריא ותחלים במהרה. לאחר שהגענו לבית התחלנו לגזור בגדים שלא היו צנועים, קרענו איזה ספר רפואי וכמה חוברות מסוימות שהיו שם תמונות לא צנועות ועוד כל מיני דברים שאסורים שיהיו... ואף קיבלנו על עצמנו, באותה הזדמנות, לעבור לפלאפון כשר. בקושי הספקנו לישון וכבר ב-2:05 בלילה התקשרו אלינו שוב מתל השומר להודיע שהמצב לא טוב ושנבוא בדחיפות... מיד התארגנו. הזמנו מונית 'ספיישל' וטסנו לשם. בעלי ואני מתקרבים לחדר טיפול נמרץ ואנחנו רואים שהבלון חמצן של התינוקת, נמצא בחוץ.

העדפנו להתעלם מזה...

אנחנו נכנסים לחדר – מעל כל ילוד יש כ-4 מסכים כדי לעקוב מה מצבו – ואנחנו רואים שהמסכים מעל התינוקת שלנו מכובים!

הלב שלנו התחיל לדפוק...

אנחנו מתקרבים לאינקובאטור ואנחנו רואים את התינוקת שוכבת כולה מכוסה בלבן חוץ מהפנים כאילו היא ישנה, בלי שום מכשירים...

ואנחנו עדיין לא קולטים...

אנחנו שואלים את הרופא: "מה...? מה קורה?"

הרופא מביט בנו בצער ועושה לנו פרצוף של: 'אין מה לעשות'.

היא נפטרה.

"מה??? מה פתאום???", פרצנו שנינו בבכי, "לא! לא! לא יכול להיות!! ... אנחנו לא מאמינים!!!" הידיעה הפתאומית הזאת על פטירת התינוקת, שברה אותנו לחלוטין!! – זה בא לנו בהפתעה גמורה. לא היינו מוכנים לכך! ... מבחינה נפשית התקשינו מאוד לעכל את זה. הייתי בסך הכל אמה צעירה רק בת 19 וכבר אני עוברת לידה... ומוות של תינוקת... זה היה ניסיון מאוד מאוד לא קל!! נפשית לא יכולתי לקבל את זה.

היה שם חדר הורים צדדי, נכנסנו לשם כשאנחנו בוכים ובוכים... המומים מהבשורה שנחתה עלינו (לקחנו את זה קשה כי היא הייתה הבכורה שלנו). מיד הגיעו כמה רופאים מהצוות כדי לתמוך בנו ולחזק אותנו... התקשרנו גם להורים, תוך 20 דקות הגיעו כולם... כולנו בכינו שם.

בעלי לקח את זה יותר קשה ממני. אני הייתי קצת יותר חזקה. כעבור חודשיים בערך התאוששתי מהמקרה. הייתי מספרת את זה לחברות שלי הן היו בוכות ואני הייתי מחייכת מתוך רוגע נפשי והשלמה, כי האמנתי שהכל בעצם מה'.

כמה ימים לאחר המקרה של הלידה, הלכתי לרבנית בת שבע קניבסקי זיכרונה לברכה וסיפרתי לה כל מה שקרה לי בימים האחרונים. הרבנית כהרגלה הקשיבה לי, תמכה בי, ועודדה אותי.

ואז, באותה הזדמנות, החלטתי לספר לה את החלום. סיפרתי לרבנית את החלום המוזר שחלמתי על אותה אשה כשבוע לפני שנפטרה התינוקת... הרבנית אומרת לי: "כנראה שזו הייתה באמת אותה נשמה!!!" – אותה אשה חזרה לעולם בגופה של תינוקת פגית והייתה צריכה לסבול ולהתייגר במשך שמונה ימים כדי לתקן את הפגם הנורא של גילוי השערות מלפנים. הרבנית עודדה אותי שזו זכות גדולה לתקן נשמה.

צירוף המקרים הזה היה כל כך שקוף – מופיעה לי אשה בחלום, אחת שמעולם לא ראיתי ומעולם לא הכרתי בדיוק שבוע לפני לידת התינוקת, ומספרת לי שהיא באה לעולם רק כדי לתקן את עניין השערות היוצאות מלפנים מהמטפחת – דבר שאני עצמי הייתי לקויה בו – ולאחר שבוע אני יולדת תינוקת דווקא ולא תינוק, ודווקא בראש השנה, והיא נשארת חיה במשך עשרת ימי התשובה שכידוע כוחם רב ועצום לתקן את כל חטאי האדם עד יום כיפור, ואז היא נפטרת... – מה כבר יכול להיות?? לא היה לי ספק שאותה אשה הייתה בעצם התינוקת שילדתי! והבנתי שדווקא היא נשלחה אלי משמים כדי להזהיר אותי שלא אכשל במה שהיא כבר נכשלה.

הרבנית בירכה אותי שאזכה להיפקד בקרוב בשני בנים זכרים. וכך היה. תקופה קצרה עברה מאז, ומיד נפקדתי וילדתי את הבן הראשון שלי. ולאחר שנה נולד לי הבן השני.

כפי שכבר ציינתי קודם, לאחר חודש וחצי מהמקרה עברנו אני ובעלי לפלאפון כשר, גזרתי את החצאיות הלא צנועות שהיו לי, מילאתי שקית שלימה, עברתי למטפחות יותר טובות יחסית, הפסקנו לראות סרטים במחשב... ההתחזקות הזאת, אמנם החזיקה מעמד מספר חודשים, אך לא להרבה זמן... מפני שחזרתי לעבוד באותה רשת של חנויות איפור ובאווירה כזו, כמובן, אי אפשר להתחזק ולהחזיק מעמד, כי החברה מאוד סוחפת.

לצערי שוב חזרנו למה שהיינו קודם.

מכאן בעלי ואני ממשיכים את הסיפור, כל אחד מהצד שלו. שרה: לפני ראש השנה תשע"ג הרגשתי ריקנות איומה מכל העבודה והאיפור... היה חסר לי הרבה סיפוק רוחני, ופשוט רציתי להתקרב לה'. ידעתי, אמנם, שאני מכשילה, ידעתי שאני לא בסדר, רק היה קשה לי... ביקשתי ברכות מרבניות להתחזק בצניעות וכיראת שמים, אבל בינתיים המשכתי כהרגלי.

יצחק: באותה תקופה, זה היה בצום גדליה, התחלתי להרגיש לא טוב; כאבי ראש, חום, חולשה גופנית... בסיום הצום כבר התחלתי להרגיש ממש גרוע... עברתי כאבי בטן נוראיים, היה לי שלשולים חזקים, חולשה נוראה, רעד וצמרמורות בכל הגוף... משהו לא מוסבר ולא ברור... בימים שלאחר מכן, התגברה אצלי ההרגשה הרעה. התחלתי לקחת כל מיני אנטיביוטיקות לחיזוק הגוף, וגם השתמשתי בכדורים חזקים כדי למנוע את השלשולים שהיו מאוד תכופים.

הרופאים הזהירו אותי שאסור לי לקחת יותר מכדור אחד כי זה יכול לגרום לי לעצירות חזקה, אני לא מגזים אבל לקחתי 5 כדורים !!! ובכל זאת לא עזר לי כלום! ירדתי במשקל. הייתי מזיע בשעת השינה בצורה לא רגילה (וזה לא היה אמצע הקיץ). המצב אצלי החמיר עד שקיבלתי היתר מרב שלא לצום ביום כיפור !!!

שלושה ימים לאחר שמחת תורה החלטתי שאני עושה לזה סוף, אני הולך לבדוק מה קורה איתי. זה היה ביום חמישי. אני לא אשכח את היום הזה... באותו יום עשיתי בדיקת דם.

מיד לאחר מכן, מתקשר אלי הרופא ואומר לי: "בוא דחוף לקופת חולים!". הגעתי לשם ומיד נכנסתי אליו. הרופא מתחיל לגמגם... הוא אומר לי: "תשמע, אבל יש לך מחלת דם" "מה זאת אומרת מחלת דם!?", לא הבנתי.

הרופא לא ידע איך להסביר לי... ואז הוא אומר לי: "תראה... אני חייב ליידע אותך, אבל יש לך לוקמיה (סרטן בדם) !!! זה מה שמסביר את כל מה שעברת עד עכשיו... אתה חייב לטפל בעצמך כמה שיותר מהר! כי כל דקה חשובה!".

מיד התקשרתי לחמי. הוא טס איתי מיד ל'תל השומר'.

כל הדרך רעדתי מפחד... בכיתי... בחלומות הכי שחורים שלי לא חלמתי שיהיה לי סרטן. התקשרתי לקופת העיר כדי לתרום, ענתה לי המרכזנית. התחלתי לבכות לה בטלפון... אמרתי לה: "בבקשה ממך, רק עכשיו גילו לי את המחלה בדם, אני ממש מתחנן בפניך, תשלחו כבר עכשיו בקשה לרבי חיים קניבסקי... אני אתרום לכם סכום אדיר... רק תטפלו בבקשה שלי כמה שיותר מהר, זה פשוט שאלה של חיים...". הגעתי לשם עם חמי ובינתיים אשפזו אותי שם.

לא ידעתי איך לספר לאשתי את "החדשות" כי לא הספקתי עדיין לדבר איתה, היא אפילו לא ידעה שהלכתי לרופא.

שרה: באותו זמן שבעלי אושפז בתל השומר, יצאתי לקניות. הלכתי לקנות לעצמי עוד כמה בגדים. חודש לפני כן, הלכתי לתופרת ותפרתי לי בגד ממש מודרני צמוד על הגוף. תוך כדי שאני עסוקה בקניות אני מתקשרת לבעלי.

יצחק: היא מתקשרת אלי ואני לא יודע מה להגיד לה... איך אני אבשר לה שגילו לי את המחלה? איך עושים את זה?? לא היה לי את האומץ, הרגשתי שאינני מסוגל. "שרה, תתקשרי לאבא שלך אני לא יכול לדבר כרגע... להתראות!".

שרה: הוא היה נשמע לי מוזר בטלפון, לא הבנתי למה הוא מתנהג כך? זה לא היה אופייני לו! התקשרתי לאבא שלי ושאלתי: "אבא, מה קורה?". הוא סיפר לי את הכל בפרוטרוט.

הייתי המומה, הרגשתי כאילו שפכו עלי מים רותחים... איך זה יתכן? אנחנו בסך הכל רק זוג צעיר וכבר נחת עלינו כזה אסון...?? – אבל מצד שני, בליבי הייתי די רגועה! לא נכנסתי להיסטריה.

אני בטוחה שנשים אחרות היו בוכות או מתעלפות... אני לא! ידעתי טוב מאוד שהכל בעונותי, ידעתי שעכשיו אני ובעלי מתחילים לשלם על הכל.

אחד הסימנים המובהקים לכך היה, שעוד אתמול, יום לפני האשפוז, הודיעו לי שאני מפוטרת. זאת הייתה עבודה שמאוד אהבתי, עבודה חלקה וזורמת ללא שום בעיות. עבדתי שם שנתיים בצורה טובה היחסים שם עם כולם היו בסדר, והנה אני מוצאת את עצמי מפוטרת כך ללא שום סיבה. עכשיו, כשאני שומעת שבעלי קיבל את המחלה, (ובנוסף לכך שהבן שלי חטף לפתע התקפת 'אסטמה' קשה שנמשכה כמה חודשים טובים, יחד עם עוד מכות נוספות ועוד כמה הפסדים שקיבלנו באותה תקופה...) אמרתי לעצמי: 'שרה, זהו! המסר הובן! נגמרו החגיגות! הקב"ה הראה לך בצורה הכי ברורה שיש, שלא מוצא חן בעיניו מה שאת עושה ואיך שאת הולכת! הקב"ה מרחם עלייך, הוא לא רוצה שתמשיכי להתדרדר את ובעלך עוד ועוד... הוא רוצה שתשנו מסלול! כמה שיותר מהר...'

כמו בפעם הקודמת, שוב ניגשתי לארון – אבל הפעם הוצאתי משם ממש את כל מה שהיה לי. את כל החצאיות הצמודות הקצרות והצבעוניות, את כל החולצות הצמודות והמודרניות, את הטוניקות והלייקרות, ואת כל מה שתפרתי שעלה לי ים של כסף והרבה כוחות (כמו שכל אחת יודעת עד כמה קשה להתרוצץ בין חנויות הבגדים, עד שאת מוצאת משהו שמתאים לך), ובנוסף למה שקניתי באותו יום (בסכום שלמעלה מ-1,000 שקל!), ופשוט... קרעתי את הכל!!! בלי שום חשבון!

מצאתי איזו חצאית ארוכה שהייתה לי וגם חולצה קצת רחבה וכך הגעתי לבית החולים.

יצחק: עשו לי בדיקת מח עצם. זאת מחט באורך 10 ס"מ שנכנסת מאחורה באגן, כדי לשאוב מח עצם. אלו כאבים נוראיים ממש, אני זוכר שכאב לי שבועיים. תוך כדי טיפול הגיעה בינתיים תשובה מרבי חיים קניבסקי; "שכל מה שאנחנו עוברים כרגע, זה כפרה על כל מה שעשינו !!!". לאחר מכן השתחררתי. – נתנו לי כל מיני תרופות וכדורים בשביל למנוע את המחלה.

חודש לאחר מכן, היה זה בליל שבת לאחר הסעודה, פתאום אני מרגיש דופק מהיר חזק מאוד... ניסיתי לשנות... לנשום עמוק... שום דבר לא עזר! בפעם ראשונה הרגשתי מה זה לרעוד מפחד.

רצתי לקופת חולים מאוחדת, היה שם גוי של שבת. הוא מיד חיבר אותי ל-א.ק.ג. כדי לראות מה מצב הלב... הוא לא הצליח לקרוא אותי!! הלב שלי ממש השתולל!! הוא עזב את הכל באמצע ויצא במהירות מהמרפאה.

אנשים מטיילים ברחובות בליל שבת ומסתכלים עליי איך אני נכנס לרכב הפרטי שלו. העדפתי לקבור את עצמי באדמה מרוב בושה... אבל מה יכולתי לעשות? הייתה שם אשה אחת שבאה עם הילד שלה לטיפול, ביקשתי ממנה לגשת לאשתי ולהודיע לה שלוקחים אותי דחוף למיון. כל השרירים שלי, כל הגוף שלי, התכווץ. מיד הביאו לי תרופה דרך הווריד.

שרה: באותו ליל שבת הייתי מודאגת מאוד ביקשתי מבעלי שלא ישאיר אותי לבד ויחזור מהר... (כי אי אפשר להתקשר ולהודיע מה קורה). לפתע נשמע דפיקות בדלת, הייתי בטוחה שזה בעלי.

אני פותחת את הדלת ואני רואה מולי אשה שבאה במסירות נפש להודיע לי שבעלי פונה לבית החולים. דמעות פרצו לי מהעיניים... מה קורה איתו? מה מצבו? הייתי ממש מבולבלת. לא ידעתי מה אני אמורה לעשות עכשיו; ללכת? להישאר בבית? לקרוא תהילים? לחכות לו? לקחתי ספר תהילים והתחלתי לקרוא תהילים... השעה הייתה 24:00 בלילה. אני מוצאת את עצמי מעירה את ילדי מלבישה להם מעילים, כי בדיוק ירד גשם בחוץ. הורדתי אותם 3 קומות עם עגלה והתחלתי לרוץ... לא יודעת לאן... התחלתי לחשוב אולי למטפלת שתשמור עליהם? אולי לבית חולים? אולי... לאמא שלי? העיקר לא להישאר לבד.

באותו ליל שבת, אמא שלי החליטה הפעם משום מה, לגמור את כל ספר התהילים עוד הלילה. היא היחידה שנשארה ערה עד שעה כזו מאוחרת! כולם כבר הלכו לישון! צעקתי לה מהרחוב, תוך כדי שהגשם יורד: "אמא...! אמא...!", רק בנס היא שמעה אותי!!! (כי לדפוק אצלם בדלת לא יכולתי, זו הייתה דלת לפנים מדלת, ואף אחד לא היה שומע אותי). השכבתי שם את הילדים. ורצנו לכיוון מעייני הישועה.

הוא אושפז שם עד יום ראשון אחר הצהריים.

שרה: לא לעולם חוסן! שוב נכנס יצר הרע לתמונה. דיברתי עם חברה שלי, היא אשה די מודרנית, והיא אומרת לי: "כן, מה יש? מותר להיות גם יפה! את לא צריכה להגזים עד כדי כך... לסגור את הכפתור העליון שבצווארון... לא צריך, זה סתם מיותר". דיברתי על כך עם בעלי, רציתי לדעת מה הוא אומר על כך... הוא אמר לי: "תראי שרה, זה לא כדאי! כי בזה את פותחת פתח ליצר הרע... למה לך להסתבך?".

לא הקשבתי לו. אבל בסוף הוא צדק. הלכתי וקניתי לי ז'קט כחול זוהר צמוד על הגוף. וגם נכנסתי לחנות אחת של מטפחות מעוצבות וייחודיות בירושלים שכל מטפחת שם עולה 200 שקל!! (כל מטפחת היא ייחודית בפני עצמה! לא מייצרים אותה פעמיים!). מטפחות עם פרח ענק ובולט... ועם כל מיני קישוטים... אבנים ומלמלות... ראיתי נשים "חרדיות" שהולכות עם זה ונראות כמו דוגמניות צמרת. קניתי לי כמה כאלה. בעלי אמר לי: "את רואה? יורדים בדבר אחר יורדים בעוד דברים... מה אמרתי לך?!"

היו לנו הרבה דיונים על הנושא. אבל לבסוף את המטפחות לבשתי בחוץ רק פעם או פעמיים ואת הז'קט לא לבשתי כלל. היה לי קשה. לקח לי זמן רב להבין את זה. הוא היה אומר לי: "שרה, אצלי המחלה, לא אצלך! אני יודע מה ה' רוצה! אני יודע שהוא לא אוהב את זה!".

אני מודה! לקח לי הרבה זמן עד שיצאתי מזה. יצר הרע לא נותן לך למהר... הוא מערים עלייך הרבה קשיים וניסיונות, ולפעמים הוא מגייס לשורותיו את קרובות המשפחה, את החברות, ואת השכנות שלך, רק כדי לבלבל אותך!! עם הרבה תפילות, שיניתי את כל סגנון ההופעה החיצונית שלי. התקדמתי לאט ובטוח. ברוך ה' אני הולכת עם יותר רחב, יותר ארוך, יותר סגור, מטפחות יותר צנועות, כמה שפחות להבליט, גם מהבושם ירדתי לגמרי וגם מהאיפור.

בעלי אמר לי משפט מחזק שמאוד ריגש אותי: "היה שווה לי להיות חולה במחלה, רק כדי שתלכי בלבוש צנוע".

בשבת תשובה, הגעתי לאמא שלי, היו שם חלק מבנות משפחתי שהן די מודרניות. כולן התרגשו לראות אותי עם רחב וצנוע... ממש החמיאו לי.

לעומת זאת כשבאנו אל קרובי משפחה אחרים, שהבנות שם – יחסית למה שהולך היום ברחוב – כולן צנועות, דווקא שם התייחסו אלי בקרירות. לא החמיאו ולא עודדו. ידעתי שזה חלק מטכסיסי היצר כדי לשבור אותי.

אני לא אומרת שלא היו לי הרבה עליות וירידות... ודאי שהיו! הייתי אומרת לבעלי: "תראה איך אשתו של זה הולכת... ולמה הרבנית הזאת והזאת לא מקפידה... איך אתה מסביר את זה...?" "לילות שלמים היינו מעבירים בדיונים – בעלי היה מגיע מהכולל והיינו דנים על כל דבר במשך כמה שעות טובות. מה הבעיה עם בגד שהצבעים שלו בולטים? מה יש בבגד צמוד? מה יש בבושם ובאיפור? למה דווקא גרביים אטומות? למה אסור ללבוש 'טריקן' ו'לייקרה'? למה אסור פאה...? התחלנו ללמוד את הנושא יחד מתוך ספרי ההלכה, ובנוסף שמענו גם הרצאות בנושא. – גילינו שאין מה לעשות, זאת האמת! כל מה שציינתי (ועוד דברים רבים אחרים המפורטים בספרי ההלכה), אסורים בתכלית האיסור!!!

בעלי אמר, שכל דקה שהוא נמצא ברחוב, יש לו 100 קשיים וניסיונות של ראיות אסורות מנשים ובנות חרדיות (אנחנו גרים בבני ברק). – להוריד את המשקפיים וללכת בלעדיהן? קשה לו מאוד, זה סכנה בשבילו! כיון שהמספר שלו מאוד גבוה (מספר 13). אבל בכל זאת הוא משתדל עד כמה שאפשר והיכן שאפשר להוריד את המשקפיים. אבל כשהוא הולך עם המשקפיים, יש לו בעיה לשמור על העיניים. כי גם אם הוא מוריד את העיניים בלכתו ברחוב, הוא רואה רגליים גלויות וחשופות של נשים!!! וזה משפיע עליו מאוד מאוד לרעה.

תמיד חשבתי, 'איזה שטויות!?! מה, לראות אשה בבגד צמוד גורם לך הרהורים?! לראות רגליים מביא לך מחשבות לא טובות?! בושם של אשה, כבר עושה לך משהו?!... ואז הוא אמר לי משפט שבחיים אני לא אשכח אותו. הוא אמר לי: "שרה, אני רוצה שתביני, כמו שגבר לעולם לא יבין מה זה לעבור לידה, ככה אשה לעולם, אבל לעולם, לא תבין מה זה הרהור של גבר!!!" – זה, מבחינתי, היה משפט מחץ שסתם את הגולל על כל השאלות שלי.

כי אנחנו בתור נשים, לעולם לא נבין איך הראש הגברי עובד. אבל זאת המציאות! ככה נבראו הגברים! ואין לנו שום אפשרות בעולם לשנות אותם! – עלינו, הנשים, החובה לשמור את עצמנו שלא להכשיל.

יצחק: "כשאשתי בזמנו למדה את מקצוע האיפור, ביום היא הייתה עובדת בזה בפועל, ובליילה ממשיכה ללמוד ולהשלים את מה שהיה חסר לה מהמקצוע. היא הייתה חוזרת עייפה וגמורה מהעבודה ולא היה לה כוח ללכת לשיעורים. – אם היא הייתה מחסירה 2

שיעורים מתוך 27, היא לא הייתה מקבלת תעודה! וגם לא היה לה אפשרות להשלים! לכן הייתי לוחץ עליה שתלך.
 הייתי דואג להעיר אותה מהשינה (היא הייתה נחה בקושי חצי שעה) והיא, עם כל העייפות, הייתה יוצאת החוצה, בקור, והולכת לשיעורים. – אז לחצתי אותה לאפר כלות ונשים לאירועים ולהחטיא את הרבים... הייתה זאת "מסירות נפש" מצידנו לענייני הטומאה.
 כנגד זה, אנחנו כיום עושים תשובת המשקל! מכרנו את האיפור בהפסד. עשינו שאלת רב איך למכור? ולמי למכור? מערכת איפור שעלתה לנו מעל 15,000 שקל, מכרנו ב-2,000, ממש בהפסד גדול. ירדנו לגמרי מעסק האיפור. החלטנו, אם כבר צניעות אז עד הסוף כמו שצריך! ובלי נסיגות!

היום, ברוך ה', יש תוצאות יפות! המחלה אצלי רדומה, כאילו שאין לי מחלה כלל! אני לוקח כדורים כל יום. כל שלושה חודשים אני עובר בדיקה מיוחדת שעולה לקופת חולים הרבה מאוד כסף (כל חודש עולה להם 20,000 שקל!). אני מרגיש חזק ובריא ללא שום חולשה או כאבים.

שרה: כיום, ברוך ה', ירדתי מהכל! אמא שלי צוחקת ואומרת לי: "בחלומות הכי וורודים שלי לא הייתי מדמינת אותך איך שאת לבושה היום!". אני הולכת בצניעות גמורה. אני יותר קוראת בספרים, שומעת הרצאות, הולכת לשיעורים, וברוך ה' מתמלאת באושר וסיפוק עד בלי די. – זה מדהים עד כמה האושר מצוי בהישג ידינו בקלות ואנחנו כלל לא טורחים להשיגו. כמה חבל!

לא נשאר לנו אלא להודות לבורא עולם על הזכות שנתן לנו לתקן את עצמנו ולתקן נשמה כל כך קדושה וטהורה. אפשר לרמוז את כל הסיפור שלנו במילה אחת (בהיפוך אותיות): תינוק, תיקון, ניתוק. כלומר, 'התינוק' שלנו, הביא אותנו ל'תיקון' המעשים, ו'לניתוק' מכל טומאת אופנת הביגוד "החרדית" הנמכרת היום בחנויות.

אנו תקוה שכל אשה תקח לתשומת לבה לכסות את ראשה במטפחת צנועה שמכסה ממש את הכל ולא תקל בזה כלל!!! ואף את שאר הופעתה החיצונית תשנה למראה סולידי וצנוע. חבל להתעורר רק אחרי מכות צרות וייסורים! ניתן למנוע את הכל כבר מראש!

בהצלחה לכולן.

סתירה או סטירה?

ת דרכי התורנית התחלתי בישיבת הסדר ברמת גן ופזלתי לא מעט לעבר הישיבות החרדיות.

הייתה לי התלבטות רבה וכמעט שכבר החלטתי להמשיך את דרכי באותה ישיבה ברמת גן, אלא שערב אחד הלכתי לבריכה העירונית ברמת עמידר לעשות קצת ספורט, ושם פגשתי את ק. אברך בוגר ישיבת פוניבז' ששהה גם הוא בבריכה באותו ערב. וכך בתוך המים התחלנו לשוחח ודי מהר השיחה עברה לעניינים תורניים. החלטתי לנצל את ההזדמנות וביקשתי מק. ללמוד חברותא ביחד כי באמת נראה היה שיש מה ללמוד ממנו. הוא הסכים. לאחר שיצאנו מהבריכה וחזרנו ללבוש הרגיל שלנו, הוא ראה אותי לראשונה עם ג'ינס וכיפה סרוגה והבין שאני לא בדיוק חרדי מבית אך זה לא כל כך הפריע לו.

ניצלנו את ההזדמנות והתחלנו ללמוד ביחד יום יום. הייתי מגיע אליו מקרית אונו ומיד היינו מתיישבים ולומדים במשך שעות רבות. בין לבין היינו משוחחים על ענייני השקפה... אני, כתוצאה מאותם שיחות, כבר לא חזרת אל ישיבת ההסדר אלא עברתי לישיבה מוכרת למתחזקים בדרום הארץ.

באותה ישיבה הושם דגש חזק במיוחד על התמדה ודקדוק ההלכה. ההתייחסות לנושא שמירת ההלכה בלי פשרות היה בולט ואמיתי במיוחד כראוי לכל ירא ה'.

למשל, התפילה הייתה באריכות ובהתעוררות רבה... או לגבי כשרות המזון – ראש הישיבה ביאר בצורה מאוד מפורטת ונוקבת: שהתורה ציוותה את האדם לעשות כל שביכולתו לדעת שמה שהוא מכניס לפה יהיה באמת כשר...

הראש ישיבה אמר שהטענות: "כולם עושים ככה..." או "הרב הזה אמר ככה וככה..." אינן משנות כמעט כלום! ! עד כמה שהדבר נוגע להלכה מהלכות התורה, כיון שהעיקר הוא מה שכתוב בשולחן ערוך ובפוסקים!

וכך בכל עניין ועניין הילכתי, הקו הכללי בישיבה היה על פי רוב להחמיר עד קצה הגבול היותר אפשרי... כמעט בהכל זה היה כך, חוץ מבנושא אחד ששם פתאום הכל נראה אחרת...

"הפאה הנכרית".

כאן משום מה הגישה הייתה מאוד שונה, אדרבה, רבני הישיבה דחפו ועודדו מה שיותר את דרישת הבחורים לכך שהכלה המיועדת תלך בפאה נכרית ברוקא!
 באופן כללי כל אחד יודע שיש מחלוקת בנידון זה ויש כאלו שאוסרים (וזה אפילו בפאות שלפני 100 שנה), ולכן הדבר נראה קצת מוזר שפתאום צוות שלם של ישיבה שדרכם בקודש היא להחמיר במה שאפשר, נוקט פתאום גישה הפוכה.
 באופן כללי התחושה הייתה סביב הנושא כאילו מעולם לא היה בזה נידון הילכתי משמעותי, ובסך הכלי הדבר נבדק ונתברר הדק היטב כי אין בזה שום צד איסור כלל... וכך בסיוע "אמונת חכמים" והשאיפה להיות "תלמיד ומקבל" שהייתה חזקה בקרב הבחורים, התחושה הזו שפאה זו הדרך לבני תורה – חילחלה גם בקרבי.

לי עצמי זה לא ממש היה אכפת איך אשתי תלך עם פאה או בלי.
 אשתי מספרת לי היום שבפגישה הראשונה היא אמרה, "שהיא מעוניינת במטפחת".
 ואני אמרתי, 'שלפי דעתי זה יותר יפה'. אבל יותר מזה אני לא זוכר.

מכל מקום כמו שציניתי, כבר בפגישה הראשונה עם אשתי היא אמרה כי היא רוצה דווקא מטפחת.

ואני הסכמתי לכך בקל.

אך לאחר זמן מה העסק לאט לאט התחיל להסתבך.

הרב שהדריך אותי בשידוכים, החל לדון עם אשתי על הליכה בפאה נכרית. והיא, ייאמר לזכותה הגדולה, עמדה על שלה.

אני עצמי ממש לא ידעתי מכל המשא ומתן הזה אלא מתוך סיפוריה של אשתי, היא סיפרה לי שהרב שאל אותה 'אם היא חושבת שהפאה של אשתו היא לא צנועה' (ואשתו כמובן הלכה עם פאה קצרה וקשיחה כמו של פעם) ואשתי ענתה, "כי היא לא מסוגלת ללכת עם פאה שכזו"...

עברו הימים. התחתנו. והנושא הזה שוב חזר ועלה.

לאחר זמן רב של הפנמת "אמונת חכמים" וקירבה גדולה לצוות הישיבה, התחלתי לראות את עקשנותה של אשתי כמין דבר חריג ומשונה... הרגשתי כאילו שהיא איננה רוצה להיכנע לדעת תורה מתוך סתם עקשנות חסרת פשר... אבל אחרי הכל הדברים שהיא אמרה לי, החלו לאט לאט לחדור לליבי.

הדבר המרכזי שהיא טענה זה: 'שלמעשה אף אחת לא שומרת על 'התקנון' והיא יודעת שאפילו אם היא תתחיל בפאה "כשרה", אחר כך היא תהיה כמו שאר חברות שלה שהתחילו

יחסית בסדר ובסוף הפכו להיות 'כמו כולן'. היא אמרה 'שאפילו אם יבוא אליהו הנביא ויאמר לה שפאה זה צנוע... היא לא תאמין לו! כי היא יודעת שזה לא צנוע. ומה שטוענים שהאשה צריכה להתקשט עבור בעלה, המציאות היא שהנשים מתקשטות בפאות רק כשהן יוצאות מחוץ לבית, ואילו בבית הבעל רואה אותן עם איזה סינר וחלוק בלוי..."

טענות אלו די הרגיוזו אותי! כזה חוסר אמונת חכמים... אבל למעשה הרגשתי בלב שהיא צודקת.

בתור זוג היינו רגילים להתארח הרבה אצל משפחות חרדיות ולנסות להתחקות אחר אורחות חייהם.

פעמים רבות שמתי לב, שבבתים שהבחורות הרווקות התחתנו והתחילו ללכת עם פאה "צנועה" אני כבר לא הרגשתי כל כך נוח.

כאשר אותן בחורות היו רווקות לא הרגשתי שהן בכלל קיימות, הן היו נראות כמו איזה 'צללים' שמשוטטים בבית וצריך לשמור מרחק סביר מהם – אבל אחרי החתונה... זה כבר היה נראה אחרת, כל ההופעה שלהן הייתה מצגת אחת גדולה של ראוה פאר ויופי. אמנם חשבתי שהכל כשר ומותר אבל הכרתי את עצמי והרגשתי שאני לא יכול להמשיך לבקר בבתים שכאלו.

הייתה לי שיחה אחת עם אברך אחד שמאוד הערכתי – ב"וורט" שלו סיפרו עליו שהוא מסוגל לשבת על הסטנדר וללמוד 8 שעות ברציפות, הייתי אוהב לדון איתו בהשקפה ודרך נכונה בעבודת ה' – באחת השבתות שנפגשנו דיברתי איתו על כל הוויכוח שלי עם אשתי. הוא אמר, "שעם הזמן אשתי כבר תתרכך ותסכים לעבור לפאה ולהיות 'כמו כולן' כך שאין לי מה לדאוג בשלב זה".

הדברים שלו עשו אצלי רושם. הרגשתי שקשה לי עם השוני הזה... שיותר מהשוני הייתה כאן מעין עדות על עצמנו שאנחנו חריגים משהו... טיפוסים שונים מכולם... וזה לא עשה לי טוב.

בינתיים השיחות והוויכוחים ביני ובין אשתי נמשכו... והמתח היה רב, עד שאשתי העלתה הצעה שלא יכולתי לסרב לה. היא אמרה: "אתה יודע מה? קודם תבדוק את הנושא כמו שצריך ואחר כך נקבל החלטה".

הטענה שלה הייתה מאוד נכונה והגיונית. אמרתי, 'וכי למה לא לבדוק טוב את הנושא? למה להסתמך רק על בדלי שמועות ולנסות להבין מלמעלה מה קורה כאן? למה לא לחקור את הנושא כמו כל דבר אחר...? הרי הדבר הכי נכון בעבודת ה' הוא, לשקול כל צעד וצעד בפלס; הנכון הוא אם לאו... ולא להתפעל ממה שכולם עושים!'

באמת בתור מי שהתחנך על בירור הדין הדק היטב בכל עניין ועניין לא יכולתי לסרב להצעה שכזו, כך הרי חונכתי בישיבה. ובאמת כאן התחיל המסע לחקר האמת מאחורי הפאה...

בשלב ראשון הרגשתי מאוד מוזר עם עצמי, פתאום הרגשתי שאני ממש נבוך לשאול את הרבנים אותם הכרתי, מה פשר ההנהגה הזו של פאה נכרית? מה המקור ההלכתי? מדוע ישנה עדיפות כל כך לפאה על מטפחת בקרב הציבור הליטאי אליו השתייכתי? ועוד הרבה שאלות שהציקו לי.

הרגשתי מבוכה נוראית לדון בזה, ועצם המבוכה דיברה בקרבי בעד עצמה. למה יש כזו הרגשה לא נעימה לדון בדבר זה מה שלא נמצא בנידונים אחרים החלוקים בהלכה?

אם באמת הכל בסדר גמור אז למה ישנה כזו שתיקה רועמת סביב עניין זה? למה קיימת כל כך הרבה מתיחות כשמשוחחים בעניין זה...?

באחת השבתות בביתי התארכה אצלנו בחורה בעלת תשובה שהגדירה את הנושא בצורה מאוד יפה: היא אמרה, 'שבכל נושא שהיא רוצה לברר עליו, היא מקבלת תשובות ברורות ובהירות. הרב מצטט קטעים מהגמרא וראשונים ושאר ספרי מוסר המדברים בעניין, מנתח את הרעיון... עד שהדברים מתיישבים על הלב. ואילו כאן בנושא של הפאה הנכרית, הטענה "אמונת חכמים" דהיינו שצריך להאמין שזה בסדר ללכת כך... תופסת פתאום את עיקר המשקל בהסבר התופעה... ללא שום הסבר מניח את הדעת. "למה זה ככה?!", שאלה אותה בחורה. הדברים דיברו בעד עצמם.

באחת השבתות התארחנו אצל משפחה בני ברקית שהכרתי, האבא שם תמיד היה מוכר לי כאיש אמת שאינו חושש מאף אדם ודבוק מאוד ביראת ה'. אני באותם ימים, עדיין חייתי בתחושה כי אשתי היא מחוסרת "השקפה" ליטאית אמיתית בכך שהיא חובשת מטפחת.

והנה באותו ביקור אצל אותה משפחה, התארחו גם הבת של המשפחה ובעלה. אותה בת תושבת 'קרית ספר' חבשה גם היא מטפחת. היא ראתה את אשתי והן החלו לדבר על ההליכה במטפחת ושיבחו אחת את השניה. היא סיפרה לאשתי 'שנקודת "השבירה" שלה בעניין המעבר למטפחת הייתה בזמן שבעלה החמיא לה פעם אחת, "שהשיער שלה יפה ממש כמו פאת קאסטים"...'

ואז בזמן הסעודה האבא פתח את פיו ואמר: "ברוך ה' אכשר דרא (הדור הוכשר)" האמא שאלה: "מה הכוונה?"

הוא ענה לה: "תראי את הולכת עם פאה, והנה הבת שלך והאורחת הולכות שתיהן עם מטפחת ברוך ה' אכשר דרא (הדור הוכשר והתקדם לטובה)". אני התפעלתי, עד עכשיו הייתי בטוח שההידור הוא ללכת בפאה ופתאום אני שומע דברים חדשים.

אותו ביקור הותיר בנו רושם אבל המהפך בגישה עוד לא התרחש במלואו, עדיין תעלומת הפאה לא נחה אצלי ולא הרגשתי רגוע מכל אותם הבנות סותרות שהתעוררו בי.

אירוע נוסף שחידד אצלי את התמונה, היה באותו ביקור אצל תלמיד חכם אחד מירושלים, אברך צעיר אבל גאון בעל שיעור קומה נדיר במיוחד. אני ואשתי היינו רגילים לשאול אותו כל שאלה הלכתית והשקפתית, והוא היה פורס בפנינו את הדברים כשמלה. כלומר קודם הוא היה מבאר את הפסוקים בתנ"ך אשר מהם נלמד הנושא, לאחר מכן היה מפרט את הנידון כיצד הוא מובא בגמרא ואחר כך את השיטות השונות בהלכה והמנהגים בימינו, בתוספת תיבול השקפתי בעניין.

אשתו של אותו אברך גם היא החליפה בעבר למטפחת אבל מעולם לא ידענו מה היה הגורם לכך.

וכך בסעודת שבת אצלו שאלתי אותו על הפאה.

הוא, בניגוד לדרכו בקודש למעט מאוד בדיבור, החל להרחיב מאוד בדבר החשיבות הגדולה של צניעות האשה ושבת האשה ההולכת במטפחת, הוא אמר: "אפשר לקנא בך שיש לך אשה צנועה שהולכת עם מטפחת...". ועוד הוסיף דברים מעין אלו שאין זו דרכו. כמובן שגם שיחה זו עשתה לה הרבה והיה נראה שכבר הדין עם רעייתי בעניין כיסוי הראש במטפחת וכלל אין מה לדבר על פאה, אבל בין לבין כבר החלה להתגנב ללבי התמיהה: 'מה באמת קורה כאן?! מה פשר הסתירות הללו בין שני צדדים כל כך מנוגדים...?!'

מצד אחד אני שומע מאנשי מעלה על השבח הגדול של אשה ההולכת דווקא במטפחת! ואילו מאידך אני זוכר את דברי רבותיי מהישיבה, כיצד עמדו בנחישות על החשיבות לפאה ופתאום הדברים שלהם נראו לי יותר ויותר תמוהים.

נקודת תפנית נוספת הייתה לי בזמן ששמעתי הקלטה של הגאון הצדיק רבי שלום שבדרון, שאמר כך: "מי יכול להראות לי איזה פסק הלכה... מישהו מדורי דורות עד הדור הזה, שיביא לי איזה מישהו למדן שיוציא פסק כזה שמותר ללכת בפאה נכרית ולהראות כמו בחורה..."

בשלב הזה כבר הבנתי שאין צדק בדברי רבותיי, היה קשה לי מאוד לקבל את זה, אבל דבריו היו נוקבים וברורים!!

ובאמת שכל הזמן הזה לא שמעתי אפילו מישהו אחד שביאר את דבריו בצורה הלכתית בהירה לגבי היתר הפאה, רק מלמל כל מיני רעיונות "השקפתיים" שכל ההבנה מאחוריהם היא, שפאה נכרית בוודאי זה מותר רק זה לא כל כך לכתחילה... ומכניסים שיקולים נוספים של שלום בית... ועוד כל מיני טענות. אך הרגשתי שהדברים אינם נכונים כלל!! כיון שסוף סוף כל נושא הפאה הוא דיון הלכתי עמוק ורחב של אסור או מותר... ואם כן מה מועילות כל הטענות "ההשקפיות" בהם עוטפים את נושא הפאה?

בשלב זה כבר היה לי יותר אומץ והתחלתי לדון עם כל מיני אברכים שונים שהכרתי. למדתי אז במיר פרידמן בירושלים, ובהסעה לכולל פה ושם ניסיתי לשוחח עם האברכים השונים בנושא. כביכול הייתי מבקש ללמוד מהם על "ההשקפה הנכונה" בדבר הפאה. מה שאותם אברכים לא ידעו, זה שאני כבר חקרתי במעט את הנושא ורוב הטענות שאמרו לי כבר היו מוכרות לי.

וכך בשיחה עם אברכים, אחד אחרי השני, גיליתי בורות נוראה לגבי הנושא. ומאידך היו רבים שהודו לי בסופו של דבר, שלא הם ולא נשותיהם רוצים שהאשה תלך עם פאה, אבל הלחץ החברתי הוא שעוצר בעדם מלעשות את השינוי.

בין היתר שמתי לב שרבנים שדברתי איתם בנושא הפאה, ענו לי לא פעם את אותם הדברים בנושא כעין דקלום שכזה שכל הנראה שמעו ממישהו ופשוט העבירו הלאה... התמונה החלה להתבהר.

ובמיוחד גיליתי תופעה מוזרה שכאשר דנתי עם כל מיני אברכים על דבריהם של גדולי ישראל כאלו ואחרים שאוסרים את הפאה, ענו לי אותם אברכים בתשובות מאוד תמוהות ומוזרות: "הרב הזה הוא בכלל ירושלמי", "הרב הוא בעל מוסר", "ההוא אינו מהזרם שלי" וכו' וכו'. למעשה לא קיבלתי מהאברכים שום התייחסות רצינית לדבריהם של אותם רבנים, שהעולה מדבריהם הוא: כי לפאות ימינו אין שום היתר!!!

וכך, כיון שמצאתי עצמי בלי שום ביאור מהצד המתיר את הפאה מה הראיה להתיר, וכל מה ששמעתי היו רק שיקולים "השקפתיים בלבד" של נוחות ורגיעה ולא להלחיץ את האשה יותר מדאי וכו', החלטתי לבדוק את הנושא בעצמי.

התחלתי לפתוח ספרי מפרשים שונים ולנסות למצוא הסבר מניח את הדעת, מה באמת ההבנה מאחורי הרעיון שמותר לאשה החובשת פאה להיראות בדיוק כמו שהתורה אסרה ואף יותר יפה מכך? וכל האיסור הוא רק כשהשיער מחובר...?

פתחתי ספרי ראשונים. את ספר החינוך ואת הרמב"ם ועוד ספרים רבים, ולא מצאתי שום ביאור והסבר לדבר – כאשר על מצוות מובנות ופשוטות כמו: גזל, כיבוד הורים, צדקה וכו' יש פירוט רב בספרי המפרשים והפוסקים – ואילו כאן בעניין הפאה לא מצאתי שום הסבר מפורט, מה גדר האיסור, באופן שיסביר את החילוק בין שיער מחובר לתלוש.

עוד אירוע ברצף החוויות שעברתי, הוא ביקור אצל משפחה מצוינת שהכרנו אני ואשתי. כאשר הבנות שלה, היו ועודן כולן איכותיות וצדיקות גדולות, מכל מקום אחרי החתונה הלכו כולן עם פאות שאולי נחשבות צנועות, אבל עדיין הן נראות מהממות וממש לא היה נראה שהם מותרות לפי דברי הרבנים אותם שמעתי, כגון הרב שבדרון הרב וואזנר ועוד.

אשתי שאלה את אחת הבנות הנשואות: 'איך יתכן שאת הולכת עם פאה שנראית כמו שיער?'

אותה בת הסבירה לה, "שהפאה קצת מוגבהת בפוני וזה סימן שזה לא שיער" (!?)

מקרה דומה היה כאשר התארחנו אצל בת של תלמיד חכם גדול מאוד ומוכר בבני ברק, ואותה הבת הלכה גם היא בפאה שנראית כמו שיער. אשתי שאלה שוב את אותה שאלה... הפעם התשובה הייתה עוד יותר מפתיעה... מה היא עונה לאשתי?: "מי אמר שאסור שהפאה תראה כמו שיער" (!?!).

לאט לאט גיליתי יותר ויותר בורות בנושא הזה ולמעשה הגדרים נקבעים באופן מעורפל ולא ברור, בין היתר, על ידי מורות בסמינר שפעמים רבות גם הן חובשות פאה, והדבר תמוה מאוד שכן כל אחד יודע שאסור לנשים לפסוק הלכות, ובמיוחד לא בדבר שהם בעצמם נגועות בו, ובמיוחד לא בדברים שנוגעים ליסודי הדת ממש!! ואילו כאן הנשים פוסקות לכתחילה בדברים שכל בית ישראל תלוי ונשען בהם.

באותו עניין פתאום גיליתי שהרבה דברים בהלכה שאשתי ביררה עם הרבה מהמורות שלה (שהינן באמת צדיקות), התבררו כטעות מוחלטת!!! – בדברים שהפוסקים דנו אותם בחומרה רבה!

לדוגמא: שיחה שלא לצורך עם גברים שדבר זה חמור מאוד (כמובא באבן העזר סימן קט"ו סעיף ד' כי שיחה בטלה של האשה עם גברים היא בגדר עוברת על דת יהודית. וברמב"ם משמע כי חכמינו זכרונם לברכה העדיפו שהבעל יגרש את אשתו!!! במקרה כזה שהיא לא מתנהגת בצניעות, ואדרבה אם הוא מגרשה זה נחשב מצווה עבורו!!) ולמרות הכל רבות אמרו לה בפשטות: 'שהדבר מותר וכך כולן עושות'...

אחרי כל זה הבנתי שלחבוש פאה נכרית בפני גברים אין מה לדבר, אבל מכל מקום הגעתי איכשהו למסקנה שהכי מהודר, זה שהאשה תלך עם פאה בתוך הבית מתוך שיקולים של

התקשטות בפני הבעל וכו'. ובאמת כך עשינו, קנינו פאה צנועה ופשוטה לבית ומידי פעם בשבתות ובחגים אשתי הייתה חובשת אותה.

החיים המשיכו כרגיל ואני התנחמתי במחשבה שבטח יש עומק כלשהו בדברים ולא תמיד אני זוכה לדעת הכל. אבל אז קרה לי מה שקרה להרבה אחרים והשאיר אותי בהלם מוחלט שממנו היה לי די קשה לצאת, וזאת לאחר ששמעתי שיחה של גדול פוסקי זמנינו הגאון הרב אלישיב זצוק"ל בבית המדרש תפארת בחורים. שם הוא אמר בצורה כל כך ברורה שלא משתמע לשתי פנים !!!:

'שכל מה שנחלקו הפוסקים אם פאה מותרת או אסורה זה רק בפאות הישנות שלפני כ-100 שנה... אבל לגבי הפאות של היום זה נראה לגמרי כמו שיער...!' – מה כבר יכול להיות יותר ברור מדברים אלו.

חזרתי הביתה מהמכולת אחרי הקניות לשבת, שם ראיתי את העיתון 'בקהילה' שפרסם את הדברים. אשתי אמרה לי: "אל תדאג עוד ידאגו לטייח את זה...".

אני התעקשתי כי הדברים כל כך ברורים ואין לצד שכנגד מה לעשות... אבל ימים עברו ופתאום התחילו לצאת לחוץ כל מיני שמועות, על כך שאלו שהקרינו את הסרטון של הרב אלישיב למעשה חתכו את ההקלטה ולא השמיעו את כל ההקלטה וכו'... הרגשתי שהדברים מסולפים! הכל סתם תירוצים! מכיון שקשה לקבל את האמת, וזאת עובדה! – אילו הרב אלישיב רק היה פולט איזה מילה שהיה משתמע ממנה, על איזה הכשר כלשהו שהוא די רעוע... כבר חצי מהציבור היה נמנע מלגעת בהכשר הזה... והנה פתאום דברים כל כך ברורים וכל כך פשוטים שאפשר בקל לשמוע אותם בטלפון של קול הלשון ולברר... ובכל זאת הציבור מתעלם ועוד בתירוצים כל כך מוזרים ובלתי מובנים.

בזמן זה כבר האמת התחילה להיות לי ברורה מדי, הבנתי שלא מדובר כאן לא בהשקפה ולא בעומק הדברים אלא פשוט טמינת הראש באדמה והתעלמות בוטה מהמציאות...

אני זוכר שבאותם הימים הציע לי ראש הכולל שלי לייסד ביחד כולל ערב שננהל אותו יחדיו הן מבחינה תקציבית והן מבחינה לימודית. ההצעה הייתה מאוד מפתה וכמובן ששמחתי מההצעה כמו שכל אברך צעיר היה שמח, אבל אז התחילה להתגנב לליבי המחשבה שהרי סוף סוף מה תהיה התועלת במה שהאברכים ילמדו שם וידקדקו בכל מיני דינים שכמעט אין להם שום תועלת למעשה, בעוד שנשותיהן הולכות יום יום בצורה חרדית פרוצה כנגד כל מוסר והלכה... אותה מחשבה וכאב על מצב הציבור התחיל להיות חזק אצלי יותר ויותר.

בכל אותם הימים שאשתי הייתה הולכת עם פאה בתוך הבית הקפדתי לא לברך כנגדה, כיון שידעתי שיש פוסקים שסוברים שפאה נחשבת כמו שיער ממש לעניין ברכות (ברכה כנגד שיער האשה נחשבת לברכה לבטלה וצריך לחזור ולברך), מכל מקום חשבתי שכדאי לברר טוב את הנושא ובמיוחד אחרי שהרב אלישיב אמר שפאות של ימינו זה ערוה ממש. התקשרתי למרא דאתרא של ביתר הגאון הרב ד. צבי אורדנטליך שליט"א דיין בבית דינו של הגאון הרב קרליץ. שאלתי אותו, "בדבר פאה שנראית כמו שיער... מה הוא אומר על כך?"

הוא ענה לי חד וחלק: "אם זה נראה כמו שיער זה שיער!". כלומר אין שום חילוק. שאלתי אותו: "האם זה כמו שיער רק לעניין זה שהברכות הן לבטלה?" הוא אמר: "שאינן שום חילוק לשום עניין! וזה נחשב כאילו שהאשה גלויית ראש לחלוטין!!" הוא הוסיף עוד ואמר: "שאסור לנו למכור את הפאה וזה איסור גמור!!!" – הוא מאוד החמיר בדבר.

אשתי שאלה אותו: "אבל יש הרבה רבנים גדולים שהנשים שלהם הולכות ככה?" הוא ענה: "אז הם לא רבנים גדולים!" היא אמרה: "אבל כולן הולכות ככה?" הוא ענה: "אז הן עושות עבירה" אשתי לא ויתרה ואמרה שרצונה כאשה הוא להתקטט בפני בעלה. הוא אמר: "אז תלכי עם השער שלך! בשביל מה את צריכה לשים פאה...???" הדברים היו מאוד ברורים.

לימים הרב אורדנטליך נאם בעצרת חיזוק לאור האסון שפקד את ביתר ובו נספו ברגע אחד 7 בני משפחה אחת על שלוש דורותיה ולא הותירו אחריהם שריד ופליט... הרב אמר שם בעצרת: "אין לנו מה לחפש הרבה זה הכל בגלל הפאות!!! פאות ארוכות ופאות שנראות כמו שיער את זה אף אחד לא התיר...!!!" (בעיתון המקומי פרסמו את דבריו אבל השמיטו מה שהוא אמר לגבי הפאות הנראות כמו שיער והכניסו רק את דבריו בעניין הפאות הארוכות...)

אחרי השיחה עם המרא דאתרא, חדרה בי ההבנה של עד כמה גדול השקר בנושא, הרי לא היה מדובר ברב ספרדי קיצוני אלא בדיין מוכר אצל הגאון הרב ניסים קרליץ שליט"א והוא אמר את דבריו בלי שום הסתייגות כלל.

ולכן כיון שכבר חלה אצלי התעוררות בנושא החלטתי לבדוק את נושא העבודה זרה בפאות שתמיד הציק לי. הרי ידעתי כבר מזמן כי הרב המכשיר סובר, כי פאות שנראות כמו שיער הן איסור גמור. וגם ראיתי בספרו שכתוב כי אסור לסייע במכירת הפצת סירוק וכו' של פאות האסורות, ואם כן איך יתכן שבית דינו הוא המסייע הגדול ביותר?!

החלטתי לפתוח ספרי שו"תים (שאלות ותשובות) למיניהם ולעיין בספרים ולבדוק את הנושא מקרוב. התוצאה לא איחרה לבוא... עוד באותו הערב ביערתי את הפאה החדשה של אשתי (שקנתה אותה רק לפני שבועיים שלושה) וגם את הפאה של חברה של אשתי שהיא השאירה בעבר בביתנו. אשתי די הופתעה מההחלטה, אבל אמרתי לה: "שאם החברה רוצה כסף בחזרה אני מוכן לשלם! אבל בשום פנים ואופן אינני מוכן להשאיר עבודה זרה בביתנו!"

וכך שוב ושוב התעוררתי לכאוב את הנושא, ושוב העניין נשכח כהרגלו של דבר. עד שנסעתי לשבת 'אויף רויף' אצל משפחה בבני ברק אחרי הרבה זמן שלא הייתי בבני ברק. ובאזור מגורי (ביתר) בדרך כלל המצב היה נראה סביר יחסית, אבל פתאום כשהגעתי לבני ברק הדברים נראו אחרת... פתאום כמויות עצומות של נשים שהולכות בניגוד מוחלט להלכה... פתאום פגשתי כל כך הרבה חברים ואנשים שהכרתי והערכת, שגם הם כמו כולם טומנים את הראש באדמה כאילו כלום לא קרה, כביכול הכל בסדר, ואין שום סרך של בעיה עם הפאות של ימינו...

הרגשתי כל כך מאוכזב מאותם אנשים שהערכת... כזה תיסכול... אני זוכר כמה הייתי מעורער ושבור בתפילה של שבת על הציבור החרדי שכל כך הערכת... שלמדתי להכיר אותו בתור הציבור המובחר עלי אדמות, הציבור שנשאר כשארית הפליטה לקידוש ה' בבריאה פתאום נראה... אבל בסייעתא דשמיא גיליתי באותה הזדמנות כי עוד לא אבדה תקוה חלילה, בדרך לסעודת השבת ראיתי בזווית העין את אשתו של אחד האברכים הולכת עם מטפחת, אשתי סיפרה לי כי גם אשת אברך אחר מאותו מעמד גם כן עברה למטפחת... באותם רגעים הבנתי שכנראה לא הכל אבוד חלילה ויש מה לעשות בעניין.

בסעודה שניה כבר ישבתי עם האברך השני שאשתו החליפה למטפחת ושאלתי אותו לפשר העניין?

הוא סיפר שכל זמן שהם גרו בבני ברק, לאשתו לא היה נעים מהמשפחה שלה, אבל כשהם עברו לקרית ספר הוא פשוט החליט שכבר אין הצדקה שאשתו שלך עם פאה ופשוט גזר אותה... הוא שפך את ליבו בפני על המצב ששורר היום ברחוב, גם הוא מגיע מבית מסורתי ולא גדל בתוך הציבור החרדי וגם הוא כמוני הרגיש כל כך את הכאב הנוראי הזה לראות את הציבור שכל כך התפעלנו ממנו נמצא בשפל שכזה...

אם אני לא טועה באותו שבוע ממש הייתה פרסומת בעיתון על כולל חנוכה ללימוד סוגיית הפאה נכרית, אשתי ניחשה שאני אשמח ללמוד את הנושא ושמרה לי את המודעה.

התקשרתי לטלפון שפורסם שם ודיברתי עם פעיל מארגון 'נפשינו' שהיה ממארגני הכולל הנ"ל.

הייתה לנו שיחה ארוכה, סיפרתי לו על כל תהליך החקירה שלי בנושא, על הצער שלי ממה שקורה לעם ישראל... והוא סיפר לי שהוא פעיל ב'נפשינו' רק משנה שעברה. אשתו הציעה לו אז שילך לכולל חנוכה ללמוד את הסוגיה ומאז... "החיים שלי נהרסו"... כך הוא אמר.

פתאום, כשהוא ראה את הדברים מבפנים כיצד הפוסקים דנו בדברים ועד כמה נושא הפאה לא פשוט בכלל, הוא כבר לא יכל שלא לעשות משהו בנידון ולהמשיך עם החיים כרגיל... הוא מצא את עצמו עושה מה שהוא יכול בין הסדרים כדי לחזק את המצב וכו'... כיום אני כל כך מבין את מה שהוא אמר אז. כי כיום גם אני יכול להגיד בדיוק את אותם הדברים אחרי אותו הכולל: "נהרסו לי החיים"! פתאום אחרי כמה ימים גיליתי שהנושא הזה של הפאה הנכרית – המוצג בקרב בחורי ישיבות, אברכים, רבנים ומורות בסמינר... כדבר שהוא לכתחילה, כהנהגה של בני התורה, כרעיון השקפתי מבריק... – הוא למעשה מאוד מאוד לא פשוט מבחינה הלכתית!! וזה אני כותב ממש בלשון המעטה.

החלטתי שאני רוצה ללמוד את הנושא בעיון כמו שצריך. הודעתי לראש הכולל שלי שאני מסרב להצעה לנהל ביחד מסגרת של כולל ערב, והשקעתי את עיקר כוחותיי בלימוד הסוגיה. ככל שלמדתי יותר גיליתי שיותר ויותר דברים שהתחנכתי עליהם בישיבה היו פשוט נראים אחרת בתוך דברי הפוסקים שעיינתי בהם...

באותו זמן למדתי בכולל ליוצאי סלבודקה בירושלים. האברכים שם כולם יראים ושלמים מדקדקים קלה כבחמורה. חלק גדול מהכולל הקפידו לקנות רק בשר משחיטות פרטיות, ולייצר יין לבד... ועוד שאר חומרות והידורים למיניהם שברוב הציבור לפעמים אפילו לא מודעים אליהם... אבל מאידך, דווקא אצל אותם אברכים, המציאות הזו שהאשה הולכת עם פאה הייתה מציאות פשוטה שכביכול אין צורך להחמיר בזה... ככה כולם התחנכו בדיוק כמוני.

בהתחלה חששתי מאוד שידעו מה דעתי בנידון, ידעתי שמן הסתם אני אזכה למבטים של תמיהה ואולי קצת בוז, אבל האמת היא שיראת ה' של אותם האברכים הוכיחה את עצמה והתגובות היו שונות בתכלית. היה מצידם גילויי התעניינות, חלק ביקשו מראה מקומות לסוגיה והנידון הפך לשיחה הקבועה בהפסקות.

בלהט אותם הימים החלטתי גם אני להקים מסגרות לימוד כמו אותו כולל של חנוכה. אספתי קצת כסף והצעתי לכל מי שירצה מילגה של כ-150 על השתתפות בכולל צהרים ללימוד הסוגיה במשך כשבוע. עשיתי טלפונים דיברתי עם עוד אחד ועוד אחד, ביקשתי

מחברים שיגיעו, התרוצצתי למצוא מקום לימודים, ובסוף... רק אברך אחד הגיע ללמוד את הסוגיה.

למדנו ביחד חברותא. את מראה הפנים שלו בזמן שהגענו לעומק הסוגיה – בשלב שהתברר שההיתר של הפאה הוא בעייתי מאוד וכלל וכלל לא פשוט (בלשון המעטה) – אני זוכר עד היום! (כבר הורגלתי למראה הפנים הזה ממסגרות לימוד נוספות שזכיתי ללמוד בהם). הדבר המדהים בכל הסיפור הזה, שאותו אברך אפילו לא סיפר לאשתו כי הוא לומד את הסוגיה, הוא בכלל לא חשב לחזור הביתה ו"להנחית" עליה את הגזירה החדשה אלא פשוט רצה לדעת מה האמת. הייתה לו סייצתא דשמיא וממש באותו יום, אחרי שהוא כבר הבין את חומרת הדבר, אשתו ניגשה אליו מעצמה ושאלה, "מה דעתו שהיא תעבור למטפחת?"... אותו אברך, לאחר שנפקחו עיניו והבין את האמת המרה, הפך לתקיף בנושא הזה ודעתו נשמעה יותר ויותר בשיחות בהפסקת הצהרים של הכולל.

הדיונים בכולל הלכו וגברו. האברכים ביקשו ממני ללכת לשאול את הרבנים מה יש להם לענות על כל הקושיות שהצגתי בפניהם בעניין ה"היתר" של הפאה הנכרית. לי כבר לא היה כוח לזה, כבר הכרתי את התשובות מהעבר, תשובות קצרות כלל לא ענייניות; שהעומד מאחורי השאלות הוא חוסר הבנה שהדבר כל כך פשוט, ומי שחוקר בעניין הוא לא כל כך חדור בהשקפה ליטאית ושכל ישר וכו' וכו' אבל בכל זאת החבר'ה בכולל לחצו ואני יצאתי למסע.

ראשונה פגשתי רב אחד שהכרתי מהעבר ונהגתי לשוחח איתו על הא ועל דא בענייני השקפה והנהגה. שאלתי אותו אם הוא יודע עם מי אפשר לדון בנושא "היתר הפאה הנכרית?" הוא ענה: "הבריסקרוב (הגאון הרב יצחק זאב סולוביצ'יק) התיר את הפאה!" שאלתי אותו: "איפה הפסק?" – הוא הסתכל עלי כאילו יצאו מפני משפטי כפירה. הוא אמר לי: "החזון איש התיר!"

ואני שאלתי: "איפה הפסק? אני רוצה להבין את הרעיון מאחורי ההיתר ובניתיים אני לא מוצא שום רב שיסביר לי את הדברים..."

הוא השיב: "אתה גם רוצה שיסבירו לך...??! כולם הולכים כך! אשתו של... הולכת כך הבת של... הולכת כך". ושוב כמו שכתבתי, כאילו הדבר כל כך פשוט וברור.

וכך תוך כדי שיחה הוא התחיל להתרחק ממני וללכת לדרוכו כבורח מפני האש.

"יש לי תשובה!", אמרתי כשנכנסתי להיכל הכולל בזמן סיום ההפסקה.

"נו מה?", שאלו החבר'ה, ואני אמרתי שהתשובה היא אותה תשובה כמו שכולם משיבים: "אשתו של... והבת של... וכולם עושים כך... ויש היתר והדבר פשוט וכו' וכו'..."

"טוב, תשאל עוד רב", ביקשו החבר'ה מהכולל. ולי לא היה כח לזה, אבל בכל מקרה ניסיתי בהזדמנות אחרת לגשת לרב אחר שהכרתי וגם איתו שוחחתי לא פעם בענייני הלכה, לא פעם דיברתי איתו בלימוד בכל מיני עניינים וידעתי שהוא מאוד חביב ואדיב.

ניגשתי אליו בבית כנסת מסוים בירושלים. הוא ראה אותי וקם בפני קצת, פינה לי מקום לצידו ואני התיישבתי. לאט לאט התחלתי לדון בנושא ולאט לאט פניו השתנו. הוא נהיה יותר ויותר עצבני ולא נינוח... הוא התחיל לענות שזו סברא פשוטה: "שלא יתכן שבזמן שהפאה תלויה על הקולב שבקיר היא לא תחשב ערווה ופתאום על הראש שלה היא תחשב לערווה?!"

אני עניתי: "כי טענה כזו לא מובאת כלל בפוסקים... והקשתי עליו עוד ועוד קושיות...". לא אלאה אתכם בפרטי אותו דיון הילכתי שדנתי עימו, אבל מה שקרה... לפתע הוא איבד את הסבלנות ופיו נפתח לרווחה מרוב כעס: "איך לכם חלק לעולם הבא?! ... זו הסוגיה שיושבת לך בראש?? כזה ראש מלוכלך... הבעיה היא שאתם לא מקבלים... רשעים!..." ועוד כהנה וכהנה תוכחות והתבטאויות קשות וחריפות כנגדי, על שהעזתי לדון איתו בדברים.

"קיבלתי תשובה ברורה!", אמרתי לאותו תלמיד חכם, "זה פחות או יותר מה שכולם עונים לי...", ונפרדתי מהנ"ל לשלום.

חזרתי לכולל לספר על המהלך "המבריק" של אותו רב. בינתיים שלחתי מכתב לאותו רב בתוכחה על הדרך בה ראה להשיב לי על שאלה בהלכה, שאלה שאפילו לא זכיתי לשאול... מכתבי זה הוליד אחריו מסכת התכתבויות ארוכה ובה ניסיתי לדון עם אותו רב בנושא. אך הוא חזר וטען שוב ושוב 'כי בנותיו של פלוני הולכות ככה... ואשתו של פלוני הולכת ככה...' ועוד הוסיף, 'כי אני צריך לבקש סליחה מכל הנשים שהולכות עם פאה כי אני חושב שהן לא צנועות'. ולבסוף כתב לי, 'כי שמע בעבר מאחד מראשי הישיבות שאמר בתקיפות עצומה כי ישנו איסור חמור ללמוד את הסוגיה (!??) כי כבר הוברר ללא ספק שאשתו של... ואשתו של... הלכו בפאה נכרית ובודאי היו שומעות לבעליהן אילו היו אוסרים זאת וכו' וכו'... בקיצור הבנתי שאין עם מי לדבר.

כך נמשכה ההתכתבות בינינו כשישה חודשים בערך. בזמן הזה אני כבר הספקתי ללמוד את הסוגיה עם עוד ועוד אברכים ובחורים ורבנים למיניהם, וכל מכתב שקיבלתי ובו תשובות בסגנון של "כולם עושים ככה" רק הבהיר לי יותר את גודל החורבן בדורנו בעניין זה ורק עורר אותי יותר להבין עד כמה יש צורך בזיכוי הרבים בנושא הזה, והדבר הוא ממש בגדר שלא תשתכח תורה מישראל חלילה.

אני חייב לציין כי את הדחיפה הגדולה לעיסוק זה, קיבלתי דווקא מאותו רב עצמו אחרי אותו מפגש בלתי נשכח שהשאיר בי רושם חזק ביותר, ומאז נתחזקה בי ההחלטה ללמוד

לעצמי וללמד לאחרים סוגיה זו.

נאמנים עלי דברי החזון איש שאמר: "כי אין ללמוד הלכות אלא מתוך השו"ע והפוסקים, ולא ממה שרואים אצל אחרים ואפילו גדולים וטובים, וכל שכן שלא להקיש מהנהגות שנהגו בדור אחד ולהעתיקם לדור שאחריו בלי שום עיון והתבוננות..."

כבר חודשים רבים שאני מברר ומלבן סוגיה זו מהמקורות מהש"ס ראשונים ואחרונים הדק היטב בין עם עצמי ובין עם אחרים. ואף שאינני גדול דור, ואני בסך הכל אברך צעיר בעל תשובה עם חזות ספרדית... אבל מכל מקום אינני ילד בחיידר שעוד לא מבחין בין ימינו ושמאלו... אני מוצא את עצמי שוב ושוב בשיחה עם אברכים ליטאים חרדים מבית ומחוץ ותלמידי חכמים גדולים יותר או פחות ובמסירת שיעורים ושיחות, ושוב ושוב זוכה אני להסכמה מצד השומעים ויותר ציבור יראי ה' מצטרפים לסייע בנידון לעזור ולהקים עוד מסגרות לימוד ולחזק את שאר הצריכים חיזוק, ואצל רבים הצער על המצב שקורה היום ברחובות הוא עצום, ופעם אחר פעם מתבשר אני על כאלו שעברו מפאה למטפחת וכן התחזקו בשאר ענייני צניעות...

תוך כדי ההתכתבות עם אותו רב, הפכתי לפעיל נמרץ בארגון 'נפשינו' וזכיתי ברוך ה' למסור שיעורים בעוד ועוד מסגרות לימוד ולייסד יחד עם חברי הפעילים עוד כוללים ללימוד הסוגיות הנוגעות לצניעות ועוד כנסים ועוד פעילויות שונות, והרבה אברכים שנשותיהן הולכות עם פאה נרתמו גם הם לפעילות, ואפילו קיבלנו תרומות מפאנית אחד שאמרה: "שהיא מבינה את גודל החורבן אבל קשה לה לפרוש..."

לסיום: אין לי אלא לקוות שכל אברך ואשת אברך, יזכו לתת לנידון כל כך חשוב וכאוב זה את הדעת, כמו שנחתנים לכל נידון תורני אחר! ויזכו לכוחות לעמוד מול הסחף הרחובי שגם כך הולך וקטן ויעשו בסייעתא דשמיא את הצעד המיוחל.

בתודה ובברכה: י.א. מביתר

מאמר תלוי בחוט השערה

כ שהייתי צעיר סיקרן אותי מאוד עולם הסרטים. הרגשתי משיכה להופיע בעולם הגדול, להיות מפורסם, להיות כוכב. באיזה שהוא שלב טסתי, לצורך זה, ל'הוליווד' עיר הקולנוע והסרטים ושם התאמנתי ועשיתי מבחנים. לאט לאט נכנסתי לעולם הפרסום והקולנוע. נפגשתי עם כל מיני מפורסמים ועשירים עד שנכנסתי עמוק לתוך העניינים. חתמתי חוזה עם מפיק הסרט, וכך מצאתי את עצמי מופיע באיזה סרט מסוים. שיחקתי שם בתור כוכב – שחקן ראשי. ההצלחה הייתה מדהימה קיבלתי ביקורות טובות. לאט לאט הלכתי ושקעתי יותר ויותר בעולם הבוהמה. עולם שכולו יצרים, תאוות, וכבוד מזוייפים. הפרסום והתהילה אפפו אותי מכל עבר והרגשתי די מרוצה.

אך ככל שהלכתי והתקדמתי, התחלתי להרגיש מעין ריקנות, הרגשתי שזה בעצם לא זה. ההרגשה הפנימית שלי קצת הציקה לי, הרגשתי שהכל מסביב מזוייף... הכל כל כך לא אמיתי הכל הצגות, הרגשתי הייתה שהכל פשוט בלוף! הכל שקר אחד גדול! ואז התחלתי לחפש את מה שמצפוני דחף אותי לחפש, מהם למעשה – החיים האמיתיים? לשם מה אנחנו נמצאים כאן? מהי התכלית...? לא אלאה אתכם בהשתלשלות הדברים עד לחזרתי בתשובה. נכנסתי לישיבה מסוימת ושם התחלתי את צעדי ביהדות. עוד הייתי טירון בכל מה שקשור לעולם החרדי.

באחד הימים התחתן אחד מהבחורים שלמד אצלנו בישיבה. כמוכן שכולם נסעו להשתתף בחתונה וגם אני נסעתי. הייתי עדיין רווק, ולצערי, אז, לא כל כך שמרתי על העיניים. והנה אני שם לב שמעזרת נשים יוצאת משם בחורה צעירה, מאופרת, עם נעליים גבוהות ותיק צד תלוי לה על כתיפה, הכל צמוד לה, ופאה גולשת לה על כתפיה. בתור בחור רווק כבר אז חשבתי להתחתן ולהקים בית, אמרתי לעצמי – באותו ערב, 'הנה זאת ההזדמנות שלך להכיר את הבחורה הזאת, מי יודע אולי ייצא מזה משהו'...?

ניגשתי לראש הישיבה שהיה כמוכן נוכח שם באותה חתונה, ובקשתי לדבר איתו בצד. אמרתי לרב, שראיתי כאן בחורה שמאוד מוצאת חן בעיניי, ואני אשמח מאוד אם הראש ישיבה יכיר לי אותה.

הראש ישיבה שאל: "מי הבחורה?". הצבעתי לו עליה. הראש ישיבה לפתע מחייך כזה חיוך רחב מאוזן לאוזן. לא הבנתי על מה הוא מחייך.

ואז הוא אומר לי: "אני מכיר את הבחורה הזאת היא נשואה כבר. הבחורה הזאת היא אשתי!!!"

הייתי מזועזע.

היא בכלל לא נראתה לי כאשה נשואה כלל. כשראיתי את השיער שלה, לא חלמתי לרגע שמדובר בפאה. כל הסיפור הזה היה מוזר לי.

לאחר כמה ימים, הראש ישיבה מסר לנו בישיבה שיעור שדיבר על האשה הסוטה. בין היתר הוא אמר: "שאלתם שיש חרדיות הולכות עם פאות וניראות ללא כיסוי ראש? לא כששמעתי את זה מיד קפצתי ושאלתי: "אם זה הבזיון שהתורה אומרת שצריכים לעשות הכהן היה מסיר מעל ראשה את הכיסוי ראש ומגלה את שערה".

כששמעתי את זה מיד קפצתי ושאלתי: "אם זה הבזיון שהתורה אומרת שצריכים לעשות לסוטה, מדוע אם כן, הרבה נשים חרדיות הולכות עם פאות וניראות ללא כיסוי ראש?". הראש ישיבה, כנראה הבין את ה'עוקץ' שבשאלה, וענה לי בתשובה מתחמקת ובכלל לא עניינית למה ששאלתי, הוא ענה לי כך: "מה אתה רוצה? סע ל'בני ברק' ותראה שגם הרבנית קניבסקי אשתו של הגאון רבי חיים קניבסקי, הולכת עם פאה".

אז לא ידעתי מי זאת הרבנית קניבסקי, לא הכרתי אותה ואף לא ראיתי אותה. אמרתי, כדאי לקפוץ לשם ולראות מי זאת הרבנית... כשהגעתי לשם ראיתי שהרבנית הייתה בלבוש צנוע, ועל ראשה היה כיסוי ראש מלא, רק שמלפנים ראיתי כמין 'פוני' קצר מאוד של פאה, הנראית באמת כפאה ולא כשיער.

בין אשתו של הראש ישיבה, ובין הרבנית קניבסקי, היה הבדל תהומי – שמים וארץ. מה שאמר לי ראש הישיבה שגם הרבנית קניבסקי הולכת עם פאה, זה היה שקר אחד גדול לעומת איך שאשתו הלכה. זה בכלל לא התקרב לפאה של אשתו... לא היה ביניהן שום דימיון והשוואה!!!

ואז תפסתי... הבנתי שאותו ראש ישיבה חיפש לעצמו דרך מילוט זול וכל כך לא מוצלח להצדיק את העובדה שאשתו הולכת כמו פרועת ראש, נראית כבחורה צעירה פנויה מושכת ומגרה יצרים... הרגשתי את אותה הרגשה שהייתי אז בשיא התהילה בעולם הסרטים, הרגשתי את הבלוף והשקר הגדול, שהכל פשוט דימיון, הבל, ורעות רוח...!!!

סיפר אחד הרבנים המתעסקים בקירוב רחוקים:

"הייתי בשיחה עם בחורים ובחורות צעירים בשנות ה-20. זה היה במהלך סמינר של חוזרים בתשובה. הם שאלו שאלות השתדלתי לענות תשובות. היה לידי עוד רב אחד, גם הוא ענה.

פתאום מישהי הרימה את היד ואמרה: "יש לי שאלה לשאול אותך".

הייתי בטוח שיש לי תשובה מוכנה, אתה כבר חושב מה התשובה ומה אפשר לענות לה...

אבל אני גם אומר את האמת. אם טעיתי אני אומר שטעיתי, ואם אין לי מה לענות אני שותק, אבל בשום פנים לא משקר!

ואז היא אמרה לי: "תראה, היום יש צמאון גדול ואנשים חוזרים בתשובה, יש לי חברה שהייתה איתי בתיכון, ממש כמו אחותי, היא הייתה בתהליך של תשובה והיא חזרה בתשובה שלימה, הייתי בחתונה שלה, חתונה נפרדת, והיא גרה היום ב'בני ברק' ובעלה אברך.

יום אחד היא הזמינה אותי אליה. כשבאתי אליה היא כל הזמן אמרה: "את צריכה להשתפר... ואת צריכה להשתנות... ואת יודעת מכנסיים זה אסור צריך שמלה... ואת צריכה זה... ואת צריכה זה...". אתה יודע כבוד הרב מה זה בשבילי להשתנות?! אנחנו משפחה שאצלינו אוכלים הכל טרף, הכל מותר, חופים מעורבים, לעזוב את הכל...! אתה יודע מה זה???!! – והיא ובעלה קודחים עלי: "צריכים... צריכים... צריכים...".

ואז כשבעלה יצא אמרתי לה: "תראי, אני חייבת להגיד לך משהו, את יודעת לפני שהתחתנת היית נאה, נראית די בסדר, אבל לא יותר מדי. אני יכולה להגיד לך, הפאה ששמת אחרי שהתחתנת, היא בהרבה יותר יפה ממה שאת נראית באמת. כאילו הפכת פתאום להיות איזה בובה כזו... שמשחוככת וכולם מסתכלים עליך. תשמעי, אני לא באה חלילה לקנטר אותך, אני חברה שלך, אבל תסבירי לי איך פאה זה צנוע?

הרי כל העניין לכסות את השיער זה כדי שלא ימשכו להסתכל עליך, והשיער שלך לא היה יפה כל כך. הפאה בהרבה יותר יפה מהשיער האמיתי שלך. אם כל העניין של כיסוי ראש הוא שלא יסתכלו עליך גברים, בינינו, עכשיו יסתכלו עליך גברים פי מאתיים!!! ממה שהסתכלו עליך פעם".

"ומה היא ענתה לך?" – שאלתי.

"היא התחילה לגמגם: "לא... יש מתירים... את לא מבינה... זה לא מה שאת חושבת...". אמרתי לה: "מה אני לא מבינה? אני שואלת אותך כי אני רוצה ללמוד, תעני לי?". ואז הבחורה החילונית הזאת מסתכלת אלי ושואלת אותי: "ואתה כבוד הרב, האם תוכל להסביר לי? אני לא מבינה איך פאה יותר צנועה מהשיער הטבעי, למה דווקא פאה ולא מטפחת?

האם באמת הרבנים שלכם מתירים את זה...?".

היה לי קשה עם השאלות שלה, לקחתי אותם ללב, היא הביכה אותי מאוד מאוד. פשוט לא היה לי מה להגיד לה... מה יכולתי להגיד לה? לא היו לי תשובות, היה לי מאוד קשה עם זה, עם שאלות שנשאלו בתמימות כנה ואמיתית כדי להבין. הרב שלידי ענה לה. הוא הסביר לה, שכל ציבור של אנשים מורכב מצדיקים, בינונים ורשעים "והן, אותן נשים

שאת שואלת עליהן, משתייכות - לצערינו, לחלק של הרשעים..."

אכן הניסיון הורה שיש הרבה מקומות שכאשר הם רואים נשים נשואות חובשות פאה הם בטוחים שמדובר בשיערן הטבעי. הם חושבים (ובצדק!) שאין שום צד שאשה בריאה תחבוש פאה אם לא לצורך תחפושת או הצגה.

ועל כך שמענו עדות מאברך בעל תשובה, שבימי ילדותו גדל בסביבה חילונית גמורה, ולאחר נישואיו כשהתגורר בקהילה חרדית, שאל את אשתו בתמימות 'היאך נשות אברכים לא מכסות את הראש'... – הוא לא העלה בדעתו שמדובר בפאה!

וכן אחות בבית חולים מסוים בארץ, חובשת פאה לשעבר, מספרת כי במשך שנים, הצוות הרפואי בבית החולים – האחיות והרופאים, לא ידעו שהיא חובשת פאה, חלק גדול לא ידע כלל שהיא נשואה.

רק לאחר 5 שנים!! במהלך ישיבת צוות רפואי לתדהמת כולם, התגלה איכשהו שהיא חובשת פאה... אותה אשה מספרת שהיא אינה מבינה איך הם לא זיהו עד עכשיו שמדובר בפאה, הרי הפאה לא הייתה חדשנית במיוחד, ואולי אפילו פשוטה. מאז החליטה לכסות את ראשה רק במטפחת!

סיפר רכז מהארגון החשוב 'ערכים':

"לאחר הרצאה שהתקיימה באחת השכונות החילוניות, ניגשו לאשה נשואה על מנת לרשום אותה ואת בני משפחתה לסמינר חזרה בתשובה והחלו לדבר על חשיבות שמירת שבת וטהרת המשפחה וכו', ותוך כדי דיבור אמרה להם האשה: "אני חרדית! אני פשוט חובשת פאה".

סיפר תלמיד חכם אחד:

"הלכתי בדרך, והנה אני רואה נערה כזו נמוכה, מובילה 5 ילדים בכביש סואן... אמרתי לילדים שלי הבוגרים: "תגידו לי, איזה אבא טיפש שנותן לנערה כזאת בגיל 15 להעביר כזו "חמולה" של ילדים קטנים... ראיתם כזה דבר??!"

הם אומרים לי: "אבא, זו לא נערה, זאת אמא שלהם!"

לא האמנתי להם. – "מה זאת אומרת?? הרי אני רואה נערה מול העיניים??!"

"אז תפסתי" – אומר התלמיד חכם – "היא הייתה עם פאה, אי אפשר היה להבחין כלל שהיא נשואה..."

סיפר בחור אחד:

"אני עובד ב'בני ברק' ביחד עם איזה פועל ערבי. יום אחד עברה שם אשה עם פאה, והפועל הערבי התחיל איתה, התחיל להחמיא לה ולדבר איתה. זה לא סוד שהערבים הם חוצפנים – שטופים בזימה ופריצות, הם מתחילים גם עם בנות דתיות וחרדיות.

אני שעבדתי איתו וראיתי את זה, אמרתי לו: "מה אתה מתחיל איתה, זו אשה נשואה? למה אתה מתעסק איתה?"

אומר לי הערבי: "מה פתאום נשואה? יש לה שערות, מה אתה לא רואה?! אני יודע שאשה דתייה יהודייה נשואה צריכה לכסות את ראשה, כמו אצלנו המוסלמים!"

אני חוזר ואומר לו: "זו פאה! היא מכסה את ראשה עם פאה! למה אתה לא מבין...?". הוא אומר לי: "מה אתה עובד עלי?! זה לא כיסוי ראש בכלל זה שיער".

מספר הבחור: "הייתי צריך לשכנע אותו שזה כיסוי ראש, שזה באמת פאה ולא השיער האמיתי שלה... ואז – לאחר שהבין שאני צודק שזה באמת פאה – אומר לי הפועל בערבית: "אז זה 'כרטה ברטה'" (שקר אחד גדול).

שיחה שהתקיימה בין אם לבתה בת ה-5 וחצי. (לשיחה לא היה רקע מקדים של דיון בנושא והיא התבצעה באופן ספונטני):

יעלי: "אמא, לגננת שלי השנה יש תסרוקת בשערות כמו לגננת שלי משנה שעברה".

אמא בתמיהה: "תסרוקת בשערות?!".

יעלי משוכנעת: "כן! לגננת שלי יש תסרוקת בשערות כמו לגננת שלי משנה שעברה".

אמא מתבלבלת ולא כל כך מבינה; 'הגננת של השנה, וגם הגננת של שנה שעברה שתיהן נשים נשואות, אמהות לילדים קטנים, למה יעלי מדברת על השערות שלהן?', היא מחליטה לבדוק למה היא מתכוונת.

אמא: "יעלי, לגננת שלך יש ילדים?".

יעלי: "כן".

אמא: "ואת ראית פעם אמא שלא מכסה את הראש?".

יעלי מהרהרת מעט ומשיבה: "אולי היא מורידה את המטפחת שלה לפני שהיא מגיעה לגן, ושמה אותה בתיק..."

אמא: "מורידה את המטפחת...???"

יעלי: "כן!!".

אמא: "למה?".

יעלי: "כי כך היא תהיה יותר יפה!!!"

אמא הייתה המומה, מזועזעת וכאובה. שנה וחצי הבת שלה הולכת לגן וחושבת שהגננות שלה מגיעות לגן בגילוי ראש!

אמא: "יעלי, למה את חושבת שזה השערות של הגננת? זו הפאה שלה! את לא רואה את סבתא שהולכת עם פאה? לפעמים היא הולכת עם מטפחת ולפעמים עם פאה".

יעלי מתנצלת: "כן, אבל אצל סבתא אני רואה שזה פאה, ואצל הגננת אני לא יודעת...".

אמא מסבירה: "אמהות חייבות לכסות את הראש! כך ה' אמר! אמא לא יכולה להחליט שהיא רוצה להיות יותר יפה ולכן לא לכסות את הראש, והגננת גם היא מכסה את הראש,

ולכן יעלי את לא יכולה לראות את השערות שלה רק את הפאה שלה...".
יעלי שהייתה קשובה מאוד לכל ההסבר, שאלה: "אמא, למה ה' אמר לאמהות לכסות את הראש?".

אמא משיבה: "כי כך הן תהיינה יותר צנועות".
יעלי מתבלבלת ואינה מבינה, והיא שואלת שוב: "אז בשביל מה לכסות שערות בשערות???".

לאמא לא הייתה תשובה ליעלי...

מקרה דומה לזה אירע במחלקה האונקולוגית, על ילדה אחת שסירבה לקבל טיפול, מפחד הקרחת.

היא העדיפה למות, כל כך קשה הייתה לה ההתמודדות. אם חרדית התבקשה מהצוות הרפואי לשכנע ולחזק את הילדה לצאת למאבק להצלת חיים... לא להיכנע, לא לפחד מהקרחת...

היא הציעה לילדה: "שימי פאה ואף אחד לא ידע שאין אלו השערות שלך!!!".
שאלה הילדה: "מה זו פאה?".

כתשובה הראתה לה האם החרדית את הפאה שעל ראשה... "הנה זו פאה".
"לא, אלו השערות שלך...!" – התעקשה הילדה.

הוכיחה לה האם שזו פאה המונחת על הראש, ולא שערות ממש...
הילדה לא הבינה, ושאלה בתמיהה: "למה את שמה את זה?".

האם החרדית, הרגישה שנכנסה לפלונטר רציני ביותר, לא הייתה לה כל ברירה אלא לרמות את הילדה התמימה ולענות לה תשובה שקרית ומסולפת: "ההלכה מחייבת לכסות את השערות, ולכן אני שמה פאה... הבנת?".

נורא!

שמענו מיהודי יקר שמתעסק בנושא הזה, שסיפר כדלהלן:

"הגיעו אלי באופן אישי סיפורים של נשים חרדיות נשואות שהציעו להן שידוך, וזה לא סיפור אחד ולא שנים... בהרבה מהמקרים הנשים הבינו את הרמז, הבינו שהן נראות כרווקות לכל דבר, והחליטו להחליף מיד מפאה למטפחת.

ומאידך ישנן נשים שלצערינו לא רק שלא הפנימו את המסר אלא זה עוד החמיא להן שהציעו להן שידוך!! כיון שזה אומר שהן נראות טוב עד כדי כך שמציעים להן שידוך. כמו שהיה אחד שרצה להכיר איזו שהיא אחת והתחיל לשוחח איתה... ההיא תקפה אותו: "אתה לא מתבייש???" אני אשה נשואה!!... איזו חוצפה".

ההוא התנצל ואמר לה שהוא לא שם לב בכלל שהיא נשואה ואם היה יודע לא היה מתחיל לדבר איתה.

אותה אחת הלכה אחר כך לחברתה וסיפרה לה בגאווה – כשכל כולה "זורחת" מאושר – איך זה עשה לה טוב שגבר ברחוב חשב שהיא נראית כמו פנויה רווקה... ה' ירחם.

עוד הוסיף ואמר:

"סיפר לי רב מירושלים, שלפני כמה שנים הוא חיכה ברחוב בשכונת גאולה ליד תחנת אוטובוס עם אברך אחד חשוב. היו שם לידם אברך עם אשתו שהייתה לבושה מודרני עם פאה טבעית גולשת... נראית ממש כמו דוגמנית.

עבר שם בחור אחד חילוני ואמר: "וואו... איזה יפה..."

בעלה – האברך פנה אליו בכעס: "סליחה, אתה לא מתבייש??!! זו אשה נשואה, איך אתה מעיז לדבר איתה??". החילוני ענה לו: "סליחה שאני אומר לך אבל אשתך מתלבשת ככה בשבילי, היא רוצה שאתן לה מחמאות, רק מה? אתה מצפה שאני אסתכל ולא אגיד כלום, שאשמור את זה בלב, אבל אני בנאדם אמיתי ואני אומר את מה שאני חושב..."

מזעזע!!!

באנגליה ישנו חוק גינוני מלכות המחייב את המלכה לכסות את כל הגוף, לרבות את כל אורך הרגלים. כך נהגו בארמון המלכות במשך עשרות שנים, עד אשר הגיעה מלכה בשם 'דיינה', והיא הרגישה לא בנוח עם הלבוש המכובד הזה, ורצתה לגלות את רגליה, אבל מה לעשות שהחוק המלכותי לא מאפשר. רעיון חדש נצנץ במחשבתה – 'גרביונים'! אפשר לארוג בד דקיק באופן מיוחד, ובצבע הרגל, כדי שהרגל המכוסה תיראה ללא כיסוי. ומיד יצאה הוראה מארמון המלוכה לחייטים מומחים לארוג ולתפור למלכה הנכבדה, גרביים חצי שקופות ובצבע הרגל... לכן עד היום יש גרביונים בשם 'דיינה' על שם מלכת אנגליה.

כדוגמת ההמצאה של מלכת אנגליה, כך ממצאים היום בגדים 'חדשניים' – אופנתיים' לנערות ולנשים חרדיות שמטרתם, מצד אחד, להתלבש כמו הרחוב החילוני, ומאידך 'להסתדר' כביכול, עם דרישות ההלכה.

למשל: רוצים להרגיש שלובשים חולצה עם שרוולים קצרים כמו הרחוב החילוני הפרוץ, מה המציא יצר הרע? – חולצה עם שרוולים ארוכים מתחת לחולצה עם שרוולים קצרים בשני צבעים מנוגדים, כגון שהחולצה הקצרה בצבע צהוב או ורוד, ומתחתיה חולצה ארוכה בצבע לבן (אגב המכשול הזה מאוד מאוד נפוץ היום בקרב נשים ובנות).

או למשל: לפתוח מספר כפתורים עליונים או כפתורים תחתונים של החולצה, ומתחת לחולצה המכופתרת לובשים חולצת טריקו... במטרה להרגיש פתוח כמו הרחוב.

כנ"ל הוא גם לגבי לבישת הפאות המכשילות את הגברים כמו השיער הטבעי, שמטרתן היא כביכול לכסות את הראש ובו זמנית היא נותנת ללובשת הרגשה של ראש מגולה...!!! של חילונית מהרחוב!

סיפר חילוני:

"יצא לי לעבור ב'בני ברק', ברחוב רבי עקיבא דווקא, אני רגיל להסתובב ב'תל אביב' יש לי שם עסק ברחוב קינג ג'ורג' ויצא לי להיכנס לאיזה הרצאה ולשמוע ש'בני ברק' יש את הצניעות וכל מה שצריך... מאוד סיקרן אותי ללכת ולראות ברחוב רבי עקיבא שזה הרחוב הראשי ב'בני ברק', מה קורה שם. הגעתי לשם כדי לראות איזה עסק מסוים – רצייתי לפתוח עסק באיזור הזה כי נמאס לי מאותו בלגאן שיש בקינג ג'ורג' לגבי הפריצות שיש שם, איברתי שם את העשתונות... כל המחשבות... הכל נהפך אצלי לדמיון – החלטתי לעבור ולראות מה קורה ברחוב רבי עקיבא.

הגעתי לרבי עקיבא, אמנם הבנות אינן חשופות כמו החילוניות, אבל הכל צמוד!! השיער... לא יודע איך קוראים לזה... פאה? זה יותר יפה מהמקורי! זה גרם לי לחזור חזרה לקינג ג'ורג' ששם לפחות אתה יודע שזה מה שיש ועם זה אתה חי... אבל לא מספרים לך סיפורים...!

יש פאנית שצילמו אותה, והיא מספרת שהבנאדם שמספק להן את כל הפאות שהוא ישראלי חילוני אמר לה פעם: "ש... הלקוחות שלו מתחלקים לשלושה סוגים: שחקניות קולנוע, יצאניות, ו... חרדיות (שהרבה מהן מ'בית יעקב') – כך הוא אמר בדיוק!

מעשה שהיה:

אשה חרדית חובשת פאה ניגשה לאשה חילונית גלוית שיער ואמרה לה מוסר, שאסור מהתורה ללכת בגילוי שיער!

האשה החילונית הביטה בה בזלזול וענתה לה: "את רוצה להטיף לי מוסר?? הפאה שלך מגרה הרבה יותר מהשערות שלי, קודם תוציאי את הפאה שלך ואז יהיה לך בכלל זכות לדבר...!!!".

אשה אחת שלחה מכתב לאחד האירגונים הגדולים המתעסקים בנושא הצניעות, ושם היא כותבת להם – 'שהיא נסעה באוטובוס ומאחוריה בדיוק ישבו זוג חילוניים. מהוויכוחים ביניהם הבנתי שהם יצאו כרגע מאיזה שהוא סמינר או הרצאה. הייתי די סקרנית לשמוע מה הם מדברים.

פתאום האשה אומרת לבעלה: "תראה את הדתיה הזאת, תראה היא נראית יותר יפה עם הפאה הזאת". ובעלה אומר לה: "את צודקת! נכון, אבל לא כל הדתיות שמות ככה יש כאלו שמכסות באמת את השיער שלהן".

באותו רגע הרגשתי כל כך רע עם עצמי, רצייתי שהאדמה תבלע אותי, פשוט התביישתי.

אני שכל כך משקיעה ב'אידישקייט', אני שכל כך משקיעה בילדים שלי לגדל אותם במסירות נפש בקדושה... אני זאת שאעשה חילול ה'?! אני זאת שאהפוך את הדת למשהו שעושה סימן שאלה אחד גדול על הכל??! – חזרתי הביתה והתיישבתי לכתוב לכם את המכתב הזה, כדי שאולי זה ישמש לי כתשובת המשקל... לעורר את אותן נשים הלובשות פאות שניראות ממש כמו שיער, ובהרבה מקרים אף יותר יפות משיער!! – צריכים לחשוב על החילול ה' הזה...".

מרצים בכירים בערכים מעידים בכאב:

"כמעט אין סמינר אחד שלא קמים החילונים וזועקים אלינו: "איך אתם מסבירים את ההתקשטות של הנשים החרדיות? איך אתם מסבירים את הפאות האלו? אתם מדברים איתנו על צניעות, על קדושה, על אחדות המשפחה... איך אתם מסבירים את זה???" – ולא פעם ולא פעמיים אנו טומנים את ראשינו בקרקע – פשוט אין לנו מה לענות...".

בשנים האחרונות התקבלה החלטה בארגוני התשובה (ערכים, לב לאחים וכו') להשתדל שלא להביא את החוזרים בתשובה לבני ברק, כיון שהנשים והבנות ההולכות ברחובות בני ברק, גורמות להם סלידה מהציבור החרדי ובלבול רב. ובעצמנו שמענו מבעלת תשובה אחת, שמאז שהיא הגיעה לגור בבני ברק היא צריכה להחזיק את עצמה בשיניים כדי להישאר חרדית, ואם לא שבעלה היה מחזק אותה – כבר מזמן הייתה חוזרת בחזרה לעולם החילוני!!! היא סיפרה שכשאחיותיה החילוניות באות אליה לשבת הן אומרות לה: "מה זה?? תראי את החרדיות איך הן נראות, אנחנו כבר יותר טובות מהן!", ואין לה מה לענות להן.

זה מזכיר את הסיפור המפורסם "בגדי המלך החדשים" נדמה כי הסיפור ממש תפור על העניין הזה:

בתפקיד המלך נמצאות הבנות. בתפקיד החייטים – תופרי בגדי המלך נמצאים מחנכים מחנכות ראשי ישיבות ומשאר טובי המגזר החרדי. "החייטים" שיכנעו את "המלך" כי "המלבוש" הבלתי נראה הזה – הלוא היא הפאה, יפה מאוד ומרשים. אולם מי שהוא שוטה – שאינו בן תורה, אינו מבין את המלבוש הזה! אבל "החכמים" – בני התורה, רואים היטב שזה כיסוי! ואף כיסוי מהודר!!

כאשר "המלך" יוצא "בבגדיו החדשים" לרחובה של עיר... זועק לעברו ילד קטן: "המלך ערום!! המלך ערום!!" – בתפקיד הילד משחק כל מי שאינו נמנה על ציבור שומרי התורה. אותם ציבור אנשים הבאים "מבחוץ" שנקלעו למחוזותינו או לשמחותינו, הם שלא שמעו את הסבריהם המשכנעים של "החייטים", מרשים לעצמם לשאול את השאלה הזו בקול!!

דווקא אנחנו, אלה שבתוך המחנה פנימה בתוך המחנה החרדי, מתביישים ואפילו חוששים לשאול את השאלה הפשוטה כל כך, שלא יאמרו שאנחנו חסרי דעה ויקטלגו אותנו מחוץ למחנה בני התורה...

אבל אותם אלה שבאים "מבחוץ", אותו ציבור שאיננו שומר תורה ומצוות המה ראו כן תמהו, הם מרשים לעצמם לשאול בקול את השאלה המביכה כל כך: "המלך ערום??!!...".

כל זאת עדיין בלי להיכנס לעצם ההלכה אם בכלל פאה מותרת או אסורה... עצם כך שנשים חרדיות מסתובבות בפאות הללו גורמת לחילול ה' נורא ואיום!!!

אשה יקרה, רבים הם העובדות בשטח שאנשים ונשים – הן מהמגזר הדתי והחרדי והן מהמגזר החילוני, ואף גויים מכל העולם – שרואים את הפאה כשיער רגיל לחלוטין (ואף יפה יותר).

אם נבקש ממך לצייר לנו אשה צדיקה וצנועה... איך תציירי אותה? האם תציירי אותה עם בגדים הדוקים וצרים ועם פאה טבעית גולשת או שתציירי אותה עם בגדים רחבים וארוכים עם מטפחת ראש?

או אם יאמרו לך למשל שהגאון הקדוש ה'בבא סאלי' או ה'סטייפלר' רוצה לתת לך ברכה ואת צריכה להיכנס אליו, האם תבואי לפניו עם הלבוש המודרני כשאת חובשת פאה לראשך או שתבואי עם כיסוי ראש מלא ובגדים צנועים שאינם מבליטים את הגוף...?

התשובה שתעני ברורה! – הרגש הפנימי שלך יודע ודורש ממך את האמת!!
הלוא ברצונך להיות אשה כשירה וצנועה ואת יודעת שכך הוא רצון ה' יתברך!

לו היית יודעת כמה חללים רבים של נערים בחורים ואנשים, הפילה ההופעה הזאת המודרנית – הלבוש הצמוד והקצר הכולט בצבעים רועשים, עם פאה יפה ומכשילה – היית חושבת עשר פעמים לפני צאתך לרחוב!!!

ישנם מקרים שמגיעים על אברכים שיוצאים מביתם בבוקר עם הרבה רצון טוב להתחיל בעבודת ה' ברגל ימין... ופתאום בדרך עוברת להם איזו פאה מול הפרצוף וזה משגע אותם... זה משגע להם את כל הראש!!! את כל היום!!! – ככה הם אומרים – הם נכנסים לדכאון ופשוט יושבים ובוכים, ממש מורידים דמעות כמים!!! – כל הרגשת ההתרוממות שלהם יורדת לאפס!! ממש עד כדי כך!!

הגיע אלינו לא מזמן סיפור על אברך אחד מעיר חרדית מסוימת, צדיק ירא שמים שהלך לקנות איזה משהו... ופתאום הוא רואה אשה אחת עם פאה. הפאה שלה הייתה כל כך יפה שזה הביא לו חשק לראות מי זאת האשה הזאת. הוא ראה אותה מאחור... היא הייתה מסתכלת על חלון ראוה של איזה חנות. אותו אברך צדיק – תופס את עצמו – ממתין בקוצר רוח לאשה הזאת שתסתובב... כל כך היצר תפס אותו בגלל הפאה. לאחר כמה דקות האשה הסתובבה. הוא ראה שהיא בכלל אשה לא מיוחדת... הוא הכה על חטא, הוא ממש בכה! ככה הוא סיפר לנו, "איך אני נכשלתי בדבר הזה? ועוד אשה מכוערת??!" – רק בגלל שיער שהוא לא שלה!!

אני אישית זוכר – כשלמדתי כמה חודשים לאחר החתונה בכולל ליד 'בני ברק' בתור אברך צעיר – שהיה אצלינו בכולל אברך שאשתו הייתה מגיעה אליו לכולל בצהריים לאחר הלימוד, בחצאית צמודה וקצרה, עם פאת 'קאסטם' לראשה, מאופרת... והיה שם אברך אחד שאמר לי שהיא פשוט מציקה לו בהופעה שלה... היא משגעת לו את כל הראש!!!

פעם אחת במר ליבו, הוא פנה אל בעלה – האברך, והטיח בו דברים קשים על כך שאשתו הולכת ממש כמו פרוצה... וזה מאוד מאוד מציק ומפריע לו!!! ההוא נפגע מההערה, ואמר לו: 'אם זה גורם לך גירוי יצרים אז יש לך בעיה נפשית!'. אני – שהייתי לצערי נוכח בוויכוח הזה בין שניהם – חשבתי לעצמי: 'באמת מעניין מי כאן עם הבעיה הנפשית...???'.

יהודי חוזר בתשובה שהיה פעם שחקן מפורסם, סיפר: שבא אליו פעם בחור ישיבה, ואמר לו שמות ידועים של שחקנים – גויים בחו"ל... ושאל אותו הבחור, אם הוא מכיר את השמות האלו והאלו...? הוא היה המום מאיפה הבחור ישיבה הזה מכיר שמות של שחקנים ושחקניות של גויים. הוא פנה אל הבחור ושאל אותו: "תגיד לי, איך אתה צופה בסרטים המתועבים האלה, יש שם פריצות נוראה... מה עם שמירת העיניים?". הבחור ענה לו: "אני אגיד לך את האמת, אני לא כל כך מתרגש כשאני רואה את השחקניות הגויות האלו בסרט... החרדיות שהולכות עם כל הלבוש המודרני והצעקני, עם אותה פאה טבעית וגולשת, הן יותר מגרות אותי... הן יותר יפות מאותן שחקניות!!!".

היה ערבי אחד שהיה עובד באחד ה'בתי חולים', והייתה שם אחות שהייתה עובדת שם. הערבי היה מנסה בכל דרך להתחיל איתה, אך היא הייתה מתחמקת ממנו. הערבי לא הרפה... הוא ניסה בכל הדרכים לנסות ליצור איתה קשר, בכל מחיר!! כשהיא ראתה שהוא אינו מרפה ממנה, פנתה אליו ואמרה לו בזעם: "תעזוב אותי! אני אשה נשואה, מה יש לך ממני? מדוע אתה נטפל אלי משאר הנשים שעובדות כאן?".

אמר לה הערבי: "השיער (הפאה) שלך, פשוט הורג אותי...!!!".

כבר העיד הרב דן סגל, ואמר: "אלי באים בחורים ואומרים שיש להם ניסיונות לא מנשים חילוניות אלא מנשים חרדיות! שהולכות באופן שמושך את העיניים. נורא נוראות! ובפרט אם זאת אשת איש!! ראייה אחת של אשה נשואה, הרהור אחד שבחור מהרהר בה, זה אש מכלה! מי יש לו את הכתפיים הרחבות להתיר פאה הגורמת להרהור... להתיר פריצות... שיכול לקחת את זה על ראשו???...!"

סיפר אחד הרבנים:

במהלך אחת ההפגנות שנערכו ב'בני ברק' נגד הבחורים ה"שבכניקים" פנה אליו אחד מן הנערים האלה וזעק בכאב לב: "תראה תראה... איך האשה הזאת הולכת!" והצביע על אשה חרדית שהלכה מעבר לכביש יחד עם בעלה, בפאה ובכיגוד שמושך, רחמנא ליצלן! – ואמר: "הן החטיאו אותנו!!!! הן קילקלו אותנו!!! מה אתם רוצים מאיתנו...??!!".

משגיחים רבים בישיבות קטנות מדווחים: כי בחורי ישיבה, בגילאי 16 בעיקר, מתלוננים בפניהם שקשה להם מאוד להתמודד כנגד היצר של העריות, וכי 90 אחוז!!! מהנפילות שלהם נגרמות על ידי נשים חרדיות דווקא!!!

וכך כותב בחור במכתבו לאחד הרבנים:

"הנשים המודרניות שהולכות עם פאה ועם כל הבגדים הצרים והקצרים, אינן יודעות באיזה ניסיון עצום ונורא הן מעמידות את בחורי ישראל. יותר קל לי לשמור את העיניים מחילונית מאשר מחרדית, ה' ירחם. כל מה שבחורים מתדרדרים הכל מתחיל מהסתכלות אסורה באשה חרדית פרוצה...!!!".

במדור מכתבים ותגובות (בעלון עקבתא דמשיחא) סיפר אברך:

"רציתי לציין עובדה. אחותי נפגשה עם בחור ישיבה מבוגר (כבן 28) שהיה בצעירותו יותר חזק ברוחניות אך מחמת רוב פגישות "יצא לעולם הגדול" – כלשונו, וירד והחליט לבקש פאה וחצאיות קצרות רחמנא ליצלן. אחותי ברוך ה' יראת שמים וצדיקה שרוצה רק מטפחת והולכת בצניעות רבה. בפגישה הוא סיפר לה שהוא מעוניין, אך בלבד שתסכים לתנאיו כולל חצאית קצרה ופאה ולבוש מודרני. כמובן שאחותי לא הסכימה, ואז ברגע של גילוי לב הוא אמר: "את לא יודעת מה זה פאה וחצאית קצרה לבחורים, זה שורף אותנו מבפנים!!!".

ברצוננו לפרסם קטעים ממכתב די כואב ששלח אברך חשוב, בו הוא משקף את מה שחושבים רבים:

"לכבוד מערכת... שלום וברכה.

אני אברך, נשוי ברוך ה' ומרביץ תורה באחת הישיבות. בכל זאת, לדאבוני אני מוצא את ההליכה ברחובות היום כניסיון קשה מאוד, ואני מדבר על הרחוב החרדי. אחרי שאני רואה אשה חרדית, מלובשת באופן המגרה את היצר, הייתי רוצה למסור לה פתק, בכדי שתבין מה היא עושה, יתכן שמטעמי צניעות אינכם יכולים להדפיס את הנוסח המלא (אכן נפרסם מה ששייך להעלות על הכתב – המערכת) אבל אפשר להעביר דרכיכם את הרעיון לנשים שיתכן ואינו עולה על דעתן מה הן עושות בהליכה בלבוש "חרדי" לא צנוע, ואלו דבריי:

"לכבוד הגברת החשובה. אינני מאמין לרגע שיש לך כוונה להכשיל אף אחד... אבל אני כן מאמין שאינך חולמת לרגע על מה שעובר בראש של היהודים הכשרים, אולי אפילו בני תורה, מזוקנים וכו', העוברים על ידך ברחוב. קודם כל הפאה שלך! – נראה לי, לפי הניסיון המר שלי, גורמת מכשול עצום... זאת לא הפאה של פעם, ושיערך (שאת קוראת לו פאה) נראה יותר משובח בהרבה מהרווקות ברחוב (שלמרבה האירוניה לבושות יותר בצניעות מהנשואות!) אחר כך השמלה! - בין אם זה הצבעים, בין אם זה הגיזרה הצמודה - מכשילות רבות. לפעמים זה קצר מידי ומוסיף מכשול, ולפעמים הגרביים וכו', את סך הכל מתלבשת "נורמאלי" וגם אין לך ידיעה שתרגישי כמה מדובר... אז תדעי שאולי עשרות אנשים הכשלת היום!! ואפילו אם רק בראיה נכשלו כבר יש כאן איסורי תורה חמורים!! ומה גם ההרהורים שאת גורמת בלי ספק! ואיבוד הרבה מהקדושה שעבדו עליה גברים אלו על ידי תורתם, תפילתם, מצוות ומעשים טובים שלהם...

את מחלקת ניסיונות לכל עבר כל פעם שאת הולכת בחוץ, את הבחורים את פשוט מייסרת ומשגעת.

ויש לי חידוש עבורך – לפעמים קל יותר ללכת ברחוב חילוני מאשר בשכונה חרדית! הגבר מתבייש לפעמים להרים ראש ברחוב חילוני, ובפרט בקיץ... אבל כשמגיע לרחוב החרדי, הוא מרגיש שפה הוא יכול ללכת עם ראש מורם כי הלוא המקום "בטוח", לא?! ואז... את באה עם הפאה ועם הבגדים הקצרים והצמודים ומכשילה... היית מתביישת על המקום אילו ידעת איזה מחשבות את מכניסה לראש של יהודים כשרים, אז תדעי שכך הם פני הדברים!! ואם דברי יועילו לאשה אחת לתקן אצלה את הדרוש תיקון, ולהציל אפילו איש אחד מהרהור אחד, והיה זה שכרי".

תודה רבה על היענותכם. א. מ.

אשה יקרה, טרם שנמשיך בדברינו, ברצוננו לתת לך היבט אחר והסתכלות נוספת בנושא תעשיית הפאות, רק כדי שתדעי עד כמה שהדברים חמורים:

כל העוסקים במסחר הפאות, מהיבואנים הראשיים ועד הסיטונאים והמוכרות בחנויות לא מגלים את האמת מאיפוא מקור השערות שהם מייבאים ומוכרים, הכל עטוף בסודיות, כי הרי יש לשאול שאלה פשוטה! מאיפוא יש כל כך הרבה, מאות מליונים שערות טבעיות של נשים? הרי בכל הפרסומים הם מפרסמים: "שיער אירופה" – "100% טבעי" – "מעורב" – "שיער איטלקי" וכו', אם נחשוב רגע מאיפוא זה בא, הרי כל אשה נורמאלית באירופה, לא תגזוז שערותיה כדי למכור אותם להרוויח כסף, אז מאיפוא בא השיער ???

ברצוננו לצטט בפניך חלק מתחקיר המתפרס על 6 עמודים שלמים בשבועון "משפחה" (מתאריך י"ט בסיון תשס"ב), תחת כותרת ענקית "עבודה זרה בראש": שיער המגיע מהודו ונמכר לפאות, מקורו לפעמים טמון ב... עבודה זרה, האסורה בהנאה, כך אמרו ל"משפחה" גורמים שונים.

סניור ג'ובאני, גוי איטלקי המתעסק בתעשיית השיער באיטליה, הסיח לפי תומו באוזני אחת היבואניות, שהשיער אותו הוא מביא מהודו, נמכר לו באמצעות כוהני דת של בודהה – בהודו נוהגים האנשים לתרום לבית הטיפול של הבודהה כספים ומתנות. נשים עניות, שרוצות גם הן להשתתף בעבודה זרה זו, אך הן מחוסרות כל, מצאו פתרון. הן גוזזות את שערותיהן ומקריבות אותו לבודהה. כוהני הדת מוכרים את השיער לאנשים דוגמת סניור ג'ובאני, לתעשיית השיער לפאות.

ניסינו לברר את הנושא אצל יבואניות, ומסתבר שהן התנערו ממנו. אחת מהן סיפרה שהיא אכן מכירה מקרוב את סניור ג'ובאני, וביררה בעבורינו את העובדות: מסתבר שאכן כך, השיער שמגיע מהודו, הוא שיער שנמכר בשביל הבודהה, ובכסף, יתכן, וכך יש להעריך, לא קונים בו שוקולד לאכילה, אלא חפצים לבית הטיפול ולבודהה – גם אם הפאנית אומרת לך שהשיער מגיע מאוקראינה, את יכולה לסמוך רק על המילה שלה. אין כל חותמת על אף פאה מאין מקורה, וגם אם הייתה, לכי תסמכי עליה שאין היא מזויפת. הרי אין "וועד כשרות" שיכול לחתום על כך.

הרב זאב שטיגליץ (ראש המחלקה למאבק במסיון ובכתות ב"לב לאחים"), אומר שגדולי הדור קבעו כבר בעבר כי בודהיזם, זו עבודה זרה בלי ספק – כיום הבודהיזם זו הדת הגדולה ביותר בעולם מבחינת מספר המאמינים ששייכים אליה, אף יותר מהנצרות! המרכז שלה הוא בעיקר בהודו ובטיבט – הרב שטיגליץ גם מאשר כי דרך עבודתה של הבודהה היא בכך שמנדבים למענה פירות, פרחים, נרות, צעיפים, וגם שיער. מעתה ברור הדבר שאלו הנכשלות בלבושי הפאות, גם מכניסים את העבודה זרה לביתם. רחמנא ליצלן!

נצטט עוד כמה ציטוטים מ"המשפחה":

"לצורך הכנת התחקיר עברו כתבותינו במספר סלונים, ובחנו פאות. בשוק הפרוץ של הפאות, כשאישי אינו מפקח עליו, כולם מבטיחים שהפאה היא מ"שיער אירופאי", וכאן

הגענו לשאלה טריויאלית ביותר: היכן היא אירופה?

צוות כתבות העיתון התקשרו ליבואניות פאות ברחבי הארץ והציגו עצמן כמתענינות ברכישת פאה.

הן ביקשו לדעת את מקור השיער של הפאה, והתשובות היו מגוונות. המקום "אירופה" חזר על עצמו בכל התשובות. כשביקשנו להתמקד בארץ אירופאית, נענינו בגמגומים, ולפעמים בתשובה מתחמקת. – מ"רויאל קאסטם", כפי שמכריזה הפרסומת, ענתה פאנית בכירה: "אם מישהו יאמר לך שהשיער של הפאות שהוא מייבא מגיע מאיטליה, הוא משקר!" הודיעה חד וחלק לכתבת, "אין מושג כזה של "שיער איטלקי". באיטליה לא מוכרים שיער, נקודה".

מאין מגיע השיער ???

כאן לא קיבלנו תשובה חד משמעית...

הפאנית תמי, שמייבאת שיער מאיטליה לטענתה, הודתה (לאחר שכתבתינו אמרה לה שאין זה יתכן שהשיער מגיע מאיטליה) כי השיער מגיע מ"אירופה ממקור סודי שאני לא מוכנה לגלות אותו, בגלל סוד מקצועי".

"מאיטליה אכן לא מגיע שיער", מסכימה גם גלית, יבואנית פאות, בעלת חברת "גלית איטליה". "כמי שחיה שנים רבות באיטליה, וקרובה לתעשיית השיער, אני יכולה להעיד על כך. השיער מגיע ממקומות שונים בעולם, שרחוקים מאירופה. אצלינו, למשל, השיער מגיע מהמזרח, והוא מעובד במפעל שלנו באיטליה, בנוסחה סודית ומיוחדת. הסגנון והעיצוב גם הוא איטלקי. – אנשים מנסים לתפוס אותי במילים "ממשיכה גלית", ולברר האם השיער איטלקי? אני מודיעה שלא! זה לא יתכן שהשיער מגיע משם! רק העיבוד של השיער הוא איטלקי, ונעשה באיטליה".

גם יבואן פאות ידוע שרבות קונות אצלו, וביקש שלא נזכיר את שמו, מודה שהשיער שהוא מייבא אינו אירופאי מאיטליה או ארצות אחרות באירופה. עד כאן מ"משפחה".

מסכם את הדברים הגאון הרב משה שטרנבוך בספרו "דת והלכה" (לאחר ששמע עדויות רבות מסוחרי הפאות): "והמסחר כולו עטוף בסודות... ומצוי שקשה לסמוך בזה על שום סוחר אפילו חרדי... חיים בהודו יותר מ-300.000.000 הודים, וכפי ששמעתי, העם שם עד היום! מדמיין שהכומר מקטיר את שערותיהם, ובלאו הכי אם היו יודעים לא היו מסכימים לגלחם! וזה הסיבה שהמוכרים או הממשלה מכחישים מהיכן מקור השערות, אבל הדברים ברורים ואמיתים!..."

וכאן באה השאלה הגדולה: אם לא יודעים היכן ומה מקור השערות, אם כן היאך רבנים נתנו עליהם הכשר...???

לצורך זה נציג בפניך אשה יקרה את העובדות הכואבות והמזעזעות דלהלן (הסיפורים והעובדות רובם ככולם נשמעו מכלי ראשון והינם אמיתיים לחלוטין כמו כל הסיפורים שנכתבו בספרינו זה).

רק לפני כן, ברצוננו לציין שאנו נתמקד בעיקר בשני הכשרים הקרויים: "שארית ישראל" ו"חניכי הישיבות" (של הרב ג.).

אנשי מקצוע ומסחר מעידים שכיום אפשר בכל העולם לזייף הכל תמורת חופן דולרים!! איזה ערך יש למסמכים המשוכתבים לפי דרישת המשווק???! – או להכשר הניתן, אם מעלימים מסמכים הנוגעים למקור השיער שבא מהודו...???

והנה כמה דוגמאות:

הסיפור הבא של נתינת כשרות ל"פאות אלי" הוא שערורייה ממדריגה ראשונה!! רבני "שארית ישראל" מינו אברכים לתת הכשר לפאות. האברך המשגיח החליט על דעת עצמו על נתינת הכשר ל"פאות אלי" כאשר אין לו ידע וכישורים המתאימים לפיקוח. האברך המשגיח טען שנעשתה בדיקת מסמכים יסודית במשך שעות רבות, והתברר לו ש"פאות אלי" אינו קונה שיער בהודו.

שליח אחר שנשלח להודו על ידי הגאון רבי ניסים קרליץ, העיד שנפגש בהודו עם אחד הקונים הגדולים בעולם של שיער עבודה זרה, יצרן בשם "גופטה" – והוא סיפר לשליח לפי תומו, ש"אלי" מרמת גן קונה שיער מאותו מתחם של העבודה זרה. כמו כן בראיון לתקשורת החילונית מלפני חצי שנה (וזה מצולם), סיפר "אלי" בכבודו ובעצמו, שהפאות שלו מיוצרות משיער הודי. ואף לקוחות "חרדיות" העידו ש"אלי" עצמו אמר להן שהוא נסע להודו לקנות שיער!!

אחרי לחצים רבים והבאת העובדות בפני "ועד הכשרות שארית ישראל", עוכב העניין לשבועיים ורק לאחר מכן הם נזכרו לדרוש מ"אלי" את הדרכון. הוא מסר דרכון עד שנת 95 ובו לא הופיעה נסיעה להודו. כעבור שבוע נוסף לחצו עליו מ"ועד הכשרות" שיביא את הדרכון החדש שלו, "אלי" שלח צילום של 80% מהדרכון בלבד והשאר לא נמסר לרבנים עד היום, הסיבה ברורה: יש מה להסתיר...

סוף הסיפור עצוב ביותר, ההכשר ל"פאות אלי" הוחזר.

"אלי המנצח" חזר לתקשורת החילונית והודיע חגיגית שבעד כמה שקלים "קנה הכשר מהרבנים".

סיפורה של זהבי:

ר. זהבי היה לה פירסום באינטרנט שיש לה שיער הודי – לאחר שעשו מזה רעש בציבור החרדי שיש בזה משום עבודה זרה, הזדרזה זהבי למחוק זאת וכתבה ארצות אחרות. – עובדה זו הייתה ידועה היטב ל"חניכי הישיבות" ואף על פי כן נתנו לה כשרות...!!

וכשנשאל "מפקח הכשרות" היאך יתכן לתת הכשר לאחת שמעידה בעצמה שיש לה שיער הודי?

השיב: "את הייצור האישי שלה היא עושה באוקריינה, ואת הפאות הקודמות שהיו לה משיער הודי היא רכשה מרייסנר מסלון הפאה, ואותם שמנו בקרטונים ולקחנו". וכששאלנו: "מי אחראי על כך שהפאנית זהבי החילונית לא תקנה בעתיד פאות משיער הודי ותגזור את התוית מהפאות ההודיות של רייסנר ותשים עליה את התוית שלה...? הרי לא יוכלו לעלות על זה לעולם?" השיב "המפקח": "אין דרך לעקוב אחרי זה, אולם אדם לא חשוד לעשות דבר כזה".

הבנת אשה יקרה??

בעולם המסחר החילוני מקובל שעושים הכל בשביל להרוויח כסף, וכאן מלמד אותנו המפקח "התמים": אשה חילונית חס וחלילה שתעקוף את מערכת הכשרות, היא לא חשודה לרמות בשביל לעשות כסף...

איזו ליצנות!!!

פאות "ורדה" ו"תקוה" קיבלו הכשר כפול: "חניכי הישיבות ו"שארית ישראל" – על אף שסוחר חילוני המשווק שיער בבני ברק, סיפר לפי תומו, שסלוני פאות אלו גם לאחר קבלת "ההכשר" המשיכו לרכוש ממנו שיער הודי!!!

ומה עם פאות צ. בנאי?

בתחילת הפרשה שהפאות באו משיער של עבודה זרה, התראיינה צ. בנאי הפאנית החילונית מכפר סבא, לעיתון ה"משפחה" ואמרה: "מבחינה מציאותית אין אפשרות לרבנים לפקח על מקורות השיער שלא יהיו מהודו, כי קל לשקר ולא שייך לתת הכשר בלי לתת אמון רב ביבואנים ובבעלי המקצוע. גם אם הוא (הרב) יסע איתי למקומות שונים בעולם ויראה את כל התעודות הוא לא מבין בשיער כמו בעלי המקצוע..." – צ. בנאי החילונית, על אף שהעידה על אפשרותה לעקוף גם פיקוח של רב צמוד, קיבלה הכשר מ"חניכי הישיבות ומשארית ישראל" גם יחד.

ואם חשבת שמצאו דרך לפקח עליה, יבוא הסיפור הבא ויטפח על פניך: תקופה מסוימת לאחר קבלת ההכשר הגיעו לכפר סבא בעל ואשה חרדים, שהיו בקשרי

ידידות (עקב קשרי מסחר) עם גברת צ. בנאי. הם נכנסו לחנותה ושוחחו עימה על פרשיית הפאות מהודו. תוך כדי שיחה, סיפרה להם בנאי שעדיין 80% מהשיער שיש לה הוא מה"מקדשים" בהודו.

עקב סיפור זה הזדעזעה האשה החרדית מאוד ואמרה: שיותר איננה מוכנה לסמוך יותר על שום הכשר... – בעקבות טענות קשות אלו, זומנה צ. בנאי למשרד "ועד הכשרות", היא כמובן הכחישה את הכל!! ואף הביאה עימה עדי אופי שיעידו עליה שהיא חילונית כשרה למהדרין(?!?) – דבריה התקבלו וההכשר נשאר...

לא שכחנו גם את פאות "גלית איטליה":

ביום שפורסם בו האיסור על שיער הודי – יצאו משווקי פאות "גלית איטליה" במודעות ענק בעיתונות החרדית – "הפאות שלנו לא מיוצרות משיער הודי רק משיער איטלקי".

אך מה התברר?...

שיש בית חרושת גדול באיטליה שקונה שיער מהודו ועושה עיבוד משוכלל עד שהשיער ההודי קרוב למראה ולמגע של שיער אירופאי. בכיתוב על הפאה נכתב "שיער אירופאי", להטעות את הקונות המשלמות כסף רב על השיער ה"אירופאי" המזוייף...

לאחר שהוחזקו פאות "גלית איטליה" כשקרנים ממדריגה ראשונה, עוד קיבלו הכשר מ"חניכי הישיבות" על כל הדגמים!!!

וכדי בזיון וקצף!!! (בידי המערכת ישנו סרטון של גלית איטליה רוכשת שיער בשוק הסיטונאי!!!)

אך זה לא מסתיים בכך!

היצר הרע לא טומן ידיו בצלחת, הוא רואה איך הוא הצליח בגדול להפיל רבבות רבבות של נשים חרדיות עם כל ה"הכשרים" המפוקפקים והתיאבון שלו רק גדל מרגע לרגע...

שמי לב אשה יקרה לעובדות הבאות (לקרוא ולהאמין!):

סיפור מדהים שמענו מתלמיד חכם ידוע, על פאנית חרדית שקיבלה הכשר גורף על כל החנות, וכאשר שאלה הפאנית הנדהמת (היא עוד הייתה ישרה): "מדוע קיבלתי הכשר על כל החנות, הרי יש לי סחורה משיער הודי שעליה לא באתי לבקש הכשר?!". ענו לה: שבמערכת ה"כשרות" הזדרזו כל כך במתן ההכשר, עד שלא הספיקו לשאול אותה אם יש לה פאות עבודה זרה בחנות...

עוד סיפור מזעזע:

פאנית חילונית שלא ביקשה מעולם כשרות, השאירו לה מ"ועד הכשרות שארית ישראל" הודעה בתא קולי ובו נאמר לה שמוכנה עבורה במשרדם תעודת כשרות חתומה. אם תבוא למשרד עם כסף, תקבל את התעודה.

יצרן מפורסם מעיד שאמרו לו מנהלי המפעלים בסין ובקוריאה: "הייתם צריכים להודיע לנו לפני שמגיע המשגיח, כדי שנסדר את המסמכים יותר טוב". רוב המפעלים לא היו צריכים התראה מראש, כי הבעיה עם השערות המגיעות מהודו כבר פורסמה לפני חצי שנה בעולם, ורוב בעלי העסקים שהבינו את הסכנה "סידרו" את המסמכים באופן שהודו לא יופיע בהם כלל. השמועות אומרות שגם המפעלים המעטים שלא דאגו לזיוף מראש, "הסתדרו" תוך כדי ביקור המשגיח, והוא נתן לעסק שלהם לעבור בשלום...
לא יאומן כי יסופר !!!

אשה יקרה!

סוף דבר: כל נושא ההכשרים על הפאות הוא חוכא ואיטלולא שאין כדוגמתו העושה צחוק מהנשים החרדיות התמימות שלא מעלות בדעתן שיש כאן זיוף שקר ורמאות ממדריגה ראשונה !!!
הדברים שהצגנו כאן הם ממש על קצה המזלג. ישנם עדויות רבות ועובדות רבות על כך ש"ההכשר" (אם בכלל ניתן לקרוא לו בשם זה) הניתן כיום על הפאות, הינו מזויף ובלתי אמין !!!

ועל כן הכריעו גדולי הפוסקים (לבד מזה שהשיער לכשעצמו הוא מושך ומגרה, שזה עוד בעיה הלכתית חמורה לא פחות !!!), בצורה נחרצת לאסור את כל הפאות !!! – עד כדי כך שהגאון הרב וואזנר כתב לבנו: "מי יודע אם גם זה (השימוש בפאות אלו) גרם להרבה מקרים גופניים ונפשיים בבתי ישראל".

בשנים האחרונות ישנה התדרדרות חסרת מעצורים בתחום הפאות (ובכלל בכל נושא הלבוש הנקרא "חרדי") אנשי עסקים משקיעים כסף רב והון תועפות בייצור ועיצוב הפאות. ישנם מפעלים גדולים בכל רחבי העולם שמעבדים ומייצרים פאות, – בהודו, סין, אוקראינה, הונג קונג, איטליה, ברזיל, ארגנטינה ועוד.

כמות השיער שיוצא בשנה אחת הוא: כ-1,533 טון !!! והנה כאשר נעשה חשבון: כל טון הוא 1,000 ק"ג, 1,000 ק"ג הוא משקל של 2,000 פאות לפחות) וכשנכפיל זאת ב-1,533 נקבל משקל של למעלה מ-3,000,000 פאות בשנה !!! שמתוכן 99 וחצי אחוז! מגיע לכל העולם, ומתוכן פחות מחצי אחוז נרכש על ידי המגזר ה'חרדי'.

כמובן הוא, שכל מטרת ייצור וקניית הפאות לא נועדה לצניעות אלא לטיפוח יופי האשה ולהפוך אותה עד כמה שיותר לראוותנית ובוולטת !!! איכות הפאות בשוק העולמי נמדדת עד כמה מצליחה היא להקנות מראה טבעי, מרהיב, גולש, מתעופף... עד כדי כך שמפעל שייצר בעתיד פאות סנטטיות מיושנות, יסגר מהרה על מנעול ובריה!

מחיר הפאות ה"טובות" המודרניות במראה טבעי בימינו, מגיע למחירים מטורפים של כ-3,000 דולר!!! (בשקלים למעלה מ-10,000 ש"ח!!!) וזאת משום שהפאות מיוצרות בהתאמה אישית: לפי היקף הראש, צבע הפנים, צבע העיניים והגבות, עם קרקפת ושביל בצורה טבעית כל כך עד שיקשה לזהותן אפילו מקרוב!!!

הפאה עשויה מרשת אשר דרכה מושחלות שערות (כעין רשת ריקמה). הפאות הרגילות והפשוטות עשויות בצורה כזו, שבכל נקב מושחלות כ-5 עד 7 שערות הנותנות לפאה עובי כלשהו, אך היום השכלול גדל – עד כדי כך – שמייצרים היום פאות עם רשת ניילון או משי שחוריהן קטנים מאוד (כעין נפה של משי) שבכל נקב, מחמת גודלו הזעיר, מושחלת שיערה אחת עד 3 שערות בלבד!!!

כתוצאה מכך כמות השיער קטנה באופן משמעותי והפאה מונחת נמוך וקרוב מאוד לראש, וכשהאשה חובשת פאה שכזו, קשה מאוד להבחין האם זוהי פאה או שמא מדובר בשערה הטבעי???

והרי ציטוט מעיתון המשפחה (אב תשס"ו):

בעידן ה"קאסטם", מקצוע הפאות כבר איננו מה שהיה פעם, צריך הרבה יותר ידע ומקצועיות, זהירות וידיים טובות על מנת לטפל, לגזור ולשמור על הפאה! – בשנים האחרונות, גברה מאוד מאוד המודעות ל"קאסטם", ומדובר בעליה של אחוזים רבים, גם האוכלוסייה גדלה ברוך השם, ועוד ועוד כלות ונשים רוצות רק פאות משיער אירופאי איכותי - דק, נעים למגע ומשובח מאוד. הביקוש העצום גרם לשוק להסתעף... זוהי מודעות שהולכת וגוברת עם השנים. גם נשים מבוגרות, "שגדלו" על טבעי מבינות ש"קאסטם" משתלם יותר...

כתבה אחרת בירחון חרדי, מסבירה כיצד פוגשת הבת טרם נישואיה את מצות "כיסוי הראש" בסלון הפאות, והרי ציטוט: "בסקירה אחת ארוכה מראים לה 150 דגמים מדהימים!!! מעוצבים בקפידה רבה, על ראשי הפאות. אין שיערה אחת מיותרת, הפוני, הגל... הכל מחושב. שם יתאימו לה את צבע הפאה לפי צבע העיניים והעור, והאורך והעיצוב לפי גובה מצחה וצווארה... הבת הצנועה ניצבת במרכז הסלון מסוחררת, הצבעים והעיצובים שובים את ליבה... היא עוד לא הספיקה לחזור לעצמה, והפאנית מתנצלת: "זה לא הכל, כל תקופה קצרה נכנסים למערכת 30 דגמים חדשים, נהדרים ומרהיבים עוד יותר...!"

פאות ה"קאסטם" ושאר הפאות, אשר בעבר היו שם נרדף לפריצות, ולא היו מצויות כלל אצל בני התורה אלא רק אצל קלי הדעת משולי המחנה, הפכו כיום לנחלת הכלל. רחמנא ליצלן!

מנתון סטטיסטי שנודע לנו עולה: שהיום לא פחות מ-80 אחוז מהצעירות החרדיות, רוכשות רק פאות 'קאסטם', בעלות ממוצעת של 6,000 ש"ח. וכן על זה הדרך, בשנים האחרונות, כל פירצה חדשה בתחום הפאות, מתחילה אצל המודרנים וקלי הדעת, ועם הזמן קונה לה שביטה בקרב נשות בני התורה...

מבהיל!!!

סיפר רב ידוע:

"בדברי בטלפון מכאן עם מי שמייצרת פאות בבורו פארק שבארה"ב, בניסיון להשפיע עליה שאסור לייצר פאות באופן שעל ידי זה נסתר מעיני הרואה שהיא נשואה ושערותיה מכוסות, השיבה לי 'שהלוא זהו כל החכמה והתבונה ביצירת הפאה שהאשה תדמה לבחורה רווקה', ועוד הסבירה לי 'שכאשר אומרים על פאה שהיא יפה מאוד, הכוונה בביטוי זה הוא שהלובשת אותה נראית כמו בחורה ממש'. ועוד סיפרה 'שהבת שלה הייתה נשואה כבר כמה שנים ובנה כבר היה בן 14 ואף על פי כן דיברו איתה על שידוך בחושבם שהיא רווקה'.

אמרתי לה, שלא תרומם ותשבח את עצמה בזה, אדרבה זה ביזיון והרמת יד נגד התורה וכמה מיאוס ועוול יש בזה".

תלמיד חכם אחד מלוס אנג'לס כתב, אודות פרסומי הפאות הארוכות והגולשות, המופצות באמריקה למאות ולאלפים עם 'הכשר' ידוע: "היה בזה גזר דין מוות לכל הצניעות, יש צעירות "חרדיות" באמריקה שכבר ניראות יותר גויות מהגויות עצמן, רחמנא ליצלן...!!!".

העיד מנהל בתלמוד תורה חשוב, שכל הלומדים בו הם בני יוצאי הישיבות הקדושות: "כאשר הגעתי לאסיפת הורים, הזדעזעתי מאוד מהפריצות של האמהות בפאות ובביגוד, "הרגשתי כאילו אני נמצא בדיזינגוף..."

רבנית חשובה מעידה בכאב כי לדאבונינו הפאות הפרועות כל כך השתרשו בציבור עד כדי כך שבנות קטנות שרצו לשחק ב"אימהות" פיזרו את שערן האסוף, על מנת להיראות בדיוק כמו "אמא" החובשת פאה...

וכן סיפר לנו אחד האברכים, שהבת שלו – כבת 6 – לקחה תיק קטן ותלתה אותו על כתפה, ואחר כך הורידה את הגומיה מראשה ופיזרה את שערה... ואמרה, "שהיא רוצה להיראות כמו הגננת שלה שהולכת עם שיער (פאה) פזור..."

סיפרה מורה בסמינר מאוד ידוע:

"כבר זמן רב אני מרגישה שהפאות המשוכללות של היום אין להם טעם וריח לצניעות... השקר הזה, להיראות עם פאה בדיוק כמו גילוי ראש ואף הרבה יותר גרוע מזה - ועוד

לחשוב שהראש מכוסה ואני צנועה! מוציא אותי משלוותי... מזעזע אותי...מי כמוני, בתור מורה ותיקה, רואה את הירידה הגדולה והחמורה אצל אותן מורות שאמורות להוות דוגמא אישית לתלמידות. איזה שיער מבריק ומושך, איזו טבעיות, הפאה שלהן מתעופפת ברוח ומתפשטת לצדדים יותר משיער הבנות. בושח וחרפה!
שוחחתי על כך עם מורות צעירות, הן אמרו לי: "מה את רוצה מהפאות היפות והטבעיות שלנו... תביני שלצעירות יש קו משלהן! לנו לא מתאים פאה יציבה, קצרה ומיושנת, כשל אשה מבוגרת... לנו יש פאות מיוחדות עם קו צעיר... אז מה קרה אם זה מודרני ומעט מושך עין, תמיד הדור החדש מתקדם עם הטכנולוגיה".

ואני שואלת: לאן הגענו???? לאן עוד נגיע 'בדגמי 2015'????!!
אם לא אוציא את הפאה הזאת מביתי, מה ימנע מהבנות שלי, לכשתגדלנה, להיסחף, כמו כולן, לפאות המושחתות – מחטיאות הרבים – של שנות ה-2015...!!!!!!".

אשה יקרה, החלק הכי מושך באשה במבט ראשוני, זה השיער! עשו על זה הגויים תוכניות רבות, וגם החילונים... יש תוכניות מוקלטות... עשו תוכניות שלימות רק על העניין הזה כמה שיער האשה הוא דבר שמושך וכמה שמשקיעים בו.

יש חנויות שלימות בחו"ל (הנמצאות בעיר הידועה כמרכז ה'סטרא אחרא') שהפאות שמוכרים שם לשחקניות ולדוגמניות הן ניראות יותר צנועות אפילו מהפאות של המורות של 'בית יעקב'!!!

במילים אחרות: מורה ב'בית יעקב' הייתה רוכשת משם – מאותן חנויות – פאה ללא כל פקפוק!!! – ושם, באותם חנויות, הם מוכרים את אותן פאות בהרבה מאוד כסף כיון שמטרת החנויות היא: למכור את הפאות כדי לייפות את האשה ולגרות יצרים!

וכי יעלה על הדעת שחנות שהמוכרים שם כולם גויים שטופים ביצרים אפלים ובמחשבות תועבה – רוצה למכור פאות שנועדו להצניע את יופי הנשים????!!

ודאי שלא! הם לא "חשודים" על כך!

סיפר מוכר אופניים:

"באה אלי פעם אשה אחת עם הילד שלה לתקן את האופניים... האשה שהייתה עם כיסוי ראש, לא נכנסה לחנות, דיברה בהכנעה ובכבוד – ממש כמו אשה צנועה – לא דיברה איתי פנים מול פנים היא הייתה עם הראש למטה... והביאה לי את האופניים של הבן שלה לתיקון.

אחרי כמה ימים האשה באה לקחת את האופניים... פתאום היא נכנסת לתוך החנות בחוצפה, מדברת בגאון עם ראש מורם בכזו פאה מהממת...!
בהתחלה לא קישרתי מי זאת. רק לאחר זמן פתאום נפל לי האסימון, זו הייתה אותה אחת!!!

היא באה לקחת בחזרה את האופניים של הבן שלה...
לפני כמה ימים היא הייתה מכוסה בכיסוי ראש כמו שצריך... ועכשיו לאחר ששמה את השיער של הפאה הנוכרית – המיוצר משיערן של נשים גויות – על הראש שלה, אוטומאטית נכנסה בה עזות, היא מסתכלת לי בעיניים, מדברת איתי פנים מול פנים במבט חודרני, בלי בושה, בלי הכנעה...!!! – זה הראה לי עד כמה ששיער הפאה משפיע על האשה!!!".

הסיבה לכך אשה יקרה, היא מצמררת: שהרי אם ניקח חתיכת איבר מהגוף ונחתוך אותה... מה יקרה לה? לאחר זמן מה היא תתבלה ותצטמק, מכיון שהיא עשויה מעור ועור מתבלה לאחר זמן. אך אם ניקח שיער מהגוף ונגזוז אותו... בשונה מהעור, הוא ישאר כמות שהיה לאורך שנים רבות!

ולמה זה כך? כי השיער נשאר עם היניקה שלו מהאדם שהוא היה מחובר בו – והיניקה ההיא משאירה אותו חי ומושלם לאורך שנים אף לאחר שנגזז ואינו מחובר בה עוד. מה שזה אומר: ששיער שהיה מחובר לאשה גויה, הוא נשאר עם היניקה שלו מהמוח של אותה אשה גויה... ועתה כשאשה יהודיה שמה את שערה של אותה גויה על ראשה, היא מקבלת בחזרה את כל השפעת היניקה של אותה אשה גויה אל גופה!!! - וזה נהפך לחלק ממנה, לחלק מאישיותה!!!

וזאת המציאות שאנו רואים בפועל, שהרבה נשים לאחר ששמות פאה על הראש... פתאום מקבלות עזות וחוצפה!!! אין להן את אותה בושה של אשה שמכסה את ראשה במטפחת לדבר בהכנעה, בראש מורכן, בכושה... וזאת משום שהשפעה של אותה גויה טמאה, עברה אליהן דרך שיער הפאה!!!...

מחריד!

הרבה נשים ובנות שואלות: "אם באמת אסור לפי ההלכה ללכת עם פאה, אם כן מדוע אנו רואות נשים רבות של אברכים ובני תורה, ואף נשים של רבנים וראשי ישיבות ומורי הוראה שהולכות עם פאות? איך זה יתכן שהבעלים שלהן מרשים להן ללכת כך...?".

תשובה לדבר: אותן נשים הולכות כך נגד רצון בעליהן!!!

זאת תופעה ידועה, לצערינו, שיש רבות מנשות הרבנים ואפילו רבנים גדולים מפורסמים שאומרות לבעליהן: "אתה חסיד ומחמיר אך אני מספיק לי להיות צדקת כשאר כל החרדיות שמקילות בזה...".

ניגש יהודי אחד ל'סטייפלר' וביקש ממנו שיתן לו היתר לפאה נכרית. ה'סטייפלר' סירב בתוקף להורות היתר בדבר.

שאל אותו הלה: "ומה עם נכדותיו של הרב היוצאות עם פאה נכרית?".
ענה לו ה'סטייפלר' בזה הלשון: "אל תיקח מהן ראייה כל עיקר, כי הן לא שאלו אותי כלל בזה!"

בשיעור שמסר פאר הדור הגאון רבי עובדיה יוסף בנושא הפאות, והורה שאסור ללכת עם פאה, קם אחד ממשתתפי השיעור ואמר: "איך כבוד הרב יוצא כל פעם נגד לבישת פאה נכרית, בעוד שהנכדות של הרב הולכות עם פאות?".

ענה לו הרב עובדיה: "הן יקבלו על כך גיהנום... אתה רוצה גיהנום גם לאשתך ולבנות שלך?!!...".

פעם נשאל ראש ישיבה אחד מפורסם, מדוע אשתו הולכת עם פאה, והלוא אנחנו יודעים שהרב נגד לבישת פאות?
ענה להם הרב: "תאמינו לי... אך מה אעשה שאשתי לא שומעת לי? היא הולכת כך נגד רצוני!".

סיפר דיין מבני ברק:

"נשים רבות אומרות שמכיון שאשתי לובשת פאה סימן שזה בהסכמת. אך יעידו שמים וארץ שאין תפילת שמונה עשרה אחת שאני לא בוכה לה' שתעבור למטפחת".

סיפרה אשה מחוג מסוים של חסידות:

"אני אמא למשפחה ברוכת ילדים, ובחסידות שלנו כולן הולכות עם פאות כולל אשת הרבי שליט"א. לאחרונה נזדמן לי ללכת לכנס נשים בו שמעתי דברים שלא ידעתי בקשר לפאה. ומאז החלטתי: 'עד כאן! אינני יכולה לרמות את עצמי'... והחלפתי מפאה למטפחת! בתחילה בעלי אמר לי: "איך אפשר לעשות דבר כזה, הרי אשתו של הרבי בעצמה הולכת עם פאה?".

הוא החליט לשאול את הרבי שליט"א על כך. הוא חשב שהרבי יורה לאשתו לחזור מיד לפאה. להפתעתו אמר לו הרבי: "עליך לערוך סעודת הודיה לה' על שזוגתך עשתה דבר כה חשוב!".

אם כן אנו רואים שאין לקחת דוגמא וראייה מאף אשה תהיה אשר תהיה; בין אם היא אשת רב או שהיא מורה בסמינר או אפילו רבנית בעלת שם ואף אם היא מדריכת כלות

או מרצה בכירה לנשים – צריך לדעת שבדבר הזה הן אינן עושות לפי ההלכה! ואין ללמוד מהן בשום פנים ואופן!!!

ישנן בנות בסמינר הרואות במורתן את הכל! הן מקבלות ממנה חיזוקים רבים והשקפות טובות והיא אף נחשבת בעיניהן מודל לחיקוי... הכל טוב ויפה... – עד הצניעות! אף שיתכן שאותה מורה בסמינר צדיקה ויראת שמים בעלת לב זהב ומידות טובות... אך כל זה אינו אמור להיות מודד כלל וכלל לגבי עצם איסור הליכה בפאה ובבגדים צמודים של אותה מורה נערצת, ואין היא יכולה לשמש דוגמא לבנות בשום אופן!!! – צריך לדעת שבנקודה הזו, לצערינו, היא טועה! ובגדול!

כנס מיוחד למורות 'בית יעקב' בשנת התשנ"ז התבקשה אחת המורות החשובות לשאת דבריה, וכך היא אמרה:

"סיפרה לי חברה בכאב לב, היא הרימה אלי טלפון, ואמרה לי: "אני מוכרחה לשתף אותך בחוויה מאוד קשה שחוויתי השבת"... היא רעדה כולה.

"זה היה ליל שבת חורפי ארוך, גמרנו את הסעודה ונשארתי עם בנותיי בחדר, הבנים הלכו ללמוד. הבנות לקחו את פאתי ומדדו אותה לראשן... ערב של חוויה בין אמא לבנות.

פתאום אומרת אחת הבנות: "את יודעת אמא, לי לא תהיה כזאת פאה"

שואלת אותה חברתי: "נו, ואיזה פאה תהיה לך?"

אז היא עונה: "אמא, אל תדאגי! זאת תהיה פאה צנועה, אל תדאגי! אבל פה" – והיא

מתארת את השיער הקדמי של הפאה – "יהיה יותר ארוך"

שואלת אותה חברתי: "למה לך?"

היא עונה: "כדי שאני אוכל לעשות כך"... היא עשתה תנועה כזאת שמעיפה את כל השערות אחורה

"אולי תגידי לי ילדתי המתוקה, מאיפה למדת את זה? את הרי לא ראית אותי עושה כך

אף פעם?"

עונה לה הילדה: "אמא, כך עושה לנו המורה כל היום בכיתה!!"...

מספרת המורה: "בוכה לי חברתי, אני כל החיים עמלה להחדיר בבנות שלי את הצניעות

הנכונה של בת ישראל... והבת שלי בסך הכל בכיתה נמוכה וכבר חולמת להיות אשה עם

פאה לראשה כדי שהיא תוכל להעיף את שיערה לאחור ולצדדים...!!!"

סיפרה ילדה מבית יעקב, ששיעור אחד החליטה לספור כמה פעמים עושה המורה את

התנועה הפרוצה הזו והגיעה ל178 פעמים תוך שיעור אחד!!!

סיפר לנו אברך שאשתו מורה בבית הספר של "שובו", ששמעו שם את אחד הילדים קורא

למורה בשם של שחקנית חילונית מסוימת, וכששאלו אותו מדוע הוא קורא לה כך? הוא

סיפר שכשהורים חזרו מהאסיפת הורים, הם אמרו שהמורה בפאתה ובלבושה הצמוד דומה מאוד לשחקנית זו בתסרוקת שלה... ומאז הם קוראים לה בשם של אותה שחקנית, רחמנא ליצלן!

מורה אחת התלוננה, בפני המפקחת: "למה אוסרים כל כך הרבה דברים? מה הבעיה בחציאת הקצרה ומה הבעיה בחולצות שאסרו אותם, מה יש בזה?"
שאלה אותה המפקחת: "תגידי, איפה למדת?"
היא ענתה לה: "בסמינר וולף"
שאלה אותה: "תגידי, ואיך נראתה המורה שלך, האם כמו שאת נראית?"
היא ענתה: "לא, בוודאי שלא! המורה שלי נראתה כמו המורה שם בסמינר וולף"
ענתה לה המפקחת: "את ראית את מורתך כמו שהיא נראתה אז ולכן את היום נראית כך ולא יותר גרוע מזה, אבל האם חשבת איך תיראה תלמידתך בעתיד כשתראה אותך כמו שאת נראית היום...!!!!!!".

איך יכולה מורה בבית ספר חרדי למסור שיעור עם פאה ששיערה פזור, ולדרוש בו זמנית מהבנות ללכת בצניעות כשהשיער אסוף??? וכי מה אנו חושבים, שהבנות עד כדי כך טיפשות??? הן כאלה "עיוורות" שלא רואות מה שקורה באמת???

אחד מגדולי ישראל באותו כנס שנערך למורות ומחנכות בנושא הצניעות, אמר: "היום שמעתי ממורה שאמרה שהיא דיברה עם בת אחת בבית ספר עממי על כך שהיא הולכת עם בגד כזה וכזה הנוגד את צניעות הלבוש, והבת ההיא אמרה לה: "מה רוצים ממני? המורה הזאת והזאת הולכת כך בדיוק כמוני...". - נו... אם זה המצב בסמינרים, מה כבר אפשר לומר לאותה בת...?".

שחה רבנית אחת חשובה מירושלים:

"לאחר שנים רבות בהן תמיד הלכתי בפאה, התבקשתי להשתלב ולעזור בניהול 'בית יעקב' באיזור מסוים. באותו מוסד היו תמיד הבנות מצייקות לי שוב ושוב... הן היו אומרות לי: "את לא צדיקה, איך את הולכת עם שיער... את בכלל לא צדיקה...".
"באחד הימים", מספרת הרבנית, "הגיעה קבוצה של נשים תימניות מראש העין, והרבנית שעמדה בראש הקבוצה איך שראתה אותי עם הפאה, "שפכה" עלי דברי מוסר נוקבים: "הייתכן שאת בתור מנהלת אחראית לעשרות ומאות בנות, תלכי בכזאת פריצות????! וכי אינך יודעת עד כמה הפאה היא פשוט ההיפך הגמור מצניעות??! מה תלמדנה הבנות ממך, איזה חינוך הן תקבלנה...????!!". דבריה חדרו עמוק לליבי.
לאחר זמן בעלי עיין בספר העוסק בנושא, וראה שם ראייה חותכת שהפאה אסורה לגמרי!!! הוא קבע באופן חד משמעי: "מהיום רק מטפחת!". (אגב, המדובר הוא בפאה ישנה של פעם).

סיפר אברך אחד:

"שמעתי מאשתי שלמדה בשתי סמינרים של 'בית יעקב', שאמרה לחברתה שהיא התחזקה רק מהסמינר הראשון ולא מהשני, משום שבסמינר הראשון היו מורות צנועות ללא פאה ולבושות בצניעות ולכן יכלה לקבל מהן. אבל בסמינר השני אף שהיה להן שיעור קבוע בהלכות צניעות עם המורה על פי הוראת גדולי ישראל, היא לא יכלה לקבל ממנה כלום! ולא נכנסו דברי המורה לליבה! כי איך היא יכולה לקבל ממנה בעוד היא – המורה עצמה הולכת בפאה ובגרביים שקופות...!!!

ויותר מזה, אומרת אשתי, שכשהגיעו בשיעור להלכה שעל הגרביים להיות אטומות לגמרי, העירו לה הבנות, שהגרביים שלה שקופות. היא ענתה להן: "גם אני צריכה להתחזק".

וכשהבנות המשיכו לשאול אותה: "מדוע אין בחוברת של ההלכות שום התייחסות לאיסור לבישת הפאה הנכרית?". – היא לא ידעה מה לענות להן...

אומרת אשתי: "אם אלו המורות של בנותינו, שהן היחידות שיכולות ללמד ולהראות דוגמא חיה של צניעות לבנות ולהחדיר בהן יראת שמים, איך יוכלו הבנות לשמור אחר כך על צניעותן???"

ממי נשאר להן ללמוד, אם לא מאותן מורות...!!!!!!".

וכפי שהעידה אשה אחת באומרה: "אני אשה כבר בגיל 50 ומעודי לא שמעתי על איזה צל של איסור בחבישת פאה, גם לא מפי מורות, מחנכות ומדריכות בכל הכיתות והסמינר - הדבר היה בעיני גלאט כשר למהדרין! לאחרונה נודמן לי לקרוא בעניין זה ולתדהמתי נתגלה לי שהפוסקים אוסרים את זה באופן חמור ביותר!!! המידע הזה שנחשפתי אליו כבר עשק את מנוחת נפשי ולא הרפה ממני עד שהגעתי לכלל החלטה, מה לי להסתבך בדבר חמור כזה של איסורי תורה??!"

רצתי מיד לקנות מטפחות לפני שהיצר יתגבר עלי...

אך מדוע לא מעוררים בסמינרים על חומרת הדברים?

מדוע בת צריכה לצאת מהסמינר בפאה טבעית וגולשת... כשאין מי שיעורר אותה על כך שהיא עוברת על איסורי תורה?

מה אשמה הבת המסכנה על כך שהיא לומדת בסמינר ואינה מודעת לחומר האיסור האיום והנורא???

והדברים נוראים!

ברצונינו להתייחס לעובדה די כואבת ומצערת, שלצערינו הולכת ותופסת תאוצה בזמן האחרון:

המדובר הוא לגבי בנות בשידוכין היוצאות להיפגש עם בחורי ישיבות. הרבה מאוד מהבחורים רוצים שהבחורה אחרי החתונה תלך עם פאה, וזה אף אחד התנאים העיקריים שלהם כדי לגמור את השידוך... הבחורה אמנם כבר קבעה לעצמה מראש שהיא איננה רוצה ללכת כלל עם פאה, אך מופעל עליה לחץ כבד מהבחור הגורם לה דילמה קשה להמשך הקשר?

(וזה חוץ מהלחץ הכללי של החברה... שכל חברותיה לאחר חתונתן הולכות עם פאות ולה קשה מאוד להיות שונה מהן).

אכן, זוהי תופעה כאובה מאוד. הדבר היחיד שמוטל עליה לעשות במצב כזה, הוא: לחזק את עצמה בבטחון בה' יתברך ולהתפלל אליו מעומק הלב: "רבונו של עולם, אני רוצה לעשות רצונך באמת וללכת אחרי החתונה בכיסוי ראש מלא, אנא ה'! שלח לי את זיווגי האמיתי בן תורה המקפיד על ההלכה שאיננו חפץ בפאה הנכרית...". כך תפנה אל ה' יתברך ותשפוך את ליבה בדמעות ורתחות, ואז בוודאי ובוודאי שתפילה כזו היוצאת מלב נשבר תיענה והיא תזכה בבן תורה אמיתי ירא שמים!

במשך הפגישות יתכן ויהיו בחורים שיענו על כל דרישותיה וימצאו חן בעיניה, והיא תחליט שזה אכן הבחור שהיא חיפשה... אך כאן עליה להיזהר לבל תפתח תקוות שווא שזהו אכן זיווגה האמיתי.

עליה להיערך בראש ובראשונה מבעוד מועד לשאלה העיקרית מכל: מה דעת הבחור בנושא הפאות? עדיף לברר זאת בבירורים המוקדמים, ולא לחכות לפגישות שאז כבר היצר עובד !!!

והיה, אם תגלה שהבחור רוצה שהיא תלך דווקא עם פאה והוא מתעקש על כך ואיננו מוכן לשמוע כלל על כיסוי ראש במטפחת...

עליה לעזוב את השידוך הזה מיידית! - חד משמעית! - זה לא הבחור שלה !!!

שיגידו עליו את כל השבחים שבעולם; כמה שהוא למדן, ירא שמים, בעל מידות טובות, בעל חסד וכו' וכו', צריכים לדעת שאין להקים בית עם בחור שאיננו רוצה לקיים את רצון ה' יתברך!

(ומה גם שהיום אין את הפאות שהיו בעבר. כל הפאות היום גם הסנטטיות, כולן במראה טבעי מבריק וגולש, מתנופפות ברוח... ואם כן הפאה של היום איננה עונה לדרישות ההלכה כלל וכלל! גם לדעת המתירים !!! - ומה עוד שהמציאות מורה מתוך הניסיון שלאחר החתונה הביגוד הולך ומשתלב בהתאם לפאה עד כדי כך שזה גובל בפריצות נוראה ממש !!!)

לחיוזוק הדברים נצטט לך מדבריו של פאר הדור מרן הגאון הרב עובדיה יוסף: "לצערינו הרב אני שומע כמה בנות צדיקות שרוצות דווקא לכסות את ראשן במטפחת או בכובע. והבחורים, אברכים של ישיבה, אוי להם... מחללים שם שמים! דורשים מהבחורות האלה שלא ישתדכו איתן עד שיבטיחו שהן ילבשו פאה נכרית, איזה בחורי ישיבות אלה?! עמי הארץ, בורים, רשעים!!! אוי לו לבחור הזה הוא רשע, חוטא ומחטיא, אלו שעושים דבר כזה... זה לא ירא שמים! לא שווה התורה שלו כלום!... כל מעשיו מושחתים...!!!".

וכך פורסם באחת הישיבות החשובות ב'בני ברק': תודה לה' יתברך השתדלנו אצל בחורי הישיבה הי"ו, שיהא תנאי ראשון בשידוכין שהכלה לא תלך בפאה, ואם לאו, לבטל את הקשר לגמרי. וברוך ה' רובם ככולם עשו והצליחו...

קבוצת נשים המשתייכות לארגון מסוים החליטו לבדוק את כל הנושא הזה מקרוב, וכך עולה מדיווחן:

"לאחר בירור ראינו שאצל נשים רבות הבעל הוא הדוחף לפריצות הפאות!!! אולי משום מה לא מקדישים בישיבות מספיק תשומת לב לנושא חשוב זה ולכן הבחורים טועים שצריך אשה יפה גם ברחוב. פאנית אחת אמרה לנו בשם לקוחותיה שהבעל רוצה אשה יפה ברחוב (איננו מבינות מדוע ברחוב ולא בבית?) והתוצאה היא: שהאשה לאחר חתונתה עונה בהצטדקות לשואלות: "ככה בעלי רוצה... זה מה שהוא מבקש!"...

ולא רק שאין היום שום עידוד להדר במצות כיסוי ראש שתהיה בתכלית הצניעות, אלא אף להיפך!

ישנם רבים מראשי הישיבות ומהמחנכות, המדריכים את החתן והכלה ללבוש מה שיותר בגדים מושכים ומגרים והכל בטענה שרק כך יהיה שלום בית. והתוצאה? - ההיפך! חוסר שלום בית!!!

על כיסוי ראש במטפחת, הס מלהזכיר! זה כבר מוקצה מחמת "מיאוס" ומוקצה מחמת "איסור".

ובסמינרים מחנכים גם את הבנות שאימותיהן חובשות מטפחות מדורי דורות, ואף לבנות ספרדיות ותימניות שרק 'פאה' זו הדרך של בני תורה.

שדכניות אמרו לנו שהרבה שידוכים אצל כל אותם בחורים ובחורות נתקעים או מתבטלים כבר בהתחלה, וכל זאת בגלל שאחד הצדדים רוצה דווקא פאה נגד מנהג אבותיהם מדורי דורות!!!".

התדרדרנו עד כדי כך – שהכל כבר נהפך להיות הפקר אחד גדול!!!

אנו רואים נשים רבות שמעידות בכאב לב, שהן פוגשות את חברותיהן לאחר שנים שלא ראו אותן מאז הן למדו יחדיו בסמינר, כשהן לבושות ממש בפריצות נוראה שאין לשער

ואין לתאר... ממש כמעט כמו נשים חילוניות!! והכל מתחיל לאחר החתונה "בזכותו" של הבעל היקר (כמובן לא בכל המקרים...)
 הבעל רוצה שהיא תלך עם פאה טבעית... ולאחר מכן החצאיות מתקצרות, ולאט לאט החולצות הופכות לנצמדות, וגם את ידה היא לא טומנת בצלחת האיפור והתכשיטים... והתוצאה:

"אשה חצי חילונית"!!!... שכך היצר הרע אומר לאדם: היום עשה כך, ולמחר עשה כך... עד שאומר לו לך עבוד עבודה זרה... והוא הולך ועובד!!!

שלא לדבר על מכת הגירושין שפשתה כאש בשדה קוצים אף בציבור החרדי – כתוצאה מאותם פאות שחצוניות ומאותו לבוש פרוץ מתירני...

וכפי שסיפר הרב רפאל זר:

"אשה אחת הגדילה לשאול אותי ואמרה לי: "כבוד הרב, למה אצלכם לאחר שלוש פגישות מתחתנים? זה לא ככה... צריכים להספיק להכיר... למה אתם מתחתנים כל כך מהר?". אמרתי לה: "כמה זמן צריכים להכיר לפי שיטתך? 8 שנים? אני אוכיח לך שזה סתם שטויות! משום ש-8 שנים הם חיים יחדיו, מתחתנים, ולאחר חודש מתגרשים! זה מה שקורה אצל החילונים בדרך כלל! – אבל אצל החרדים, כמו שאת אומרת, לא מכירים ובכל זאת נשארים!".

היא אומרת לי: "כן, אתה צודק! פעם זה היה ככה, אבל היום אחוז הגירושין גבוה גם אצל החרדים!".

אמרתי לה: "אני לא מטאטא שום דבר מתחת לשטיח, ואומר לך: את יודעת למה זה? כי הרבה בתים של חרדים היום לצערינו הם חרדים למראית העין! בפנים הם לא חרדים! הנשים מתירות לעצמן ללבוש חצאיות קצרות עד הברך וחולצות נצמדות... הן מעיזות ללכת עם פאות הניראות כשיער ממש לכל דבר!!! – אם כן מה הפלא שאחוזי הגירושין גבוה בשנים האחרונות אף בציבור החרדי????!".

סיפר אברך יקר:

"נפגשתי עם בחורה אחת שרצתה פאה.

שאלתי אותה: "למה את רוצה פאה?".

היא אומרת לי: "תראה, אמא שלי הולכת עם פאה, אחותי הולכת עם פאה, גיסתי הולכת עם פאה, חברות שלי... למה שאני לא אלך עם פאה??".

אני אומר: "אבל זה אסור!".

היא עונה: "אתה לא תבין את הצורך הזה שיש לכל אחת להיראות יפה!".

אמרתי לה: "בואי נעזוב רגע את ההלכה בצד, נניח שפאה זה מותר, תגידי לי בבקשה: בשביל מי את צריכה להיות יפה? בשביל הבעל? או בשביל ההוא שבחוצץ? – למה אני

צריך ללכת עם אשתי ברחוב ואני אמור 'לאכול את הלב' כל פעם שגבר אחר מסתכל עליה...??!" או לגרום לגבר אחר ברחוב לאכול את הלב מצער או מקנאה...

אברכים בוכים על כך שגברים "זורקים" לנשותיהם ברחוב ובעבודה כל מיני מילים... על איך שהיא נראית... ועוד כל מיני דברים נוראים שאי אפשר להעלותם על הכתב!

פלא שאחר כך מתפרקים בתים שלמים ומשפחות שלימות...???

אלו הן עובדות בשטח!

לכן בת יקרה! טרם היותך נפגשת עם בחור, התנאי הראשון שלך צריך להיות שאת הולכת לאחר החתונה עם מטפחת ראש. ואם לא עוברים את השלב הזה להודיע מראש שלא ממשיכים את הפגישה! תד וחלק!!! זה חוסך בהמשך הקשר הרבה צער וכאב... בחור ובחורה יכולים להיפגש ארבע וחמש פגישות, מגלים שיש הרבה מכנה משותף עד שנקשרים זה לזה, ואז לבסוף הכל מתפוצץ... הבחור רוצה פאה ולא כובע! והבת נשברת מכך ומתאכזבת (או במקרה הגרוע, היא מחליטה להתפטר ולעשות את רצונו ללכת עם פאה).

הגאון הרב בן ציון מוצפי פעם דיבר בנושא זה, וכך הוא מספר: "עיניי ראו ולא זר. היה לי ידיד נעורים בחור תלמיד חכם אשר שבר שידוך פעמיים, מכל מיני סיבות, והיה לו מזה צער גדול עד כדי דיכאון, ה' ירחם. והנה באו אליו והציעו לו הצעת שידוך מפוארת, בת תלמיד חכם ועוד שאר מעלות טובות, אך היה לה תנאי אחד, שרצונה ללכת עם פאה. הוא בא להתייעץ איתי. אני חשתי להכריע במקרה כזה והצעתי לו: "בוא נעלה לראש הישיבה הגאון הרב בן ציון אבא שאול ונשאל אותו". ראש הישיבה שמע את השאלה ומיד פסק, "חס וחלילה! אי אפשר להתפטר בעניין זה בשום פנים ואופן! אני מברך אותך שתזכה בעזרת ה' לשידוך עם בחורה צדקת ותרווה רוב נחת..."

הבחור ויתר על השידוך ההוא. זמן קצר לאחר מכן זכה להקים בית נאמן, עם בת ישראל המכסה ראשה במטפחת צנועה."

ואשר על כן צריכים להיזהר מאוד בזה ולהיות חכמים כדי לראות את הנולד בטרם עת!

ישנה עוד נקודה מעשית חשובה עד מאוד, שצריך להקדיש לה תשומת לב מרובה: הגמרא אומרת, שאין מזווגים לו לאדם אשה אלא לפי מעשיו. כלומר אם אותו אדם הוא צדיק הוא יזכה באשה צדיקה, ואם הוא רשע הוא יקבל אשה מרשעת. כך לכאורה הסברם הפשוט של הדברים.

אולם רש"י הקדוש מסביר מעט שונה, וכך הוא אומר:

“צנועה” מזווגים לצדיק ו”פרוזה” מזווגים לרשע !!

בדבריו אלו גילה לנו רש"י סוד נפלא מה נקראת “אשה צדקת”:
 בעוד שאצל האיש בכדי להיקרא “צדיק” המודד הוא להרכבות בזכויות כמה שיותר, שזה
 אומר: ללמוד תורה יומם ולילה, לקיים מצוות ומעשים טובים, לעשות חסד עם הזולת
 וכו' וכו', וכן חס ושלום להיפך כדי להיקרא “רשע”...
 אצל הבת המודד בצבירת רוב זכויות הוא אחר לגמרי: האם היא צנועה או לא !!! אם
 היא צנועה היא מוכתרת בתואר “צדיקה” והיא זוכה לבעל תלמיד חכם צדיק וירא שמים
 אמיתי! ולהיפך, אם היא מתנהגת בפריצות היא נקראת “רשעה” והיא תקבל בעל בהתאם
 לרמה הרוחנית שלה !!!

מדהים ממש!

מעשה היה בתלמידה מצטיינת שלמדה בסמינר חרדי לבנות. והנה בימות החופשה נקלעה
 התלמידה לבית קרוביה שהיו רחוקים כרחוק מזרח ממערב מהקו החינוכי של הבית ושל
 הסמינר. ההשפעה על התלמידה הייתה קשה. רוח הרחוב פגעה בה לרעה...
 בתחילת שנת הלימודים החדשה, שבה התלמידה אל ספסלי הלימודים. אך רוחה בל עימה.
 השטויות והליצנות שפיעפעו בה, הספיקות שכרסמו בה “מקסמי” הרחוב ששבו את ליבה,
 היו כבדי משקל. להנהלה נודע כי היא נרשמה מיוזמתה לבית ספר גרוע ביותר מבחינה
 רוחנית והיא עומדת לחולל שינוי גדול לרעה באורחות חייה.

התלמידה הושעתה מהסמינר ואחת המורות קראה לה לשיחה. התלמידה הגיעה. היה בה
 רצון לשמוע, וסקרנות רבה לראות איך יגיבו? ... מה יאמרו? ... כיצד ינסו לשכנע אותה
 שלא לסטות מדרך התורה הקדושה ומדרך אימותינו הקדושות?

המורה התייגעה שעה ארוכה להוכיח לתלמידה עד כמה היא טועה. עד כמה היא מסכנת
 את עתידה.

היא סיפרה לה על מקרים דומים וסופם העגום. אך הכל נפל על אוזניים אטומות. הבת
 הודתה: “כבר שמעתי כל מה שלא צריך לשמוע, ראיתי כל מה שלא צריך לראות, אין לי
 מה להפסיד יותר, אין בידי החברה הקלוקלת אליה אני אמורה לעבור בכדי להשחיתני
 יותר!”

ליבה של המורה נחמץ בקרבה. כל כך חבל! הזדמנות אחרונה לדפוק על דלת עיקשת
 עומדת להישמט: מצח נחושה, עזות פנים, לבוש פרוץ וצעקני... אין תקוה. התלמידה קמה
 ממקומה. אות לסיומו של ניסיון אחרון. המורה קמה אף היא בצער רב מניעה ידיה ביאוש...

ובעוד שהתלמידה פונה לצאת מחוץ לשערי הסמינר לצמיתות, אומרת לה המורה משפט אחרון: "אני רוצה שתדעי רק דבר אחד! היום הזה, עומד בחור ישיבה לגלוש מן הדרך ולפרוש מן המסגרת הישיבתית ישר לרחוב...!!!"

הבת נעמדה מסומרת למקומה, המומה ממה ששמעה: "מה זאת אומרת? מה הקשר בין איזה בחור שמתדרדר לבין מה שאני החלטתי לעשות? ובכלל, מנין המורה יודעת על מקרה כזה???" – שאלה בתדהמה גוברת והולכת.

ענתה לה המורה בקול חד וכואב: "אדם מחזר אחרי אבידתו – האיש מחזר אחרי האשה, כשאת היית במסגרת חינוכית טובה ועלית והשתפרת מיום ליום, גם החלק השני שלך – ה"פלאגא גופא" – היה מוכרח גם הוא להתעלות. כדי שבכוא היום, בו יפגשו שני חלקי הנשמה שלכם, תהיו שניכם את והוא באותו רובד רוחני פחות או יותר. אבל אם אבדתו של בן זוגך נופלת לרפש – אם את יוצאת לרחוב... אז תדעי לך שגם הוא יצטרך לרדת ברוחניות ולשקוע בזוהמה... כדי לפוגשך לאחר מכן!!!".

התלמידה נפרדה בדממה מן המורה.

יומיים בלבד חלפו. התלמידה מגיעה לבית המורה. פלא, האם זו אותה תלמידה שהייתה פה לפני יומיים? היה קשה מאוד להשוות בין שתי הדמויות; רצינות נסוכה על הפנים, השפתיים מכווצות בכאב, המצח חרוש חריצי מחשבה, כתמים מתחת לעיניים המעידים על חוסר שינה...

"הכנסי, שבי", הזמינה אותה המורה.

"המורה, שינוי של 180 מעלות חל בי! אני מבקשת לשוב כתלמידה מן המניין!".
ההכרעה הייתה קשה.

אחריות לשלומן הרוחני של 34 בנות, מוטלת על כף מאזניים.

"מה השתנה ביומיים האלה?" – דרשה המורה לדעת. היא נסתה לחקור ולרדת אל עמקי נפשה של אותה בת היושבת מולה, אך לשוא! לא היה נראה כל שינוי מהותי בהשקפה, בחשיבה או במעשה. מנין שהשינוי הוא באמת פנימי ואמיתי ולא חיצוני ומזויף?? – 'כיצד תיקנו יומיים בלבד חודשים תמימים של הרס??' התקשתה המורה להבין. היה קשה מאוד להחליט. מצד אחד ישנה אחריות על נשמה יהודית המתדפקת לשוב בחזרה, אולם מצד שני לא פחות אחריות כבדת משקל הייתה על כיתה שלימה... מה עושים?

"אחשוב מה ניתן לעשות בעבורך". סיימה המורה את השיחה המתישה. המורה ליוותה את תלמידתה אל הדלת. ואז נפלט משפט מפי התלמידה: "המורה מה קרה עם אותו בחור, הוא כבר נשמת מהישיבה?".

נגלה הסוד!

כעת הבינה המורה מה התחולל בנפשה של הנערה שממולה. כל עוד חשבה הבת, כי היא אדם עצמאי ואחראי לגורלו, הסכימה לסכן את עתידה. אך כשניצבה בפניה העובדה, כי את דרגתו הרוחנית של בן זוגה היא קובעת – היא אחראית להתעלותו ביראת שמים ובמידות טובות או ירידתו לשאול תחתית... – זה היה יותר מדי בעבורה, זה מה שהכריע את הכף לשוב לתלם.

זכרי! אינך אדם בודד! יש לך אחריות על שניים! כל מאמץ שלך להתעלות ברוחניות על ידי הקפדתך בצניעות; בחצאיות רחבות, בגרביים אטומות, בהתרחקות קיצונית מכל המודה הקלוקלת שישנה היום ברחוב, ומכל מיני פלאפונים או אייפונים לא כשרים, ומהמחשב והאינטרנט... - הוא עמל המניב רווח כפול!!! נפשך נעשית נעלית יותר אצלך ואצל בן זוגך העתידי שלך!!!... כדאי להתאמץ!

אחד הדברים הכואבים והמזעזעים שיש היום בדור הוא, שיש כאלה הטוענים שזה לא צורה והנהגה של "בני תורה" ללכת עם מטפחות וכובעים, זה שייך לחזרות בתשובה... לסבתות... לאלו מ'מאה שערים'... זה נתפס בעיניהם כאיזה דבר חריג ומוזר... – אבל "בני תורה" ה"חרדיים" מבטן ומלידה שהתחנכו בישיבות ובסמינרים, הם טופחים לעצמם על השכם... הפאה היא הסמל שלהם! היא מושא גאווה... על אף שהאשה הולכת עם פאה טבעית חלקה ומבריקה בלבוש קצר וצמוד אופנתי... ממש בניגוד הגמור להלכה!

איזה אבסורד!!!

ואם לא די בזה, ישנם שהגדילו לעשות עוד יותר וטוענים שאפילו "מצוה" יש בדבר! להיראות טוב, יפה ומושכת, כדי לתת לאשה תדמית אישית והערכה עצמית גבוהה! ה' ירחם ויציל!

חכמינו זכרונם לברכה אומרים: "שאם אדם עבר עבירה, הוא מרגיש עם זה גרוע. אך אם הוא חזר על העבירה פעם שניה, היא נעשית לו כהיתר". אמר הגאון הרב מלצר, שאם הוא עשה אותה פעם שלישית הוא חושב שזה כבר מצוה. בפעם הרביעית, הוא חושב שזה מצוה מהודרת. פעם חמישית זה לא פחות מקידוש ה'!!! – זה בדיוק מה שמאפיין את אותם משובשים מסכנים הסבורים בדעתם העניה שכך צריכה אשה חרדית להיראות.

השיבוש הזה גרם לאותם "בני תורה" לבזות בצורה פוגעת ומשפילה את אותן נשים ההולכות במטפחות ראש, בטענה שהינן איזה סתם נשים מסכנות, מרובעות, פנאטיות, פרימיטיביות שלא מבינות כלום מחייהן. (שלא לדבר על כך שהם חושבים על אותן נשים צדיקות המהדרות ללכת בלבוש ה"שאל", שהינן משובשות בשכלן... והינן גורמות חילול

ה'... וכמו שכבר שמענו – ה' יצילנו מדיעותיהם המקולקלות! רק זאת נשאלם: "אם היו האמהות הקדושות חיות היום בדורינו – עטופות מכף רגל ועד ראש בלבושם הארוך הרחב והצנוע כש'שאל' מכסה את כל גופן – האם גם עליהן היו חושבים כך??!"

סיפר אברך אחד יקר:

"אחד הקרובים הרחוקים של אשתי, הוא תלמיד חכם גדול, ואף צדיק ירא שמים המדקדק ממש בהלכה על כל קוצו של יוד... ממש בן עליה. בשבת של חנוכה הוא התארח עם אשתו וילדיו אצל חמותי". מספר אותו אברך: "הייתם צריכים לראות אותו כמה הוא "שבר" את הראש לצאת ידי חובת כל הפוסקים בצורה המהודרת ביותר לגבי הדלקת נרות חנוכה... הוא התקשר לרב פלוני ושאל אותו: 'איך הוא יכול לקיים מצות הדלקה גם אצל חמותי וגם אצלו בבית במוצאי שבת?'... כל עניין ההדלקה ממש הטריד אותו והוא לא היה רגוע עד שהצליח לצאת ידי חובת כל שיטות הפוסקים להדליק בשתי מקומות... ממש החמיר בזה עד כמה שידו מגעת!

לכאורה הכל טוב ויפה.

אך לאותו "צדיק" הייתה אשה פאנית שמתעסקת שנים בפאנות מקצועית שהייתה הולכת – ה' ירחם ויציל – עם פאות ארוכות, טבעיות, מבריקות וחלקות (כיאה לפאנית ותיקה בשוק... איך אפשר אחרת?), ושלא לדבר על הלבוש הקצר הנצמד והבולט"... מסיים אותו אברך בכאב: "זאת הייתה אשתו של אותו "צדיק" "ירא שמים" המחמיר והמדקדק על כל קוץ בהלכה, שכל כך דקדק במצות הדלקת נרות חנוכה שהם בסך הכל מדרבנן... בעוד אשתו דורכת ורומסת בקלות רבה ובשאט נפש על איסורי תורה החמורים ביותר הנוגעים ליסודי הדת"...!!!

או כמו ששמענו על אברך אחר "צדיק" שביקש מאשתו ועמד על כך בתוקף, שתזכור להוציא בליל שבת את הסלטים שאוכלים בסעודה אך ורק לאחר שאומרים את ה'אשת חיל', וזאת משום שאותו אברך חשש מאוד שאולי ואולי חס ושלום יפול לתוך הסלטים איזה יתושון או זבובון... וחס וחלילה יכשלו במאכלות אסורות. – אך הפלא הגדול הוא, שאשתו של אותו אברך "המדקדק בהלכה" הייתה נראית כקלה שבקלות בלבוש מזעזע ביותר, בביגוד צר וצמוד כשלראשה פאת 'קאסטם' שחצנית וכולה זועקת פריצות נוראה... ה' ירחם!

הגאון רבי שלמה עמר סיפר פעם בדרשת 'שבת הגדול', שפעם אחת התקשרה אליו אשה אחת מאוד מודאגת ומאוד נסערת משום שלמעלה משבועיים היא מחפשת במאמצים אדירים... נייר טואלט כשר לפסח(?!?) ואיננה מוצאת... היא בלחץ נורא ואיננה יודעת מה לעשות?

הרב אמר: "תראו על איזה חומרות של שטויות ממש אנשים מבזבזים את זמנם ואת כוחם..."

אוי לה לאותה בושה! אוי לה לאותה כלימה!

זה מזכיר סיפור, שפעם אחת נכנס רב אחד לביטו כשכולו קודר וזועף.

אשתו – הרבנית שאלה אותו לפשר מצב רוחו.

אמר לה הרב: "נכנס אלי יהודי אחד, ובפיו שאלה: "כבוד הרב האם מותר לי בימי "בין המצרים" להטביל ממש רק את קצה אצבעותיי בים, או שיש בזה איזה חשש כלשהו...?". "נו, מה רע בשאלה שלו?". – לא הבינה הרבנית.

"אין כל רע בשאלה שלו, אבל השאלה שלו הייתה לגבי ים מעורב. כשהסברתי לו שאסור לו בכלל לשהות שם אפילו לרגע אחד, הוא לא היה מוכן להקשיב, רק כל הזמן הציק לו אם יש חשש איסור להטביל את קצה אצבעותיו בים בימי "בין המצרים" או לא? כשבכלל אין על זה שום נידון בפוסקים ואין בזה כל חומרה או חסידות, ואילו לגבי ים מעורב, כל הפוסקים, פה אחד אוסרים באיסור חמור אפילו רק להתקרב לשם!!! – כלום לא מפוצץ אותך לשמוע שאלות מהסוג הזה????!!".

הגאון מווילנא כבר גילה לנו על התופעה הזאת שמקורה הוא מהיצר הרע בלבד, וכך הוא אומר:

"היצר הרע לא יבוא לאשה שומרת תורה ומצוות ויאמר לה לעשות עבירות גסות כמו חילול שבת ומאכלות אסורות וכדומה אלא הוא בא אליה מ"הדלת האחורית", כלומר הוא בא אליה ואומר לה: "אדרבה אני רוצה שתקיימי מצוות... אני רוצה שתכסי את הראש... אני רוצה שתלכי צנוע... אין לי שום התנגדות! – אבל הכל כמו שאכתיב לך! וזה מה שקורה בפועל, אשה שמה פאה על ראשה וחושבת שהיא מקיימת מצות כיסוי ראש ועוד "מהדרת" בכך... היא מרגישה שהיא שייכת ל"ליגה" החרדית הגבוהה ביותר של ה"בני תורה"!... היא הולכת עם בגדים צמודים, גרביים שקופות וכו' וחושבת שהיא מספיק צנועה (שכן חלילה, היא לא הולכת חשוף כמו החילוניות!...)

האם אנחנו קולטים לאיזו תפיסת חיים מעוותת הגענו????!!

שח רבי אהרן מנחם מרדזימין: "בהיותי ילד קטן לקח אותי סבי רבי יעקב אריה על ברכיו ואמר לי: "דע לך וזכור כלל זה לכל החיים: ישנם שני יצרים רעים, אחד הבא לאנשים פשוטים וגסים (חילוניים הרחוקים מכל זיק של קדושה) ומסיתם לעבירות גסות, והשני יצר הרע העטור בזקן ופאות, בא לבני עליה החרדים לדבר ה' (שומרי התורה והמצוות) ופיו מלא מרמה... אומר על עבירה (פאה, חצאיות קצרות וצרות) שזו "מצוה" ועל מצוה (מטפחת ראש, שאל בגדים רחבים) שזו "עבירה", ומבקש לעקור הכל כלבן הארמי בשעתו"...

המצחיק בכל זה הוא, שכשבאים לרשום את הילדים לגנים ותלמודי תורה של אותם "בני תורה" אצל המזכירה, היא מחתימה את ההורים על תקנון של צניעות שבו נאמר שעל האם ללכת בצניעות לפי גדרי ההלכה! בעוד שאותה מזכירה "נכבדה" הולכת בעצמה כאחת הפרוצות! עם פאה מתנופפת ובגדים צרים וצמודים... ואף המורות, המחנכות והמנהלות הולכות שם באותו סגנון פאות ולבוש...!

את מי הם חושבים בכלל שהם מרמים???

אגב, הסמינרים היום לצערינו, הינם דוגמא ל"מופת" לכך:

הבנות מתבקשות לבוא בחצאיות שהן נצמדות בגיזרה ישרה והן בקושי מכסות את הברך במצב של ישיבה, ובגרביים שקופות או בצבע העור!! וכל בת שלא תשמע להוראות, קרי, שתעיז לבוא בחצאית ארוכה ורחבה או בגרביים אטומות... תשלח לביתה!!! וכבר שמענו על בנות רבות שבתוך כותלי הסמינר ניסו להקפיד על כללי הצניעות כפי הנדרש בהלכה, אך הנהלת הסמינר לא קיבלה זאת והן נשלחו לביתן.

הדברים הגיעו לידי כך, שהיו בנות שכבר הגיעו עם גרביים אטומות כדת, וכשהמורה או המפקחת ציוו עליהן ללכת לביתן ולהחליף גרביים, הן הורידו את הגרביים והסתובבו כך בכיתה ללא גרביים לרגליהן, וכשהמורה או המפקחת ראו זאת לא אמרו להן על כך דבר...

אוי, איזה עיוורון! איזה כהות חושים!!!

מכתב שנשלח למערכת על ידי תלמיד חכם חשוב:

באחד העיתונים ה'חרדים' ראיתי כתבה ובאמצעה ישנה כותרת: "זה בכלל לא נורא מה שחשבת". כשקראתי את הקטע הזדעזעתי עד מאוד!

הכותבת "הנכבדה" מספרת על מקרה אחד שהצליחו להשפיע על אשה חילונית לחזור בתשובה, הבעל שעדיין לא שמר תורה ומצוות הסכים לכל בקשותיה, אבל רק לדבר אחד ויחיד לא הסכים בשום אופן, והוא: שתלבש כיסוי ראש.

כמה שניסו לשכנעו על גודל המצווה הכל נפל על אוזניים אטומות, ובשום אופן לא הסכים שתלבש פאה, וגם לדבר זה – מספרת הכותבת – "הצלחנו למצוא פתרון מחוכם, הפתרון היה פשוט ביותר, אמרנו לאשה שלא תספר לבעל שהיא החליטה לשים פאה בלי רשותו, אלא שתבוא בלי ידיעתו ונלך לקנות ביחד פאה, ואכן הלכנו וקנינו פאה, והרי הפאות נראות כצבע השערות.

כך חזרה האשה אל ביתה בלא לספר דבר וחצי דבר לבעלה. היא דיברה איתו והם אכלו יחד... והכל בלי לספר לו שהשערות שעל ראשה הם פאה שקנתה ב'בני ברק'! רק לאחר כמה שעות גילתה האשה את האמת וסיפרה לו שהיא הולכת עם פאה ואין אלו שערותיה כלל, הבעל נדהם לשמוע שזוהי הפאה שעליה שמע כל כך הרבה בגודל נחיצותה וחיובתה לאשה החרדית, ונענה באומרו: "אם כך, זה בכלל לא נורא כמו שחשבת!".

עד כאן הסיפור כפי שסופר על ידי אותה "מחזירה בתשובה", וכאמור הכותבת מתפארת בדבריה איך הצליחה לסדר את אותו בעל. אבל אנחנו חושבים שלא את הבעל הם הצליחו לסדר, אלא יצר הרע בכבודו ובעצמו הצליח לסדר אותן!!! עד שמסוגלות לפרסם ברבים ולהתפאר ב"חכמתן" שהצליחו לסדר את הבעל החילוני שכולו שקוע בטומאה וזוהמה ועם כל זאת לא הבחין בין שערות לפאה, והרי דבר זה עצמו – שהבעל לא שם לב כלל, היה צריך לפקוח את עיניהם ולהראות להן עד כמה עשה היצר הרע צחוק מהן...!!!

הבעיה המרכזית בכל הנושא הוא, שיש מכשול עצום ונורא של כל מיני רבנים וכל מיני 'בתי הוראה' מסוימים שנותנים 'הכשר' מאוד מפקפק על הפאה, ובזה מכשילים את השואלות!

נציג דוגמא שהייתה:

היה כנס לפאניות מכל הארץ לחיזוק הצניעות. עמדה מרצה נכבדת, מוסמכת לענייני הצניעות (מטעם 'בית הוראה' מסוים) לתת הוראות מעשיות בנוגע לצורת הפאות.

לשאלת הפאניות: "מהי פאה במראה טבעי שאסור לחבוש אותה?".

השיבה: "רק פאות מסויימות שהן מאוד יקרות ומודרניות שהן ממש במראה טבעי אסורות, אבל סגנון הפאות שהמורות רגילות בהן לרוב – אין בהן שום חשש איסור של מראה טבעי".

אולם הפאניות החרדיות לא הירפו ואמרו: 'שהן יודעות היטב שכל הפאות היום הן במראה טבעי! ואין כל הבדל בין פאה לפאה'...

על מנת להרגיע את הפאניות, הסבירה המנחה בטוב טעם: "שדבר זה לא כל כך פשוט, יש מראה טבעי שמותר ויש מראה טבעי שאסור, ורק לגדולי ישראל יש את כח ההכרעה בזה".

לאחר מספר שאלות נוספות, הבינו הפאניות את המסר, לאן נושבת הרוח: "אין להתייחס ברצינות לאיסור סירוק וחבישת פאה במראה טבעי, אפשר בהחלט לחזור לשגרה, מותר לסרק ולעצב פאות חדשניות במראה טבעי, מה שהיה הוא שיהיה...".

עוד מעשה שהיה בעניין זה:

הייתה אשה אחת שהתקשרה למספר טלפון מסוים שפורסם שהוא 'מוסמך' להשיב לשאלות בענייני צניעות הפאות, ושאלת השאלות בפיה: "היכן ניתן להשיג פאה שאינה במראה טבעי?".

מעבר לקו השיבה לה אשה ואמרה: "זו אינה בעיה כלל, את יכולה ללכת לכל פאנית, ולבקש ממנה שתסרק לך פאה שאינה במראה טבעי".

אותה אשה אכן הלכה לפאנית מסוימת וביקשה ממנה פאה שאינה במראה טבעי.

אותה פאנית לא הבינה מהי פאה שאינה במראה טבעי, הרי כל הפאות הן במראה טבעי, "איך אפשר לדרוש ממני פאה שאינה במראה טבעי" – טענה לה הפאנית ובצדק. אותה אשה הלכה לפאנית אחרת, וגם שם קבלה תשובה זהה. כך הסתובבה אותה אשה מסכנה אצל 7 פאניות!! וכולן אמרו לה שהן לא מבינות את הדרישה המשונה הזו...

ועד נשים מטעם ארגון העוסק בצניעות מעידות במכתבן לרבנים: "כבר שנתיים שאנו מסתובבות בכל חנויות הפאות בעיר כדי לבקש שהפאניות החילוניות והדתיות יבואו בלבוש של בגד הולם, ושהסחורה תהיה צנועה על פי התקנון, ואין עם מי לדבר!!!

אנו מסתובבות בחנויות ושומעות על מה הן מפטפוטות, רק על יופי ואופנה ואיזו פאה תעשה אותך יותר צעירה ומושכת, ומה הבעלים יותר אוהבים וממה מתלהבים ומתרגשים... אנו מוכנות להעיד לרבנים שליט"א שפשוט אין שום פאות העומדות בדרישות ההלכה ובתקנון!!! (ניתן לבדוק בחנויות!).

פאנית אחת הסכימה לסרק ולעצב פאה ללקוחה שבקשה בדיוק לפי התקנון, אך היה זה בתנאי מפורש שלא תגלה לעולם מי עצבה לה את הפאה!!! (כדי שלא יגידו שהיא "חנוקית" ולא יודעת לסרק לפי האופנה העכשווית ותפסיד לקוחות). יש חנויות פאות שהמעצבות והמוכרות חילוניות וגויות (כמו בחנות ברח' ירושלים בבני ברק שהמוכרת היא גויה מתאילנד), ויש שם רדיו בקול רעש גדול ומדברים שם בסגנון חילוני, קרוב לניבול פה!!! "ה' יצילנו.

רב אחד, הראשון שהתיר את הפאות מהודו לאחר האיסור הגדול, ממאן להסתכל בתמונות של הפאות הפרוצות והאסורות הנמכרות בחנויות עם החותמת הנושאת את שמו. מסיבה זו ומסיבות אחרות לצערינו אין הרבנים מודעים לחומרת המצב שאין להשיג כלל פאות צנועות, ושהחנויות מלאות בכל סוגי ומיני הפאות המכשילות כשיער ואף יותר מכך... מוכרת אחת אמרה לנו בגאווה: "כמו שהרבנים לא הצליחו עם הפאות, כך לא יצליחו עם הבגדים!!!" – כל כך הן בטוחות בעצמן בהפצת הפריצות, מגודל שתיקת הרבנים לכל המצב הנורא שישנו היום ברחובותינו.

סיפר אברך כולל חשוב:

"לאחר שהתחתנתי היה לי ויכוח עם אשתי על הפאה שלה. אני טענתי שהפאה שלה מאוד טבעית ולא מתאימה לבית של תורה. והיא בשלה: "לדעתי הפאה בסדר, אני לא שונה מאחרות, כולן הולכות כך!".

המשכתי להתווכח איתה ולא ויתרתי, לא הסכמתי שהיא תמשיך ללכת כך, זה פשוט לא התאים לי...". אך גם היא לא ויתרה.

לבסוף הגענו לפשרה, החלטנו לשאול רב, וכל מה שיאמר אנו מקבלים את דעתו, ללא עוררין !!!
הלכנו לאיזה רב מסוים. אותו רב, להפתעתי הרבה, דווקא צידד בעד אשתי, ואמר: "שאין בעיה ללכת עם פאה שכזו...".
הייתי מזועזע, הייתי בטוח שהרב יפסוק לטובתי.
אבל מה התברר לי? שאשתו של אותו רב, הייתה הולכת עם פאה כמו של אשתי !!!
אם כן מה הפלא שפסק להתיר את הפאה של אשתי...?!!!"

אבל זה עוד לא הכל...

ישנו ארגון בשם "משמר התורה" – ארגון זה מתהדר בתואר בד"ץ לענייני צניעות. ארגון זה, לצערינו, מעוות את דבריהם של גדולי ישראל וגורם להכשיל מאות ואלפי נשים. את רוצה פרטים? בבקשה...

ניסו לדון עם רבני הארגון בדברים שונים הנוגעים לענייני צניעות, והתגלו דברים מדהימים: חלק מהם אמרו, כי מעולם (!!!) לא למדו את הנושא ואין להם שום הבנה בנידון. חלק אחר של רבנים אמר, כי ידוע לו שהתקנון מתיר דברים שאסורים, אך הם מנסים להתאים את התורה לעם (במקום לעשות את ההיפך. ה' ירחם!). הרב ברוך ש. אשר הוא חבר בבד"ץ אמר במפורש: כי קיבל ממורו ורבו הרב בן ציון אבא שאול, "כי אין שום היתר לפאה!"
"נו, אז למה חתמת על תקנון שמתיר את הפאות?", שאלו אותו.
השיב: "כדי שזה יתקבל על לב הציבור".

כאשר נשאל גם הרב נפתלי נ. גם הוא חבר הבד"ץ, מה גררי הצניעות בפאה?
ענה: "אני בכלל לא מבין בזה".

הרב עזריאל א. אמר, "כי כל פאה העשויה משיער טבעי... אסורה לחלוטין! ובקיצור, כל פאות זמנינו!". וכאשר נשאל מדוע הוא חתום על התקנון שמתיר את כל הפאות הנ"ל?
השיב: "כי אני סומך על הרב ישראל ג."

שאלו עוד מרבני חברי הבד"ץ, מדוע חתמתם? ענו כולם: "אנו סומכים על הרב ישראל ג."
כאשר הגיעו השואלים אל מי שככל הנראה עומד בראש הבד"ץ – דהיינו הרב ישראל ג. – ושאלו אותו: "מהי פאה צנועה?" או במילים אחרות, "מה הגדרים לפאה שתהיה צנועה?"
ענה ואמר: "א. שהפאה לא תהיה ארוכה. ב. לא פרועה. ג. פאה הנראית כפאה".

הבנת...? אני לא!

א. מה הכוונה לא ארוכה? ממתי היא כבר "לא ארוכה"?

ב. מה הכוונה "פאה פרועה"? מה זה אומר?!

ג. מה זה "פאה הנראית כפאה"? הרי כל פאה, כיון שהיא פאה נראית כמו פאה???

ובכן, פנו השואלים את הרב ישראל ג. עצמו, והציגו לפניו פאה (הכל מתועד במצלמת וידאו). הוא נשאל, "האם הפאה הזו עומדת בגדרים שאמרת או לא?" ענה להם הרב ישראל ג.: "אני בכלל לא מבין בזה(!?) זה עניין של נשים, וזה לא קשור אלי"

"נו, אז מה עושים? איך נדע איזו פאה צנועה?"

על זאת השיב הרב: "תלכו לשאול את אשתי" (כל זה מוקלט ומתועד).

והנה, סוף סוף לאחר מסע ארוך ומפרך, הגיעו השואלים אל אשתו של הרב ישראל ג. והפנו אליה את השאלה הנ"ל. היא אמרה לשואלים (שימי לב לתשובה שלה): "בכדי לדעת מה מותר ומה אסור, צריך פשוט לשאול פאניות יראות שמים(!?!?)..."

הבנת...? אני עדיין לא!

מסקנה: נמצא שכל הנשים החרדיות הרוכשות פאות, נשענות על רבני חברי בד"ץ ארגון "משמר התורה", וכל חברי בד"ץ "משמר התורה" נשען על רב אחד, שנשען על דעתה של אשתו, שנשענת על הגדרות שקובעות לא אחר מאשר... פאניות, "יראות שמים"(!?!?!). אם יש כזה דבר בכלל?!

האין זו ליצנות?

זה ממש מזכיר לנו את אותה בדיחה: "ממי מפחד כל הצבא כולו?... מג'וק!"

איך? פשוט מאוד...

כל החיילים פוחדים מהמפקד שלהם, והמפקד שלהם פוחד מהמפקד שמעליו, והמפקד שמעליו פוחד מהרמטכ"ל, והרמטכ"ל פוחד מראש הממשלה, וראש הממשלה פוחד מאשתו, ואשתו פוחדת מ... ג'וק! – נמצא שכל הצבא כולו על מאות ואלפי חייליו, פוחד מג'וק.

נו... אם זה המצב אצלינו, להיכן נגיע...???

אם גם במחנה שלנו – המחנה ה'חרדי', שורר כזה בלבול נורא ואיום שכל מיני רבנים ו'בתי הוראה' נותנים 'הכשר' מאוד מפוקפק על הפאות השחצניות הללו, אז מה כבר נשאר...!!?!?!!

פעם התלוננו לפני הרב מבריסק, על עסקן חרדי אחד שמיצר צעדיו של מוסד חרדי חשוב ב'בני ברק'. היאך יתכן כדבר הזה...?!
 ענה להם הרב מבריסק, ואמר כך: "דעו לכם כי לפעמים ה'בעל דבר' (הוא היצר הרע) מתקמצן וחוסך מלהשתמש בחיילים שלו, והוא לוקח חיילים משלנו ומשתמש בהם נגדנו !!!

זה בדיוק המצב שבו אנו נמצאים כיום, שהיצר הרע גייס לכוחותיו את אותם קומץ קטן של רבנים שהתירו את הפאות של היום. בר מינן !!!

עיקר הקושי וההתמודדות של עובדי ה' היום בימינו הוא לא רק מהשפעת הרחוב החילוני, אלא עיקר ההתמודדות היא בתוך הציבור שלנו, שומרי התורה. לא להיסחף לזרם ה'אופנה' הארורה עם כל הביגוד של ה"צעקה האחרונה" ועם פאות מכשילות המתנופפות ברוח... שאין בינם ובין גילוי הראש ולא כלום !!! ה' יצילנו. עלינו להיות חזקים ויציבים כסלע ולא להתפתות לליכלוך שהרחוב ה"חרדי" מציג לנו בחלון 'הראווה'.

סיפר הרב יחיאל יעקובזון:

"הייתי ילד בגיל ישיבה קטנה. היה בשכונת מגורי, בבית וגן, יהודי תלמיד חכם גדול צדיק נסתר.
 לא הכירו אותו בתור תלמיד חכם, קראו לו חכם דוד ששון סולימן.
 הוא היה מיליארדר אדיר שהחזיק את כל עולם התורה באירופה! אבל לא ידעו שהוא תלמיד חכם.

ואני, כיון שאבא שלי דחף אותי בעקבותיהם של זקני הדור שהיו באותה שכונה, גיליתי שהוא לומד בלילות חברותא – לילה אחד הוא למד עם רבי אליהו לופיאן זצ"ל, ולילה אחד למד עם הרב אברמסקי זצ"ל. היו גם שמועות שהוא למד עם האדמו"ר מאמישנוב הזקן זצ"ל, אבל זה אני לא יודע בבירור.

גם שמעתי שבחוץ לארץ הוא למד בקביעות עם הרב דסלר... אמרתי, אם יש לו חברותות כאלה טובים אז למה לא איתי...? אז בקשתי ממנו בתמימות, ממש בתמימות. וכיון שהוא היה צדיק גדול וגם עניו גדול והוא לא ידע להגיד לא, אז הוא אמר "כן".
 כל שבת שהייתי חוזר מהישיבה, פעם או פעמיים בחודש, הייתי יושב איתו שעתים ולומד.

פעם אחת התלוננתי בפניו על הקושי שהיה לנו, ילדים חרדים בירושלים לפני דור. השינאה שהייתה ברחוב החילוני... לא הייתה מציאות שאנחנו נעלה לאוטובוס ולא היה לפחות מישהו שיעשה איזה פרצוף, שיתרחק, שהנהג לא יגיד איזה מילה... (היום זה לא קיים בכלל, את החילונים לא מעניין היום אם אתה כן דתי או לא דתי, העיקר הפיצה טובה או לא טובה... זה מה שחשוב).

פעם אחת היה איזה מקרה, הפגנה, אני לא זוכר בדיוק מה קרה וסיפרתי לו. ואז הוא אמר לי כך: "תדע לך שהקב"ה 'מאמן' אותך, לקראת עבודת ה' שתהיה לך כשתגיע לגיל בינה. הקב"ה מאמן אותך, שכשאתה תגיע לגיל בינה המלחמה האמיתית של עובד ה' לא תהיה עם השפעת החברה החילונית אלא עם השפעת החברה החרדית שומרת המצוות...!!!"

מבהיל!!!

ישנה שאלה עצומה, כתוב בנביא שלעתיד לבוא יחזיקו שבע נשים באיש אחד ויבקשו ממנו להיות תחת חסותו (כדי להינצל מהמלחמה הנוראה). פסוק זה נכתב בהמשך לפסוקים הקודמים המדברים על עונשן של הנשים שהלכו בחוסר צניעות, ומשום כך נראה שגם נשים אלמנות אלו יענשו כך בגלל חוסר צניעותן. אם הנשים הן אלו שמכשילות את הרבים כשהולכות עם פאות טבעיות ומודרניות והלבוש קצר צר וצמוד, אם כן למה ה' יקח את הבעלים דווקא? (וכמו שאנו רואים ושומעים היום לצערינו על משפחה שקרסה עקב כך שאבי המשפחה התמוטט מאירוע מוחי או מדום לב, או שנפטר מהמחלה הידועה לאחר יסורים רבים... והם צריכים עזרה ותמיכה כלכלית כדי שהמשפחה תוכל להחזיק מעמד בהוצאות המינימליות היום יומיות לצורך קיומם).

התשובה פשוטה:

הקב"ה נוהג בצורה מאוד הגיונית. כשאשה הולכת ברחוב, בלבוש פרוץ, מודרני, עם שיער פרוע שנקרא פאה, מה היא משרדת לכולם? "תראו אני צעירה, אני יפה, אני פנויה" (פאה ר"ת: האם את פנויה?).

אז הקב"ה אומר לה: "את רוצה להיראות פנויה? אין בעיה, את תהיי באמת פנויה!!!". הוא לוקח לה את הבעל לעולם שכולו טוב והאשה נשאר עם כל הצרות, של הבית, הילדים והפרנסה...

מידה כנגד מידה!!!

אך זה לא מסתיים בזה. כתוב בנביא שבנות ציון היו הולכות "הלוך וטפוף". והסביר רש"י הקדוש, מה הכוונה שהיו הולכות "הלוך וטפוף"? שהיו קושרות פאות נוכריות... והיו הולכות עם הפאות ומחטיאות את הגברים. הנביא ממשיך ומפרט את העונש הצפוי לאותן נשים, וכך כתוב שם: "ותחת מעשה מקשה, קרחה". ומסביר שם רש"י הקדוש: שאביא להן מכה שמקרחת את הראש!!! וגם המלבי"ם

כותב: במקום שהייתה עושה שערות שיעמדו כמו תלתלים, שם יהיה קרחת בלי שיער !!!
לא צריך להיות גאון בכדי להבין שיש כאן תיאור מחריד של נשים שמקבלות טיפול
כימותרפי ממחלת הסרטן וכל שיער ראשן נושר !!! – כך היא דרכו של הקב"ה מידה
כנגד מידה !!!

סיפר הגאון הרב יצחק רצאבי:

"נודע לנו על מעשה שהיה באשה אחת ממשפחה חשובה, בבני ברק, שנהרגה לדאבון לב
בתאונת דרכים, ובקיצור ימים ושנים, ששבוע לפני סיום שנים עשר חודש מיום מיתתה,
באה בחלום לאחת מקרובותיה הגרה בעיר אלעד ואמרה לה: "מפחיד מאוד איך מדקדקים
בשמים על מעשי בני אדם. אפילו על פעם אחת שהגעתי לאיזה מקום ולא נכנסתי לשמוע
את הדרשה, נענשתי. סבלתי כל השנה. אבל כעת הכל כבר מסודר". והייתה נראית לה
זוהרת באור יקרות.

ולפתע פתאום נשתנתה והופיעה לעיניה בשיער פרוע ומדובלל, והוסיפה ואמרה: "על הכל
אמנם מחלו לי, אך זה חוץ מדבר אחד והוא עוון הפאה הנכרית שחבשתי מנשואי זה 8
שנים. ולכן גזרו עלי בית דין של מעלה שתרד נשמתי לעולם הזה ותיכנס למשך 8 חדשים
בגוף של ילדה קטנה שתהיה חולה במחלה קשה ונוראה – במחלת הסרטן. שהטיפול בזה
על ידי "הקרנות" הגורמות לנשירת שיער, ונמצא העונש מידה כנגד מידה. ואחרי כן
טיפטר הילדה מן העולם, ובוזה יגמר התיקון שלי".

מסיים הרב ואומר: "שכל האנשים והנשים ששמעו זאת נודעזעו ונחרדו וייראו מאוד".

כמובן שהקב"ה הוא בעל הרחמים, ואין הוא מעניש מיד אלא רק לאחר איתותים רבים
שהוא שולח.

הרב גלינסקי סיפר:

כשהגיע הרבי מסקולען לביקור בארץ, עלה בדעתו לבקר ב'מירון'. רב הישוב רבי מאיר
שטרן, קידם את פניו. יחדיו עלו לציון הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי. איך שנכנס הרבי
מסקולען לציון הקדוש, שמע קול צעקה מחרידה: "מנוול מנוול, צא החוצה !!! ... צא צא
מנוול שכמוך !!!"

הרבי מסקולען היה המום, פניו חוורו... הוא לא היה מסוגל לדבר מהתדהמה שאחזה בו.
רב המקום הרב שטרן הכיר את הקול, והרגיע את הרבי: "אל תשים לב, זה אחד התמהונים
המסכנים שצועק על יצרו הרע שיעזבנו! בוא נכנס..."

אמר לו הרבי: "מה חשבת, ששמעתי מלאך מהשמים? ! שמת לי לב שזה אדם מסכן ואומלל...
אבל אם השמיעו לאזניי באותו רגע את הדברים הללו, סימן שמאותתים לי משמים: שכך

לא נכנסים אל ציונו של רבי שמעון בר יוחאי!"
 הרבי מסקולען לא נכנס לציון. הוא שב על עקבותיו, והחליט להקים ב'מירון' מוסד תורני לילדי העולים. וכך עשה. שכרו דירות, הביאו ראש ישיבה ומלמדים, הביאו ריהוט וציוד וכל מה שצריך כדי לתפעל את אותו מוסד, רשמו תלמידים... במשך שבועיים עסק הרבי בעניין עד שהישיבה החלה לפעול. רק אז חזר הרבי לציונו הקדוש של רשב"י כדי לשטוח את בקשותיו...

אם שמעת, אם ראית, אם הובא לידיעתך, מתכוונים אליך !!!".

אשה הנתקלת באקראי באיזה ספר, חוברת או עלון המדבר בנושא הפאה (ולאו דווקא על הפאה, אלא באופן כללי על כל נושא הצניעות) או שנתקלת במודעת פרסומת על כנס בנושא צניעות האשה, או שהיא שומעת שמדברים על כך בסביבתה וכדומה... צריכה היא להבין שהקב"ה פונה ומדבר אליה ממש ברגע זה. הוא מאותת לה דרך אותם דברים בכדי שתבין שלא לחינם ראתה ושמעה את כל הנ"ל – כדי שתתעורר לתקן ולשפר את הטעון אצלה חיזוק בענייני הצניעות!

אך לפעמים – כשלא מתעוררים בזמן – הקב"ה מתחיל לשלוח איתותים קצת יותר כואבים... לפתע קורים כל מיני אסונות, הילד מתדרדר בלימודים וביראת שמים או שהוא נחלה במחלה קשה... הפרנסה מתחילה להתערער... מצטברים חובות... השלום בית מתחיל להיסדק וליהרס... מתחילים צרות משכנים וקרובי משפחה... וכו' וכו'.

אם גם בשלב הזה – לאחר שהקב"ה רמז לה בצורה יותר ברורה – שרויה היא עדיין ב"תרדמת" ואיננה רוצה להתעורר ולהבין שהיא צריכה לעשות שינוי מהותי בחייה בנושא הצניעות...

או אז הקב"ה מתחיל לדבר איתה ב"שפה" אחרת לחלוטין!

בשלב הזה הקב"ה מתחיל לדבר איתה על החיים שלה עצמה !!!

כפשוטו !

הרב גלינסקי סיפר באחד ההזדמנויות על מקרה שאירע לו עם שכנו החילוני:
 "כשהגענו אני ואשתי לבני ברק השתקענו (תרתי משמע) בדירת חדר במרתף. בקומה מעלינו התגורר יהודי ניצול שואה פורק עול מאין כמוהו... כל הזמן הוא היה ממורמר ומתריס כנגדי, היה עושה דברים אסורים רק כדי להכעיס... ממש כופר בעיקר! רחמנא ליצלן! – בחרתי להתעלם ממנו, אבל הוא לא הניח לי תמיד היה מזלזל ומדבר כל מיני שטויות בכל מה שקשור ליהדות. בעל כרחי נאלצתי להשיב לו מידי פעם כאיולתו הרבה

ולהוכיח לו עד כמה הוא טועה... אבל הוא נשאר בשלו! לא היה מוכן להקשיב! הקשה את ליבו וערפו...

יום אחד אני חוזר מבית הכנסת, פונה כהרגלי אל המרתף, ורואה אותו בחלון. לרגע התבלבלתי: האם זה הוא...??! אבל אי אפשר היה לטעות: כן זה הוא! עטוף בטלית ולבוש בתפילין!

עליתי במדריגות, נקשתי על דלת ביתו. "מה קרה" שאלתי. "אל תשאל", ענה, "כאב לי בצד, ערכתי בדיקות, והגיעו תשובות. שמע, המצב ממש לא טוב".

ירדתי מביתו והבנתי... לא ויכוחים, לא גערות, לא פולמוסים, לא תוכחות...

כאב אחד, בדיקות ותוצאות, זה מה שהיה חסר לו!!!

זה מסביר את התופעה למה נשים רבות היום סובלות ממחלות קשות ונוראיות. מרגישות כאבים מסוימים בגופן או שמגלות איזה גוש חשוד... והן הולכות להיבדק ומגלות לחרדת ליבן שיש להן מחלה ממארת המקוננת בגופן כבר זמן רב – המתפשטת אצלן לאט לאט לשאר חלקי הגוף... מתחילות להרגיש כאבי תופת איומים...

ומי כמונו יודע, לאור דיווחי הרפואה המודרנית, שלצאת ממצב כזה... כבר לא פשוט כלל וכלל!!! צריכים רחמי שמים מרובים – ל'קרוע' את השמים בתפילה בלב נשבר – כדי שהקב"ה ירחם ויהיה סיכוי ולו הקלוש ביותר שיוכלו לצאת מזה... וכולי האי ואולי...

אך לפעמים אין מה לעשות! – כבר אי אפשר לשנות את פני הגזירה! מאוחר מדי!!!

בידיה שלה היה לקדם את פני הרעה ולחסוך מעצמה וממשפחתה את כל הצרות הנ"ל!!!

זה מזכיר את מה שסיפר פעם הגאון הרב אריה שכטר באחד מדרשותיו: שהיה ערבי שקיבל צ'ק והיה צריך לחתום עליו. הערבי נכנס לבנק ומראה לפקידה את הצ'ק ומבקש תמורתו כסף מזומן.

הפקידה אומרת לו: "תחתום בבקשה למטה".

הערבי לא היה מוכן לחתום.

שוב היא פונה אליו ומבקשת ממנו לחתום, אך הוא לא מוכן לחתום.

"תבין" – היא אומרת לו – "אם לא תחתום לא תוכל לקבל שירות".

הערבי בשלו לא מוכן לחתום.

היא ראתה עם מי יש לה עסק – היא ביקשה ממנו שיגש שם לפקיד, "אולי הוא יוכל לעזור לך".

הערבי ניגש לפקיד, ושוב: "תחתום".
הערבי ממשיך להתעקש ולא מוכן לחתום...
ניגש הפקיד למנהל הבנק ואומר לו: "תשמע, הערבי הזה שבחוץ לא מוכן בשום פנים לחתום על הצ'ק".
"תקרא לו" – ביקש המנהל. הערבי נכנס למנהל.
המנהל פונה אליו ואומר לו בטון תקיף: "תחתום!".
הערבי לא מוכן לחתום.
המנהל לא חושב פעמיים ונותן לו סטירה מצלצלת... הערבי מיד תופס את העט וחותם.
שואל אותו מנהל הבנק: "אינני מבין, מפני מה לא רצית לחתום כשביקשו ממך לפני כן?".
ענה לו הערבי: "הם אמרו, אתה הסברת!!".

הקב"ה כל פעם מדבר ומדבר איתנו אבל לא רוצים להקשיב! שוב פונה הקב"ה, רומז ומאותת... אך ממשיכים להתעלם! הקב"ה עדיין ממשיך לנסות בכל מיני דרכים לפנות אלינו... אבל אנו אוטמים את האוזניים ולא רוצים להתייחס! לא מגלים שום אכפתיות! אז – לאחר ניסיונות רבים – כשהקב"ה רואה שאין עם מי לדבר... אין לו ברירה והוא מתחיל ל"הסביר", וכשהקב"ה "מסביר" זה כבר לא כל כך פשוט!!...!

שח הגאון הרב אריה שכטר:
"הלכתי פעם ברחוב והנה אני רואה שעל לוח המודעות היו 3 סוגי מודעות. מודעה אחת עם כותרת "בת מלך", הייתי בטוח שמודעה זו באה להסביר איך צריכה להיראות "כל כבודה בת מלך פנימה", והנה אני מסתכל ורואה שזו מודעה על איפור פנים, קוסמטיקה, ושאר צרות רבות ורעות.
מודעה שניה באותו לוח הייתה עם כותרת "מכון יהודית", הבנתי שזה להסביר מה זה דת יהודית, ושוב אני מתבונן ורואה שזה מכון ליופי לאופנה והרזיה, ושאר דברים אסורים... נעצתי ליד לוח המודעות וחשבתי איפה הם הצדיקים – בעלי התריסין העומדים בפרץ, לגדור פרצות נוראות הללו? איך יתכן שאנשים בשביל לגרוף הון משחקים כאוות נפשם בציפור נפשינו? איך יתכן דבר כזה שכל צרוע וזב וטמא לנפש שרוצה כסף – ימכור סם המוות לבנותינו התמימות...?
וכך אני עומד ומהרהר – עד שעניני נתפסו למודעה שלישית באותו לוח המודעות "הצעקה האחרונה"! והנה אני מסתכל מה היא הצעקה האחרונה? ואני מתבונן באותיות הקטנות ורואה "תיקון תריסים", תריסי חלון ומרפסת.
ואז חשבתי לעצמי איזו השגחה הייתה להדביק את שלושת המודעות יחד! זאת אומרת שאם יש את שתי המודעות הראשונות, שיש כזו התדרדרות, אז חס ושלום מידת הדין

מתוחה ויש צעקה של מחלות ואסונות, אבל כדי שהצעקה תהיה אחרונה ולא יהיו יותר צעקות, צריך תיקון תריסים - לשמור על הצניעות!! !

זהו מכתב כואב מאוד שכתבה בחורה צעירה בת 19, ברגעיה האחרונים לחייה:

“אחיותי היקרות...”

אני כותבת אליכם ברגעי האחרונים בשארית הכוחות שנותרו בי. אני כותבת בדם ליבי השבור והמיוסר... כן, אני רויטל אברהם בת 19 עומדת לפני הסוף!! ! צעירה, אבל השערים בפני נסגרים... אני מרגישה כמו פרח יפה שסוגר את עליו... גם אני, כמותכן, חלמתי רבות על הילדים שיוולדו לי, על הבעל שאחיה איתו, המקצוע שבו אעסוק... אבל הקב"ה רצה אחרת, והיום אני יודעת שאם הייתי חיה את חיי אחרת, זה לא היה קורה!

נולדתי למשפחה דתית במרכז הארץ. מיום שעמדתי על דעתי ידעתי שאני ילדה יפה. מאז שהייתי ילדה בגן הייתי מאוד מושכת תשומת לב. הורי החכמים ניסו לגמד בעיניי את עצם היותי יפה והשתדלו להמשיך בסדר חיים תקינים ובלי התייחסות מיוחדת, אבל אני שהייתי ילדה חכמה מאוד גידלתי וטיפחתי את היופי הזה יותר ויותר... העידוד מצד החברה גרם לי להבין שביופי אפשר לקנות – חברות, מעמד וכבוד... עשיתי את זה בכל הדרך. כאשר למדתי להבין שיופי כמו שלי צריך לנצל... דאגתי להיראות טוב. אהבתי ללבוש בגדים קצרים צרים וצמודים. שערי הארוך והמיוחד היה תמיד גורם להתפעלות רבה. וכך כל פרט במראי החיצוני נמדד בתשומת לב רבה!

כשמורתי לתיכון קלטו את המצב וניסו לשנות היה כבר מאוחר... נמשכתי בחבלי קסם למעגל שנקרא “להיראות ולהתבלט”. זכורני מילותיה של מורתי: “רויטל, קיבלת מתנה נדירה, יופי מיוחד, זה הניסיון שלך, שמרי עליו מכל משמר יבוא יום וכל היופי הזה ינתן לאדם המתאים”. הייתי מראה שהדברים חודרים לליבי אבל בעצם הם כלל לא נכנסו דרך אוזניי. הייתי שיכורה מרדיפה אחרי עוד בגד בולט, ועוד מראה שחצן שיסובב את כולם... היום אני יודעת בוודאות שהכשלתי מאות ואולי אלפי אנשים בלבוש שלי!! ! עשיתי זאת בהנאה אמיתית.

האיתות הראשון היה בערב אחד, עמדתי במטבח וטיגנתי חביתה. שערי הארוך היה אסוף וקצוותיו נגעו באש שמתחת למחבת... בתוך שניות, הפך שערי ללהבה של אש גדולה ואדמונית !!!

שערי היפה נשרף, אבל אני נצלתי. זכורני איך שכבתי ב'בית החולים' בוכה בהיסטריה מרוב צער על שערי השרוף ואבי יושב לצידו מנחם ומרגיע – "רויטל, ה' עשה לנו נס, יכולת כולך להישרף, אנא! תביני, זה לטובתך! תשתני והכל מאחורינו!".

אבל אני לא הקשבתי. הייתי אז בת 16, ותוך שנתיים גדל שערי והתייפה. המעשה והאיתות נשכחו מליבי לגמרי. תמיד הייתי אהובה בכיתה. אף פעם לא סבלתי מבדידות או כאב, כל מה שביקשתי ניתן לי מיד. כך עברתי את חיי. בגיל 16 מטבע הדברים גדלתי והתייפיתי. לא יכולתי שלא להתאפר, זה כבר הפך להיות חלק ממני.

שכחתי לספר, הייתה לי סבתא צדיקה שהייתי קשורה אליה מאוד, היא מאוד כאבה את המצב הרוחני שלי והייתה מנסה בכל דרך לחזק אותי. היא הייתה נותנת לי כסף לקנות בגדים יותר צנועים, אבל גם זה לא עזר. תקופה קצרה אחר כך, כשהייתי בת 16 וחצי היא נפטרה. בכיתי עליה נורא, היא הייתה חלק מהעולם שלי ולא הבנתי איך העולם יכול להמשיך להתקיים בלעדיה?

לאחר תקופה התאוששתי. אני חייבת לציין שהמוות שלה גרם לי התחזקות קלה, אבל תוך כמה חודשים חזרתי למעשיי ואף הגברתי אותם. ככל שהגיל התבגר, כך נעשיתי יותר שחצנית ובוולטת.

ובסוף הגיעה ההתראה השניה... באחד הלילות חלמתי על סבתא שלי ובחלומי היא ישבה על אבן ובכתה... עמדתי לידה ושאלתי אותה: "סבתא למה את בוכה?". היא הצביעה על ראשה ולא אמרה מילה... התעוררתי מזועזעת. ניסיתי להירגע והצלחתי. מעשה זה פרח מזכרוני עד מהרה, כך גם האיתות השני עבר בלי התייחסות.

ואז האיתות השלישי הגיע... אמנם בהדרגה אבל בעיקביות. בהתחלה היו כאבי ראש סטנדרטיים.

אמא שלי אמרה שאני עייפה ולומדת קשה ושקח לי מנוחה, אבל הלב שלי הרגיש אחרת. כעבור חודש לא יכולתי לעמוד מרוב כאבי ראש. היה נראה לי שמהו שם עומד להתפוצץ לרסיסים... הדרך למרפאה הייתה מלאה חששות וכך גם הציפייה לתוצאות של הבדיקות המקיפות.

כשישבנו אמא ואני בחדר של הרופא, הפנים שלו אמרו את הכל... "כזאת בחורה יפה וכל כך חולה". פרצתי בבכי וביקשתי הסברים. גם אמא בכתה, היינו חסרות אונים. המציאות עלתה על כל דמיון... אני נושאת גידול ממאיר בראש, המוות הוא עניין של זמן...

אני לא זוכרת איך הגענו הביתה באותו יום, אני זוכרת רק הרבה דמעות, כאב, וחוסר אונים מוחלט. לפתע נזכרתי בחלום, בסבתי הבוכה ומצביעה על ראשה. אך אולי אם הייתי מתייחסת לאיתותים, הכל היה נראה היום אחרת... אבל אני המשכתי במעשיי בלי שום התייחסות...

ביום המחרת הלכנו ל'בית החולים', בחלומות השחורים ביותר לא האמנתי שהטיפולם האלה כל כך כואבים. פשוט כאבי מוות!!! הרגשתי ששורפים לי את העצמות, את הדם, וכל מה שיש לי מבפנים!!!

אלוקים הטוב... אתה טוב ואני לא שמעתי לך אבא, איך התעלמתי מרחמיך הרבים!!!

ההמשך עצוב וכואב, נורא קשה לי לכתוב אותו... שערי היפה והמדהים, נשר! תוך מספר חודשים נותרתי קירחת, חיוורת וחלשה. כל רופא שטיפל בי ציין בפני שיש לי יופי נדיר, וזה צבט לי את הלב, ה' נתן לי פקדון יקר, יופי מיוחד ואני השתמשתי בו הפוך. במקום לשמור עליו הפקרתי אותו... אוי, אלוקים!!!

אני היום בת 19 מיוסרת מהחיים, ימיי ספורים, המחלה גוברת עלי ואני רואה את המוות קרוב. אני רוצה שכל מה שהתייסרתי יהיה כפרה על העוונות שלי!!! אתן, אחיות שלי אנא מכן, הלב שלי שבור וקרוע, תשמעו לדבריי האחרונים: שמרו על צניעותכן מכל משמר!!! מה יישאר לנו אחר כך, מה? יש דין ויש דיין, הוא רואה את הכל ויודע את הכל... והכל יבוא במשפט. אנא מכן! תתחזקנה בצניעות בכל הניסיונות, זה שווה! אל תחכו לאיתותים! אנא מכן בשבילי. הכרית ספוגה בדמעותיי אני כותבת בשארית הכח... אלוקים!

אני מבקשת שתאמרנה שהתחזקות הזאת תהיה לרפואתי... אני מתחננת אני רוצה לחיות. רויטל אברהם".

רויטל לבסוף נפטרה מהמחלה כמה זמן לאחר שכתבה את המכתב, והצוואה שהשאירה הייתה לפרסם את המכתב שלה ברבים... יהי זכרה ברוך.

לא לחכות לאיתותים! לא לחכות למכות!!! פן יהיה מאוחר מדי...!!!

ואמנם ישנן כאלה שבכל זאת מחליטות להתעלם ביודעין וחושבות לעצמן: "מי אמר שזה נכון?! עובדה היא שהנה הן הולכות באופנה החרדית הקלוקלת... כשלאשן פאה טבעית – והכל בסדר! טוב להן בחיים! הכל זורם על מי מנוחות... אין שום צרות, שום מחלות...?!".

לאותן נשים מתייחס הגאון הקדוש רבי משה קורדובירו (הרמ"ק) בספרו תומר דבורה וכך הוא כותב:

"כשאדם עובר עבירה בורא לו מלאך משחית אחד.

אותו משחית עומד לפני הקב"ה ואומר: "פלוני עשאני על ידי העבירה שעבר".
הדין נותן שיאמר הקב"ה לאותו משחית: "איני זן משחיתים (שהרי אין הקב"ה חפץ בקיומם), לך אל החוטא שברא אותך ותתפרנס ממנו". והיה אותו משחית יורד מיד ונוטל נשמתו וממיתו...

אך אין הקב"ה עושה כן, אלא נושא וסובל העוון ומפרנס את המשחית ההוא כמו שהוא זן את העולם כולו. עד שיהיה אחד משלושה דברים:

א. או שישוב החוטא בתשובה, ועל ידי זה יתבטל המשחית (וזה במקרה הטוב).
ב. או שהקב"ה ייסר או ימית את החוטא בר מינן, ועל ידי זה יתבטל המשחית (וזה במקרה הגרוע).

ג. או (וזה במקרה החמור ביותר) שהחוטא אמנם יעבור את העולם הזה בשלווה, אך למעלה ילך החוטא בגיהנום ושם יפרע חובו בייסורים קשים ונוראים, ועל ידי זה יתבטל המשחית!".

ה' יצילנו!

"שבוע שעבר קיבלתי טלפון", מספרת הרבנית רות שמש, "ולא רציתי למסור את זה ב'קול הלשון' עד שלא שוחחתי ממש אישית עם האשה בעצמה, רבנית חשובה מאמריקה, הרבנית דבורה בריס. רציתי לשמוע זאת ממנה ממקור ראשון כדי להביא דברים מדוייקים. היא מספרת לי כך:

הם נסעו למקומות הקדושים להתפלל בקברות צדיקים. בין היתר הם עברו על קברם של צדיקי בעלז.

הרבנית דבורה הגיעה למקום יחד עם עוד קבוצה גדולה של בחורי ישיבות, חתנים, ראש ישיבה ואברכים... שהגיעו גם הם להתפלל על קברו של אחד מצדיקי בעלז, בעל ה'שר שלום' מבעלז.

ברגע שהגיעו לשם, נכנסו איתם שתי עופות מאוד מאוד משונים שהיו נראים כמו טווסים.

מהרגע שנכנסו לבית הקברות, נכנסו העופות בצעקות אימים עד שהיה קשה לשמוע את המתפללים... הם נצמדו לרגליים של הרבנית דבורה ולא זזו ממנה. העופות האלה היו גבוהים, הם הגיעו אליה עד המותניים וקצת יותר. כמה בחורים ניסו לגרש את העופות, וזה לא עזר! היה נראה שהן משועות לעזרה.

ואז הרבנית דבורה נזכרה, שאצל השר שלום מבעלז היו באים עופות ובעלי חיים לקבל תיקונים, אז אולי העופות האלה הגיעו לפה והן רוצות משהו...

היא אמרה לכל עוף בנפרד: "מחול לך, מחול לך, מחול לך" שלוש פעמים. זה לא עזר. העופות המשיכו לצעוק ולצווח צעקות נוראיות. הרבנית הוסיפה עוד כמה פרקי תהילים, אך גם זה לא עזר! הן המשיכו לצווח... ואז היא התבוננה בהן היטב. היא ראתה שהעופות היו די מגונדרות, והדבר שהכי בלט להן היה צבע התכלת מסביב לעיניים וצבע האדום מסביב לפה... הצבעים האלה היו מאוד מאוד בולטים.

היא עמדה מולן ואמרה: "אם באתן לקבל תיקון כי הכשלתן בחיים שלכן גברים על ידי התקשטות, אז אני מבטיחה לכן בעזרת ה' בלי נדר, שאני אעשה לכן תיקון בהתייעצות עם צדיקים!".

באותו רגע ממש שהיא אמרה את זה, השתתקו העופות והפסיקו לצווח. כל הגברים שעמדו שם, התחילו לומר קדיש. העופות נעמדו מולם בשתיקה מוחלטת עד שסיימו... לאחר מיכן הן יצאו מהמקום ולא חזרו שוב.

הרבנית דבורה בריס דיברה עם האדמו"ר מסקולען מה לעשות? כשהוא שמע את זה הוא אמר שצריך לספר ולפרסם את הסיפור...

"לפני כשעה וחצי", מספרת הרבנית רות, "הביאו לי את התמונות של העופות. הבחורים שהיו שם צילמו את העופות בגדול... יש פה צילום עם למינציה בגודל 40 ס"מ על 30 ס"מ אני רואה בבירור את התכלת מסביב לעיניים!! ואת האדום על המקור!! אחד הרבנים החשובים שגם שמע את הסיפור הזה, הוסיף ואמר: "שהעופות הללו צעקו מהגרונן כי צריך לכסות את הגרון! צריך לכסות את האזור של הצוואר!!!"

זה מדהים לראות איך נשים בזמנינו התגלגלו בעופות – עקב כך שהתקשטו באיפור סביב העיניים ובאודם על השפתיים והכשילו גברים – כדי שנשמע את הסיפור הזה ונתחזק".

כמה נפלא שאשה ובת בדורותינו אנו – בדור כל כך ירוד וחשוך עם תפיסת חיים כל כך מעוותת – משתדלת, אף על כל הקשיים האדירים שמקרין הרחוב, ללכת בלבוש צנוע ורחב העונה על כל גדרי ההלכה ועם מטפחת ראש פשוטה וצנועה... איזה כח אדיר מקרינה אשה זו בלכתה ברחוב בהראותה לכולן שהיא שונה.

איזו זכות גדולה ונפלאה יש לה כשאחרות רואות ולוקחות ממנה מוסר... או אפילו מהרהרות בליבן ואומרות: 'הלוואי והייתי כמו אותה פלונית... אשריה!!!'.

אי אפשר בכלל לעכל כמה רעש עושה מעשה כזה בשמים, אי אפשר בכלל להתחיל לדמיין!!!

בספרים הקדושים כתוב: שדווקא בדורות הללו לפני ביאת המשיח כל התחזקות קטנה במשהו לכבוד ה' יתברך, שקולה ככמה וכמה מצוות גדולות וחשובות שהיו בדורות הראשונים!!! כי בדורות האלו הקליפה של הטומאה והפריצות גוברת מאוד מאוד עד אין קץ...!!!

וקל וחומר בן בנו של קל וחומר, בנושא הלבוש והפאות המודרניות והמגרות... כשאשה מקבלת על עצמה, לא רק לעשות איזו התחזקות קטנה, אלא פשוט להשליך מעליה את כל הפריצות הנוראה הזו... לזרוק את הפאה ולזרוק את כל הביגוד האסור... שהשכר שלה על כך - דווקא בדור הזה - הוא אין סופי ואין לו קץ ותכלה... ממש ללא גבול!!! על שכר כזה אמרו: "עין לא ראתה (את גודל ועוצמת השכר) אלוקים זולתך (זולת בורא עולם)"... לא מלאכים לא שרפים לא חיות הקודש!
אף אחד בעולם, זולת בורא עולם, אינו יודע לשער מה גודל שכרה של אשה כזו היום בדור!!!

אף אחד בעולם!!!

כדי להמחיש במעט את הדברים, ברצונינו להביא את משלו הנפלא של הגאון רבי יוסף מתלמסאן:

עשיר אחד גדול, הזדמן פעם לכפר נידח בדרך מסעו. הוא ראה את דלות הכפר וביקש לנהוג ברוחב לב.

פנה אל האיש הראשון שנקרה בדרכו, ואמר: "מבקש אני אכסניה לסעודה וללינה. מוכן אני לשלם 1,000 דולר!!! לכל פריט מן הסעודה".

אמר האיש: "המתן מעט, ואחפש לך אכסניה".

דפק על פתחי הבתים, ונענה בשלילה. כולם חשבו שהוא בא להתלוצץ עליהם, וכי מי ישלם 100 דולר בעבור סעודה?! לא כל שכן 1,000 דולר!!! ועוד על כל פריט ופריט????!! אך בהגיעו לבקתה בקצה הכפר – חשב בעל הבקתה – 'להפסיד לא אפסיד, אף אם מעט ישלם', וענה לאיש: "הנה ביתי לפניך".

שב השליח וסיפר לעשיר כי מצא אכסניה, והעני טרח להכין את בקתתו. הגיע העשיר, ובעודו פורק את חפציו, מיהר העני לקנות מצרכי מזון, ערך את השולחן והציע המיטה. וכן בבוקר הכין העני סעודה מכובדת.

בהגיע שעת הפרידה, אמר לו האורח העשיר: "שהותי ערבה לי. ועתה, הגש לי רשימה של כל פריטי הסעודה". עמד העני וערך רשימה: לחם, ירקות, פשטידה, חמאה, ביצה ודג...

אמר האורח: "לא כך! במקום לחם, כתוב: מים, קמח, שמרים. במקום ירקות, כתוב: עגבניה, מלפפון, חסה. במקום פשטידה, כתוב: תפוחי אדמה, קמח, ביצים וכו'". וכן על

זה הדרך. "ועוד", אמר העשיר, "הוסף גם את כלי הסעודה: שולחן, כסא, מפה, כוס, צלחת, סכין, כף מזלג... וגם אל תשכח להוסיף: את המיטה, הכרית, הסדין, השמיכה וכו' וכו' הרשימה הלכה והתארכה והוכפלה ושולשה.

וכך היה. על כל פריט מהרשימה שילם העשיר 1,000 דולר במזומן!!! והעני הפך לגביר העיירה כולה.

כך זה ממש בעניינינו! – אם אשה סבורה שהקב"ה משלם לה שכרה רק על עצם זה שהינה צנועה ותו לא, יש בידה טעות חמורה...!

אין הדבר כן!!

עבור כל פעולה ופעולה ואף הקטנה ביותר!! - שהיא עושה למען שמירת צניעותה - הקב"ה משלם לה שכר נצחי נפלא ונורא שאינו בר השגה כלל וכלל...!!!

ניתן דוגמא:

אם אשה מתחזקת בנושא החצאיות ללבוש אך ורק חצאיות רחבות וארוכות במראה שקט ועדין, ולצורך כך היא הולכת ומתרוצצת בין החנויות הרבות למצוא את החצאית הצנועה שהיא מבקשת...

הקב"ה משלם לה על כל פסיעה ופסיעה שהלכה ברחוב, ועל כל טיפה וטיפה של זיעה שניגרה ממנה... שכר אדיר שאין לשערו ואין לתארו!!! – אף שעדיין היא לא רכשה בפועל את אותה חצאית אלא רק ניסתה להגיע אליה...!!!

ואם היא כבר הולכת עם שרוולים ארוכים, ועם חצאית ארוכה, ועם גרביים עבות, ועם מטפחת ראש... חוץ מעצם השכר האדיר!!! – שהיא מקבלת על כך שהיא הולכת בצניעות – מחשבים לה בשמים את כל תוספות הבד וכל פריט ופריט שהוסיפה לעצמה למען הצניעות...!!!

או למשל, אשה שהחליטה לזרוק מראשה את הפאה האיומה... – כבר בעצם ההחלטה עוד לפני שהחליפה בפועל למטפחת ראש פשוטה וצנועה – רק על עצם זה שהיא החליטה לעשות את הצעד הזה ולהשליך מראשה את הפאה – היא מקבלת שכר עצום ונורא!!!

נפלא ביותר!!!

ועוד דבר כותבים הספרים הקדושים: "שאם אדם מתחזק בדור שלו בדבר שכל כך הרבה נכשלים בו, לעשות כרצון ה' יתברך, אזי הוא נוטל שכר כנגד כולם!!!".

נתרגם את זה לשפתינו:

אם היום אשה מחליטה להחליף מפאה למטפחת וכן את הלבוש ה'חרדי' הפרוץ שנמכר

היום בחנויות... – חוץ מעצם השכר הפרטי העצום שיש לה על כך (שאמרנו שאין בעולם מי שיכול לשער ולתאר באיזה שכר מדובר, חוץ מהקב"ה...) – היא גם מקבלת שכר אדיר עבור כל אשה ואשה שהולכת עם פאה ועם ביגוד 'חרדי' פרוץ!!! – כלומר היא מקבלת בבת אחת! את שכרן של כל אותן נשים ההולכות עם פאות ועם בגדים מודרניים היום בדורינו!!!

ממש כך ללא הגזמה!!!

ועדיין לא סיימנו את החשבון:

זכרנום לברכה אומרים: "אדם שעושה מצוה בצער, הוא מגדיל את שכרו פי 100!!! יותר ממי שעושה את המצוה שלא בצער!!!".

זוהו אומר שאשה שיש לה צער גדול כשהיא הולכת עם מטפחת ראש ועם בגדים צנועים, מחמת זה שמדברים עליה על איך שהיא נראית או מחמת שחם לה וקשה לה או מחמת שעדיין בוערת בה התאוה לפאה וללבוש המודרני ויש לה צער רב בכך שנמנעת מהם וכדומה, את כל השכר העצום שמובטח לה, כפי שאמרנו לעיל, מכפילים לה אותו פי 100 פעמים!!!

ועדיין החשבון ממשיך:

מגלים לנו הספרים הקדושים דבר מדהים! שגם לאחר שהאשה התרגלה להופעה הצנועה שלה, והיא כבר איננה מתרגשת "ממה יאמרו" ומאיך היא נראית... או שהיא התרגלה לכך שכבר לא חם לה וכדומה, שהיא איננה מפסידה כלל את השכר העצום והנורא שהייתה מקבלת פי 100!!! כלומר ממשיכים לתת לה שכר פי 100 כמו שהייתה מקבלת בהתחלה כשהיה לה צער וקושי, אף שעכשיו כבר לא קשה לה כלל!!! – זאת מתנה נפלאה שהקב"ה נותן לה עבור כך.

כמה שכר נצחי ואין סופי ללא גבול שיעור ומידה, אשה יכולה לאסוף לעצמה כאן בעולם הזה!!! כשהיא הולכת עם מטפחת ראש צנועה ועם בגדים רחבים שאינם בולטים במראה... ה'מונה' של השכר בשמים עובד בשבילה במשך 24 שעות ללא הפסקה והיא צוברת לעצמה בליוני בליוני... מצוות ממש לאין שיעור וחקר עד אין תכלית!...".

והכל ממש בידיה שלה עצמה!!!

זה פשוט מדהים לאיזה גבהים עוצמתיים אשה יכולה להגיע היום בדורינו ולמה היא יכולה לזכות!!!

המדרש מספר, שכשרבי אבהו היה קרוב להיפטר מהעולם הראו לו בשמים 13 נהרות של בושם העשוי מפרי האפרסמון (הכוונה לסוגי תענוגות כבירים הנמצאים אך ורק בעולם הבא).

שאל רבי אבהו: "אלה הנהרות למי הם?". אמרו לו: שלך הם". תמה מאוד רבי אבהו ואמר: "אלה בשבילי?! ואני אמרתי שלריק יגעתי ולתוהו והבל כיליתי כוחי". עד כאן דברי המדרש.

כל המפרשים שואלים, וכי לא האמין רבי אבהו שיקבל שכר בעולם הבא על כל המצוות שעשה?

הגאון הצדיק רבי ישראל יעקב לובצ'נסקי מסביר את הדברים באופן נפלא, וכך הוא אומר: "המדרש מגלה לנו את ההפתעה הצפויה לאדם בעולם הבא, בראותו את גודל השכר המוכן לו".

נמחיש את הדברים מחיי היום יום:

בתחנת הרכבת ממתנינים סבלים המצפים לנוסעים שיש עמהם מזוודות רבות ואין בכוחם לטלטלם והם מזמינים סבל וגם הוא סוחב אותם בשארית כוחותיו. הולך לו הסבל כפוף תחת כובד המזוודות ומהרהר: 'חבל שלא קבעתי את שכרי עם הנוסע הזה, בטח הוא יתחוב לי איזה 10 שקלים עלובים בודדים עבור העבודה הקשה הזו'. מה רבה הפתעתו של אותו סבל כאשר הנוסע משלם לו 1,000 דולר במזומן עבור השירות!!!

מתברר כי הנוסע הזה הוא נדיב לב שישנם מעטים כמוהו, ודווקא סבל זה זכה לשרת את אותו נדיב.

מה מהרהר הסבל לאחר שהוא מחזיק בידו את הסכום שלא ציפה לו? אני חשבתי שאני עמל לריק ולתוהו והנה קיבלתי סכום שלא חלמתי עליו כלל וכלל!

זה הסוד שמגלה לנו המדרש, שאין בכוחו של שום אדם לתאר לעצמו את התענוג והעידון האדיר שאין דוגמא לו, המוכן לאדם בעולם הבא!!!

גם המאמין הגדול ביותר, המנסה לצייר ולהמחיש את השכר הצפוי לו בעולם הנשמות, כאשר יזכה לראות כמו עיניו את השכר הזה ולהרגיש בנועם זיו ה' יתברך, תהיה הפתעתו כה גדולה מרוב הטוב שיוגש לו שם עד שלא יאמין שאמנם יתכן דבר כזה???!! והוא יאמר לעצמו שם בהתפעלות עצומה: "לכזה שכר לא ציפיתי לקבל אף פעם!!!".

היטיב להגדיר זאת רבינו הרמב"ם, באומרו: "שכמו שלא ישיג העיוור מלידה את מראה הצבעים... שאינו יודע כלל מה זה צבע אדום, כחול, ירוק וכו' וכמה שסיבירו לו הוא לעולם לא ידע איך הצבעים נראים כיון שמעולם הוא לא ראה אותם... כך לעולם לא ידע האדם מהם התענוגות האדירים!!! שמחכים לו לאחר מותו, אי אפשר לתאר זאת בכלים הגופניים שלנו, אנחנו פשוט "עיוורים" מכדי לדעת במה מדובר, כל התענוגות שאנו מכירים

פה בעולם הזה, מגדיר אותם הרמב"ם כהבאי והבל ואין בהם תוחלת... לעומת תענוגי העולם הבא...!!!".

התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי (שרבי חיים בן עטר בעל ה"אור החיים" הקדוש, היה עולה לקברו כשהוא זוחל על העפר מרוב פחד ורעדה ואומר: "איך אעלה למקום אש להבת שלהבת"), שלח מלאכים למעלה בשמים שיראו ויאמרו לו מה שכתב של הנשים בעולם הבא.

לאחר זמן מה חזרו השליחים וסיפרו לו שהצליחו לראות היכלות נפלאים ממש שאין לשער ולתאר – אולם לפנים מאותם היכלות יש עוד ארבעה היכלות גנוזים של ארבעת אימותינו הקדושות: שרה רבקה רחל ולאה. על הנעשה והנשמע בהיכלות אלו עין לא ראתה ואוזן לא שמעה ולא נתנה רשות לשליחיו של רבי שמעון בר יוחאי לחקור ולדעת עליהן מפאת גודלן ויקר תפארתן !!! – כך סיפרו השליחים לרבי שמעון והוסיפו: "אשרי חלקן של הנשמות של הנשים שהלכו בדרך התורה ובדרכי הצניעות והרבו מצוות ומעשים טובים שהן מזומנות לאותם היכלות גנוזים לקבל שכתב בעולם הבא !!!

פשוט מדהים!!!

ומצד שני...

איזה הפסד נורא ואיום מצפה לאשה שאינה משכילה לנצל את האפשרות והיכולת שניתן לה להשתנות בעניין הצניעות!! לא רק שהיא מפסידה שכר אדיר עצום ונפלא לנצח נצחים! אלא... היא נענשת שם בעולם הבא, לנצח נצחים! וזה חוץ מהבושה הנוראה מהסבתות שלה ומחברותיה ושכנותיה ומבני משפחתה שכבר נפטרו ומכל האמהות הקדושות ומכל הנשים הצדקניות שהיו במשך כל הדורות כולם מאדם הראשון ועד דורינו, שהן תראינה אותה שם כשהיא ניצבת לפנין מבוזה ומושפלת... אוי לה לאותה בושה אוי לה לאותה כלימה!!!

היה מקרה לפני כמה שנים במרכז הארץ, על זוג שבאו בכרית נישואין. והנה בגמר החתונה החתן והכלה רוצים ללכת לדרכם... פותחים את הכספת של המעטפות עם כל המזומנים והנה... היא ריקה! שום מעטפה לא נמצאה שם! כלום! – הם תיכננו על הכסף הזה לשלם לצלם לתזמורת לאולם... איזו עגמת נפש, איזה צער. ההורים ניחמו אותם: "לא נורא אנחנו נמצא אל תדאגו". שלחו אותם לדרכם. בינתיים הזמינו ההורים משטרה. סגרו את האולם בדקו את כל המלצרים הפכו את השולחנות הפכו את כל האולם... אין כלום!

כעבור שבוע החתן והכלה מביאים את סרט הוידאו של החתונה. קראו לכל המשפחות וישבו כולם ביחד לצפות בסרטון החתונה. הם לוחצים 'פליי' ומתחילים לראות. הכל נחמד.

והנה הם מגיעים לאיזה קטע שהצלם מצלם את רחבת הריקודים. המצלמה מתמקדת על הרחבה ותוך כדי כך היא קולטת בפינת האולם, באופן ברור, דמות מסתכלת לכל הצדדים השולחת את ידה לכיוון הכספת... ובחשאי מוציאה משם בזריזות את כל השטרות ואת כל המעטפות... ישר לתוך הכיס.

הדמות הזאת הייתה לא פחות ולא יותר: האבא של הכלה !!!

באותה עת האבא של הכלה היה יושב על הספה צופה ביחד איתם איך הוא בעצמו גונב מתוך הכספת... וכולם רואים אותו – הבושה שאחזה בו באותה שעה גרמה לו להלם מוחלט! - באותו רגע הוא לקה בליבו וכעבור מספר ימים הוא נפטר !!! – הלב שלו פשוט לא היה מסוגל להכיל את עצמת הבושה !!!

הגאון רבי חיים מקוסוב סיפר, שנסע פעם אחת לאיזו דבר מצוה. בדרך התעכב בכפר אחד ונכנס ללון אצל אחד מתלמידיו. הלה שמח שמחה גדולה על שזכה לארח את רבו בביתו, סידר לו מיטה והרב הלך לישון. לאחר חצות הלילה התעורר הרב משנתו, ושמע כיצד אדם אחד מברך ברכת התורה בכוונה ובמתיקות, ולאחר מכן פתח בלימוד גמרא. כשהאיר היום ראה הרב, שזקן עיוור שוכב לו במיטתו ולומד בעריבות. פנה אליו הרב, והלה סיפר לו, כי הוא אביו של המארח, וכבר 20 שנה שפרש מכל עניני העולם ועוסק הוא אך ורק בתורה ועבודת ה' ואין לו כל קשר עם שום אדם. הרב שנוכח שעומד ליד אדם בעל מדריגה גבוהה, ביקש ממנו שאם הוא ימות תחילה שיבוא אליו בחלום ויספר לו מה נעשה בדינו בשמים. הזקן הסכים.

לאחר מספר שנים נפטר העיוור הלמדן. הוא קיים הבטחתו ובא בחלום לרבי חיים. וכך סיפר: "כשנשמתי עלתה למרום הייתה שמחה גדולה בכל פמליא של מעלה לקראת בואי. כשהכניסוני לבית דין של מעלה והחלו לברר את מעשיי, נוכחו שבמשך 20 שנות חיי האחרונות, התעלתי הזדככתי ותיקנתי את כל מעשיי כולם, ואפילו נידנוד של מחשבת פסול, כך שהייתי נקי בלא חטא ומלא בתורה ובמצוות. אך לפתע נכנס מלאך שחור, וקרא: "לאדם הזה אתם רוצים לתת גן עדן??! הרי פעם אחת בצעירותו, כשהתארח בבית כנסת אחד, כיבדו הגבאי לעלות לתורה ב"רביעי", והוא התמלא בליבו בכעס, ורטן לפני הגבאי: "לאורח כמוני מגיע עלייה של "שישי" או "מפטיר ולא "רביעי"..."

מיד פסקו בבית דין של מעלה שטענה זו צודקת. הם נתנו לי לבחור באחת משתי האפשרויות: או שאחזור בגילגול ואיוולד מחדש ואתקן בזה את חטאי או שאסבול בשמים 3 דקות של בושה.

כמוכן בחרתי בשני.

מיד פתחו את שערי גן עדן, בא מלאך וחסף אותי והוליכני לשם וביישני לעיני כל הצדיקים, באומרו: "ראו טיפה סרוחה זו, היה לו עזות לומר שאינו חפץ בעליית "רביעי"...

סיים רבי חיים את סיפורו: "אני רוצה לומר לכם שהקב"ה ריחם על הנפטר הגדול, וכיסה אותו מפני בזיונו שלא ירגיש בה כל כך, כי אחרת לאחר הדקה השניה, לא היה יכול יותר לשאת את בזיונו!!! ואפילו בדקה אחת נוספת!!! הבזיון היה כל כך נורא עד כדי כך שהוא היה עלול להתחרט ולהמיר את עונשו להיוולד מחדש, מאשר לסבול דקה נוספת...!!!"

כך אמר גם אחד מהגדולים: הבושה זה הגיהנום הכי גדול!!! - קשה מאוד מאוד לסובל שם למעלה... כמעט זה בלתי אפשרי!!!

אוי ואבוי לנו!!!

וכל זה הוא חוץ מהיסורים הקשים והנוראים המתעתדים לבוא עליה!!!

ה'חפץ חיים' כותב, שאדם החוטא באיבר מסוים... אזי באותו איבר שחטא בו, נברא משחית מהחטא עצמו לחבל באדם באותו איבר שחטא בו – אם לא עשה תשובה. למשל, אדם שאכל מאכלות אסורות, כתוצאה מכך נברא מלאך משחית שקורע את פיו לגזרים ותולש את לשונו... על כך שפגם את פיו ולשונו. או למשל מי שאינו מניח תפילין... נברא מלאך משחית השובר את ידו ואת ראשו!!! – וכן כל איבר ואיבר שאדם פגם בו נפרעים ממנו – מאותו איבר – מלאכי חבלה משחיתים... שם בעולם הבא. ירחם ה'!

עכשיו נעשה חשבון פשוט:

מה קורה לאשה שהולכת ברחוב עם פאה חלקה ומתנופפת ברוח, בביגוד קצר מושך וצמוד, מבושמת ומאופרת, עם נעליים גבוהות או מרעישות – וגורמת בהופעתה זו, לאלפי גברים לנעוץ בה את עיניהם ולהרהר בה...

נחשוב רגע, מה מחכה לה שם למעלה...?

כמה אלפים ורבבות של מלאכים רעים, משחיתים, מחבלים אכזריים, מחכים שהיא תעזוב כבר את העולם הזה ותעלה למעלה כדי שיוכלו לעשות בה שפטים ולייסרה ביסורים קשים מרים ונוראים באכזריות שלא יכיל הנייר לתאר ולשער כלל וכלל...???

וגם לאחר שהיא תעבור שם למעלה, את כל הסבל האיום והנורא, ואת כף הקלע והגיהנום לאחר עשרות שנים (אם לא מאות!!! ה' יצילנו) – מגלה לנו ה'חפץ חיים' דבר נוסף מזעזע! – שהאשה הזו תישאר בעולם הבא בעלת מום, באותם איברים שהכשילה בהם גברים... לנצח!!!

זאת אומרת, אם היא הלכה בעולם הזה עם פאה – יתכן ששם היא תישאר קירחת. ואם היא הלכה מאופרת – שם היא תהיה בלי עיניים (בגלל הצלליות או השחור ששמה מסביב לעיניים), וכלי שפתיים (בגלל האודם או המשרטט), וכלי אוזניים (בגלל העגילים שהלכה עימם), וכלי לחיים (בגלל הסומק).

ואם היא הלכה עם גרביים שקופות, וחצאיות קצרות ונצמדות – שם היא תהיה בלי רגליים וכלי מותניים וכלי בטן וכלי גב וכו' וכו', כל אותם איברים שפגמה בהם בחוסר צניעותה שם הם יחסרו לה!

פשוט לא יהיו לה איברים!!

כלומר, יתכן בהחלט: שמה שישאר ממנה בעולם הבא... זה חתיכת בשר!!! לנצח!!!
ממש כך!!!

הדברים מאוד מאוד קשים להבנה ובלתי נתפסים במוח... אך צריך לדעת שזו המציאות!
– זו האמת לאמיתה!

ואם לא די בכך, באים חכמינו זכרונם לברכה ומגלים לנו: "שכל מי שנענש חבירו על ידו, אין מכניסים אותו במחיצתו של הקב"ה"!!! – כלומר, אם אשה גרמה שגברים ייכשלו בה בראיות אסורות, ובגללה הם ייענשו על כך בשמים – היא לא תזכה לאחר מותה, להיכנס במחיצתו של הקב"ה!!!

מספרים על אשה אחת שהייתה הולכת עם פאה ברחוב בבגדים הדוקים וצרים, שהגיע זמנה להיפטר מהעולם. עלתה נשמתה למרומים והתייצבה לפני 'בית דין של מעלה' (הם הצדיקים שהיו חיים בדור הקודם). טרם שהתחילו במשפטה, הראו לה מאחורי הפרגוד אדם מסוים ושאלו אותה אם היא מכירה אותו? היא ענתה שלא. ושוב הראו לה מאחורי הפרגוד בחור אחר ושוב שאלו אותה אם היא מכירה גם אותו? ושוב ענתה שלא! – המשיכו 'בית דין של מעלה' להראות לה עוד ועוד אלפי אנשים שונים – גברים מבוגרים בחורים צעירים... ועל כל אחד ואחד שאלו אותה אם היא מכירה? ושוב ענתה אלפי פעמים: "לא ולא!!".

ואז הביטו בה ה'בית דין של מעלה' בפנים כועסות מאוד חודרות ומפחידות, ואמרו לה: "נכון, את לא מכירה אותם... אבל הם כן מכירים אותך!!! כל אחד ואחד מהם נכשל בך בחדרי חדרים!!!"

האשה הייתה מזועזעת כל כולה – היא לא האמינה למה ששמעה...

'בית הדין' הפנו את אצבעם לכיוון מסוים ואמרו: "תראי היכן הם נמצאים כעת". לפתע נפער כמין חור ענק בשמיים, האשה הביטה מבעד לחור וראתה לחרדתה את אותם

אלפי גברים שהראו לה... צורחים ממעמקי השאול בצרחות אימים מרוב הייסורים ועינויי התופת – והם בוכים ומתחננים על נפשם... ואין עוזר ומושיע!

האשה החלה לבכות וליילל מרוב פחד ורעדה: "אוי לי, מה עשיתי??? מה עשיתי??? איך הכשלתי כל כך הרבה גברים...???". – אבל אז כבר לא היה אפשר לחזור ולתקן את אשר עיוותה. האשה המסכנה הזו נשארה שם בשמיים ונענשה שם בכפל כפליים!!! עבור כל גבר שנכשל וחסא בה בהסתכלות ובהרהורים...

בהקשר לזה ראינו להציג בפניך קטעי תמליל קצרים מדברי רבי משה לוי מצרפת, אשר חווה מוות קליני לפני מספר שנים (יש לו דו"ח רפואי מבית החולים Paris sud), ובו הוא מספר את אשר ראו עיניו (אנו מעתיקים את הדברים כלשונו – עברית אינה שפת האם שלו):

"ראיתי בעיר (שם למעלה) אשה רצה, הריצו אותה מלאכי חבלה לכל הכיוונים, שיגעו אותה, והיא צועקת הצילו הצילו!!! אמרו לי: "לאשה הזאת אין לה מצוות, היא נגמרת, היא לא שווה שקל"... הריצו אותה שם עד שהתעייפה. הכניסו אותה לחדר שחור, שמו אותה בסיר שחור רותח, ומלאכי חבלה שחורים, כזה שחור מגעיל לא ראיתי בחיים שלי, והיא צועקת ונאכלת על ידי מלאכי חבלה על כל פגם שהיא החטיאה את הבחורים, היא הצטערה על זה, אבל היא כבר כמעט לא הייתה קיימת, כולה שחורה, כולה סמרטוט...

לגבי בגדים שהולכים הנשים צמוד לגוף, ורואים לבחורה את הצורה שלה זה גהינו גהינו!!! היא תכנס, והוא עם החנות שלו (הכוונה לבעלי החנויות שמוכרים בגדים אלו). יש חדרים למעלה, כל אחד שעשה, מכר סחורות (בגדים) שאסורות על פי התורה, בניגוד להלכה, הוא מנודה בחדרים! הוא לא אז! אין לו זכות דיבור! "מספיק ציערת, אנחנו נצער אותך לבד בחדר, לבד, סגור". אין מה לעשות בורא עולם שונא את זה! שונא את הבנאדם שמוכר את זה – שונא אותו... וגם הנשים שלובשות את הבגדים האלה, את הפאות האלה וחושבות שזה צנוע... באמת מפחיד!

הראו, איך אשה מכינה את עצמה לצאת לרחוב כמו מלכת היופי, דתייה גדולה (כוונתו לאשה חרדית) הולכת שם להראות את יופייה לכמה גברים אחרים שהם לא בעלה, ובעלה בכולל מסכן, תמים מאוד, גם הוא את הגיהנום יקבל. מפחיד! למה הוא בגהינום? כי הוא נותן רשות לאשתו להכשיל את הרבים. באיזו רשות?! קודם כל, יעזוב את הגמרא וילך לבית שלו ויטפל בבגדים שלה, שיהיו בגדים יותר רחבים שלא יבלוט הגוף של הגברת. למעלה שונאים את מה שמכשיל... בורא עולם שונא את זה...

גם את הפאות שהן לובשות, הן מושכות עין יותר משיער ומכשילות את הגברים!!! "אז מה? איך היא תלבש?", "בבית" אמרו לי, "תתלבש מאוד יפה כמו מלכה, בצניעות, בבית,

כן. אבל בחוץ תלכש בגדים פשוטים וצנועים שאינם גורמים שיסתכלו עליה. זו הצדקת! איך היא יוצאת עם השמלה הזאת והפאה הזאת או עם כיסוי ראש שלא מכסה הכל...? זה מפחיד מאוד. למעלה, זה פחד מוות! היא משפיעה על חצי עיר, והיא העיקר יפה! שם ישימו אותה בתוך הסיר השחור וישרפו אותה שם. יעשו לה גיהנום בגלל הפריצות והפאות שלה. הכל בגלל שהיא הכשילה את הרבים. אין לה שום זכות!

פתאום ראיתי איזה אשה אחרת שהייתה מראה את הרגליים שלה, את השוק (כוונתו לאחת שהייתה הולכת עם חצאית קצרה עד הברך – מה שהולך היום אצל הרבה נשים חרדיות, לצערינו) תפסו אותה ברגליים, ככה לקחו את הגוף שלה, העיפו אותה קדימה כמו איזה סמרטוט, כמו איזה שטיח תלו אותה על הברזלים... והדם זורם... והיא צורחת... תולים אותה! לא עושים שום חשבון!!!..."

דוד המלך עליו השלום אומר בתהילים "הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי" – מהפסוק הזה נראה שדוד מבקש מהקב"ה שיציל אותו מכלב. – אך אם זאת הכוונה, ישנו פסוק אחר שסותר זאת:

דוד פונה לשאול ואומר לו שהוא ילחם עם גליית הפלישתית. וכששאל אותו שאול, מנין לך הבטחון הזה שתצליח כנגדו? ענה לו דוד ואמר: "גם את הארי גם הדוב הכה עבדך, והיה הפלישתי (גליית) הערל הזה כאחד מהם" – דוד מסביר לשאול שכשהוא רעה את הצאן הגיע ארי גדול עם שני גוריו וגם דוב גדול עם שני גוריו לטרוף חלק מהצאן, ועם כל זה הוא הצליח להתגבר עליהם ולהורגם, ועל כן גליית הפלישתית יהיה ודאי כאחד מהם. – אם כן, מדוע התפלל דוד המלך וביקש מהקב"ה שיציל אותו מכלב, מה זה כלב לעומת אריה ודוב ביחד עם גוריהם?

אלא ודאי שאין הכוונה לכלב שאנחנו מכירים!

הכוונה היא לכלב הרוחני הנמצא בעולם האמת, שהוא נפרע מאדם שחטא ושהחטיא. וכמו שסיפר הרב משה לוי מצרפת בהמשך דבריו: "אחרי זה, באו מלאכי חבלה... עם פנים של כלב ופה חד כמו קוץ... תפסו את הנשמה שלי, וכאילו משתוללים בתוך הנשמה שלי, חותכים ומפזרים את כל הנשמה... אתה מרגיש שהנשמה מתפזרת לגמרי, אתה לא קיים, לא חי..."

גם מכזה כלב, דוד המלך פחד!!!

ועתה אשה יקרה חשבי רגע, האם באמת משתלם לך להפסיד כזה שכר נצחי ונפלא ביותר לאין שיעור, תענוג נצחי מופלא הניתן לך מאת הקב"ה בכבודו ובעצמו ללא גבול... – ולקבל, מאידך, צרות גדולות איומות ונוראות שחורות משחור... בעולם הזה וכל שכך

בעולם הבא, רק עבור רצונך להרגיש ולהיראות טוב בלכתך ברחוב או בעבודה??!
האם באמת שווה לך להפסיד את כל הנ"ל לנצח, עבור איזו מחמאה חולפת מאיזו שכנה
או חברה על ההופעה החיצונית שלך? – האין זו שטות וטפשות, ממדריגה ראשונה???!
חכמינו זכרונם לברכה שואלים: "איזהו "שוטה"? – כלומר מי הוא האדם העונה להגדרה
של אדם שוטה טיפש וחסר דעה?"

והם עונים תשובה נוראה: "זה המאבד את מה שנותנים לו!!!"

אשה לא מוכנה לזרוק סתם כך עשרה שקלים לפח כי חבל לה... סוף סוף זה כסף! ומה
פתאום לאבד אותו בחינם? – אבל מצד שני היא מוכנה להפקיר את כל העולם הבא
שלה!! ולאבד אותו לנצח, עבור איזו תשומת לב מטופשת מאיזו אחת ברחוב...

האין זה שיגעון???!... פשוט התאבדות!!!

אנחנו אומרים בתפילה שהקב"ה הוא 'אל רחום'. – האם את יודעת אשה יקרה מה הפירוש
'אל רחום'?

'רחום' - הכוונה שמרחמים עליו!! (כמו שאומרים ילד 'אהוב', הכוונה שאוהבים אותו).

הקב"ה כביכול מתחנן לפניך וכל כך מבקש ממך: "בתי היקרה, אני אבא שלך... אבא
שרוצה רק בטובתך... בבקשה ממך תרחמי עלי, אל תלכי כך – בפאות ובבגדים כאלו –
זה נגד רצוני, זה כואב לי... זה מציק לי... אל תמשיכי עוד ועוד לצער אותי"...

מצמרר!!!

אשה יקרה, חשבי ברצינות על הדברים! כל מה שכתבנו הוא אמיתי לחלוטין! ללא
גוזמא!!!

אין בכוונתינו חס ושלום להפחידך, ברצונינו שתתעוררי ותתבונני על מצב צניעותך?...
איך את נראית בעיניי הקב"ה?... ואיך הוא רוצה לראות אותך?... – חשוב לנו מאוד
שתראי את המציאות בעיניים מפוכחות! – שתדעי את האמת הברורה ביחס אליך ותשיבי
אותה אל ליבך מבעוד מועד!

סיפר רב מאוד חשוב:

"אשה אחת באה אלי לספר לי על חלום אחד שהיא חלמה.

וכך היא אמרה: "הייתה לי בת שהייתה הולכת עם פאה והיא (לא על אף אחד מישראל)
קיבלה את המחלה הידועה. לפני פטירתה, כשהייתה כבר בשלבי גסיסה, קיבלה הבת על
עצמה לזרוק את הפאה ולשים מטפחת ראש צנועה. לאחר מכן היא נפטרה. – כעבור כמה

ימים, אני רואה את בתי הנפטרת מופיעה בחלומי ואומרת לי: "אמא, את לא יודעת כמה קשה ומפחיד שם למעלה! זה איום ונורא...!!! אבל את יודעת אמא, מה שהציל אותי בשמים מכל מלאכי החבלה זה הכיסוי ראש שקיבלתי על עצמי לפני מותי, זה הגן עלי ושמר אותי מכל אותם שפטים קשים ומרים!!!"

סיפר הגאון רבי יהודה פתייה, שבא אליו זקן אחד וסיפר לו שעשה מעשה של איסור, ואמר לו הרב שיתענה 24 שעות, וביום התענית יבוא עם סכום מסוים של כסף עבור 325 תעניות. וכך עשה, וכשבא אליו אמר לו הרב שיחלוץ נעליים וילך יחף ארבע אמות, ויתוודה ויתחרט על מעשיו ויקבל על עצמו תשובה גמורה...

והנה לאחר שנתיים נפטר אותו זקן, וראה הרב פתייה איך שבא לבית דין של מעלה, וראו שהוא בעל תשובה וזכה לתקן את כל מה שפגם בעולם הזה!!! – והסביר הרב פתייה: שאילו אותו זקן לא היה עושה את אותו תיקון היה צריך להתגלגל כמה מאות שנים ב"כף הקלע", ואחר כך בדומם צומח חי מדבר, ורק אחר כך היה נכנס לגיהנום... ויום אחד של התענית עם כסף הפדיון וחזרתו בתשובה... הצילו אותו!!!

זה המסר שאנו מתכוונים להעביר לך...

הצילי את עצמך מבעוד מועד!!! חזרי בתשובה ותתחרטי על מעשייך... לא מחר לא מחרתיים... עכשיו! - אל תחכי ליום המחר...!!!

אל תעשי את שטות חיך - לאבד עולם נפלא לנצח - עבור הנאה מטופשת של רגע אחד!!!

ואמנם אשה יקרה, תתפלאי לשמוע שדווקא נשים רבות היום – עשו את המהפך הגדול! על אף תאוותן הנוראה ליופי ולחיצוניות – ועל אף רצונן העז להיראות טוב בעיני כולן... וזאת משום שהן הכירו את האמת הפשוטה כל כך, עד כמה הן משמשות בלבושן ובפאותיהן כאבני נגף לציבור הגברים והבחורים, ועד כמה הקב"ה כואב את מראה הופעתן.

וכפי ששחה חובשת פאה לשעבר:

"כשהלכתי ברחוב עם הפאה (שהייתה סינטטית ועדינה) בכל פעם שעבר מישהו, הרגשתי פעימות לב. הרגשתי שאני אבן נגף לאנשים העוברים לידי.

במשך הזמן התבוננתי כי הפאה הראשונה הייתה קצרה והפאה השנייה קצת התארכה, ואחר כך עוד קצת יותר... כשראיתי שיש אצלי התדרדרות – פחדתי להתדרדר יותר.

החלטתי לעבור לדרך בטוחה יותר – פשוט לכסות את הראש במטפחת! היום, במבט לאחור, קשה לי להבין את הנשים שהולכות בפאה, היאך אינן שמות לב שיש להן נטייה גדולה להתדרדרות איטית, ולשחיקת רגש הצניעות...”.

מכתב שהתקבל לאחד הארגונים החשובים יום ד' ט' טבת התשע"ב:

”אני גרה בצפון הארץ ומקבלת את העלון שלכם מידי פעם...

אני מורה ב'בית יעקב' ומאז חתונתי חבשתי פאה. עברו שנים מחתונתי והחלפתי מספר פאות. רק ה' שקורא מחשבות אדם, יודע עד כמה כל פעם שנכנסתי לפאנית הרגשתי רע עם עצמי. רק ה' יודע עד כמה התביישתי מה', על שאני משקרת עליו. כאילו מכסה את הראש ומקיימת את ציווי, אבל במציאות הולכת עם פאות שיותר גרועות משיער!! לכל מקום שיכולתי ללכת עם מטפחת, שמחתי. ולכל מקום שהייתי צריכה ללכת עם פאה, הרגשתי רע וחוצפנית כלפי ה', על כל הטוב שהוא נותן לי ואני משקרת ומקלה ראש במצוה כל כך חשובה ויקרה. עד שיום אחד, לתדהמת בעלי, החלטתי שזהו! כוחות הנפש שלי אזלו בכדי לרמות את ה' כל פעם ולשכנע את עצמי בשיכנועים שקריים שזה לא כל כך נורא... וגם נשות הרבנים הולכות עם פאה... והעיקר צניעות בכגדים... וכו'. פשוט קמתי והלכתי לפאנית ומכרתי לה את הפאות. הפאנית, שהיא גם חברתי הטובה, הייתה בהלם מוחלט! היא פשוט חשבה שאני עוברת עליה. כשראתה שאני רצינית, הייתה בטוחה שקרה איזה אסון נורא במשפחה ולכן אני רוצה להתחזק. אמרתי לה, שברוך ה' לא קרה שום דבר רע. אני מעדיפה לעשות את הצעד הזה לפני שיקרה משהו רע.

את המזומנים שקיבלתי על הפאות, הבאתי לבעלי. בעלי אמר שאינו יודע מה נכון לעשות עם הכסף הזה. הוא עדיין היה נבוך מהצעד שלי. אינני יודעת אם עשיתי נכון או לא, אבל לקחתי את הכסף ושמרתי אותו במעטפה מסוימת, וכל פעם שאני רוצה לפרגן לי עוד מטפחת או כובע, אני לוקחת כסף מהמעטפה הזאת. אני יודעת שהרבה עושים עם הכסף הזה צדקה וכדומה, אבל אני פשוט לא הייתי בדרגה הזאת.

בסופו של דבר שהמורות והמנהלת ראו אותי מגיעה לבית הספר עם מטפחת, לתדהמתן רק החמיאו והחמיאו והעריצו אותי על הגבורה שלי. האמיתיות שבהן אפילו אמרו לי שהן יודעות שכיסוי ראש אמיתי ולכתחילה זה באמת מטפחת. והן מודעות שפאה היא ”כיסוי ראש” בדיעבד גדול מאוד (אם בכלל...). לא יאומן... אפילו האשכנזיות שביניהן כך ביטאו.

אני מקוה שבמכתבי זה, חיזקתי נשים וגם מורות. הסוד הוא: פשוט לקום ולעשות!!!

מכתב נוסף (שפורסם במאות עותקים) שנשלח על ידי אברך ירא שמים:
לכבוד...

"אני הקטן אברך ליטאי בן ליטאי בן ליטאי (וגם שייך לחוג הליטאי), כל ימי למדתי בישיבות ליטאיות ואצל רבנים ליטאים מובהקים. והנה לאחר הבירור נתברר לי כי דעת רבותינו (מרן הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך, ומרן הגאון רבי יוסף שלום אלישיב, ומרן הגאון רבי ניסים קרליץ, ומרן הגאון רבי שמואל וואזנר), שיש עדיפות למטפחות על פני הפאות.

לאחר פרישת הפאות מהורו עודדתי את רעייתי להחליף מפאה למטפחת, ומה אומר ומה אדבר, לא רק שלא חסר לנו כלום מזה, אלא אדרבה מאז אנו מרגישים שמחה ואושר מופלגים על המראה היהודי האמיתי המקורי, ללא זיופים, ללא תירוצים והתחמקויות, ללא חיקויים עלובים של הגויים, מראה יהודי אותנטי!...

ועוד נקודה אחת אוסיף, כי את האמת – ניתן אמנם להשתיק, ניתן לכסות עליה, לפזר מידע מטעה בקרב הציבור כאילו שכל הגדולים סוברים שהפאה עדיפה, ניתן ללעוג לאלו הצועדים בה, ואף להרחיקם ממשרות הוראה חשובות, אבל לאמת יש מעלה אחת – לעולם לא ניתן לנצח אותה!!! כי האמת תמיד נשארת אמת, האמת מדברת בעד עצמה, ולא משנה כמה אנשים מסכימים להודות בה. הנני קורא בזאת מלב אל לב לכל אחיי ורעייה האברכים הליטאים, לעזוב את כל הנגיעות וההצטדקויות, ולהכיר באמת הפשוטה והתמימה שאין דבר טהור ויפה יותר מכיסוי ראש אמיתי!!! הלא הוא כתר המלכות המעטר בחן את ראשה של האידישע מאמע (האם היהודייה).

אחיי היקרים והאהובים, הבה ונבעט בבוז באופנה הגויית המבחילה, ונחזור בפרהסיא, בגאון, בצואר נישא ובקומה זקופה – היישר אל חיק מורשת אבותינו העתיקה".
בידידות נאמנה לכל עמלי התורה מ.פ. ירושלים.

סיפר יהודי יקר שזכה לעשות 'מצגת' נפלאה ומחזקת בנושא הלבוש והפאות:
"אשתי היא ממוצא אשכנזי ויש לה חברות שהולכות עם פאות. הרבה פעמים דיברתי עם אשתי בקשר לחברה שלה, יש לה חברה שעזרה לה בחוץ לארץ להשתקם פה בארץ. הבחורה הזאת הולכת, ה' ירחם, בפריצות נוראה, איזה בגדים... איזו פאה... אמרתי לאשתי: "למה את לא מדברת איתה? אולי היא לא יודעת שאסור ללכת כך? אולי היא שוגגת?". לאחר שכנועים רבים, אשתי התקשרה אליה והוכיחה לה שזה לא דרך התורה... זה לא צניעות וכו' וכו'.

אמרתי לאשתי שזה לא מספיק, יש לה לחץ חברתי, היא שייכת למגזר הליטאי – יש לה ילדים ב'בית יעקב' – זה לחץ ציבורי, הגננות, המורות, השכנות... אמרתי לה: "לכי תראי לה את הדיסק שעשינו ('החלום האמריקאי המזויף') שמראה את כל הפריצות ה'חרדית' של הביגוד והפאות המודרניים – אופנתיים". היה לה מחשב בבית.

היא הזדעזעה...!

במשך שעתיים היא ישבה וצפתה בדיסק ולא האמינה למה שראו עיניה ...
 החברה התהפכה 180 מעלות!!! היא לא קלטה עד עכשיו עד כמה הלבוש והפאה שלה
 היו כל כך מגרים ומכשילים!!!

היא ביקשה מאשתי שתתן לה גירסא של הדיסק לגברים כדי להראות לבעלה...
 היא שרפה את הפאה והחליפה מלתחה חדשה – את כל הביגוד שהיה לה היא זרקה
 לפח... לאחר מכן היא אירגנה אצלה בבית כמה פעמים חוגי בית – בנושא הצניעות –
 לנשים מהמגזר הליטאי.

היום, האשה הזו הולכת עם הכל רחב, שקט וארוך, כשמטפחת ראש צנועה לראשה.
 למרות שכל הסביבתה – במקום מגוריה – כולן נשים ליטאיות.
 היא לא עושה 'חשבון' לאף אחת, רק לבורא עולם!!!".

עוד סיפר:

"יום אחד באה אלי גברת אחת מ'בני ברק'. היא באה מחוץ לארץ לביקור בארץ, יש לה
 ארגון של חזרה בתשובה בחוץ לארץ. היא אשה חרדית מלידה – מהמגזר הליטאי, כמובן
 נראית כמו המורות של 'בית יעקב' חצאית קצרה, פאה טבעית... היא באה אלי כדי שאתרגם
 לה לאנגלית איזה 'מצגת' של קירוב רחוקים שלא קשור לצניעות אלא למשהו אחר.
 בין השאר היא הראתה לי את הפעילות שלה, יש לה אלבום מלא בדברים שהיא מתעסקת.

פתאום אני רואה באלבום כמה תמונות של מדפים מלאים בפאות... אמרתי: 'מה זה? מה,
 היא סוחרת בפאות???' 'שאלתי אותה: "מה זה הדבר הזה?"
 היא אומרת לי: "תראה כמה בחורות החזרתי בתשובה...".
 אז הבנתי שהיא לקחה בחורות חילוניות לאחר שהחזירה אותן בתשובה, חיתנה אותן
 ושמה להן פאות, והן אותן פאות שהראתה לי בתמונות.

הייתי בהלם מוחלט!

עד עכשיו הבחורה החילונית הייתה מחטיאה את הרבים בשוגג, ולא היה לה חילול ה' –
 אבל עכשיו לאחר שחזרה בתשובה ונהייתה חרדית – היא עדיין ממשיכה להחטיא את
 הרבים, גם במזיד, וגם עושה חילול ה'... היה עדיף לה להשאר חילונית!! והאשה הזו
 חושבת שהיא מזכה את הרבים, והיא שמחה כל כך...

לא יכולתי להגיד לה כלום! היא הביאה לי 100 דולר שאעשה לה איזה פרוייקט של
 תרגום מעברית.

אמרתי אולי בפעם הבאה אביא לה איזה דיסק של ה'מצגת' שעשינו. כשהיא יצאה מהבית, אמרתי: 'רבונו של עולם תראה יש אנשים כאלה שרוצים לעשות טוב, רוצים לזכות את הרבים, אבל הם עושים הכל הפוך... האר את עיניה, היא שוגגת למרות שהיא חרדית'.

האשה הזאת אחרי שבועיים מתקשרת, היא ראתה את הדיסק שלנו ('החלום האמריקאי המזויף') באיזה מקום, ושואלת אותי: "זה דיסק שקשור אליך?". אמרתי לה: "כן".

אמרה לי: "אני רוצה עוד חומר בנידון". בדיוק אחרי כמה ימים, היה לנו כנס ב'בני ברק' לנשים עם עוד 'מצגת' על הצניעות, אמרתי לה: "תבואי לשם".

כנראה שהיא באה. למחרת הכנס היא התקשרה ואמרה לי: "תשמע, אני רוצה לומר לך שהורדתי את הפאה, זרקתי אותה, ואני רוצה עוד חומר לתת לבנות שלי, לכלות שלי"...

זו אשה מבוגרת כבת 60! זאת לא ילדה! מאוד קשה להשתנות ולחזור בתשובה בגיל כזה.

לאחר מכן היא הלכה וקנתה מקרנה והתחילה להקרין ברחובות ר' עקיבא ב'בני ברק' את המצגת של הצניעות שעשינו, והיא גם תרגמה לי את המצגת ה'חלום האמריקאי המזויף', לאנגלית.

בזכותה הלכנו והקרנו את זה בארצות הברית.

לא מזמן היינו אני ואשתי ב'לייקווד', ב'ברוקלין', ב'בורו פארק' עשינו שם כמה הרצאות. הראנו להן את ה'מצגת'... נשים באו ובכו! – הן לא ידעו עד כמה שזה מזיק, עד כמה שה' שונא את הפאות הללו ואת הלבוש הצר והקצר...!!! הן מאוד התחזקו וקיבלו על עצמן קבלות.

אשה יקרה, את יכולה להשתנות! בידך הדבר! לא יתכן שהקב"ה יעמיד אותך בניסיון שאת לא יכולה לעמוד בו, זו פשוט טעות גמורה וחלילה לחשוב כך!
חז"ל הקדושים אומרים: "שלפום גמלא שיחנא" (כלומר לפי כוחו של הגמל כך הוא משקל המטען שמעמיסים עליו) זאת אומרת, שלכל אדם יש את הניסיון הפרטי שלו שהקב"ה שולח לו, שהוא יכול לעמוד בו. עובדה היא – שנשים רבות היום בדורינו כן הצליחו לעמוד בכל הניסיונות שהקב"ה הציב להן! וכן הצליחו להשתנו לגמרי מהקצה אל הקצה!

תאמיני בעצמך שיש בכוחך להצליח ולהתגבר – בעזרת ה' יתברך – על כל הקשיים והמכשולים העומדים בדרכך! פני אל אבינו שבשמים והתחנני אליו בדמעות שיעזור לך

לצאת מזה! שיעזור לך לעמוד כנגד קשיי ההחלטה! שיעזור לך לצאת מהניסיון המר הזה בגבורה!

אבל בידך הדבר לצאת מזה!!! אין כזה דבר שאינך יכולה... זה בכוחך!!!

חשבי לרגע, כמה הקב"ה נתן לך ונותן לך ויתן לך – טובות רבות ועצומות בלי גבול ושיעור!!!

נתן לך בית (כמה ישנם מחוסרים דיור שנזרקים כל הזמן ממקום למקום בחוסר מנוחה?) נתן לך בריאות (כמה חולים, לא עלינו, במחלה הידועה ובעוד מחלות פיזיות ומחלות נפש קשות?)

נתן לך בעל (כמה רווקות מזדקנות שהגיעו לגיל 50, 60 שלא זכו להקים בית משלהן?) נתן לך ילדים (כמה ערירים ישנם במשך עשרות שנים שמשוועים ומתחננים שיהיה להם ילד משלהם?)

נתן לך פרנסה (כמה ישנם שלא מוצאים את עצמם בשוק העבודה וחיים בעוני איום ונורא?)

נתן לך מעמד חברתי (כמה ישנם המושפלים מהמעסיק שלהם, מהבעל, מהמשפחה, מהשכנים?)

נתן לך את עצם החיים (כמה ממש ברגע זה, נאבקים על חייהם, נאבקים על כל נשימה... רוצים עוד תוספת חיים?)

הכל הכל הקב"ה נתן לך במתנה גמורה, בחסד עצום ונפלא שאין לתאר.

הקב"ה – ברוב רחמיו וחסדיו – משפיע ומשפיע... ללא גבול שיעור ומידה!!! (אף שהוא לא חייב לנו כלום ואנחנו לא מועילים לו במאומה!).

האם לכל הפחות מצד הכרת הטוב – לא מגיע לתת להקב"ה את מה שהוא באמת מבקש ודורש ממך?!

אין לך מושג עד כמה שהקב"ה אוהב אותנו ומחפש את טובתינו!

היה אדם שהובא לפני השופט שנאשם על כך ש'הונה' את הבנק וגנב כספים רבים. החוב שלו הגיע לכעשרות מיליוני שקלים!!!

השופט החליט לתת לו אחת משתי האפשרויות; או להחזיר את כל החוב בתוך כמה חודשים או להיכנס ל'בית הסוהר' למשך שנים רבות.

נתאר לעצמינו שאותו 'נאשם' פונה לשופט ואומר לו כך: "כבוד השופט, אני מסכים להחזיר את כל החוב אבל בתנאי שאחר כך אתה מסדר לי דירה, ואתה משיג לי אחר כך שידוך טוב, ואתה דואג לי לעבודה מסודרת, ואתה תממן – אם אצטרך כמובן – את סל

התרופות שלי ב'קופת חולים', וכשיהיו לי ילדים אתה תדאג להם למקום לימודים וכמובן גם לשידוכים טובים... וכו' וכו' – מה נראה לך, איך היה מגיב אותו שופט?

הוא פשוט היה משליך אותו מכל מדריגות אולם בית המשפט ונותן לו על חוצפתו מאסר עולם!!! – היעלה על הדעת שיהיה שופט נורמאלי בכל העולם כולו שיסכים לתנאי שכזה????!!

וראי שלא אין כזה דבר!!!

אמרנו אין כזה דבר...?! לא! יש כזה דבר! יש את זה אך ורק אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה!!!

הקב"ה רואה שאשה הולכת בלבוש האסור על פי ההלכה כשלראשה נצבת פאה מאוד מגרה ומאוד מכשילה, האשה הזו הופכת ל'בעלת חוב' אצל הקב"ה וה'חוב' הולך ומצטבר הולך ומצטבר... עד שהקב"ה מתחיל לשלוח לה כל מיני צרות שונות ומשונות שלא היו עד עתה ולפתע הן מתחילות לצוץ מתחת לאדמה... ואז היא נדחקת לפינה ומבינה עד כמה שהיא טעתה. – היא פונה לקב"ה במר ליבה ואומרת לו: "רבונו של עולם אני יודעת שאני ב'מינוס' גדול מאוד אצלך, אבל אני מבקשת ממך תן לי ישועה בעניין פלוני, תעזור לי בדבר אלמוני... תן לי כך וכך... ותעשה לי כך וכך... ואז אני מוכנה לבוא לקראתך".

הצעה שכזו היא חוצפה ממדריגה ראשונה!

משום שללכת בצניעות כמו שהקב"ה רוצה, זוהי חובה מצד ההלכה! – וחוב זה, הוא ככל חוב שצריך לשלם בלי שום תנאים! – אם כן על סמך מה, ובאיזה זכות, אנו באים דורשים ומבקשים מהקב"ה? – וכי משהו בכלל מגיע לנו??...

ואף על פי כן...

אף עם כל התעוזה החוצפנית הזאת – הקב"ה שהוא אל מלא רחמים החפץ בטובת כל אחת ואחת מבנותיו – בכל זאת מסכים לבוא לקראתינו ולעשות את כל בקשותינו על אף שלא מגיע לנו כלום מצידו!!! – הקב"ה הוא אבא טוב ורחמן שכל רצונו הוא אך ורק להטיב לנו, ולעזור לנו למחוק את כל חובותינו כלפיו... ואדרבה עוד להוסיף לנו ברכה ושפע בלי סוף!!!

חשבי לעצמך לרגע: 'האם אין בחובתי להכיר להקב"ה טובה על כל מה שעשה עימי מעודי ועד הלום – בכך שאעשה באמת את מה שהקב"ה מצפה ממני??'.

הלוא עצם ריבוי טובות ה' כלפיך – כבר מחייב אותך להשתנות לכל הפחות מצד הכרת הטוב!!!

הרבנית מרים שוב אמרה פעם לתלמידותיה דבר נפלא: "אם הקב"ה היה מבקש מאיתנו לאכול צלחת מלאה ג'וקים או לקפוץ מהקומה השלישית למטה... האם היינו עושות את זה?"

הבנות ענו: "בודאי! מה השאלה?! – אומנם אין ברירה וקשה הדבר, אך ודאי שהיינו חייבות לעשות את זה!"

אמרה להן הרבנית: "תראו, אמרתן שהייתן מסוגלות לאכול צלחת ג'וקים ולקפוץ מהקומה השלישית, וזה משום שכך ציוונו הבורא יתברך! אבל" – אמרה להן הרבנית "וכי זה באמת מה שהקב"ה ביקש?!... שנעשה דברים מאוסים או מסוכנים?!?! – מה בסך הכל הקב"ה ביקש מאיתנו? שנעשה דברים נעימים וטובים... בשבילנו, לכבודינו, ולטובתינו! הוא ביקש שנאכל אוכל כשר, נקי מתולעים... ונתלבש בלבוש צנוע ושקט שמכבד אותנו כבנות מלכים... ולא נבליט את גופינו בצורה זולה, בכגדים צרים קצרים וצמודים בפאת ראש טבעית שחצנית... וכי כל כך קשה לעשות את מה שהוא ביקש...?!?"

הרבנית ורד סיאני סיפרה פעם באחד משיעוריה:

"סיפרה לי אחת מהבנות, שלאחר שחזרה בתשובה הקפידה מאוד על צניעותה. באותו זמן היא עבדה באחד המשרדים המכובדים בארץ. היא אמרה, שהפקידות שם היו נראות מזעזע ביותר... אך היא הייתה לבושה בצניעות מוחלטת!

יום אחד נכנס בחור אחד כולו נסער והתחיל להתווכח עם ה'בוס' שלה. הוויכוח ביניהם הלך והתלהט, עד שהגיעו לצעקות. לפתע פונה אליו הבחור ואומר לו: "תדע לך, אם לא הייתה יושבת פה בחורה מכובדת, אוהו מה שהייתי אומר לך! איך שהייתי מקלל אותך!..."

הבחורה הסתובבה לראות מי זאת אותה בחורה מכובדת... ופתאום היא הבינה שהוא מדבר עליה!! היא היחידה שהייתה לבושה באופן מכובד.

היא אומרת לי: "הבנתי שעל ידי הופעתי המכובדת, גרמתי לבנאדם חילוני לעצור את עצמו ולא לנבל את פיו! – "יושבת כאן בחורה מכובדת אני לא יכול לנבל את הפה שלי ליד בחורה כזו!"

ועוד סיפרה:

"מישהי אמרה לי: "תראי מה זה, התחזקתי קצת לבשתי חצאית... אני הולכת עם חברה שלי ביחד, היא עדיין עם בגדים לא צנועים ואני הולכת עם חצאית, איתה מדברים בזילזול ואיתי בצורה מכובדת. בסך הכל שמתי חצאית וכבר קיבלתי תדמית חיובית. אומרים לי: "סליחה" "בבקשה" פתאום נותנים לי כבוד כמו מלכה! טיפת צניעות מה עשתה!!!"

ואם טיפת צניעות העניקה לה מעט כבוד, איזה כבוד והדר אם כן, מקבלת אשה ההולכת בבגדים פשוטים ורחבים, בצווארון מכופתר, בשרוולים ארוכים, כשלאשה מטפחת ראש מכובדת וצנועה – כמה מוערכת אשה כזו בעיני הבריות?...

סיפר אחד האברכים:

"אומרים לי חילונים שהם מתחילים, ה' ירחם, עם נשים חרדיות נשואות. אבל הם הדגישו בפניי, שזה אך ורק בנשים חרדיות עם פאות!!! – הם אומרים לי: "אנחנו כבר יודעים מראש שזו אחת שתזרום איתנו... זו אחת שמסוגלת לכך...". ככה הם אומרים. "אבל", הם הוסיפו, "מנשים חרדיות עם כיסוי ראש מלא, אנחנו שומרים מרחק! לא מעיזים בכלל לחשוב להתחיל איתה... אשה עם כיסוי ראש בעינינו היא אשה מכובדת שמכבדת את עצמה! זו לא סתם אחת זולה, זו אחת עם ערכים אמיתיים!!".

חכמינו זכרונם לברכה אומרים, שבשעה שבא עמלק להילחם עם ישראל הוא שינה את לשונו לדבר בלשון כנען כדי שישראל יטעו ויתפללו אל ה' שיתן את הכנעניים בידם, ובאמת הם אינם כנעניים – וזה יגרום שתפילתם של ישראל תיכשל והם יפסידו במלחמה. כך חשב עמלק.

ראו ישראל שלבושיהם כלבוש עמלקים ולשונם לשון כנען. אמרו, 'נתפלל סתם שהקב"ה יתן את העם הזה העומד לפנינו בדינו' – מבלי לפרט בתפילתם מיהו אותו "עם" העומד למולם – שנאמר: "אם נתון תתן את "העם" הזה בידי".

שואל הגאון הצדיק רבי דן סגל שאלה עצומה: "משהו לא ברור כאן, העמלקים שינו את לשונם ללשון כנעני ואת הלבוש השאירו כעמלקי לכן עם ישראל הסתפקו מי הם. האם העמלקיים לא יכלו לשנות גם את הלבוש לכנענים? תחשבו רגע, מה יותר קל? לשנות את הלשון או לשנות את הלבוש? אם הם הצליחו לשנות את הלשון בודאי שיכלו לשנות גם את הלבוש? שילבשו לראשם כובע של כנעניים, חולצה קצרה, מכנסיים צהובות וכו' כמו שלובשים הכנעניים וגמרנו. שאלה קשה".

אומר רבי דן, סוד נפלא ביותר:

"לא! בכוונה הם לא רצו לשנות את הלבוש! העמלקים הארוכים עם כל רשעותם וטומאתם ידעו את הסוד הגדול; כי הלבוש זה האדם!!! – הם ידעו שאם הם היו משנים את הלבוש כנעניים, אז הם היו נהפכים באמת לכנעניים! – ובאופן כזה, אם עם ישראל היו מתפללים שהקב"ה יתן בידם את הכנענים, תפילתם הייתה מתקבלת מיד ללא עוררין!!!

מדהים ממש!!

אומרים על בחורה שבעצם היא לא רחובית היא בחורה טובה מאוד, היא רק לובשת רחובי, ומה זה כבר חשוב איך היא לבושה; עם פאה או בבגדים צמודים, בצבעים שונים... הכל טוב ויפה. אך המציאות בפועל היא לא כך! – אם היא לבושה כמו הרחוב... אז היא עצמה במהותה באישיותה רחובית!

זה הסוד הנפלא שמגלה לנו התורה: שהלבוש זה האדם!!!

אשה יקרה! נכון, להתחיל להשתנות בפועל מהקצה אל הקצה זה קצת קשה... אם נראה לך שעדיין קשה לך ל"קפוץ למים" – לזרוק לגמרי את הפאה ולהחליף את כל הלבוש הפרוץ הזה בבת אחת... יש לנו עצה בשבילך:

לפתוח פתח קטן כחודו של מחט... - כלומר להתחיל עם 'קבלות קטנות' שיש בכוחך לקיימן!

לדוגמא – אם קיבלת להשתנות בעניין הפאה:

את יכולה לבחור יום מסוים בשבוע בו את לא הולכת באופן קבוע עם הפאה הזאת ברחוב! כך תעשי במשך שבועיים שלוש... ולאחר מכן תוסיפי בהדרגה יום נוסף בשבוע! כך תמשיכי עוד כמה שבועות, עד שתרגישי שאת מסוגלת לקבל על עצמך, שלא ללכת כלל עם פאה במשך ימות השבוע אלא רק בשבת. ולאחר שתתרגלי גם לזה, תהיי מוכנה כבר בשלב הזה להסיר את הפאה מראשך לגמרי!

וכן תעשי אותו דבר לגבי הלבוש והאיפור וכו' תקבלי על עצמך קבלה אחת קטנה ויציבה שאיתה את מתקדמת! (כמובן ששאיפתך צריכה להיות במגמה לצאת לגמרי מהפאה ומכל הלבוש הפרוץ הזה... ולא להישאר תמיד עם אותה קבלה קטנה כל החיים, זאת לא המטרה!) ויחד עם תפילה חמה לבורא עולם הכל יכול... תזכי במשך הזמן להתנקות לגמרי מכל הנ"ל ולהיות אשה צנועה וכשרה העושה רצון ה' יתברך באמת!

אבל בשום פנים ואופן לא להישאר שאננים בחיבוק ידיים ולא לעשות כלום!!

אשה יקרה! אנו מביאים לפניך קטעים קצרים מראיון חשוב ואישי, שנערך עם אשה אחת שהינה בעלת תפקיד חשוב בקרב נשים ובנות בו היא מתארת איך היא התמודדה עם מה שקיבלה על עצמה – להוציא מראשה את הפאה וללכת בכיסוי ראש מלא:

"רצינו לשמוע קצת על הצעד שעשית, האם חשבת אי פעם שתצליחי לבצע אותו?"
 "האמת היא, שלא האמנתי שאוכל אי פעם לעבור את ההר הזה. תמיד אמרתי לעצמי: 'זה לא בשבילי! קשה לי להיות שונה מכל כך הרבה נשים. אני לא מסוגלת'. היו פעמים

שראיתי עלונים ומודעות רחוב המתייחסים לנושא הפאות ופשוט נמנעתי מלקרוא, ידעתי שאין לי תשובה לענות על כך. אך צביטה כואבת תמיד צרבה את ליבי. הרגשתי שאני בתוכי יודעת את האמת ורוצה אותה בכל מאודי, אך אני נקרעת עם הקושי להיות שונה".

"איך בכל זאת אנו רואים אותך היום הולכת בגבורה עם כיסוי ראש?"
"הסוד הגדול נעוץ בעצת קסמים שנפלה לראשי משמים לאחר שהתפללתי לבורא יתברך שיאיר את עיניי בדרך האמת".

"מהי עצת הקסמים שזכית לה? גלי לנו את הסוד הגדול שיוכל לעזור לעוד נשים החפצות באמת להחליף מפאה למטפחת אך נרתעות מהקושי?"
"עצת הקסמים שהשתמשתי איתה, יכולה להפוך את הבלתי אפשרי לבר ביצוע! היא יכולה לגמד כל הר, לא משנה מה גובהו... לחוט השערה! העיצה שלי היא פשוט: ב-ה-ד-ר-ג-ה הדרגה פירושה: להגיע ליעד שהצבתי מול עיניי אבל לאט לאט, צעד אחר צעד, פסיעה קטנה ואחריה פסיעה גדולה עוד יותר. כל התקדמות הראתה לי שהדבר אפשרי ולא קשה כמו שחשבתי קודם, ההר הגדול התגמד והתגמד עד שהפך למציאות קיימת, עכשית".

"ספרי לי מעט איך קיימת את העיצה בפועל?"
"קודם כל, ידעתי פרט אחד קטן ובסיסי ביותר שעזר לי להתחיל, והוא: שכל יציאה אל הרחוב בכיסוי ראש מלא היא מצוה, כל פעם היא זכות ושכר עצום בפני עצמה.
כדי להדגים לך את המעבר הגדול שהייתי צריכה לבצע, אתן לך דוגמא:
בעבר, אפילו בשביל לרוקן את פח האשפה הייתי "מהדרת" בחבישת פאה... – התחלתי ללכת במעגלים, ממעגל אל מעגל. התחלתי במעגלים הקרובים אלי, בהם התחלתי לחבוש כיסוי ראש כהלכה, ואחר כך עברתי למעגל רחוק ורחב יותר. עד שהגעתי אל הסוף!
דבר ראשון, קפצתי למכולת במטפחת, לאחר מכן גם הבאתי את ילדתי אל הגן כך, לאחר שהתרגלתי לשלב הזה הרחבתי את המעגל, ובהמשך אפילו הלכתי לדואר באופן הזה, חיכיתי שם בתור זמן רב, פגשתי שכנות, נתתי להן לחשוב שפשוט התעצלתי לחבוש את הפאה בשביל יציאה כל כך קצרה וקרובה לבית. לאחר זמן קצר נתקלתי בדילמה קשה, הייתי צריכה לנסוע באוטובוס לקצה השני של העיר וכאן כבר נעצתי. אמרתי לעצמי 'זה כבר קצת הרבה מידי בשבילי'. באותו רגע נזכרתי במבחן קשה בגמרא שבני הבכור היה אמור לעבור באותו יום, עלה לי רעיון להקדיש את המצוה הזו של יציאה לרחוב במטפחת להצלחתו של בני... וכך עליתי לאוטובוס. חששותי התאמתו, פגשתי שם מישהי שאני מכירה אשה מכובדת שזקפה גבות למראה המטפחת שעל ראשי. חיזקתי את עצמי ועטיתי "שריון קשקשים". אך להפתעתי אותה גברת לא דיברה איתי כלל על המטפחת! חזרתי הביתה בהרגשה מרוממת של שלימות. ידעתי שעשיתי את מה שחפץ ממני אלוהי. ואושר עמוק זרם בי והמריץ אותי להמשיך ולהתקדם".

"איך הצלחת לעבור את "המוקש הגדול", קרי: שמחות ואירועים משפחתיים, ומקום עבודה?"

"בשמחות וכן במקום עבודתי, שם רובן הולכות עם פאות, היה לי בתחילה קשה, ואת המעגל הזה אפשר להגדיר בתור המעגל האחרון שהיה עלי לשבור בדרך אל האושר. כשחשבתי על המעגל האחרון התמלאתי חששות. חשבתי שכולן תסתכלנה עלי, תנעננה בי מבטים... על כיסוי הראש שלי. חשבתי שכולן יחשבו רק עלי ועל הכיסוי שעל ראשי, אך אט אט הגעתי למסקנה שלאף אחת אין זמן מיותר לעסוק בי יותר מאשר כמה שניות או מקסימום כמה דקות... וגם לזאת הן התרגלנה במהירות. באמת, מי שצריכה קודם כל להתרגל לכך ולהיות נחושה בכך – זו אני! ואכן, התרגלתי לעצמי, אהבתי להביט במראה ולראות שם אשה צנועה וחיננית. הפנמתי את הרעיון שתמיד "בני עליה" הם מועטים, ואני אהיה שונה מנשים רבות בגלל בחירה אישית בדבר הטוב ביותר בשבילי!"

"ספרי לנו מה נתן לך את הכוח וחיזק אותך להמשיך בעקביות ובעקשנות ללכת עם כיסוי ראש?"

"מה שנתן לי את הכוח לאורך כל הדרך היה רגש של סיפוק רוחני שאין למעלה ממנו! הרגשתי שאני עושה נחת רוח למי שברא אותי, למי שמחיה אותי וזה מה שהוא רוצה ממני. השמחה העצומה הזו היא שנסכה בי כל הזמן כוח ורצון עצום להתקדם וללכת בדרך שתחילתה בקצת קושי אך סופה מתוק וערב יותר מכל!"

"היום, במבט לאחור, איך את מסתכלת על הצעד שעשית?"

"היום אני כבר רגילה לגמרי לחבוש מטפחת ואין לי בזה שום קושי, ברוך ה'. אך למרות שבטל הקושי לא בטל השכר, ואני יודעת שבכל רגע שאני הולכת כך השכר זורם לחשבון שלי. אני חשה בברור הארת פנים בגידול וחינוך הילדים, והרבה סייעתא דשמיא לכל אורך הדרך. כשאני חושבת על כבוד הדרך שעברתי אני מתמלאת שמחה בזכות שנפלה בחלקי, אני יודעת שלא כל אחת זוכה לכך, ועל כך אני מודה ושוב מודה לבורא העולם!!!"

וכאן המקום לעורר על תופעה די כאובה, שאמנם ישנן ברוך ה' נשים רבות שזכו להחליף מפאה למטפחת ואמנם הן כבר אינן חובשות יותר פאות... אך הן שומרות אותם בארון או בווידס וכדומה, והן אינן מבינות את ההרס והקלקול הנורא שיכול לבוא בעקבות כך!

סיפר הגאון הרב אריה שכטר:

"פעם ניגשה אלי אשה אחת חוזרת בתשובה ואומרת לי כך: "כבוד הרב, בעבר שלי – לפני שנים כשהייתי חילונית – הייתה איזו זמרת אחת גויה שמאוד הערצתי. בעוונותיי הרבים, הייתי שומעת אותה כמעט כל הזמן. היא הייתה ממש בנשמתי אהבתי מאוד מאוד

את השירים שלה.

כיום, לאחר שחזרתי בתשובה הצלחתי להתגבר על כל המכשולים שהפריעו לי בקיום המצוות בין אם זה שמירת שבת, שמירת טהרת המשפחה, כשרות וכו' וכו'. אני נחשבת כאשה חרדית לכל דבר!

אך דבר אחד עדיין נשאר בעוכריי, דבר אחד אינני מסוגלת להתנתק ממנו: אותם שירים של אותה זמרת גויה שהייתי שומעת בעבר. הם לא יוצאים לי מהראש עד עכשיו! – ואני פונה אליך כבוד הרב שתייעץ לי מה לעשות בקשר לכך?."

שאלתי אותה: "תגידי לי, אולי יש לך מזכרת ממנה?".

היא אמרה לי: "שאכן מאז שהיא חזרה בתשובה, היא שמרה את כל ה'פוסטרים' שלה בתוך איזה מחסן ליד הבית".

אמרתי לה: "תקשיבי טוב, את הולכת ברגע זה לאותו מחסן ומוציאה את כל ה'פוסטרים' של אותה זמרת מתועבת... את יורקת עליהם כמה פעמים!! ולאחר מכן את קורעת את כל ה'פוסטרים' לחתיכות מבלי להשאיר שום דבר! ואת הכל את משליכה לאשפה!".

היא עשתה כך. – לאחר מכן היא באה להודות לי שברוך ה' היא השתחררה מאותה משיכה נוראה לשמיעת שירים של אותה זמרת...".

אומר הרב, ההסבר לכך פשוט מאוד: "כל זמן שאדם מחזיק טומאה בביתו, ישנה כמין 'קרינה' שיוצאת מאותה טומאה אל אותו אדם, והקרינה הזאת כביכול אוצזת ואופפת אותו בכוח טומאתה הרוחני ואיננה מאפשרת לו להמשיך ולהתקדם הלאה בעבודת ה' אלא עוד מושכת ודוחפת אותו לכיוונה ומרחיקה אותו מכל דבר רוחני קדוש!".

וכך הוא גם בעניינינו – אשה המחזיקה ברשותה פאה, אף שהיא עברה כבר ממזמן למטפחת ואין לה יותר שום שייכות אליה... אם היא לא תקום ותעשה מעשה... לשרוף או לזרוק את הפאה מביתה לצמיתות, שתדע שהיא מכניסה את עצמה לסכנה רוחנית גדולה מאוד!! יתכן שלעולם היא לא תשתחרר מכבליה... תמיד יהיה לה איזושהי משיכה סמויה לחזור ולחבוש שוב את אותה פאה – וזה עלול לגרום לה ליפול שוב, לחזור וללבוש את אותה פאה טמאה ומתועבת!! (וכפי ששמענו על כמה נפילות רוחניות קשות שאירעו לנשים עקב כך שלא נזהרו בזה!)

זהו חלק מהניסיון המר של דורינו! – הקושי להתנתק מדבר שהיינו קשורים אליו מאוד!

שאלו את הגאון מווילנא: "איך ידע האדם מה עליו לתקן בעולם הזה כדי שיזכה לעולם הבא? הרי כולנו נשלחנו לעולם הזה במטרה לתקן, אם כן, במה עלינו לרכז את כל כוחותינו עלי אדמות?".

ענה להם הגאון כך: "אם יש לאדם משיכה מאוד חזקה לעבירה מסוימת, סימן ברור הוא שאת הדבר הזה הוא נשלח לתקן !!!".

למשל, אם יש לאדם נטייה מאוד חזקה לדבר לשון הרע על אנשים וזה ממש מעסיק אותו רוב הזמן, סימן שבזה נשמתו פגומה... ותיקונו יהיה לשמור את עצמו מלשון הרע במסירות נפש כל ימי חייו! וכן על זה הדרך בשאר עבירות.

אשה הרואה שיש לה תאוה נוראה לכל הנושא הזה של הלבוש והפאות והיא מרגישה שזה מאוד מושך אותה וזה מאוד מעסיק אותה (ואין כמעט מי שיכולה להעיד על עצמה שאין לה משיכה לזה, מי יותר ומי פחות...) ודאי הוא ללא כל צל של ספק ופקפק שמטרתה פה בעולם הזה, הוא: לרכז את כל כוחותיה ולהילחם עם היצר הנורא שיש לה בכל נושא הצניעות!!!

כך מובא בשם האר"י הקדוש שאמר: שיתכן מאוד שאשה תעסוק כל ימיה בעבודת ה' – ברכות בכוונה, תפילות בדביקות, חסד במסירות נפש, שבת כהלכתה, כשרות למהדרין, טהרה בדיקדוק, שילוח בעלה ובניה לעסוק בתורה... וכן הלאה, אך אם היא לא תתקן בדווקא את העניין המיוחד אשר לשמו היא באה לעולם... הרי שבשובה לעולם העליון ישאלו אותה: "מה עשית כל חיך? האם את יודעת שלא מלאת כלל וכלל את ייעודך ותפקידך בעולמך???"

לכן תביני אשה יקרה, שעיקר עבודתו של היצר הרע היא להרחיקך מתיקון זה, שלא תמלאי את ייעודך ותפקידך האמיתי! – בני אדם רבים מאוד חיים את חייהם מבלי לדעת את תפקידם המיוחד בעולם, ובכך הם סוטים מהמסלול שהיו אמורים לצעוד בו להשגת השלימות!

את צריכה לחוש ולדעת שכל עתידך הרוחני וכל תיקוני שורשי נשמתך בעולמות העליונים תלויים בשמירתך והקפדתך על צניעותך לפי דרישת ההלכה באמת! (ללא פשרות והקלות למיניהם!) ואסור לך באיסור חמור להתרפות מכך כל ימי חיך... עד יומך האחרון!!!

אחד מגדולי האדמו"רים בדור הקודם, מגודל הצרות שיהיו לפני ביאת המשיח, התבטא ואמר: "שאת המשיח נביא ב"חוט השערה"!".

לא הבינו למה כוונתו: "איך יתכן על ידי חוט שערה להביא את המשיח???". והוא הסביר: "בדור האחרון ממש לפני ביאת המשיח, יהיה דור כזה שיהיה לו בעיות בנושא ה'שיער'. הגברים והנשים יהפכו את היוצרות בכל מה שקשור לשיער! במקום שהגברים יגדלו שערותיהם – זקן ופאות, כמו שהלכו אבותיהם ואבותיהם

במשך כל הדורות, הם יגלחו אותם! ולא עוד אלא את השיער היכן שלא צריך לגדל – דהיינו בלורית – הם יגדלו! (הם יראו כמו איזה גוי מאירופה!!!).
ואילו הנשים במקום שהן תסתרנה את שערותיהן במטפחת כמו שנהגו אימותיהן וסבתותיהן במשך כל הדורות – הן עוד תלבשנה פאות מוחצנות מושכות ומגרות הנראות בהרבה יותר יפות משערותיהן הטבעיות! (הן יראו כמו איזו פרוצה גויה מפרזיז!!!)
וכשיתוקנו שתי פגמים הללו יבוא המשיח ב"חוט השערה".

וכך מובא בספרים הקדושים: "שלפני ביאת המשיח, ירדו כל אותם נשמות שהיו בדור המבול והם ילכו בפריצות נוראה, עד כדי כך שכמעט ממש כל פני החברה תשתנה... ואף בציבור ה'חרדי' הנשים והבנות תהיינה מושפעות מאוד מהסביבה הקלוקלת והפרוצה".

כבר חכמינו הקדושים צפו זאת ברוח קודשם, שזה יהיה המצב לפני ביאת המשיח. הם הסבירו את מה שכתוב בישעיה: "וסר מרע משתולל" – שבדורות האחרונים ממש לפני ביאת המשיח כל מי שיהיה "סר מרע" – כלומר בורה ממעשים רעים ומשתדל לעשות את רצון ה' בשלימות (ובעניינינו, אשה השומרת על הופעה צנועה שקטה כשלראשה מטפחת ראש פשוטה), הוא יהיה בעיני הציבור (אף מהציבור ה'חרדי') "משתולל" – משוגע! כלומר שיאמרו עליו שהוא חסר דעה ושוטה (יאמרו עליה: "מסכנה" "סבתא" "פרימיטיבית", "יאכנע", "מרובעת"...)

כנס שנעשה לחיזוק הצניעות באשדוד נמסר בכתב מהגאון הרב שטיינמן:
"יש ירידת הדורות... הבושה ירדה עד כדי כך שמה שפעם היה בושה, היום זה להיפך! ההצנע לכת (ללכת עם בגדים צנועים ורחבים ומטפחת ראש צנועה) נהפך לבושה...!!!".

הגאון רבי שמחה מדווינסק (שצפה את 'השוואה' כולה לפני 150 שנה, וכתב שהיא תפרוץ מצד גרמניה וכו' ממש דברים מבהילים), צפה גם את מצב דורינו. וכך הוא כותב על הפסוק 'שקר החן והבל היופי אשה יראת ה' היא תתהלל' – שלקראת הגאולה יקום לנו דור חדש של נשים שמכל שקר (דהיינו פאות איפור בושם וכו') יעשו חן, ומכל הבל (דהיינו חציאות קצרות חולצות צמודות וכו') יעשו יופי, אך הן לא תסתפקנה בזה אלא מכל אשה יראת ה' הן יעשו תהלה כלומר צחוק והוללות.

דווקא אותן נשים 'חרדיות' ההולכות בבגדי שחך ופריצות, בפאות נועזות... הן תסתכלנה על הצנועות הצדקניות שבדור בשאט נפש בלגלוג ובזלזול...

אותה תפיסת חיים מעוותת באה להן כתוצאה "מהתדבקותן" במחלה הידועה הלוא היא; "השפעת הסביבה" שגרמה להן באופן ישיר את אותה הסתכלות עקומה ומעוותת על אותן נשים צדקניות הצנועות באמת, ובכלל על כל נושא הצניעות.

הרב עמנואל תהילה באחד מהרצאותיו לבנות סמינר, סיפר: "אני גר ברכסים בבית הבנוי בגובה מטר וחצי מעל פני הקרקע. במשך הזמן הזדקקתי לעוד חדר נוסף ועלה בדעתי לחפור עומק של מטר מתחת לבית וכך להרוויח דירה נוספת מתחת לבית בגובה שתי מטרים ומחצה.

לקחתי קבלן ערבי. הוא הביא איתו 4 פועלים צעירים כדי שיעזרו לו במלאכת החציבה. הוא טען שהוא פליסטינאי בן 60. הוא עשה עלי רושם של אדם חכם. הוא ידע את ה'קוראן' בעל פה, הוא ידע גם את התנ"ך... היה לו המון ידיעות. היינו מדברים הרבה ביחד על כל מיני עניינים.

את הפרצוף האמיתי שלו הוא גילה לי ביום האחרון...

הפועלים גמרו לחצוב. השעה הייתה בערך שתיים וחצי בצהריים, אני עומד על הדשא בשטח הבית שלי עם מחשבון כיס והוא עם מחשבון כיס, ואנחנו עושים חשבון כמה אני צריך לשלם לו על כל מטר חפירה. פתאום אני שם לב שהוא מתנתק ממני... אני מסתכל עליו ואני רואה שהוא מסתכל למרחק של כמאתיים מטר. הסתכלתי גם אני לאותו כיוון לראות על מה הוא מסתכל. אני רואה שהוא מתמקד במבטו על בנות מ'בית יעקב' שחזרו זה עתה מהתיכון... הבנות היו לבושות בצניעות, אף שהיה זה קיץ חם. אני שותק והוא שותק.

לפתע הוא פונה אלי ואומר לי: "אתם היהודים תנצחו! אתם תקחו את הכל! אתם תשלטו על כל העולם!". שתקתי.

והוא המשיך: "ואתה יודע למה אתם תנצחו? אתה רואה את הבנות האלה? אתם האחרונים שנשארתם בעולם כפי איך שאלוקים רוצה באמת את הבנות שלו... בכזאת צניעות!". שמחתי שה'פרא אדם' הזה בא לקלל ונמצא מברך.

ואז הוא הוסיף עוד משפט אחד מצמרר ונורא שגילה לי באמת את הפרצוף האמיתי שלו: "אבל עד שתנצחו, אנחנו נהרוג בכם כמה שיותר...!". שאלתי את המנוול הזה: "למה??".

והוא אמר: "כי את הבנות שלנו, אתם הישראלים החילונים, הרסתם לנו! – כשאני הייתי צעיר, הבנות שלי הלכו כמו הבנות האלה. אני אמרתי להן מה ללבוש, ומתי לחזור הביתה, ואיך להתנהג... בגללכם כבר איבדתי את השליטה... ועל זה תשלמו בדם!!!".

לא היה לי מה לענות לו. ידעתי שהוא צודק!".

האווירה המורעלת ששוררת היום ברחובותינו מהשפעת החילוניים... חדרה גם למחנה ה'חרדי' ביתר שאת וביתר עוז. נשים מחקות בצורת הלבוש, התסרוקות, האיפור, הבושם,

מוצרי הטיפוח וכו' וכו' את הנשים החילוניות בהצלחה רבה – וזה הגורם העיקרי, שהרגישות לכל נושא הצניעות, נפגם אצלן!!

לא מזמן, באחת הערים החרדיות, פורסמה הזמנה באחד העיתונים המיועדת לנשים חרדיות. מה הייתה תוכן ההזמנה?

ללמוד איך להתאפר ולהיראות יפות ומושכות, מ... איזה חילוני אחד משוקץ מזוהם ומתועב – השקוע כל כולו בשיא התאוות ובסטרא אחרא – שניסה ברוב חוצפתו להציע לנשים חרדיות נשואות ורווקות כאחד את מוצרי האיפור והטיפוח שלו למכירה... ובו זמנית גם להדריך וללמד אותן בעצמו!! במשך כשעתיים!! איך להתפיף ולהיראות כמה שיותר מושכת ומגרה... רחמנא ליצלן!!

בחסדי ה', לאחר שהפעילו כמה גורמים חרדיים... בוטלה אותה הזמנה של אותו מתועב.

החלק הכואב של הסיפור, שלנו זה מראה כמה לצערינו חלק גדול מהנשים החרדיות ומהבנות מושפעות מאוד מאוד מהרחוב הארור... משום שכזאת הזמנה לא הייתה מעיזה להתפרסם בעיתונים – בריש גלי – אם לא הייתה דרישה גבוהה לכך מאת הנשים והבנות!

סיפר הרב מנחם שטיין:

"עשינו איזה ערב כינוס לבנות צעירות. הבנות ישבו סביב מדורה כשצילילי גיטרה נשמעים ברקע, היה זה ערב מרומם ומרגש.

במהלך הערב, שאלתי את הבנות: "תאמרנה לי בבקשה, הרי אתן בנות מבתים טובים מאוד, מבתים חרדיים, אם כן מדוע הנכן לבושות בחוסר צניעות הרי אתן יודעות שהדבר אסור?"

והבנות, כשדמעות בעיניהן, אומרות לי: "כבוד הרב, אתה צודק, אנחנו יודעות את חומר האיסור... אך קשה לנו מאוד... אנחנו פשוט נגררות, הסביבה מאוד מושכת אותנו להתלבש כך, זאת הבעיה העיקרית שלנו"...

זה יהיה הניסיון האחרון והקשה ביותר של הדור!

חוקרים מגלים דבר מדהים:

שכל מה שאדם רואה בסביבתו במשך חייו, הכל נרשם במוחו לפרטי פרטים, ואינו נשכח מהמוח לעד!! וזהו בעצם מה שבונה את אישיותינו, את פנימיותינו, מכאן ולהבא כל מחשבה כל מעשה וכל התנהגות שלנו בעתיד, הכל יתבצע לפי מה שראינו ולפי מה ששמענו!!... – אם כן יוצא, שהסביבה היא למעשה זאת שמכתיבה לנו בת מודע איך לחיות, איך לחשוב, ואפילו איך להתלבש...

כך זה היום פחות או יותר סגנון החיים:

"כולם הולכים..."

"כולם קונים..."

"כולם עושים..."

"כולם יוצאים..."

"כולם... כולם... כולם..." – בעל כרחינו אנחנו נסחפים ונגררים אחרי ההמון!

הגמרא אומרת: שבלעם רצה לקלל את עם ישראל בדיוק באותה שניה שהקב"ה זועם. שואלים על כך רבותינו ה'תוספות': מה כבר יכול היה בלעם לקלל את ישראל במשך שניה אחת?

והם עונים, שהיה יכול לומר את האותיות כ.ל.ם – מלשון "כלייה". וכוונת בלעם הייתה שהקב"ה יכלה וישמיד, חס ושלום, את עם ישראל. – אך הקב"ה ברוב רחמיו לא כעס כלל באותם ימים.

אבל שמעתי הסבר אחר נפלא בשם הרב יששכר טריגר: בלעם היה יכול לומר את האותיות כ.ל.ם – מלשון "כולם". כלומר בלעם התכוין לקלל שעם ישראל יהיה כמו כולם! – שהנשים והבנות תלכנה כמו כולם באותה אופנה ("חרדית") פרוצה, והגברים והבחורים יחיו חיי הפקרות של תאוות, קניונים, מסעדות, אינטרנט ואייפונים... שלא יהיה יותר "הן עם לכדד ישכון" אלא עם ישראל יהיה כמו כו-לם!!!

זאת, למעשה, הייתה כוונתו הזדונית והמתועבת של בלעם! – הוא ידע שאם עם ישראל יהיה כמו כולם... לא תוכל השכינה לשרות בישראל ועל ידי כן ממילא תוכל הקללה לחול בשיא עוצמתה!

יעקב אבינו עליו השלום, שולח לעשיו ואומר לו כך: "עם לבן גרתי... ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה..." מה רצה יעקב אבינו לומר בזה לעשיו?

המפרשים מסבירים שיעקב גילה כאן לעשיו את הסוד הגדול, איך הוא הצליח לאחר 20 שנה ששהה ביחד עם לבן, שלא להיות מושפע ממנו לרעה כלל ועיקר?

אומר יעקב לעשיו: "תדע לך שעם לבן גרתי", ואם תשאל אותי איך הצלחתי שלא להיות מושפע ממנו...?

התשובה היא: "ויהי לי שור וחמור!" – לבן היה נחשב בעיניי במשך כל השנים הללו כשור וחמור שאין לאדם עסק איתם כלל – וזה נתן לי את הכוח שלא להתפעל ושלא להיות מושפע ממנו כלל!!".

אומר הרב ניסים יגן: "שעל האדם לחשוב לעצמו, 'אילו היה הולך על שפת הנהר, והיה שומע 50,000 צפרדעים מקרקרות... האם היה מתחיל גם הוא לקרקר כמותם? ודאי שלא! הוא מבין כי הצפרדעים – צפרדעים, ולכן הם מקרקרות ואילו הוא – בן אדם!! אין לו כל קשר אליהם כלל!!!".

כך ממש בדיוק צריך להתייחס אל השפעת הסביבה ההרסנית – אל אותן נשים מודרניות וסטייליסטיות עם פאות יפות ובגדים צמודים... שאמנם הן נראות לנו כנשים חרדיות לכל דבר – אולם למעשה צריך להתייחס אליהן כאל צפרדעים מקרקרות... ובשום אופן לא להתפתות ולהגרר אחריהן!!! (כוונתינו בכל מה שנוגע לענייני צניעות ולא לשאר המצוות בהם הן מקפידות).

וכך גם אומר הרב מנחם שטיין: "שאם אמא הולכת עם בתה ברחוב, וממולך עוברת אשה מודרנית עם פאה טבעית בהופעה שחצנית... שתירק על הרצפה לעיני הבת ותאמר בקול (כדי שהבת תשמע): "איכס"... "פויה"... אני לא יכולה לראות את זה... זה ממש מגעיל אותי!... איזה מן דבר זה ללכת ככה ברחוב??!...".

התורה מספרת לנו, שרבקה אימנו פונה ליצחק אבינו ואומרת לו; שהיא כלל איננה מעוניינת שיעקב ישא נשים מבנות חת. עד כדי כך שהמוות עדיף לה יותר!! – וכך כתוב בפסוק: "ותאמר רבקה אל יצחק, קצתי בחיי מפני בנות חת, אם לוקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים".

המילה "כאלה" נראית לכאורה כמיותרת?

אומר המדרש דבר מדהים: רבקה אימנו רצתה להמחיש ליצחק כמה בנות חת מאוסות בעיניה.

מה עשתה? הוציאה מהאף מה שהוציאה והשליכה לרצפה לפני יצחק – וכך אמרה לו: אם לוקח יעקב אשה פרוצה מבנות חת שהן מאוד מאוסות עלי, כאלה, כמו מה שהוצאתי מהאף... למה לי חיים!!!

כלומר, המדרש מגלה לנו דבר נפלא! – שכל מה שנוגד את דרך הצניעות, יש להתייחס אליו כאל דבר בזוי מאוס ומלוכלך שאין לו כל קשר איתנו! – רק אז נוכל לקוות שהשפעת הרחוב לא תחדור אל תוככי ביתנו... לא לאם ולא לבת!

ולסיום...

יום רדף יום, ושבוע נשק לשבוע אך הגלגלים, משום מה, נתקעו על עומדם. כבר מזמן הבטיחה לעצמה שתלך למכירה לחפש לעצמה משהו הולם ומתאים, כיסוי ראש נאה ומכובד בצבעים שקטים ועדינים שילווח אותה גם בשמחות ובאירועים ואפילו יגרוף מחמאות.

אבל כל יום ועיסוק משלו, וכבר חודש שלם שעדיין לא התאפשר לה. רינה אינה אומרת נואש לתיכנונים. בשבוע שעבר למשל, היא הקדישה את יום ראשון לחיפוש אחר המטפחת המבוקשת, אך בדיוק באותו ערב קפצה השכנה מלמעלה לכוס קפה ועוד כמה פטפוטים וכשסיימו – שעת המכירות כבר תמה.

ביום שני למחרת, החליטה לצאת, ובדיוק כשהייתה בפתח הדלת צלצל הטלפון. חמותה הייתה על הקו: "רינה, ישראל מאיר של צביה סוגר היום וורט, אני כל כך מתרגשת, אני חושבת שאקפוץ מיד לאחל מזל טוב. נראה לי שמאוד יפה אם תקפצי גם את, אחרי הכל לא כל יום מתארס בן דוד, ובמיוחד לא הבן של צביה!" רינה נותרה מהורהרת לרגע – כל כך רצתה לקנות מטפחת, ועכשיו תלך בפאה?!

'ביום רביעי אלך למכירה', כמעט הבטיחה לעצמה, ויצאה לוורט. יום שלישי זהו יום התנדבות קבוע שלה במפעל החסד השכונתי. יום רביעי מצא את רינה עייפה ומותשת. ציפי התעכבה על שיעורי בית מייגעים, ורתמה גם את רינה למלאכה, יוסי בן השנתיים החליט לעשות 'שביתת רעב' ולא הסכים לאכול גם לא פירור לחם.

איציק התעקש לא להירדם לפני שיספרו לו את אותו סיפור 3 פעמים... וכך קרה שלאחר שהשישיה צעדה סוף סוף את המיטות והחליטה להירדם, הצטרפה אליהם אימם אחר כבוד.

יום חמישי זהו יום קודש להכנות לכבוד שבת.

וכך מצאה את עצמה רינה לאחר שבוע נוסף שהצטרף לשבוע קודם, שהצטרף לשבוע שלפניו – שחלפו וחמקו לה מבין אצבעותיה משאירים שובל של תוכניות מאודות.

השבוע החליטה שהגיע הסוף, היא תקנה ויהי מה! ההחלטה התנדפה כבר בערבו של יום ראשון, למחרתו יערך הטיול השנתי של ביתה בכורתה וקלחת ההכנות לא אפשרה לרינה להקדיש תשומת לב לפינה המנקרת לה בלב. ביום שני הייתה מסיבת בת – מצוה לאחיינית וממש לא שייך לוותר על הנוכחות בה. יום שלישי התנדבות.

יום רביעי? – ובכן על יום רביעי זה נסוב סיפורינו.

יום רביעי התחיל כבוקר ככל הבקרים, לא רומז על העתיד להתרחש בו.

"אמא" דוידי בן ה-5 רץ אל אמו בבהלה: "אמא בואי מהר למרפסת, תראי את..."
 רינה רצה למרפסת השירות רואה בדמיונה את יוסי נתלה על חבלי הכביסה בחוץ או שריפת אש פושטת בכל המרפסת או... הדמיון שלה דהר ודהר... – היא הגיעה מתנשפת אל המרפסת והסתכלה מיד לכיוון החלון, הוא היה סגור ויוסי לא היה שם, גם לשונות של אש לא פרצו מהקירות. היא נרגעה, אך קרירות החלה לזחול ולחדור לרגליה...
 "אמא, תראי" – דוידי הצביע על הרצפה, נחילי מים החלו לזרום. היא הביטה לכיוון זרימת המים ואז נתקלו עיניה במכונת הכביסה.

היא זינקה אל התקע וניתקה אותו, זרם המים פסק מיד.
 רינה הביטה על סל הכביסה המלא וגדוש שניצב שם בפניה – איך תסתדר ללא מכונת הכביסה?

צוות הקטנטנים הצטרף בשמחה לעבודת הגריפה, כל הנהרות הולכים אל הים ובוודאי המים יעלו את מפלס הכנרת שירד – כך החליטו.

לאחר שעה מאומצת פתחה את ספר הטלפונים, והחלה לחפש טכנאי שיאות להגיע במהירות האפשרית לתקן את המכונה.

שפופרת הטלפון הורמה והורדה, הורמה והורדה, התשובות אכזבו בזו אחר זו. השפופרת שוב התרוממה, נשארה באוויר זמן מה לקול הדו – שיח שבקע ממנה ואחר כך הוטחה אל כנה.

"אני לא יכול היום, רק בשבוע הבא"

"אין תיקונים מהרגע להרגע אצלי, הכל בהזמנות מראש"

"לא מקבל לקוחות חדשים"

"עוד יומיים" – התשובות כמעט וחזרו על עצמן.

רינה לא נכנעה, אי אפשר לדחות את תיקון המכונה, והיא החליטה להסביר זאת לטכנאי התורן: "אתם לא מבינים", נשאה נאום לכל טכנאיי הארץ – "יש תיקון שלא סובל דיחוי, הוא דחוף, כל דחיה שלו זה נזק מצטבר". סיימה את מסע השכנוע לקול ניתוק צומרני. היא הבינה שמהטלפון לא תצמח הישועה. משפטי השכנוע לא הזעיקו אף טכנאי אל המכונה ששבקה חיים, אבל אז, ברגע אחד חדרו המשפטים האלו לתוך תודעתה: "יש תיקון שלא סובל דיחוי! הוא דחוף! כל דחיה שלו היא נזק מצטבר...!!!"

רינה קמה ממקומה לקול מצהלות שישית המכרכרים סביבה. מרצה דגולה היא לא תהיה, אך היא הצליחה בנאומה לשכנע לפחות את עצמה.

עוד באותו הערב פיארה כבוד את ראשה של רינה המטפחת המיוחלת. מטפחת שצמחה ממכונת הכביסה... המכונה עדיין לא תוקנה, אך התיקון שלא סובל דיחוי כבר נעשה.

אשה יקרה! אחת הסכנות הגדולות ביותר של יצר הרע, הינה כאשר הוא "מתחפש" ליצר

הטוב והוא כביכול אפילו מוכן "לעזור" לנו להתחזק ולהשתפר...

איך?

אם למשל, אשה מתעוררת מאיזו שיחה או הרצאה מלהיבה או שאירע חס ושלום איזה אסון למישהו מקרוביה או חברותיה וכתוצאה מכך היא מחליטה להתחזק באיזה תחום מסוים... היצר לעולם לא יגיד לה: "עזבי אותך! ... תתעלמי! ... הכל שטויות!" להיפך, היצר יבוא אליה ויאמר לה: "מצויין! תקבלי על עצמך קבלות... תתחזקי... את כל מה שקיבלת על עצמך תקיימי עד הסוף עד הפרט האחרון שבהם! עם כל ההידורים והחומרות! אבל... לא מהיום! רק ממחר!!!"

היצר יודע, כי כל החלטה שנדחית למחר – לא תבוא לעולם לידי מימוש! לפיכך הוא מוכן לשכנע את האדם לכל המצוות שבעולם, כמו היצר הטוב ממש, ובלבד שלא יעשה עכשיו מאומה... על מחר הוא מוכן להסכים להכלל...

רבי יוסף חיים זוננפלד אמר פעם הסבר נפלא על הפסוק: "ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראש הגבעה" – שכוונת משה רבינו הייתה על סוג מסוים של "עמלק" ששמו "מחר", שתפקידו לקרר את האדם מהתלהבותו בעשיית המצוות – כלומר, כל התחזקות וכל דבר טוב שאשה מקבלת על עצמה לעשותו... בא אותו סוג של עמלק הקרוי "מחר" ואומר לה: "בסדר! הכל טוב ויפה... אין שום בעיה! אבל רק ממחר תתחילי... מחר... מחר... לא היום!" – נגד סוג כזה מסוכן של עמלק צווה יהושע להילחם! ("עמלק" ר"ת: עוד מעט מ'חר ל'א עכשיו ק'שה לי כרגע)

הזמן עושה את שלו... כל אותה התעוררות והתלהבות שהייתה לה בהתחלה... אט אט הולכת ונחלשת. ולאחר זמן גם רושם הדברים פג ונעלם... זו המציאות! כך הוא טבע האדם!

צריך להכות על הברזל בעודו "חם" כשעדיין אנו תחת רושם הדברים. ואם לא ננצל זאת על ידי שנישם את הדברים שקראנו או ששמענו על ידי איזו קבלה שנקבל על עצמינו, יתכן בהחלט שלעולם לא נחזור שוב לאותו מצב של התעוררות!!!

סיפרה אחת המורות:

"היה כנס חיזוק גדול לנשים ובנות בנושא הצניעות. מורה אחת מהמשתתפות שם, מיד בסיום הכנס, חזרה לביתה ומיד לקחה מספריים גדולות והחלה לגזור את החצאיות שלה לחתיכות!!!

בעלה שראה את זה שאל אותה לפרש העניין?

היא ענתה: "שהיא התחזקה בעקבות הכנס בנושא החצאיות הצמודות שהינן מכשילות

ואסורות על פי ההלכה! ולכן היא גוזרת עכשיו את כל החצאיות שלה שהינן צמודות!".

אך הוא לא הבין מה כל כך בוער לגזור דווקא עכשיו בשעת לילה מאוחרת?
הלוא אפשר להשאיר זאת למחר?

היא ענתה לו: "שאם היא תשאיר את גזירת החצאיות למחר, היא מפחדת שהיא עלולה
"להתקרר" מההשפעה של אותו כנס, ועל כן היא "ממהרת" לגזור את החצאיות המכשילות
עוד היום!!! ואפילו שכבר מאוחר!!!".

הסכנה הגדולה ביותר: שאנו עלולות להתקרר בעבודת ה' - ולצמיחות!!!

היה כנס מרכזי עם 1,500 מדריכות לבנות ה'בית יעקב', הרבנית בת שבע קניבסקי הוזמנה
לשם, וכך סיפרה בין יתר הדברים:

"בחורה אחת מקולקלת שירדה לגמרי מהדרך – שהייתה מאוד לא צנועה והייתה מכשילה
אנשים – הייתה מכורה לבגדים ממש כמו שאחד מכור לסמים. יום אחד היא הרגישה
מאוד מאוד לא טוב...
היא הלכה לרופא.

הרופא אומר לה: "את חולה מאוד תעשי צילום סיטי".

היא עושה צילום ומגלים שיש לה גידול של חצי ק"ג!!! וכל הגוף מלא גרורות!!! ה'
ישמור ויציל! היא באה כולה רועדת לרופא לשמוע את חות דעתו.

הרופא לא נתן לה אפילו אחוז אחד של חיים!!! הוא אמר לה: "אם נשלח אותך הביתה
יגידו שבית החולים אשם במיתתך אז תישארי פה עוד יום אחד נעשה לך ניתוח... אם
יקרה לך משהו לא ידרשו מאיתנו כלום".

היא נשארה בבית החולים. המשפחה שלה מאוד מכובדת... היא רצה לביתה בלי ידיעת
אף אחד וצעקה: "רבנו של עולם! אני רוצה להקריב לך קרבן, אבל קרבן שאני ארגיש
שנתתי לך את כל החיים שלי... מה אני אקריב לך?".

היא אמרה: "אם אני לא אסע בשבת... אם אני לא אוכל נבלות וטריפות... אני לא מרגישה
עדיין שאני מקריבה לך את כל החיים...!" – פתאום היא פותחת את הארון שבו היו
הבגדים שהיא השקיעה בהם כל כך הרבה כסף והייתה חייבת עליהם עשרות אלפי
שקלים!!!... שמה את כולם ללא יוצא מן הכלל באשפתון... ושרפה!!!

בקושי נשארה לה כתונת לילה, וכך חזרה לבית החולים.

בניתוח שעשו לה אחר כך הרופא לא האמין, הוציאו לה אמנם את הגוש הענק של הגידול
אבל כאילו שעטפו אותו בנייר כסף!! הגידול לא פגע בשום דבר!!!

היא השתחררה משם בריאה ושלמה!!!

היא הקריבה להקב"ה קרבן והקב"ה החזיר לה את כל החיים במתנה!"

מסיימת הרבנית: "היא באה אלי לבושה בבגד צנוע כולנו התרגשנו ונישקנו אותה... ה' יעזור שכולנו נהיה צנועות".

אשה ובת יקרות! ניתן לקבל כל מיני קבלות בענייני עבודת ה' וקיום המצוות... אבל דווקא בדבר העיקרי שהוא כל מהותה ותכליתה של האשה והבת... מפספסים בגדול, וחבל!

אמת היא שקבלה בענייני צניעות היא בהרבה יותר קשה משאר קבלות בשאר התחומים, כך הניסיון אמנם מוכיח, אבל דווקא משום שזה כל כך קשה (כמובן רק בהתחלה!) זה ההוכחה שזה הדבר הנכון שצריכים לקבל על עצמינו לפני הכל!

סיפר אחד מגדולי המחזירים בתשובה:

"ניגש אלי יהודי חילוני שהיו לו צרות רבות והוא שאל אותי מה עליו לעשות?

אמרתי לו: "תקבל על עצמך לגדל זקן!"

הוא נרתע ומיד אמר לי: "כבוד הרב, הכל אני מוכן לקבל רק לא זקן! קודם כל זה לא נוח לי, זה מציק מגרד... וזה גם מאוד מגביל אותי בחברה החילונית שאני נמצא בה, זה מפריע לי בעבודה, וגם כלפי משפחתי לא יראו את זה בעין יפה..."

אמרתי לו: "דווקא את הדבר הקשה הזה אני מבקש ממך, וזאת משום שהקב"ה רוצה שניכנע לפניו ונעשה בדווקא את מה שקשה לנו. הוא רוצה שיבוא מצידנו מעשה של מסירות נפש... ורק כך הוא יענה לכל מה שנבקש מאיתו יתברך!".

וכן הוא בעניינינו! אנו רואים בחוש שדווקא בענייני צניעות היצר הרע מערים כל כך הרבה קשיים וניסיונות יותר משאר הדברים... כיון שהוא יודע שבזה הוא גמר את תפקידו! לא איכפת לו שהאשה או הבת תקבלנה על עצמן הכל! ואפילו חומרות והידורים!... אבל לא צניעות!

פעם אחד הדרשנים הגדולים בארץ, הוזמן לדבר בפני נשים בנושא חינוך ילדים. אך בהרצאה עצמה הוא לא התייחס כלל לנושא שעליו הוא היה אמור לדבר ובמקום זה הוא דיבר על כל נושא הצניעות בכללותו, איך היום הולכות נשים ובנות... עם אילו פאות ובגדים... הוא אמר להן שם משפט נוקב ביותר: "וכי צריכים להגיע למצב כזה שצריכים כביכול לרמות ולפרסם הרצאה על חינוך ילדים בעוד שההרצאה המקורית היא בענייני השעה הפאות המכשילות והביגוד האסור??!... אם היו מפרסמים הרצאה בנושא הצניעות אף אחת כמעט לא הייתה מגיעה לכאן...!!!". הוא הוסיף עוד משפט אחד כואב: "דווקא מי שלא צריכה לשמוע מגיעה כדי לשמוע! ומי שצריכה באמת לשמוע לא מגיעה!... ככה זה...".

טרם שנחתום את מאמרינו זה, רק נסביר בכמה מילים למה בכלל אנו זקוקים לקבל קבלה? ומה בכלל התועלת שבדבר?

באחד הכנסים של חיזוק הצניעות לנשים, הייתה אשה אחת מסורתית שלא כל כך הקפידה ללכת עם גרביים אטומות, גרביה היו שקופות ודקות. באותו כנס הייתה שם רבנית שהנחתה את הערב, ודרשה בסוף הערב מכל אחת מהיושבות, לקבל על עצמה קבלה בצניעות. אותה אשה מסורתית, כיון שהייתה עדיין תחת רושם הדברים קפצה וקיבלה על עצמה ללכת עם גרביים כשרות ואטומות. לאחר כמה חודשים היא סיפרה לאחותה, שרושם החיזוק שקיבלה באותו כנס – בנושא הצניעות הלך ונחלש אצלה, עד שהיא כבר לא זוכרת כלום!

חוץ מדבר אחד שנשאר אצלה לזיכרון...

הקבלה!

אותה קבלה שקיבלה על עצמה באותו ערב ללכת רק עם גרביים אטומות, חייבה אותה בעל כורחה, לשמור עליה בכל המצבים! אף שכבר שכחה לגמרי מאותו כנס ומהדברים ששמעה שם!

היא אמרה לאחותה: "אני נלחמת בשיניים לשמור את מה שקיבלתי – אף שזה קשה לי ביותר, ובפרט במקום עבודתי, אבל זה הדבר היחיד שנשאר לי מאותו כנס..."

על הפסוק בשיר השירים "מה תעירו ומה תעוררו את האהבה עד שתחפץ", כותב הרמב"ן הקדוש: "שלפעמים קורה שאדם מתעורר ומתחזק בדבר מסוים הנוגע לעבודת ה', אך כדי שאותו רושם כביר לא יפרח מזכרונו העיצה לכך היא: להפוך את אותה התעוררות חיובית, לדבר גשמי! לדבר ממשי! – וזה כוונת הפסוק שאם אדם מתעורר לעבודת ה', עליו להפוך את אותה אהבה ל..."תחפץ" היינו לחפץ ודבר ממשי! כך אותה ההתעוררות תוכל להישאר עימו בתמידות כל ימי חייו!"

זה הסוד והכוח הגדול של קבלת קבלה! שבזמנים הכי קשים שעובר האדם בחייו ואף שהוא נמצא בירידה ובהתדרדרות נוראה בעבודת ה', על ידי הקבלה – הוא מחזיק את הראש מעל המים שלא יטבע בים הניסיונות והקשיים בעבודת ה'! הכל נזקף לזכותה של אותה קבלה קטנה שהוא קיבל על עצמו לשמרה בקנאות בכל מצב יהיה מה שיהיה!

אך בכך זה לא מסתיים, לקבלה יש חלק נוסף...

פעם אחת התקיימה הרצאה לנשים בבת-ים. בסיום ההרצאה אחז הרב המרצה בידו נר והכריז: "אני אוהז כאן נר מיוחד במינו, הוא נקרא בשם: "נר הישועות". והוסיף ואמר: "בשעה שמדליקים אותו ניתן לבקש בקשות פרטיות; לזיווג, לפרנסה, להצלחה, ללידה

קלה וכו' וכו', מי שתשלם עבורו הכי הרבה... תזכה לקבלו!".
 סערה התחוללה באולם.
 כל הנשים היו חפצות לזכות באותו "נר פלאים" זה. – מיד קפצה אחת ואמרה: "100 שקלים!"
 שניה אמרה: "200!"
 שלישית צעקה: "350!!"
 רביעית... חמישית...
 הגיעו ל-1,000 שקלים!!
 נותרה דממה באולם.
 ואז לפתע נשמע קול: "2,000!"
 "3,000!" – אמרה שכנגדה.
 "4,000!"
 שוב נותרה דממה. לאחר היסוסים רבים:
 "5,000!"
 כל הנשים צפו בסקרנות גוברת והולכת מה יהיה בסופן של שתי הנשים המתחרות ביניהן כדי לזכות "בנר הישועות" הנכסף.
 "6,000!" – הוסיפה בעקשנות.
 "7,000!" – החזירה לה.
 הגיעו ל-10,000!!
 הנשים באולם, לא האמינה אוזנן למשמע הסכום! הן היו ממש במתח מי תזכה "בנר הישועות".
 אף אחת מהמתחרות לא הייתה מוכנה לוותר לשניה, הן המשיכו לעלות במחיר עוד ועוד...
 סוף כל סוף, לאחר קרב ממושך עקשני ומתיש... זכתה אחת מהן לרכוש את "נר הישועות"
 ...
23,000 ש"ח!!! - לא יאומן!!
 כל הנשים קינאו באותה אחת עת ניגשה קורנת מאושר לעבר הבימה, לקבל בעיניים "נוצצות" את "נר הישועות" המופלא!
 אשה יקרה! מן הסתם גם את היית מעוניינת להשיג את "נר הישועות"... וכי מי לא הייתה רוצה?
 האם את יודעת, שאת בכוחות עצמך יכולה ללא שום קושי ומאמץ, לזכות לישועות רבות ונשגבות באופן פרטי על ידי קבלה להשתנות בצניעות?
 כשאת מקבלת על עצמך קבלה בצניעות, חשיבותה ועוצמתה רבה לאין ערוך, ובכוחה של

קבלה כזו פשוט לחולל פלאים! – ולא עוד, אלא בשונה משאר הסגולות, קבלה בצניעות יש בכוחה למנוע מלכתחילה צרות שלא יצטרכו אחר כך לישועות – זו יכולה להיות קבלה פשוטה ביותר (ללא צורך לשלם בעבורה 23,000 שקלים...), שבכוחה להציל אף חיים ממש!!

סיפר הרב יצחק פנגר:

“אני סיפרתי סיפור ששמעתי מאחד המרכזים הרפואיים בחולון, על אשה שחלתה בניוון שרירים שהגיעה לשם. שלא נדע מצרות. היא שכבה שם במשך שלושה שבועות ללא תנועה, ללא יכולת להזיז שום איבר! מצב מאוד מאוד קשה, כמעט סופני בדרך כלל. ככל שהזמן עובר המצב נהיה יותר ויותר קשה, שיתוק פצעי לחץ... אני לא רוצה לתאר אלו דברים נורא קשים. כך היא שכבה בבית החולים כולה מנוונת.

המשפחה שלה, שאיננה שומרת תורה ומצוות סעדה אותה וניסתה כמה שיותר לעודד אותה, אבל המצב היה אבוד לגמרי.

בוקר אחד, הגיעה אשה חרדית שקיבלה על עצמה מעין ‘פרוייקט’ חיים, לעזור לאותם אנשים חולים, במטרה לקיים מצות ביקור חולים. היא הסתובבה בין המחלקות השונות מנסה לעודד אנשים.

כשהגיעה למחלקה של אותה אשה, היא שאלה את האחות: “מי פה המקרה הקשה ביותר?”. האחות הצביעה לעבר אותה אשה ואמרה, שהמצב שלה מאוד מאוד קשה. היא התיישבה לידה וניסתה להחליף איתה כמה מילים: “מה שלומך? ... איך קוראים לך? ... מה את עושה בחיים?” – נוצר איזה שהוא קשר ביניהן. לאחר שיחה של רבע שעה שבה ניסתה לשמח אותה לעודד אותה, אומרת לה האשה החרדית: “תגידי לי, היית רוצה לצאת מהמצב שלך? היית רוצה להיות בריאה ושלימה?”

“מה השאלה בכלל” – היא עונה.

אמרה לה החרדית: “תראי, אם אדם רוצה ברכה, אם הוא רוצה תוספת של שפע ממרום, עליו לקחת על עצמו איזו שהיא מצוה. אני מציעה לך, קחי על עצמך איזו מצוה... מה שאת רוצה, לכי תדעי אולי זה ישפיע לטובה!”

שאלה אותה: “מה את חושבת שכדאי שאני אקח על עצמי?”

אמרה לה: “תנסי כיסוי ראש במטפחת!”

“נראה לך שזה יעזור?”

“תראי, אני לא יכולה להבטיח לך שום דבר אני לא תחת אלוקים, אבל תארי לך שהיה מגיע רופא והיה אומר לך שיש לך סיכוי של 10 אחוז להינצל להצליח ולהבריא עם תרופה מסוימת... לא היית מנסה?! – כאן יש לנו סיכוי יותר גדול כדי להצליח, בואי ננסה”.

היא חשבה מעט על הדברים ואמרה: "בסדר אני מוכנה! יש לך כאן אולי מטפחת?"
 "כן!" – היא פותחת את התיק – "איזה צבע את רוצה? כחול שחור לבן...?"
 "אני רוצה לבן לכבוד שבת!"
 "בבקשה" – היא שלפה את המטפחת מתיקה והחלה לקשור לה אותה על ראשה.

הילדים של אותה אשה שאיננה שומרת תורה ומצוות, מיד קלטו מה קורה פה. הם מאוד כעסו: "סליחה גברת, מה זה צריך להיות!!!? החוצה החוצה... אמא, תפסיקי עם השטויות שלך תעשי לנו טובה... גברת החוצה!!!"
 אותה אשה חרדית, לא התייחסה כלל והמשיכה לקשור לה את המטפחת על הראש בהתרגשות רבה.

הם הקימו מהומה: "גברת, את שומעת???!! אחות, קחו את האשה הזאת מפה... תלכי הביתה!... אמא, את לא שמה את הקשקוש הזה על הראש...!!".

האשה החרדית חיבקה ונישקה אותה בדמעות: "ברוך שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה..."

"גברת, אם את לא יוצאת מפה... נשתמש כנגדך בכוח... תצאי החוצה".
 החרדית נפרדת ממנה בחיבוק חם ואוהב: "שיהיה לך בהצלחה, בריאות איתנה, ישועות בקרוב. תזכרי שישועת ה' כהרף עין – אנחנו עוד ניפגש". זה היה ביום רביעי.

האשה פונה לילדים שלה: "אני מבקשת ממכם, אם אתם יכולים לכבד אותי... בשבת אל תבואו לבקרני, אני רוצה להשתדל לשמור שבת עם המטפחת, במוצאי שבת תבואו, בסדר?"
 "טוב אמא, אנחנו נבוא במוצאי שבת!"

במוצאי שבת הם הגיעו. הם רואים אותה עם הכיסוי ראש. "אמא איך את מרגישה? היה טוב בשבת?"

"כן, הייתה לי חוויה מאוד מיוחדת". – בזמן שהיא מדברת איתם, פתאום היא נותנת צעקה: "אוי!!!"

הם נבהלו: "אמא מה קרה? כואב לך משהו? את צריכה משהו?"

היא אומרת: "אני מרגישה זרם באצבע הקטנה שלי!"

"זרם באצבע הקטנה???! אולי הכיסוי ראש שלך משפיע עליך אמא" – אמרו בלגלוג.
 "תצחקו כמה שאתם רוצים, אבל אני מרגישה זרם באצבע הקטנה!" – זה היה במוצאי שבת.

ביום ראשון היא כבר הזיזה בפעם הראשונה את כל היד!! (לאחר כחודש שלא הזיזה שום איבר!!)

ביום שלישי בפעם הראשונה היא התחילה להזיז קצת פלג גוף עליון!!!
 במוצאי שבת לאחר מכן, היא כבר התיישבה על המיטה!!!
 שלושה שבועות לאחר מכן, היא עשתה סעודת הודיה אצלה בבית!!!".
 ממצב של ניוון שרירים חמור מאוד כמעט סופני ללא כל יכולת תזוזה... חזרה האשה לתפקד כרגיל!!!
 ואמר הרב: "אני סיפרתי את הסיפור הזה כאן, לפני כשנה. אחרי ההרצאה, ניגש אלי בחור ואומר לי: "כבוד הרב, הסיפור עם האשה הזאת, זה כל כך נכון..."
 "איך אתה יודע?"
 הוא אומר לי: "כי זו אמא שלי! – אין לך מושג לאחר מכן מה אמא שלי עשתה... היא הפכה את כל הבית! הכשירה את המטבח... אבל אני מודה, שבזכות הכיסוי ראש הצלתם לאמא שלי את החיים!".
 כוחה של קבלה!
 מדהים.

מספרים שפעם אחת באו שתי ילדים בריצה להגאון רבי שלמה יוסף כהנמן, כשאחד הילדים סוגר ומדביק את שתי ידיו זו לזו.
 הילד שאל את הרב: "הרב, אני אוהז פרפר בין שתי ידיי האם הוא חי או מת?"
 הרב הבין את ה"עוקץ" שבשאלה, שהרי אם יאמר שהפרפר חי, הילד ימחץ אותו בין שתי ידיו ויראה לרב שהוא מת, ואם יאמר הרב שהוא מת הילד יפתח את ידיו ויוכיח לרב שהוא חי.
 הרב בחוכמתו פנה לילד ואמר לו: "ילדי היקר, אם הפרפר חי או מת הכל תלוי בידיים שלך!"
 אשה יקרה! אפשר לקרוא בעיניים את הדברים הכתובים בספר בצורה קלילה, להתרגש, ואף להתפעל מהם, אולם... לא להשתנות במאומה! לא להשתנות בפועל בשום דבר! ומאידך... אפשר גם לקרוא את הדברים בשפת הלב! ברצינות! – ולהבין עד כמה שהדברים מכוונים אליך! ועד כמה שהם מחייבים אותך לעשות לכל הפחות השתדלות מעשית מינימלית בצניעות!
 את ההחלטה הסופית; אם לקבל את הדברים ולהתייחס אליהם ברצינות באופן מעשי או לא...
 תלוי אך ורק בידיים שלך!!!

הגאון רבי שלום שבדרון, אמר פעם: "ישנם אנשים שאתה אומר להם כמה דברי חיזוק והתעוררות בעבודת ה', ואחר כך הם אומרים לך: "הרב, ישר כוח על ה'וורט' (דבר תורה) שאמרת! זה היה 'וורט' יפה..." והם אינם מבינים שלא אמרתי איזה סתם 'וורט' אלא כוונתי הייתה להוכיח אותם עצמם שישנו את דרכיהם... הם בכלל לא חשבו לרגע שהדברים מכוונים אליהם..."

אשה יקרה! – "אם אין אני לי, מי לי? ... ואם לא עכשיו! אימתי?" – כל זמן שהנשמה מפעמת בקרבך עדיין בכוחך לשנות את מעשיך!! עדיין לא מאוחר!!!
לאחר שאדם עוזב את העולם, כבר אין בכוחו לחזור אחורה ולתקן את המעוות... הכל נגמר!

כתוב בתהילים: "במתים חפשי" ופירשו חכמינו זכרונם לברכה: "כיון שמת האדם, נעשה חפשי מן המצוות!!!" ... כלומר אין להחזיר את הגלגל אחורנית, מה שהיה היה! – אם זכה האדם לעשות את רצון ה' יתברך והתאמץ בעודו חי בעולם הזה, זה נשאר שלו לנצח לאחר פטירתו!!

זכרי ושנני לעצמך כל הזמן: "אם לא עכשיו - שאני עדיין חיה בעולם הזה, ויש באפשרותי לתקן - אם כן אימתי תינתן לי שוב הזדמנות נוספת...???"

כמה נפלא שאשה זכתה למלאות את מצבור ימיה בצניעות אמיתית כפי רצון ה' יתברך! כמה מאושרת אשה זו שזכתה שהתקיים בה הפסוק "ותשחק ליום אחרון" – שהיא יכולה לעצום את עיניה בבטחה לפני מותה ולהתייצב בראש מורם לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה ולומר לו בפה מלא: "אבא יקר! זכיתי לעשות את רצונך יתברך כאשר צויתני!"

מי יוכל לשער ולו במעט את התענוג העילאי ותחושת הכבוד והרוממות האין סופיים – האופפים באותה שעה את אותה אשה צנועה – עת שהקב"ה בכבודו ובעצמו בקול נורא הוד עצום ונפלא – מכריז בכל העולמות העליונים כולם בפני רבבות רבבות אין סוף של מלאכים ובפני רבבות רבבות של צדיקים וצדיקות מאדם הראשון ועד ימינו אנו:

"אשריה ואשרי חלקה"!!! "אכן, אשה יראת ה' היא תתהלל! - תנו לה מפרי ידיה ויהללה בשערים מעשיה"!!!

יהי רצון, שהקב"ה יערה עלינו ממרום רוח טהרה וקדושה, ויזכינו להתקרב אליו ולעשות את רצונו יתברך בלבב שלם כל הימים. אכ"ר.

בשולי הדברים...

חיסון בריא – כאן! ועכשיו!

כולנו בימים טרופים אלו, שהצרות מבית ומחוץ עולות ומתגברות מיום ליום, הן צרות ברוחניות והן בגשמיות וכמעט שאין כיום לאף אשה בחייה פינה אחת שקטה ורגועה, וכל אחת מחפשת לעצמה איזושהי דרך מילוט להינצל מאותם צרות המקיפות אותה... ולהרגיש סוף סוף את המנוחה והרגיעה לה היא מייחלת ומצפה!

ישנה סגולה נפלאה ומיוחדת, שבכוחה לתת מזור ורפואה לכל תחלואי הדור בכלל ובפרט! סגולה שמעולם לא אכזבה נשים רבות מאז ומעולם, ועד היום נשים רבות זוכות לסייעתא דשמיא מופלאה בכל פרט ופרט מחייהן, בזכותה!

מהי...?

ישנו פסוק במשלי שאומרים אותו בליל שבת ב'אשת חיל', שלכאורה הוא תמוה מאוד: "הייתה כאניות סוחר ממרחק תביא לחמה" – הפסוק הזה אינו מובן כלל, הכיצד שלמה המלך החכם מכל האדם משבח את האשה היהודייה שהיא כאניות סוחר, כלומר שהיא דומה לאוניית מסחר השטה על פני המים ומעבירה סחורות תמיד ממקום למקום בפרהסיא לעיני כולם...?

והלוא דוד המלך אומר בתהילים פסוק אחר שסותר לגמרי את הפסוק הקודם: "כל כבודה בת מלך פנימה" – כלומר שכל היופי והכבוד לאשה היהודייה, הוא בכך שהיא מסתירה את עצמה בתוך ביתה פנימה ואינה מראה את עצמה לכולם. וזה בדיוק הפוך ממה ששלמה המלך דימה אותה לאניית סוחר הגלויה לעין כל...?

מסביר את הדברים הגאון הקדוש בעל ה'דברי יחזקאל' ואומר: "כל אוניה המפליגה לים צפויה לה סכנות רבות מכל מיני אוניות אויב המזדמנות בדרכה... יש לאותה אוניה רק אפשרות אחת ויחידה להינצל מאותם אוניות אויב השטות סביבה ולשרוד על פני הים...! אם האוניה מרימה את הדגל שלה אל ראש התורן כדי לתת בכך אפשרות לזהותה שהיא בסך הכל רק אוניית מסחר ותו לא, – או אז היא נהיית מוגנת וחסונה מפני כל אפשרות וניסיון להתקפה מצד אותם אוניות אויב, ורק זה נותן לה את האפשרות להגיע בשלום לחוף מבטחים!".

אומר ה'דברי יחזקאל': "מה שהשווה שלמה המלך את האשה ל'אניות סוחר', זה רק לגבי הדגל! כלומר, אם האשה היהודייה שומרת על צניעותה (דהיינו, כיסוי ראש מלא במטפחת, בגדים רחבים, התנהגות שקטה ועדינה...) בכך היא מניפה את הדגל שלה!!! בכך היא מצהירה שהיא בתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה והיא שייכת אליו!!!

זה" – אומר ה'דברי יחזקאל' – "ההצלה שלה ושל כל בני משפחתה, היום בדורינו, מכל צר ואוייב!!!!" (פיגועים, מחלות, תאונות, צרות, שלום בית, חינוך ילדים וכו'...)

והסיבה לכך פשוטה מאוד:

שהרי לכל אשה יש את הנטייה הטבעית המוטבעת בה להיראות ולהתבלט כמה שיותר. בין אם זה על ידי פאה ראוותנית ש'מנקרת את העיניים' ובין אם זה על ידי לבוש שחצני ומגרה או אפילו בהתנהגות בלתי צנועה... ואף על פי כן, אם אותה אשה "שוברת" את תאוותה, ועושה את רצון ה' יתברך רק בגלל שהוא ציווה על כך, אף על פי שזה מאוד קשה לה וזה נגד טבעה ורצונה... מובטח לה שגם הקב"ה יצעד לקראתה ויציל אותה מכל צער נזק ומחלה!!!

כך זה עובד אצל ה' יתברך – מידה כנגד מידה!!!

ואת זה הסוד גילו לנו חכמינו זכרונם לברכה בפרקי אבות, באומרם: "בטל רצונך מפני רצונו (כלומר אם יצר הרע מפתה אותך לעבור עבירה, אזי בטל רצונך מפני רצונו של בוראך האוסר עליך את הדבר) כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך" (כדי שיבטל הקב"ה מעליך את רצונם ומחשבתם של כל הקמים עליך לרעה).

הרב פינקוס בשיחותיו אומר רעיון נפלא: "בית יהודי משול לעץ. גזע העץ הגבוה והחזק עם ענפיו הרבים והגדולים – הוא האיש אבי המשפחה. הפירות שגדלים על העץ – אלו הילדים. ואילו השורשים של העץ היא... האשה, אם המשפחה.

בכוחו של העץ לשרוד בכל איתני הטבע הקשים, בין בימי הקיץ החמים בחום כבד ושרבי... ובין בחורף קר מלווה ברוחות זעף וגשם סוער... כמעט בכל מצב! – אולם ישנו מצב אחד ויחיד שהעץ נמצא בסכנה גדולה!... והוא:

כאשר שורשי העץ מגולים ואינם מכוסים!!!

כידוע שאסור לעבוד את האדמה בשנת השמיטה ובחול המועד, כלומר שאסור לחרוש ולקצור ולעבד ולזבל את האדמה וכו'. אך ישנו אופן אחד שבו התירו חכמים לעבוד את האדמה בשנת השמיטה ובחול המועד... רק במקרה ששורשי העץ מגולים! רק אז מותר לכסותו באדמה כדי שלא ינבול וימות!!! כאשר השורשים מכוסים העץ מקבל חיות והוא שמור ומוגן מכל נזק ופגע רע!!!

כך היא האשה!

כאשר האשה – המשולה לשורשים – מכוסה, דהיינו שהיא מכסה את ראשה במטפחת ראש, ואת גופה בבגדים רחבים וארוכים המכסים את גופה כמו שצריך... היא נותנת חיות והגנה לכל העץ כולו ולפירותיו – היא מגינה ושומרת על בעלה ועל ילדיה שלא יקרה להם שום דבר רע, הן מבית והן מחוץ!!! (לא לחינם האשה מכונה בשם "עקרת בית" מכיון שהיא באמת העיקר של הבית, שהרי בעלה וילדיה מוגנים בזכותה!).

נפלא ביותר!

בתאריך י"ב בכסליו התשס"ט נכנס אחד מחשובי הרבנים אל הגאון הרב אלישיב, ושאל אותו כדלהלן:

"שאלה אחת שמעסיקה את כולם, היום כלל ישראל בכלל ובפרט אפוף עם צרות בלי סוף, בעיקר המחלה "הידועה" המפילה חללים, כעת עם הפרנסה... פעם אמרו בשם ה'חפץ חיים' שעיקר הבעיה זה חוסר צניעות... האם אפשר להגיד את זה גם היום?".

ענה לו הרב אלישיב: "אם ה'חפץ חיים' אומר! זה לא יהיה נכון?!?! אינני מבין?!?!!" – והוסיף ואמר: "אבל הצרה של הפאות איך אפשר לתקן את זה? זה כבר מושרש אצל גדולים וטובים!... ממש פריצות שאין כמוהו!?!... יש לכם את הבעיה הזאת! אז למה לא מטפלים בזה?!?!...".

סיפרה הרבנית רוז:

"פגשתי אשה בנתיבות – דיברתי איתה בעצמי – היא סיפרה לי שהיא חזרה בתשובה ביחד עם בעלה והילדים, אבל כיסוי ראש היא לא שמה. כל הבגדים צנועים אבל כיסוי ראש לא היה לה אומץ: "היא תראה זקינה"..." "יצחקו ממנה"...

הילדים בקשו ממנה: "אמא, תשימי כיסוי ראש".

"לא, אין לי חשק..."

'אולי כשיהיה בר מצוה לילד אני אשים כיסוי ראש לכבוד הבר מצוה ואני אשאר עם זה'. בעלה קנה לה, מטפחות, כיסויים, ברטים... היא לא מוכנה לנסות, קשה לה.

יום אחד הייתה לה הזדמנות. בעלה עם שתי הילדים נסעו נסיעה ארוכה לחפש שם בצפון איזושהי דירה. היא חשבה לעצמה: 'אני לבד בבית, אין מי שילחיץ אותי... בואי ננסה אולי יש כיסויים כן יפים'.

היא נעמדה ליד הראי וניסתה; ברטים, קסקטים, מטפחות, צעיפים, קישורים... פה ושם עד שמצאה כיסוי שהייתה נראית בו נחמדה וצעירה. 'ופי מצאתי!'.

אחר כך היא חשבה: 'רגע, אולי זה מפריע, מגרד, מעצבן... אני אשאר עם זה קצת זמן, אעשה כלים... אשטוף את הרצפה ואם זה יפריע לי אני אוריד את זה'. היא עשתה את עבודות הבית ושכחה את הכיסוי ראש, כך המשיכה עם זה עד הצהריים.

ואז... נפרצה הדלת, בעלה חוזר עם הילדים כשהם מבוהלים, רועדים וחיוורים... הילדים אמרו בהתלהבות: "אמא, מה את עם מטפחת...?! הצלת אותנו! הכל בזכותך! הכל בזכותך...!"
 "מה קרה?" – היא נלחצה.

בעלה סיפר: "אל תשאלי מה קרה לנו, בדרך שנסענו עברה לצדינו משאית שהייתה ריקה, היא נסעה במהירות עצומה מעל למותר ונצמדה אלינו, מההדף של כוח המשאית הרכב עף לצדדים והתהפך לגמרי... פתאום אנחנו מוצאים שהרכב עם הגלגלים למעלה והתקרה למטה ואנחנו מהופכים בתוכו. בדקנו שהכל בסדר איתנו, אנחנו נושמים, נוגעים בידיים וברגליים... ראינו שהכל בסדר, לא נפגענו פיזית!

הצצנו מהחלונות לראות היכן אנחנו נמצאים ולחדדתינו גילינו שאנו נמצאים ממש קרוב לכפר ערבי מסוכן! – רק חסר לנו שיבואו לכאן ערבים... הם יכולים לבצע בנו ליניץ ולהרוג אותנו.

תוך כדי כך לפתע מגיחים 4 ערבים, שתיים מצד אחד של האוטו ושתיים מהצד השני והם מתקרבים אלינו... התחלתי לומר 'שמע ישראל' זהו הגיע הסוף... הערבים הגיעו אלינו ולפתע הם פונים אלינו ואומרים: "הלו, אתם רוצים שנהפוך אתכם?"

"כן תהפכו" – ארבעת הערבים תפסו ברכב בשני הצדדים והפכו אותו, והלכו.

טוב, מה עושים עכשיו? אנחנו תקועים רציני, מי יודע מה מצב הרכב...?

ניסיתי להתניע את הרכב ולהפעיל את ההגה והברקסים, ו... הכל עובד!

אחורה פנה קדימה צעד... חוזרים הביתה! במהירות האפשרית!

בדרך אנו מדברים בינינו, איך ה' אוהב אותנו, כמה ניסים גלויים; הרי כשהרכב התהפך כבר אז יכולנו למות... וגם בפעם שניה כשבאו הערבים, יכלו לרצוח אותנו! וגם הרכב – בחסדי ה' – פועל אחרי כל ההתהפכות הזאת... איך זה יתכן???

מה עשינו שכל כך ה' שמר עלינו?? – אך שנכנסנו וראינו אותך עם המטפחת – הבנו הכל! את הצלת אותנו!!!".

זה סיפור אמיתי שסיפרה לי אותה אשה בעצמה. אמרתי לה: "זה נכון, באמת את זאת שהצלת אותם! – כך כתוב בחז"ל: שכשהאשה צנועה היא מכפרת על כל בני ביתה מכל מיני צרות וסכנות...!!!".

לצערנו, בדור האחרון, אנו עדים לתופעה חמורה כואבת ביותר! תופעה שהחלה לנגוס אף בבתים של שומרי תורה ומצוות המדקדקים קלה כבחמורה, והיא לא פוסחת אף על בתים של רבנים, אדמור"ים, ראשי ישיבות, ראשי כוללים, מחנכים, מורות וכו' – והיא הולכת וצוברת תאוצה רבה...

תופעת "הנשירה".

בנים ובנות בהגיעם לגיל הטיפש עשרה מתחילים למרוד בהוריהם ולעשות ככל העולה על רוחם, ההורים המסכנים עיניהם רואות וכלות... ליבם נצבט ודמם שותת בקרבם... אין לאל ידם לעשות מאומה.

הרב יששכר טריגר, כמי שמתעסק עם נוער חרדי "נושר", מסתובב בכל הארץ במשך כלמעלה מ-17 שנה ממקום למקום, והוא מעיד בכאב לב עמוק: שהוא רואה שהמספרים, הממדים, הכמויות והעוצמות של הנפילות של בנים ובנות מבתים חרדיים, פשוט מחרידים!!! – מזעזע כל לב מה שהיום הולך ברחוב!!!

הצער של ההורים בראותם את ילדיהם הולכים ונאבדים להם מול העיניים, הוא כל כך גדול ועצום עד כדי כך שחכמינו זכרונם לברכה התבטאו ואמרו: "שקשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם, (היינו בנים ובנות שסרו מן הדרך ובחרו לעצמם את התרבות הרעה של הרחוב) יותר ממלחמת גוג ומגוג!!!"

עד כדי כך!

צריך להתכונן מבעוד מועד לדעת האיך לקדם את פני הרעה! ומה ניתן לעשות...!

סיפרה הרבנית רות שמש:

"אני לא אשכח שעליתי פעם לאוטובוס ועלה אחרי בחורצ'יק צעיר חרדי. פתאום הרדיו התחיל להשמיע תוכנית ממש מזעזעת... אותו בחור ישב בספסל הראשון והיטה את כל גופו לכיוון הרדיו כדי ש"חס וחלילה" הוא לא יפסיד אפילו משפט אחד. כשראיתי את זה אמרתי לעצמי: 'רבנו של עולם, אנחנו כל כך רוצות לשמור על הילדים! כל כך אנחנו נזהרות, כל כך אנחנו משתדלות... ואז, מול עיניי הומחש לי בבירור – את לא יכולה לשמור על הילדים שלך. תשכחי מזה!! את לא יכולה לשמור!!'

הילד נמצא אצלינו עד גיל מסוים, מגיע גיל שהוא כבר הולך לבד לתלמוד תורה וחזור, הילדה הולכת וחוזרת לחברה... כמה סכנות יש בדרך... כמה סכנות יש אצל חברים... איך אנחנו יכולות לשמור עליהם? איך??

יש רק מישהו אחד שיכול לשמור על הילדים שלי... על הבעל שלי... – רק הקב"ה!

ובזכות מה?

רק בזכות הצניעות! - לכסות כל מה שצריך; את הראש במטפחת, את המרפקים עד כף היד, את הברכיים עד הקרסול, לסגור את כפתור הצווארון שבחולצה... - אין משהו אחר!!! - זוהי הסגולה הבטוחה ביותר לשמירה על הבעל והילדים (ובפרט בדור שלנו - כשיש את מכשירי האינטרנט והאייפון המסוכנים - שזה ממש כמו אויר לנשימה!) הן מסכנות גשמיות והן מסכנות רוחניות!!!

הגאון הקדוש רבי יחיאל מאיר מאוסטרובצה, היה בן לאופה כעכים. כששאלוהו פעם מה הייחוס שלך? ענה ואמר: "אבי היה יהודי פשוט מאוד לא רב ולא תלמיד חכם, אבל מאבא למדתי כלל ברזל לכל החיים: תנור, ככל שסוגרים אותו יותר טוב, כך הוא מחמם יותר!" - זה הסוד! ככל שהאשה סגורה ומכוסה יותר בלבושה ובהתנהגותה... כך הבית שלה, הופך בזכותה, לחמים יותר ונעים יותר - יש סייעתא דשמיא, ברכה והצלחה בחינוך הילדים - ליראת שמים ולמידות טובות!

מספרים על אשה אחת שבאה לפני ה'חזון איש' ובכתה לפניו הרבה על בתה שסטתה לגמרי מדרך התורה והיא ממש חילוניה גמורה, רחמנא ליצלן! והיא אינה יודעת את סיבת הדבר?

ה'חזון איש' בדק את התנהגותה של האמא איך היא ביחס לשמירת התורה והמצוות, ולא מצא בה עוול. מלבד... בדבר אחד שאמרה לו: כשהייתה מדיחה את הכלים הרימה קצת את השרוולים וגילתה מעט מהמקומות החייבים בכיסוי. הקשיב ה'חזון איש' ואמר לה: "דעי לך, סנטימטר אחד בשרוול זה קילומטר ביראת שמים של הילדים!!!".

וכך דרש אחד מראשי השייכות בכנס התעוררות בשנת תשס"ט, ואמר: "ישנם המתחילים להתווכח על הגבול, עוד ס"מ, פחות ס"מ, צריך לדעת כלל אחד - מי שגבולי הוא מחוץ לגבול! אין גבולי! או כאן או שם! אנחנו ראינו שהבתים הגבוליים, הבנים שלהם התקדמו ויצאו מחוץ לגבול!!!".

שח הרב יששכר טריגר: "מלמד אחד אמר לי: 'אני מלמד בכיתה א' כבר 8 שנים, צצים אצלי כל הבעיות שישנם; קשב, ריכוז וכו' - עקבתי עד עכשיו אחר תופעה מופלאה ואני עדיין ממשיך לעקוב אחריה, והיא: שכל הבתים שהאמא הולכת בצניעות - כמו שהקב"ה אוהב - שם אין בעיות! שם הכל הולך חלק! - אמנם לפעמים צריכים קצת עזרה לילדים חלושי כשרונות אך זה בעיות קלות, אני מדבר על בעיות אחרות מסוג אחר שהינן חמורות ביותר".

אחד מגדולי ישראל שאל על מה שדוד המלך אומר בתהילים 'עזרי מעם ה'', שלכאורה היה לו לומר 'עזרי מאת ה'?'

ופירש את הדברים כך:

“כל יהודי באשר הוא מוקף בצרות: הן גדולות הן קטנות, הן מבית הן מחוץ, הן גשמיות הן רוחניות... מי יותר ומי פחות... מחמת כך הוא צועק במר ליבו לה’: “מאין יבוא עזרי...?”

הקב”ה ברוב רחמיו מאיר את עיניו ומסייע בידו להבין ש... ‘עזרי הוא רק מעם ה’!

כלומר ‘עזרי’ – אם תרצה סיוע ועזרה מהקב”ה, זה רק בתנאי ש... ‘מעם ה’ - שאתה תהיה עם ה’. ולהיות עם ה’ זה רק על ידי שהולכים בדרכיו ומקיימים באמת את רצונו יתברך.

אשה העושה את רצון ה’ יתברך ומשתדלת בכל מאודה להידבק בו – תוכל לזכות ישועות גדולות ונשגבות! והדרך לזכות לכך היא, אך ורק על ידי הקפדה מלאה בשמירת כל כללי הצניעות!!!

שכן על חוסר צניעות מזהירה התורה הקדושה ואומרת: “פן יראה בך ערות דבר (פאות, ביגוד צר וקצר, תכשיטים, בושם, דיבור עם גברים וכו’ וכו’) ושב מאחריך” (הקב”ה חוזר אחורה ומסלק שכינתו – שזה אומר שאין ברכה, אין ישועה, אין הצלחה, אין סייעתא דשמיא...).

אם כן ממילא יוצא, שאשה שכן נזהרת ומקפידה לשמור על צניעותה כמו שצריך... זוכה להשרות אצלה בכיתה את שכינת ה’ יתברך! וכשהשכינה שורה בכיתה, במילא באופן אוטומטי נעלמים ומתנדפים להם כל הצרות כולם כלא היו... ולא עוד אלא היא זוכה לשפע רב של הצלחה וסיעתא דשמיא בכל התחומים!!!

ובעיקר היא זוכה לשמחה עצומה וסיפוק בחיי היום יום!! (מה שכל כך חסר היום לנשים רבות). שהרי חכמינו זכרונם לברכה אומרים: “שאין השכינה שורה אלא מתוך שמחה”. – כלומר שאם השכינה נמצאת שורה איתה גם השמחה.

ואם כן, אשה שזוכה בכוח צניעותה להשרות את השכינה בכיתה, בוודאי שגם השמחה שורה בכיתה! שהרי אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה – זה חלק בלתי נפרד!

זוהי הסגולה הנפלאה והאדירה של שמירת הצניעות, המסוגלת בכוחה לחולל פלאים רבים!

ואשרי הזוכה.

אוצרות או צרות? – סוד ההצלחה!

בנביא ישעיה כתוב שמישיח יבוא "עני ורוכב על חמור". בפשטות כוונת הפסוק לומר שמישיח יבוא לגאול את ישראל כשהוא רוכב על חמור. אולם הספרים הקדושים כותבים על הפסוק הזה הסבר אחר עמוק ונפלא: "מישיח יבוא רוכב על חמור" – הכוונה היא שהוא יבוא וירכב על החומריות!!! כלומר המשיח יבוא כאשר מסביבנו העולם יהיה שקוע עד חוטמו בים החומריות התאוות והמותרות!!!

את אותו עתיד נורא זה כבר צפתה הגמרא לפני אלפי שנה, וכך היא אומרת: עולא ורבה (מחכמי הגמרא) אמרו: "שמישיח יבוא אך אנו לא רוצים לראותו" (מחמת הניסיונות והקשיים הכבדים שיהיו בעבודת ה' באותו תקופה).

ממשיכה הגמרא ואומרת, שרב יוסף, בניגוד לעולא ורבה, אמר: "אדרבה שמישיח יבוא ואזכה לשבת בצל גללי חמורו".

דברי עולא ורבה מובנים. אך דברי רב יוסף תמוהים ביותר, למה התכוין באומרו: "אזכה" לשבת בצל גללי חמורו, איזה מין זכות זאת לשבת בצל גללים של חמור?! ועוד דבר שאיננו מובן, וכי בכלל אפשר לשבת בצילם של גללי חמור...??!

ראיתי בזה הסבר מדהים ממש במפרשים, שבאמת הדברים אינם כפשוטם! וכך הם מסבירים את הדברים:

החמור – הוא מסמל את הדברים החומריים ביותר בעולם (חמור מלשון חומר). גללי החמור – הם פסולת החמור והם יותר חומריים מהחמור עצמו. הצל של גללי החמור – הם מבטאים עוד יותר ירידה בחומריות מגללי החמור!!!

מה הכוונה בדברים אלו?

בדורינו אנו – ילדים, בחורי ישיבה, בנות סמינרים, אברכים, רבנים, מחנכות... – מוקפים מכל עבר מידי יום ביומו בגירוים רבים, המעמידים אותם בניסיונות קשים בין דקדוקי הלכה והסתפקות במועט עליהם הם מתחנכים – לבין השאיפה לחומרנות בדורינו.

האסון ההרסני ביותר שישנו היום בדורינו, המושך אותנו לתוך החומריות הוא: תאוות ב"הכשר"! מה שזה אומר שגם החרדים יכולים היום ליהנות מכל מנעמי העולם ולהיות בגדר "נבל ברשות התורה" כל עוד יש לכך "הכשר". ויעידו על כך הפרסומות הרבות המופצות בכל אמצעי התקשורת, בעיתונים וברחובות. למשל:

כולם רצים - ואתה? ואת? כולם כבר נהנו - ומה איתך, שם, למטה?
 כולם כבר היו בחו"ל, ואתה?
 שיט חלומי! איזה כיף!
 נופש בבית מלון יוקרתי!
 מודעה 'משמחת' - נפתחה פיצה!
 אוכל שלא טעמת מימך!
 בילוי שלא היה כמוהו!
 חויה בלתי נשכחת!
 חדשני! אקסקלוסיבי! אסטטי!
 אנו גאים להציג!
 הזדמנות חד פעמית!
 להרים את רמת החיים!
 חלומי! מהמם! מדהים! אופנתי!
 ממש כמו באמריקה! כל הדגמים! מבחר המותגים!

מה הבעיה? יש היום מסעדות כשרות, מחשב ואינטרנט כשרים, פלאפונים ואייפונים כשרים, פאות כשרות, מוזיקה כשרה, אוכל ביגוד בתי מלונות טיולים בארץ ובחו"ל הנאות ובלויים וכו' וכו' הכל בהכשרים הכי טובים שיש!!

צורת החיים הזו, לעשות הכל ולקנות הכל כמעט ללא הגבלה (כמובן ב"הכשר"), כל כך חילחלה עמוק לתוך מחנינו ולתוך ביתנו עד כדי כך שאנחנו, בלי משים, מחקים כמעט באופן מושלם את צורת החיים של החילוניים!!! (ברור שכל מקרה נידון לגופו – אנו מתייחסים לצורת חיים כזאת באופן קבוע).

אם פרסומת ענק מכריזה בריש גלי: "וכי בגלל שאנחנו חרדיים אנחנו צריכים להפסיד??!" זה מראה עד כמה הושפענו עמוקות מהרחוב החילוני ועד כמה המצב חמור ביותר!!!

הגאון הרב אריה שכטר אמר פעם בדרשה: "למדנו מהרחוב, התחנכנו מהרחוב. במקום להתחנך מהתורה, הרחוב מדבר אלינו! ראיתי פעם ברחוב עומדים ילדי "חיידר" וסופרים את המכוניות, ואומרים זה "מיצובישי" וזה "פורד", וזה ככה, וזה ככה, ילדים בני 6 עד 9 יודעים את כל סוגי המכוניות! ...! שיהיה ברור, הכל תלוי בבית, זה מתחיל – כשבבית מחשיבים מכוניות ומותרות שטויות והבלים, ומי שיש לו הצלחה מדומה בעולם הזה – הוא הנקרא "מצליח" ... אוי, נפרצו המעגלים הפכנו לצרכנים רודפי הנאה נוחיות ולוקסוס - בדיוק כמו החילוניים אם כך יש פלא שאחר כך צומח בן סורר ומורה??!! ... אם העיקר רק הנאות ומותרות אז צומחים עקום!"

שידעו ההורים, במצב של היום (הרב דיבר לפני כ-19 שנה בשנת תשנ"ה, מה נאמר היום בשנת תשע"ד???) עתיד הילדים תלוי רק בבית ורק בהורים! אם ילד יתחנך מהרחוב – וגם מהרחוב "החרדי" הוא ירד חס ושלום לבאר שחת! משום שהרבה מהתחלואים והליכולך של הרחוב החילוני משתולל גם פה... הרחוב לא בשבילנו לא מתאים לבני תורה... לא הרחוב יכתיב לנו רמה! לא הרחוב החילוני, ולא הרחוב החרדי!! לא העיתונים ולא השטויות! ... אם ההורים נותנים כבוד והערכה למכונת מהודרת ומותרות – קרמיקה יפה, פוליטיקה ושטויות – זה מה שהילד ירצה!!!..."

שח הגאון הרב אליעזר בן דוד (לפני כ-18 שנה): "פעם הלכתי למכולת, ואני רואה אברך סוחב עגלה מלאה, ואני מסתכל בפנים ורואה, שיותר מ-80% זה לא אוכל! זה פנטזיות, שטויות, אולי יותר בריא לא לגעת בזה בכלל – כך אנחנו רודפים ושמחים מכל תענוג, וכל הבל נוסף שממציאים החילונים... והכל - חורבן השכל! ...אם יש להם איזה מאכל – שלנו אין, או הם שותים איזה משקה – שלנו אין, אז אנחנו הופכים את העולם בכדי לעשות "הכשר", עושים תחרות בין ההכשרים מי יתן ראשון חותמת "לקוקה קולה" ול"פפסי". כי איך אפשר לחיות בלי קולה... בלי פפסי... אי אפשר... תראו חנויות ברחוב רבי עקיבא, יותר מ-80% מהחנויות לא צריך אותם, אפשר לשרוף אותם, אפשר בהחלט להיות מאושרים ולחיות טוב בלעדם. ומי שישים לב: מה שתופס אותו ונוצץ לו, זה דווקא אותם חנויות שלא צריך אותם! וזה גם מה שתופס את הילדים ומקלקל אותם!!!..."

הגאון הרב דן סגל, אמר פעם בכנס: "איפה מונח האדם? איפה הלב שלו? איפה הגיגיו ורעיוניו? הוא עושה את כל התאוות שבעולם עם חותמת "כשר"... הייתי פעם באיזו מסיבה של הכנסת ספר תורה, וראיתי איזה משקה כזה ששמו "להיט", תפוזים "להיט" נורא! ועוד עם הכשר מכל הסוגים מן הקצה אל הקצה!!!... רואים בחוש שזה ניסיון הדור, וזה פחד פחדים מה שהולך היום ברחוב!!! על מי עומד העולם היום? על מי? כמה נשאר נקיים שאפשר לומר שעליהם עומד העולם...? על מעט מעט שומרי תורה ומצוות, מעט מאוד בני תורה יקרים, ואם חס ושלום אנחנו לא נלחם ביצר במסירות נפש אז מי ישאר???"

כל צורת החיים שלנו ירדה פלאים!

אברך בעל תשובה ותיק כתב במכתב ארוך המבטא את רחשי ליבו נוכח תקופתנו אנו (אנו מצטטים רק קטע ממנו):

"כשגילינו, אשתי ואני, את הדרך לתשובה, התמלאנו אושר! חלמנו על החברה היהודית אליה אנו עתידים להיכנס, כמו שמתואר תמיד על הבית היהודי בספרים הקדושים. אני אישית ברחתי מהעולם בו הייתי עד קרוב לגיל 35, עולם השטוף בפרסומות, סרטים, מוזיקה רועשת, ומה לא... חשבתי שזהו, הצלתי את הילדים, מעתה אוכל לחנך את הילדים

שלי על טהרת הקודש.

ולמה הגעתי?! מה אגיד לך, זה מצער אותי ואת החברים שלי שחזרו בתשובה, מה שמתחולל כאן נראה כמו חיקוי מואץ של החברה שממנה ברחתי. תגיד לי מה ההבדל? מה ההבדל? פרסומות, מופעים, הצגות, סרטים...

אולי אחד ההבדלים בעצם זה שאת המוזיקה שלוקחים ממאורות אפלות באמריקה וממקומות אחרים, עוטפים במילים מהמקורות, ושכלל עיתון, סרט, או הצגה, מוסיפים מדבקה של 'חרדי' ו'כשר'... "סרט מהמם", עם המורה "הבימאית"? עם השחקניות מהסמינר הידוע...? אני לא מבין, מה זה למשל "הלהיט שאסור להחמיץ"? מה קורה פה?! חשבתי שמצוות אסור להחמיץ.

חייבים ללמד זכות על ישראל, יתכן שצריך לומר שהחברה החרדית הקדושה לא הייתה חשופה לזוהמה שמבחוץ, וגורמים חיצוניים מכניסים אליה השכם והערב, כל מיני מושגים 'תמימים' לכאורה...

אבל תדע לך שככה בדיוק! מדברים ברחוב החילוני במושגים שהזכרתי... משתמשים שם להמריץ לעוד תאוות, לעוד כפירה.

אני וחברי באנו משם, תאמין לי! אנחנו מזהים את הריחות, את הצלילים, את המילים והמראות מהרחוב החילוני. תקשיבו לנו... קצת! אנחנו מדברים מדברים אבל לא מקשיבים, אני זועק בכל ליבי מחלון ה"רכבת" המתדרדרת לתהום, אני אומר לכם – עיצרו את הרכבת! מחר יהיה מאוחר!!!".

המודרניזציה, החומריות, המותרות, התאוות, הלוקסוס, הנוחיות, הבילויים, המחשב, האינטרנט, הפלאפונים, האיפונים, העיתונים, המוזיקה, ועל כולם... בגדי השחץ והפאות – כל אלו צל גללי החמור!!!

ועל כך אומר רב יוסף, 'הלואי ואזכה להיות נוכח באותה תקופה כל כך חומרנית וגשמית, תקופה שנצטרך לשבת בצל החמור ולא רק בצל החמור אלא בצל גללי החמור, היינו בצל פסולת החומר – שזה מבטא את החומריות שבחומריות שבתוך החומריות!!!'.

מה כל כך יהיה מיוחד באותה תקופה – דורינו אנו, שרב יוסף כל כך השתוקק לזכות להיות נוכח בה?

הרי מאז ומעולם לא היה דור ירוד ושפל כל כך מבחינה חומרית כמו הדור שלנו...?

רב יוסף ידע סוד נפלא!

הוא ידע שבדבר אחד תגדל מעלתו – בדור הזה על פני כל הדורות הקודמים!
 בדבר אחד זכה דורו – שלא זכו לו כל הדורות שלפניו...

לעבוד את ה' בסוד מרע !!!

ה'חפץ חיים' אמר על כך משל נפלא:

פעם, יצא מלך אחד לסיור ברחבי ממלכתו. הוא עזב את עיר מולדתו, וכמובן, לפני צאתו ערכו לכבודו מסדר כבוד – על פי כל כללי הטקס. היו שם חיילים לבושי מדים מגוהצים ומצוחצחים, היו שם חרבות מבריקות, ההימנון הושר בפי כל והתזמורת הלאומית נצחה בעוז.

משם נסע המלך אל אחת הערים הגדולות והחשובות, ושם – שוב חזר המחזה על עצמו... היו שם חיילים לבושי מדים, הייתה תזמורת והיה הימנון.

כאשר המשיך המלך והגיע למחוזות נדחים יותר, לכפרים ולעיירות קטנות – הוא נאלץ להסתפק בקבלות פנים 'צנועות' יותר... בעיירות הקטנות, וכל שכן בכפרים – לא היו חיילים, ולא הייתה תזמורת, רק תושבי העיירה או הכפר יצאו בהמוניהם לקבל את פני מלכם ולהריע לו.

אולם המלך ביקש לסייר בכל רחבי ממלכתו, ולפיכך החליט שלא לפסוח גם על כפר קטן אי שם בפאתי הממלכה. כפר המאוכלס רובו ככולו באנשים נבערים ופשוטים, גסים ועממים... באותו הכפר היה שוטר אחד, אשר היה אחראי מטעם הרשויות על שמירת הסדר הטוב. שוטר זה קיבל עתה מברק מבית המלוכה, ובו הודיעו לו כי בכוננת המלך לפקוד את הכפר ביום פלוני ובשעה פלונית, וכי עליו להיערך לקבל את פניו בכל הכבוד הראוי.

אלא שהשוטר ידע היטב את טיבם של בני הכפר, והבין ש'קבלת פנים' מפוארת לא תצא מהם... למעשה, החשש שלו היה מפני ההיפך הגמור...

הוא ידע, שמנהגם של הכפריים הנבערים להשליך אבנים ותפוחי אדמה על כל כרכרה שעוברת ומפריעה להם מעבודתם... מעתה, חשש השוטר, כי כשיגיע המלך 'ירום הודו' בכרכרותיו הרבות כדי לבקרם, יקדמוהו אותם כפריים בזריקת אבנים ותפוחי אדמה.

השוטר כינס את כל בני הכפר והסביר להם במילים פשוטות מיהו המלך... הוא הסביר להם שהמלך דואג להם למזון ולכלכלה, והוא הנלחם בעבורם וכו' וכו'. "בעוד כשבועיים" – הסביר להם השוטר – "עתיד המלך לעבור בכפר שלנו, ואני מבקש שתעשו לו כבוד גדול. אפילו שיגיע עם מלוויו בעשרות כרכרות הנני מזהיר אתכם שאיש לא יזרוק עליו אבנים ותפוחי אדמה !!! זה הכבוד שנעשה למלך שלנו!", סיים השוטר...

והנמשל נפלא עד מאוד:

בשמים, ישנם מלאכים, היודעים כיצד יש לערוך 'מסדר כבוד' לכבוד הקדוש ברוך הוא... הם יודעים לשיר לו זמירות, הם יודעים לספר שבחו... מלאכים אלו – דומים הם לחיל המלך הנמצאים בממלכתו. אין ספק, כי 'משמר הכבוד' שהם יכולים לערוך – הינו המשובח והמופאר ביותר.

אולם גם ב'משמר הכבוד' של הערים הגדולות ברחבי הממלכה – הלוא הם הדורות הקודמים; האבות הקדושים, משה ואהרן, הנביאים, אנשי כנסת הגדולה, התנאים, האמוראים וכו' – גם הם ידעו לערוך קבלת פנים ראויה לכבוד הקדוש ברוך הוא...

אולם אנו היום בדורינו, דומים לאותו כפר של נבערים, גסים, עממיים... מאיתנו – לא דורשים הרבה... מאיתנו לא דורשים זמירות נפלאות, ולא שירות ותשבחות, אולם זאת בהחלט ניתן לדרוש מאיתנו:

לא לזרוק אבנים על המלך!! - לא לחטוא לפני הקדוש ברוך הוא!!! די לנו במה "שנסור מרע" ולא נמרה את פיו של מלך מלכי המלכים...

סיפר הרב עזריאל טאובר:

"בשל תקלה שאירעה במטוס, נאלצתי לנחות בשדה תעופה שלא כמתוכנן. חברת הטיסה באדיבותה שיכנה אותנו במלון סמוך ללינת הלילה, עד שתתוקן התקלה. כשנכנסתי לחדרי הייתי עייף מאוד מהדרך הארוכה ומהשיעורים וההרצאות שמסרתי ביום הקודם, אולם למרות הכל רציתי ללמוד את הדף היומי. התיישבתי על הכורסא פתחתי את הגמרא וניסיתי ללמוד, אולם העייפות הכריעה אותי, ולא הייתי מסוגל להבין מילה וחצי מילה. וכך נרדמתי לשעה קלה.

כשהתעוררתי, ברגע הראשון נשבר ליבי. חשבתי לעצמי: 'אבי וסבותי היו אנשים שהתעסקו במסחר חלק מן היום, ולמרות זאת כאשר שבו לביתם, ישבו ולמדו בחשק רב עד השעות הקטנות של הלילה, ואף חיברו ספרים וחידשו חידושי תורה. ואילו אני אינני מסוגל אפילו ללמוד את הדף היומי?!'

אולם לאחר רגע של מחשבה הגעתי למסקנא שונה. התבוננתי סביבי, מולי ניצב מסך ענק. הוברר לי שאני יושב ממש בצל גללי החמור! בלחיצת כפתור אני עלול לשקוע בים של בידור המגיע מכל העולם. אמנם לא מדובר חס ושלום על דברים לא יפים או לא צנועים, אלא רק חדשות וכו'. אני הרי עייף, ואני נמצא לבד. מדוע שלא אלחץ על הכפתור?

אך במחשבה נוספת חשבתי: 'רבונו של עולם! את הדף היומי, את עמל התורה שנתנו לך אבותי ואבות אבותי אמנם אינני מסוגל לתת לך, אולם יש לי מתנה אחרת נפלאה לתת לך. אבותי עם צידקותם וחסידותם לא יכלו לתת לך, רבונו של עולם, את הכפתור הזה!!!'

- לא היה להם את הסוד מרע שיש לי!!! - אני, ורק אני יכול לתת לך את מה שלא נתנו לך אבותינו ורבותינו קדושי עליון'.

שאף שבדור הזה איננו כל כך מצליחים להגיע לדורות הקודמים ב"עשה טוב", אך לעומת זאת את ה"סוד מרע" יש לנו בשפע רב. ים הפתויים הרחוביים שהזכרנו לפני כן, רחב הוא מאוד.

מעשה מובן היטב מה שאמר רב יוסף, "אזכה לשבת בצל גללי חמורו", כוונתו הייתה "לשבת" – כלומר לא לעשות כלום! "בצל גללי החמור" – לא להיגרר אחר המותרות והתאוות החומריות שישנם בדור! ועל ידי כך הוא יוכל לעבוד את ה' יתברך ב"סוד מרע", מה שלא יכלו לעשות זאת כל אותם דורות קודמים!

את ה"כפתור" הזה – של ה"סוד מרע", יכולה כל אשה ובת בדורינו לתת לקב"ה, על ידי שתשמור את עצמה ללכת בבגדים פשוטים רחבים וארוכים, במטפחת ראש צנועה, ובחיים שקטים וצנועים של הסתפקות במועט תוך כדי שמירה והרחקה מוחלטת מהרחוב ותאוותיו.

כמה נפלאים הדברים!

מסופר על רבנית אחת מפורסמת, שניסתה לעזור לאשה אחת לשנות את סגנון לבושה ולשנות מפאה למטפחת ראש.

האשה אמרה: "תראי, מאוד קשה לי, את צודקת בכל. אולם זה הטעם שלי, ורק כך אני אוהבת להיראות; רזה, ביגוד צמוד צמוד, איפור, פאה מתנופפת..."

שאלה אותה הרבנית: "אפילו שאת מבינה שאסור ללכת כך?"

והיא: "מה שהסברת לי הכל נכון! וכך גם ההיגיון שלי מבין, אולם ברגש זה לא מסתדר לי! זה דוחה אותי; חציאת מתרחבת, גרב חומה, מטפחת ראש כמו הסבתות... אני לא יכולה... פשוט לא יכולה..."

אמרה לה הרבנית: "אספר לך סיפור אמיתי.

באחד הסמינרים לחוזרים בתשובה, הסתובב אחד המרצים מחוץ לאולם ההרצאות. היה זה ביום שבת. לפתע, שם לב שאחד המשתתפים שהגיע לסמינר יצא מאולם ההרצאות

החוצה עם סגריה בידו לעשן בחוץ, בעיצומו של יום שבת קודש!!

המרצה הסתכל עליו ולא ידע מה לעשות. מצד אחד אם יאמר לו: "אדוני, שבת היום, מחלליה מות יומת!". אותו חילוני יפנה עורף ולא ירצה לחזור כלל בתשובה. ומאידך איך

אפשר לשתוק ולא לומר לו כלום?... דילמה קשה... מה עושים??

המרצה התפלל לה' שיתן לו עצה טובה.

מיד עלה לו רעיון מבריק.

הוא ניגש לאותו אדם עם הסיגריה והחל לשוחח עימו בנעימות. ואז הוא שאל אותו: "תתאר לעצמך דבר כזה מוזר, שכל הסיגריות שבעולם נגמרו מעל פני כדור הארץ, ונשארה רק סיגריה אחת ויחידה והיא בידך. ותאר לך שגם הקב"ה רוצה סיגריה ואין לו ורק לך יש, והוא מבקש ממך את הסיגריה האחרונה שלך... האם תתן לו אותה?"

החילוני הקשיב בעניין רב, ואמר: "כן! בוודאי שאתן לו, כבוד גדול הוא לי שאלוקים יבקש ממני סיגריה, מיד אתן לו אותה!"

"אם כן" – השיב המרצה – "דע לך אחי היקר, שהקב"ה ממש ברגע זה מבקש ממך את הסיגריה שלך שלא תעשן אותה בשבת!". – החילוני מיד זרק את הסיגריה מפיו כשחיוך טוב ומבין השתפך על פניו.

סיימה הרבנית את סיפורה ופנתה לאותה אשה: "האם תתני להקב"ה את הפאה ובגדי האופנה... שהתחלת לאהוב? האם תוותר על זה למענו – ותקחי בגדים צנועים ואציליים כשאת ראשך מעטרת מטפחת ראש כשרה וצנועה...???"

הלוא סבתא שלך וסבתא של סבתא שלך לא יכלו גם אם רצו, לתת לקב"ה מתנה נפלאה כל כך ששמה "סור מרע" רק את זכית לבוא ולהילד דווקא בדור הזה עם כל תאוותיו, ולתת לו את המתנה הזו...

אדרבה, אם היית יודעת איזה זכות עצומה ונוראה ממש נפלה בחלקך, היית עוד שואלת את עצמך בפליאה רבתית: "במה זכיתי...?? דווקא אני...??!" 'הזוכה המאושרת' מכל אותן רבבות רבבות של נשים צדקניות שבכל הדורות כולם...??!"

זה סוד ההצלחה בדור האחרון הזה! – ואשרינו שדווקא אנחנו, בדור הכל כך חשוך וירוד, זכינו לכך!!

הגאון רבי נתן וכטפויגל אמר: "יש לי בקבלה איש מפי איש מרבי יהושע ליב דיסקין זיע"א שבמלחמה האחרונה קודם ביאת המשיח, כל העהרליכער – אידן (היהודים הכשרים) יינצלו.

ומי נקרא עהרליך – איד? מי שמובדל מתרבות העמים ומהשפעת הרחוב!!!".

והוסיף: "אף אחד לא דורש מן האדם לעשות דברים שאינם מתאימים למדריגתו. הדבר היחיד הוא, לסור מרע! להיות מובדל מחוקות העמים, ושלא תהיה לנו שייכות אליהם, לא אל התרבות שלהם, לא אל העיתונים שלהם, ולא אל המוזיקה והספרים שלהם, ולא אל הלבוש שלהם... להיות מנותק מהם לחלוטין!

במצב כזה יאמר לנו הקב"ה: 'אתם שלי!'".

חצי מיליון אפסים... — גאוה יהודית אמיתית!

סיפר הרב עמנואל תהילה:

אני קיבלתי הרבה גאוה יהודית מנערה כבת 18 בערך. לאחר שהתחתנתי התגוררתי בחיפה ומידי פעם הייתי נוסע לבקר את הוריי, הם היו גרים בירושלים.

אז, באותה תקופה, לא היה קו ישיר מחיפה לירושלים ונאלצתי לנסוע דרך תחנה מרכזית בתל אביב. והנה שם אני רואה נערה כבת 18 עומדת ליד הטלפונים הציבוריים כמה דקות לפני השקיעה ומתפללת מנחה. באותו מקום עברו שם המוני בני אדם... תמהתי מאוד מאין הגאוה היהודית המופלאה הזו לאותה נערה?

אני עוצר עם אשתי ואומר לה: "אנחנו חייבים להמתין ולדבר עם היהודייה הנפלאה הזו". היא גומרת מנחה צועדת אחורה ואומרת 'עלינו לשבח'. אשתי ניגשת אליה ואני בעקבותיה. אנחנו מציגים את עצמינו שואלים אותה לשמה. — אני שואל אותה ישר ולעניין: "מה עשית עכשיו?"

היא אומרת לי: "התפללתי מנחה"

אני אומר לה: "כן, את זה ראיתי, אבל כאן בתחנה מרכזית??!" היא אומרת: "תראה, אותי חינכו שעד החתונה בוודאי אין שום פטור מתפילה ואני מקפידה להתפלל לפני השקיעה, הגעתי עם אוטובוס וראיתי שעוד עשר דקות השקיעה, אמרתי, עד שאגיע לבית כנסת באיזור אני עלולה להפסיד את השקיעה לכן החלטתי לעמוד פה ולהתפלל".

אני אומר לה: "סליחה אבל את לא נורמאלית".

"למה?" — היא שואלת.

"תראי, הבן אדם הזה עומד וצוחק ממך, זה חילול ה'! — עומדת נערה ומתנדנדת באמצע הרחוב...".

"מי צוחק עלי?"

"הנה היהודי הזה..."

היא אומרת לי: "תראה אני יודעת שהאמת איתי, אז מה אם האפס הזה צוחק עלי, אפס נשאר אפס! אז ממה צריך להתפעל?!"

אני אומר לה: "כן אבל זה לא רק הוא... אם היו פה עשרה אנשים היו צוחקים... מאה אנשים... אלף אנשים... עשרת אלפים אנשים... מאה אלף איש... חצי מיליון אם היו עוברים היו צוחקים... ובכל זאת איך את לא מתביישת???"

היא שואלת אותי: "אתה יודע חשבון?"

"כן"

”אז בוא נעשה חשבון ביחד. תראה, הוא אפס. 10 אפסים... 100 אפסים... 1,000 אפסים... 10,000 אפסים... 500,000 אפסים... כמה זה שווה? – אפס! לא יותר גדול, אותו אפס! – אם אני יודעת שהאמת איתי, מה איכפת לי מה הם חושבים עלי...?!”

מסיים הרב: אתם יודעים מה עשתה הנערה הזו? – היא לקחה אותי ושמה אותי עשר בסולם עשר בגאווה יהודית! כל כך התחזקתי ממנה...”

אשה ובת ההולכות בצניעות, צריכות להתגאות ולהעריך את עצמן בכך שהן לבושות ממש כמו נסיכות אמיתיות!! כל כך צנועות ואציליות!! – ואם בכל זאת ישנן ברחוב כמה נשים או בנות מסכנות שמלגלות וצוחקות עליהן... צריך לזכור שהן בסך הכל כמה אפסיות קטנות... לא יותר!!

וכמו שמספרים שפעם הלך רב אחד ברחוב, יחד עם ילד. ראוהו קבוצה של גויים שהיו הולכים כנגדו, וצעקו לו: ”היי, יהודי!!” הרב לא ענה שום דבר והמשיך בדרכו.

כשנכנסו לרחוב השני, פנה הילד לרב ואמר: ”כל כך פחדתי!!”. ואחר כך שאל: ”הרב, מה חשבת כשהגויים כך צעקו לך? האם נעלבתי...?”

הרב חייך וענה: ”שמחתי, חשבתי לעצמי 'ברוך ה' שמכירים עלי שאני יהודי!' הם לא העליבו אותי, להיפך, הם רוממו אותי! הם נתנו לי תחושת גאווה שאני בנו של הקב"ה!!”

המהר"ל מפראג אומר דבר מופלא: כל דבר שהוא איכותי הוא קיים מעט בעולם! כמה אדמות יש בעולם שאפשר להוציא מהם אוכל? אולי 8 אחוז, לא יותר! – דווקא מהם בני אדם חיים ולא מה-92 אחוז של אדמה! – הוי אומר: הרבה פסולת מעט איכות. כמה מים מתוקים יש בעולם שמהם בני אדם חיים? מעט מאוד – כמה הם ביחס לכמות המים האדירה בעולם שחובקת שני שלישי מהעולם? כמות קטנה ביותר! – הוי אומר: הרבה פסולת מעט איכות.

שותלים עץ תפוחים, כמה תפוחים הוא נותן בשנה? עץ תפוחים הכי טוב לא נותן יותר מ-30 ק"ג תפוחים! – ואם ניקח את כל הגזע כולו על כל ענפיו ועליו כמה הוא שוקל? אולי למעלה מטון! – הוי אומר: הרבה פסולת בשביל מעט פירות.

ועוד דבר:

אם לא היו אותם מעט אדמות איכותיות, לא היו נבראים שאר האדמות והמדברות הענקיים! אם לא היו אותם מעט מים טובים ואיכותיים, לא היו נבראים עימם שאר האוקיינוסים והימים האדירים!

אם לא היו אותם מעט פירות לא היו שותלים עץ כל כך גדול מרובה בעלים וענפים!

ועכשיו נעשה חשבון:

כמה גוים יש בעולם? למעלה מ-5,000,000,000!

ומתוכם כמה יהודים? כרבע אחוז!

ובתוך הרבע אחוז כמה נשים? שמינית אחוז!

באותה שמינית אחוז של נשים יהודיות, כמה נשים חרדיות יש? ממש ממש מעט מאוד!
ובאותן נשים חרדיות, כמה מהן היום, בדורינו, הולכות בצניעות כפי רצון הבורא יתברך
באמת?

אפס נקודה אפס אפס אפס... קומץ נשים מיזערי מאוד מאוד...!!!

בשביל אותו קומץ המאוד מיזערי של נשים, היה שווה להקב"ה לברוא את כל העולם
כולו על כל אותם מיליארדי בני אדם!!! - הן הן המעט איכות והתמצית הטובה ביותר
של העולם כולו שבשבילן קיימת כל הפסולת...!!!

עכשיו אשה ובת יקרה, את מתחילה להבין ולתפוס מה גודל מעמדך ערכך ומעלתך, פה
בעולם הזה?

הרב הקדוש רבי ישראל מרוזין כותב (לפני כ-200 שנה!): שיבואו זמנים בהם מי שירצה
להיות עובד ה' ולעסוק בשמירת המצוות, יצטרך להביט לארבע רוחות השמים לבדוק אם
אין אדם מלגלג על מעשיו. - אדרבא בתקופה קשה כזו שחכמינו זכרונום לברכה דברו
עליה רבות ואמרו: "חוצפא יסג" (החוצפה תגדל), מי שתשנס את מתניה ותכניס לקרבה
מטען גדוש של חוצפה של קדושה - כלומר ללכת כדרך אימותינו הקדושות בראש מורם
ובגאווה יהודית בלי להתחשב במה שהאחרות אומרות... - היא תהיה גדולה ומעוררת
בעיני ה' יתברך באמת... והיא היא זו הנמצאת בראש הפרמידה של עובדי ה' ואהוביו
- הגם שבדרך כלל מידות אלו מגונות, אולם במקרה דנן הם מידות יפות וחיוביות. וזאת
צריכה כל אחת ואחת לשים אל ליבה!

סיפר הרב עזריאל טאובר:

"באחת מהרצאותי דיברתי לפני בנות ישראל בארה"ב. מנהל המקום ביקש ממני שאתריע
בפניהן על הסכנות הרוחניות הכרוכות בשהייה בפיצריות ובמסעדות רחוב, ושהדבר אינו
תואם את רוח היהדות.

בהתחלה דיברתי בהרחבה באותה הרצאה מהי אכילה על פי השקפת התורה, וכך התקרבתי
אט אט אל התכלית המבוקשת, שהבנות תתרחקנה ממקומות לא רצויים.

והנה, קמה בת ושאלה: "אז מה, הכל אסור לנו? לים אוסרים עלינו ללכת, למקום זה
וזה... אסור ללכת, מה גרוע בזה?! וכי יש בזה איסור על פי ההלכה??!"

"לא", השבתי לה, "על פי ההלכה אין איסור בדבר, אבל תאמרי לי בבקשה: האם את
מתארת לעצמך שתכנסי לאחת מחנויות הפיצה בעיר, ותמצאי שם את בתו הזקנה של
ה'חפץ חיים' כשהיא יושבת ואוכלת פיצה?"

"לא" השיבה.

"מדוע?"

"כי זה לא מתאים! אבל אני הרי לא בתו של ה'חפץ חיים'?"
השבתי לה: "זאת בדיוק הבעיה, אינך מודעת לאמת! את חשוכה הרבה יותר מבתו של
ה'חפץ חיים', את בתו של הקב"ה, לכן, זה לא מתאים לך!!!".

ישנה הלכה פסוקה ברמב"ם ובשולחן ערוך: "אין דוחים נפש מפני נפש".

מה פירושה של הלכה זו?

נתאר לעצמינו שחס ושלום גדול הדור, הצדיק, הפוסק ומנהיג הדור, חלה וחייו בסכנה
גדולה.

היהדות החרדית בעולם כולו בארץ ובחו"ל שופכת את ליבה בתפילות לשלומו.
יהודים עשירים בכל העולם מוזילים מכיסם הון תועפות במטרה להמציא לו את טובי
הרופאים.

והנה מופיע רופא מומחה בעל שם עולמי הטוען כי בידו להציל את חייו על ידי ביצוע
השתלה באחד מאבריו. בעקבות דבריו כל העסקנים נרתמים במרץ לסייע למימוש מטרה
זו. הם מיד מתקשרים לכל רחבי תבל ומבררים היכן ניתן להשיג את האיבר הנצרך להשתלה.
לאחר חיפושים ומאמצים אדירים מתגלה כי ישנו אדם זקן אשר לפי כל הממצאים אם
יקחו ממנו את האיבר הנצרך ניתן יהיה להציל את חיי הרב גדול הדור וצדיק הדור.

מלבד אותו אדם אין כל מקור אחר להשגת האיבר!!

האדם הזקן כבר "עובר בטל", עיוור וסניילי, שוכב בבית חולים ואינו יודע מאומה מהנעשה
סביבו. הוא אינו לומד, אינו מתפלל, ואינו מקיים שום מצוה.
מלבד זאת, הוא נחשב כנטל על בני משפחתו ועל כל הסובבים אותו.

האם מותר לקחת ממנו איבר?

אם ניטול ממנו את האיבר הנצרך, ויהיה קיים ספק גדול שנקצר את חייו... אסור באיסור
חמור על פי דין תורתנו הקדושה ליטול ממנו את האיבר ולהציל את חייו של גדול הדור!
על כך נאמר: "אין דוחים נפש מפני נפש"!!!

אסור לנו לקצר את חייו של אותו יהודי זקן אפילו ברגע אחד!! גם אם הדבר יגרום לכך
שאותו גדול הדור ימות בחוליו!!! – כיצד ניתן להבין הוראה זו?

מן הראוי להתבונן בהיבט נוסף:

יהודי בן מאה שנה שכבר עבר ובטל מן העולם ואין לו עבור מה לחיות, הוא צמח ללא
הכרה, מחובר למכשירי הנשמה... על פי תורתנו הקדושה (שהיא מגלה לנו מה רצון ה'
ה')

יתברך) מי שמקצר את חייו של אותו יהודי זקן צמח ואפילו רק בדקה אחת... נחשב לרוצח!! והוא נקרא מאבד נפש אחת מישראל!! רחמנא ליצלן.
 לעומת זאת המקיים אדם זה, ודואג לחייו, נחשב כאילו קיים עולם ומלואו!! – ולא עוד אלא אם כדי להחיות צמח זה, יצטרכו כל ישראל לחלל שבת... רצון ה' יתברך שכולם יחללו שבת ויצילו אותו!!

ולו יצוייר שהיטלר ימח שמו וזכרו, היה מציע שאם יתנו לו להמית את אותו יהודי זקן צמח בן מאה, הוא יעזור את כל רכבות המוות ויסגור את כל מחנות ההשמדה, וישחרר את כל היהודים לחופשי ואף ייטיב איתם... רצון ה' יתברך הוא: שלא ימסרו לו שום נפש מישראל!! יהיה מי שיהיה!! שאין דוחים נפש מפני נפש!!! – למרות שבעקבות סירוב זה עלולים למות רחמנא ליצלן ששה מיליון יהודים!!!?

יתירה מזו, לו יצוייר מצב שבו כל הגויים – הערבים, הגרמנים, הצרפתים, האמריקנים... יבקשו מאיתנו לתת להם יהודי אחד לוקה בשכלו, מאושפז במחלקה סגורה, העלול כל רגע לשלוח יד בנפשו, להריגה. ואם נסרב, הם יאימו שיחריבו את כל מדינת ישראל בפצצות אטום ויעשו כלייה בכל יהודי חו"ל...

אסור לתת להם להריגה את אותו יהודי אומלל בשום פנים ואופן!! – למרות שאם נסרב יהרגו את כל ישראל!!! – רצון ה' יתברך שימותו כולם ואל ימסרו להם נפש אחת מישראל. זוהי הלכה פסוקה!

הלב גועש וסוער כיצד הדבר ייתכן? – אך זוהי האמת!

הקב"ה מוכן לבטל את כל העולם – שלא ישאר אף אחד מישראל! ובלבד שלא יטלו אפילו דקה אחת מחייו של יהודי!! – זוהי סוגיה עמוקה ונוראה שאין לנו בזה תפיסה והבנה.

מדוע זה כך?

הקב"ה רוצה שנדע דבר אחד ברור אשר נפנים אותו היטב היטב אל תוככי ליבנו:

אני, עם חוסר ההצלחה שלי ברוחניות ובגשמיות, שווה להקב"ה יותר מכל העולם כולו!!! עד כדי כך שכל רגע מחיי הוא כה חשוב, עד שלמענו ה' יתברך מוכן להקריב בשבילי את כל העולם כולו!!! - וזה מוכיח בעליל שהנני חשובה בעיניו מאוד מאוד...

וכל זה מדובר על סתם יהודי מישראל שאיננו שומר תורה ומצוות, בן מאה שנים, עיוור הלקוי בנפשו... שהקב"ה מוכן לבטל את כל הבריאה כולה על כל יושביה, רק בשביל שיחיה עוד דקה אחת בלבד...!

ומה נאמר אם כן, כשיש להקב"ה בת העושה את רצונו יתברך בהליכתה בדרכי הצניעות - בדור הזה שלנו - אך ורק לכבודו משום שהוא יתברך ציוה זאת... והיא עושה זאת נגד כל הסובבים אותה בחירוף נפש ובגבורה... כלום ניתן יהיה בכלל לתאר עד כמה הקב"ה מחשיב אותה ומתגאה בה ???!! - היש מישהו בעולם היכול לתאר כמה שמחה נוראה ועצומה גורמת אותה אשה ובת להקב"ה ולכל פמליא של מעלה ???!!

כמה גאוה יהודית אמיתית ניתן לשאוב מידיעה שכזו...

פשוט מדהים!

לא מתאים לי! - למי יש יותר כבוד?

"לאחר שהסתיימה השואה", מספר הרב יצחק ג. "היו עיירות רבות שנחרבו באותה תקופה כמעט כליל. ביניהם הייתה העיירה 'גור'.

לאחר המלחמה, אותם ניצולים ששרדו במחנות, חוזרים בחזרה לעיירות שלהם כדי לנסות למצוא ניצולים או קרובי משפחה או אולי חפצים שנאבדו או שנלקחו מהם. (על הבית לא היה מה לדבר, הגרמנים הארוורים עיכלו אותו). מגיע בחור בגיל 18, בחור שעבר את התופת הנאצית, עבר את מחנה ההשמדה והצליח לשרוד כיהודי.

הוא הגיע לעיירה 'גור' וראה שהכל שם נחרב, הכל נגמר. הוא היה המום! הוא לא ידע מה לעשות? ... איך להגיב? ... איך להתמודד נפשית? ... זה שבר אותו לגמרי!! הוא חשב שימצא איזה שהם קרובי משפחה... אך לא, הוא נותר לבד בעולם! אף חבר לא נשאר איתו מהמחנה. כל החברים שלמדו איתו בעבר, שגרו בשכנותו, או שהם מתו או שהם הועברו למחנה אחר. ומכיון שהוא היה לבד ולא היה מי שיחזק אותו, היצר הרע התחיל לעבוד עליו שעות נוספות... עד שיום אחד הוא החליט שהוא עוזב את הדת! עוזב את היהדות!

הוא קיבל על עצמו להניח תפילין... בארון!!

הוא זרק את הכיפה, זרק את הסממנים היהודיים שעוד נותרו בו, והוא החליט שהוא עוזב את הכל!!

באותם ימים שהוא בינתיים מסתובב ומחפש קרובי משפחה... תוך כדי שהוא הולך ברחוב, הוא רואה פתאום איזו שהיא בחורה גויה – בחורה בערך בת גילו בת 18. הוא מסתכל עליה והוא מזהה שהוא מכיר אותה.

הוא שואל אותה: "מריה?"

"כן", היא עונה מופתעת, "מי אתה?"

"אני לא יודע אם את זוכרת אותי, אני רזיתי אחרי כל התופת במחנות ההשמדה, אבל אמא שלך הייתה עוזרת אצלנו בבית כשהיינו עוד עשירים, עוד לפני שהגרמנים לקחו לנו את כל הכסף. ואת היית הבת שלה, שיחקנו ביחד, אנחנו די מכירים!"

הם מתחילים לדבר, "איך היה בשואה?"... "ואיך היה במחנה ההוא?"... היא מנסה לגלות אמפטיה כדי למשוך אותו לכיוון שלה. יצר הרע כמוכן לא ישב בחיבוק ידיים וכך לאט לאט הם מתחילים לפתח קשרי ידידות. לאחר מספר ימים, הם כבר קובעים תאריך לחתונתה.

אותו בחור צ'יק – חסיד גור לשעבר – החליט שהוא מתחתן עם גויה!! עוזב סופית את עם ישראל!!!

הוא צועד בין חורבות העיירה גור ביחד עם מריה. לפתע מגיעה קבוצה של חסידי גור שחלקם למדו איתו ביחד בישיבה בעבר. ביניהם היה המשגיח שלו. הקבוצה הזו הייתה במחנה עבודה אחר.

מכיון שהם היו קבוצה מגובשת והיו יחד עם המשגיח שלהם שחיזק אותם תמיד, לכן הם הצליחו לשמור על יהדותם. השואה לא החלישה להם את הרוחניות, אדרבה הם רק יותר התחזקו.

אותה קבוצת בחורים מסתכלת על החבר שלהם ורואים אותו הולך ביחד עם בחורה. הם מזהים שזאת מריה! ואם זאת מריה זאת אומרת שהיא גויה, מה הוא עושה עם גויה?! אחד הבחורים ניגש אליו ואומר לו: "מה שלומך? זה אתה יוסל'ה?"

"כן"

"תגיד לי... זאת מריה, היא גויה!"

"נכון"

"נו, אז מה אתה עושה איתה?"

הוא אומר: "מגיע לי מזל טוב, מצאתי את הזיווג שלי! אני הולך להתחתן איתה! קבענו כבר תאריך לחתונה, הכל בסדר!"

אומר לו הבחור: "תגיד, אתה נורמאלי? היא גויה!! לא מספיק איבדנו ששה מיליון בשואה... אתה רוצה שנאבד גם אותך ואת הילדים שלך??! כל אלו שייצאו ממך הם גויים לפי ההלכה... מה אתה עושה??"

"תעזבו אותי, אל תנסו לשכנע אותי, אין לי כוח לזה, אני לא רוצה את היהדות! אני לא רוצה כלום! יש תאריך לחתונה, אתם רוצים תבואו אתם רוצים אל תבואו... אל תפריעו לי עכשיו, אני פה עם מריה! כל טוב לכם..."

הבחור חוזר אל הקבוצה מאוכזב והוא מספר למשגיח את מה שיוסל'ה אמר לו. הבחורים, חבריו לשעבר, פורצים בבכי... כאב להם על חכרם שהולך לאבדון עולם... אומר המשגיח: "עזבו אותו! תנו לי, אני אטפל בו".

הוא ניגש אל יוסל'ה ואומר לו: "אתה יכול לעזוב לכמה דקות את מריה? בוא, אני רוצה לדבר איתך כמה רגעים..." לרב היה לו קצת כבוד. הוא אמר למריה: "להתראות, אנחנו עוד נהיה בקשר".

המשגיח ויוסל'ה מתחילים ללכת יד ביד. הם יוצאים מהעיירה והולכים לכיוון היער. המשגיח משוחח עם יוסל'ה על כל מיני נושאים צדדיים, על איך היה בשואה... ועל המחנה שהוא היה... ועל הקצין... ועל הקאפו... איך התאכזרו עליו... ומה עשו לו... והמכות... וטראה את הסימנים...

הם הולכים יחדיו ביער, והמשגיח עדיין ממשיך ומדבר איתו על כל הנושאים שבעולם, חוץ... מהנושא הכי בוער והכי קריטי... שהוא הולך להתחתן עם גויה.

יוסל'ה בפנים מתפוצץ... 'כבוד הרב דבר איתי עליה! אני יודע מה אתה רוצה, בשביל מה קראתי לי? אתה רוצה להגיד לי לעזוב את מריה? נכון! אז תגיד לי מה אתה רוצה! תגיד לי שיתפסו אותי בגיהנום... שיקרעו אותי... שיזרקו אותי... שישמו אותי על המנגל... שישרפו אותי... תגיד מה שאתה רוצה כבוד הרב, רק גמור ושחרר אותי!' – אבל הוא לא מעיז לומר זאת לרב.

המשגיח, כאילו שיש לו את כל הזמן שבעולם, ממשיך ומפטפט איתו על הכל! – אף לא מילה אחת על כך שהוא הולך להתחתן עם גויה!

כך הם ממשיכים לדבר ולדבר... משך שלושה ימים רצופים!!!

המשגיח מבחינתו היה ממשיך כך עוד שבועיים לא היה אכפת לו להמשיך עוד ולשוחח, אבל יוסל'ה כבר בפנים בער... הוא לא יכל עוד להתאפק... המתיחה הארוכה הזו הספיקה לו.

הוא פונה אל המשגיח ואומר לו: "הרב, אתה יודע ש... מגיע לי מזל טוב", הוא ניסה לגרות את המשגיח לדבר על הנושא.

הרב שתק.

"בכבוד הרב, מה יש לך להגיד לי?"

המשגיח מסתכל ליוסל'ה בעיניים חודרות כשסבר פניו רציני מאוד.

"משפט אחד אתה מוכן להקשיב לי?"

יוסל'ה מחייך: "מה זאת אומרת משפט אחד?... אנחנו כבר שלושה ימים מדברים, אז

משפט אחד הרב צריך לבקש ממני?"

"לא!", אומר המשגיח, "אני רוצה שתקשיב לי טוב טוב, רק משפט אחד שתפנים אותו!

לא איכפת לי מה תעשה אחרי זה... אני רוצה שתקשיב לי ותפנים את זה!... בסדר?"

"מה המשפט?"

הוא אמר לו בידיש: "אתה חסיד גור! זה לא מתאים לך!!! הבנת?"

היהודי הזה יוסל'ה, גר היום בבני ברק. שומר תורה ומצוות קלה כבחמורה. יש לו משפחה

גדולה מאוד של עשרות ילדים, נכדים ונינים, כולם הולכים בדרך ה'.

מאז אותו משפט, הוא עזב את מריה. הוא לא חזר אליה יותר!

הוא אמר: "אני חכייתי שהרב יגיד לי, שכל הקללות הכתובות בתורה יתקיימו בי... ומה

יקרה לי בגיהנום אם אני אעשה את הטעות הזאת להתחתן עם גויה... הכנתי לי מנגנוני

הגנה, שכל מה שהרב יגיד לי אני שם פס!... לא אכפת לי מכלום!

אבל בסוף קרה הבלתי יאמן! הרב בא אלי בהפוכה. הוא אמר לי משפט כל כך חזק שלא חשבתי עליו:

“תבין, זה לא מתאים לך!!!”

כשהוא אמר לי את זה, נתקעתי! לא ידעתי מה לומר! – חשבתי לעצמי באותם רגעים: 'מה?? לא מתאים לי?? רגע, יש דבר כזה שלא מתאים לי?? הרי אני כל כך אפס!... אני כל כך לא שווה כלום!... בשואה השפילו אותי... שברו לי את הרוח... שברו לי את הנפש, את כל התחושות וההרגשות שאולי אני שווה איזה משהו... לקחו ממני! הרגשתי שאפילו גרגיר חול שווה יותר ממני... אז איך יכול להיות שלא מתאים לי?? יש משהו כזה?? באמת יש לי איזשהו כבוד קצת?? אני כן שווה משהו??'...

כשהבנתי את זה קיבלתי כוחות חדשים. החלטתי: כיון שזה לא מתאים לי, אני לא אעשה את זה!

כשהרגשתי שאני מכובד, כשהרגשתי שיש לי ערך, הבנתי שאני לא הולך לעשות את הטעות הזו!”.

סיפרתי פעם את הסיפור הזה בקרית גת בכנס נשים שהיה שם. לאחר ההרצאה ניגשה אלי אשה אחת ואמרת לי, שהיא מהמשפחה של אותו חסיד גור. היא מספרת, שאותו חסיד גור קרוב שלה, היה כל הזמן מוסיף ואומר: “שהאפשרות היחידה להתגבר על כל הניסיונות שהיו לו – לא רק באותה תקופה אלא הלאה והלאה בכל תחומי החיים – זה שהרגשתי איך שקולו של המשגיח לוחש לי באוזן ואומר לי: “חבל, זה לא מתאים לך!! זה לא בשבילך!! אתה קצת יותר!!... אתה קצת יותר!!...”

“הסיפור הזה”, אומר הרב יצחק ג. “חיזק אותי באופן אישי ונתן לי כוחות רבים במשך תקופה ארוכה להתמודד ולעמוד בגבורה בכל מיני מצבים וניסיונות בעבודת ה”.

כשמבקשים מאשה או מבת ללכת ולהתנהג בצניעות, כלומר; לא ללכת עם קצר וצמוד, לא לצאת מבושמת ומאופרת, לשמור מרחק מגברים, לא לדבר בקול רם ולצחקק ברחוב, כמה שפחות להתבלט, כמה שפחות להראות את עצמה... זה לא רק משום שככה כתוב וככה צריך לעשות!

לא!

יש כאן בעצם משהו אחר פנימי ועמוק יותר...

צניעות, פירושה: כבוד עצמי!

כשאשה או בחורה מרגישה שפלות ונחיתות, היא נוטה לזלזל בעצמה. לא איכפת לה איך

היא נראית... ומה היא עושה... תחושה זו גורמת לה, לעשות ככל העולה על רוחה! ללא כל מעצור בושה או הגבלה!

הגמרא אומרת, "מי שאוכל סנדוויץ' או עוגה ברחוב... דומה לכלב! והוא אף פסול לעדות!!!"

למה? מה הוא כבר עשה?

אדם שמסוגל לאכול בחוץ, הוא חי בזלזול! אין לו כל כבוד עצמי! אין בו שום רתיעה ופחד מלשקר. מה אכפת לו לשקר? הרי אין לו שום מוסריות פנימית שתוכל לבלום את עצמו... ולכן באמת אדם כזה לא נאמן כלל בעדותו!!! – ולא עוד, אלא הוא אף מועד ומוכן לכל העבירות לכל החטאים ולכל הפשעים!!! עד כדי כך.

סיפרה אשה העובדת בתלמוד תורה, שבוקר אחד נכנס לתלמוד תורה רב אחד שהיה אמור למסור שיעור בפרשת שבוע לילדים. אותו רב נכנס לכיתה בעודו נוגס בגמבה אדומה... הילדים – שהיו בסך הכל בגיל 4 – כשראו זאת אמרו בפליאה: "מה? זה הרב?!... לו קוראים רב?!?!". הם התקשו להבין שזה הרב שאמור ללמדם בפרשת שבוע, כל ערכו ירד בעיניהם...

הדבר היחיד, שבכוחו לשמור היום על כל אחת ואחת מנפילה והתדרדרות, זה אך ורק על ידי:

החשיבות!!! הכבוד העצמי!!!

הגמרא מספרת, שפעם אחת הגיע רבי יהודה הנשיא למקומו של רבי אלעזר (מי שהיה בנו של רבי שמעון בר יוחאי) לאחר פטירתו, ושאל את אנשי המקום: "האם נשאר בן לאותו צדיק?"

אמרו לו: "כן, אבל הוא יצא לתרבות רעה"

"מה קורה איתו?"

ענו לו: "כל אשה פרוצה שמשלמים לה כפול, משלמת לו פי שמונה מהמחיר, מרוב יופיו".

ראה רבי יהודה הנשיא, שבנו של רבי אלעזר שקוע עמוק עמוק בתוך עולם של פריצות ותועבה.

מה עשה?

הביא אותו לפניו וסמך אותו לרבנות, כדי שמעכשיו כל אחד יקרא לו: "רבי".

מסר אותו רבי יהודה הנשיא לאחד מהחכמים שקראו לו: רבי שמעון בן איסי, כדי שילמדו תורה.

כל יום היה מתלונן בנו של רבי אלעזר ואומר: "אני לא רוצה להישאר כאן! אני רוצה לחזור לעירי, למקצוע שלי, להיכן שהייתי..."

אמר לו רבי שמעון בן איסי: "למה אתה מתלונן? הרי כאן יעשו אותך לחכם, ויפרסו עליך בגד של זהב כדי לכבד אותך על חכמתך, וגם יקראו לך רבי, ואחרי כל הכבוד הזה שעתיד להיות לך, אתה עוד רוצה לחזור לעירך...!!?"

אמר לו הבן: "אתה יודע מה?... אני נשבע שיותר לא אבקש לחזור לעירי!!!". וכך עשה. הלך בנו של רבי אלעזר לישיבה ולמד שם הרבה תורה עד שהפך להיות צדיק ותלמיד חכם.

מה רואים מכאן?

בנו של רבי אלעזר (הנכד של רבי שמעון בר יוחאי), יצא לתרבות רעה, הוא ירד לשפל המדריגה, התעסק בעניינים מכוערים שפלים ומתועבים... איך מצילים אותו?? מה עושים??

"רבי יקראו לך" - נותנים לו להרגיש חשוב!!!

במצב כזה, אי אפשר לו לחזור למה שהיה מקודם. כי אדם חשוב לא מזלזל בעצמו לעשות עבירות וכל מיני מעשים לא יפים. כשנותנים לאדם חשיבות ומכבדים אותו, הערך העצמי שלו עולה!! – וכשהערך העצמי עולה, מקבלים כוחות להתמודד בכל מיני מצבים, קשיים, וניסיונות.

ברגע שחסרה לך תחושת כבוד עצמית, ברגע שאת מרגישה נחותה וירודה, שאת אפס ואת כלום... את נהיית אדישה למצב שלך! אז כבר לא משנה לך כל כך איך את נראית; "מה זה משנה אם אני הולכת עם חצאית ארוכה או קצרה? אם אני שמה בושם או לא? מה איכפת לי מה עובי הגרביים? סגנון הלבוש? את מי זה מעניין בכלל...!!?"

הדבר היחיד שיכול לנסוך בך כוחות ולחזק אותך שלא ליפול... זה רק ההבנה שאת שווה משהו!!!

ההבנה שאת לא כלומניקית...

שאת לא סתם עוד איזו אחת...

שאת לא סתם איזו מספר...

יש לך ערך ומהות פנימית!!!

דרישת ההלכה לחצאית ארוכה ורחבה, חולצה ארוכה ורחבה מכופתרת וסגורה בצווארון, מטפחת ראש עדינה, ללא איפור בושם ותכשיטים, גרביים עבות ונעליים נמוכות ושקטות, לא לדבר בקול רם ברחוב, לא להאריך בדיבור עם קרובי משפחה ושאר גברים... לא נועדה כדי להגביל אותך ולחנוק אותך עם כל מיני הנהגות מסוימות ולאמלל אותך בכל מיני

תקנוני צניעות למיניהן (כפי שחושבות בטעות רבות)... חלילה וחס! ההיפך הוא הנכון!
ההלכה באה אך ורק כדי לרומם אותך! להגביה אותך! להעלות אותך ברמה מוסרית
וערכית! – ולמה?

לטובת התדמית האישית שלך!!! - כדי שתהיי חשובה! מכובדת! מעורכת! ומרוממת!
כדי שתביני ש...

'לא מתאים לי להתנהג כמו שמתנהגות היום הבנות ברחוב החרדי הפתוח החיצוני והראוותני...
עושות כל מה שבא להן כמו בהמה שאיננה מוגבלת בכלום'.

'לא בשבילי ללכת עם קצר צר וצמוד, בבגדים שחושפים ומבליטים את הגוף... להיראות
כה מבוזה'.

'לא לרמה שלי ללכת עם משקפי שמש לועסת מסטיק ומדברת בפלאפון בקול רם... להיראות
כמו איזו קריקטורה עלובה'.

'לא לכבוד שלי להתאפר ולהתקשט ברחוב... כדי שכולם יראו ואשתחרר מרגשי הנחיתות
שלי'.

'לא ראוי לי שאדבר יותר מכפי הצורך עם המעסיק, עם העובדים, ועם לקוחות ושאר גברים
אחרים... לפגום בערך שלי ובכבודי הפרטי'.

'אני לא כזאת שפלה כדי שאתחבר לכל מיני נשים ובנות שאינן מכבדות את עצמן, הולכות
בחוסר צניעות, מדברות בשפה זולה ומתנהגות בצורה רחובית'...

'אינני כה זולה בכדי שאתעסק עם מכשירים אסורים, שאחזיק אייפון, שאציץ באינטרנט
ושאצפה בסרטים... ללכלך את עדינות נפשי בכל מיני מראות אסורות, בשטויות והבלים'.

כן, מגיע לך יותר! אל תתפשרי על פחות!! את באמת ברמה גבוהה!! יותר ממה שאת
חושבת!!

לכי בצניעות כפי רצון ה' ותתגאי בזה!!! זה מותר לך! זה מצוה! ואף חובה!!!

הייתה אשה אחת שסיפרה לכולם בגאווה בלתי מוסתרת ובעיניים נוצצות, כי היא זכתה
להיות עוזרת בביתו של אחד המנתחים הכי מוצלחים והכי מבוקשים בעולם! – מנתח
ידוע בעל שם עולמי!

שאלו אותה: "על מה את כל כך שמחה? את בסך הכל רק העוזרת שם?"
אמרה להם אותה אשה: "מה? אתם באמת לא מבינים...?? הלוא אני היחידה מבין עשרות
נשים שביקשו להתקבל לעבודה אצל אותו מנתח מפורסם, ורק אני היחידה זאת שזכתה
מבין כולן להיות שם העוזרת!!"

את, בת ישראל יקרה, היחידה (מתוך מיליארדי נשים בארץ ובעולם) שזכית לשרת בצניעותך,
לא אדם עשיר! ולא בעל חברה מפורסם! לא בעל עסק מצליח! ולא שר חשוב בממשלה!

לא את הרמטכ"ל "המהולל!" לא את ראש הממשלה "הנערץ!" ואף לא את הנשיא "המכובד"...

תביני, את משרתת ממש ברגע זה, את מלך מלכי המלכים... הקב"ה!!!

תתגאי בזכות הזו!!! - תהיי מאושרת!!! תשירי!!! תשמחי!!! תרקדי!!!

אם תרכזי את מחשבותייך תמיד לנקודה הזו – שזכית ללכת בצניעות כי רק זה מה שמתאים לך ובזה, בעצם, את זוכה לשרת את הקב"ה בכל רגע ורגע – זה יעודד וירומם אותך מאוד! זה יעזור לך לצאת מכל מיני מצבים קשים והתלבטויות שונות בחיים! את תקבלי כוחות מחודשים כדי להתמודד בקלות עם כל דילמה שתהיה לך בנושא הצניעות כמו, להתלבש בסגנון שהוא לא על פי ההלכה... או, להתחבר עם בנות לא טובות... להחזיק מכשירים אסורים... וכדומה.

מעתה כל ההתייחסות שלך לצניעות, מקבלת אור אחר, חדש, ברור, נכון, ואמיתי.

מה יהיה (לפני) הסוף?

בשנים עברו ההפלגה מאמריקה לארץ ישראל הייתה אורכת חודשים רבים וארוכים בטלטולים קשים ועינויי דרך נוראים הכוללים בין היתר סכנות, מחלות, רעבון וצמאון. גם סערות גדולות היו חלק בלתי נפרד מאותה הפלגה. אותה ספינת עץ אומללה, המטלטלת הלוך ושוב הלוך ושוב בים הסוער כקליפת אגוז... דינה כמעט נחרץ להיטבע במצולות ים.

והנה, ספינה כזו ממש, אשר שרדה בדרכים על טבעיות את כל המסע האיום הזה בדרכה לארץ ישראל, ואשר עברה בקושי רב את כל תלאות הדרך ואת המרחק הרב הזה מאמריקה לארץ ישראל, הגיעה סוף סוף לחופי ארץ ישראל! יושבי הספינה היו נרגשים מאוד בראותם את ארץ ישראל ודמעות שמחה מלאו את עיניהם. אכן! היה כדאי לעבור את כל המסע המפרך הזה... ולו רק כדי להגיע ליום הנכסף שבו הם ממש עוד מעט דורכים על אדמתה של ארץ ישראל!

הספינה התקרבה לחוף וכבר היה בינה לחוף ממש כמה מטרים ספורים! ואז... זה קרה. ברגע האחרון הופיעה מערבולת איומה וסחפה את הספינה בחזרה שוב למעמקי הים ו... הטביעה אותה בים!!!

אומר רבי אליהו לופיאן דבר מחריד ביותר: "עם ישראל נמצא בגלות כבר אלפיים שנה ו"ספינת ישראל" חלפה עברה על פני סכנות וסערות איומות... אין דור שלא עברו עליו צרות ושיעבודים נוראים; טבח, הרג, השמדה, כלייה, עינויים, יסורים, השפלות, ביזיונות... והכל במטרה אחת להסיט אותנו מדרך התורה וקיום המצוות.

והנה עתה, כשאנו נמצאים ממש בסוף... קרובים מטרים ספורים לפני חוף הגאולה ומשיח עומד וממתין ממש ממש בפתח... מנסה היצר הרע ברגע האחרון ובכל כוחו!!! להטביע את אותה ספינה - "ספינת ישראל" בים התאוות והפריצות!!!

זאת התופעה הכואבת והמצערת לה אנו עדים יום יום, על נשים רבות שבמשך שנים לא שמו פאה, והנה עתה הן מרגישות צורך עז להסיר את המטפחת הצנועה וללכת דווקא עם פאה... ועוד איזו פאה...! רחמנא ליצלן! - ואף אותן נשים שזכו שלא ללכת בפאה כלל... נפלו בידי הלבוש! - העדכני! המודרני! המותאם! - לרוח הרחוב הפרוץ והקלוקל... והולכות כך ללא בוש. (והמזעזע שהינן כבר אימהות ל-7, 8 ילדים... ואף סבתות לנכדים!)

וכן בנות, שעד עתה היו פשוטות שקטות וצנועות, נסחפו אף הן באותה "מערבולת" פריצות איומה בדחף איום בלתי מוסבר להתאפר ולהיראות כמה שיותר יפה ומושכת... וכמו כדור

שלג – לבושן הולך ונהיה יותר ויותר צמוד וקצר, יותר פרובוקטיבי, יותר נועז... עד שכבר אי אפשר לזהותן כלל!

מי היה מאמין שזוהי אותה אשה ובת שנראתה אחרת לגמרי רק לפני מספר חודשים ???!!

כיון שלצערינו זוהי המציאות כיום, שיצר הרע משתולל ברחובות החרדיים ומפיל ברשת הפריצות המוני נשים ובנות, על כן חובה גדולה מאוד מאוד על כל אשה ועל כל בת, לאזור כוחות רוחניים אדירים ולהתאמץ בכל כוחן שלא להיטבע בים הפריצות המשתוללת עתה... דווקא משום שאנו כבר בסוף!

חכמינו זכרונם לברכה כינו את הדור האחרון – שזה למעשה תקופתינו אנו, בשם: "חבלי משיח".

מה פירוש "חבלי" משיח?

ההסבר הפשוט הוא, ש"חבלי" הוא מלשון חבלי לידה – כלומר מכאובי לידה. זאת אומרת כשם שהאשה טרם לידתה עוברת חבלי לידה ויסורים... ואחר כך היא יולדת, כך יהיה באותו הדור שלפני ביאת המשיח, שהצרות והיסורים יהיו קשים מנשוא... עד בואו של המשיח.

זה ההסבר הפשוט ב"חבלי" משיח.

הסבר אחר נפלא ועמוק ל"חבלי" משיח – סיפר יהודי קשיש להגאון רבי חיים ליב אורבך, ששמע מאביו שהיה נוכח במחיצת הגאון הקדוש בעל "הנועם אלימלך" בסעודה שלישית, שאמר כך: "שבדורו של משיח הקב"ה כביכול ימתח "חבל" אחד ארוך מסוף העולם ועד סופו וכל עם ישראל יאחזו ב"חבל" הזה. הקב"ה יאחזו בקצהו של אותו "חבל" וינער ויטלטל אותו עד שכולם יטולטלו באויר! (כלומר לכולם יהיו ניסיונות קשים ותאוות אימות).

לא כולם יוכלו להחזיק מעמד בטלטול חזק שכזה, ורבים יפלו ארצה (הרבה ינשרו מדרך התורה והמצוות ויעזבו לגמרי את הדת!) השוטים יאמרו: "אם הקב"ה מנער אותנו בצורה שכזו (כלומר מביא לנו תאוות וניסיונות) בודאי רצונו שנרפה את אחיזתינו בחבל, ועל כן ישחררו ידיהם ויפלו ארצה.

רק החכמים והצדיקים, הנשים והבנות הצדקניות המעטים, יחזיקו בכל כוחם ב"חבל" ולא ירפו את אחיזתם בו (כלומר שאותם צדיקים וצדקניות ימשיכו בעקשנות שלא ליפול לתוך ים התאוות והפריצות... אלא יחזיקו בכל כוחם בשמירת התורה וגדרי הצניעות!) – והם הם שיזכו באחרית הימים להינצל מכל אותם צרות קשות ונוראות – ויזכו לכל ההבטחות ולכל הנחמות שהבטיחנו הבורא יתברך על ידי נביאיו הקדושים!

וזה הכוונה 'חבלו של משיח' – חבל התאוות, הקשיים והניסיונות שדורינו אוהזו בו ממש כעת!
ועוד דבר הוסיף בעל ה"נועם אלימלך": "שבדורו של משיח יהיה בלבול נורא ואיום בין
הטוב לרע. בימים האחרונים – בעקבתא דמשיחא – השטן וכל פמלייתו יעשו מעשי
תעתועים רבים ויצטרכו רחמים גדולים כדי להינצל מהם !!!".

סיפר רב גדול מירושלים:

"לפני כמה זמן פנה אלי אדם ואמר לי שבעיר מסוימת בארץ באחד הסמינרים, החליטו
לעשות 'מבצע צניעות' וחלק מהמבצע זה, לקצר את החצאיות של הבנות. רחמנא ליצלן!
יצאתי מגדרי – אני בדרך כלל לא מדבר עם נשים ואפילו לא בטלפון – אך כאן צילצלתי
למנהלת.

הרגשתי שאני חייב ממש לדבר איתה בעצמי.

ענו לי במזכירות. ביקשתי מהם לדבר עם המנהלת של הסמינר.

שאלו אותי במזכירות על מה אני רוצה לדבר? אמרתי שאני רוצה לדבר על תקנון הצניעות.
המשיכו וחקרו אותי, 'מה לא טוב בתקנון צניעות שכבודו רוצה לדבר עם המנהלת?'
אמרתי להם: "אתם אמרתם שם לקצר את החצאית, ולקצר את החצאית זה לא צנוע... אני
רוצה לדבר עם המנהלת כי זה נגד הדין"

אומרים לי במזכירות: "זה לא כמו שאתה חושב... אנחנו התכוונו לקצר את החצאית עד
הברך כדי שיהיה צנוע..."

הייתי מזועזע!

אשה חרדית מבטן ומלידה, מסוגלת להוציא מפיה משפט; שלקצר את החצאית, שכל
הרגל מתחת לברך תחשף כלפי חוץ כדי שכל צורת הרגל תראה, זה נקרא 'מבצע צניעות'...
פלא פלאות".

בערב ראש חודש אלול התש"ע נשלח מכתב מתלמיד חכם ירא שמים אל אחד מגדולי
ישראל שליט"א, בו הוא שופך את מר ליבו בפניו, על כך שיצאו כמה רבנים במכתב חוצץ
נגד לבישת ה"שאל" בכותבם בזה הלשון: "ויש להיזהר מללבוש בגדים וכיסויים משונים
ותמוהים!". וכך הוא כותב (המכתב ארוך אנו מצטטים רק חלק ממה שנוגע אלינו):
"לפני כמה שנים כשהתחיל התעוררות הצניעות ללכת עם ה"שאל", אחד מידירי הלך
לשאול את אחד מגדולי הרבנים המפורסם בעיר 'בית שמש' האם יש מעלה ללכת עם
"שאל"? והרב ענה בתמימותו שאינו יודע בכלל מה זה "שאל" אבל אשתו אומרת שזה
בולט ופריצות הוא.

בנוסף לכל זה סיפר לי אברך אחד ששפך את מר ליבו לאחד מגדולי חברי הבר"ץ שליט"א
שגם הוא חתם על המכתב הנ"ל, שהיות ואשתו הולכת למעלה מ-3 שנים עם "שאל"
ומאז שורה עונג ושמחה ונחת רוח בביתו, וכמו כן להוריו היה להם זה לעונג ולנחת...

ומאז שהרבנים הנ"ל פסקו במכתבם שאין זה מצוה אלא עבירה רחמנא ליצלן, לאור זה אשתו אינה יוצאת מהבית ועל כן נפשם בשאלתם, מה עליהם לעשות ואיך עליהם לנהוג בעניין זה? ענה לו הרב החשוב: "אני לא יודע מה לומר, ורק אחת אני יודע שאשתי וכן אימי לא הלכו עם "שאל", ולילה טוב". כך הייתה תשובתו.

והנה שמעתי מאיש אחד שהכיר אישית את אימו של הרב הנ"ל ואמר לי, 'שהלכה עם פאה גלויה בלי כיסוי ראש'. וכי אפשר לעלות על הדעת שמאימו של הרב הנ"ל יש ללמוד איך להיות צנועה??!...

וכי אין רואים בגלוי ובמפורש שהסטרא אחרא משחקת ומשתוללת פה ומסמא את עיניהם וליבם רחמנא ליצלן??!

גם ביקשו מאחד העסקנים הנאמנים ביותר לרב הנ"ל שיפעול אצל הרב לא ללכת במלחמה נגד הצנועות (מטעם חילול ה' וכו'), כי איזה פנים יש למלחמה זו כשאצל המון העם נראה שהרבנים לוחמים בהצנועות יותר ממה שנגד הפרוצות.

והתנצל אליו הרב מ'בית שמש' ואמר: "איני מבין בכל הנושא בכלל רק אני סומך לגמרי על אשתי שאמרה לי, 'שהמתחזקות האלו הן בעלות גאווה, ולכן הגם שהפרוצות הן הרבה יותר גרועות אבל הפרוצות האלו אינן גאוותניות ולכן צריכים ללכת איתן רק בדרכי נועם, מה שאין כן המתחזקות בצניעות האלו שגאוותניות הן, לכן רק במלחמה בחרב וחנית אפשר לשבור את ליבן הקשה"... – מסיים הכותב ואומר: "שומו שמים...!! על זה אוריד דמעות עדי יהיו כנחל...".

וכאן המקום לצטט חלק מדברי הגאון הרב יצחק רצאבי בשיעור שמסר לפני אברכים במוצ"ש פרשת כי תצא התש"ע:

"בזמן האחרון יש ויכוח גדול בבני ברק ובירושלים, ובבית שמש, בין רבנים, תלמידי חכמים, ובציבור עצמו, על עניין ה"שאלים" וה"רדידים". ויכוח עצום נהיה בנושא הזה. אבל הדברים כבר נעשים בצורה לא נורמאלית... כעת קמו נשים צדקניות שחידשו את זה ללכת עם "שאל".

לבוא עכשיו ולהתנגד, הדבר נראה לי חמור מאוד... נשים אלו לא מקבלות על זה כבוד, הן מקבלות רק בזיונות, צועקים להן ברחוב "ערביות", "פאלסטיניות", "טאליבניות". יש להן ממש בוש וחרפה מזה, והן מתביישות, ועושות זאת ממש בחירוף נפש לשם שמים. חלק מהרבנים שיוצאים נגד ה"שאלים", לא יצאו אפילו נגד פאות זמנינו.

המתנגדים טוענים שזה משונה ולא מקובל, וזה גורם לחילול ה' כי החילונים צוחקים עליהן וכו'. אבל נראה שיצר הרע התלבש בהם בעניין זה. לפעמים יצר הרע מתלבש על אנשים צדיקים, עד שנראה שמשוהו אצלם התעוה, בעוונותינו הרבים... אותה רבנית וכיוצא

בה שלא רוצה לקבל נשים הלוכשות "שאלים" לשיעור שלה, כנראה הסיבה האמיתית היא שלפי דעתה אסור שיהיו צנועים יותר ממנה, זה פגיעה בכבודה, זה מפריע לה, כי פירושו שהיא לא בסדר, לכן היא מתנגדת לזה. אין ספק שטמונה פה מידה רעה... הבעיה היא, שהמנהלות האלה שהולכות עם פאות וכל הפריצות, חושבות שכך ראוי להיכנס ל'בית יעקב', אבל עם "רדיד" ו"שאל" אסור להיכנס ל'בית יעקב', וזה בדיוק הפוך! נראה שהשטן ממשי התלבש בהן רחמנא ליצלן... אינני יודע מאיפה נכנסה בהן הטומאה הזאת...??!

אני חושב שהיום כל הנשים הצנועות שמוסרות את עצמן כל כך על הנושא הזה... כנראה הן באו לתקן את הגלגולים הקודמים שלהן. אם לא התנהגו אז חס ושלום כמו שצריך, היום הן באות ומקבלות את הבזיונות באהבה. מי שיצעק עליהן "ערביות" יקבל את העונש שלו...

לא צריך לפחד מכל הרעש והדברים האלה. אדרבה, אני חושב שזה אחד מהדברים שצריך הציבור שלנו לחזור עליהם בתשובה. ובכל אופן מי שלא יכול, לפחות שלא יתנגד. הכי הרבה שישתוק. כי עד כדי כך, רחמנא ליצלן, יש שמתנגדים לזה. אני חושב שהעומק של הדברים הוא, שמתוך קנאה לא מסוגלים לסבול את זה, לראות שיש מישהו יותר מהם. אדרבה, יהי רצון שכן ירבה וכן יפרוץ, הלאו! זה אחד המכשולים הגדולים בדור שלנו!!!..."

בזמן הזה יש מלחמה חזקה וקשה מאוד: הרע עם הטוב, השקר עם האמת, הטומאה עם הטהרה, הטומאה עם הקדושה, מלחמה נוראה מאוד לחיים ולמוות!

למה דווקא בזמנינו המלחמה כה עצומה?

מבאר הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן: "בכל מלחמה בעולם ישנם זמנים ומקומות שאין בהם עדיין הכרעה, כלומר אף על פי שאחד ינצח במלחמה עדיין אין ראייה שהמנצח ניצח את המלחמה כולה.

כי אפשר שלאחר זמן קצר ובמקום אחר, ינוצח הוא והשני ינצח.

אבל כשמגיעים לנקודה מסוימת ששם תיפול ההכרעה מי ינצח סופית באותה מלחמה ומי ינוצח, או אז שני הצדדים הלוחמים מגבירים את כל הכוחות שיש להם! משתמשים בכל מה שאפשר! בחיילים, בכלי נשק, בכמות ובאיכות, מוציאים את כל החיילים העומדים לרשותם ואת כל סודות הנשק שלא השתמשו בהם עד עכשיו... אז מגלים את כל הקלפים! כי בסופו של דבר ההכרעה הסופית היא או לכאן או לכאן!!!

וזה למעשה ההסבר למה דווקא בזמנינו משתוללת בשיא עוצמתה אותה תאוה איומה ונוראה לפריצות! ולמה דווקא בזמנינו ישנה תאוה מוגברת ביותר לחבישת פאה ולבגדים קצרים וצמודים להיראות כמה שיותר מושכת וכמה שיותר יפה ומגרה... – כי השטן יודע שהגיע הסוף שלו והוא הולך להאבד מן העולם לנצח! והוא גם יודע שאנו נמצאים ממש כבר בסוף! – ועל כן הוא מגביר את כל תחבולותיו ומגייס את כל נשקו וחייליו ואת כל האמצעים העומדים לרשותו, כדי להילחם בנו בכל כוחותיו עד כדי חורמה... אין לו מה להפסיד!!!

זמן ההכרעה הסופי של אותה מלחמה שנמשכה אלפי שנה במשך כל הדורות, הגיעה לסיומה!!! נשאר רק לברר; מי זכתה להישאר נאמנת להקב"ה ולא וויתרה על צניעותה אף ברגעים הקשים ביותר! ומי... רחמנא ליצלן, לא זכתה ונפלה בידי השטן וחייליו... ונגררה אחר האופנה הארורה של הפאות ובגדי והפריצות...

וזה למעשה מה שמוטל עלינו בדור הזה לעשות! לתפוס חזק חזק ב"חבל" המיטלטל בחוזקה ולא לעוזבו כלל ועיקר, אף שקשה מאוד מאוד!

ולהיזהר שאותה "ספינה" הנמצאת כל כך קרוב לחוף הגאולה, לא תתבע ב"מערכולת" השטן!

יהודי אחד שוחח פעם עם הגאון הרב בנימין רבינוביץ בעניין המשיח, ותוך כדי שיחה אמר לו רבי בנימין, שעלינו לחטוף עכשיו כל מה שאפשר לעשות נחת רוח לה' יתברך, כיון שכל הדורות וכל העולמות כולם ממתינים על כל פעולה טובה שלנו. נענה אותו יהודי ואמר, 'שאם לא היו קיימים במדינה שלנו אותם רשעים הרודפים את שומרי התורה והמצוות, אזי בודאי כבר מזמן היה משיח צדקינו מתגלה אלינו'. וכך האריך לדבר עוד ועוד בעניין זה.

נאנח רבי בנימין ואמר בכאב רב אל אותו יהודי: "ואני אומר לך, שאם לא הפאות והאופנה החרדית של שומרי התורה והמצוות שלנו, אזי היה משיח צדקינו ממזמן מתגלה אלינו!!! שמע לדבריי, ותפסיק להאשים את הרשעים, לא הדבר תלוי בהם אלא אך ורק בנו! וזאת על ידי שנשתדל ונפעל להסיר את הפאות ואת אותה אופנה חרדית הנמכרת בחנויות...!!!".

הגאון הרב אברהם ברוך אמר פעם באחת מדרשותיו: "עוד מעט 15 ימי חושך יירדו לעולם (כך מובא בזוהר הקדוש). במצרים הייתה מזוזה, כשהמלאך המשחית היה רואה את המזוזה, היה פוסח... היה משאיר את הבית הזה חי. היום – בדור שלנו, ב-15 ימי החושך!! יעבור המלאך המשחית מעל כל בית יהודי... ומה תהיה המזוזה הפעם להציל את הבית? זאת הצניעות! המזוזה של הבית הזה – תהיה אשה עם כיסוי ראש צנוע מבד אטום, חולצה סגורה מכופתרת לא צמודה, חצאית פליסה,

גרביים אטומות, עקבים נמוכים, ולא מדברת עם גברים, האשה הזו תשמור על ביתה והיא תזכה בכבודה ובעצמה לראות את משיח צדקינו".

ועוד אמר: "הגאון הקדוש "הבבא סאלי" אמר, שהמבחן של הגברים לפני ביאת המשיח תהיה בשמירת העיניים (כמו שכתוב "עין בעין יראו בשוב ה' שיבת ציון" – עין ששמרה לא להסתכל היכן שלא צריך, תזכה לראות את הגאולה!!). אבל מה יהיה הניסיון של בת ישראל באחרית הימים לזכות להינצל בגאולה האחרונה??

אומר "הבבא סאלי" שהניסיון יהיה בין פאה למטפחת!! - אז ידעו מי עובד ה' באמת ומי לא!

שאלה אותי אחת מבית שמש שהזדעזעה לשמע הדברים: "אז מה יהיה עם כל אלה עם הפאות?"

אמרתי לה: "צר לי ומר לי להודיעך, שאלה עם הפאות לפי מה שאומר "הבבא סאלי", לא יזכו כלל וכלל לגאולה העתידה. רק מי שכיסתה את ראשה במטפחת כדת וכדין!!".

הגאון מהרש"ם בפירושו על התורה, כתב:

"שהגאון הקדוש הרב מקאשנייב שאל את אחיו הקדוש: "במה נלך לקראת משיח?"

וענה לו אחיו הקדוש תשובה נוקבת מזעזעת עד מאוד:

"שכשמשיח יגיע יבואו כל החסידים וכל שומרי התורה... וירקדו לפניו מרוב שמחה על שזכו לבואו.

אך אז הם יופתעו מאוד כאשר המשיח ישאל כל אחד ואחד מהם בתוכחה קשה ונוקבת:

"כמו איזה גויה הולכת אשתך???"

וכל אותם חסידים ושומרי התורה, לא יוכלו לענות לו כלום... מגודל האימה והבושה!!!

ואמר לו אחיו הקדוש שכוונתו של המשיח, זה על מה שנשותיהם הולכות בפאה נכרית!!!

ובכה על זה הרב מקאשנייב מאוד...

וכך כתב הגאון רבי אהרן ראטה בצוואתו לילדיו:

"בניי המתוקים, איזה פנים יהיו לכם לקבל את משיח צדקינו, כאשר כל האבות והאמהות

וכל הנשים הצדקניות יבואו יחד עם המשיח ויראו שאתם עיכבתם את הגאולה רחמנא

ליצלן! לאן יוליכו ויזרקו אתכם??... על כן אני מבקש שכל אשה, חס ושלום, לא תקיל

שום קולא כל שהיא בלבישת פאה, אפילו שערה אחת!!!...". (מיותר לציין שהמדובר

בפאות ישנות כלפני 100 שנה. וקל וחומר בן בנו של קל וחומר היום!!!)

אשה יקרה! זו התחזית הצפויה לנו מראש! אי אפשר להתעלם ולומר "לא ידעתי". צריכים

להתמודד עם הדברים ולהפנימם עמוק בתוך הלב! צריכים לעשות "חושבים" ולהיות

חכמים לראות את הנולד בטרם עת! עדיין לא מאוחר... עדיין ניתנה לך ההזדמנות לתקן את צניעותך ולהשתנות! – עדיין את יכולה לשנות את תסריט חיך ולזכות, עם אותם מעט יהודים ויהודיות שנשארו נאמנים באמת לקב"ה ולתורתו, לקבל את פני משיח צדקינו מאוד מאוד בקרוב! אמן כן יהי רצון!

עשרת המכות (של שנות האלפיים... !)

(אלו הם דברים פשוטים וברורים הנוגעים לצניעות באופן כללי שחייבות האשה והבת לדעת! אין אלו חומרות והידורים! אלו הם דברים בסיסיים ביותר שהם המינימום שבמינימום שצריכים לשמור ולקיים!)

המכה ה-1 ביקור אצל רופאים!

ישנם מכתבים מזעזעים ביותר שהגיעו לגדולי הרבנים על מקרים "זוועתיים" שאירעו לנשים בעקבות ביקורן אצל רופא כתוצאה מבדיקות "שיגרתיות". אך מפאת הצניעות אנו מנועים מלכתבם.

רק זאת נאמר: שאחד הדברים הגרועים הנפוצים כיום, זה שעל כל כאב קל או מיחוש קטן דורשים הרופאים מהמבקרות לגלות את עצמן גם כשאפשר לבדוק מעל גבי הבגד. או שהם מרשים לעצמם לגעת ולמשמש יותר מכפי הצורך שלא לצורך הביקור... והמבקרות, בתמימותן הרבה, חושבות שאין להן שום זכות להתנגד לכך. וזה דבר חמור ופסול מאוד!!! סיפר אברך אחד, שאשתו חיכתה בתור כדי להיכנס לרופא נשים לצורך בדיקה מסוימת. לאחר שעבר זמן רב החליטה בכל זאת להיכנס בחושבה שאולי אין אף אחת בחדר... כשהיא נכנסה פנימה "חשכו עיניה"... היא ראתה שם את אחת הנשים החרדיות בצורה הבזויה והמשפילה ביותר...! המראה הזה מאוד זיעזע אותה!!! – ועל כן, כל אשה ובת צריכות לדעת את אשר לפנין כדי שתדענה להקדים את פני הסכנה, שלא תיכשלנה ולא תכשילנה אחרים חס ושלום.

אז מה עושים... ?

כל אשה ובת צריכות להיזהר שלא תלכנה לרופא בשום אופן!!! אלא רק לאשה רופאה. אמנם בדלית ברירה ויש הכרח להיבדק אצל רופא איש כשהדבר נחוץ, טוב ונכון שתכנס אליו עם קרובתה או בעלה, ותגלה מה שמוכרח. (וכפי שכבר הזכרנו, יש לך את כל הזכויות להתנגד ולא לגלות מה שלא צריך!)

סיפר אברך שאשתו הייתה צריכה להיבדק איזו בדיקה מסוימת, הם שאלו רב מוסמך 'האם לעשות את הבדיקה ההיא אצל רופא שנמצא קרוב לביתם והטיפול אצלו בחינם או אצל רופאה הנמצאת בעיר אחרת וגובה על אותו טיפול 600 שקלים!?!?'. ענה להם הרב, שעדיף שיסעו לעיר אחרת וישלמו שם לרופאה... ולא יבדקו אצל רופא! – ללמדינו עד כמה הדברים חמורים!!!

המכה ה-2 מקום עבודה!

אשה אחת טענה בצדק: "ראיתי פרסומים, מודעות גדולות של רבנים נגד הליכה בחופש לבתי מלון, טיולים מעורבים וכו' וכו', אותם פירסומים צודקים בכל מילה שלהם! אולם

— אני שואלת — מה יכול לקרות בטיול של שבוע למלון או בטיול של יום לחרמון ולגולן? אני יודעת... צרות נוראות עלולות להיגרם מכך! אך מה קורה עם מי שעובדת במשך שנים עם גברים, 8 שעות עבודה יום יום, כשהיא כל הזמן לבושה בטוב טעם כפי יכולתה... ובתכשיטים...??!

מדוע על תקלה של שבוע מתריעים ובצדק, ועל תקלה של שנים ארוכות (אשר מזה נהרסו בתים רבים, כידוע) לא צועקים???"... — ואכן ידועים מקרים רבים, על נשים ובנות העובדות בכל מיני משרדים או חנויות וצרכניות למיניהם, שבמשך הזמן נוצרה איזושהי קירבה למעסיקיהן או לעובדי המקום וללקוחות... וכן בסוף היום, שנשארים לבד המעסיקים העובדים והעובדות... נוצרת ביניהם קלות ראש נוראה. כגון: שיחה משותפת על איך עבר היום... או שצוחקים ביחד על דברים... ופעמים רבות היו מקרים שהזמינו אוכל מבחוץ ואכלו כולם ביחד!!! ה' יצילנו. הניסיון הורה שכתוצאה ממקרים אלו ודומיהם הרבה נשים ובנות מבתיים טובים התקלקלו והתדרדרו ברוחניות...

וכך השיב הגאון הרב אלישיב לאברך אחד ששאל אותו אם אשתו יכולה לעבוד במקום שישנם שם גברים: "אם הנך רוצה כסף תן לה לעבוד במקום ההוא, אך אם הנך רוצה אשה אל תתן לה לעבוד שם, כי סופך לגרשה..."

ועד כדי כך הדבר חמור שהגאון הרב וואזנר התבטא באחת מדרשותיו ואמר: "שאם אשה יוצאת לעבוד במקום המסכן את הרוחניות שלה... עדיף שבעלה יעזוב את הכולל וייצא לעבוד! כדי שאשתו לא תכשל בדברים חמורים של ייהרג ואל יעבור!!!"

אז מה עושים...?

קודם כל לכתחילה צריך לחפש מקום עבודה שיש שם רק נשים, כגון: גנים או מזכירות וכדומה. ורק אם לא מוצאים ואין ברירה אלא לעבוד עם אנשים (שזה המעסיק, שאר העובדים האחרים, וציבור הלקוחות) היא צריכה לשוחח עימם בצורה עניינית וקרה כפי הנצרך ולא יותר! כמו כן עליה לדאוג לכך שלבושה יהיה צנוע ביותר. ותמנע מתכשיטים ומאיפור. וכל זה כשהמעסיק וקהל הלקוחות שומרי תורה ומצוות, אך במקום שהמעסיק פורק עול, או שקהל הלקוחות אינו הגון (ובכלל זה נשים שעובדות עימה שאינן שומרות תורה ומצוות או בעלות דיעות פסולות או שמדברות בחוסר צניעות), אין לעבוד שם כלל!!

המכה ה-3 דיבור!

הייתה אשה אחת שסיפרה סיפורים מרגשים מהטלפון הציבורי בבית ההחלמה בפרטי פרטים... לאחר מכן היא שמעה שקט סביבה. לרגע התפלאה למה כל כך שקט? היא הסתובבה לאחוריה וראתה שכל הנוכחים שהיו שם — משפחות שלמות עם ילדים, הפסיקו לשוחח בינם לבין עצמם... וכולם מקשיבים לסיפורי "המתח" שלה, היא התכסתה בבושה. ועוד אחת שדיברה בפלאפון עם בעלה ולאחר מכן עם חברתה... וכל הנוסעים שמעו את

סדר יומה המפורט; מה היא צריכה לבשל לצהריים שניצל או דג... ומי התארסה השבוע... ומה קרה אצל זאת ומה אמרה זאת... וכו' וכו' רק לאחר זמן רב היא קלטה כמה תשומת לב היא משכה אליה על ידי אותה שיחה. היא נדהמה מעצמה ממה שנגרם בגללה...!!! נזק נוסף שגורם הדיבור: פעמים רבות נשים משוחחות עם גברים מעבר למידה, והדבר גובל בחוסר צניעות. הייתה אשה אחת שהזמינה סייד לביתה. כשהתחיל לסייד הוא סיפר לה שרק אתמול הוא חזר הביתה לאחר שהיה מאושפז במשך כמה ימים עקב התקף לב שעבר. האשה נדהמה ואמרה: "מדוע לא נשאת לנוח בבית?". הוא ענה: "אין לי כוח להישאר בבית...". האשה ריחמה עליו ועזרה לו להעביר את דליי הצבע ממקום למקום, וגם הציעה לו כיבוד והושיבה אותו לנוח... לאחר שעבר יום הסיווד היא הרגישה עם עצמה גרוע מאוד והאשימה את עצמה על כך שנגררה לשיחה קלה עם אותו פועל. למחרת היא תלתה פתק על הדלת היכן המפתח, ויותר היא לא ראתה אותו עד סיום העבודה. ישנה עוד תופעה מצערת: נשים לפעמים מדברות באופן פתוח עם בעלי חנויות או בעלי מקצוע וקוראות להם בשמם הפרטי, "משה, תביא לי..." או "יצחק אתה יכול ל...". וכן הדבר הזה מצוי ביותר בין קרובי משפחה כגון, דודים, בני דודים, גיסים, חתנים, כלות וכו' שמדברים פתוח אחד עם השני וקוראים זה לזה בשמות פרטיים. וצריך לדעת שגם בזה אין כל היתר! והרבה נשים ובנות נכשלות בכך מחוסר מודעות!!! ואדרבה בין גיסים וקרובי משפחה הדבר חמור שבעתיים היות ויש קירוב דעת וליבו גס בה.

אז מה עושים...?

צריך לדעת שאסור לנשים ולבנות לשוחח בפלאפון ברשות הרבים כגון, ברחוב, באוטובוס. וכן במקומות שיש שם אנשים רבים כגון, דואר, בנק, מרפאה, חנויות וכו'. ואם בכל זאת יש לה איזה צורך להתקשר והיא נמצאת במקום הומה באנשים, יש לה לפנות לפינה שקטה ומרוחקת ושם תדבר בצניעה. ואם אין באפשרותה למצוא מקום שקט והיא מוכרחה להתקשר, אזי שתנמיך מאוד את קולה שלא ישמע וכך תדבר מה שנחוץ לה בזריזות. וכן אין לה להרבות בשיחה עם אף גבר (כולל בעלי מקצוע וקרובי משפחה) וכן אין לה לקרוא בשמם הפרטי!!! ואם בכל זאת צריכים דבר מסוים נחוץ, אומרים: "סליחה, אפשר ל...". או פונים בלשון רבים: "האם תוכלו בבקשה ל...". כך שומרים על ריחוק וצניעות בין שני הצדדים. כמו כן יש לוודאות שצלצול הפלאפון יהיה שקט ועדין, ולא מנגינות או צלצולים רועשים ומשונים המושכים תשומת לב.

המכה ה-4 טהרת הלשון!

הייתה בחורה אחת שבאה מחו"ל לסמינר מסוים בארץ. אחרי פסח היא שמעה שאחת הבנות חסרה משום שהיא נסעה לעזור לדודתה החולה. הבנות אמרו לה: שהיא "נפלה על הראש".

עברו שנים. זו הבת שנסעה לשוויץ לעזור לדודתה, הוצעה לאחי הבת הזו שחזרה מחו"ל

אבל היא אמרה להורים שלה: "כי זו בת חולנית... היא נסעה לשוויץ לניתוח כי כנראה היא נפלה על הראש". כמובן שההורים דחו את השידוך. כמה שנים של עיכוב השידוך לשני הצדדים גרמו להם לברר על מה ולמה השידוך שנראה כל כך מתאים נדחה שוב ושוב?? ואז התגלתה התקלה! אותה בת מחו"ל הבינה את ה'סלנג' "נפלה על הראש" כפשוטו, ודבר זה גרם במשך כמה שנים טובות!! נזק וצער רב לשתי בני המשפחות. לצערינו אף דבר זה נכנס והיכה שורשים עמוקים אצלינו! גם המחנה החרדי ספג קשות מ"הסלנג" הרחובי החילוני. כגון: "הלו", "ביי", "היי", "איזה כיף", "זה משגע", "אני בשוק", "אני המומה", "אני בהלם" וכו' וכו' איננו רוצים להוסיף עוד מילים, המסר הובן! צריכים לדעת, שמילים אלו ודומיהן לקוחות מאנשים ירודים שכל סגנון דיבורם הוא ברמה מאוד נמוכה ומאוד זולה, והן אינן תואמות כלל וכלל את מעמדנו כבנות מלכים! הדבר הזה נהיה ממש "מדבק" שאפילו בבתים טובים ביותר של שומרי תורה ומצוות משתמשים ב'סלנג' הרחובי; אברכים, בני תורה, מחנכים, מורות, ובנות סמינר...

אז מה עושים...?

אמנם קצת קשה להיגמל מסגנון דיבור ירוד שכזה, אך אין ברירה! חייבים להתאמץ ולהרגיל את עצמינו בעל כרחינו לסגנון יותר מכובד. לדוגמא, כשעונים לטלפון במקום לומר: "הלו", לומר "שלום". וכן כשמסיימים שיחה במקום לומר: "ביי", לומר: "כל טוב שלום". וכן במקום לומר: "היה כיף", לומר: "מאוד נהנינו". וכן על זה הדרך. נחשוב לעצמינו, כשם שאנו מכבדות את עצמינו בלבוש ובהתנהגות המתאימים לנו כבנות מלכים, כמו כן נכבד את עצמינו בדיבור מכובד! למה ייגרע חלקן של הדיבור משאר הדברים שאנו כן מקפידות עליהם? לכן, כל יום, במשך מספר דקות, נרגיל את עצמינו אט אט לסגנון מכובד של מילים. כך נוכל בסייעתא דשמיא להיגמל במשך הזמן מהרגל מגונה זה.

המכה ה-5 תקשורת פסולה!

ישנם עדויות קשות מאוד על קרבנות המחשב והאינטרנט: משפחה מרובת ילדים מ'בית שמש'. לאחר מספר ימים שהבעל נעדר מהבית, התקשר הבעל מארה"ב ואמר שהוא לא יחזור יותר! הוא הכיר עולם אחר דרך המכשיר הטמא. הוא עזב את הבית (ואת העם שלו) לצמיתות!!!

מקרה אחר דומה, על יהודי חרדי שעבד במפעל ידוע ומתוקף תפקידו היה "נאלץ" לגלוש באינטרנט. לאחר זמן קצר מאוד הוא התחיל לגלח את זקנו. לאחר תקופה קצרה נוספת הוא עזב את הבית והודיע לאשתו שהוא לא חוזר!! לאחר מכן הוא החליט להתגרש!!! התברר על פי דבריו שבעקבות האינטרנט הוא גילה "עולם חדש" כדבריו. כיום, האמא מנהלת מלחמת קיום על בניה ובנותיה בלי אבא בבית.

הרב זילברשטיין סיפר לאחרונה על כמה מקרים שבהם נהרס שלום הבית בין בני זוג בגלל

צרת האינטרנט הנוראה... הוא סיפר על אברך אחד בין טובים שרבותיו צפו לו גדולות ונצורות. לילה אחד רעייתו התעוררה באמצע הלילה ותפסה אותו כשהוא יושב ליד המחשב וצופה באינטרנט בדברים שהכיעור הוא עוד מילה יפה להם...!!! האשה לא רצתה להביט יותר על פניו של בעלה. ובעיצומם של ימים אלה, "אומר הרב, "אני פועל להשבת שלום הבית ההוא אל כנו...".

ועוד מקרה מחריד שבו תפסו מנהלת סמינר חשובה מפורסמת, שהגיעה למעשים מתועבים שאי אפשר לכתבם... בעקבות צפייה באינטרנט!! הייתה שאלה רצינית מאוד לגבי פירוק הבית.

סיפרה רבנית חשובה: הייתה בת שהיה לה מחשב בחדר בקומה השניה, ההורים בכלל לא ידעו מה היא עושה שם. לאט לאט היא התחילה להביא סרטים. בתחילה סרטים "מבוקרים" ומשם היא נגררה ללא שליטה לסרטי תועבה... הבת הזאת עזבה את מחנה התורה וירדה לתהומות!!! – עם ישראל הפסיד בת יקרה שיכלה להיות אמא של תלמידי חכמים! אמא של צדיקים וצדיקות! אשת תלמיד חכם גדול.

אין לנו מה להוסיף בנושא כאוב זה שהצליח להפיל "חללים חללים" רבים מעם ישראל, ולהוריד אותם מן הדרך – העובדות הן רבות מדי. כמעט כל יום אנו נחשפים לעוד מקרים קשים וכואבים כתוצאה מהמחשב והאינטרנט הארוורים!!!

ואם לא די לנו בזה, עוד צרה נוספת התרגשה עלינו... על כך שהצליחו לחדור אל תוככי המחנה החרדי חבריהם של המחשב והאינטרנט, הלוא הם: הפלאפונים הלא כשרים, האיפונים, האיפודים, הגלאקסי, הסמראטפון, הבלאקברי, הפייסבוק וכו' הטמאים והמשוקצים! יש בהם: מצלימה, רדיו, הסרטה, הקלטה, משחקים, שירים, שליחת הודעות ואף היכולת לגלוש, להוריד, ולצפות בסרטים!!! היום ניתן להשיג מכשירים אלו ללא שום מאמץ ובקלות רבה... ירחם ה'! – כל הדברים הללו עשו שמות בעם ישראל והפילו לתהום משפחות רבות ומפוארות של רבנים, אברכים, תלמידי חכמים, מורי הוראה, דיינים, ראשי ישיבות, ראשי כוללים, רבניות, מחנכות, בחורי ישיבות, בנות סמינרים, חסידים, ליטאים, אשכנזים, ספרדים... ומי לא?

אז מה עושים...?

צריכים לדעת, שהמחשב והאינטרנט וכל המכשירים הנ"ל, נאסרו פה אחד על ידי כל גדולי ישראל מכל השכבות ומכל הזרמים! (וכמו שהתבטאו כמה גדולי ישראל: "שלא היה מימות עולם דבר כל כך הרסני ומזיק כמו המחשב והאינטרנט הארוורים") ואין להחזיקם בבית בשום פנים ואופן! זה מסוכן ביותר לעתידם הרוחני של כל בני המשפחה!!! ואף אם האינטרנט מיקל את החיים בחיפוש אחר דברים שמעוניינים בהם או שהוא עוזר לילדים וכדומה, אף על פי כן אין היתר כלל וכלל להחזיקו בבית! צריך לראות את זה כסכנת נפשות!!! ממש כך!!! – ובכל זאת, מי שתחום עבודתה הוא במחשב ואינטרנט

והיא זקוקה לו ביותר, תעשה שאלת רב באלו אופנים תוכל להשתמש איתו ומתי (כמובן שהמדובר הוא שזה משמש אך ורק לצרכי עבודה בלבד!). – בנושא הפלאפונים והאייפונים וכו', צריכים לדעת שאין מה לחפש בהם והינם ממש היפך הצניעות וההסתפקות במועט... ומה גם שבודאי ללא כל ספק עלולים הם לגרור את המשתמשים בהם לדברים בלתי רצויים ואסורים... ועל כן, יש להשתמש אך ורק בפלאפונים הפשוטים המאושרים על ידי גדולי ישראל ולא בשום מכשיר אחר!!

המכה ה-6 ישיבה מעורבת!

העיד ראש כולל אחד חשוב מאיזור המרכז – על התופעה הנוראה הזו שיושבים יחד, בבתי הארחה, כמה זוגות בשולחן אחד. הוא סיפר שניגש אליו אחד האברכים וסיפר לו שהוא היה בבית מלון ולשולחן הצטרפו עוד כמה זוגות. האברך הבחין שאשה אחת מסתכלת לעברו במשך כל השבת, אך הוא לא ייחס לכך כל חשיבות. במוצאי שבת, שלחה לו אותה אחת את שמה וכתובתה... האברך היה המום, הוא נחרד מעצם העובדה שמדובר היה באשה נשואה!

העיד תלמיד חכם גדול המכהן כרב בבת ים: "בעוונותינו הרבים, שמענו על מקרים חמורים ביותר שגיסים וגיסות נכשלו (שהגורם הגדול הייתה ישיבתם בצוותא), ולבסוף הוסיפו חטא על פשע והתחתנו ביחד. רחמנא ליצלן!

וכן ישנם כאלה המזמינים זוגות אחרים לביתם ועושים ערב "גיבוש" חברים או שנוסעים ביחד כמה זוגות להינפש באיזה פארק או בית מלון – ויושבים כולם יחד בשולחן אחד גברים ונשים ואוכלים ומדברים וצוחקים... – דבר זה הינו חמור מאוד ומנוגד להלכה, משום שכל יהודי מחוייב לשמור את עיניו בלכתו ברחוב ובשאר מקומות שמצויות שם נשים, ואם כן היאך יעלה על הדעת שאותם גברים ישבו בשולחן אחד כשממולם יושבות נשים אחרות שניראות במיטבן? כיצד אותן נשים אינן שמות לב שהן מכשילות את הגברים בהסתכלות אסורה??!...

אז מה עושים...?

הדבר פשוט וברור! שבמקומות כאלו שיודעים בכירור שיושבים שם בערבוביה, כגון: בבתי מלונות, באולמות, במסעדות, באירועים משפחתיים או של מכרים, בסעודות מצווה, כמו: וורט, שבע ברכות וכדומה, לא רק אם יושבים ביחד בשולחן אחד גברים ונשים הדבר אסור! אלא אף אם יושבים בנפרד גברים לחוד ונשים לחוד... אם אין מחיצה סגורה המפרידה באופן מוחלט (ולא חלקי!) בין גברים לנשים, אין ללכת לשם!! ואף אם מדובר בקרובי משפחה! אפשר להתנצל ולהודיע בנימוס שאין אפשרות להגיע מסיבות שונות. כך, לכל הפחות, תוכל אותה אשה לשמור על עצמה שלא תהווה חס ושלום מכשול לאף אדם!

המכה ה-7 טיולים ונופשים!

שח אברך יקר: "שלחתי את אשתי בקיץ לנופש מאורגן לנשים חרדיות בבית מלון באילת (בהשגחה מהודרת), כדי להחליף אווירה ולשוב לבית עם כוחות מחודשים. לצערי, לאחר 'הנופש' הזה, גיליתי שאשתי נהפכה להיות ממש בגדר 'חצי חילונית' רחמנא ליצלן!" – לאחר מעשה התברר, שאותה אשה, מתוך סקרנות, הסתובבה עם חברותיה במקום שנמצאים בו אנשים מאוד מאוד מפוקפקים הנמצא ממש מתחת לאותו בית מלון. עוד סיפר לנו אברך חשוב, שאשתו הייתה בטיול מאורגן למורות חרדיות (כמדומני באיזור הצפון), ושם הן שכרו אכסניה לכל המורות. אשתו של אותו אברך סיפרה לו לאחר מכן, איזה פריצות וניבול פה שאסור לשומען!!! דיברו אותן מורות עם גברים אחרים מבעלי המקום!!! – וזאת משום שהן הרגישו את עצמן "משוחררות" מבעליהן, וזה מה שגרם להן להתנהג בצורה כה זולה ובוטה!

ישנה עוד תופעה דומה, שמתארגנות קבוצות נשים או מספר נשים בודדות, הטסות לחוץ לארץ לברן והן מרשות לעצמן 'להתבשם' מהאווירה הקלוקלת והפרועה השוררת שם... ובפרט שפעמים רבות מתלווים לקבוצות אלו אנשים או מדריכים שאינם שייכים כלל לציבור השומר תורה ומצוות ודבר זה גובל בפריצות ובדברים חמורים הנגרמים כתוצאה מאותו טיול "תמים" זה.

אז מה עושים...?

אין איסור לצאת לטיול באזורי הארץ כשצריכים זאת, אולם צריכים לעמוד על המשמר ולברוק בשבע עיניים!! לאן הולכים? אלו קבוצות של נשים מתלוות לאותו טיול? ומי עומד מאחורי כל זה? כמו כן צריך לדעת את ההלכה, שאסור לצאת לטיול בחוץ לארץ (זולת במקרים בריאותיים על פי היתר של רב מוסמך). ואף לטיול בארץ, ישנם מקומות פרוצים שאין לטייל שם, כגון: 'אילת' ושאר מקומות הדומים לה. ובכלל צריך לדעת, שנשים רבות אימצו לעצמן נוהג נפלא ביותר, שהן אינן יוצאות לשום טיול בלעדי הבעל! הן מרגישות בחברתן, שזה מגביל אותן לטובה ושומר אותן מכל מיני מרעין בישין.

המכה ה-8 ערבי שירה!

סיפר הגאון הרב אריה שכטר: "בסוכות תשנ"ה הוציאו מודעות בלי חתימה של רבנים שכאלו ערבי שירה מותרים, אבל אף רב לא חתם על זה, והיו שלושה סוגים של התייחסות למודעות: סוג אחד שאמר: "מה?! דבר שרבנים אסרו כל כך הרבה שנים, ושה'סטייפלר' כותב על זה 'סרסורי עבירה'! איך יתכן שהם פתאום התירו?! לא יכול להיות! אני רוצה להמתין שנתיים ולראות מה שיקרה לאלה שהולכים ואחר כך אני אחשוב. סוג אחר אמר: "מה?! הרבנים התירו?! חייבים לברר..." , הרימו טלפון לרבנים ושאלו: "אתם התרתם?" – כמובן שהם קיבלו את התשובה – "חס ושלום!". וסוג שלישי אמר: "מה? מותר? יופי! מותר! ורצו על ארבע... אוי... על אותם כוכבי הזמר שאנחנו החרדים שומעים אותם, אומרים

החילונים: "מרדכי בן דוד זה המייקל ג'קסון של הדתיים", אברהם פריד עכשיו בחולון, עכשיו בראשל"צ. העיתון של ראשל"צ כתב: "אתם לא יודעים מי זה אברהם פריד? זה ממש המייקל ג'קסון של הדתיים" ... זה נורא נוראות, איפה השכל של האנשים? קוראים לזה "ערב שירה חסידית" וכי חסידות ויראת חטא יש פה?! את כל חוקות הגויים וחלאת הזמר הלועזי מביאים לנו עם הכשר! וקוראים לזה חסידות!! איפה השכל?...".

אז מה עושים...?

שחוק וקלות ראש, דיבורים לא הגונים מפני הזמרים והמנחים, שירה פרועה בקצב גויי, תערובת בכניסה וביציאה, ואף באולם עצמו... אלו הם מקצת מהפגעים המצויים בערבי שירה אלו, והם קיימים גם במקומות המבטיחים כביכול להיערך על "טהרת הקודש" ערבים אלו נאסרו על ידי כל גדולי ישראל בצורה הברורה ביותר! וכך הם פסקו להלכה בשנת תשנ"ד (וקל וחומר היום!): "איסור חמור לערוך ערבי שירה ואפילו בהפרדה באיזו צורה שהיא או להשתתף בהם, בין גברים ובין נשים בין בנים ובין בנות! ואף אם ינסו לערכם בדרך כשרה, ואף אם ההכנסות מיועדות לשם מצוה... כל אשה החרדה לדבר ה' ולתורתו, תרחיק את עצמה ובני ביתה מערבי שירה אלו המובילים לבאר שחת ואבדון!!!"

המכה ה-9 קניות בקניונים!

ישנה היום תופעה מצויה וכואבת עד מאוד; נשים ובנות חרדיות עורכות את קניותיהן בקניון.

סיפרה הרבנית רות שמש: "ניגשה אלי תלמידה ואומרת לי כך, "אמנם ברוך ה' התנתקתי מהבנות הלא טובות, אבל אני מרגישה שכל פעם שאני יוצאת לחנויות מסוימות, יש לי ירידה ברוחניות". אמרתי לה: "תסבירי לי, על מה את מדברת?". היא אומרת לי: "תראי, אני וחברותי יוצאות לקניון, ומי מוכר שם? בחורים. אנחנו מודדות שם את החולצה, והחולצה צרה בחלקה העליון... אז מי אומר לנו מה קורה עם החולצה? המוכר! הוא משתמש עם המילים הכי זולות והכי נוראות..."

ובמקרה אחר סיפרה: "פגשתי פעם בחתונה, אשה צעירה שהייתה שנים ראשונות לאחר חתונתה ואומרת לי בכאב: "את יודעת אני ממש בבעיה". שאלתי אותה: "מה קרה?". היא אומרת לי: "תראי, אני עורכת את הקניות שלי בקניון, אני מבקרת שם די הרבה. ובעלי ברוך ה' אברך. יום אחד בעלי אומר לי: "גם אני רוצה לבוא איתך". אמרתי לו: "מה??!! מה יש לך לעשות בקניון?". הוא אומר: "מה שיש לך לעשות גם לי יש לעשות! מה הבעיה? את הולכת אני הולך איתך". אמרתי לו: "זה לא שייך, אתה לא יודע מה קורה שם, אתה לא יודע מה הולך שם... אתה לא יודע איזה תמונות זוועתיות, מה יש לך לעשות שם?!". הוא אומר לי: "אני רוצה ללכת איתך לקניון וזהו!" – רק אז תפסתי, עד כמה טעיתי ועד כמה חמור הדבר... מה עלי לעשות?". אמרתי לה: "תגידי לבעלך שאת מקבלת על עצמך שלא ללכת יותר לקניון! ולא לדרדר את כל הבית שלך ברוחניות!..."

אז מה עושים...?

צריך להבין שקניונים ושאר מקומות קנייה ובילוי הדומים להם, הם מקומות מאוד מאוד בעייתיים. ראשית, משום תמונות "הנוף" שמקשטות את המקומות הללו, העיניים ניזונות מטומאה ומסטרא אחרא. צריך לדעת, שהאיסור של התורה: "ולא תתורו" נאמר גם לנשים!! גם להן אסור להסתכל במראות אסורות!!

שנית, המקומות הללו ספוגים ומלאים בחיידקים רוחניים של טומאה ופריצות, וזה גורם ומשפיע על האשה והבת לרעה ונגרמת להן (בלא מודע) התדרדרות והתקררות לכל דבר שבקדושה!

ושלישית, אפשר להיגרר למעשים או לדיבורים עם גברים או נשים הרחוקים מתורה ומצוות שייעצו או שיאמרו להן דברים שהם ממש נגד התורה, רחמנא ליצלן! ועל כן, מוטל החיוב על כל אשה ובת להדיר את רגליה מהמקומות המסוכנים הללו ואין להתקרב לשם ואפילו לא באקראי! ואף אם ישנם אלו שהן מבצעים או פריטים מסוימים שאפשר להשיג רק דרך אותם מקומות, אין ללכת לשם! בשום פנים ואופן! הקב"ה כבר ישלח לך את מה שצריכה בדרכים אחרות.

המכה ה-10 התהדרות בלבוש!

ישנן נשים ובנות המייקרות את נושא הביגוד, והן סבורות שבגדים מעוצבים ויחודיים או ססדרות לבוש רבות, מקנות להן עמדה וחשיבות. חשיבה זו הינה מוטעית ביסודה ואיננה נכונה כלל! – ומה גם שהיא עלולה לגרום להן למכשול ולצרות רבות אחרות. סיפר פעם הרב אריה שכטר: "פעם לפני הרבה שנים, שאל אותי הצדיק הקדוש האדמו"ר מסקווירא: "האם אתה רוצה חתנים תלמידי חכמים?". השבתי לו: "ודאי! מה השאלה!?". אמר לי: "אני מייעץ לך, לא לקנות הרבה שמלות לבת שלך!". הבת שלי הייתה אז בת 9 ושמלה עלתה שני דולר. והוסיף עוד ואמר: "אף פעם הבעל לא יוצא לעבוד בגלל שאין לחם בבית! הבעל מאבד את כל עולם התורה שלו – רק בגלל השמלות והמותרות!! לכן אם אתה רוצה חתנים בני תורה, תרגיל את הילדות מקטנות בהסתפקות במועט". לפני שנה יצאו מודעות ברחובות קריה על תצוגת אופנה לנשים באחת האולמות הכשרים למהדרין, עם דוגמניות! כאשר ביררו מיהו המארגן, גילו שזהו איש עסקים חילוני... אבל חשבתי איך הוא בא להזיל כספים על דברים שאין לו סיכויים?? בסוף התברר שהוא סקר את השוק, ואת החנויות, הסתובב ברחובות בשבתות, וראה שיש לו מה למכור כאן... אם כך – שנשים מסתובבות בכגדים יקרים ומהודרים – אז יש על מה לדבר!!

אז מה עושים...?

צריך לדעת, שתופעה זו פוגעת הן ברוחניות והן בגשמיות והשלכותיה הינן נוראות ביותר!! במקום להתחזק בעניינים רוחניים... ממלאת האשה והבת את מעייניה בהבלי העולם הזה, ואין זו דרכה של תורה! ועוד, ברגע שאשה או בת לובשת בגד יקר מאוד ויוצאת עימו

לרחוב, היא מרגישה שבכל מקום מכבדים ומיקרים אותה עבור המראה שלה... ובזה היא נכשלת באיסור חמור של גאווה!! שעל זה אומר הקב"ה: "אין אני והוא (הבעל גאווה) יכולים לדור בכפיפה אחת!!!".

ועוד, דבר זה גורם לקנאה ושנאה ותחרות בין חברותיה ושכנותיה, דבר שעלול לגרום "לעין הרע" שכידוע הינו מזיק ופוגע ממש בגוף ובממון וגורם לצרות גדולות ורבות ואף עלול לגרום מיתה!! ועל כן מוטב להסתפק בבגדים עדינים ופשוטים ולא יקרים, ובזה היא תינצל מכל מיני פגעים רעים ושאר צרות אחרות.

טיפים ועצות טובות לחינוך ושמירת הבנות! (מיועד לאימהות)

✓ להוות דוגמא אישית בתוך הבית!

סיפר אחד מגדולי המרצים בדורינו: "באחת מפגישות השידוכין שהוצעו לי, נפגשתי עם בחורה אחת שלא הייתה מהזרם שלי הזרם החרדי. אינני זוכר מדוע נפגשתי עימה, אך שמת לי לב שבפגישה היא הופיעה בלבוש מאוד צנוע ומכובד דבר שלא אפיין כלל את אותה חברה לה היא משתייכת.

כששאלתי אותה איך היא מסבירה את זה שהיא שונה משאר חברותיה בלבושה, היא ענתה: "תראה, גם אם ארצה ללכת בלבוש לא צנוע, אינני יכולה".
"מדוע?" – שאלתי.

ואז היא ענתה לי כך: "משום שלא ראיתי את אימי מעולם מסתובבת בבית עם לבוש קצר ובלי גרביים, כל הזמן היא הייתה לבושה באופן מכובד ליד הילדים... כך שאפילו אם ארצה ללכת כמו חברותיי בחוסר צניעות, אינני מסוגלת".
"מאוד נפעמתי מתשובתה" – סיים המרצה את סיפורו.

ומאידך...

מגיד שיעור חשוב מירושלים סיפר על בחור בן טובים למשפחה נהדרת שעזב בבת אחת את דרך התורה והתקלקל לגמרי... הלך המגיד שיעור לברר כיצד קרה הדבר. הוא פגש את הבחור ושאלו: "על מה ולמה עזבת את הדת לגמרי?". ענה לו הבחור: "הכתונת לילה של אמא שלי גרמה לי..."

מכאן אנו לומדות, שהבנות מתחנכות בבית לפי מה שמקרינה האם בלבושה בתוך ביתה. לא יעזרו כל ההסברים וכל שיטות החינוך שנרצה לחנך את הילדים – ללא הדוגמא האישית!!! הדוגמא האישית מחנכת את הילדים לחקות את הוריהם, כמעט בכל תחום! ובענייננו, הבת מאוד רוצה להידמות לאימה והיא רואה בה מודל חזק מאוד לחיקוי (וכדברי חכמינו זכרונם לברכה: כמעשי האם, כך מעשה הבת!) – ועל כן, מומלץ וראוי מאוד שלא להסתובב בחלוק שינה או ללא גרביים בבית ליד הילדים... אלא רק בלבוש מכובד! – דמותה של האם בלבוש זה, תיחקק היטב בליבם של הילדים ואף הם יישמו לעצמם צורת הנהגה זו בעתיד!

✓ ליזום לימוד משותף של אמהות ובנות!

כאשר ילד קטן מתחיל ללמוד, מורחים דבש על האותיות ומלמדים אותו ללקק אותן. כל זאת כדי להאהיב עליו את דברי התורה הקדושה. וכך כותב הגאון רבי משה פיינשטיין:

‘שצריך להמתיק לילדים... שידעו שקיום מצוה הוא יקר מכל הון וזהב ומכל תענוגות העולם.’ – וכך הוא גם בענייני הצניעות.

רבנית חשובה מייעצת; שכל אמא תקבע לה מידי שבת בשבתו, לשבת עם בנותיה כחצי שעה סביב שולחן ערוך בממתקים ועוגות שתיה וכל מיני מטעמים... ולספר להן סיפורים בנושא הצניעות ביחד עם דברי תורה ומוסר קלים המותאמים להבנתן... האווירה הזו יוצרת חוויה מאוד מעניינת ומהנה והיא תגרום לכך שהבנות תאהבנה את הצניעות מעצמן! – רצוי מאוד להקפיד בכך בכל שבת אף שלפעמים לא נמצאים בשבתות בבית, כגון: אם מתארחים וכדומה. אין לשער ואין לתאר את התועלת הגדולה היכולה לצמוח מכך! (חוץ מעצם הרווח שמחזקים על ידי כך את הקשר בין ההורים לילדים!).

✓ להזכיר תמיד בבית את נושא הצניעות!

סיפר אחד מראשי הישיבות: “אבי לא היה פדגוג מומחה ולא מחנך דגול, הוא היה יהודי פשוט ותמים. אך עם כל פשטותו, הוא הצליח להחדיר בנו להתרחק מרכוש שאינו שלנו. בכל פעם שהיינו מסתכלים על ממון של אחרים הוא היה חוזר על משפט אחד תמיד: “מה יתן לך ומה יסיף לך?”. את המשפט הזה שמענו ממנו אלפי פעמים... אני יכול להעיד על עצמי שמימי לא קשקשתי על שולחן או על קירות, ולא נגעתי ברכוש לא שלי וגם לא קנאתי ברכוש של אחרים... – והכל בגלל אותו משפט שחזר על עצמו תמיד!”.

אותו ראש ישיבה חשוב (שהינו כיום גם מומחה גדול בחינוך ילדים), מייעץ להורים שרוצים להצליח בחינוך ילדיהם: לנקוט באותה טקטיקה פשוטה – לחזור על משפט אחד או נושא אחד שוב ושוב כמה פעמים ביום בנוכחות הילדים! למשל, לומר בכל הזדמנות: “אני כל כך נהנית לראות אותך לבושה צנוע”, או “תראי איזה בגד צנוע קניתי”, או לומר לבעלה (בנוכחות הילדים): “ראיתי היום אשה כל כך צנועה הולכת ברחוב, איזה קידוש ה' היא עשתה... אשריה!” וכן הלאה. – הדיבור היום יומי במשך כמה פעמים ביום (ואלפי פעמים בהמשך החיים) יחקק היטב בליבוניתהן של הבנות, כך שזה יהפך במשך הזמן לחלק מאישיותן! הרווח בזה הוא; שזה יתן להן בעתיד כח רב ותמיכה, לעמוד כנגד הקשיים וההתמודדויות בנושא הצניעות!

✓ להקדיש דקות ספורות בכל יום לקריאת מזמורי תהילים בדמעות!

הרבי הקדוש “השר שלום” מבעלזא אמר: “שניתן לנשים דבר יקר מאוד שיש לו כוח עצום יותר מאנשים והן צריכות לנצל זאת על ידי אמירת תהילים. מהו הכוח הזה? – אלו הדמעות!”. הוא בעצמו היה מקפיד שלא להתפלל בבית הכנסת שאין בו עזרת נשים. הוא הסביר שזה משום שהדמעות של הנשים עוזרות להעלות את כל התפילות של בית הכנסת!!! וכך אומר הגאון הרב יצחק זילברשטיין: “שאנו רואים דבר מדהים! אדם שבמשך כל

חייו חטא והחטיא את הרבים ונראה שאין לו כל סיכוי בשום פנים ואופן לחזור בתשובה... משנה לפתע כיוון וחוזר בתשובה שלימה... ואף זוכה להיות תלמיד חכם, צדיק וירא שמים ברמ"ח איבריו ושס"ה גידיו.
מה הסיבה לכך? פרק תהילים של אימו או סבתו שנאמר בדמעות לפני כמה דורות... שגרם לאותו יהודי לשוב בתשובה שלימה!"

ובפרט בדור שלנו המוקף בניסיונות לאין ספור! דבר זה נחוץ מאוד מאוד לשמירת הילדים מפגעי הרחוב והזמן – ממש כמו אויר לנשימה!!! לא מספיק רק לחנך במעשים, צריך גם להקדיש כמה דקות יום יומיות לקריאת מזמורי תהילים להצלחת הבנות בצניעות. ובפרט אם זוכים להזיל כמה דמעות בזמן אמירת התהילים... שזה מעצים ומגדיל לאין ערוך את ההצלחה והסייעתא דשמיא! – ניתן לומר, שזה בעצם אחד הביטוחים הטובים והמועילים ביותר אשר בכוחם לאבטח כיום את בנותינו בנושא הצניעות!

✓ להרעיף בבית הרבה חום ואהבה!

סיפרה רבנית חשובה מבני ברק: "מתקשרת אלי אמא אחת וכולה רועדת מפחד. אומרים לה: "תשמעי, אם את תכריחי את הבנות ללבוש בגדים צנועים... אם את תעמדי על זה, תדעי לך בסוף זה יתפרץ להן והן תהיינה הבנות הכי לא צנועות, הן תלכנה עם הבגדים הכי פרוצים שיש!" – האמא כולה בפחד נורא, אובדת עצות, ואינה יודעת מה לעשות?"

אומרת הרבנית: "אני מאוד מבינה את האמא הזאת, ואני גם מאוד מבינה את מה שאומרים לאמא הזאת – אך כל זה נכון, כאשר אנחנו כל היום עם פרצוף חמוץ ובנוסף לכך דורשות דרישות מהבנות ונותנות להן פקודות... אז יש חשש כבד שבאמת הבנות תנשושנה אותנו. – אבל אם ניגש לקראתן בפנים מאירות ושמחות, וגם נשתדל בכל הזדמנות לפרגן להן ולהחמיא... אזי כשנדבר איתן בעדינות וברוך על הצניעות, ישנה תקוה גדולה מאוד שהן תקבלנה את הדברים באהבה ובצורה טובה ונעימה. – צריך להיות אמא אוהבת עם המון אהבה... כך! ואך ורק כך! נוכל להשפיע לאט לאט על הבנות שתוכלנה לקבל מאיתנו את המסר שברצוננו להעביר להן!

✓ לעשות מהפריצות לעג וקלס!

הייתה מורה אחת בסמינר לבנות כיתות ה' ו' שהייתה ממחישה לתלמידותיה איך נראית בת שהולכת עם צר וקצר... היא הייתה מצמידה את החצאית שלה ומסתובבת בכל הכיתה ועושה להן הצגה חיה, כאילו קשה לה ללכת... וכל רגע היא נופלת... כשהבנות היו רואות את ההמחשה הזאת, הן היו מתגלגלות מצחוק...

חכמינו זכרונם לברכה אמרו: "ליצנות אחת, דוחה מאה תוכחות!" – כלומר לליצנות ישנה השפעה חזקה ביותר והיא מתקבלת בלב, יותר ממאה תוכחות מוסר! זה כוחה הרב

של הליצנות! – וזו גם דרך יעילה מאוד להשפיע על הבנות לאהוב את הצניעות... פשוט לעשות צחוק וליצנות לעג וקלס מאותן נשים ובנות שמסתובבות בבגדים לא צנועים, כדי שהבת תראה את הדברים בצורה הנכונה ותפנים אל תוככי ליבה כמה יפה ואצילית היא הצניעות, ועד כמה היא מחשיבה ומכבדת אותה!

✓ לדעת להקשיב ולהבין!

בסיומה של אחת הפגישות במסגרת קבוצות דיון חינוכיות שנערכו על ידי הרב יחיאל יעקובזון, התקיימה שיחת סיכום והנערים נשאלו – כדי לאפשר למטפלים ללמוד – אלו שיטות טיפול יעילות יותר ואלו פחות? אחד הנערים ה"נושרים", שבחסדי ה' זכו להתזיר אותו, סיפר שהדבר החשוב ביותר שיש למטפלים הוא, שהם יודעים להקשיב! הנער, בן 18, אמר: "עד שלא הגעתי הנה, אף אחד לא הקשיב לי – ואני גם ידעתי שלא מקשיבים לי. רק כאשר הגעתי הנה והתחילו להקשיב לי, רק אז הבנתי שעד היום לא שמעו אותי בכלל!!!".

וכך אמר פעם בחור, שהוריו טענו שאף פעם הוא לא מקשיב למה שמדברים אליו: "אני לא מקשיב, כי גם אתם המבוגרים אף פעם לא מקשיבים!!".

להקשיב לבנות זה דבר מאוד יסודי ומאוד חשוב! אנחנו חייבות ללמוד להקשיב להן בסבלנות מבלי להעיר על דבריהן ומבלי לקטוע אותן. להבין כל מה שבליבן ולהשתתף ברגשותיהן! זה ירומם אותן ויעניק להן תחושה של כבוד והערכה... בעקבות כך הן תתחברנה להוריהם בקשר אמיץ והן תהיינה מוכנות ופתוחות לשמוע ולקבל כל מה שנבקש ונדרוש מהן. – גם זו אחת הצורות היעילות ביותר שבו יוכלו ההורים בנקל להעביר לבנות מסרים בענייני צניעות – משום שאז הבנות תקשבנה לדברים היטב ותתייחסנה אליהם ברצינות גמורה בצורה הטובה וביותר!

✓ למצוא תעסוקה בזמני הפנאי!

'שעות הפנאי' – בעיה רצינית ביותר! כשיש פנאי מתחילים להשתעמם ונגררים לכל מיני דברים בלתי רצויים הגורמים קלקולים רבים לנפש הבנות. זה מתבטא בכך שהבת משחקת במחשב או שצופה בכל מיני סרטי מחשב. או שהיא הולכת לחברות והן משוטטות ברחובות בכל מיני חנויות וקניונים למיניהם... נחשפות – בין היתר – לכל מיני מראות ולכל מיני טיפוסים שונים שלא כל כך תורמים ליראת שמים שלהן (בלשון המעטה), וזה די מסוכן! – כדי שנוכל לשמור על טהרת נפשן של הבנות בשעות הפנאי מכל אותם מרעין בישין הנ"ל, יש למצוא בשבילן איזה תחביב או איזו אומנות קלה כדי להעסיקן באותן שעות ריקות! דבר זה ישמור עליהן משעמום וחוסר מעש ויגרום להן סיפוק במעשה ידיהן!

ישנה משפחה אחת שבה האמא הנהיגה בביתה, שאין כזה דבר שהבנות הולכות לחברותיהן ושוהות אצלן. האמא הכניסה את הבנות כולן, מגיל צעיר ביותר, ללמודי תפירה! כל בת, בזמנה החופשי, יושבת ותופרת חצאיות, חולצות, שמלות... ומתמלאת בסיפוק!
 הייתה משפחה נוספת – מרובה בבנות, שהאמא שם אימצה לעצמה את אותו רעיון... כל הקיץ – ימי בין הזמנים, היא יושבה יחד עם בנותיה והן רקמו ותפרו... כך היא העבירה את הקיץ עם הבנות שלה!
 אימהות אחרות מצאו להעסיק את בנותיהן, בבישול ואפייה. הן לימדו אותן כיצד לבשל ולאפות... חדות היצירה נתנה לבנות עידוד, מרץ, פיתוח כשרונות, ובעיקר... סיפוק נפשי גדול!

✓ להזהיר מפני בנות מקולקלות!

הרבנית ליפשה פינשטיין בתו של הרב מברסק, סיפרה: שכאשר היו מגיעות חברותיה לשחק או לשוחח עימה, היה אביה הגדול – רבן של כל בני הגולה – שכל דקה אצלו הייתה מנוצלת לדברים ברומו של עולם... עומד ומאזין מאחורי הדלת לתוכן השיחה שניהלו הבנות בחדר.

וכן מסופר על האדמו"ר מסקווירא בהיותו מתגורר בבוקרסט שברומניה, והרוחות שנשבו אז ברחוב היו מסוכנות מאוד לבנות ישראל... ישב האדמו"ר בעצמו ושיחק עם בנותיו, ארג איתן בגדים והשתתף בכל חוויותיהן, העיקר שלא תרדנה למטה אל הרחוב ותתחברנה לבנות מקולקלות!

אשה צנועה וחסודה הייתה בבני ברק ושמה מרת תמר הלוי ע"ה. אשה זו נפטרה ביום שמלאו לה 30 שנה. בימי ה'שבעה' סיפר בעלה: "יכולני להעיד שכאשר היינו צריכים לפעמים לשכור ביביסיטר לילדים, הייתה רעייתי ע"ה עושה בירוים יסודיים על הנערה שצריכה להגיע, עד שלפעמים אפשר היה לחשוב שמדובר בבירור לצורך שידוכין... וכל זאת למה? – כדי שלא תיכנס לביתנו נערה העלולה לקלקל את נפש הילדים..."

אם אנחנו מעוניינות שבנותינו תשארנה בטהרתן ובתומתן, חובה עלינו לפקח עליהן ולהשגיח בשבע עיניים!! עם מי הן מתרועעות, ולהאזין לשיחותיהן עם החברות, כדי שנוכל להיות בטוחים שאכן נמצאות הן בחברה טובה. – ובפרט, וקל וחומר היום, שישנם מכשירים המשחיתים כל חלקה טובה, כדוגמת האינטרנט והאייפונים ושאר מכשירים הדומים להם, שיכולה איזו בת מקולקלת לתת לבת אחרת להציץ במכשיר שלה ולטמאות אותה בכמה תמונות תועבה, ולו רק למספר דקות... – דבר שעלול לגרום לאותה בת התדרדרות נוראה ברוחניות... עד כדי ירידתה מן הדת לגמרי!!! רחמנא ליצלן! (וכפי שאירע בעשרות רבות של מקרים כאלו). – ועל כן חובה עלינו להשקיע את כל כוחותינו ולא להזניח בשום אופן עניין חשוב זה!

✓ להיות בקשר תמידי עם רבנית מוסמכת!

חכמינו זכרונם לברכה הורו לנו: "עשה לך רב, והסתלק מן הספק!". כלומר בכל מקרה בעייתי או בכל ספק או התלבטות כלשהי... יש להיוועץ עם רב! ולכן בנושא הצניעות שמתעוררות שאלות רבות, הן בנוגע לעצמה והן בנוגע לחינוך ילדיה, ראוי מאוד שכל אשה תאמץ לעצמה רבנית חשובה ומוסמכת המתמצאת היטב בכל פרטי נושא הצניעות, כדי שתהיה בטוחה שהיא עושה את הצעד הנכון (אך גם בזה צריך לשים לב, שלא כל אחת ראויה לכך! בסוף הספר כתבנו מספר טלפונים של כמה רבנים שניתן לקבל דרכם מענה).

דבר זה הינו נחוץ ביותר לכל אשה ובת! – כיון שלצערינו ישנן חברות או שכנות (ואפילו חרדיות) המדברות ככל העולה על רוחן... הן מייצעות לכל מיני נשים תמימות, דברים שהינן ממש היפך התורה!! – סיפרה בחורה אחת רווקה שעובדת באיזה משרד מסוים, שכמה מהנשים החרדיות העובדות שם איתה, יעצו לה להתחתן עם בחור שעובד ולא עם בחור ישיבה שתורתו אומנותו, כיון שצריך להביא פרנסה הביתה... וכמה כבר מקבלים מהכולל!?!... ועוד אמרו לה, שאחרי החתונה יהיה יותר יפה לה אם תשים פאה, כי זה מה שהולך היום... וכו' וכו' כל מיני דברים שאסור לשומען! ה' יצילנו! – רק אם מתייעצים עם רבנית (שבאמת מבינה בנושא הצניעות) על כל צעד ושעל, או אז נוכל לדעת ממה להיזהר ומהו באמת רצון ה'!

ציטוטים קצרים מגדולי ישראל

הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד

אמר פעם לאחת שהלכה עם פאה (מדובר בפאות הישנות של אז, לפני יותר מ-70 שנה!):
"קשה לי לומר עלייך שאת ממש פרוצה, אבל שאת דומה לפרוזה, זה דבר ברור!!!".

הגאון רבי מרדכי שרעבי

אמר לאשתו: "מי שהולכת עם פאה נכרית, היא עצמה כנכרית!!! הפאה שייכת לנשים
הגויות והזרות!".

הגאון רבי אברהם ישעיהו קרליץ ה"חזון איש"

"מאוד קשה עלי הדבר (הפאה הנכרית), שאינו ממידת הצניעות... רק למדו מהגויים...
ואף שפשטה "המחלה" בין התורניים (היינו החרדים) לא נשנה הדבר בשביל זה!!!".

הגאון רבי בן ציון אבא שאול

באחת השבתות, בעת שיעורו בבית הכנסת "אוהל רחל" זעק ואמר: "פאה זה פריצות
ואסור לצאת בה לרשות הרבים!!!".

הגאון רבי יעקב ישראל קניבסקי "הסטייפלר"

הגישו לפניו פתק ובו שאלה על בחור שהציעו לו שידוכין שכולן עם פאות, והבחור
התעקש שרצונו דווקא במטפחת. הגאון קרא את הפתק, ותגובתו הייתה בצעקה: "מה??!
יאמרו שהסטייפלר התיר פאה נכרית??!" – והוסיף ואמר: "בודאי צריך ללכת עם
מטפחת ולא עם פאה נכרית!... כי בודאי יתכן שזה איסור דאורייתא ללכת בפאה!!!...".

הגאון רבי עובדיה יוסף

למכתב אישי שנשלח לו מבחורה השואלת, האם מותר לה לשמוע הצעות של בחורים
שדורשים פאות, או פאה וכובע, השיב: "כל בחור שיבקש דווקא פאה, סימן שהוא עם
הארץ או רשע!!! לכן לבשי בגדי תפארתך, מטפחת או כובע, ומן השמים ישלחו לך את
בן זיווגך בחור צדיק וישר".

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב

התבטא לאחרונה: "שכל מי שיוצאת לרשות הרבים בפאות המודרניות שמראיהן כשיער
ממש, יש לה דין של אשה "מורדת" שיוצאת בלי כתובה. והפאות העכשוויות הנמכרות,
אסורות באיסור מוחלט! ממש פריצות שאין כמוהו... ראשי ישיבות גדולים וצדיקים...
כולם נכשלים בזה!!!".

הגאון רבי מאיר מאזוז

כתב במכתב לאחד השואלים: "כל המתירים לא התירו בפאות נכריות שבזמנינו העשויות משיער טבעי וארוכות ומסולסלות, ויש בהן גירוי יצר הרע שבעתיים מהשיער הרגיל של החילוניות ההולכות בגילוי ראש, עד שיש בחורות ב'בית יעקב' המחכות בקוצר רוח להתחתן כדי ל'זכות' ללבוש פאה נכרית!!! וזה ההיפך מהאמת".

הגאון רבי חיים קניבסקי

הכריז כמה וכמה פעמים וגם השיב לשואלים, ליחיד ולרבים דברים מפורשים: "שכל פאה הנראית כשיער, פשוט שאסור ואין בדורינו זה פאה המותרת...!!!".

הגאון רבי יצחק רצאבי

התבטא באחד הכנסים: "חלילה להקל ולהתיר את הפאה הנכרית, וזה פלא האם הוכו המקילים בסנוורים שלא לראות גודל המכשולים העצומים שיצאו מזה????!!... לא רק שזה מביא הרהורים אלא יש המגיעים לידי פירוק ביתם... אני מתנגד מאוד לפאות הנכריות, שהן פירצה חמורה מאוד בצניעות!!!".

הגאון רבי אליעזר מן שך

כנס לאברכים, קרא בקול זעקה: "זה בוער לי...!!! כי כל קיום הכוללים תלוי בזה, כל קיום התורה תלוי בזה... אם נשות אברכים הולכות כך צריך לסגור את כל הכוללים!!!".

הגאון רבי יעקב מוצפי

"פאות נכריות שבזמנינו העשויות במומחיות ושכלול, איסור גמור ללכת איתן בחוץ, ודינן כשיער עצמה. לדעתי בפאות של היום, מי שעושה קידוש ליד אשה החובשת פאה כמו של היום, את כל ברכתיו לוקח הסטרא אחרא, רחמנא ליצלן!!!".

הגאון רבי שמואל וואזנר

"בבתים רבים אצל נשים רבות נהפך כיסוי הראש להצגה מודרנית באורכו ובצורתו... והאשה הזאת לא נחשבת ולא נראית כלל כאשה חרדית אלא רק כאחת השחקניות מהרחוב... ואיננה אשת בן תורה אלא כבת פריז!!!".

הגאון רבי משה לוי

אמר פעם בשיעור: "ישבתי הרבה שעות לחפש צד היתר על הפאה, ואתם מכירים אותי שיש לי כח להתיר, ואם נראה לי דבר מסוים שצריך להיות מותר אני אומר אותו ולא מפחד. אולם בדין הזה של פאה נכרית לא מצאתי שום היתר!!! בדקתי וחזרתי ועיינתי שוב, ואני אומר לכם מי שמתיר פאה נכרית, אין לו על מי לסמוך! ואם לא הייתי מוצא אשה רק עם פאה, לא הייתי מתחתן לעולם!!!".

הגאון רבי גדליה נדל

"לדעתי, אפילו אם בעבר לא היה אף פוסק אחד שאוסר, היום בימינו לא היה אף פוסק אחד שמתיר!!! תשאלו כל ילדה קטנה ברחוב, והיא תאמר לכם אם פאה היא אסורה או מותרת".

הגאון רבי שמעון חירארי

כשפונים אליו הורים המבקשים עבור ילדיהם ברכה לזיווג, היה מברר קודם מה תלבש הבת לאחר נישואיה פאה או מטפחת? אם היו עונים: מטפחת, הרב היה מברכם. ואם היו עונים פאה, היה מנתק את השיחה מיד, והיה אומר: "נפשי קצה בפאה הקלוקלת ואין להתפשר בה כלל!!!".

הגאון רבי שמואל שפירא

היה מוכן למכור את כל העולם הבא שלו בשביל שיאמרו עבורו תיקון הכללי בציון רבו מוהר"ן מברסלב, ועם כל זה התבטא ואמר: "עדיף שהבעל יותר להיות בקברו של מוהר"ן מברסלב בראש השנה, וילך לו להתפלל במנין חטוף באיזה שטיבלאך במשך כל ראש השנה ובלבד שאשתו לא תלך בפאה נכרית!!!".

הגאון רבי חיים רבי

כתב בספרו: "שאסור ללכת לשיעור של רבנית החובשת פאה נכרית... שיש בזה ריח של איסור תורה!!!".

האדמו"ר מללוב

התבטא פעם, וביקש שיפרסמו בשמו: "שמוטב שהבעל יגזור ויוריד את הפאות והזקן שלו, מאשר שאשתו תלך עם פאה!!!".

הגאון רבי יהודה צדקה

פעם יצא מגדרו, והתבטא בחריפות: "שעדיף שכל הנשים החובשות פאה נכרית ילכו בגילוי הראש ולא ילכו עם פאה נכרית!!!".

הגאון הרבי מבאבוב

הקפיד מאוד כאשר שמע על אשה מעירו שהלכה עם פאה. פעם ביקשו אחד עשיר לכבדו בסנדקאות בברית מילה, הרב צעק עליו בקול רעש גדול לפני כולם: "אינך מתבייש לבקש ממני דבר כזה????!! איך אושיב על ברכיי בן שנולד מאשה ההולכת עם פאה נכרית...????".

הגאון רבי שמעון בעדני

בכנס באולמי וגשל, אמר: "אשה שלא נזהרה בנושא הפאה, כשתבוא לכסא המשפט בבית דין של מעלה... היא תראה שכל הקטגורים הם דווקא אותם רבנים שהתירו את הפאה !!!".

הגאון רבי יוסף ליברמן

"מאוס הדבר מאוד לחבוש על הראש והמוח שיער של איזה גויה שגידלה בראשה... ואכן, באיזה הרגש תעמוד האשה להדליק נרות שבת קודש בדחילו ורחימו, כשעל ראשה השיקוץ הזה, ואיך לא תתבייש לבקש רחמים מה' יתברך השונא זאת???!".

הגאון רבי בן ציון מוצפי

"הפאות הפרוצות שיש היום זוהי פריצות ממדריגה ראשונה!!! והן אם כל חטאת ומשחיתות את הנפש! ושלא יבלבלו את המוח אלו שאומרים שפאה עדיפה ממטפחת בגלל שבמטפחת עלולות לצאת שערות, כך הלכו אימותינו הקדושות!".

הגאון רבי יצחק ירוחם ברודיאנסקי

אמר בשמו של הגאון רבי שלמה זלמן אוירבך: "כשיבוא המשיח, הדבר הראשון שיעשה, זה לבטל את הפאה הנכרית!!!".

הגאון רבי יהודה יוספי

אמר פעם בדרשה: "אומרים לי חילונים מה אתה מדבר? איך הולכים בבני ברק עם אלו פאות?" ואני עונה להם: "שעדיין לא תפוסים כל המקומות בגיהנום יש מספיק מקום גם לחצופות האלו...!!!".

הגאון רבי שלום שבדרון

אמר: "מי יכול להראות לי פסק הלכה, להביא לי רב אחד גדול, למדן אחד גדול, מדורי דורות עד הדור הזה, הפוסק, שמותר ללכת בפאה נכרית להיראות כמו בחורה, כמו פרועת ראש???... חוצפה...!!!".

להיזהר מטעות וממכשול!

(דברים שלא שמים לב אליהם או שאינם ידועים)

1. בכל נסיעה בתחבורה ציבורית, ובכל מקומות ישיבה ציבוריים המשמשים לציבור כגון: ביטוח לאומי, בנק, דואר, קופת חולים וכדומה - אין לאשה לשבת מקדימה! כיון שזה יכול להכשיל את הגברים היושבים מאחור בהסתכלות ובהרהורים.
2. כשיוצאים לנפוש בפארקים וכדומה, צריך להיזהר מאווירה פרועה של שחוק וקלות ראש. וכן לפעמים יושבות נשים או בנות על הדשא בצורה מאוד לא צנועה או בתנוחת שכבה, וצריך מאוד להיזהר בזה.
3. פעמים רבות מצוי שלפעמים נשים או בנות מסדרות את עצמן ברחוב ובמקומות הומים באנשים באיזה פריט לבוש מסוים, כגון: שמסדרות את שיערן או שמוחתות את גרביהן וכדומה – דבר זה נוגד את הצניעות. ואם בכל זאת אין ברירה, צריך ללכת לאיזו פינה נסתרת מעין רואים ושם להסתדר.
4. ישנה בעיה שנתפסה אצל נשים בחוסר שימת לב, והיא: שנשים מרשות לעצמן להסתובב ברחוב עם חלוק ביתי ועם נעלי בית. בין אם זה בשעה ששולחות את הילדים בבוקר להסעה, ובין אם זה שהן יושבות באחד מספסלי הגינות ומפטטות להן עם שכנה או חברה. ושלא לדבר על כך, שישנן שאף הולכות כך לעשות קניות. – צריך לדעת, שבחלוק ונעלי בית, יש להשתמש אך ורק בבית! הופעה כזו בחוץ, לבד שהיא בלתי מכובדת וצנועה, עוד היא גורמת הרהורים בקרב גברים ובחורים, ועל כן יש להיזהר בזה מאוד.
5. כשגיסים או שאר קרובי משפחה כגון דודים ובני דודים וכל שכן אנשים זרים הבאים להתארח לשבת או אפילו קופצים לסתם ביקור, מצוי לפעמים אצל בנות המשפחה שהן מסתובבות בבית בלי גרביים או עם שיער רטוב ופזור, או שלפעמים לובשות חלוק שינה שהינו לפעמים שקוף או צמוד או פתוח באיזור הצוואר ומסתובבות כך בבית כשיש גברים זרים – דבר זה אסור וגובל בחוסר צניעות.
6. יש נשים שבטרם שמקלחות את ילדיהן, הן מבקשות מהם להוריד את הבגדים בחדר הילדים ולהיכנס מיד למקלחת. – אף שמדובר בילדים, מכל מקום חובתינו לחנכם לצניעות גם מגיל קטן (ובפרט את הבנות). ועל כן צריך ללמדם, שאת הבגדים מורידים אך ורק בחדר האמבטיה בדלת סגורה, וגם שם יש להתלבש אחר כך.
7. יש לכל אשה להיזהר שלא להזכיר את בעלה בדברה עם חברתה או שכנתה בשום אופן שהוא, כגון: "בעלי אומר שצריך דבר זה וזה..." או "בעלי עושה כך וכך"... – גם זה מהווה חלק בלתי נפרד מצניעות הבית.
8. יש האוסרים בכל תוקף לימוד נהיגה לאשה (הגאון הרב וואזנר אמר, שכל תאונות הדרכים בכבישים נגרמות רק משום שנשים נוהגות ברכב). – ומי שחושבת שהיא ממש

מוכרחת מפאת כורח המצב ואין לה כל אפשרות להסתדר מבלעדי זה, תעשה שאלת רב! 9. בחתונות ובשאר שמחות, צריכות הנשים להיזהר שלא לפתוח את המחיצות בכדי להציץ בריקודי הגברים, זה גורם מכשול לגברים בכך שמסתכלים על אותם נשים ולפעמים הם רואים את חלק מהנשים ורקדות, ודבר זה חמור מאוד. כמו כן צריכה האשה להיזהר שלא לרקוד בנוכחות גברים, וזה מצוי במקרים הבאים: א. כשמלצרים גברים נכנסים לפעמים להגיש את המנות. ב. כשיש צלם המצלם את הנשים. ג. כשישנה להקת תזמורת הנמצאת לפעמים קרוב למחיצת הנשים והם רואים את הנשים ורקדות. ד. כשאשה אחרת מסיטה את המחיצה כדי לקרוא לבעלה או סתם כדי להציץ... – בכל אלו המקרים יש להפסיק לרקוד באופן מייד!

10. לצערינו ישנה תופעה מאוד מצויה מצערת מאוד, שכלות רבות מתאפרות ביום חתונתן באיפור מאוד מושך ובולט ושערן קלוע בכל מיני צורות שונות ומשונות. וכן הרבה משמלות הכלה שלובשות הכלות הינן צרות ומבליטות בכך את איברי גופה של הכלה... – צריך לדעת שכל הדברים הללו אסורים באיסור גמור! ואין להם שום היתר כלל!! וחבל שדווקא ביום הגדול והקדוש הזה שעוונותיה של הכלה מתפוקקים ונמחלים (וחשיבותו של יום זה שווה ל-70 צומות של יום כיפור!) דווקא באותו יום היא מכשילה וצוברת לעצמה עוונות פי כמה וכמה.

11. דבר נוסף חמור שמצוי בחתונות; כשמברכים את השבע ברכות בסוף החתונה, הכלה הולכת ויושבת ליד החתן. צריך לדעת שיש בזה לגברים מכשול עצום של הסתכלות בה. – ועל כן הכלה צריכה לשמוע את השבע ברכות מבעד למחיצה כשהיא יושבת בין הנשים, כדי שלא תגרם תקלה על ידה!

12. נשים ובנות רבות חושבות לתומן שבפורים אפשר להתחפש למה שרוצים, וזו טעות גמורה! תחפושות רבות הינן אסורות בלבישה כיון שהן מושכות תשומת לב מרובה. למשל: ישנן שהינן מקפידות כל השנה ללכת בצניעות, אך בפורים הן חושבות שהותרה הרצועה והן מרשות לעצמן להתאפר באיפור כבד וגס או לנעול נעלי עקב גבוהות או ללבוש חולצות וחצאיות מקושקשות וצבעוניות בצורה בולטת וכן לצבוע גם את השיער בכל מיני גווני צבע בורקים וזורחים או ללכת בפאה – ודווקא בפורים שמעלתו גדולה יותר מיום הכיפורים!!! מרשות הן לעצמן ללכת איך שרוצים. מה גם שבאותו זמן מצויים ברחוב גברים ובחורים רבים ויכולים לצאת מכך תקלות רבות, וכפי ששמענו ממקרים רבים.

13. פעמים רבות כשאשה נכנסת לרכוש לעצמה איזה בגד מחנויות הבגדים, יושבים שם גברים המוכרים בגדים, ומה שקורה הוא, שלפעמים האשה או הבת מתייעצות עם אותו מוכר בגדים על בגד מסוים ואינן יודעות בתמימותן שזה אסור. וכן כשנכנסות למדוד את הבגדים בתא המדידה והן יוצאות לבושות עם הבגד החדש כדי להסתכל במראה איך נראה

הבגד, זה גורם למוכר הבגדים להסתכל עליהן ולפעמים אף להחמיא להן על טוב טעמן. בר מינן! – וצריך להדיר רגליים ממקומות אלו.

14. מכשולים רבים מאוד אירעו כתוצאה מ'בייבי סיטר' – ועל כן יש להיזהר מאוד מאיסור ייחוד אם הבעל ישנו שם או אחד מבני המשפחה הגדולים. וכן אין לשוחח עם הבעל בדברים ללא צורך, ומוטב שאת כל האינפורמציה תעביר ה'בייבי סיטר' לבעלת הבית ולא לבעל! כמו כן חובה לבדוק את ה'בייבי סיטר' עצמה אם, חלילה, איננה מקולקלת.

15. ישנה תופעה פסולה מאוד המצויה היום לרוב: שביום ל"ג בעומר יושבים להם גברים ונשים בחוץ מסביב לשולחנות ערוכים ואוכלים לאור המדורות! – עצם האכילה בחוץ נוגדת את דרך הצניעות! ומה גם שעצם הישיבה בערבוביה גובלת באיסורים רבים, ביניהם: הסתכלויות אסורות, ליצנות, צחוק וקלות ראש! ומטעם זה, גם הליכה למסעדות במקומות שיש שם פריצות ויושבים שם ביחד גברים ונשים, אסור! (ואף אם הולכים ויושבים במקום נפרד במסעדה מאין רואים, גם זה אינו מדרכי התורה ואינו מתאים!) – ועל כן החרדה על נפשה תשתמט מליך למקומות אלו.

16. נשים מעוברות, צריכות משנה זהירות שלא ללבוש בחודשים היותר מתקדמים של הריון בגדים צמודים המבליטים את בטן – פרצה זו מצויה מאוד ויש לשים לב לכך.

17. מטעמי צניעות ודרך ארץ, יולדות המבקשות מבעליהן לבוא במשך כל יום לבית החולים לבקרן, לא טוב עושות! מכיון ששוהות שם נשים רבות, וזה לא "תורם" כל כך ליראת שמים של הבעל. ואותן נשים הנמצאות שם לצורך בריאות והחלמה, תקפדנה מאוד שהחלוק שעימו הן מסתובבות יהיה צנוע (ללא שסע. וכן לדאוג לסגירת פתח הצוואר. ובנוסף, שהחלוק לא יהיה צמוד או מקושקש בצבעים בולטים וזרים וכדומה), וזאת משום שמצויים שם גברים הבאים לבקר את נשותיהן וכן אנשי בטחון, רופאים וכדומה.

18. פעמים רבות אשה קונה מוצר השייך לה לצרכיה האישיים ובמוצר הזה מופיעות תמונות של נשים, או שיש ברשותה חוברות תפירה הנקראות "בורדה" או חוברות מידע רפואיות המיועדות לנשים, או שמפונים, סבונים, תמרוקים, וכל מיני קרמים ומשחות וכדומה שגם שם מופיעות תמונות של נשים... – דבר זה מהווה מכשול עצום עבור הבעל והילדים! ויש לה להרחיקם ולא להשאירם בביתה ואף לא לזמן קצר! או שבאפשרותה לקשקש על תמונות הלוא צנועות בטוש חזק הנקרא "ארטליין" וכדומה, או לקלף זאת אם התמונה נמצאת על גב המדבקה.

19. יש להימנע מלעלות לאוטובוס כשהוא עמוס באנשים, מפני שבקלות יוכלו לגעת בה מחמת הצפיפות, וזה אסור! – ועל כן או שתחכה לאוטובוס הבא או שתעמוד בסוף האוטובוס בין הנשים.

20. ישנן נשים הממתינות לפעמים בתחנת האוטובוס או בשאר מקומות ציבוריים, כגון: בנק, קופת חולים, דואר, ביטוח לאומי, תחנת אוטובוס

- וכו' והן יושבות רגל על רגל ואינן שמות לב שרואים להן ממש את הברך (כיון שהחצאית עולה מעט למעלה), ואף אם יש להן חצאית ארוכה אין זה מדרכי הצניעות לאשה לישיב כך ובפרט במקומות ציבוריים שמצויים שם גברים.
21. דבר פסול ביותר להכניס נשים זרות לתוך הבית בשעה שהבעל נמצא. בין אם זו שכנה, חברה, או קרובת משפחה. ואף במקרה ההפוך, שהבעל מביא גבר זר לבית – אין לה להיות נוכחת או לעשות את עבודות הבית וכדומה בקרבתם.
22. מצוי מאוד באולמי שמחות, שמכינים בכניסה לאולם "בר" ואוכלים ושותים שם לפני שנכנסים לאולם, צריך מאוד מאוד להיזהר שלא יהיה שם ערבוביה של גברים ונשים. ואם אין שם הפרדה כראוי אין לגשת לשם.
23. בנות בשידוכין צריכות להיזהר שלא ירבו להיפגש לעיתים קרובות, מפני שיצאו מכך תקלות רבות חמורות, וצריך לשאול דעת תורה עד כמה פעמים ניתן להיפגש עד זמן החתונה ובאלו מקומות.
24. כשם שאסור לגבר לשאול בשלום אשה, כך גם אסור לאשה לשאול בשלום האישה. ולכן אשה הנפגשת עם איש, אסור לה לומר לו 'מה שלומך', או 'שלום לך', מפני שיש בזה קירוב דעת. ואם אומרת לו רק 'שלום' בלבד, יש מקילים בזה. ועדיף יותר שתאמר לו בשפה רפה 'בוקר טוב' או 'ערב טוב'. ואם באפשרותה שלא לענות כלל - הרי זה עדיף.
25. ישנן נשים שעושות מידי ערב מסלולי הליכה ברחוב בכדי לשמור על בריאות גופן, צריך לדעת שזה ההיפך מצניעות וזה דבר פסול. אם מאוד חשובה לה הבריאות יש לה לרכוש מכשיר הליכה חשמלי ולהשתמש איתו אך ורק בתוך הבית ובאין רואים, או להירשם לשיעור התעמלות לנשים ושם תוכל להתעמל כרצונה בתוך חדר סגור.
26. ישנן נשים רבות שזכו בסייעתא דשמיא ללכת עם מטפחות ראש, ואשריהן! אך דא עקא שלאחרונה החלו לייצר מטפחות ראש נוצצות וצבעוניות עם כל מיני קישורים וכל מיני דוגמאות משונים וכולטים כגון, פרנזים או פרח גדול וכדומה, או שהמטפחות עצמן הינן בעייתיות, כגון סוג המטפחות הגבוהות הקרויות 'בובו' – סוגים אלה של מטפחות, הינן מושכים תשומת לב מרובה ואין ללובשן כלל וכלל!!! וחובה רבה על כל אשה להשגיח ולשאול על כל מטפחת שהיא קונה, מה מותר לה בלבישה ומה אסור.
27. לפעמים קורה, שנשים או בנות צדקניות הנמצאות חוץ לביתן (כגון, שנסעו לאיזה ביקור או לקברות צדיקים או לכנסים וכדומה) נעמדות להתפלל ברשות הרבים לעיני כל עובר ושב. – אף שכוונתן טובה, אך הדבר אינו ראוי כלל ואיננו מדרכי הצניעות. מה שיש לעשות זה, פשוט להתפלל בפניה נסתרת מאין רואים.
28. תופעה חמורה מאוד שהשתרשה בקרב הציבור החרדי באופן כללי, זה: עניין הסרטים וההצגות! בימי חול המועד בדרך כלל ואף בשאר זמנים, מקרינים לנשים

כל מיני סרטים או הצגות שהינן היפך רוח התורה (ואף שמפרסמים שהסרט עבר ביקורת של נשות חינוך והרבנים, אין זה נכון כלל!! ניתן לברר זאת!). דבר זה מנוגד מאוד לבית חרדי שומר תורה ומצוות. וכבר פרסמו גדולי ישראל את דעתם על כך שיש איסור לילך לשם ואף הוקיעו את אותן אחראיות לכך (שזה כולל: את כותבות הסיפור, המפיקות, הבימאיות, המגישות, השחקניות, וכל מי שמעורה בכך). – ועל כן, כל אשה יראת ה', תמנע מלילך לאותם סרטים והצגות! אף שהתרגלה לכך בעבר וזה די קשה לה! (ישנם סיבות רבות מדוע אוסרים דבר זה ואין כאן המקום לפרטם).

29. לא נוכל להתאפק ולכאוב את הפירצה הנוראה והמוזעזעת שחדרה חזק חזק אל תוככי מחנינו, היא פירצת החצאיות והשמלות הקצרות שמגיעות עד הברך. נשים חרדיות מכל הזרמים; חסידיות, ליטאיות, אשכנזיות, ספרדיות... מסתובבות בריש גלי עם חצאיות אלו והינן מכשילות גברים ובחורים רבים בהסתכלות ובהרהורים אסורים. רחמנא ליצלן! – החלק הכואב הוא, שגם נשים חרדיות שכבר זכו בחסדי ה' יתברך לילך בכיסוי ראש מלא של מטפחות, נופלות בחלק של השמלות והחצאיות הקצרות. – ולכן צריך לדעת שאין שום היתר הלכתי! משום פוסק! ללכת עם אותן שמלות וחצאיות קצרות! ואסור באיסור חמור ללבושן או להעבירן לאחרות, אלא צריך לקורען ולזורקן. ומכאן ולהבא, לילך אך ורק בשמלות וחצאיות שמגיעות בערך עד הקרסול.

30. נוכל לחסוך בעיות רבות בחינוך וביראת שמים אם נמנע מבנות בגיל הטיפש עשרה את מכשירי הפלאפון למיניהם (וקל וחומר האייפונים למיניהם שאסור אף להורים להחזיקן בבתיהם), כיון שתקלות רבות חמורות יצאו כתוצאה משימוש במכשירים אלו.

31. ברוך ה' בדורינו ישנן בעלות תשובה לרוב. גם הן צריכות לנהוג ככל האמור לעיל. ואף שזה די קשה להן מפאת עברן, עליהן להתחזק בהלכות אלו בכל כוחן בלי לחשוש ולפחד "ממה יגידו" או מכל מיני צחקוקים ולגלוגים למיניהם! (בהתחלה צוחקים, אחר כך שותקים, ולבסוף מעריכים!) עליהן לדעת שכרגע זה הניסיון שלהן עד שבעזרת ה' הן תתרגלנה לכך מהר מאוד.

ויהי רצון שהקב"ה יצילנו מכל מכשול וטעות.

רצייתי לשאול...

(כל מה שרציית לדעת בנושא הצניעות והפאות)

אלה צווקא צניעות אסמיו צניעות אסמיו האלונים גוקון?

דוגמא מהחיים: עוגה אשר לא צלחה באפייה; אם העוגה לא נאפתה טוב והיא עדיין בצקית – ניתן להחזירה שוב לתנור עד שתאפה היטב. ואם העוגה נשארה נמוכה ושטוחה – יש לה תקנה בהוספת שכבה מרשימה מלמעלה. כך גם לגבי עוגה אשר נחרכה ונשרפה בשכבתה החיצונית – עדיין אפשר לתקנה על ידי גירוד השכבה וציפוייה בקרם. אך אם בחשו בעוגה מלח במקום סוכר – לעוגה זו כבר אין תקנה!

אמנם כן, צריך שיפור ותיקון בכל המצוות כולם, אך הצניעות שהינה הבסיס והיסוד... קודמת לכולם! בת ישראל ללא צניעות – זו עוגה עם מלח... חסרה את עיקר יעודה וציווייה. וכמו שכתוב במדרש: שבשעה שברא הקב"ה את חוה היה אומר לה על כל איבר ואיבר: "תהיי אשה צנועה... תהיי אשה צנועה...". וכך גם מובא בשמו של הגאון מווילנא שאמר: "עיקר ירידתה של אשה לעולם הזה, הוא בשביל שתשמור על צניעותה!!!".

מה אני אעשה זו איך שאני הולכת וישמו עלי את האסמיו?

הלכה ידועה היא, שכל אדם חייב להסיר מכשולים היכולים לגרום לסכנה או נזק לציבור. למשל: אם נשפך שמן על הכביש, חובה לכסותו בחול, כיון שמכונות חולפות עלולות להחליק ולאבד שליטה. או הרואה קליפת בננה שמושלכת על המדרכה, חובה עליו להרימה ולזורקה לפח. ומובן מאליו שאין לבוא ולומר: "מי אמר להם לנסוע או לדרוך דרך שם? וכי אני אשם שהם החליקו בגלל השמן או קליפת הבננה...?!", כיון שעליו החובה להסיר את המכשול שנגרם בעקבותיו! ומאידך, גם על הנוסע וההולך רגל, החובה לשים לב ולהיזהר.

אם כן, קל וחומר הוא שחובה גמורה לכל אשה, לקחת על עצמה אחריות, להסיר "סכנות רוחניות" בלכתה ברחוב. זה גרוע פי כמה יותר מסכנות גשמיות (כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "גדול המחטיאו יותר מההורגו!"), ועליה החובה מוטלת ביותר להיזהר שלא תכשיל אחרים! – אף שגם עליהם החובה לשמור את עיניהם ולא להסתכל בה.

כך כותב רבינו יונה באיגרת התשובה: "וצריכה האשה שתהא צנועה ונזהרת שלא יסתכלו בה בני אדם... שהמסתכלים בפניה או בידיה יורדים לגיהנום! והיא ענושה בעונש כל אחד ואחד מהם, מפני שהחטיאה אותם ולא נהגה צניעות בעצמה ונכשלו בה".

מה זה המשנה ס"ח פסוק או יוגי באויג האצטאט או אק האולצה שלי צלונה או לא?
 בצבא האמריקני לא נותנים לחיילים ללכת איך שרוצים; לא עם עגילים, לא עם קוקויים, לא עם מפוזר... וזאת בעקבות סקר שנערך בצבא האמריקני, המגלה שחייל שהולך כמו בן אדם הוא גם חייל טוב יותר בקרב, כי יש לו גבולות! הוא שולט על עצמו! הוא לא עושה מה שבא לו... וזאת משום שהחיצוניות משפיעה על הפנימיות. אשה או בת המקפידה ללכת כפי הנדרש ממנה, הינה יותר ערכית ויותר מוסרית! אישיותה משתפרת ונהיית טובה יותר לאין ערוך! זאת המציאות!!

ודבר נוסף: בעולם החי, הקב"ה עשה שהזכר יהיה יותר יפה מהנקבה (למשל: אריה יותר מרשים מלביאה. וכן טווס, היפה הוא הזכר ולא הנקבה. וכן הלאה). חוץ מהאדם! שם הנקבה מתעסקת ומתעניינת ביופי יותר מאשר הזכר! והסיבה לכך: שהקב"ה רצה שהיופי ימשוך את השני במטרה אחת בלבד: ליצור חיים! כלומר, כדי שתהיה משיכה ורצון להתחתן ולהביא ילדים, צריך לשם כך את היופי! – וראיה פשוטה לכך: אשה המגיעה לגיל 50, (בשונה מהאיש), יופייה מתבלה! היופי כבר עשה את שלו! כיון שהקב"ה כבר לא נותן ילדים בגילאים הללו ולכן אין לה צורך באותו יופי שהיה לה בשנים עברו. ועל כן, במידה ומשתמשים עם היופי כלפי חוץ ומראים אותו היכן שלא צריך... זו מעילה חמורה בתפקיד, היופי הזה נהפך להרסני ועלול לגרום למוות ולאסונות!!! – אם לא מנצלים את היופי על מנת ליצור חיים בזמן ובמקום הנכון לאדם הנכון, סופו של דבר שהיופי יוצר מוות!!! – מידה כנגד מידה.

אוליין שלי אק האצטאט ארונט זה יאובו, האק זה (נו)?

שאלה זו היא מסוג הדברים אשר עליהם אמרו: ותהי האמת נעדרת! אין יותר שטות לבוא ולומר דברי הבל שכאלו! וחבל מאוד שבציבור החרדי שומר התורה והמצוות יש החושבים כך ומפאת זה מקצרים את השמלות והחצאיות עד הברך.
 עד לתקופת מלחמת העולם הראשונה, לא היה מצב אצל שום אשה בעולם! ואפילו גויה! ללכת עם שמלה או חצאית קצרה!! – ויותר מזה, היו מדינות שקיצור הבגדים אצלם נאסר על ידי החוק! וכל מי שלא הלכה בשמלה שכיסתה את הקרסול, נענשה בקנס כספי כבד!! המהפך בלבישת שמלות וחצאיות קצרות, החל עקב צמיחת תעשיית הסרטים והתיאטרון ששם פרצו את המוסכמות. צריך לדעת, שככל שהחצאית ארוכה ומגיעה עד הקרסול, זוהי צניעות למהדרין! אין יותר צנוע מזה! דווקא אלו שהולכות בחצאיות קצרות עד הברך ומעט מתחת לברך – החושבות בטיפשותן הרבה שככה צריכה להיראות בת ישראל – הן אלו שעושות נגד ההלכה, וחצאיותיהן נידונות כלבוש פרוץ לכל דבר! והינן ממש מכשילות את הרבים!
 אמנם יש לציין, שכל זה רק אם החצאית הארוכה היא רחבה על הלובשת ואין בה צבעים

עזים, בורקים וכדומה, אולם אם החצאית היא צרה באזור האגן והיא מבליטה מקומות אלו או שיש בה את הצבעים הנ"ל, אף חצאית ארוכה אסורה בלבישה!

האומץ י' ביכולת להשיגו בהלל?

אחד היה מהלך על חוף הים, ולפתע בא גל גדול ומילא את כל החוף ביהלומים. מיד החל אותו האיש לאסוף את היהלומים לתוך כיסיו. אחר שראה שכבר כיסיו התמלאו עד אפס מקום ועם זאת החוף נשאר מלא ביהלומים שלא יכול לקחתם, אמר: "כיון שאיני יכול לקחת את כל היהלומים, אם כן מה שווה מה שלקחתי?", והשליך את הכל בחזרה לחוף, ויצא בלי כלום. פשוט וברור לכל בר דעת שאדם כזה הוא שוטה שבשוטים, שאף שאינו יכול לאסוף את הכל, לפחות שיאסוף מה שיכול... הנמשל מובן, וכי מדוע שנפסיד מה שכך אפשר לקיים? כל תוספת וכל קבלה בצניעות, חשובות הן לאין ערוך אצל הקב"ה. וכבר אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "פתחו לי פתח כחודו של מחט, ואני אפתח לכם כפתחו של אולם".

וכי אני יוגר צניקה לאט לא יב פאני לא לקפונה כל כך בצניקות?

ראשית, אף אשה בענייני העולם לא תביא ראייה מאשת הרב. לדוגמא: היא לא משתמשת במדיח כלים, אם כן גם אני לא אשתמש, זה פשוט וברור! אם כן מדוע מביאים ראייה מאשת הרב בענייני העולם הבא? למה דווקא בזה עושים השוואות? ושנית, גדולי ישראל כתבו שבשום פנים ואופן אין להביא ראייה מנשות רבנים, משום שפעמים רבות אין הם שומעות לבעליהן! כך כותב הגאון ממונקאטש: "בעוונותינו הרבים מהם בעצמם (כוונתו לאותם פוסקים שיצאו נגד הפאה) נשותיהם ובנותיהם לא נזהרו בזה כלל"...

וכן כתב הגאון מהר"י פראגי: "ואני מתהלך בתום לבכי... ואפילו נוות ביתי אינה שומעת לי בדבר הזה, שאומרת לי בפירוש: "אני הולכת בדרך שהולכים בה כל היהודים"... וכן כשסיפרו להגאון הרב סאלאוויצ'יק שיש הטוענים שיש ראייה להיתר ממה שנשות הגדולים הלכו בפאה... נחרד והצטער מאוד, ובכאב רב זעק: "הם שקרנים! זה רק תירוץ! אם לא יהיה להם את התירוץ הזה הם ימצאו תירוצים אחרים!".

ועוד עדות ברורה לכך, ממה שכתב בספרו הגאון הרב אהרן צבי רומפלר: שאף שאשתו של ה'חפץ חיים' (בזיווג שני) הלכה עם פאה... היה זה בניגוד לרצונו! כיון שהתנה איתה לפני הנישואין שלא תלך עם פאה, ואחר כך שינתה.

בחור ישיבה שאל את מרן החזון איש: "אם אסור להשתמש בחשמל בשבת, אז למה דולק אור החשמל בשבתות בבית מדרשו של הרב הירושלמי מטעם העדה החרדית?" השיב לו החזון איש: "דבר מסוים שנוגע לדין מן הדינים, אין להתחשב במה שרואים אצל אחרים

(אפילו שהוא רב גדול), צריך לדעת מה שכתוב בתורה. ועל כן אין להביא ראיה מאף רבנית, תהיה גדולה אשר תהיה כל עוד זה מהווה סתירה לדעת גדולי ישראל.

למה אני מרגישה צורך בבינה? מה זה בינה?

מספרים שפעם אחת על עצים ביער עמדו זמיר ועורב, ופצחו בשירה. הזמיר בקולו הערב, והעורב בקולו העורב... לאחר שירתם פתחו בויכוח, כל אחד מהם טען ששירתו – אין דומה לה. החליטו לקרוא לשופט מתוך היער שיכריע בסוגיה הקשה – של מי השירה ערבה יותר. ועוד סיכמו ביניהם וקבעו, שמי שהשופט יפסוק ששירתו היא היפה ביותר, ילך וינקר לשני את עינו.

חיפשו הם שופט, והנה... מזדמן למקום חזיר בר, החליטו לתת לו את כובע השופט שיפסוק את פסוקו.

שמע "השופט" את שירתם, וכמובן שנעמה לו יותר שירת העורב, ושירתו העדינה של הזמיר כמעט שלא הגיעה לאוזניו. פסק הוא את פסוקו והעורב הלך לנקר את עין הזמיר. כשראה הזמיר את העורב קרב ובא, התחיל לבכות וליילל. שאלו העורב: "הלוא ידעת שבויכוח כמו כל ויכוח, יש מנצח ויש מפסיד, אם כן למה הינך בוכה כעת?". ענה לו הזמיר: "לא על תוצאת הויכוח אני בוכה, בוכה אני על מי שפסק ששירתך יפה משלי, בוכה אני על כך שמי שמכתיב לנו מה יפה ומה לא – הוא דווקא "החזיר בר"..."

כך הוא בעניינינו! רוחות האופנה הזורמות הישר לחנויות הבגדים ה"חרדיות", מוכתבים ומיוצרים על ידי גויים מושחתים השקועים כל היום במחשבות לכלוך זימה ותועבה, איך לעשות את הבגד כמה שיותר בולט מושך ומגרה על גוף האשה. ועל כן צריכים הכשר על כל בגד שקונים אם אכן הוא עומד בהתאם לדרישת ההלכה. אך זאת צריך לדעת, שההכשר שניתן היום לחלק קטן מחנויות הבגדים, הוא אך ורק על כך שאין שם מכירת בגדי טריקו ולייקרה ושאר אריגים נצמדים! אבל על בגדים עם גיזרות ישרות, וזיקטים וחולצות נצמדות ומבליטות או חצאיות צרות וקצרות עם דוגמאות שחץ... אין על כך שום הכשר כלל! ועל זה צריכה האשה והבת לפקוח עיניים היטב ולהיזהר!

מה לעשות? אני לא מוצאת בגדים באניווי?

אכן, לדאבונינו נוצר כזה מצב שאשה יכולה לכתת את רגליה מחנות לחנות במשך שעות ולבסוף עלולה היא להישאר עם הבגד הכי פחות מפוקפק שמצאה, אך עדיין רחוק הוא מצניעות.

מה שניתן לומר לאותן נשים, שקשה להן כל כך הרבה להתרוצץ עד למציאת בגד צנוע וכשר... שהינן יכולות פשוט לתפור בגדים! ישנן נשים רבות שבאמת כך עושות! הן תופרות להן ולבנותיהן שמלות, חצאיות וחולצות צנועות לפי ההלכה. אמנם נכון שיש

בזה הוצאה כספית לא מעטה, אך אין זה שונה מתפילין ומזוזות אתרוג ולולב ושאר חפצי מצוה שאנו מצווים להזיל את כספינו עבורם, לצורך קיום רצונו יתברך.

אחיש אן צומקיס זאי, כלה אני יכולה לזול?

אדם אחד ישב במרפסת ביתו וראה שני אנשים בורחים ואחריהם שוטרים. והנה אחד מהבורחים זרק דבר מה לפח האשפה המכונה "צפרדע" והמשיך לרוץ ולברוח עם חבריו מהשוטרים עד שנעלמו כולם מן העין. אותו אדם שצפה במתרחש ירד בזריזות למטה וניגש מיד ל"צפרדע" לראות מה הושלך שם. והנה הוא רואה שטר של \$100 ומיד הרים אותו. ושוב ראה שטר נוסף... לקח אותו! ועוד שטר... ועוד שטר... 'אהה, זה הסוד! הם פיזרו כאן שקית מלאה בשטרות של דולרים'. נכנס האיש לתוככי "הצפרדע" והתחיל לנבור בין כל שקיות האשפה המלוכלכות והמצחינות ובין הירקות הרקובים והטיטולים... ושלף אט אט שטרות רבים של מאות דולרים, וכולו קורן מאושר! – והנה לפתע עובר אחד ממכריו ורואה אותו מחטט באשפה כמו משוגע... ועובר עוד חבר, ושניהם ביחד מצביעים לעברו ואומרים: "איזה משוגע... תראה מה הוא עושה... הוא בכלל נורמאלי??!" – הם מסובכים אצבע על הרקה...

ועתה נשאל: "האם אותו אחד שאוסף כרגע דולרים, מתבייש מהם? האם הוא בכלל מתייחס למה שאמרו לו? ודאי שלא! שהרי הוא ממש מתעשר ברגע זה! – אם כן, צריך לדעת שכשהולכים בצניעות ומקיימים את רצון ה' – אנחנו מתעשרות בשכר נצחי אין סופי בעולם הבא! כל הזמן נשנן ונאמר לעצמינו בגאווה יהודית: אשרינו! מה טוב חלקינו! על כך שזכינו לקיים את רצונו יתברך בנושא הצניעות! – אדרבה שתתביישנה אותן מסכנות הממרות את פי ה' ומפסידות בידיים את שכרן לעולם הבא!... – כך צריך להסתכל על הדברים!

אנאן זכינו אלכ בלמפארא האל ובלבול צנוה, אך וי קשה לי עז זכה?

הגאון רבי חיים פרידלנדר מתייחס בספרו לתופעה הזו, וזה תמצית דבריו: אמת שקושי גדול עומד בדרכה של אשה עובדת ה' החפצה לעמול על שמירת צניעותה, שהרי שמירת הצניעות היא פעולה שוללת, כלומר מתבקש ממנה שלא לחבוש פאה ולא ללבוש בגדים צרים וצמודים ולא להתאפר וכו' וכו', והיצר מפתה אותה שכן לחבוש פאה וכן ללכת עם זרם האופנה המתחדש וכו'. וכשאותה אשה מנסה להתגבר בהפעלת כוח שלא לחבוש פאה ולא ללכת עם אותם בגדים פרוצים ולותר על ההנאה הזאת, מיד מתעוררת בתוכה התנגדות פנימית הרוצה באותה הנאה... ואז המאבק בין שתי כוחות הללו הוא גדול ומר ונכנסים בכך לניסיון שעל פי רוב קשה לעמוד בו.

גם אם היא הצליחה לפי שעה להתגבר על היצר, אבל היא כדוחקת על קפיץ, שכמה שיותר תדחוק יותר יתנגד הקפיץ.

לזה בא הגאון רבי חיים פרידלנדר וחידש לנו עצה נפלאה; שבמקום לנקוט בהפעלת כוח בצורה שוללת (לא לחבוש פאה ולא ללכת בבגדים וכו') צריך לגשת למצוה זו בצורה חיובית!

כלומר, עליה להגביר בעצמה רצון ותשוקה לא להיגרר אחר הפאה והביגוד האסור והפרוץ, מתוך ידיעת הלב על גודל הזכות ועוצם הקדושה שהיא תזכה על ידי זה, עליה להפנים אל תוככי ליבה שמחה ואושר ותענוג על כך שזכותה היא מכל מאות ואלפי נשים ובנות לעשות את רצון ה' וכמה שכרה הוא גדול ועצום לאין שיעור!!! בצורה זו סרה ההתנגדות הפנימית שהייתה לה קודם לכן, ועתה המאבק אינו בין הנאה מסוימת (ללכת בפאה וכו') לויתור על אותה הנאה (ללכת במטפחת וכו') אלא המאבק הוא בין הנאה זו (ללכת במטפחת וכו') להנאה אחרת (ללכת בפאה וכו').

אין לשער כמה עצה זו מקילה ומרפה את קושי הניסיון, שתחת הרגשת הפסד כביכול של הנאה שפלה ובזויה הרי אותה אשה ממלאת את סיפוקה בהרגשת אושר אמיתי ושמחה רוחנית עד אין קץ.

מסתאן אןי אריאשה לאני כי צנועה אנה כחזקה?

צריך לדעת שאין כזה מושג "יחסית" לגבי קיום המצוות. יבוא חילוני שצם ביום כיפור ויאמר: "יחסית לחילוני ההוא שאף פעם לא צם, אני צדיק". אבל מאידך נטען כנגדו ונאמר: "שיחסית ליהודי אחר הצם ביום כיפור וגם שומר שבת, אתה רשע". אם תמיד נמדוד את הדברים בטענה של "יחסית" תמיד נוכל למצוא מעלות וחסרונות לכאן או לכאן... וזה לא המודד!

בוודאי של יום הכיפורים אנו מפרטים כ-50 חטאים, ובכולם אנו אומרים: על חטא שחטאנו "לפניך"... כלומר את החטאים אנו אומדים ביחס לה' – ולא ביחס לשאר בני אדם! ולכן ברור הוא שהדברים לא נמדדים איך אני יחסית בעבודת ה'... אלא איך אני מקיימת את מה שמוטל עלי לעשות בהתאם להלכה. – זה, ואך ורק זה, המודד הנכון לדעת אם אנו עושות את רצון ה' או לא.

ומכלל זה, אין לשאול או להתייעץ עם נשים או בנות אחרות כדי לדעת אם אכן בגד זה צנוע או לא! – משום שאין להן את הסמכות ההלכתית לקבוע אם בגד זה תואם לדרישת ההלכה או לא, ומה שייראה לבת זו לפי דעתה שזה צנוע... לא ייראה כך בעיני האחרת.

וזה אף בשאר עניינים הקשורים לצניעות.

וכמו שמספרים על אב ובנו שהיו הולכים בדרך ולצידם חמור קטן. עבר אדם אחד ואמר: "כמה מזור, שניים הולכים ליד חמור ואינם רוכבים עליו?!" "נכון", הסכימו האב והבן

ומיד עלו שניהם על החמור. עבר שם אדם שני ואמר להם: "אתם לא מתביישים שניכם לרכוב על חמור אחד קטן ומסכן?!" מיד הוחלט שהאב ירד מהחמור ויתן רק לבנו לרכב עליו. עבר שם אדם שלישי ואמר לבן: "אתה לא מתבייש לתת לאביך ללכת ברגל?!" מיד ירד הבן ועלה האב. עבר אדם רביעי ואמר לאב: "איך אתה מסוגל לרכב על החמור בעוד בנך הולך ברגל, איה הרחמנות?!" ירד האב והלך ברגל עם הבן ליד החמור. עבר אדם חמישי ואמר: "מסכן החמור, כזה קטן וחלוש, איך הוא מסוגל ללכת זמן רב בשמש הקופחת...?". בלית ברירה, הרימו האב והבן את החמור על כתפיהם וכך הוליכוהו העירה... – מסקנה: אין להתחשב במה שאומרים אחרים! אלא מהי דעת גדולי ישראל! זאת הדעת תורה האמיתית והנכונה!

האם יש צנין אלהי ולאוסף חזו בצניותו אל שני האנשים כפי דמות האל?

פעם נתפסו שני זייפנים והובאו לפני השופט. הראשון נתפס בעבור שזייף דולרים, לא הייתה לו ברירה והוא הודה. הוא נשפט ל-6 שנות מאסר. הובטח לו שינכו לו שליש מהעונש על התנהגות טובה ולאחר מכן הוא ייצא לחופשי... השני נתפס בעבור שזייף שקלים, גם הוא כחבירו לא הייתה לו ברירה והוא הודה, אך... תקוותו נכזבה. השופט פסק: "כליאה בבית משוגעים!". הלם אחז אותו, מילא בית סוהר ל-6 שנים בחברת פושעי צמרת... זה עוד מובן, אבל בית משוגעים על מה ולמה??!

הסביר השופט: "הייתה לך מכונת דפוס משוכללת, היו לך גלופות מדוייקות, ניר מתאים, הבנתי שאתה מקצוען אמיתי, הזיוף היה מושלם. התקשו לעלות על עקבותיך, הלוא כן?!" "אמת!", אישר הזייפן.

נתן בו השופט מבט נוקב ואמר: "אם כך מדוע זייפת שקלים?? הלוא ביכולתך היה לזייף דולרים!! לכן מקומך בבית משוגעים! ולא בבית סוהר". – הנמשל מובן, אם יש באפשרותינו "לייצר" צניעות יותר איכותית ויותר טובה, ברמה הרבה יותר גבוהה... מדוע שלא נעשה זאת? מדוע להתפשר על פחות ומינימום כשבאפשרותינו להוסיף מעבר לכך?

ה'חזון איש' פעם נשאל: "מה ההבדל בין יהודי שמקיים את ההלכה באופן הפשוט לבין יהודי שמקיים את אותה הלכה רק בחומרה ובהידור?". ענה ה'חזון איש' ואמר: "שהשני יזכה לאכול מסעודת ה'לויתן' לעתיד לבוא (הכוונה שיזכה לתוספת תענוג רוחני בעולם הבא לאין שיעור!), ואילו הראשון לא יזכה לאותה סעודת 'לויתן'". זה ההבדל בין צורת קיום ההלכה רק כדי לצאת ידי חובה, לבין קיום ההלכה בהידור ובחומרות! – והוא הדין לצניעות!

**שאלה 1000: מהי חשיבות המילה "מחנה" (היא פאק), והיא אולי אף אכן
(כונן העניין)?**

הדברים נכונים בהחלט! בספר כתובים דברים חמורים מאוד שהם ההיפך הגמור מרוח הצניעות. בעוונותינו הרבים, הפך ספר זה לנפוץ בקרב הציבור החרדי ורבות מהנשים והבנות לומדות ממנו. ישנו קונטרס מיוחד בשם "הרימו מכשול מדרך עמי", שנכתב במיוחד נגד הספר הנ"ל. שם מביאים ציטוטים מהספר הנ"ל, ומראים ומוכיחים במפורש; איך שהוא מטעה את ציבור הנשים והבנות, ואיך שהוא מסלף ומוציא דברים מהקשרן. ועד כדי כך, שאחת מהקוראות בספר הנ"ל, שלחה מכתב תודה למחבר הספר ושם היא כותבת לו משפט מחריד: "כיום אני לוקחת בחשבון ונזהרת מאוד, להיראות במיטבי, ולגרום הנאה לכל מי שפוגש אותי, ובפרט לבעלי". (כן, כן, לא טעית, קראת נכון...). וכל זה, "הודות" לספר הנ"ל שממש הטעה את אותה גברת. – ואף שנראה שיש הסכמות לספר, אין זה אלא מכתבי ברכה בלבד! וכלל וכלל לא לתוכן הספר. וכבר כתב רבינו "הסטייפלר" בספרו: אפילו אם תהיה הסכמה לאיזה ספר מסוים, אין זה אומר כלל שהספר הגון וטוב. – ובפרט על הספר הנ"ל "עוז והדר לבושה" שגדולי ישראל הורו שלא ללמוד ממנו, ויש לגונזו. ואף אין ללכת ולשמוע רבנית המעבירה שיעורים מתוך הספר הנ"ל.

**שאלה 1001: האם מותר ללבוש בגדים כהים (כגון שחור) כפי שהם, או האם יש להוסיף להם
צבע?**

ובכן, בזה הכל תלוי בהורים. אם החינוך בבית מלווה בחום ואהבה והסברים, והאמא גאה במטפחת שלה ובצניעות שלה... והיא מראה לבנות שהיא מרחמת על אותן מורות ואומרת להן: "תתפללו עליהן שהקב"ה יחזיר אותן בתשובה שלימה, שתזכינה להוריד את הפאות האלה... ואת הלבוש הקצר והנצמד... הן מסכנות, הן לא יודעות שהפאות אסורות, הן טועות בזה...", אין שום סיבה לחשוש שהבנות תלמדנה מהן. אם ההורים משתדלים תמיד לשרר לילדים בתוך הבית (לא בלחץ ולא בכפייה) כמה יפה היא הצניעות ואשרינו שזכינו להיות צנועות כפי רצון ה' יתברך, ואדרבה מסכנות אותן אלה שלא זכו כמונו (ואפשר אפילו לבקש מהילדים לומר מזמור אחד בתהילים ולהקדיש אותו לחזרה בתשובה לכל אותן נשים ובנות שלא זכו ללכת בצניעות), בזכות זה הבנות תצאנה מחזקות ומחוסנות מפני השפעתן של אותן מורות או חברות ואין חשש שאף הן תיגררנה.

האם יפה ללבוש בגדים כהים (כגון שחור) כפי שהם, או האם יש להוסיף להם צבע?
מדריכת כלות מוסמכת וידועה בציבור אמרה פעם בהרצאה: "ישנן מדריכות כלות, שכשהן רואות כלה מגיעה אליהן שלא בלבוש צנוע, הן מפסיקות ללמד את הלכות טהרת המשפחה

והן מיד מתחילות ללמד שיעורים על צניעות. לדעתי זו טעות! אותה כלה לא תקבל מהמדריכה כלום! היא תגיד: "אם היא כך מחמירה עלי אז אין לי מה לקבל ממנה בכלל!". מה שכן צריך לעשות, שלאחר שמעבירים קודם את כל הלכות הטהרה במשך מספר שיעורים ויש קשר ידידותי בין המדריכה לכלה לקראת הסוף, או אז מתאים לחזק את עניין הצניעות ולומר לה, "שבעצם בכל ענייני הצניעות את ואני באותה סירה! אפילו שאני יותר גדולה ממך בשנים... אנחנו שתינו באותה סירה! גם לי יש להתחזק בצניעות כמוך". דיברתי עם בנות, שהיה הרבה הרבה מה לתקן אצלן בצניעות, בצורה עקיפה ולא בצורה ישירה וביקורתית, זה הרגיע אותן ועשה להן טוב! הן אחר כך ביקשו ממני ספרים שידריכו אותן בצניעות.

וזה אותו דבר גם לגבי הבנות בסמינרים ובבית. – לפעמים הן אומרות: "נמאס כבר לשמוע על נושא הצניעות...", אבל ברגע שהאמא מכניסה את עצמה לאותה מערכת ואומרת: "בתי, את ואני באותה סירה! אני משתפת אותך בלבטים שלי, תראי אני קניתי את הבגד הזה אני לא יודעת אם זה מספיק צנוע או לא? בואי תגידי לי מה את אומרת?" הדבר הזה – לחלוק את הרגשות ביחד עם הבת – מאוד מאוד מדבר אל נפש הבנות ויש בו תועלת רבה.

האומץ והניחויים לא הפאה?

בנוגע לאותם רבנים המתירים את הפאה, כבר השיב הגאון הרב אלישיב לאחד שהפציר לגלות לו דעתו בנידון ואמר: "כל הנידון הוא, אם הולכים עם פאות כמו לפני 100 שנה ואפילו קצת יותר יפה, אבל לא כמו שהולכים היום! וההולכות הן בגדר עוברות על דת יהודית".

ואף אם שומעים על כמה רבנים המתירים את הפאה, כבר התבטא עליהם הגאון בעל ספר "עצי ארזים" ואמר: "בטוחני שכל רב שיקל בפאה נכרית עתיד הוא ליתן את הדין!!!". אם כן אין לסמוך היום על שום היתר המתיר לחבוש פאה, כיון שכיום פאות זמנינו אסורות לדעת כל הפוסקים, ללא יוצא מן הכלל, ואין חולק בזה!

האם זה (כון) לשים אשכנזים לומר פאה?

אין זה נכון כלל ועיקר! מכיון שכל מה שהורו גדולי ישראל לאסור היום את חבישת הפאה הוא משום שזה גורם למכשול כשערה ואף יפה יותר משערה (מפני שהן מבריקות, מעוצבות ומסוגגנות במראה יותר יפה ונאה משיער), אם כן אין שום הבדל בין נשים מעדות המזרח לבין נשים מעדות אשכנז אלו ואלו אסורות בחבישת פאות זמנינו, מפני שהינן מושכות את העין ומכשילות את רואיהם.

ואף שבארצות אשכנז הלכו בפאה נכרית, אין זה משום שכך נהגו אלא משום גזירת

המלכות. ואדרבה רוב הפוסקים האוסרים את הפאה הינם רבנים גאוניו אשכנזים! כך שאין לשום אשה היום בדורינו היתר ללכת בפאה. וכך אמר הגאון הרב בן ציון מוצפי באחת מדרשותיו: "אנו חייבים לדבר על זה שלא יגידו שאנחנו שותקים, שאנחנו מסכימים, שאלו אותי כמה פעמים בקשר לפאות: "האם לנשים ספרדיות יש על מה לסמוך?". עצם השאלה מראה כאילו יש בזה חילוקי מנהגים בין אשכנזים לספרדים, שלאשכנזים מותר ולספרדים אסור... זו שטות הבל ורעות רוח!! מאימתי יש דינים מיוחדים של צניעות בין אשכנזים לספרדים?! מהיכן יצא הדבר הזה...?! – אני פעם הייתי אצל רבי חיים קניבסקי (זה היה לפני כ-20 שנה) והביאו לו שם ז'ורנל של פאות. אמרו לו: "אומרים שהרב התיר ללכת עם פאה, פאה זו הרב התיר?" הוא ענה: "חס ושלום!". המשיכו להראות לו עוד כ-50 סוגי פאות... את כולן הוא אסר!! לא הייתה פאה אחת שם שהוא התיר!! אני הייתי עד על כך". (ואלו לא היו פאות 'קאסטם' ודומיהן אלא פאות פשוטות).

אלה היבנים לא יוצאים נגד הפאה

בלי להתייחס לכך שדווקא כן יצאו נגד הפאה בפומבי, כגון: הגאון הרב עובדיה יוסף והגאון הרב שמואל וואזנר ועוד רבים מגדולי ישראל, שהתריעו על כך בספריהם ובדרשותיהם השכם והערב!
אלא אף שאר הגדולים שלא דיברו בזה הוא משום, שהרבנים משוכנעים שהציבור לא ישמע!

הרב חזקיהו משקובסקי שאל את הגאון הרב יוסף שלום אלישיב: "למה הרב לא יוצא חוצץ סופית נגד הפאה?". והרב אלישיב ענה לו תשובה חד משמעית: "לא ישמעו לנו! מה שרוצים שומעים מה שלא רוצים לא שומעים... לכן אני מעדיף לא לדבר בצורה כזו". תלמיד חכם חשוב מבני ברק סיפר: שרבי שלמה זלמן אוירבך שלח אותו אישית אל הגאון הרב אלישיב וביקש ממנו: "בוא נמחק שנינו סופית את הפאה מעם ישראל, שלא תזכר עוד". הרב אלישיב שלח אותו בחזרה לרבי שלמה זלמן ואמר לו: "תגיד לרבי שלמה זלמן, שעם ישראל ימחק את רבי שלמה זלמן אוירבך וימחק את יוסף שלום אלישיב, ולא ימחק את הפאה!! כי עם ישראל אדוק ודבוק בזה. אבל כל מי שישאל ביחידות, תגיד לו בשמי: שאדרבה ואדרבה שיעברו מפאה למטפחת".

תשובה נוספת: ישנם כל מיני עסקנים ומשבקי"ם השולטים בכוח הזרוע, והם הם אלו שמונעים מהציבור לדעת מהי דעתם של גדולי ישראל באמת. זוג אברכים ניגשו אל אחד מגדולי ישראל המפורסם מאוד בציבור (לא נציין את שמו), כדי לדעת מה דעתו בנושא הפאות המוגדרות "כפאות צנועות" שהולכות איתם נשים המכבדות את עצמן. בעודם בחדרו שלפו האברכים מהשקית זוג פאות "צנועות" והתכוונו לשאול את אותו גדול דור... והנה, רק ראה המשב"ק את הפאות מונחות על השולחן ואת המצלמה בידו של אחד

האברכים (כדי לתעד את תשובתו של הרב), מיד תפס את ידו של האברך עיקם אותה וניער ממנו את המצלמה, ואחר כך תפס את זוג האברכים וזרק אותם בפראות ובגסות החוצה, ולאחר מכן תפס את אחת הפאות שהיו איתם והשליך אותה אל עבר המדרגות תוך כדי שהוא מחרף ומגדף... מקרה זה אינו ראשון! – מה המשבקי"ם והעסקנים מנסים להסתיר? מה יקרה אם אותו גדול יגיד שהפאות הללו אסורות ועל ידי כן יינצלו מאות ואלפי נשים? מה זה בכלל נוגע להם? הדברים מדברים בעד עצמם...

האם פאה וכוונת זה יוגי 216 מאלי רין פאה?

על כך כתב הגאון בעל שו"ת "אז נדברו", שאפילו למתירים פאה נכרית (אף שלמעשה כמו שהוכחנו לעיל אין מי שמתיר כיום את הפאה), יש לאסור פאה עם כובע! וזאת משום שיוצא מכך כמה הקלות, שמראה הפאה עם הכובע גורם יותר למראה של פנויה עם כובע לקישוט ונראה יותר כשערה הטבעי ומושך יותר את עיני הגברים. ובפרט שזה משקיט לה את המצפון כאילו שהיא בסדר.

וכך סיפר הגאון הרב יצחק רצאבי בדרשתו: "שאלה אותי אשה בטלפון: 'אני נשואה 16 שנה, וכל הזמן כיסיתי את הראש במטפחת, ועתה חשקה נפשי ללכת בפאה נכרית'. השבתי: 'אי אפשר להתיר'. אמרה: 'שמעתי שיש חילוקי דעות בזה, אולי בכל זאת הרב יתיר לי?'. השבתי: 'לפי מה שאנחנו יודעים כיום, לא שייך להתיר כלל!'. חזרה ואמרה: 'אז אולי אשים על הפאה כובע?'. שאלתי: 'אם כן מה תרוויחי?'. ענתה: 'שיראו קצת משערות הפאה'. אז השבתי: 'קצת גיהנום!'. – ואפילו אם הכובע הוא צנוע, יש להמשילו לשרוויל קצר שהחלק המכוסה מכוסה אך החלק הגלוי הרי הוא גלוי!

האם יש הבדל בין פאו קצרה לארוכה?

זוהי טעות נפוצה מאוד שהשתרשה בציבור, ובאמת אין הבדל כלל בין אם הפאה היא קצרה או ארוכה. כל זמן שהפאה מכשילה כשיער טבעי (והיום רובן ככולן כך), הינה אסורה לפי כולם!!!

ודבר זה נבדק בסקר שנערך אצל כל יבואני ומפיצי הפאות... כולם אמרו פה אחד! שאין היום פאה אחת בעולם שאינה מכשילה כשיער – ואדרבה, הפאות היום מכשילות יותר משיער וכידוע... וכך פסקו לאסור פה אחד כל הפוסקים, בכל הפאות כולן... בין קצרות ובין ארוכות, ואין לזה שום היתר כלל!!!

אחד הרבנים הציג לפני הגאון הרב אלישיב, כמה פאות 'קארה' קצרות ושאל אותו, אם הינן מותרות? וענה לו הרב אלישיב, באופן חד משמעי, שהן אסורות! !

איך בנא זאג יונג ויניג הארניג אפא זינע אהטאג?

אמנם כך הייתה דעתו של הרבי מליובאוויטש והוא נתן בזמנו הוראה לחבוש פאה, וזאת משום שתי סיבות:

א. שאשה הלובשת מטפחת יכולה לפגוש חברה שאינה שומרת תורה ומצוות, ומחשש שמא אותה אחת תלעג לה, היא תבוא להסיר את המטפחת מעל ראשה וללכת בגילוי ראש.

ב. כיון שכיסוי במטפחת לא נתפס היטב בראש והוא מחליק, ועל ידי זה מתגלות שערותיה. (כך הייתה המציאות פעם באמריקה).

ומכוח טענות אלו הורה הרבי מליובאוויטש, לשים פאה.

כיום ידוע שהמציאות אינה כך! היום כל אשה יודעת לשים מטפחת על ראשה באופן כזה שאינה יכול להחליק מראשה כלל... הבד של המטפחת כיום הוא שונה מהבד שעליו דיבר הרבי, והינה חזק ויציב על ראש האשה. וכמו כן אין כיום את החשש שאם תפגוש חברה שאינה שומרת תורה ומצוות, שתוריד את המטפחת מעל ראשה... זה היה פעם, אך לא כיום שאלפי נשים הולכות במטפחות ואינן מתביישות כלל! ועל כן גם הרבי מליובאוויטש יודה שהיום אדרבה צריכים לשנות מפאה למטפחת! (למרות שגם אז, הרבי בעצמו הורה לנשים לשים דווקא מטפחת, ולא פאה! וכך העידו מקורביו של הרבי שבאמת כך הייתה דעתו).

לא מזמן פורסם, שהרבי בעצמו התגלה בחלום לאחד ממקורביו ואמר לו: "אינני מבין, מדוע אומרים בשמי שאני מעדיף את הפאה? זה לא נכון! אתם לא יודעים כמה צער יש לי מזה..."

אני חנוכה נאם ויניג הארניג פאה, וני הא ארניג?

לצערינו בנושא הזה ישנו בלבול וטעות גדולה בין חלק מהרבנים, ואף בזה היצר מסמא את עיניהם.

אין להתפלא על כך שקבוצה מסוימת של רבנים מתירים את הפאה (בניגוד לרוב ככל גדולי ישראל שאסרו חד משמעית את הפאה!), כיון שגדולה מזו מצאנו, הגמרא במסכת הוריות דנה, על כך שיתכן שבית דין שלם יתנו הוראה מוטעית לציבור לעבור על מצוה מפורשת ממצוות התורה! (המשנה גם מביאה דוגמא: כגון שהורו, אין איסור נדה בתורה, אין איסור חילול שבת בתורה וכו'), ואף שדבר זה ידוע לכל! אלא ודאי שיתכן שיטעו ואף בדבר המפורש בתורה!

וכל שכן בנידון דידן בנושא הפאה, שיותר קרובים לטעות ולהתיר! כך שאין להתפעל ולסמוך על אותו היתר של אותם רבנים כיון שברור שהם טועים בדבר זה (ומה גם שהינם גם קומץ קטן מאוד ביחס לאוסרים שהינם רוב מוחלט).

הגוייה אליהם לכוון? זק פאה מכסה אה היראה?

תחילה נשאל האם אשה יכולה לכסות את שערותיה שלה בניילון שקוף ולומר שהשיער שלה מכוסה? ברור שלא! הרי לשם מה דורשת התורה שאשה תכסה את שיער ראשה, וכי לא משום שהשיער שלה גורם לפריצות ולמכשול?!... ואף אשה ברת שכל לא תטען שסוף כל סוף שערי מכוסה בניילון ואני מקיימת את ציווי התורה לכסות את שיער הראש, שהרי ברור שכיסוי כזה אינו נחשב למאומה...

אם כן מדוע אשה המכסה את שיער ראשה בפאה (שזה הרבה יותר יפה ממה ששערה שלה מכוסה בניילון) חושבת לעצמה שאכן היא מכסה את שיער ראשה כדת וכהלכה כפי דרישת התורה??!

וכי היא לא רואה בבירור את האבסורד שבדבר??!

אלא זה עוד אחד מתחבולי היצר לסנוור את עיניה מן האמת הכל כך פשוטה ולהשלות אותה שגם זה נחשב לכיסוי ראש. ולכן צריך להתחזק שלא ליפול במחשבה השטותית שפאה נחשבת לכיסוי ראש, אלא אך ורק מטפחת ראש פשוטה וצנועה.

מהטפחת אפודים ינו אלא השיער בצנצנים אן כן פאה זניפה מלמטה?

כשטענו את הטענה הזאת לפני הגאון מרן הרב אלישיב, הוא ענה: "מי אמר שגם כשחובשים פאה לא יוצאות השערות מהצדדים?". והוסיף עוד ואמר: "האומרים שפאה עדיפה על מטפחת, הם דברים בטלים!".

ואילו הגאון רבי שמואל אוירבך הגיב על כך במילים חדות באומרו: "הפאה היא הרי כולה גלוית ראש! – ובכלל, אם היא מתכוונת לזה ברצינות, אז שתכסה את כל הפאה כולה במטפחת ולא ייראה לה לא השיער של עצמה ולא השיער של הפאה, ששיער פאה אסור כמו שיער של עצמה. אך לכסות את השיער בפאה כדי שלא יראו השערות מהצדדים, זוהי חומרה של שטות!

ואף אם יוצאות שערות מהצדדים ואין המטפחת מכסה אותן, הדבר מותר! (אמנם תשתדל ככל יכולתה לכסות עד כמה שיכולה) רק מי שרוצה להדר ולגלח את אותם צדדים שהמטפחת אינה מכסה, תבוא עליה ברכה. ותשתדל לכסות ככל יכולתה.

אינני מבין למה הפאנו לן היון אטויה היו כל אהז מנהה לזו פאה ולא שיער?

בשאלה הזו טועים רבים! שהרי גם אם מזהים שזו פאה, זה לא עוזר! כיון שעצם המראה הטבעי מביא לידי הרהור והכשלה. ומה שמזהים שזו פאה, זה משום שאופן סירוק הפאות הוא בדרך כלל אחיד – שיער מטופח מסורק היטב לצדדים באופן אחיד. תסרוקת זו אינה מצויה בדרך כלל בקרב נערות רווקות (מטעמי צניעות), לכן כשרואים אשה חרדית עם התסרוקת הנ"ל – שיער מטופח מסורק היטב לצדדים באופן אחיד, נוטים לחשוב שמן

הסתם מדובר בפאה, אך לא משום שניכר שהפאה היא כגוף זר. ראייה ברורה לכך: שאם את אותה פאה תחבוש אשה חילונית, סביר להניח שגם הנשים החרדיות יחשבו שמדובר בשערה הטבעי, ולא ידעו בבירור שמדובר בפאה (ואף אם יראו איזה שינוי מהשיער הרגיל – שיער מלא או מבריק, הן יניחו שהיא השתמשה במייבש שיער או במייצב שיער וכדומה). וכן להיפך, אם בחורה חרדית רווקה, תסתור את שערה ותסרק אותו בצורה אחידה ומטופחת לצדדים, גם הנשים החרדיות המורגלות בפאה, יטעו ויחשבו שמדובר בפאה! ואם כן כיצד ניתן לטעון שמזהים שזו פאה ולא שיער????!

אחריהם זכורה עיני פאה האשר הטפתה כפי שהינני לא יסביל לי אחריה

טענה זו הינה מעוותת לגמרי! שהרי היאך יתכן לומר שחבישת הפאה היא כדי לשמור על הבעל כאשר הבעל כמעט ואינו רואה את אשתו עם הפאה (שהרי מי באמת לובשת פאה בביתה עבור בעלה??) ועיקר חבישת הפאה נעשית מחוץ לבית לעיני אנשים זרים! זאת ועוד, שאם כולם יאמצו את הרעיון הנ"ל, וכל אשת אברך תלך עם פאה ברחוב, וכי יש לה ערובה שבעלה לא יסתכל גם על אחרות ההולכות כמותה בפאה??! וגם אם נאמר שזה עוזר לבעלה שלא יכשל באחרות (אף שזה אינו נכון כלל!), מה עם אותם אברכים ובחורים ההולכים ברחוב ורואים אותה... וכי מותר לה להכשילם בהסתכלות אסורה, רק משום שבעלה לא יסתכל באחרות??! – אלא רואים עד כמה טענה זו מגוחכת ומטופשת והינה זיוף אחד גדול!

*מה זכורי הטענה עיני יחזרה לאשה האהבה ובה כשיוצא ארצו, כיון שבני היא זכורה
אקיווה ה'*

טענה זו היא מטענות היצר הרע שמנסה למצוא להחטיא את הנשים והבנות בכל מחיר! בספר אורחות הבית הובאו דברי מרן הרב שך (שכידוע שדבריו היו מקובלים על כל שכבות הציבור והוא היה המנהיג של כל עולם התורה החרדי במשך עשרות שנים) שאמר במילים האלה: "נוצר היום מצב רחמנא ליצלן, שאצל הערבים – להבדיל – הולכים יותר בצניעות מאשר אצל אחינו בני ישראל, והרי זה חילול ה' נורא שהעם הנבחר ירוד ומחולל כבודו בין הגויים!" – כלומר, מה שהנשים והבנות החרדיות הולכות בפחות צניעות מהערביות, זה חילול ה'!!! – ומה קורה אצלנו היום? אם תעזו בת ישראל להתלבש בצניעות מופלגת כמו הערביות, מיד יצעקו עליה: "חילול ה'!", ואילו בדברי מרן הרב שך מבואר בדיוק להיפך! הרי לנו, שהמושגים 'קידוש ה'' ו'חילול ה'' נמדד רק במושגים של התורה והיהדות. ואין כוונתנו שאשה צריכה לצאת לרחוב מוזנחת בלבוש מלוכלך ומאוס, חלילה וחס! אלא עליה להקפיד לצאת בלבוש נקי ומסודר אך פשוט בתכלית הפשטות, ובבגדים רחבים ושקטים.

שאלה: רבי חיים פנחס שיינברג אמר על כך: "גם אם יסתכלו עליה, מה יש להם כבר לראות? – מלבד שמיכה מהלכת ברחוב!"

הגאון הרב שלום שבדרון היה פעם בחוץ לארץ, ובשבת בבוקר הלך לבית הכנסת כשהוא כבר לבוש בטלית, דבר שלא היה כלל מקובל והיה זה מראה משונה מאוד. כשהגיע סמוך לבית הכנסת עבר לידו יהודי שבא בשבת ברכבו לבית הכנסת, ופתח את חלון הרכב וצעק לו: "ר' שלום! חילול השם!"... צריך לדעת כלל חשוב, כל דבר שאינו נוגד את הצניעות אלא אדרבה מוסיף עוד יותר בצניעות, גם אם הוא מושך תשומת לב, הוא מותר! שלא אמרו שדבר המושך תשומת לב אסור, אלא דווקא בדבר הנוגד את הצניעות! לדוגמא: אשה חרדית צנועה הלבושה בחולצה מכופתרת ושרוולים ארוכים בחציאת רחבה וארוכה, שהולכת ברחובות תל אביב (ששם שיא הפריצות כידוע) לאיזה צורך מסוים, האם נאמר שזה לא צנוע איך שהיא הולכת משום שמושכת תשומת לב ברחוב החילונית? ודאי שלא! כיון שהיא הולכת בהתאם לפי דרישת ההלכה, אף שזה בולט וחרוג בסביבה בה היא נמצאת! ואין בזה שום חוסר צניעות אלא אדרבה קידוש ה' גדול לאין שיעור!! – והוא הדין אף להליכה בלבוש ה"שאל" ברחוב החרדי.

שאלה: אני יוצא לקראת ה' ד'אל' אך כי מושך את יקבלי אר צה?

סיפר הרב דוד בניזרי (ראש כולל אור החיים בבית שמש): "אני מגלה לכם את האמת, את חטאי אני מזכיר היום. כשראיתי את אשתי עם ה"שאל" בפעם הראשונה, פחדתי. כמעט התעלפתי. זה היה שינוי גדול שהיא עשתה לפני 6 שנים. פתאום היא הופיעה עם "שאל" ו"רדיד" על הראש. לקח לי חודש ימים עד שחזרתי לעצמי, זה לא היה פשוט בשבילי. אמרתי לה: "תשמעי אני לא מוכן!"

המשפחה שלי... האחים שלי... הדודים... הכל מסביב לא ראו זאת בעין יפה. פחדתי גם על השידוכים של הילדים... חוץ מאחי הרב שלמה שאמר לי: "הרב דוד, היא שמחה בזה? אז מה אתה מתערב לה?! עזוב אותה, זה בסדר!" הוא היחיד שעמד לצידה. נכנסתי לרב עובדיה, אשתי ישבה לידי אני ישבתי מולו, אמרתי לו: "הרב תסתכל איך אשתי נראית?". הרב צעק עלי: "מה אתה רוצה? ככה נראות בנות ישראל האמיתיות... ככה הלכו אימותינו..."

שאלתי: "אז לתת לה ללכת ככה?". "בטח!!", הוא אומר לי. אמרתי לו: "הרב, אבל מסביב... האחים ו...". הוא לא נתן לי לגמור את המשפט, ואמר לי: "מה איכפת לך מה אומרים, מה איכפת לך מהמשפחה... ככה צריך ללכת! הלוואי וכולן תלכנה כך!". ובירך אותי.

אם אני אתחיל לספר לכם את הישועות שקיבלתי ב-6 שנים האחרונות גם בגשמיות וגם

ברוחניות, מיום שאשתי קיבלה על עצמה את ה"שאל", לא אספיק לתאר לכם! – אין ממה לחשוש, הכל דמיונות שווא, בסוף מתרגלים למראה ומפסיקים להתייחס לכך.

אך אקרא על דמיוני 'אל' ולא אצלם אדמוני בנה?

הרב אהרון אבוטבול (חתנו של הגאון הרב עובדיה יוסף) התייחס לנידון זה, וכך הוא השיב לשואליו: "קיבלתי מכתב מאוד מרגש ונוגע ללב מאשה בעלת תשובה, היא מאוד מתחזקת ועולה במעלות התורה והיראה והבית שלה כולו על טהרת הקודש. אך יש לה כל הזמן דבר שמאוד מפריע לה, שהיא רואה אצל נשים חרדיות בגדים הדוקים צרים צבעוניים וכו' ודי קשה לה להתגבר על זה? היא שמעה שיחה מרבנית גדולה והחליטה בעקבות אותה שיחה ללכת עם "שאל". היא רואה שכשהיא לובשת את ה"שאל" כל היצר הרע של הביגוד יורד ממנה, התפילות שלה נראות אחרת, הדיבור שלה עם הבריות יותר בצניעות ובשקט ובכלל כל עבודת ה' שלה אחרת, והיא מרגישה עם זה מאוד טוב, אבל מה שגורם לה חולשה זה מה שאומרים בשם הרב עובדיה שזה לא כדאי כי זה חריג מדי, ועל כן היא שואלת מה דעת הרב בזה? ובכן, אני עצמי שאלתי את הרב על זה פעמיים! דעת הרב שמי שמתחזקת בזה והיא יודעת שהיא יכולה לעמוד בזה... זה דבר גדול ומיוחד ובודאי שהיא תבורך מפי עליון! אין בזה ספק! אלא הרב חשש מאוד מאותן נשים שמקבלות על עצמן קבלות גבוהות מדי. אך אם אשה מרגישה שללכת עם 'שאל' זה מחזק אותה והיא שלימה עם זה והיא שמחה בכך... בודאי ובודאי שהיא עושה בזה דבר גדול ומבורך, והקב"ה יתן לה על כך שכר גדול בעולם הזה ובעולם הבא!".

אני לא אצו זוכה אקרא על דמיוני הידורים וכל מיני אולמות בצינוני אק בלאו אהנוני, מה זאיעל?

צריך לדעת כלל יסודי חשוב מאוד שהוא נוגע לכל דיני התורה (ולאו דווקא לצניעות): כל הידור וחומרה בצניעות הלבוש, אסור לאשה לעשותם אלא רק בהסכמתו המלאה של בעלה! – והסכמה מלאה היינו שבעלה חפץ ורוצה בהידור זה, ולא הסכמה בדיעבד בגלל לחץ האשה ומניעת מריבה!

כל מה שכתוב בספרים הקדושים שאשה המהדרת בצניעות, זוכה להצלחה לברכה לישועה להצלחה לבנים צדיקים וכו' וכו', זה אך ורק כשבעלה מסכים!! (או שהיא רווקה). צריך לדעת שחובה על האשה לעשות רצון בעלה, וחובה זו לא פחות חשובה ואף יותר, מהידורים וחומרות בצניעות!!

ועל כן כל אשה שרוצה להחמיר על עצמה בענייני צניעות, ועושה כן בהסכמת הבעל, תבוא עליה ברכה מרובה עד בלי די. אך זאת צריך לדעת, שכל זה דווקא אם אשה רוצה להחמיר ולהדר בצניעות, אבל דברים שהינם מעיקר הדין, כגון אם היא רוצה להחליף

מפאה למטפחת או ללבוש בגדים רחבים שאינם צמודים או לחבוש גרביים עבות כ-70 דנייר וכיוצא בזה, הינה חייבת בכך! ואין לבעלה למונעה בשום פנים ואופן!!!

איך יגבן שניס קיבלו על מצות צניעות ואורה ובכל זאת יש להן קשיים באיך?

הגאון רבי יעקב קניבסקי ה'סטייפלר' נשאל פעם, היאך יתכן שישנם לומדי תורה ובכל זאת הינם גנבים ושקרנים... בעלי מידות רעות? ענה להם ה'סטייפלר' כך: "אם הם בכלל לא היו לומדים תורה הם היו נהפכים לחיות טרף!! התורה שהם לומדים, הורידה מהם הרבה מאוד ממידותיהם המושחתות ועידנה אותם... כך שנשאר בהם רק מעט ממידותיהם המגוננות". – כך גם בעניין הצניעות. אשה שקיבלה על עצמה צניעות מלאה הכוללת כיסוי ראש במטפחת, בגדים רחבים וארוכים וכו' צריכה לדעת שאף שקשה לה בחיים, בכל זאת ללא הצניעות שקיבלה על עצמה, המצב היה יכול להיות בהרבה יותר גרוע!!!

וכפי שסיפרה הרבנית אוריאנה בן סימון על עצמה: "לאחר שביקרתי אצל הוריי, הם ליוו אותי לתחנת האוטובוס. ראיתי את האוטובוס שלי מגיע מרחוק, אמרתי: "אבא ואמא להתראות אני חייבת לטוס..." איך שחציתי את הכביש, באה מכונית במהירות והעיפה אותי מרחק של שבע מטר... עשיתי שני גלגולים באוויר ונכנסתי בכל הכוח לתוך השמשה הקדמית של המכונית... כל הזכויות פגעו בי בראש. דיממתי מהראש... היד השמאלית שלי התרסקה... הרגל גם הייתה שבורה ומרוסקת... מעוצמת ההדף עפו לי שתי המטפחות מהראש (הייתי מהדרת לחבוש שתי מטפחות), שכבתי על הכביש מחוסרת הכרה. המון רב של אנשים התאסף סביבי לראות מה קורה, נוצר פקק גדול של תנועה, הגיעו הרבה צלמים ועיתונאים... אמא שלי ליוותה אותי באמבולנס לכיוון בית החולים, אבא שלי נשאר לתת דיווח לשוטרים. בעלי הגיע לבית החולים מבוהל. הרופא בא לבעלי ואמר לו: "תשמע, זה שאשתך ניצלה זה נס! אבל זה שהעובר ניצל מכזו תאונה קטלנית זה נס בתוך נס! לא יאומן כי יסופר!! – אבל עוד דבר אחד אני רוצה להגיד לך, הזכויות חדרו לאשתך לתוך הראש... ותדע לך שהמרחק בין הזכויות לבין מרכז העצבים של המוח היו שתי מילימטרים בלבד!! בדיוק בעובי שתי המטפחות שלבשה אשתך – אם לא היו לה את שתי המטפחות, היא הייתה גומרת את חייה במקום!" – הרב אלפסי (שמשו של הבבא סאלי) אמר לי: "תדעי לך, נגזר עלייך בשמיים למות באותו יום, בזכות שתי המטפחות עברה ממך הגזירה הקשה ונתרת בחיים!!!" – הצניעות ריפדה וריככה את מידת הדין".

המציאות בצניעות ובכל זאת אינני יואה יחזיק

ישנם מפריעים רבים (שהאדם כמו ידיו יוצר אותם) המונעים את השפע שהאדם אמור לקבל.

לדוגמא: ישנם אנשים המתפללים בכל כוחם ובכל כוונתם, ממש מעומק הלב, ואף מורידים דמעות כמים ובכל זאת אינם נענים... אחת הסיבות לכך היא, משום שפיהם עסוק ברוב היום בדברי שקר, ליצנות, לשון הרע וניבול פה, ואם כן הפה שלהם אינו יכול להעביר את התפילה לפני הקב"ה, מכיון שהוא פגום! – וכשיתוקן הפה מדיבורים אסורים... תוכל התפילה לפעול בשיא עוצמתה! (וזאת הסיבה כשצדיקים מתפללים הם נענים מיד! משום שהפה שלהם הוא קדוש וטהור)

כך גם בעניינינו: הדבר דומה לכלי, וצניעות האשה מורידה שפע של טובה וברכה עד בלי די לכלי הזה. אך כל זמן שיהיה נקב בכלי, כל השפע הזה יתבזבז ולא יורגש. למשל בעניין הפרנסה, אשה יכולה לקבל שפע של פרנסה טובה בזכות הצניעות, אך אם לפעמים יש גזל או צרות עין וכדומה, הם יוצרים נקבים בכלי וגורמים לכך ששפע הפרנסה, היורד בזכות הצניעות, מחלחל ויורד דרך הנקבים שבכלי! אך אין לומר חלילה שהחיסרון הוא בצניעות, אדרבה, הצניעות היא השפע הגדול ביותר שאשה יכולה להשפיע לה ולבני משפחתה! – החיסרון הגדול הוא במעשיה שלה! שהינם הורסים את קבלת השפע שהצניעות מורידה לעולם! ועל כן, עליה קודם לפשפש במעשיה, לבדוק מה קורה אצלה, ולתקן את מה שצריך... ואז רוב הסיכויים שברכת הצניעות תחול עליה במלוא עוזה ותוקפה!

נקודות קטנות למחשבה...

מודעה שהתפרסמה

מבצע לזהט

לקראת החורף עד ביאת המשיח בקרוב

כל החובשת פאה ארוכה או מסולסלת או לא מסורקת (פרועה) וכן פאה במראה טבעי או רטוב וללא כיסוי נוסף או פאה שיש בה זנב או קליעה ובין השאר פאה קצרה מאוד, וגם פאה שחלק ממנה מתפזר לתוך הפנים בצורה מאורכת ומכסה אותם בחלקם, או פאה ששערה מקורזל מאוד, ובכלל כל החובשות את פאות זמננו, לכולן הזכות להשתתף במבצע;

כרטיס זוגי חינם!

כניסה לגיהנום!

מוקד ההרשמה בחנויות הפאות הנ"ל.

המבצע כולל גם את הנערות והנשים היקרות המהלכות בנעליים מרעישות, או בבגדים צרים הדוקים או קצרים. כגון, חצאית או שמלה קצרה, וכן חצאית או שמלה עם שסע. או, בגדים בצבע אדום או שאר צבעים הרועשים. וגם אלה הגורבות גרביים בגון העור, מחוררות או עם דוגמאות או שקופות הנוגדות דעת תורה (דהיינו לא פחות מ-70 דנייר). וכן המתקשטות באיפור ובתכשיטים ברשות הרבים ושכחו כי;

"כל כבודה בת מלך פנימה"

נ.ב. מדור משוכלל שמור לסוכני הפאות והבגדים הנ"ל ולכל מי שמוכרם.

אין צורך להידחף יש מקום בשפע לכולן. כל אחת תקבל חדר פרטי לעצמה, כולל "פנסיון מלא" ושאר "ההטבות" השייכות לירבעם בן נבט וחביריו שחטאו ושהחטיאו את ישראל! והכל ב"אווירה חמה מאוד" ללא הגבלת זמן!...

אבל המעוניינת שלא להשתתף במבצע, יש באפשרותה עוד היום לעשות תשובה אמיתית, והיינו: חרטה, וידוי, וקבלה לעתיד שלא ללכת יותר בפאות ובבגדים הנ"ל וכדאי להתייעץ עם רבנית יראת ה' ידועה המבינה בעניינים אלו.

אנו תקוה שתוך ימים מעטים יסגר המבצע מחוסר היענות!

בתודה מחלקת המבצעים של הגיהנום

בשורה משמחת...

להלן ציטוט של כתבה מתוך "עיתון חרדי" בפיקוח "ועדת רבנים" המופץ בעיקר בעיר התורה והחסידות. (בתוספת הערות בסוגריים)

"בשורה משמחת

לנשות המגזר החרדי"

למחפשות פרפקציוניזם בפאה, מוצר שהוא כידוע מושקע ומוקפד במיוחד בקרב נשות הציבור החרדי,

{שימו לב לביטויים המחמיאים! "כידוע" "מושקע ומוקפד" "במיוחד" },

הנה הבשורה החדשה! {כנראה הבשורה הישנה היא "בשורת הגאולה"...}

פאות היוקרה של "פאות הל'"... מעתה בהישג יד לאשה החרדית!

{עד עתה הם היו בהישג יד של האשה הלא חרדית...}

"פאות הל'" פותח מחלקה מיוחדת המנוהלת בידי פאניות חרדיות

שהוכשרו {?!?} על ידי מר הל' עצמו {"חרדיות, לא לשכוח"}.

הל' זיהה את הפוטנציאל ואת הצרכים בשוק החרדי, וביחוד את הדרישה

לפאות איכות במראה טבעי

{כי החילוניות ממילא הולכות בשיערן הטבעי, במקרה הטוב...}.

פיתוח יחודי שמהווה פריצת דרך בתחום הפאות הוא חומר מיוחד

המושמש ליצירת "שביל לבן טבעי"

{שאף אחד לא יעלה על דעתו שחס ושלום שאת נשואה...},

"תודות ליתרון הזה השיער נופל {וגם מפיל אחרים ביראת שמים...}

בצורה טבעית ושובה לב"! {שובה לב" – של מי???,}

ולסיום: "עם פאות הל'", אפשר להרגיש טבעי..."

ובכן נשים יקרות! לאור בשורה "משמחת" זו, רוצנה לקנות את החזיר בהכשר

"הל'" וועדת הרבנים(?) שמפקחים(?) על העיתון החרדי(?). אתן יכולות

להסתובב ברחוב בשקט! אף אחד לא יחשוד בכן שאתן נשואות! - ואם תרצו, גם

יציעו לכן שידוך! ... מה אתן אומרות?

מציאות עגומה

למעלה מ-7 שנים שאני לומד איתו במסגרת הפעילות של "לב לאחים", יהודי יקר בעל לב חם לתורה ולומדיה.

כשהכרתי אותו, הוא היה חילוני למהדרין. לא שמר כשרות, לא טהרה, לא שבת... אך הוא היה פתוח לשמוע מעט על יהדות.

הייתי מגיע מידי פעם לביתו ויושב ומסביר לו על מציאות הבורא ועל קדושת התורה. מראה לו את היופי שביהדות וכמה נעים לשמור ולקיים את מצוות התורה.

אשתו גם התעניינה באותם שיעורים וגם היא הייתה פתוחה לקבל ידע על יהדות. אך בתם הבכורה נשארה חילונית. אותה לא כל כך סיקרן לשמוע על מה אנו מדברים, היא הייתה יוצאת ומבלה ואני הייתי נשאר עם ההורים ולומד עימם.

זהו! לאחר תקופה קצרה, הם הבינו שהיהדות זו הדרך האמיתית. הם הבינו שמטרת קיומם עלי אדמות זה בשמירת התורה וקיום מצוותיה. ביקשתי מהם בתור התחלה, לקבל על עצמם שמירת שבת כמו שצריך, עם כל פרטי ההלכות. ויחד עם זאת גם שאמשיך איתם את המסגרת הקבועה שלי של לימוד התורה פעם בשבוע.

לימוד התורה פעם בשבוע ושמירת השבת שקיבלו על עצמם בני הזוג, הם שהשפיעו במשך הזמן כנראה על בתם הבכורה שהחליטה לשנות דרך ולקבל עול תורה ומצוות בשלימות.

היא כמובן פנתה אלי כדי שאדריך אותה מה עליה לעשות. בתור פעיל של "לב לאחים" כמובן שהצעתי לה ללמוד במדרשיה לבנות. "שם", אמרתי לה, "תוכלי ללמוד הכל על יהדות ולהתחזק יחד עם בנות נוספות".

לאחר השתלבותה במדרשיה המקומית של "לב לאחים" זכתה, לאחר תקופה לא כל כך ארוכה, להינשא בשעה טובה ומוצלחת לבחור ישר דרך, בעל תשובה יקר הקובע עיתים לתורה במסירות, גם הוא במסגרת של "לב לאחים".

בשבוע שלאחר החתונה, כאשר באתי כהרגלי ללמוד עם אבי הכלה, שוחחנו מעט על החתונה והשבע ברכות. הוא סיפר לי בהתרגשות על המפגש הראשון שלו עם בתו הכלה ביום שלאחר החתונה.

וכך היו דבריו: "נדהמתי לראות את הבת שלי בכיסוי ראש, לא האמנתי שהיא תעשה את זה, איפה שמענו על בחורה בת 20 שמוכנה לוותר על השערות שלה, גם אשה בת 40 לא תוותר בקלות על השיער, זה היופי שלה, פשוט התרגשתי".

הוא התרגש ואני התביישתי כמה הוא צודק! הרי אפילו בציבור שלנו החרדי, האברכים ובני התורה, אין הרבה כלות שמוכנות לוותר על השערות, אדרבה כיום רוב הכלות יודעות היטב שביום שאחרי החתונה מראה שערם "יעלה בדרגה". משיער פשוט, אסוף ושמרני,

לשיער הדור, פזור וראותני!
שתקתי ניסיתי להתרגש יחד איתו, אך בליכי חשבתי: 'כמה טוב שהוא עדיין לא מודע
למציאות העכשווית הכל כך עגומה והכל כך כואבת, שהיום הרבה בנות חרדיות
מהסמינרים הכי חרדים, "יודעות" שבשביל לכסות את הראש אין צורך לוותר על
השערות...'

טעות גורלית

"רחלי, תשיגי לי את המספר של המנהלת שלך, אני רוצה להתקשר אליה". ביקשתי מרחלי לאחר שהחברה החדשה הלכה. היא כל כך חברותית, מלאת שמחת חיים, אני ממש מרוצה שהיא הצטרפה לכיתתה של בתי. אמנם לבושה לא כל כך צנוע וצורם במקצת, אבל אנחנו עדים להרבה סיגנונות בגדים שונים היום, כך שזה לא כל כך נורא...

רחלי שמחה למלא את בקשתי. היא פתחה את ספר הטלפונים ואחר רשמה בדיוקנות את המספר המבוקש על גבי הפרוספקט של הספה החדשה.

אך רגע אחד. לפני שאתקשר אל המנהלת אדאג קודם כל לגמור את החשבון עם חנות הרהיטים שממנה קניתי את הספה. זהו טלפון דחוף שאינו סובל דיחוי. הם הפילו אותנו בפת, אני חייבת לדרוש פיצוי הולם.

היכן המספר של החנות? הו, הנה. הוא מופיע על הפרוספקט שקיבלנו עם הספה. חייגתי במהירות את הספרות. 'אני עוד אעמיד אותם על מקומם בעסק הביש שעשו איתי' אני מחליטה נחושות.

"שלום" קול מבוגר עונה לי מעבר לקו. נו, זו כנראה הפקידה של החנות. "שלום וברכה" אני עונה ומיד ממשיכה, "מדברת אסתר כגן, אני פונה אליכם בקשר למה שהגיע אלינו היום", אני אומרת בטון תקיף ורב משמעות. – "לא האמנו שזו הסחורה שלכם, ידוע שאצלכם הכל רק בטיב מעולה וממש התאכזבנו!" יריתי את התרשמותי מהשרות הלקוי וחיכיתי לתגובה הולמת.

"אה", כחכות בגרון, "אני מבינה שאת מתכוונת לחדשה שהגיעה היום". "ודאי שלחדשה, אלא למי?" אני לא מבינה מדוע אני צריכה להסביר דבר כל כך מובן וברור.

"אתם לא מרוצים ממנה? היא נראית לכם באיכות פחותה?" "בודאי, באיכות ירודה ובטיב גרוע ביותר. הנה לדוגמא, הרגליים שלה כל הזמן חורקות ומרעישות, הן ממש מדי גסות"

"הנעליים? הן מרעישות וגסות?" "לא רק זה. דיברנו על דגם רחב ונוח ומה שהבאתם הוא ממש צר" "היא לובשת צר? ודאי שדיברנו על ביגוד רחב, אצלינו זה חינוך ומהות!" "ובכלל הבד של הריפוד מדי קצר, ממש מראה מבייש!" המשכתי להמטיר את טענותיי, שמחה שהן מתקבלות על אוזניים קשובות.

"הביגוד מדי קצר? הוי, זה ממש לא טוב". אני שומעת אנחה מעבר לקו. אני כבר קצת מרחמת על הפקידה האומללה שצריכה לשמוע את כל הטענות. אך מה אפשר לעשות – אני לא מתפשרת על איכות.

"וגרוע מכל הוא הצבע! כל כך בולט ולא עדין, פשוט נורא! הוא חורג את כל הסיכומים!"

"איך יכול לקרות טעות כזו, זה ממש לא מתאים לנו". היא מתנצלת.
 "את צודקת. זו ממש איכות ירודה. לא מתאים לשם שלכם!". אני מדגישה.
 "השם שלנו? נו, מילא. זה לא מתאים בכלל לבית יעקב"
 "לא, לא לבית יעקב, לבית שלי", אני מתקנת אותה. "הזמנתי אותה לבית, לא לבית יעקב".
 "בבית היא גם חורגת כל כך?"
 "בודאי, היא ממש לא מתאימה לגוונים ולאווירה", אני מסבירה.
 "עד כדי כך?!", קולה היה ממש מזועזע, "היא פוגמת באווירה?"
 "כן. בהחלט. אי אפשר להתפשר על אווירה מתאימה ובעיקר על איכות מעולה"
 "אנחנו נשקול שוב ונחליט לגבי העתיד שלה", היא עונה בקול מדוד.
 "מה יש לשקול? אני מבקשת שתוציאו אותה!", אני לא מוותרת.
 "את מתכוונת שנעשה זאת מיד, ללא ניסיון נוסף?"
 "בודאי, אין צורך בבדיקה. כל מה שאמרתי זו עובדה!", מגיעים סוף סוף לפסים מעשיים.
 "זו החלטה קשה", הקול כואב ומאופק, "אבל לפחות אני שמחה שיש מי שאיכפת לה
 באמת על האיכות ועומדת על המשמר בלי פשרות".
 ידי קצת רועדת ואני מסמיקה, לא חלמתי לקבל כזו מחמאה. אבל בעצם היא צודקת, על
 איכות אני ממש לא מתפשרת.
 "כן, תודה", אני מודה ומוסיפה הבהרה, "עכשיו את מבינה למה אני לא יכולה לראות
 אותה יותר אצלי בסלון"
 "היא עכשיו אצלך בסלון?!", אני שומעת את הקול בפומית מתלחש.
 "כן, תובילו אותה מכאן, אבל ללא דמי הובלה!". אני מבקשת ומתריעה.
 "את מי?"
 "מה השאלה? את הספה!"
 "מה???!...!" הקול התפרץ בתדהמה, "לא דיברת על התלמידה החדשה??!"
 "תלמידה חדשה??!", הפעם הגיע תורי לזקוף גבה. מה קורה לפקידה הוותיקה?
 "את טעית", אני שומעת מעבר לקו, "כאן רייזל רוזן"
 פני התאדמו כסלק והלב החל דופק. זו המנהלת של בתי, איתה שוחחתי כל השיחה?
 היא הוסיפה ואמרה: "חבל שהייתה זאת טעות. שמחתי שמצאתי מי שלא מתפשרת על
 איכות!"
 הורדתי את הטלפון וכבשתי פני מבושה. המחמאה שקיבלתי קודם התרוקנה מכל זוהרה.
 'האם אני באמת עומדת על המשמר ולא מתפשרת על איכות? אולי יש לי טעות באיכות?
 טעות בכתובת העמידה על המשמר?
 אולי הספה היא זו שתלמד אותי לבחון את איכותי מחדש ולהתעקש על איכות אמיתית
 בלי זיוף...???"

תוכחה "בשרית" !

התזמורת ניגנה במרץ, הריקודים סערו, הכלה הייתה נרגשת ואושר זרח מפניה. מכרים וידידים לחצו ידיים ואיחלו את מירב הברכות לזוג החדש. המלצרים במטבח סיימו לארגן את שיירי המנה הראשונה והחלו להגיש את המנה העיקרית. המנגינה הגיעה לסיומה, הריקודים פסקו, והמוזמנים התיישבו במקומותיהם. מלצרים עטורי פפיון הסתובבו בין השולחנות ומגשים מלאים כל טוב בידיהם. ואז...

הופעתי אני במלוא הדרי. נכנסתי לאולם ראיתי את מבטי כולם מופנים לעברי. חיפשתי מקום מכובד להיות בו. בשולחן הראשון ישבו נשים פשוטות, כלל לא התאים לי להיות ביניהן.

המשכתי במהלכי ואז... נחתתי על צלחתה של גברת הדורה, חבושה בפאה קוצנית כתמתמה. חשבתי שתאכל אותי מיד, חתיכת בשר מהבילה וריחנית על מצע ירקות ססגוני, אך להפתעתי היא הצביעה עלי ופנתה אל המלצר – "סליחה אדון מלצר, מהו ההכשר של הבשר?"

משקיבלה את התשובה, החלה לירות שאלות בצרורות:

"שמא שחטו בסכין פגומה? ... ואולי הפרה אכלה ירקות של שמיטה? ... שמא לעסה תבן לא מעושר, ולכן עכשיו הבשר לא כשר...?"

התחלתי לרעוד, הפפריקה שעלי האדימה עוד יותר והפלפל השחור צרב את בשרי... קווצי פאתה התנועעו לקצב שאלותיה ואחר קמה ממקומה, תחבה בי מזלג עמוק עמוק והניפה אותי אל – על.

היא צעדה אל עבר המטבח והרעימה בקולה – "מי כאן משגיח הכשרות?" היא החלה לפלס את דרכה בינות למלצרים ולמגשים עד שהגיעה אליו, בעודי מפרפרת, כמעט מחליקה אל הרצפה.

"אמור נא לי מר משגיח" – פתחה – "האם התבן נשמר משעת קצירה עד שנכנס לפה של הפרה? ... אולי לאחר השחיטה התערבה טיפה אחת מחלבה...?" קצה של חיוך הסתמן לו תחת שפמו של המשגיח, הוא הרגיע וענה: "איך כאן שאלות וספקות, הכל עבר ביקורת ובדיקות!" נשמתי לרווחה.

האשה אצה למקומה, בתיפוף עקבים קצבי.

או אז, ממש כאשר קרבתי לפיה, הרמתי את עיניי הבשריות ותמהתי: 'איך זה שנחים בשלווה קווצי הפאה עד חצי גבה של הגברת, בעוד בי - חתיכת בשר מגושמת - בוחשים כה עמוק לדעת מאין באתי ולאן אני הולכת'...

הפטנט החדש

אשה שומרת תורה ומצוות, בעלת תשובה וקצת תמימה באה אל רב – מורה הוראה לשאול שאלה על מה שפרסמו באחת ההודעות על סוג בגד מיוחד שראתה, אם הבגד מותר לאשה שומרת תורה ומצוות בלבישה. וכך היה כתוב במודעה;

בשורה טובה לאשה החרדית!

יצרני העילית של בגדי נשים "almeda" "אלמדה" המפורסמים במוצריהם המקוריים, באים הפעם לקראת האשה החרדית שמקפידה על קוצו של יוד בצניעות בגדיה. מדובר בבגד שהוא שילוב מדהים ונפלא של המודה האחרונה ביופי ובאופנה בלי שום ויתור כהוא זה על הצניעות שכל כך יקרה לאשה המקפידה על קלה כבחמורה. הבגד מכסה כל מילימטר שצריך להיות מכוסה על פי ההלכה ויוצאים ידי חובה אף לדעה המחמירה שהשווה חייב להגיע עד כף היד ולא רק עד המרפק! כמו כן בצד העליון מגיע הבגד עד הצוואר ואינו פתוח אף מעט!

אז מהו הסוד שבכל זאת מוצרינו מעניקים יופי וכן ללא תקדים? התשובה היא – פיתוח אומנות משוכללת בלעדית (עם פטנט רשום) לייצר בד בצבע מדויק להפליא של עור הגוף! ולא רק הצבע אלא כל הצורה של הבד כמו עור אדם אמיתי! השרוולים הארוכים גם הם עשויים מבד קסמים זה. בכתף צורת השרוול היא ממש כמו יד שיוצאת מבגד ללא שרוולים! וכן מהצוואר ולמטה יש שסע בצורת V באורך 18 ס"מ ורוחב 16 ס"מ שסגור גם בכד הפלאי הזה! ייצור בגדים מקוריים אלו שבבעלותנו עתידים לכבוש את לב האשה החרדית בכל רחבי העולם!

עוד לא היה בושם כזה של יופי בביגוד שהיה עד עכשיו נחלתן של נשים שאינן שומרות תורה ומצוות.

ועכשיו! כבר אפשר לאשה החרדית ובלב שקט!!!

שיוצאים לכל הדיעות המחמירות ביותר בצניעות הבגדים.

תוצרתנו נמכרת בחנויות היוקרה של "רשת אלמדה" ברחבי הארץ והעולם!

נו! אז למה לחכות?

בואו בהמוניכן ותתרשמו!

מורה ההוראה אמר לה, שהוא מאוד מתפלא איך אשה צנועה אינה מבינה לבד ש"מודה" כזאת בוודאי אסורה ומכוערת היא ביותר.

כאן שאלה האשה בתמימות: "רגע, אינני מבינה, הרי גם את שיער הראש אסור לראות ואף על פי כן לובשות נשים חרדיות כל מיני פאות שנראות כאילו שערותיהן הטבעיות

מגולות, ומה ההבדל בין זה לזה...?".
מורה ההוראה הוכה בתדהמה – הוא לא ציפה לשאלה כזאת – הוא הרהר בדבריה של
האשה דקות ארוכות והרהר לעצמו: 'נכון... באמת מה ההבדל? ... 'מה ההבדל? ... היא
צודקת! הרי זה אותו דבר! ... זה אותו דבר! ...'
שאלתה נותרה ללא מענה...

שיח שמיימי

יום אחד, כך מספרים, נפגשו שני מלאכים בכירים, אי שם בשמי רום. מלאך אחד היה ממונה על החלומות ורעהו היה ממונה על ההצלחות.

השניים פתחו בשיחה נרגשת כשכל אחד מתאר בפני חברו את מעשיו. מלאך ההצלחות סיפר על עני מרוד שהוא העלה אותו לגדולה בהבזק של רגע, ומלאך החלומות סיפר על חלום ארוך ומוצלח שהוא זימן לפלוני אלמוני. השניים נפרדו תוך הבטחה לשוב להיפגש ולהמשיך לספר זה לזה את מעלליהם.

משנפרדו השניים, גמלה החלטה בליבו של מלאך החלומות, כי הלילה הוא יפעיל את כל קסמיו ויעולל חלום שכמותו לא היה.

ימים רבים לא ראו אותו מכיריו של מר הנרי במצב רוח כה קודר. זה מספר חודשים שאין הוא מרוצה מהנעשה בסניפו הנמצא בניו יורק, ועתה לאור הנתונים שהונחו בפניו, הבין כי ליבו לא שיקר לו.

עסקיו של מר הנרי הלכו והתדרדרו מדחי אל דחי והוא לא ידע את נפשו. איש של כבוד היה מר הנרי. עתה החליף את משנתו.

"ילדינו ושכינינו לא ידעו מאומה", סיכמו ביניהם הנרי ורעייתו. רמת האוכל ירדה פלאים. הילדים שהורגלו למסעדות יוקרה נאלצו להסתפק בפרוסת לחם וחצי גביע לבן. על בגדים חדשים איש לא חלם. איך שהוא הצליח מר הנרי לעבור תקופה של מספר חודשים, עד שיום אחד קרה הדבר, וילדיו הלכו לישון כשקיבתם ריקה. אין אוכל.

אותו לילה החליט מלאך החלומות להתעמר במר הנרי. אורות הבית כובו והנרי עלה על יצועו. שקט מוחלט שרר בבית ומר הנרי שקע אל תוך חלום מתוק. הנה, הנה הם הימים היפים בהם הצליח להקים סניפים רבים, ולהשקיע במקומות הנכונים... עד שה' זיכה אותו להיות אחד מאילי ההון הגדולים ביותר.

חיוך רחב השתפך על פניו של מר הנרי שמזה חודשים ארוכים לא חייך, הן בהקיץ והן בחלום. כהודיה לקב"ה על הטוב אשר גמלו, זימן מר הנרי קבוצת ידידים קרובה ורב מכובד, לסעודת הודייה מפוארת שנערכה בכיתו.

שולחנות מפוארים ערוכים בסדר מופתי על ידי צוות מלצרים ענובים בפפיונים קיבלו את פני הבאים. בעל הבית קיבל את פני אורחיו כשבידיו מגש כוסיות לחיים ועל פניו צהלה רבתי.

המוזמנים התיישבו סביב השולחנות ומר הנרי נעמד על דרגש קטן והכין את עצמו לשאת את דבריו. שעות ארוכות קודם המסיבה התלבט מר הנרי עם עצמו כיצד לפתוח את נאומו. לבסוף החליט כי הדבר המתאים ביותר לעשותו, הוא לפתוח בשירה וזמרה לבורא עולם שחילצו מן המיצר.

מר הנרי הניף את ידיו באוויר כשמגורונו בוקעים ברננה המילים "חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו". הנוכחים נשאו אף הם את ידיהם ומחיאות הכפיים הרעידו את קירות הבית.

לפתע חוורו פניו של מר הנרי. מבעד לחלון נראה קנה רובה מכוון היישר לעברו. הרובה היה אחוז בידיו האמונות של פושע מפורסם שתמונתו פורסמה בהבלטה על ידי השלטונות בכל הדרכים האפשריות.

זעקות "הצילו" נוראות שבקעו מגורונו הניחר של מר הנרי המבועת פילחו את דממת הלילה, ותוך מספר דקות מר הנרי מצא את עצמו עומד במרכזה של המולה נוראה.

שכנים מבוהלים פרצו אל הבית מכל עבר, כשבידיהן מטאטאים ומקלות שהם אספו במהירות עת שעטו לביתו של שכנם שהזעיקם באמצע הלילה.

דממה השתררה בבית. מר הנרי עמד בסלון ביתו החשוך, כשמסביבו שכניו ששנתם נקרעה בחטף. אט אט הרפו השכנים מן המקלות ומן המטאטאים והביטו בחמלה על מר הנרי המסכן.

דקה ארוכה עמד מר הנרי תוך שהוא צובט את לחייו. עדיין לא היה ברור לו איזה חלק שייך לחזיון העוועים והיכן מתחילה המציאות.

יבבות ילדיו שהתעוררו משנתם, החזירו אותו אל עולם המעשה. ילדיו הרעבים תבעו בקול בוכים למלא את קיבתם הריקה. "אבא! אוכל! אנחנו רעבים!".

לא נלאה אתכם בכל פרטי המאורע. אך בסופו של דבר, כמה שכנים רחמנים הביאו מביתם מצרכי אוכל בסיסיים, פתחו שולחן וערכו ארוחת ערב לילדים האומללים.

עם בוקר רווחה השמועה כי מר הנרי ירד מנכסיו, ויתכן שגם מדעתו. למחרת שבו ונפגשו מלאך החלומות ומלאך ההצלחות. מלאך החלומות לא הצליח לעצור את חיוכו בשעה שתיאר את מר הנרי ההמום עומד באמצע הלילה, אדום כאש מבושה, בעוד השכנים מחטטים במקרר הריק כדי להאכיל את ילדיו הרעבים.

עיניו של מלאך ההצלחות נפערו בתדהמה. "אתה? אין לך בושה? הרי זו אכזריות נוראה. גם לבזותו לעין כל, וגם לטעת בו אשליות שווא, שההתפכחות מהם היא מרה וקשה! כיצד עשית זאת?".

הפעם הגיע תורו של מלאך החלומות לפעור את עיניו. "אתה?? אתה תלמד אותי לקח על נטיעת אשליות שווא????!! הרי אתה ידידי, מלאך ההצלחות, משלה אנשים במשך שבעים ושמונים שנה! אתה לוקח אשה ובת חרדית, ונותן להן תחושת סיפוק והצלחה בלכתן בפאה משיער טבעי בורק ובביגוד האופנה ה'חרדית' הפרוצה שנמכרת בחנויות שבכני ברק ובירושלים, והן בטוחות שהינן מספיק צנועות - הן מרגישות גאווה והצלחה ביחס לעצמן... וחושבות ברוב טיפשותן שזה מותר ואין בכך כל בעיה...

ואז כאשר המסך יורד וההצגה מגיעה לקיצה, עולות האשה והבת המסכנות לפני בית דין

של מעלה ומגלות שהכל היה חלום. אין צניעות ואין יראת שמים. כלום! הן נשאר עניות מרודות מכל מצוותיהן. אמור לי איפוא ידידי, מי מאיתנו יותר אכזרי, אני, שלילה אחד השליתי בן אדם, או אתה שמשלה אותן לאורך כל ימי חייהן".

מלאך ההצלחות השפיל את עיניו. "אתה צודק ידידי. אני סומך עליהן, על אותן נשים ובנות חרדיות, שינצלו את שכלן כדי להבין מהי צניעות אמיתית".

משק כנפיהם של המלאכים העיד כי שיחתם הסתיימה.

תרגיל אמריקאי

ברכבת התחתית בניו יורק ישב איש לבוש חליפה שחורה הכוללת מעיל ארוך היורד על מידותיו. פניו היו עטורים זקן ארוך ועבות, ולראשו מגבעת שחורה עגלגלה. למולו ישב יהודי מבוגר גלוי ראש בעל שיער שיבה הלבוש בגדים מודרניים. גלוי הראש הביט בעיניים רושפות משינאה ביהודי לבוש השחורים במשך דקות ארוכות, ולבסוף פצה את פיו והריק קיתון של רותחין בשפת האידיש על ראשו של הלבוש שחורים: "אינני מבין אתכם אתם החרדים, חיים אנו כעת באמריקה המודרנית! הייתם צריכים להשאיר את הלבוש המיושן והעתיק הזה שלכם ושל נשותיכן, באירופה המזרחית אותה עזבתם יחד עם כל שאר סממני היהדות ש"אבד עליהם הכלח".

אתם עם הלבוש שלכם וגם של נשותיכן ההולכות בשמלות רחבות במטפחות ראש מיושנות... גורמים רק בושות בעיניי האמריקאים המתקדמים, במראה הפרימיטיבי שלכם, כאשר אינכם מסוגלים להתנתק מהעבר שלכם...

לבוש השחורים הביט בו בפליאה במבט המשדר חוסר הבנה. הוא הצביע על בגדיו ושאל באנגלית: "אני מבין שיש לך טענות על בגדיי, מה רע מצאת בהם?"

"האם אינך מבין אידיש?", התפלא היהודי המבוגר באנגלית.

"לא", השיב לבוש השחורים בהבעת תמימות, "הנני שייך לכת ה"האמיש" הידועה שמוצאה הקדום מהעם האנגלי. אנו משתדלים לנהל את חיינו כפי שחיו אבותינו לפני כמאתיים שנה ללא כל שינוי. כל הגברים הם בעלי זקן עבות ולבושים כמוני. הנשים לבושות חולצות צנועות, חצאיות ארוכות ורחבות, ראשיהן מכוסים במטפחות ראש ולילדות שתי צמות ארוכות המשתלשלות על כתפיהן. בנוסף לכך אין אנו מוכנים לקבל את הקידמה הטכנולוגית ואנו נמנעים משימוש בחשמל, טלפון וכדומה".

"כן", השיב היהודי גלוי הראש, "שמעתי וקראתי עליכם רבות בכלי התקשורת ואפשר לומר שאני מאוד מעריך אתכם, לשמור כך בעוז רוח על המסורת והמנהגים הקדומים של הקהילה, זה מראה על איכות אנושית ועל גדלות הנפש שלכם.

אתם עומדים איתנים מול כל פיתויי העולם המודרני ואינכם נכנעים למה שהחברה הכללית חושבת עליכם. כל הכבוד לכם!..."

כאן השתנו פניו הנעימים של לבוש השחורים להבעה של כעס, עיניו ירו זיקים והוא החל צועק באידיש לעבר גלוי הראש: "כן! אני יהודי מקורי לא בן כת "האמיש"! תתבייש לך זקן אשמאי שכמוך! לכת "האמיש" הגויים, מותר לדעתך, לשמר את מסורת אבותיהם?! כל הכבוד להם...??! ורק אנו היהודים גורמים לבושות בחברה האמריקאית בהליכותינו בעקביות בדרכי אבותינו...!!!"

גלוי הראש הרכין את ראשו מבושה...

הכל ווקאלי

שני הידידים יושבים יושבים זה לצד זה במכונית ונוסעים. בדרך הבין עירונית הארוכה יש להם מספיק זמן לדבר על כל מי דא והא, עד שכטבעו של עולם מגיע הרגע שבו הנהג לוחץ על הכפתור המפעיל את הדיסק כדי לכבד את הנוסע שליידו במוזיקה נעימה. הצלילים בקושי מספיקים להיכנס לאוזנו הימנית של הנוסע, והוא מתעשת במהירות: "היי... מה קרה לך? שכחת שהיום ספירת העומר?!"

"תירגע, ידידי, תירגע. לא שכחתי שום דבר. זה ווקאלי."
 "ווקאלי קוקאלי... מה זה חשוב מה זה, בספירת העומר לא שומעים מוזיקה."
 "לא הבנת. זה לא מוזיקה. זה ווקאלי. כל הקולות מהפה. מה, אתה לא מכיר את זה?! אנשים שרים ומוציאים מהפה קולות של כאילו-תזמורת. אבל זה בלי כלים. הכל ווקאלי. תקשיב טוב תשמע איזו איכות. תשמע את החצוצרה ואת החליל-צד. אם לא הייתי אומר לך שזה אנושי, היית בטוח שזו תזמורת רגילה של כלי נשיפה."
 "אבל..."

"שים לב, שים לב לקטע שמגיע עכשיו. איזה איכויות. איזו הרמוניה. המקהלה מקבלת כאן קונטרה של בס לירי מחמישה סקסופונים וקרן יער סקוטית, עם צלילים של גלי ים ורכבת דוהרת ברקע-אבל הכל אורגניל מהפה. ווקאלי. לא להאמין."
 "אוי באמת, תעשה לי טובה, אתה מוכן לסגור את זה?"

"למה לסגור? איפה כתוב בהלכה שאסור לשמוע דיסק ווקאלי בספירה?
 "לא יודע איפה כתוב. מה שאני כן יודע זה, שלא הכל צריך להיות כתוב. לא כתוב גם למשל שאסור לחתן ללעוס מסטיק מתחת החופה או שאסור לרב שמסדר קידושין ללבוש כובע קש ונעלי בית. אבל כל אחד מבין שזה לא מתאים. גם הווקאלי הזה, לא מתאים לספירה"

"אפילו שזה ווקאלי למהדרין?"
 "אפילו. כן!"

(יתד השבוע - ז' באייר תשס"ט)

"היי... שכחת שאת נשואה?!"
 "תירגעי, לא שכחתי שום דבר. זו פאה."
 "פאה פפאיה... מה זה חשוב מה זה, אשה נשואה לא הולכת עם שערות."
 "לא הבנת, זה בכלל לא שערות, זו רק פאה. מה, את לא מכירה את זה?! תראי איזו איכות. שימי לב לברק. ליופי. לתסרוקת המושלמת. לגמישות ולתנועתיות, אבל זה לא השיער שלי, זו רק פאה. לא להאמין."
 "אבל..."

"אם לא היינו מכירים את המושג הזה ורגילים אליו, היית בטוחה שזה השיער שלי."
 "אוי באמת תעשי לי טובה, את מוכנה להפסיק ללכת עם זה?"
 "למה להפסיק? איפה כתוב בהלכה שפאות כאלו אסורות לכל הדעות?"

"לא יודעת איפה כתוב, מה שאני כן יודעת זה, שלא הכל צריך להיות כתוב. לא כתוב גם למשל שאסור לאשה להחליק עם סקטים ברחוב או לבוא עם חלוק שינה ביתי לחתונה, אבל כל אחת מבינה שזה לא צנוע. גם הפאות האלו זה לא צנוע. אפילו לבחורות."
 "אפילו שזה לפי התקנון?"
 "אפילו. כן!"

שתהיי בריאה

הבצק הלך והתגבש תחת ידיה האמונות של ריקי, הטלפון היה תחוב בין כתפה לאוזנה והיא הסבירה במרץ: "כן, אלו גביניות מצוינות, המרקם שלהן פריך ונימוח בפה, הן לא מתייבשות מהר, לא, ממש לא. אני אומרת לך שהטעם שלהן ילווה אותך עוד הרבה זמן אחרי שבועות..."

כך נאמה אל תוך הפומית בעודה טופחת על הבצק. אין מה לומר, על המתכון הזה היא לא מוותרת אף שנה, מתכון שקיבלה מדודה בלה לפני כעשר שנים ומאז לא פסחה על שום חג שבועות בלעדיו.

"תרשמי, החומרים לבצק הם: אחד קילו קמח, 50 גרם שמרים, שתי כוסות סוכר, ו..."

"מה???"

"כן, כן, כפית מלח, כוס שמן..."

"את בטוחה???"

"כן, ודאי, זה עוד לא הכל, שתי חבילות מרגרינה..."

"עכשיו כבר הגזמת" – הגיעה התגובה המזועזעת מעברו השני של הקו – "עד כדי כך את חושבת שאני אכניס שתי חבילות מרגרינה???"

"כן ודאי, זה המרשם! אי אפשר להתחרות במתכון הזה, כנראה שהמרגרינה היא אחד הגורמים לסוד ההצלחה שלו, היא שומרת על מרקם גמיש של הבצק ומייצבת אותו" ריקי לא צפתה את מה שיחולל המשפט התמים שלה בעברו השני של הטלפון, הקריאה שבקעה ממנה הייתה קולנית ונסערת:

"מה???" את מעיזה להשתמש במרגרינה, ולא סתם בקמצוץ אלא בשתי חבילות שלימות???"
מה, אינך יודעת כמה שמרגרינה היא מצרך מסוכן, היא עתירה בשומן טרנס, שומנים מוקשים ושומן רווי, וזה עוד לא הכל..."

ריקי נסוגה לאחור.

"תגידי, את לא יודעת שבתור אמא את חייבת לשמור על הרגלי תזונה בריאים בקרב בני המשפחה?! הילדים שלך הם בגיל הגדילה שבו הגוף בונה את עצמו לעתיד. ילדים שאינם אוכלים נכון, שהתזונה שלהם לקויה, עלול להיות להם עיכוב בהתפתחות חלילה. תקפידו לצרוך כמה שפחות אוכל קנוי שמלא בצבעי מאכל ובחומרים משמרים. אני לא רוצה לספר לך מה אמרה שכנה של גיסתי על החומרים המשמרים..."

ריקי עצמה את עיניה, לא כך תכננה את המשך השיחה.

"תראי אני אומרת לך שכדאי לך לשנות מקמח לבן לקמח מחיטה מלאה. את יודעת, זה לא סתם מאפה, הוא משביע יותר, משפר את יכולת הריכוז ומשפיע על המערכת הקוגניטיבית והרגשית. בנוסף הוא מחזק את המערכת החיסונית. נו, לא כדאי? תראי, וגם הסוכר

שהקראת לי..."

'סוכר? ! מה היא יכולה להגיד לי עכשיו על סוכר', הרהרה ריקי בחשש, 'אולי היא מבשרת לי בשורת איוב, שבגללי אחד מילדי לקה במחלת הסוכרת' המחשבות כמעט וטרפו את דעתה.

"סוכר הוא האויב של האדם, נקודה".

ריקי חשה אבודה במערכה, כנראה שהאויב הצליח להכריע אותה.

"אמרת לי שאת שמה במתכון שתי כוסות של סוכר. אז תדעי שתמיד צריך להפחית את הסוכר עד כדי רבע, עדיף בכלל להשמיט אותו כליל ולהשתמש בתחליפים. הסוכר הלבן מתועש וריק מכל ערך תזונתי..."

הטלפון כמעט נשמט מידיה של ריקי והיא החזיקה בו במאמץ רב למען הנימוס. היא ניסתה לסיים את השיחה הביקורתית הזו ולהשחיל משפט גמר: "טוב, אני צריכה להמשיך להתכונן לקראת החג, העבודה ברוך ה' רבה ו..."

"רגע אחד, אני רוצה להזכיר לך לא לשכוח לשלוח את הפאה שלך עכשיו לסירוק, ברגעים האחרונים של ערב החג שום פאנית לא תתפנה אליך, ובסוף תאלצי ללכת עם פאה חסרת עיצוב וצורה. אני יוצאת עוד לכמה דקות לקנות פאה חדשה לחג. אני רוצה פאה בעיצוב חדיש ויקרתי, לא תהיה מישהי ברחוב שלא תסתכל עלי ותתפעל מיופיה. כוולן תדברנה עליה..."

ריקי הרפתה את איבריה המתוחים ונשמה עמוקות, דווקא עכשיו יש לה מה לחדש לבת שיחתה המלומדת: "לא, אני לא צריכה לסרק את הפאה!" – ענתה בפסקנות. "מתי תעשי את זה אם לא עכשיו, לקראת חג השבועות?!" – התמיהה בצבצה וגאתה בקולה.

"אני חובשת כבר חודשיים מטפחת, כיסוי ראש אמיתי!"

"מה?? מי אמר לך לעשות זאת? למה את חושבת שאת צודקת בכך? ובכלל... לא צריך להיות כאלה צדיקים!". הייתה התגובה.

"אני לא מאמינה שאת אומרת לי כך אחרי הדברים ששמעתי ממך קודם. תראי, הכי חשוב לחבוש את כיסוי הראש האמיתי, האורגני, ולא צריך להשתמש בתחליפים... את מבינה? הפאות של ימינו הן ריקניות, חסרות טעם וצורה של אשה יהודיה. הן מלאות ברעלים שעלולים להרוס לך בנפש רגישויות ותכונות טבעיות שהבורא טבע בך. והילדים? – הן לא מוסיפות לחינוך שלהם... בקיצור הן האויב של האשה. נקודה.

כיסוי ראש מלא הוא טבעי יותר, ערכי יותר, וממולא באושר פנימי ועמוק יותר".

חוויה מרטיטה

יום אחד ישבתי לי באוטובוס הנוסע לשכונה ירושלמית אחת, הייתי שלוחה וניחוחה מביטה סתם כך מבעד לחלון האוטובוס בניחותא על חנויות ואנשים... ואז... זה קרה.

באחת התחנות לפתע עלה "יצור" מוזר מאוד לאוטובוס. בהתחלה חשבתי שאני הוזה או מדמיינת, אך לא, זה באמת מה שאני רואה.

שפשפתי את עיניי שוב ושוב ואף צבטתי את עצמי לוודאות שאיני חולמת או משהו אחר... אך לא, לא טעיתי, אכן זה מה שראו עיניי במציאות.

הייתה זו אשה אחת שעלתה לאוטובוס, שילמה לנהג וצעדה בצעדים בוטחים וגאים פנימה. לא יכולתי להסיר אף לא לרגע אחד את עיניי ממנה. הבטתי בה בעיניים "קרועות לרווחה", אותה גברת נכבדת הייתה קרחת. כן! פשוט קרחת! חד וחלק (תרתי משמע)! ראשה היה עגול ומבהיק. על אזנה האחד היה עגיל גדול המכסה את כל האוזן, ועל השנית היו תלויים בשורה קבוצת עגילים שונים זה מזה, היא הייתה לבושה במין שמלה לבנה בעלת כובע, קפוצ'ון, ארוכה ומאוד מוזרה. והיא... צועדת פנימה בבטחה, מבטה מורם וכולה גאוה, כאומרת: "מי ידמה לי, ומי ישוה לי".

כל הדרך אני נועצת בה את מבטי ומחשבותיי אודותיה מתרוצצות להן ללא הרף... עד שירדה מהאוטובוס.

ראיתיה על המדרכה וקרני השמש האירו על ראשה הקירח וחזרו כמו ממראה, ראשה היה מבריק כמו הירח.

גם לאחר שהלכה, עדיין דמותה שבה ועלתה בזכרוני המראה הכל כך מוזר וחריג... לא הייתי רגועה, לא הבנתי מי זו? ומדוע היא נראית כך?

בלילה היו לי חלומות מפחידים... סיוטים... כל פעם התעוררתי מחלום מבעית של אנשים עם ראשי אבטיחים...

בבוקר שאלתי את שכנתי: "הגידי לי, אני חדשה כאן בשכונה, ראיתי אתמול באוטובוס אשה מוזרה שכזו, מי היא? מה קרה לה?"

עונה שכנתי ואומרת: "אה, זו אשה מעניינת מאוד, היא מעצבת אופנה במקצועה" "נו, אז למה היא נראית כך כל כך מוזר?" – שאלתי כולי מסוקרנת.

"תראי, היא טוענת כי עיניה כחולות הן ויפות, אך השיער מושך אליו את תשומת הלב ולא שמים לב לעיניה היפות, לכן... החליטה לגלח את ראשה כל שלושה ימים שלא יהיה עליה שום שיער, ואז יבלטו עיניה הכחולות וישימו לב אליהם... חה חה חה... שמעת איזה רעיון טפשי??! הרעיון זה גרם לה שבעלה יגרש אותה, ובניה לא רוצים ללכת בחברתה. אבל היא... גאה בקרחתה, במיוחדותה... ואינה מתביישת כלל וכלל, מה את

אומרת, נכון זה נשמע מטורף??!"
 שמעתי את שכנתי, וצחקתי בהקלה, "אה, זה הכל... מעניין מאוד". נפרדתי לשלום והלכתי לדרכי.
 חשבתי רבות על מה ששמעתי, 'איזה אנשים מוזרים יש בעולם!...' ואז עברו מחשבותיי לחשוב על עצמי.
 'בעצם... – שאלתי את עצמי – מה ההבדל ביני לבינה?
 מדוע אני לוקחת ללב כאשר לועגים לי לתלבושת החרדית שלי!
 מדוע מפריע לי שחברותיי ושכנותיי צוחקות למראה המטפחת שעל ראשי??!
 מדוע אין לי את העוז לשמוח ולהתגאות במראה שלי הצנוע העדין והאצילי, כפי שיש לאותה אחת לגבי שטויותיה המכוערות והמשונות...??!"

מפגש חלומי

כל המורות מהסמינר, כל החברות, השכנות, אשתו של הרב, אפילו הרבנית שפרה, אשת הרב של בעלי בכולל אמרה שאין שום בעיה מלכתחילה. ציפי, דבורה, ואפילו שמחה, שהם ממשפחה חסידית אפילו גם הם, אז מה הבעיה?
אז מה קרה אם איזו אשה ברחוב העירה לי שאני דומה בפאתי ובלבושי למוכרת בחנות הנעליים שליד הבית שלה, שהיא לא שומרת תורה ומצוות, אז מה, כל זה צריך להטריד אותי משנתי? מה, כולם טועים?? כולם לא בסדר??!

מחשבות אלה הטרידו אותי כל כך עד שלא יכולתי להירדם... אך בסוף נרדמתי. והנה חלום. אני רואה אור גדול ועצום שמושך אותי אליו, הרגשתי חום ואהבה, כאילו כל זה היה מוכר לי. קראו לי בשמי, הלכתי בעקבות הקול... והנה אני מגיעה לקצה מנהרה, ולפתע נגלה לי מחזה מדהים: מרשאות ענק, מפלי מים, ציוץ ציפורים, ריח נפלא... כל כך אהבתי את המקום, הבנתי שכנראה אני בגן עדן. והנה מאחורי אני רואה נשים לבושות לבן עם מטפחות משי קשורות לראשן, צועדות בקול שירה. "אנחנו הולכות לפגוש את האימהות הקדושות", אמרו לי. "גם אני רוצה, גם אני רוצה לפגוש את האימהות הקדושות, גם אני ציפיתי שיום אחד אפגוש אותן".

"הצטרפי אלינו ותזכי לברכתן, בואי איתנו נלך להיכלן..."
עברנו שדות, עברנו גנים נפלאים מלאים פרחים בשלל צבעים, ואיזה ריחות ממש תענוגים. צעדנו יחד עם כל הנשים, עד שהגענו להיכלן של האימהות הקדושות. כל הנשים הסתדרו בתור לקבל את ברכתן של האימהות. התור התמשך והתמשך עד שהגיע תורי. קראו לי בשמי ושם אימי, ונכנסתי פנימה להיכל.

המחזה היה מרנין. ראיתי את ארבע האימהות, כולן היה כל כך יפות וכל כך דומות אחת לשניה, מאירות פנים וכל כך צנועות. צעדתי לאיטי לקראתן. אך... לפתע קרה מקרה כלל לא נעים. ארבעתן הסתכלו עלי בתמיהה, שאלו אותי לשמי ולשם אימי, דיברו ביניהן, הסתכלו עלי שוב ושוב, ולאחר התייעצות אמרו: "כנראה שנפלה כאן טעות, גברתי היקרה, אינך נכדתנו, לכי עזבי את היכלנו".
פרצתי בבכי, "למה???"

"אנחנו מאוד מצטערות אך אין כאן מקומך איתנו, בבקשה צאי מכאן..."
"אבל מה לא בסדר איתי???" אני שומרת תורה ומצוות, נותנת צדקה, גומלת חסדים, בעלי לומד בכולל, בניי לומדים בישיבות ובתלמודי תורה, בנותי לומדות ב'בית יעקב', מה לא בסדר?? תגידו לי מה לא בסדר...???

לא הועילו לי שום תירוצים. מההיכל גורשתי, כל כך בכיתי, כל כך הצטערתי, עד שקמתי

בהתרגשות משנתי, אך אז כבר את המסר הבנתי!"

המגיד הירושלמי

דרשותיו של המגיד הירושלמי, היו מפורסמות בכל מקום. פעם הרחיק המגיד עד לעיר בני ברק. דרש את דרשתו בפני ציבור גדול של נשים ובנות חרדיות בגודל מעלת הצניעות, וכמה חובה לאשה נשואה לכסות את ראשה במטפחת דווקא ולא חס ושלום בפאה. הוא עורר גם על כך שנשים ובנות תלכה בכגדים רחבים ולא צמודים וצבעוניים... וכן הלאה. הבחין המגיד כי דבריו משעממים את ציבור הנשים והבנות, ומשום מה אין דבריו מתקבלים על ליבן.

נענה ואמר: "שמעו נא בבקשה ואספר לכן מעשה שהתרחש עימי: שלשום הוזמנתי לשאת דרשה בעיר פתח תקוה בפני ציבור גדול של גברים ונשים חילוניים. והנה בעודי נוסע באוטובוס, התיישב לידי אדם אחד שברכני לשלום ושאלני: "האם אתה הוא המגיד הירושלמי המפורסם?"

ענית: "אני"

אמר: "רואה אני שפניך מועדות לפתח תקוה, הלוא כן?"

אמרתי: "אכן כן"

"ומדוע", שאל.

"מה פירוש?!", ענית, "לדרוש בפניהם!"

"תסלח לי שאני שואל", חזר ואמר, "אבל האם משלמים לך על כך?"

"כן, הובטח לי שאקבל 500 שקלים בסוף הדרשה!"

צחק האיש ואמר: "שמע לקולי, לא שווה לטרוח ולהגיע עד פתח תקוה בשביל 500 שקלים עלובים... הנה, הא לך 1,000 ש"ח, ולא תצטרך להיכנס לעירם!" שמעתן?? להרוויח כסף בלי לעמול כלל? איזה יופי! נטלתי את הכסף וחזרתי בחזרה לביתי.

למחרת הוזמנתי לשאת דברי בעיר תל אביב. גם שם גדשו את האולם ציבור חילוני רב מאוד... שחוכה לבואי ורצה לשמוע דברי חיזוק והתעוררות לשמירת התורה וקיום המצוות. והנה שוב אני רואה את אותו אדם בא לקראתי. נתן לי שלום והחזרתי לו שלום. שוב הוא חזר על דבריו ושאל: "מה לך פה בעיר תל אביב?"

"מחכים לי באולם גדול המוני גברים ונשים חילוניים... מטרתם להחזירם בתשובה, לדרך האמת!", ענית.

"יפה מאוד", ענה, "אך האם תרשה לי לשאול שוב, כמה הפעם אתה אמור לקבל עבור דרשתך?"

"אותו סכום כמקודם, 500 שקלים!"

"תראה, יש לי כאן עוד 1,000 ש"ח! קח אותם ועזוב את תל אביב אין לך מה לחפש שם..." נתן לי את הכסף והלך.

"רגע רגע", קראתי לו לשוב, ושאלתי: "מי אתה אדוני? ומה עסקך? ומה פתאום אתה מוכן לשלם לי סכום רב כשכר בטלה? ואיך יתכן שאתה פוגש אותי בדיוק לפני שאני הולך לשאת דברי בפני קהל ועדה...?"

הוא הביט בי בחיוך ערמומי ואמר: "לא אכחד ממך, אך אני הוא 'יצר הרע', המסית ומדיח בני אדם לעבירה. אני מתגורר בכל מקום ונמצא בכל פינה. כולם מכירים אותי, מכבדים אותי ושומעים לדברי. ועתה, אם תופיע לפניהם ותדרוש את דרשותיך, ודאי ישמעו לקולך ויהרהרו בתשובה, ואז יגרשוני מתחומם ותהיה כל עבודתי לריק. לפיכך החלטתי כי כדאי לי לשלם לך 2,000 ש"ח ולהטותך מדרכי".

שמעתי, וחזרתי לי בחזרה לביתי. מה זה עסקי?! העיקר הוא שקיבלתי את שכר טרחתי. אך הצטערתי על דבר אחד, שויתרתי בעד 1,000 ש"ח... שכן לפי דבריו היה כדאי לו לשלם מחיר כפול ומכופל כדי לסלקני מנתיבו.

והנה היום הגעתי אליכם לבני ברק כדי לדרוש בפניכן. לפני שנכנסתי לאולם עצרתי והבטתי כה וכה. חפשתי את מכרי, לערוך איתו את העיסקה הקבועה. הפעם החלטתי: 'שלם ישלם לי במיטב כספו!'. שהרי בני ברק עיר גדולה לאלוקים יותר מפתח תקוה ותל אביב, ויש בה הרבה בתי כנסת ובתי מדרש רבים... הפעם אני לא מוותר לו!

מביט אני כה וכה, והנה איש רץ, חופז במהירות. מביט אני ומכיר בו את ידידי משכבר, ה'יצר הרע'! קורא אני אחריו ואומר: "ידידי החביב, עצור לרגע, למה תתנכר אלי? הרי אני לפניך, מוכן ומזומן להתחיל בדרשותיי. אם תרצה שאמנע מכך, עליך לבוא לקראתי במשא ומתן. עתה אדרוש ממך 5,000 שקלים! לא פחות ולא יותר! שאם לא כן, אדרוש בכל המקומות בבני ברק ואלהיב את הלבבות..."

ולפתע, עומד לו היצר הרע באמצע הרחוב, מפשיל ראשו לאחוריו וצוחק צחוק פרוע, משוחרר. "דע לך", אומר הוא בין פרצי הצחוק, "שלא כפתח תקוה ותל אביב היא בני ברק העיר! – שם, פתוחים הלבבות לדברי הדרשנים. שם גדולה הסכנה שישמעו לדבריך ויגרשוני מתחומם! לכן שילמתי לך במיטב כספי... אבל כאן, בבני ברק, ליבם של הנשים והבנות בריא להן כאולם, אטום וסגור! מובטחני שדבריך - בקשר לצניעות הלבוש וצרת הפאה - לא יעשו עליהן שום רושם! יכול אתה לדרוש להן כאות נפשך, אין נשקפת לי כל סכנה. ולמה אם כן אבזבז את כספי לחינם?!"

הרמז היה ברור, הנשים והבנות פתחו את סגור ליבן...

כולם כולם

מכירים את משפחת כולם? מה? אינכם מכירים אותם? כולם מכירים אותם. מפליא. יש להם שלוש בנות גדולות נשואות, בלי עין הרע. אחת מורה בסמינר, השניה גנת בגן, והשלישית מזכירה במשרד.

אספר לכן מעט על משפחת כולם: כולם הם מאוד עשירים. כולם – אה, סליחה, שכחתי לציין שלכל בנות משפחת כולם קוראים כולם גם בשם הפרטי, אז מעתה אם אנחנו כותבים "כולם כולם", אל תחשבו שנטרפה דעתינו – דעו כי הכולם הראשון הוא שם פרטי ואלו השני שם משפחה. מובן?

ובכן, איך אנחנו יודעים שכולם מאוד עשירים? פשוט מאוד, אחת מהמורות סיפרה בהתפעלות לכולם, כי כולם כולם המורה, קנתה פאה חדשה בסביבות ה-3,000 דולר!! מעניין, הה...

הסיפורים על משפחת כולם זורמים אלינו מכל עבר, וחשבנו שאם כך הם פני הדברים, עלינו לספר את הדברים הלאה, כלומר לכולם.

ובכן, כולם כולם הגננת, מגיעה לעיתים קרובות עם ביגוד חדש מודרני – "הצעקה האחרונה", פעם זו חצאית קצרה, ופעם זו חולצה צמודה בצבעים ססגוניים, ולפעמים זו חצאית קומות... אין מה לדבר, מלתחת הבגדים שלה עשירה יקרה ומגוונת... את זה יודעים כולם!

האחות השלישית, כולם כולם המזכירה, מופיעה באופן קבוע מאופרת ומעוטרת בתכשיטים רבים ויקרים. איך אנחנו יודעים? פשוט, כולם רואים אותה!

כולם יודעים, שבנות משפחת כולם, מתנהגות ממש היפך הצניעות. וכשמעירים לכולם כולם זו או אחרת... במקום לקבל את התוכחה, היא מצטדקת ואומרת שכולם כולם הולכות כך ברחוב...!

פה ושם כולם כולם זו או אחרת, אף שיודעת את האמת, מתעצלת להקפיד על מראה צנוע ופשוט כיאה לבת ישראל. ובמקום לתקן את המעוות היא מצביעה על כולם כולם אחרת ואומרת: "גם היא כמו כולם".

אמא כולם שומעת את בנותיה כולם ואומרת, שהיא לא מוכנה לשמוע את המילה כולם כאשר אינה מתייחסת לאחד מילדיה. (גם ככה יוצא לה די הרבה לשמוע כולם – תעשו חשבון...), וכן אומרת גברת כולם לבנותיה כולם, כל אחת היא בן אדם בפני עצמו, ואיננה כמו כולם...

אך סוף סוף זה קרה. כל בנות משפחת כולם הלכו כמו כולם לשמוע דברי חיזוק ומוסר בעניני צניעות.

שם הן שמעו בהרצאה את הרבנית אומרת: "שכולם צריכות להתחזק... וכולם צריכות

להשתדל שלא להתבלט כמו כולם... ובגיהנום חס ושלום יש מקום לכולם... וכו' וכו'".
בנות משפחת כולם: כולם כולם המורה, וכולם כולם הגנת, וכולם כולם המזכירה, הבינו
שהרבנית מדברת אליהן ישירות ממש, ועל כן החליטו שכבר הן לא יהיו כמו כולם...
ומאז כולם כולם המורה הולכת עם מטפחת, וכולם כולם הגנת לבושה רחב ארוך וצנוע,
וכולם כולם המזכירה כבר אינה מתאפרת ואינה עונדת את תכשיטיה...
זו עשויה להיות ידיעה מאוד חשובה בשבילכן, כי מהיום והלאה, אם תשמעו אשה או
בת אומרות שכולם כולם הולכות בפאות וכולם כולם הולכות לפי האופנה העכשווית
המודרנית וכולם כולם מתאפרות - אז תדעו שזה פשוט לא נכון...!

אשת קריירה

בוקר אחד התייצבתי במחלקת הארנונה בעירייה כדי לסדר עניין מסוים. ההמתנה ארכה זמן מה, ואחר כעשר דקות כבר הייתי קרובה לאשנב הפקידה. לפני עמדה עוד גברת אחת בלבד. מכיון שהפקידה דיברה בקול רם, הגיעו לאוזני חילופי הדברים ביניהן.

היא שאלה אותה פרטים שונים ומילאה בטופס לפנייה. בין השאלות הראשונות נשאלה הגברת ההיא: "האם יש לך תחום עיסוק כלשהו או שאת רק...?" הגברת שהייתה בעלת מבטא זר ולא מזוהה, ניסתה להבין: "תחום עיסוק? מה הכוונה?". מבלי להרים את הראש מן המחשב אמרה לה הפקידה: "האם את עוסקת במשהו?"

"ודאי שאני עסוקה", אישרה הגברת שלפני, "אני אמא לשלושה ילדים...". הפקידה איבדה לרגע את סבלנותה. "אנחנו לא מחשיבים 'אמא' כתחום עיסוק! ובכן, את אינך עובדת. ומה עושה בעלך?", המשיכה לשאול את האשה, שכתפיה נעשו לפתע שמוטות משהו.

עוד שתיים שלוש שאלות, והטופס היה כבר מלא. האשה עזבה את מקומה, ואני קרבת צעד אחד קדימה. הצגתי את העניין שלשמו באתי, והפקידה הכבודה הוציאה טופס ודרדר. כעת הגיע תורי. אחרי שמי ושם בעלי נשאלתי לתחום עיסוקי. אינני יודעת מה הביא אותי לומר זאת. המילים פשוט קפצו החוצה, משכנעות ובטוחות בעצמן: "אני עובדת באגודת מחקר לחיזוק ופיתוח הילד וליחסי אנוש תקינים בארץ ובעולם".

הפקידה עצרה, העט ההדור שבידה שרבט קשקוש מרוב הפתעה. היא הרימה עיניה אלי כאילו לא שמעה היטב את דברי. חזרתי עליהם שוב כשאני מדגישה כל מילה. להפתעתי, ההצהרה הבומבסטית שלי נכתבה כעת בטופס באותיות בולטות ובדיו נובע כחול. חשבתי שהיא תעבור עכשיו לשאלה הבאה, אבל לא. הפקידה, שנראתה כאשת קריירה בשנות ה-50 שלה, שאלה אותי כשבקולה סקרנות מוצנעת: "מותר לי לשאול מה את עושה בדיוק באגודת המחקר הזו?"

בקור רוח, בלי שום היסוס או מבוכה, שמעתי את עצמי עונה לה: "יש לי תוכנית מתמשכת של מחקר, המתפרשת לפחות על 20 שנה (עד שהבנות שלי תגדלנה בעזרת ה' ויפרחו מן הקן). המחקר מתבצע בתנאי מעבדה וגם בתנאי שטח (היינו בין כותלי הבית ומחוצה להם), ויש בו חמישה משתתפות (חמשת בנותיי הנהדרות בלי עין הרע...)

היא נעצה בי עיניים משתוממות והמשיכה לשאול: "איזו הכשרה נדרשת למחקר הזה?" "אוהו", עניתי לה בחשיבות עצמית גוברת והולכת, "נדרשת הכשרה בפסיכולוגיה, במיוחד בפסיכולוגיה של הילד ושל המתבגר... (להבין לנפש בנותיי, לדעת איך לחנכם לצניעות נוכח מה שקורה היום, לטפל בשגיונותיהן, לשים להן גבולות איזו חצאית ואיזו חולצה

תלבשנה, לעזור להן ולחזקן בצניעות כנגד החברה, לתת להן כוח ועידוד על כך שהן זכו ללכת כפי רצון ה'... ועוד ועוד...

לא רק זה, אלא גם הכשרה כללית בסוציולוגיה חשובה מאוד להצלחת המחקר... (לעודד אותן לפתח יחסי חברה עם בנות טובות וצנועות וגם יחסי משפחה תקינים בינן לבין עצמן שתחזקנה אחות את אחותה)

נשמתי לרגע והמשכתי את שטף דברי: "המחקר דורש גם ידע מקצועי נרחב וידיים טובות מימנות (לדעת איך לתפור בצורה טובה ומהירה, חצאיות, חולצות ושמלות צנועות כפי דרישת ההלכה לכל חמשת בנותיי).

עיניה של הפקידה מולי הפכו למעריצות: "איפה למדת את כל זה??", היא שאלה.

"באוניברסיטה..." (של החיים, המשכתי בקול שקט יותר).

"וכמה שעות ביום את עובדת במחקר הזה?"

"בדרך כלל זו משרה מלאה של לפחות 14 שעות ביממה" (בהם אני מפקחת על צניעותן של בנותיי במשך היום).

היא החניקה קריאת התפעלות, ואני המשכתי: "אך יש ימים לא מעטים בהם אני עובדת שעות נוספות" (כמו ליל אמש, למשל, בו נותרתי ערה עד מאוחר בלילה לסיים לתפור את הביטנה הפנימית של החצאית האפורה, של בתי הבכורה, שלא תשתקף לאור השמש חלילה...!).

"תרשי לי לשאול אם את משתכרת יפה?", היא חקרה בחוסר נוחות מסוימת.

"אני נמצאת בעשירון העליון של השכר הגבוה במשק!" (יש לכן אולי הגדרה יותר מוצלחת למלוא הכף נחת ותחושת הסיפוק העצמית שאין דומה לה ואין שווה לה, על כך שבנותיי כולן מתחנכות בצניעות כפי דרך אימותינו הקדושות!?)

הפקידה נראתה המומה תחת רושם הדברים כשגמרה למלא את הטופס בנתונים אחרים. היא קמה לעומתי והגישה לי כמעט בהצדעה את הנייר לחתימה.

חתמתי בכובד ראש את החתימה הכי מסולסלת שחתמתי מעודי, הודתי לה ופניתי ללכת, כשאני דוחפת את העגלה ובה אחת מהמשתתפות במחקר שלי, תינוקת מתוקה בת שנתיים וחצי.

מבטה של הפקידה ליוה אותי אל הדלת וגם אחריה. יצאתי משם בגב זקוף, כיאה למי שעוסקת בעבודת מחקר חיונית ביותר לאנושות בארץ ובעולם (באמת זה כך!!), ופניתי משם אל זירת המחקר, קרי – אל ביתי ואל חמשת בנותיי הצנועות והמקסימות אשר חנן אותי אלוקים.

הטירה הקסומה

הרחק הרחק בארץ סין על הר גבוה ורם המשקיף על פני נופים מרהיבים ביופיים שכן ארמונו של מלך רודן ואכזרי. הכל פחדו ויראו מפניו כי דבר לא נסתר ממנו. למלך היה יועץ אכזר שנוהג היה לרגל בין התושבים ולהלשין על כל דבר סתר והתארגנות למרד, "המלשין" כך קראו לו כולם ושנאו אותו שנאה עזה. עברו ימים והמלשין החליט לרכוש חלקת אדמה ולבנות עליה את טירתו הנכספת, לשם כך הוא חיפש בין בתי התושבים אחר שטח אדמה מתאים, אבל אף אדם לא רצה למכור לו כמובן ולו מטר אחד בלבד!

בצר לו פנה המלשין אל המלך, אשר הבטיח לו כי איש לא יעז את פניו כנגדו ומבוקשו ינתן לו. לבסוף לאחר חיפושים רבים בחר לו המלשין לבנות את טירתו על הר רחב וגבוה המרוחק מעט מבתי התושבים והחל בבנייתה.

כסף רב כמים השקיע המלשין בבניית הטירה האגדית, ולא חסך כל מאמץ כדי שהטירה הקסומה תהיה היפה ביותר עלי אדמות, טירה שאיש מעולם לא ראה כמותה ועין לא תשבע מקסמה הרב... על כך שכר פועלים רבים שעבדו במרץ רב מזריחת החמה ועד שקיעתה.

אולם מה רבה הייתה פליאתו על כי כל עובר ושב היה מגחך וצוחק בבוז על הטירה הקסומה והיפיפיה.

כך חזר ונשנה הדבר פעמים רבות...

והנה לאחר ימים רבים של מאמץ אדיר והון רב, כשהטירה הקסומה עמדה במלוא הדרה ויופיה לקראת סיום בנייתה, עברה במקום חבורת נערים וצחקו בצחוק רם למראה הטירה הקסומה.

המלשין לא עצר ברוחו ורץ אליהם בחמת זעם, תפס אותם בחזקה בערפם ואמר להם: "איני מניח לכם עד שתאמרו לי מדוע צחקתם על הטירה הקסומה שלי...".

הנערים ידעו עד כמה המלשין מסוכן, ענו לו בלית ברירה כי הטירה הקסומה אשר התייגע רבות בבנייתה היא בנויה לא פחות ולא יותר על... על... הר געש איום ונורא !!!

בבוא היום תתפרץ לבה רותחת מההר ותמחה בבת אחת את כל אשר עליה... הטירה הקסומה תשקע בבת אחת לתוך התהום ולא ישאר שום זכר לכל העושר האדיר שהושקע בה... !!!

או אז הבין המלשין את טיפשותו הנוראה, עד כמה טרח ויגע לריק... אך אז כבר היה מאוחר מדי...

כל אשה שומרת תורה ומצוות, בונה במשך חייה את טירתה הפרטית שלה. טירה שמורכבת מאלפי תפילות, מעשרות אלפי ברכות, ממאות ואלפי מעשי חסד, ממצוות ומעשים טובים לרוב, משילוח בעלה ללמוד תורה וגידול ילדיה לעבודת ה' ועוד ועוד... טירתה מפוארת היא ושווה הון רב!

אך...

כמה כואב ומצער יהיה לגלות לאחר 120 שנה – שטירתה הפרטית והקסומה אשר עליה עמלה כל חייה – הייתה בנויה למעשה... על קרקע חלשה, חסרת בסיס, שאיננה יציבה כלל וכלל!!!

על פאה טבעית ומושכת הגוררת בעקבותיה כמובן, בגדים צמודים וצרים בצבעים רועשים, נעלי עקב, תכשיטים... איפור... – והיא, בעצם, הפסידה את כל טירת המצוות והמעשים טובים עליהם עמלה לבנות כל ימי שנות חייה... בגלל אותו "הר געש" איום ומסוכן!!! לקלוט בסופו של דבר, שהכל הכל ירד לטמיון!! - רק בגלל איזו חתיכת פאה מסכנה וכמה בגדים צמודים וקצרים עלובים...!!!

אוי אוי... איזו שטות! איזה פיספוס נורא!

("פאה" ר"ת: פ"ספסת א'ת ה'חיים!!! "פאה" ר"ת: פ"ה א'ין ה'צלחה).

ומאידך, כמה זוכה ומאושרת אותה אשה המקפידה ושומרת על קרקע בטוחה חזקה ויציבה, ההולכת בבגדים עדינים פשוטים ורחבים ומכסה את ראשה במטפחת ראש צנועה וזוכה על ידי כך שטירתה המפוארת... בנויה במקום שמור בטוח ומוגן!!! ("כיסוי ראש" בהיפוך אותיות: "סיכוי (ל)אשר"!! וכן "מטפחת ראש" ר"ת: מ'קבלת ט'ובה פ'רנסה ח'ינוך ילדים ת'שועה ר'פואה א'ושר ש'לוה ש'לום בית)

לא מזמן התרחש סיפור נורא ואמיתי שהתפרסם.

זה היה באחד החתונות. אחד מקרובי החתן ביקש מהצלם, ממש בסוף החתונה לאחר שכבר כל המוזמנים וקרובי המשפחה הלכו, להתכונן על המצלמה המשוכללת שבידו. והנה אותו קרוב משפחה לחץ "בטעות" באחד הכפתורים שבמצלמה ומחק בבת אחת!!! את כל תמונות החתונה שצולמו באותו ערב!!!

מיותר לתאר ולדמיין את העגמת נפש האיומה והתדהמה הנוראה שאחזה בבני המשפחה... את כל התמונות שהצלם צילם, את החתן עם רבותיו ועם חבריו ואת טקס החופה... ואת הכלה עם מורותיה וחברותיה... ובריקודים... ותמונות עם קרובי משפחה... הכל הכל ירד לטמיון ברגע אחד!!!

לא הייתה כל אפשרות להציל אפילו חלק מהתמונות... הכל פשוט נמחק!!!

וכמובן לא ניתן היה לשוב ולצלם מחדש את מה שהיה לפני שעות אחדות... מה שהיה היה, ההפסד נשאר לכל החיים!

אך מעל הכל, מי שלקחה את זה הכי קשה הייתה הכלה האומללה!

הכלה המסכנה כמעט והתמוטטה לשמע הדברים: "מה זאת אומרת...? אני לא מאמינה... מתי זה קרה...? איך יתכן...? למה...?" – צרור של שאלות המטירה על הצלם, אך לא היה מי שיוכל לעזור לה. הכלה האומללה פרצה בבכי סוער על מר גורלה, אך לא היה ניתן לשנות את פני הדברים.

היא ידעה שתצטרך כל חייה לספוג את העובדה שלא נשאר לה כל זכר מהחתונה שלה לעולמים!!!
פשוט מזעזע!!! נכון?

ועתה, נחשוב רגע לעצמנו, הלוא מדובר היה בערב החתונה שזה בסך הכל רק יום אחד מהחיים ותו לא, אמנם זה יום גדול וחשוב המתרחש רק פעם אחת בחיים... אבל סוף כל סוף מדובר רק ביום אחד!

מה קורה כשאשה מגלה שלא רק יום אחד נמחק מחייה... אלא כל שנותיה כולם!!! מאז שנולדה ועד שהפכה לסבתא לנכדים... הכל נמחק בבת אחת!!!... האם אפשר בכלל להתחיל לדמיין את גודל ועוצמת הכאב האדירה שיכולה להיות לאשה כזו????!! – הלוא זה הדבר המחריד ביותר שיוכל לקרות!!
וכי יש איזה משהו אחר בעולם שיוכל לזעזע יותר מזה???

אך מה שהכי כואב והכי מבהיל בכל הסיפור הזה... שאותה אשה, עלולה לגלות לאחר 120 שנה, שהיא היא למעשה זאת "שלחצה" - בגודל טיפשותה הנוראה - על אותו "כפתור" שמחק לה בבת אחת את כל ימי חייה!!! - שהיא היא בכבודה ובעצמה זאת שאיבדה כמו ידיה את כל עולמה הרוחני והמפואר...

וכי ניתן לעכל בשכל כזה דבר?? הלוא אפשר למות מגודל הצער האיום והנורא!!! על אותם אנשים – שעשו בעצמם כמו ידיהם את טעות חייהם הנוראה – התבטאו חכמינו זכרונם לברכה ואמרו: "יש מאבד עולמו בשעה אחת!!!"

כמה אווילות טיפשות ואומללות אותן נשים, אשר הולכות בבגדים צמודים וקצרים ובפאות זמננו שנאסרו על ידי כל גדולי ישראל פה אחד! – שהן מאבדות ביודעים ובמזיד את כל שנות חייהן ומסתכנות באיבוד עולמם הנצחי...!!!

זו אינה מליצה כלל! – זו מציאות אמיתית שאשה יכולה למחוק לגמרי את כל עברה המפואר... ולהוריד הכל הכל לטמיון!!!

ועל מה? על שטויות ממש... על הבל ורעות רוח... – אוי! כמה נורא הדבר!!!
נו, יש מי שלוקחת סיכון??...

מכתב מאבא

בתי היקרה והאהובה שלי!
 מה שלומך? האם את זוכרת אותי? האם את חיה איתי?
 או שאת רק מזכירה את שמי לפעמים (ברוך ה', בעזרת ה', אם ירצה ה') מן הפה אל החוץ?
 אני רק רוצה להזכיר לך שאני אבא שלך, ושאני אוהב אותך מאוד.
 אני נמצא איתך כל הזמן, בכל מצב, ובכל מקום.
 אני יודע מה הכי טוב בשבילך, אני עושה את הכל רק לטובתך.
 כשציוויתי אותך ללכת בצניעות, ביקשתי בסך הכל לקרב אותך לייעוד שלך...
 את אמנם לא כל כך מבינה איזה רעש גדול זה עושה בשמים, וכמה שפע יורד בזכותך
 לכל העולמות העליונים והתחתונים, אבל זה לא בידייך להבין... רק לאחר 120 שנה.
 האמיני לי שאני עושה את הדבר הטוב ביותר עבורך.
 אף פעם אני לא מעמיד אדם בניסיון שהוא לא יכול לעמוד בו.
 גם אם לפעמים קצת קשה לך... סמכי עלי! בטחי בי! השעני עלי! התפללי אלי! דברי איתי!
 אני פה! איתך! תמיד!
 אני הוא המזווג זיווגים, אני הרופא כל חולים, אני זן ומפרנס אתכם, אני המשכין שכינתי
 ביניכם, אני המפקיד נשמות ביד ההורים, אני המצליח את חינוך הילדים, אני ורק אני
 הנותן לך במתנה את החיים.
 זכרי תמיד שאני מנהל את העולם, וכל הניסיונות והקשיים שאת עוברת בצניעות, ניתנים
 לך באהבה וברחמים מרובים.
 אני לא מתבלבל אף פעם. ואינך צריכה לחשוב חלילה –
 "אם הייתי גדלה בבית שהכל שם על טהרת הצניעות והקדושה, אז הייתי..."
 "אילו היו מחנכים אותי כיצד יש להיראות וכיצד להתלבש, אז הייתי..."
 "אלמלי הייתי צדקת או רבנית חשובה, אז הייתי..."
 כל זה בא מצד היצר הרע!
 את לא צריכה לחפש אשמים ולחשוב: "היא (החברה) אשמה שבגללה אני הולכת כך...
 הוא (בעלי) האשם שלא מוחה בי..."
 אלא – אני ה-ש-ם!
 אני בורא כל העולמות ומשגיח עליהם כל רגע ורגע.
 א-נ-י עושה את ה-כ-ל וכולם רק שליחים שלי.
 זכרי תמיד שהניסיון הזה של הצניעות וכל ניסיון אחר, אינם אלא רצון ה'.

מקווה שתכניסי אותי יותר לחייך
 בצניעותך ובטהרתך
 אוהבך אהבה עזה
 אבא.

שיר - אל תעשי מכל גזק פילו!

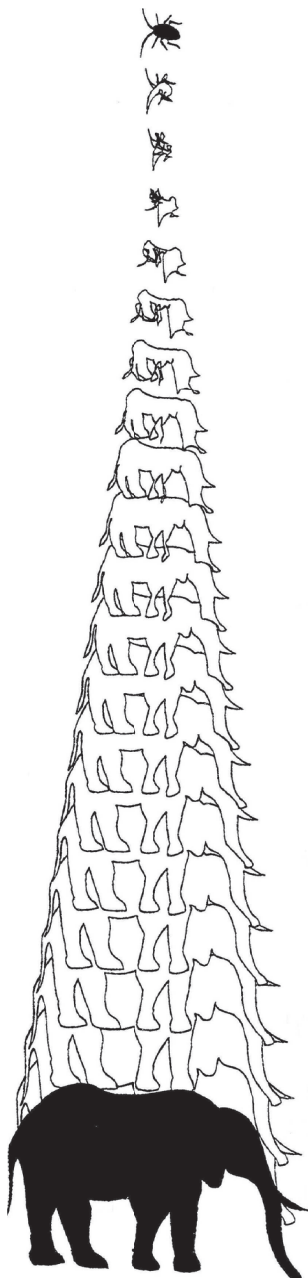
ואף נזהרה בדינים והלכות!
 "אך... מה בדבר הלבוש הצר והפאות?"
 נשאלה במרום שאלת השאלות.
י. השיגה היתרים רצתה גם הקלות
 חיפשה חיים נוחים בכיסוי השערות!
 רגעי מתח וחרדה...
 "לגן עדן!" נשמעת הפקודה.

יא. מובלת פלונית כה שמחה
 "לגן עדן זכיתי! איני מאמינה!"
 המלאך שעליה ממונה אותה מוביל
 בדרך ארוכה מתפתלת הוא השביל
יב. רואה פלונית בתוך חדרים צדקניות
 ועל ראשיהם עטרות יקרות
 משולבים באבני חן ויהלומים נוצצים
 אשר אור נגוהות הינם מפיצים!
יג. ופלונית לא מאמינה למראה עיניה.
 "נו, לאיזה חדר נפלא אני נכנסת?",
 מתלהבת היא וכולה מסוקרנת
 ואז...

יד. חושכות עיניה... "מה כאן קרה?
 אולי התבלבל המלאך שעלי מונה?"
 הם נכנסים לחדר צר אפל וקטן
 בו נמצאים כסא רעוע ושולחן.
טו. "שבי!" - אומר לה המלאך,
 "זהו המקום אשר יועד לך"
 "מה?", עומדות דמעות בעיניהם,
 "זהו גן עדן?" חשה פיק ברכיים.

טז. ויאמר המלאך וכה ענה:
 "מה מצאת בזה רע?"
 יש הסוברים כפשרה
 כי גם זהו גן עדן נקרא
 נכון, זה קצת צר, קצת מגביל,

אך, אל תעשי מכל גזק - פילו!

א. יש כאלו החושבים
 כי קצת קולות והיתרים
 בפאה ובגדים צמודים
 זה גם טוב וגם נעים
ב. ואם משהו מפריע, מעיק
 חונק או מציק,
 אין בעיה, כנראה אפשר,
 כמעט בטוח שאולי זה מותר
ג. כאן פותחים שם חושפים
 צוהר לעולמות נבזים.
 אף שהלבוש כלל אינו רגיל,
אך, אל תעשי מכל גזק - פילו!

ד. ומלבד זאת זה כלל לא משפיע
 וברוח "בית יעקב" ממש לא פוגע
 ואף שכמעט כולם כך הולכים
 נשות אברכים ורבנים
ה. אפשר לסמוך על המקילים
 ואף למצוא כמה היתרים
 מותר זה כדאי
 ודאי, ודאי!

ו. זה טוב, זה בסדר גמור
 ואין בזה כל צד של איסור
 נכון, זה קצת צר, קצת מגביל
אך, אל תעשי מכל גזק - פילו!

ז. עת הגיעה לעולם האמת
 שם הכל יתברר ויתאמת!
 יישמע קול, חזק ורועם
 "מי לכאן הגיע?" מרטיט ומאיים.

ח. פלונית אלמונית למשפט מוכנסת
 ושם, רועדת ומשקשקת, נשפטת!
 אכן עשתה מעשה חסד רבים
 ידעה גם להתפלל ולעזור רחמים

ט. נתנה גם צדקה ומעשרות

לקראת חג הפסח

אנו שמחים לבשר לציבור אברכי הכולל
ישיבות ובני התורה בלבד

כיפת קאסטם לבני תורה

להיות עם
ולראות בלוי!

הגיעה קולקציה חדשה ומהפכנית
של כיפות פאה משיער טבעי.
המחיר מסובסד ע"י
קרן סיוע לבני תורה בארה"ק
פאות צנועות באורך כתף בלבד

בן תורה יקר!

מדוע לא תקנה לעצמך כיפת קאסטם חדשה ומהודרת?

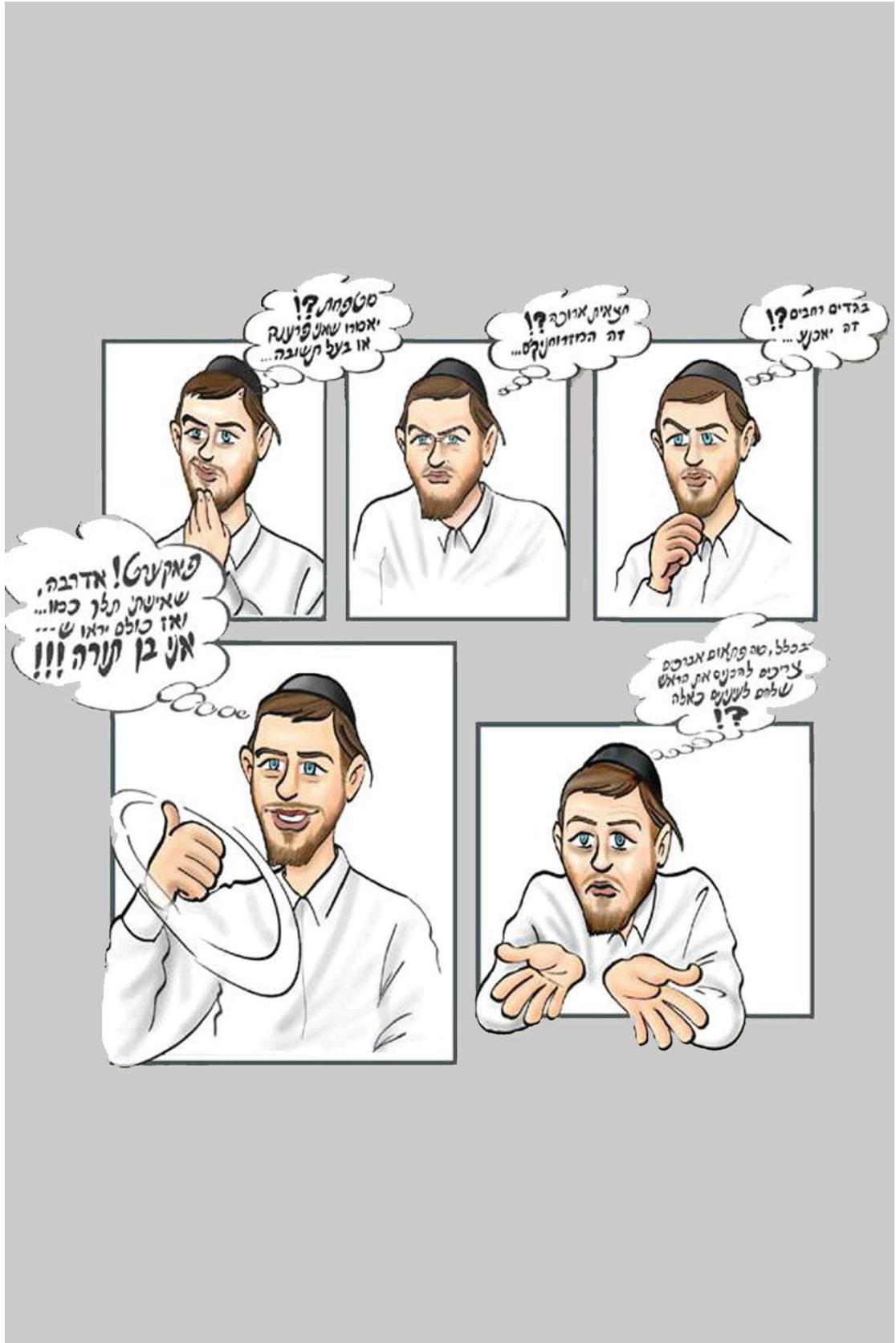
הפאות חדשות דגמי 2009
100% שיער טבעי עם אחריות

סקין 1,100 ש"ח ללא סקין 800 ש"ח

הנחת הקרן כ-12000 ש"ח

רכשת ולא עיצבת ולא מעונין - כספך יוחזר תוך שבועיים מיום הרכישה

המפירה התקיים מן הכתם ביום מן הימים, הפל עמך של זמן.

טעפחה?!
יאטו שאט פיערע
או בעל תשובה...

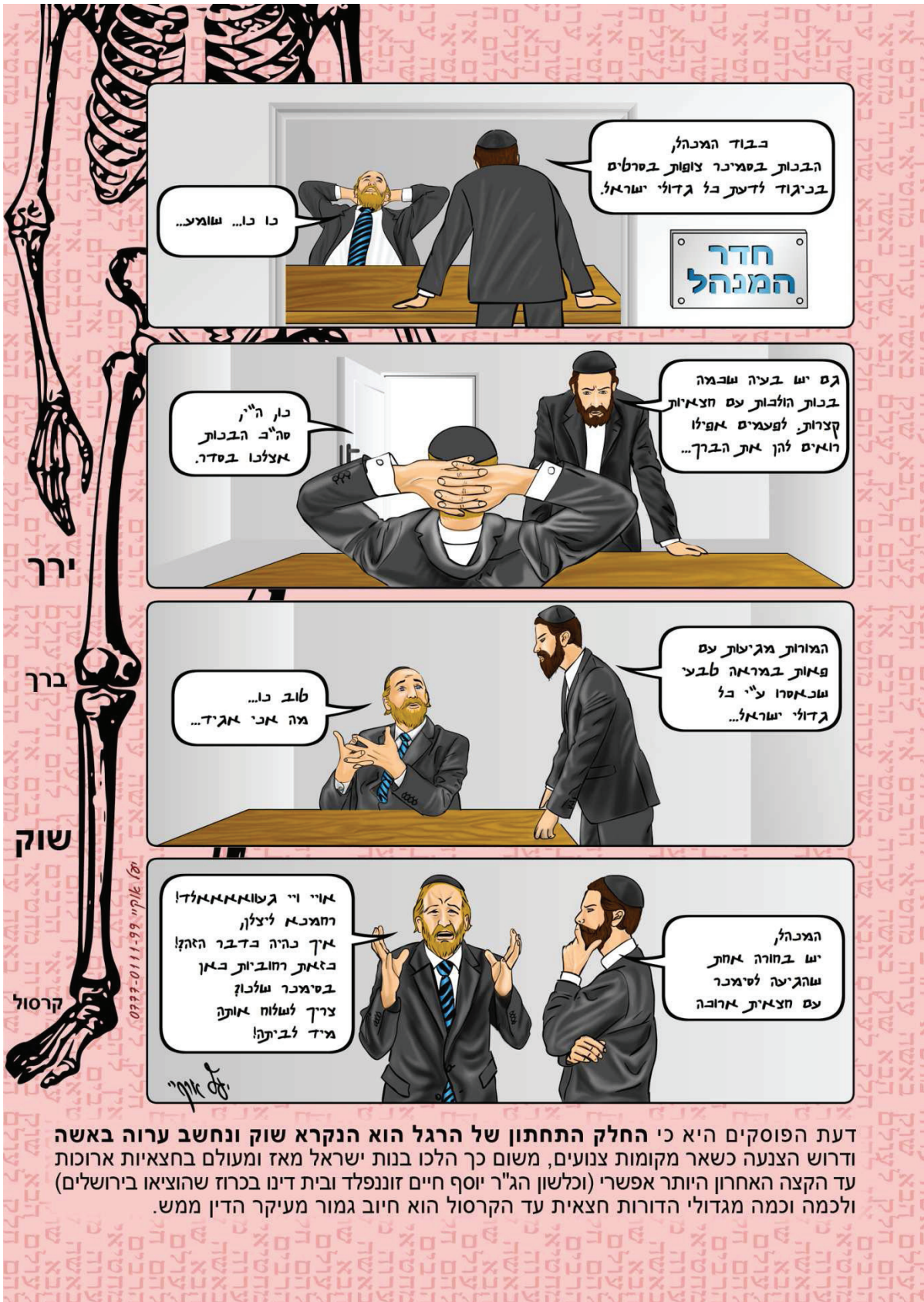
מצאית אויבך?!
זה המזדוונותקט...

בגדים וחבים?!
זה יאנע...

פאקעט!
אדובה,
שאיטעל תלך כמו...
ואז כולם ידאו ש...
את בן תורה!!!

בכלל, טע פלאום אברים
צריכים להכניס את הראש
שלום לעינים כאלה
?!?

בבוד המנהל,
הבנות בסמינר צופות בסרטים
בניגוד לדעת כל גדולי ישראל,

כא כ... שומע...

חדר המנהל

גם יש בעיה שבמה
בנות הולכות עם חצאיות
קצרות, לפעמים אפילו
רואים להן את הברך...

כא ה"י,
סה"ב הבנות
אצלנו בסדר.

המורות מגיעות עם
פאות במראה טבעי
שכאסרו ע"י כל
גדולי ישראל...

טוב כ...
מה אכזי אגיד...

המנהל,
יש בחורה אחת
שהגיעה לסימנר
עם חצאית ארוכה

אוי וי געוואמאלד!
רחמנא ליצלן,
איך נהיה בדבר הזה?
בזאת רחוביות כאן
בסימנר שלנו?
צריך לשלוח אותה
מיד לבייתה!

יר
בר
שוק
קרוסול

0797-0111-99

של אוקי

דעת הפוסקים היא כי החלק התחתון של הרגל הוא הנקרא שוק ונחשב ערוה באשה ודרוש הצנעה כשאר מקומות צנועים, משום כך הלכו בנות ישראל מאז ומעולם בחצאיות ארוכות עד הקצה האחרון ביותר אפשרי (וכלשון הג"ר יוסף חיים זוננפלד ובית דינו בכרוז שהוציאו בירושלים) ולכמה וכמה מגדולי הדורות חצאית עד הקרוסול הוא חיוב גמור מעיקר הדין ממש.

אם לא לומדים

לא שראלים!

את מי איתנו מרמים?

Yan10K 0777-0111-99

משל בראש שלך

העיקר שיש כיסוי

אבילי הן.

קבלן מוצלח היה ר' זונדל
ובד בבד עם עבודתו
היה קובע עיתים לתורה.

כאן אבנה בעזייה
בנין מפואר כולם עוד
יראו מי זה ר' זונדל!

אופס!
אההההה

הי!!!
הלו!!!

ר' זונדל!
מקודם לפתוח
ראו שיש כאן
בור!
כעת המכסול
יותר גדול!!!

בתורה כתוב
שצריך לכסות הבור...
הסקיית הזו מכסה לחלוטין!!

כיסוי טוב?!! איך
רואה סימ שלם שעלול
להתגלות?

הנה ר' זונדל!
מצאתי בול עץ.
זה כיסוי טוב!

ומי שנופל -
צריך ללכת לרופא
שיבדוק אותו!...

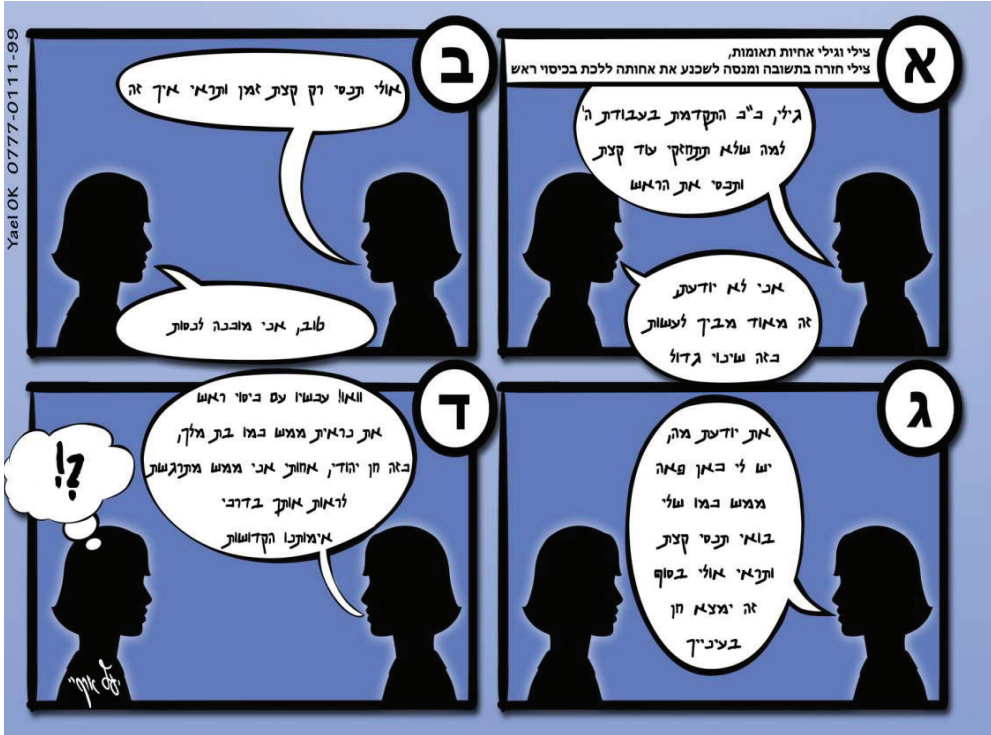

בתורה כתוב מפורט
לכסות!
השקית מכסה לחלוטין!!

ומוץ מזה -
ק"ל דלא דרשינן
טעמא דקרא!!!

מה ניתן לצפות מר' זונדל?
אם מקטנות חונך
טפאה יפה זה כיסוי צנוע -
כיצד יבין ששקית שמורה
זה כיסוי רעוע?!

אם זה לא היה עצוב זה היה מצחיק...

תקנון הצניעות שנת תש"ג

הרינו בזאת להודיע כי פאה נכרית מודרנית אסורה בהחלט, ואשרי המכסה ראשה במטפחת כמנהג ישראל מקדמת דנא.

אין ללכת בפאה אשר שערותיה זזות ע"י תזוזות חדות של הראש.

אין לחרוג מפאות משערות ניילון סינטטי, פאות משער אדם אסורות. הפאה צריכה להיות ניכרת לכל ע"י התבוננות מעט.

אין ללכת בפאות ארוכות, דהיינו מתחת לחוליית הצוואר העליונה. פאה בלונדינית אסורה. החצאיות לא יעלו מעל גובה הקרסול, אין לחרוג מגרביונים מתחת ל - 80 דנייר.

ופורץ גדר ישכנו נחש,
בד"ץ משמרת הצניעות

תקנון הצניעות שנת תשל"ג

הרינו בזאת להודיע כי פאה נכרית מודרנית אסורה בהחלט, ואשרי המכסה ראשה במטפחת כמנהג ישראל מקדמת דנא.

על הפאה להיות קשיחה לחלוטין, דהיינו באופן ששערותיה נשברות בכיפוף כמקובל בידינו מדור דור. אין לחרוג מהמנהג לעשות הפאות משער עיזים או כבשים, מקש או פשתן. פאות משער אדם וכל הדומה לו אסורות, הפאה צריכה להיות ניכרת לכל, ואפילו ע"י ראייה בעלמא.

אין ללכת בפאה ארוכה, דהיינו פאה היורדת מתחת לקו האוזניים. אין לחרוג מהצבעים הנוהגים בפאה עד כה דהיינו גוני אפור חום.

חובה ללכת בחצאיות ארוכות עד הקצה האחרון, ועובי הגרביונים לא ירד מתחת ל - 100 דנייר.

ופורץ גדר ישכנו נחש,
בד"ץ משמרת הצניעות

תקנון הצניעות שנת תש"ע

הרינו בזאת להודיע כי פאה נכרית מודרנית אסורה בהחלט, ואשרי המכסה ראשה במטפחת כמנהג ישראל מקדמת דנא.

על הפאה להיות צנועה, לא ארוכה מתחת לשכמות, פאה המתנפפת ברוח קלה אסורה.

פאה אשר אינה ניכרת ע"י בחינה מעמיקה של בוחנת מומחית כי איננה שער האשה עצמה אסורה.

יש להימנע מללבוש בגדים מאוד מאוד צמודים וכן מגרביונים מתחת ל - 20 דנייר.

ופורץ גדר ישכנו נחש,
בד"ץ משמרת הצניעות

תקנון הצניעות שנת תש"פ

הרינו בזאת להודיע כי פאה נכרית מודרנית אסורה בהחלט, ואשרי המכסה ראשה במטפחת כמנהג ישראל מקדמת דנא.

ראוי להימנע מפאה נכרית ארוכה מתחת למותניים.

כמו כן יש להימנע מהליכה בפאה שאינה ניכרת, ובמיוחד כאשר נפוצו מעבדות משוכללות לזיהוי והבחנה בין פאה לשער האשה עצמה אין להימנע מעריכת בדיקה כנ"ל, ולהינצל ממכשול. אין ללכת בחצאיות אשר אינן יורדות עד מתחת לסוף הברך וכן יש להימנע מהליכה בגרביונים פחות מ – 15 דנייר.

ופורץ גדר ישכנו נחש,
בד"ץ משמרת הצניעות

תקנון הצניעות שנת תש"צ

הרינו בזאת להודיע כי פאה נכרית מודרנית אסורה בהחלט, ואשרי המכסה ראשה במטפחת כמנהג ישראל מקדמת דנא.

בכל הנוגע לכשרות הפאה יש להיוועץ בפאניות ובוודאי שאין לחושדן זרע עם קודש כי יכשילו מאן דהו בעבור בצע כסף.

וכ"כ חלילה להוציא לעז על אחינו בני הודו ולומר כי מכשילים הם את הרבים בשערות שיש בהם משום תקרובת עבודה זרה.

חל איסור מפורש ללכת בחצאיות ארוכות יותר מאשר מעט מתחת לברך ולהידמות בכך לאנשים מזרמים בעלי השקפה מפוקפקת.

ראוי ללכת בכיסוי כל שהוא על השוק, וראוי לציין כי יש שרצו לטעון כי גרביים העשויות מניילון שקוף לחלוטין אינן נחשבות כיסוי לעניין זה.

ופורץ גדר ישכנו נחש,
בד"ץ משמרת הצניעות

תקנון הצניעות שנת תשצ"ד

עקב הנגע העולה בחלונינו, כי שמענו על ריבוי נשוכי הנחש ר"ל עד שהגיע לפיקוח נפש ונידון של חיי אדם ממש, הוחלט לערוך תפילה המונית בכותל למען יורנו השם דרכו ויאר עינינו למען נדע את הדרך בה נלך ובעבור איזה עוון הגיענו כזאת.

ונבקש בזאת את ציבור הנשים להימנע משירים וריקודים קולניים ברחבת הגברים שבכותל באופן שאינו צנוע ומושך תשומת לב ובמיוחד מורות בית יעקב אשר מהוות דוגמא לבנותינו שיחיו.

כמו כן הרינו להודיע כי כיסוי הראש

במטפחת אסורה בהחלט!

ויש בדבר משום הכשלת הרבים במשיכת תשומת לב הנוגדת את דרכי הצניעות, ועוד שהדבר מנוגד למסורת ומנהג אשר בידינו, ולעג לדרכי הראשונים כמלאכים, יהרהר וגאווה פסולים, שאינם ראויים לבנות ישראל נצר לאימותינו הקדושות שרה רבקה רחל ולאה.

ופורץ גדר ישכנו נחש,
בד"ץ משמרת הצניעות

**אם התקנונים נראים לכם מוגזמים, מופקעים ובלתי הגיוניים,
תנסו לחשוב איך היינו נראים לבני הדורות הקודמים...**

נשים ובנות יקרות!

למעוניינות להשיג חומר בנושא הצניעות תוכלנה אצל משפחת כהן בטלפון שמספרו – 02-6788888 או אצל משפ' זיאת בטל' 02-5810763

כמו כן המעוניינות לשלוח אלינו את סיפורן האישי על מנת שנוכל לפרסמו אם ירצה ה' במהדורה הבאה תוכלנה ליצור איתנו קשר בטל' – 03-9096294 או בפלאפון 050-4108346 או לשלוח לכתובת רשב"ם 8 אלעד. כמו כן המעוניינות לזכות את הרבים להפיץ ספר זה במקום מגוריהן, לחזק נשים ובנות נוספות, תוכלנה לקבלו אצלנו במס' ובכתובת הנ"ל.

רשימת הקבלות

1. לקבל כיסוי ראש מלא במטפחת (ובכלל זה שלא להשאיר מלפנים שערות מגולים כלל).
2. שלא לצאת מאופרת כלל (אלא אך ורק בביתה לכבוד בעלה ולא בנוכחות שום גבר זר).
3. שלא לצאת מקושטת בתכשיטים כלל (אלא אך ורק בביתה לכבוד בעלה ולא בנוכחות זרים).
4. לסגור את הכפתור העליון בצווארון.
5. ללבוש חולצות רחבות. ובכלל זה שרוולים רחבים (אך לא בעלי שוליים רחבות, כיון שבהרימה את ידה מתגלה הזרוע) וארוכים דהיינו עד איזור כף היד.
6. ללבוש חצאיות רחבות (כגון, קפלים או פליסה) ובכלל זה חצאיות ארוכות שמגיעות עד הקרסול.
7. שלא ללבוש בגדים בצבעים בולטים, כגון אדום (ובכלל זה מטפחת או צעיף אדומים) או בגדים בצבעים עזים זורחים ומבריקים כגון, ירוק צהוב ורוד כסף זהב, וכן דוגמאות של צורות או כיתוב משונות.
8. גרביים אטומות בעובי של 70 דנייר.
9. שלא ללבוש נעליים בסגנון בולט או משונה (ובכלל זה נעליים גבוהות או גסות או בצבעים חריגים) וכן נעליים מרעישות שקולן נשמע בהליכתן.
10. שלא להשתמש בבושם או דאודורנט שריחם מורגש לאחרים (ובכלל זה סבון, קרם גוף וידיים) אך אם אין ריחם מורגש לאחרים כלל, מותר.
11. שלא לדבר ברחוב ובכל מקום הומה אנשים בקול רם (ובכלל זה דיבור בפלאפון) או לפרוץ בצחוק רם (ובכלל זה שלא לעשות תנועות מסוימות המושכות תשומת לב).
12. להתרחק מכל דיבור שאינו הגון, כשפה זולה, ביטויים לא עדינים או נושאים לא נקיים שהשתיקה יפה להם.
13. שלא לשיר בנוכחות גברים (ובכלל זה קרובי משפחה כגון דודים וגיסיים וכדומה).
14. להימנע מלשוחח עם גברים שלא לצורך (ובכלל זה: בעל מלאכה, רופא, מוכר, פקיד, גיסיים דודים ושאר קרובי משפחה, חוץ מאחיה). וגם כשזה לצורך - לקצר ולסנן את המילים.
15. להתרחק מאוד מתקשורת ומטכנולוגיה אסורה כגון, מחשב, אינטרנט, אייפון (וחבריו, פלאפון לא כשר, הגלאקסי, האיפוד, הסמרטפון, הבלאקברי וכו'), שמיעת רדיו, צפייה בסרטים ואפילו "חרדיים", וכן קריאה בספרים חוברות ועיתונים פסולים.
16. שלא להשתתף כלל וכלל בערבי שירה "חסידית" ואפילו אלו שבהפרדה (ובכלל זה: שאין לשמוע אפילו בבית, זמרים שיצאו נגדם גדולי ישראל וכן שירים זולים ורחוביים ריקים וחסרי תוכן).
17. לארגן שיעור שבועי בבית (או במקום אחר) עם רבנית, בנושא הצניעות.

18. להפיץ חומר בנושא הצניעות, לזיכוי הרבים.
 19. לתרום לארגונים או לפעילים העוסקים בענייני צניעות.
 20. ללמוד שתי הלכות בכל יום בהלכות צניעות, וכן מוסר השייך לעניינים אלו.

לתועלתכן!

בעזרת ה' יתברך כל אחת שתקבל על עצמה קבלה
 תוכל לפנות אלינו בטל': 03-9096294 או בפלאפון:
 050-4108346 או לשלוח אלינו בדואר לכתובת: רח'
 רשב"ם 8 אלעד, ולומר מה קיבלה על עצמה ולמסור
 לנו את שמה ושם אמה ואת בקשתה הפרטית: לזיווג,
 לפרנסה, לרפואה וכו' ונעביר את השם בצירוף
 הבקשה כדי שיתפללו עבורה בעזרת ה'.

לעילוי נשמת

מרת **מזל (גזל) שובילי** ע"ה
 בת מורי סעיד וסעידה מוגמי

בעלת חסד, גידלה את ילדיה במסירות נפש ובנאמנות

ת.נ.צ.ב.ה.

נלב"ע ב' אלול התשע"ג

תודתי נתונה לידידי היקר

עדי שובלי

על אשר לא חסך מזמנו וכוחו ועזר לנו בכל דרך אפשרית על מנת שספר זה יראה אור, יהי רצון שיזכה מאת ה' יתברך להצלחה ברוחניות ובגשמיות לשפע ממרום ולברכות גדולות ורבות עד בלי די ויזכה לגדל את בניו ובנותיו לעבודת ה' וליראתו לרוות מהם רק נחת יהודית כל ימי חייו. אבי"ר

תודתי נתונה לגברת גיטי הר-טוב על השיר

תודתי נתונה להרב א. זיאת ולהרב י. אסיס
שהואילו בטובם לעבור על הספר בעיון רב ולהעיר את הערותיהם החשובות ושכרם כפול מן השמים

תודתי נתונה למעמד היקר הרב ב.ש. על ההשקעה המרובה בכדי שיצא הספר לאור באופן מהודר ומושלם תהי משכורתו שלימה מאת ה' יתברך

רפואה שלימה במהרה

שמחה בת שרה

שלום בית, אושר, נחת מהילדים, ופרנסה טובה

אביחיל בן ציונה

שלום בית, אושר, נחת מהילדים, ופרנסה טובה

דוד בן מיכל ושרה בת שמחה

רפואה שלימה, שלום בית, פרנסה בשפע, בריאות, נחת מהילדים, ודירה נאה
אמן כן יהי רצון

את כתיבת ספרי זה סיימתי בחסדי ה' יתברך ובישועתו במוצאי שבת קודש פרשת בלק י"ח בתמוז שנת התשע"ב - חמשה ימים לאחר שזכיתי להכניס את בני "לוי" בבריתו של אברהם אבינו עליו השלום

נר ה' נשמת אדם

לעילוי נשמת

אהרון בן שלום (סאלם) ז"ל

חנה בת חוה ע"ה

פרחי

יחיא בן יחיא ז"ל

שרה (זהרה) בת יחיא ע"ה

עוזרי

ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמות

עמרם בן אהרון פרחי ז"ל

בנימין בן יחיא עוזירי ז"ל

יחיאל בן אהרון כתבני ז"ל

מזל בת שלום עוזירי ע"ה

סעדיה בן שלום יעיש ז"ל

יהודה בן חיים כהן ז"ל

ג'אזל בת יחיא מעודה ע"ה

רומיה בת סעיד יעיש ע"ה

מזל בת סעיד שובילי ע"ה

ולכל מתי וחללי ישראל

שאין להם מי שידאג לעילוי נשמתם